

Giới thiệu Mùa Hè Của Diệp Xuyên

Truyện Mùa Hè Của Diệp Xuyên, xã hội ngày xưa cho tới xã hội hiện đại bây giờ đều không ai có thể chấp nhận loại tình cảm loạn luân không luân thường đối với cặp đồng tính yêu nhau. Họ không thể công nhận loại tình cảm trái với đạo lý và trái với pháp luật, một tình cảm không có kết thúc.

Mối tình này không được ai công nhận cũng không sao miễn là đôi phương đối xử tốt với họ là được. Nhưng ước muốn đó không thực hiện được khi anh ta lại không chung thủy quên mất những lời hẹn ước và nhẫn tâm bỏ anh để chạy theo mối tình mới, một mối tình có thể làm hẳn ta cảm thấy thỏa mãn.

Trong lúc tuyệt vọng không còn con đường nào muốn sống hết, anh quyết định từ bỏ tính mạng của mình làm cho hẳn phải hối hận và ám ảnh vì sự ra đi của mình biến hẳn thành một kẻ tội nhân.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Diệp Xuyên lưng đeo balo đựng sách, vừa mới bước ra khỏi phòng học thì nghe cách đó không xa, từ phía sân thể dục nhỏ có người kêu tên cậu. Diệp Xuyên hí hóp mắt nhìn lại, là một nam sinh cao gầy, mồ hôi nhễ nhại đang chạy về phía cậu. Sau lưng là một đám nam và nữ sinh vây quanh sân thể dục la hét om sòm, xem ra đội bóng rổ đang trong giờ luyện tập. “Tiểu Xuyên, cậu không sao chứ?” Nam sinh đứng trước mặt cậu thở hào hển, “Tớ vừa nghe bọn Cường tử nói cậu bị bóng rổ đánh trúng đầu phải không?” “Không có việc gì.” Diệp Xuyên vô thức quay đầu tránh đi tầm mắt của tên kia. Vừa rồi trong phòng y tế, cậu đã soi gương sửa sang lại một chút, kéo phần tóc mái xuống, che đi vết bầm không quá rõ ràng in trên một bên chân mày. Bất quá, đến giờ đầu cậu vẫn còn cảm thấy choáng váng nặng nề, lại buồn nôn nữa. Bác sĩ nói đây là do não bị chấn động nhẹ, cần phải nghỉ ngơi thật tốt. Nam sinh kia kéo cậu ngồi xuống bồn hoa bên cạnh, rất cẩn thận vén tóc của Diệp Xuyên lên nhìn, rồi thấp giọng mắng: “Tên khốn khiếp nào xuống tay mà ác độc như vậy? Để cho lão tử điều tra ra ta sẽ xé hẳn ra làm hai mảnh.” Ngữ khí kiêu ngạo của người đối diện đang dần dần gác chồng lên vẻ mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời trong trí nhớ của cậu, chẳng sai một ly. Diệp Xuyên bất giác mỉm cười, trong lòng có loại cảm giác vô cùng vi diệu. Nam sinh này tên Thiệu Khải, là bạn thanh mai trúc mã. Thời điểm cha mẹ Diệp Xuyên gặp chuyện không may, hai nhà vẫn là hàng xóm. Cho dù sau này cậu được Diệp gia nuôi dưỡng, hai người cũng vẫn duy trì liên lạc với nhau, sau lại thi đậu được vào cùng một trường cấp ba trong thành phố, tuy rằng một người học ở lớp chuyên, còn người kia là học sinh của lớp bình thường, nhưng điều đó không làm nhạt đi giao tình vốn đã thân thiết hơn so với các bạn đồng học khác của hai người. “Nguyên bản đã hơi ngốc rồi.” Thiệu Khải nhẹ nhàng xoa xoa cái trán, ra vẻ tiếc hận thở dài, “Như thế này cũng tốt, giờ thành ngu si luôn rồi.” Diệp Xuyên không khách khí đáp cậu ta một cước, “Cậu mới là đồ ngu si ấy.” “Tớ nói thật mà.” Thiệu Khải đá mấy viên sỏi vụn nằm cạnh bồn hoa, ánh mắt thoáng chút lo lắng, “Lúc mới từ trận đấu cấp tỉnh trở về, tớ liền phát hiện, cậu gặp ai cũng đều mơ mơ màng màng, sắc mặt thì âm trầm. Hơn nữa lúc cậu nhìn thấy tớ, ánh mắt. . . Giống như là nhìn thấy quỷ vậy. Hai tớ cứ thắc mắc mãi, tự mình soi gương cũng không phát hiện ra cái gì khác thường a, vẫn đẹp trai giống như trước khi đi thi đấu, chỉ là hơi đen một chút thôi.” “Nào có giống như vậy chứ, cậu phóng đại quá rồi.” Diệp Xuyên hơi mất tự nhiên cười cười. “Thật mà, tớ nói thật đó.” Thiệu Khải vỗ vai cậu, “Tớ chỉ mới đi thi đấu có hai trận, rốt cuộc trong thời gian đó xảy ra chuyện gì vậy?” “Không có gì, ngày giỗ của ba mẹ tớ. . .” Diệp Xuyên nói xong cũng thở dài. Không phải không tin được người anh em cùng nhau lớn lên này, cho dù cậu muốn nói ra, nhưng chuyện chết đi rồi sống lại này, ai mà tin nổi chứ? Bất quá, một câu trả lời chiều lệ lại làm cho Diệp Xuyên chợt có loại cảm giác sợ hãi không thể giải thích được. Cậu đột nhiên nhớ tới thời gian một năm trước khi chết, mình và Lý Hành Tung cãi nhau rất dữ dội, mỗi ngày chìm đắm trong men rượu, ngay cả trở về tảo mộ cho cha mẹ cũng không nhớ. Diệp Xuyên nắm chặt hai tay, lòng đau như cắt. Hồi đầu tháng, một lần bị tai nạn ngoài ý muốn, trong con hôn mê, Diệp Xuyên thường mơ thấy một ít trí nhớ vụn vặt, đó là những kỉ ức thuộc về vài năm trước khi Diệp Xuyên xảy ra chuyện. Có khi là ở trong phòng, cậu cùng với Lý Hành Tung hai người quần quýt tình nồng ý mật, lúc thì trong văn phòng, xung quanh là một nhóm người mặc tây trang giày da, dấu hiệu của công nhân viên văn phòng. Đương nhiên nhiều nhất vẫn là hình ảnh của Lý Hành Tung, bộ dáng hảnh nhào ăn cơm ở phía đối diện, rồi hình ảnh quần khăn đi ra từ phòng tắm, dáng điệu tay chống đầu về mặt thoải mái nằm nghiêng trên giường. . . Mãi đến hôm nay trong giờ thể dục bị bóng rổ đập trúng vào đầu, ngất xỉu được đưa đến phòng y tế, thì trí nhớ của hai kiếp rốt cục mới được liên lạc. “Thực xin lỗi.” Thiệu Khải vỗ vai của cậu, “Tớ không nghĩ tới. . .” “Không phải nói là bạn bè hay sao, còn nói những lời này?” Diệp Xuyên cắt ngang, Thiệu Khải lập tức nở nụ cười, “Chúng ta cả đời là bạn thân.” Diệp Xuyên cũng cười, nhưng là cười khổ. Cậu nhớ rất rõ, vào cái đêm mùa hè năm ấy, Thiệu Khải tìm ra cậu đang say choáng trong quán bar, nắm lấy cổ áo kéo cậu ra ngoài, sau đó mắng xối xả, buộc cậu chia tay với Lý Hành Tung. Cậu nhìn Thiệu Khải bởi vì nóng giận mà cặp mắt trở nên đỏ ửng, mình lại cố tình nói không thể chia tay, đến cuối cùng cũng chỉ biết trơ mắt nhìn hẳn buông lại một câu “Thiệu Khải này không có một người bạn hèn nhát như cậu.” rồi quay lưng bỏ đi. Đó là lần cuối cùng cậu nhìn thấy Thiệu Khải. Vài ngày sau, lúc trời vừa rạng sáng, cậu say khướt đi qua ngõ hẻm phía sau quán bar, gặp hai tên nghiện nháy ra cướp cửa, trong khi tranh chấp bị chúng đâm cho hai dao, cứ như vậy chết đi một cách lặng lẽ ở ngõ nhỏ bẩn thỉu và hôi thối. Đến tận khi đó, trong lòng cậu vẫn rõ ràng một sự thật, sau khi con nóng giận qua đi, Thiệu Khải sẽ quay lại tìm cậu, khí thế bùng bùng chỉ vào mặt mà mắng, hẳn sẽ túm cậu đến phía dưới vòi sen tắm rửa sạch sẽ, còn bắt buộc mặc tây trang rồi ép cậu đi làm. . . Diệp Xuyên cảm thấy hốc mắt có chút chua xót. Nhìn gương mặt thiếu niên tươi cười trong sáng trước mặt, cậu bỗng nhiên nhớ lại một chi tiết vẫn bị mình xem nhẹ: Khi đó cậu đã xóa số điện thoại của Lý Hành Tung, mối liên quan với Diệp gia sớm đoạn tuyệt, quan hệ cùng đồng sự cũng xa cách, tính đi tính lại, chỉ có Thiệu Khải sẽ đi nhận xác. . . “Trời ạ, nóng chết người.” Thiệu Khải lau mồ hôi trên trán, quay đầu hỏi cậu, “Nghỉ hè có định làm cái gì không?” Trong lòng Diệp Xuyên chấn động, Nghỉ hè a, làm thế nào mình có thể quên được mùa hè này chứ. Anh hai Diệp Thời Phi sẽ dẫn Lý Hành Tung đến N thị nghỉ hè. Trong hoa viên của Diệp gia, khi lần đầu tiên nhìn thấy người thanh niên khôi ngô tuấn tú còn lần chút về ngang ngược kia, cậu cũng không rõ vì sao ánh mắt bị hắn thu hút, đến cuối cùng trở thành không cách nào kiềm chế được. . . “Tiểu Xuyên?” Thiệu Khải thui vào vai cậu, “Nghĩ cái gì vậy? Mắt đứng tròn luôn rồi nè.” “Không có gì.” Diệp Xuyên cúi đầu, nở nụ cười tự giễu. Cuộc gặp gỡ khiến mình cảm thấy tràn đầy hứng thú kia, e rằng cũng không mấy quan trọng trong cảm nhận của người đó, nếu phải miễn cưỡng nói chút gì về nó, có lẽ cũng chỉ là sự khởi đầu của tất cả phiền toái. “Tớ đã nói với chú hai, hè này sẽ đến làm phục vụ trong quán, kiếm một ít tiền tiêu vặt.” Vừa nhắc đến kế hoạch nghỉ hè của mình, Thiệu Khải liền mặt mày hớn hờ. Diệp Xuyên nhớ mang máng chủ của hẳn mở một quán cà phê, có một đoạn thời gian

Thiệu Khải thường xuyên đem những món điểm tâm ngọt lạ miệng cho cậu ăn. Món đặc biệt nhất trong quán là bánh nướng trái cây, bên trong không biết bỏ nguyên liệu gì, mà cái hương vị vừa ngọt ngào vừa mát lạnh đó, đến bây giờ Diệp Xuyên như vẫn còn cảm nhận được nơi đầu lưỡi. Nội tâm Diệp Xuyên khẽ động, “Ài, tớ đi cùng có được không a.” “Cậu đi làm gì?” Thiệu Khải nhạc nhiên hỏi, “Cậu đâu có thiếu tiền tiêu vặt. Dọn dẹp bụng bê rồi lau rửa ly tách, toàn những việc rất cần thể lực đó.” “Ồ nhà cũng chán bỏ xừ.” Diệp Xuyên mơ hồ đáp. “Cũng đúng,” Thiệu Khải không biết nghĩ đến cái gì, về mặt hiện ra thần sắc tỏ hiểu rõ, “Vấn đề nói với chú hai bên kia không có gì khó. Bất quá, cái này là tớ nói thật, đó là công việc phục vụ người ta, tớ sợ cậu làm không được.” Diệp Xuyên biết, Thiệu Khải cảm thấy mình yếu ớt. Bất quá nghe hắn nói thẳng như vậy, trong lòng vẫn cảm thấy không phục. “Cậu nói cái gì vậy, tớ có việc gì mà không làm được a. Thời gian tớ ở với bà nội, việc vặt trong nhà đều là do tớ làm.” Sau khi cha mẹ bị tai nạn xe cộ qua đời, từ năm tám tuổi Diệp Xuyên đã ở cùng bà, hai năm sau bà Diệp bị bệnh mất đi, cậu mới được Diệp Ninh Đức đón về Diệp gia. Tính đúng ra, Diệp Ninh Đức được xem như là chú của Diệp Xuyên, nhưng thực chất quan hệ rất xa. “Xin lỗi, tớ quên mất.” Thiệu Khải ngưng ngưng gãi gãi đầu, “Cậu nếu đã muốn, vậy thì đi cùng với tớ cho vui.” Diệp Xuyên gật đầu. Cho dù như thế nào, kỳ nghỉ hè này cậu tuyệt đối không thể ở lại Diệp gia. Mặc dù một lần nữa trở lại thời tuổi trẻ trong sinh mệnh, cậu cũng không có cách nào đối mặt với hai người đã để lại vết sẹo cho cậu. Điều đó quá đau đớn, vượt xa khả năng cậu có thể chịu đựng. “Vậy là thỏa thuận rồi nhé.” Không muốn cứ mãi suy nghĩ về chuyện kia, Diệp Xuyên cơ hồ nhảy dựng lên, “Đến lúc đó tớ sẽ dọn đến ở với cậu.” “Khi nào cậu về nhà?” “Chú Diệp gọi điện thoại, nói chút nữa cho xe tới đón tớ.” Diệp Xuyên biết việc này chỉ là một cái cớ, bất quá hôm nay liên tục nhớ lại nhiều chuyện cũ, làm cậu đau đầu dữ dội. Cái cậu cần là thời gian, cũng như một nơi yên tĩnh để chậm rãi tiêu hóa hết mớ kí ức này. Lúc đi ra khỏi cổng trường, Diệp gia đã cho xe chờ ở ven đường, trợ lý của Diệp Ninh Đức đứng ở bên cạnh. Thấy cậu đi ra, trợ lý Trần bước nhanh tới đón, vô cùng thân thiết hỏi: “Nghe nói cháu bị thương? Diệp tiên sinh đã liên lạc với Triệu chủ nhiệm, trước hết để chú đưa cháu qua đó làm kiểm tra.” Diệp Xuyên khoát tay, “Bác sĩ nói nghỉ ngơi một chút là ổn. Cảm ơn trợ lý Trần.” “Vậy chú đưa cháu về nhà.” trợ lý Trần gật gật đầu, “Nếu cảm thấy không khỏe nhớ gọi điện thoại cho chú.” Trợ lý Trần trong trí nhớ là một thanh niên nghiêm túc gần như lạnh lùng, không nói cười tùy tiện, làm việc gọn gàng ngăn nắp. Diệp Xuyên luôn có chút sợ hãi. Nhưng mà trải qua một vòng luân hồi, giờ phút này nhìn thấy người kia, lại chỉ cảm thấy an tâm trầm ổn. Diệp Xuyên bỗng nhiên tự hỏi, vì sao lúc trước lại cảm thấy người này đáng sợ? Đưa Diệp Xuyên về đến Diệp gia, trợ lý Trần căn dặn vài câu rồi đi mất. Diệp Xuyên đẩy cánh cổng sắt cao sừng sững trước mặt ra, trong lòng cảm thấy hoảng hốt. Hiện tại, tuy rằng ở N thì giá nhà đất cũng không quá cao, nhưng khuôn viên của Diệp gia cũng thực khiến cho người ta phải ngước nhìn. Căn biệt thự ba tầng, tường trắng ngói đỏ, chu vi bên trong có một thảm cỏ xanh tươi làm nền, toát ra một vẻ đẹp tự nhiên thanh lịch. Tầm mắt Diệp Xuyên bắt gặp nhìn về đình viện phía bên phải, ngay tại cuối con đường nhỏ, nơi có đàn hoa từ đằng rừ xuống, sắp đến thời khắc cậu gặp mặt Lý Hành Tung lần đầu tiên. Khi đó anh hai Diệp Thời Phi của cậu đứng bên cạnh Lý Hành Tung, cười hi hi vổ vai của hắn nói: “Lại đây, giới thiệu với cậu, đây là cậu em của tớ, thế nào, rất đẹp trai phải không?” Lý Hành Tung trả lời như thế nào, cậu đã không còn nhớ rõ. Chỉ nhớ khi đó mình giống như là đột nhiên rơi vào một ngọn lửa, nhịp tim mãnh liệt khiến cơ ngực đau thắt lại, thậm chí việc hít thở cũng trở nên khó khăn. Cảm xúc mạnh mẽ đến một cách đột ngột, làm cậu bỏ qua rất nhiều thứ, tỷ như anh trai Diệp Thời Phi luôn như hình với bóng với mình. Khi đang ở trong cuộc thì cảm thấy thống khổ, thời gian dần trôi qua cùng với việc ném trái sinh tử, giờ quay đầu nhìn, chỉ còn cảm giác nan kham động lại. Diệp Xuyên tự nhủ với lòng: Mình tuyệt đối không cho phép tất cả những điều này xảy ra một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2

Lúc Diệp Ninh Đức vừa mới nghỉ việc, trong tay chỉ có một công ty thương mại nhỏ, trên danh nghĩa là chi nhánh của công ty quốc doanh lớn. Sau đó công việc kinh doanh ngày càng phát triển to lớn, sự tình trong nhà đương nhiên là ông không có thời gian để quan tâm. Diệp phu nhân Kiều Mẫn hầu hết thời gian đều tiêu phí ở việc làm đẹp, shopping và chơi mát chược, chẳng còn tâm trí để nhớ trong nhà còn một cậu học sinh đang học cấp ba. Cũng không thể nói cô đối với Diệp Xuyên không tốt, chỉ là không dành nhiều sự quan tâm cho cậu mà thôi, chẳng qua trong nhà nhiều thêm một người, cũng đâu phải nghèo đến nuôi không nổi. Lại nói Diệp Xuyên học giỏi, diện mạo xuất sắc, tính thể nào cũng là cho cô thêm một chút hạnh diện. Chẳng qua thời điểm nhận nuôi Diệp Xuyên thì cậu cũng đã mười tuổi, cho dù có muốn cũng không thể bồi đắp tình cảm mẹ con. Trong hai người con ruột, một đã bắt đầu tiếp nhận công ty thay cho Diệp Ninh Đức, đứa còn lại cũng sắp tốt nghiệp đại học, địa vị của cô ở Diệp gia vững như bàn thạch, khiến cho những người phụ nữ có con cái đồng trang lứa nhưng vẫn đang lo lắng cho sự nghiệp và tương lai của chúng phải ghen tị. Cho nên không cần dành nhiều tâm trí để quan tâm một đứa cháu bà con xa bên nội của chồng mình. Cảm tình của Kiều Mẫn đối với Diệp Xuyên là thuận theo tự nhiên, vào lúc ăn cơm chiều, nghe cậu nói nghỉ hè muốn theo bạn học đi làm thêm, cũng chỉ hơi sững sốt, có chút ngoài ý muốn hỏi một câu, “Thiếu tiền xài?” Diệp Xuyên vội vàng lắc đầu. Diệp gia cấp tiền tiêu vặt cho con cái luôn luôn hào phóng, cậu lại không có thói quen tiêu xài quá tay, tiền tiêu vặt trên cơ bản lúc nào cũng dư. Diệp Ninh Đức lại cảm thấy đề nghị này không tồi, nói vài câu cái gì mà thiếu niên cần phải rèn luyện nhiều thì mới trưởng thành. Nhận được sự cho phép, Diệp Xuyên tự nhiên thờ phào nhẹ nhõm. Hành lý của cậu vốn không nhiều, dù sao thì cũng chỉ là một kì nghỉ hè mà thôi. Trừ bỏ sách giáo khoa, Diệp Xuyên xếp thêm vài bộ quần áo để thay đổi, làm hết bài tập hè trong một buổi tối sau đó liền dọn đến ở cùng Thiệu Khải. Nhà của Thiệu Khải ở ngoại thành, cách trường học hơn nửa thành phố, cho dù mỗi ngày có người đưa đón cũng rất phiền toái, Thiệu Khải lại không muốn trợ trong trường, cuối cùng chú hai của hắn thuê một căn hộ nhỏ có hai phòng ở gần trường, lại kêu một người giúp việc mỗi ngày đến nấu cơm và dọn dẹp. Diệp Xuyên đối với nơi cư trú tạm thời này rất có hảo cảm, môi trường xung quanh thoáng đãng lại yên tĩnh. So với Diệp gia thích ăn cư ròi xa phố thị huyền ảo, thì cái loại yên tĩnh ở tiểu khu bình dân này là hoàn toàn khác biệt, nơi này chỉ cần đẩy cửa sổ ra là có thể nhìn thấy ánh đèn của những ngôi nhà gần đó, ngay cả không khí dường như cũng tràn ngập mùi khói bếp làm cho người ta cảm thấy ấm áp vô cùng. Diệp Xuyên vẫn nghĩ rằng, nếu cha mẹ của mình còn sống, dựa vào khả năng kinh tế của hai nhân viên công vụ bình thường, chắc gia đình cậu cũng sẽ ở trong một tiểu khu như vậy. Cũng là một căn hộ bình thường hai phòng ngủ cùng phòng khách tràn đầy màu sắc ấm áp, có ghế sofa bọc vải và mấy chậu hoa được đặt trên ban công. Từ nhỏ đến lớn, cậu thay đổi nơi ở thật sự rất nhiều, đối với khoảng thời gian trước khi tám tuổi đã không còn mấy ấn tượng, chỉ nhớ rèm cửa và vài bọc sofa đều có màu cam sáng, khi ánh mặt trời chiếu xuyên qua, làm cho không khí trong phòng nồng đậm hương vị ấm áp. Bất quá, có đôi khi Diệp Xuyên cũng không phân biệt được, hình ảnh này rốt cuộc là đã từng có, hay chỉ là... trong tưởng tượng của chính mình. Dù sao thời gian trôi qua đã lâu lắm rồi... Quán cà phê của chú Thiệu Khải tọa lạc ở tầng ba tòa nhà Hải Thiên, hai tầng dưới là công ty bách hóa của người nước ngoài đầu tư, trên tầng lầu này còn có một trung tâm thẩm mỹ và thể hình dành cho những kẻ có tiền, cho nên quán rất đông khách. Trong tiệm đã có nhân viên cố định, Thiệu Khải và Diệp Xuyên vì là tay ngang, cho nên cũng chỉ làm việc bụng bê hoặc thu dọn bàn ghế, có đôi khi trong bếp quá bận rộn thì hai người bọn họ sẽ giúp làm vài

việc lật vật, thời điểm ít khách cả hai còn có thể cùng nhau giải đề thi, bên cạnh có nước trà điểm tâm để sẵn, so với ở nhà thật quá dễ chịu. Chủ của Thiệu Khai tên Thiệu Hoa, là bậc thầy về các món điểm tâm ngọt, rất có danh tiếng, nghe nói hơn phân nửa nhân viên nữ làm việc trong Hải Thiên là khách ruột của cửa hàng. Mỗi ngày đều ngâm mình trong mùi thơm của cà phê và bơ sữa, ngay cả một người không thường ăn ngọt như Diệp Xuyên cũng dần dần bị gợi lên hứng thú, mỗi lần quầy đồ ngọt ra là món mới cậu cũng sẵn sàng chen lấn góp vui. “Bánh pudding caramen, bánh hạnh nhân phủ mứt mâm xôi, bánh xốp chocolate, bánh tart trái cây đặc sản. . .” Thiệu Hoa chỉ tay giới thiệu thành phần, độ ngọt, độ nóng, rất nhiều khách hàng nữ quan tâm tới điều đó, “Còn giá cả, đều ghi trên bảng phía bên phải, không sợ nhầm lẫn.” Hai thiếu niên nhìn rất đẹp trai, miệng lưỡi ngọt ngào, bộ dạng khi mặc đồng phục màu trắng quả thực so với mấy món điểm tâm ngọt bày trong tủ kính còn hấp dẫn và ngon mắt hơn. Khi Thiệu Hoa phát hiện hai tên suất ca này rất thu hút ánh nhìn của khách nữ, liền quyết đoán đẩy ra đứng quầy thay cho nữ phục vụ. “Đúng là con buôn mà!” Thiệu Khai phản đối, “Tiền lương thấp như vậy còn bắt tội cháu đứng bán nhan sắc.” “Cái này gọi là sử dụng tài nguyên hợp lý.” Thiệu Hoa hươ tay, “Hơn nữa, Diệp Xuyên đẹp trai hơn cháu rất nhiều, người ta còn chưa có ý kiến, cháu kêu ca cái nỗi gì a.” Diệp Xuyên cười cười. Cậu cảm thấy lúc này nhìn hai người cân bản không như chú cháu, giống bạn bè thì đúng hơn. Có tiếng gọi lớn của phụ bếp kêu Thiệu Hoa đi vào. Diệp Xuyên vừa đem mũ đội lên thì nghe ngoài cửa tiếng phong linh đinh ding đang vang lên, Diệp Xuyên vội vàng kéo tay Thiệu Khai đứng vào phía sau tủ bánh ngọt. Những lúc trong tiệm không có khách thì có thể tám chuyện một chút, khi có người thì phải ra đón cho đàng hoàng. Diệp Xuyên bên này vừa đứng ngay ngắn, thì nghe được âm thanh ôn nhuận vừa nói vừa cười: “Em quả nhiên là làm ở đây.” Diệp Xuyên theo bản năng quay đầu lại, cả người giật bắn giống như bị sét đánh. Không phải ngạc nhiên, mà còn vượt xa hơn thế. Trong khoảnh khắc bốn mắt giao nhau với Lý Hành Tung, Diệp Xuyên bỗng sinh ra cảm giác sợ hãi đối với vận mệnh, sự hoảng sợ không giải thích được lý do. Thì ra có một số việc nhất định phải cam chịu, tránh không khỏi, trốn cũng không xong, mặc kệ cậu có không muốn đến như thế nào, mặc kệ cậu đã thay đổi toàn bộ thời gian cùng địa điểm, chuyện nên xảy ra thì vẫn phải xảy ra. Diệp Xuyên nhìn hai thanh niên tác phong nhanh nhẹn từng bước một đi tới, bỗng cảm thấy bất lực và mệt mỏi. Giống như là thất vọng, nhưng so với thất vọng thì trầm trọng hơn rất nhiều. Trong trí nhớ của Diệp Xuyên thì Diệp Thời Phi là một người khéo léo, đối nhân xử thế thuần thực chu đáo, cẩn thận. Nhưng người thanh niên tươi cười trước mặt này, so với Diệp Thời Phi trong trí nhớ có chút khác biệt, các đường nét trên gương mặt có vẻ mềm mại, nụ cười cũng trong sáng hơn nhiều lắm. “Lại đây, giới thiệu với cậu, đây là em trai của tớ, thế nào, rất đẹp trai phải không?” Diệp Thời Phi vỗ vai Lý Hành Tung, cười hi hi nói. Lý Hành Tung nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Diệp Xuyên, nghe thấy hân giới thiệu như vậy không khỏi nở nụ cười, “Quả nhiên là xinh đẹp.” Diệp Xuyên đứng thẳng bất động ở phía sau quầy bánh ngọt, cảm thấy da đầu run lên từng đợt. Cùng một lời đạo đầu, không sai một chữ so với tám năm trước. “Anh nghe mẹ nói em làm thêm ở trong này, vừa lúc mua đồ gần đây nên tiện đường ghé thăm em.” Diệp Thời Phi sờ sờ đầu Diệp Xuyên, cười hi hi nói: “Đây là bạn học của anh, cùng nhau về nghỉ hè. Tên là Lý Hành Tung, em cứ gọi Lý ca là được.” Diệp Xuyên như muốn hét lên. Thời gian bọn họ đã đưa qua lại quá mức khó chịu, đặc biệt là một năm trước khi cậu chết, hai người cơ bản sống trong trạng thái cứ hề gặp mặt là cãi nhau không dứt, lời nói làm tổn thương người kia cũng không ít. Diệp Xuyên vẫn nghĩ rằng mình hận hân, nhưng khi thù hận lên đến mức tận cùng, còn lại chỉ là cảm giác chết lặng. “Thằng nhóc này.” Diệp Thời Phi lại xoa đầu cậu, “Còn bày đặt mắc cỡ.” Diệp Xuyên mắt tự nhiên nheo lại, bên tai truyền đến tiếng cười của Diệp Thời Phi. Lý Hành Tung cũng cười theo, ánh mắt vẫn dừng lại trên khuôn mặt Diệp Xuyên. Thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi vẫn chưa phát triển đầy đủ, thế nhưng trên gương mặt lại có có loại biểu cảm âm thầm không hợp với lứa tuổi, thái độ cũng không dễ tiếp cận. Bất đồng với Diệp Thời Phi tương mạo thanh tú ôn nhuận như nước, đường nét trên khuôn mặt Diệp Xuyên mỗi một độ cong giống như tượng điêu khắc, xinh đẹp, băng lãnh, làm cho người ta không khỏi liên tưởng đến đao thương gì đó, nói sao nhỉ? À! Là sắc bén. Trong ấn tượng đầu tiên của Lý Hành Tung về Diệp Xuyên, thì cậu là một thiếu niên rất khiêm tốn. Đồng thời hân cũng nhận thức được rằng thái độ của Diệp Xuyên với mình có chút bài xích. Điều này khiến hân cảm thấy thú vị. Thiếu niên này thoát nhìn tính tình có vẻ không được bình tĩnh cho lắm, nhưng Lý Hành Tung cảm giác được cậu có thể nhẫn nhịn. “Diệp ca, đã lâu không gặp.” Thiệu Khai cũng biết Diệp Thời Phi, lúc này lên tiếng chào hỏi, “Anh về Khi nào vậy?” “Về ngày hôm qua.” Diệp Thời Phi hướng về phía bạn thân của em trai mỉm cười, “Hai đứa đây là. . . Làm trò gì vậy? Bộ có thù oán gì với ông chủ, nên cố ý chạy đến đây phá hủy việc mua bán của người ta sao?” “Làm gì có chứ.” Thiệu Khai vui vẻ, “Quán này là của chú em mà.” “Vậy sao? Giờ anh mới biết.” Diệp Thời Phi nhìn xung quanh đánh giá một phen, rồi nở nụ cười nhìn Diệp Xuyên, “Mấy giờ thì tan ca? Anh chờ em cùng về. Ba mẹ cũng ở nhà đấy.” Diệp Xuyên không muốn về, nhưng Diệp Thời Phi trên danh nghĩa là anh hai, nghỉ hè về nhà mà mình không gặp mặt thì cũng kì. Diệp Xuyên lưỡng lự một chút, rồi gật đầu, “Còn khoảng hai tiếng nữa.” Diệp Thời Phi gật đầu, “Bọn anh còn đi mua một số thứ nữa, lát nữa quay lại đây đón em.” Diệp Xuyên âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Sự tình phát sinh quá đột ngột, cậu cần thời gian để trấn tĩnh. Nếu hai người ngồi chờ ở trong này, cậu thật không biết làm thế nào để đối mặt với bọn họ cho tốt. Đi ra đến cửa tiệm Lý Hành Tung bỗng nhiên quay đầu, tầm mắt lướt nhanh một vòng trên người Diệp Xuyên. Trong ánh mắt thoáng qua vài tia cảm xúc phức tạp, ý tứ thâm trầm. Tức khắc lưng của Diệp Xuyên căng cứng. Ánh mắt của Lý Hành Tung trở lại trên khuôn mặt cậu, rồi đột nhiên nở nụ cười. Không đợi Diệp Xuyên có phản ứng gì, hân xoay người, nhanh chân đuổi theo Diệp Thời Phi, hai người cười nói đi về phía thang máy. “Sao vậy?” Thiệu Khai đứng vào vai của cậu, “Mặt tái xanh. . . Cứ như thấy quỷ vậy đó, khó chịu chỗ nào hả?” Diệp Xuyên lắc đầu, cơ thể rã rời tựa như không còn chút sức lực nào. Chạy không khỏi. Cậu đã cố ý né tránh đến mức này, vậy mà vẫn không thoát được. Nhưng cũng may chỉ có ba bốn ngày mà thôi. . . Vào dịp nghỉ hè Diệp Thời Phi thường hay đi du lịch, Diệp Xuyên nhớ rõ mùa hè năm nay, hân cùng Lý Hành Tung về nhà, hai người dành vài ngày để tham quan N thị sau đó trực tiếp bay đi Vân Nam. Nếu như không thể tránh được việc gặp mặt bọn họ, hân là kẻ hoạch du lịch cũng sẽ không thay đổi. Ba hoặc bốn ngày, Diệp Xuyên nghĩ ngợi, qua hôm nay rồi chắc là cũng không có cơ hội chạm mặt nhiều, dù sao Diệp Thời Phi còn phải theo cha mẹ đi thăm thân bằng quyến thuộc và bạn bè, sau đó lại phải bận bịu chuẩn bị hành lý nữa. Hơn nữa cậu cũng đã dọn ra ở bên ngoài. Cho nên chỉ cần qua đêm nay là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Lúc Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung quay trở lại mang theo vài túi đồ, ngoại trừ một ít đồ dùng bên ngoài, còn có mỹ phẩm linh tinh gì đó, xem ra là quà tặng cho Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn. Diệp Xuyên đưa hai người tới một bàn có vị trí sáng sủa và yên tĩnh, theo thói quen hỏi, “Hai người muốn dùng gì?” “Em chọn giúp đi.” Diệp Thời Phi vỗ đầu của cậu, “Dù sao tội anh cũng không phải muốn ăn mà đến đây.” Diệp Xuyên gật gật đầu, biết hôm nay làm thế nào cũng không tránh khỏi gặp mặt, trong lòng cậu trở nên bình tĩnh rất nhiều. Có lẽ số phận đã an bài, người nên gặp cuối cùng sẽ phải gặp thôi. Nhưng nếu như có thể thay đổi thời gian và địa điểm lần đầu gặp mặt Lý Hành Tung, vậy muốn thay đổi một số chuyện về sau cũng không phải là không có khả năng. Diệp Xuyên lơ đãng pha hai ly hồng trà nóng, lại lấy thêm mấy món điểm tâm đặt vào khay, đi ra khỏi quầy mới kịp nhận ra, những thứ

mình lấy đều là món mà hai người kia thích ăn. Cậu từng sống cùng bọn họ một thời gian quá lâu, đối với khẩu vị của hai người biết rất rõ ràng, nó đã trở thành thói quen khó mà thay đổi. Với lại đến khi bụng khay ra khỏi quầy cậu mới nhận ra điều này, không lẽ lại quay trở vào. Đành phải cắn răng đi đến trước mặt hai người, đem khay đồ ăn thức uống đặt trên bàn. Diệp Thời Phi cười nói : “Vẫn còn nhớ rõ anh hai thích ăn bánh pudding trái cây cơ đấy, không uống công anh thương em mà.” Diệp Xuyên nhếch miệng cười cười, không lên tiếng. Lúc cậu đến Diệp gia Diệp Thời Phi đã lên trung học, thời gian hai người ở chung cũng không nhiều lắm, bắt quả Diệp Thời Phi chưa bao giờ bắt nạt cậu. Nếu như không có sự xuất hiện của Lý Hành Tung, thì cả đời này làm huynh hữu đệ cũng không chừng. Lý Hành Tung nhìn đĩa bánh pudding caramel trước mặt mình, trong lòng thoáng có chút cảm giác phức tạp. Đối với món đồ ngọt mà mình yêu thích, ngay cả Diệp Thời Phi cũng không biết. Nếu nói bánh pudding chỉ là trùng hợp, vậy thì bánh xốp chocolate phải nên giải thích như thế nào? Có thể khẳng định, trước đây hẳn chưa bao giờ gặp qua em trai của Diệp Thời Phi, dĩ nhiên thiếu niên xa lạ này càng không thể biết được món ăn mà mình yêu thích, nhưng nếu nói đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên thì. . . Lý Hành Tung cầm cái muỗng nhỏ múc một miếng bánh pudding đưa vào miệng. Mùi thơm của bơ và caramel đánh thức vị giác, nơi trái tim cũng không hiểu vì sao trở nên dịu dàng hơn. Ánh mắt Lý Hành Tung vô thức tìm kiếm bóng dáng của thiếu niên kia, một người tốt tính như Diệp Thời Phi thế nhưng lại có em trai khác biệt như vậy, thật sự là khó mà tin được. “Cậu không phải nói là thân thích sao?” Lý Hành Tung có chút tò mò hỏi : “Thế nào mà một chút cũng không giống?” Diệp Thời Phi cười cười, “Ba tớ gọi bà nội của nó là cô, là bà con cỡ đại bác bác ba ngày không tới ấy, huyết thống rất xa. Chẳng qua là tình cờ ở cùng một thành phố, nhà nó lại xảy ra chuyện không may, ba tớ liền đem về nuôi. Thời điểm ban đầu thằng bé bị mắc chứng tự kỷ, nhưng không có quậy phá.” “Bị tự kỷ?” Lý Hành Tung có chút hiểu được, đứa nhóc kia trên mặt có thần khí âm trầm không hợp với lứa tuổi là do đâu mà có. Diệp Thời Phi gật đầu, trong ánh mắt toát ra một tia thương hại, “Không nói với ai câu nào, cho ăn thì ăn, kêu ngủ liền ngủ, ngoan đến mức làm cho người ta sợ hãi – lời này là mẹ tớ nói đó.” Lý Hành Tung không tự giác đưa mắt liếc nhìn thiếu niên đứng ở một góc của tiệm cafe, cậu đang khom người lấy từ trong tủ kính ra một miếng bánh dâu tây, eo lưng mảnh khảnh uốn thành một đường cong duyên dáng, ngây ngô mà dụ hoặc. “Phải qua một thời gian dài sau.” Diệp Thời Phi nhíu mày cúi đầu nhớ lại, “Đại khái hơn hai tháng, nó mới bắt đầu nói chuyện.” “Câu đầu tiên là nói cái gì ?” Lý Hành Tung hứng thú hỏi : “Ba? hay là mẹ?” “Cám ơn.” Diệp Thời Phi nói. Lý Hành Tung kinh ngạc. “Câu đầu tiên nó nói là cám ơn.” Diệp Thời Phi bật cười khi thấy phản ứng của hắn, “Lúc ấy mẹ tớ đang cho nó uống thuốc, đột nhiên thốt ra một câu như vậy, làm bà hoảng sợ.” Lý Hành Tung nhìn thiếu niên cách đó không xa, ngẫm cậu cẩn thận đem khối bánh ngọt kia để vào hộp giấy xinh xắn rồi đưa cho người khách đối diện, ánh mắt xa cách, trên mặt lại nở một nụ cười vừa đúng chuẩn. Có vẻ là một cậu nhóc khá thú vị. Lý Hành Tung nhẹ lắc đầu, “Tớ thấy hai người các cậu tình cảm rất tốt.” “Tiểu Xuyên đặc biệt hiểu chuyện.” Diệp Thời Phi miệng nhắm nhấp miếng bánh trái cây, mày nhíu lại, vẻ mặt không cho là đúng, “Hơn nữa, cho dù thực sự có xảy ra chuyện gì, tớ cùng Diệp Thời Tranh đều lớn hơn nó nhiều như vậy, sao có thể không biết xấu hổ đi so đo với một thằng nhóc a.” Lời này thì Lý Hành Tung tin tưởng. Diệp Thời Phi chưa bao giờ là kẻ tiểu nhân, tính tình lại tốt, cho dù là bác lao công của ký túc xá cũng vui vẻ nói cười giống như người thân quen. Huống chi gia cảnh của Diệp gia như vậy, cho dù nhiều thêm một đứa con nuôi, cũng không thể tranh đoạt quyền lợi của hai huynh đệ bọn họ, cậu ta đơn giản là không có khả năng trở thành mối đe dọa của Thời Phi. “Vậy cũng coi như khổ tận cam lai đi.” Lý Hành Tung có chút cảm khái, “Còn nhỏ tuổi như vậy, gắng gượng cũng không dễ dàng gì.” Diệp Thời Phi nhún vai, không định đáp lễ câu nói này. Từ lúc bắt đầu ngồi xuống cho đến bây giờ, câu chuyện của hai người vẫn xoay quanh đứa em này, Diệp Thời Phi quét mắt liếc nhìn thiếu niên đứng sau tủ kính, quyết đoán đổi đề tài. . . Diệp Xuyên thay quần áo xong, khi đi ra thấy Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung đứng chờ ở cửa. Hai thanh niên ngoại hình xuất chúng, cho dù trong tay là gói to gói nhỏ, có vẻ hơi mất hình tượng một chút, nhưng vẫn vô cùng hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Bộ dáng hai người khi đứng chung một chỗ thân mật nói chuyện với nhau, Diệp Xuyên không biết đã nhìn thấy lần thứ bao nhiêu, thậm chí đáng điệu Diệp Thời Phi hơi ngước đầu lên, còn Lý Hành Tung đứng nghiêng tựa vào cửa vẫn không ngừng thay nhau chống chéo lên những mảnh ký ức của cậu. Diệp Xuyên cảm thấy ngực ần ần đau. Có lẽ cậu đã sớm phát hiện những biểu hiện ẩn ý kì lạ giữa hai người này, chỉ là cố chấp không muốn thừa nhận. Đáng tiếc thay, ngay cả khi cậu sẵn sàng tự dối gạt mình, người kia cũng không nguyện ý phối hợp. Cái gọi là mơ mộng, vốn cũng chỉ có một mình cậu mà thôi. Diệp Xuyên nghĩ rằng, không ai có thể hiểu rõ ý nghĩa của bốn chữ vật đổi sao dời bằng cậu. Trước đây, mỗi khi rời tầm mắt khỏi người đàn ông kia đều cảm thấy bất an và nuối tiếc. Mà bây giờ, cậu chỉ dám ở một khoảng cách không sợ bị phát hiện lặng lẽ nhìn hắn. Vẫn khắc sâu trong trí nhớ là gương mặt góc cạnh rõ ràng, màu da khỏe mạnh nhờ một thời gian dài chơi thể thao mà có, khuôn mặt anh tuấn, lông mi dày rậm, Diệp Xuyên thậm chí còn nhớ được rất rõ xúc cảm nơi đầu ngón tay khi lướt trên hàng mi ấy. Diệp Xuyên vẫn cho rằng trên gương mặt Lý Hành Tung, hàng mi là đẹp nhất. Rất dài, vừa dày vừa cong, vô hình trung nhu hòa bớt những nét cứng rắn lạnh lùng trên khuôn mặt của hắn. Khi hắn chăm chú nhìn một người, ánh mắt thâm sâu khó lường đó khiến cho người ta liên tưởng tới bụi cỏ rậm rạp nép mình bên dòng suối, rồi lại tự mình sinh ra thứ ảo giác về xúc cảm dịu dàng. Mà thực tế đã từng chứng minh, hết thấy ôn nhu Diệp Xuyên từng nhận được từ hắn cũng chỉ là ảo giác của chính cậu mà thôi. Khi Diệp Thời Phi quay đầu nhìn qua, Diệp Xuyên thu lại biểu tình tự giấu chỉ trong nháy mắt, khoác ba lô lên lưng, bước nhanh tới. Theo khoảng cách từng bước một đến gần, Diệp Xuyên cảm giác được rõ ràng, có gì đó ở nơi sâu nhất trong ký ức bay lên, bay lên mãi rồi nhanh chóng tiêu tan vào hư không. Đã từng yêu, rồi sinh hận, dây dưa tuyệt vọng cũng trải qua, vì sai lầm này thậm chí cậu phải trả giá bằng sinh mệnh của mình. Quá đủ rồi, Diệp Xuyên. Cậu tự nói với chính mình : Sự ngọt ngào làm người ta hít thở không thông này đều đã là quá khứ, thương lấy chính mình một chút đi. Đây cánh cửa kính màu trà của tiệm cafe đi ra ngoài, Diệp Xuyên vẻ mặt bình tĩnh mỉm cười với hai người đứng ở cửa, “Ngại quá, đã để cho hai người đợi lâu. Để em giúp anh xách gói to đi.” “Về nhà thôi!” Diệp Thời Phi một bên giới thiệu cho Lý Hành Tung những địa điểm du lịch của N thì, một bên không khách khí đem hai cái túi xách bên tay trái đưa qua cho em trai. Diệp Xuyên cầm lấy, quay đầu lại, tầm mắt dừng ngay mất tới đen như mực của Lý Hành Tung. Lý Hành Tung sâu sắc cảm nhận được có điều gì đó vừa thay đổi ở người thiếu niên này. Thế nhưng rất cuộc đó là gì, hẳn lại không thể nói nên lời. Không đợi hắn tìm ra chút manh mối nào, Diệp Xuyên đã quay đầu, đi về phía trước. Lý Hành Tung bỗng nhiên cảm thấy ở cậu toát ra một khí chất bí ẩn, làm cho người ta nhìn không thấu, tựa như một loại hấp dẫn, rất câu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tắm rửa, thay quần áo xong, Diệp Xuyên ngồi giải hai đề thi, thẳng cho đến khi người giúp việc kêu ăn cơm mới đứng dậy đi xuống lầu. Diệp Ninh Đức cùng Kiều Mẫn đều đã trở lại, đang ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm với Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung. Kiều Mẫn xem ra rất thích Lý Hành Tung, là bạn cùng phòng của con trai, tướng mạo phong độ không còn gì để nói, gia thế lại tốt, đối với tương lai của Diệp Thời Phi vô cùng có lợi. Vợ chồng Diệp Ninh Đức đương nhiên không dám coi thường. Lúc Diệp Xuyên xuống tới nơi, trong nhà ăn các món đã được mang lên bàn, Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung, hai người đang đứng trước quầy rượu của Diệp Ninh Đức chọn rượu vang. Kiều Mẫn thấy Diệp Xuyên đi xuống, giọng nói có chút

trách mắng kéo cậu ngồi xuống bên cạnh mình, “Làm gì mà giờ mới xuống, chỉ còn chờ có một mình cháu.” Diệp Xuyên biết thái độ như vậy của Kiều Mẫn chỉ là muốn tỏ vẻ quan tâm trước mặt người khác, có điều giọng điệu vô cùng thân thiết vẫn làm cho cậu không thể cự tuyệt. Nhếch miệng cười cười, Diệp Xuyên nhỏ giọng giải thích, “Cháu giải bài thi.” “Đừng để mình quá mệt mỏi.” Kiều Mẫn cũng không để ý nói một câu lấy lệ, thấy Diệp Thời Phi cùng Lý Hành Tung cầm chai rượu đỏ đi lại, vồn vã cười hỏi : “Tiểu Lý cũng có thể uống rượu chứ?” Lý Hành Tung cười gật đầu, “Lúc đầu là uống trộm, giờ thì cha mẹ cũng không quản được nữa.” Diệp Ninh Đức cũng cười lên, “Đều giống nhau thôi, tụi nhỏ lớn rồi sẽ không thích nghe cha mẹ khuyên nhủ. Hiện giờ trong nhà cũng chỉ có Tiểu Xuyên là còn nghe lời, qua hai năm nữa thì không biết thế nào.” “Tiểu Xuyên cũng uống một chút đi.” Diệp Thời Phi vừa giải thích vừa rót cho Diệp Xuyên nửa ly, “Em cũng đã thành niên, nửa ly rượu đỏ đâu có đáng gì, thanh niên trai tráng là phải uống rượu gạo kia. Phải không, Tiểu Xuyên?” Diệp Xuyên không muốn để ý, bắt quả Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn đều đang ngồi ở đây, cậu không thể không quan tâm tới thái độ của họ. “Chỉ nửa ly thôi đó.” Diệp Ninh Đức cảnh cáo Diệp Thời Phi, “Hôm nay là trường hợp đặc biệt, con cũng đừng có dạy hư Tiểu Xuyên.” “Nói cái gì vậy.” Kiều Mẫn tỏ vẻ không hài lòng, “Gi mà dạy hư chứ.” “Rượu vang đỏ rất có lợi mà.” Diệp Thời Phi vội vàng nhảy ra giảng hoà, lại hướng về phía Diệp Xuyên nháy mắt, “Nửa ly có tác dụng cường thân kiện thể, không thể say được.” Diệp Xuyên chỉ cười không đáp. Lý Hành Tung đưa mắt nhìn qua, cười nhẹ hỏi : “Tiểu Xuyên cũng sắp tốt nghiệp cấp ba phải không? Tính thi vào trường nào?” Một tiếng “Tiểu Xuyên” này Lý Hành Tung kêu rất tự nhiên, không ai cảm thấy có gì bất ổn. Thế nhưng Diệp Xuyên lại bất giác lo lắng, trong ấn tượng của cậu, Lý Hành Tung vẫn luôn gọi như thế, đầu lưỡi uốn lên, phát âm từ cuối hơi nhẹ, giọng điệu nghe bình thường nhưng phảng phất mang theo hai ba phần ôn nhu nhẹ nhàng. Mặc dù vào đoạn thời gian cuối cùng kia, hắn vẫn xưng hô như cũ, thế nhưng ngoại trừ ôn nhu, còn kèm thêm chút thương cảm, giống như thật sự bất lực khi đối diện với người si tình là cậu. “Cứ làm hết sức là được.” Kiều Mẫn hiểu lầm sự trầm mặc của Diệp Xuyên, tay gấp đồ ăn cho cậu miệng thì an ủi nói : “Không cần tạo áp lực quá lớn cho mình. Cô nghe nói lên đại học rồi cũng có thể chuyển khoa mà.” “Mẹ.” Diệp Thời Phi cười có chút cam chịu, “Mẹ nói với tụi con chuyện này làm gì.” Kiều Mẫn có vẻ hờn giận, “Sao lại không thể nói chuyện này, ai có thể cam đoan mình sẽ đi cả đời trên con đường mà mình lựa chọn. . .” Diệp Ninh Đức cắt ngang : “Trước hết nghe ý kiến của Tiểu Xuyên đã.” Diệp Xuyên vẫn chưa suy nghĩ về vấn đề này. Kiếp trước bởi vì lưu luyến si mê Lý Hành Tung, cho nên mọi chuyện muốn làm đều xoay quanh hắn. Nhà của Lý Hành Tung ở B thị, cậu liền thi vào đại học B. Lý Hành Tung học tài chính, cậu cũng chọn khoa này. Kỳ thật ngành học này bản thân cậu không mấy yêu thích. Có cơ hội lựa chọn một lần nữa, cậu nghĩ lần này là phải vì chính mình. Tốt nhất là thi vào một trường hoàn toàn không liên quan gì với người nọ để thoát khỏi vòng sinh hoạt luẩn quẩn. Diệp Xuyên nhớ tới cha mẹ mình qua đời vì tai nạn xe cộ, nhớ lại hình ảnh mình nằm trong ngõ hẻm phía sau quán bar, tay bùm miệng vết thương có ngăn không cho máu chảy ra, thân thể dần dần lạnh lẽo, ở trong đầu có một giọng nói thật nhỏ cứ thì thầm lặp đi lặp lại : Đi học cái này, học cái này đi. . . “Cháu nghĩ. . .” Diệp Xuyên không tự tin lắm nói : “Cháu muốn học y.” “Học y?” Khuôn mặt mọi người trong phòng ăn đều có vẻ bất ngờ. Cho tới bây giờ Diệp gia vốn không có ai làm bác sĩ, Diệp Thời Tranh và Diệp Thời Phi đều học chuyên ngành kinh tế tài chính. Lý Hành Tung cũng có chút bất ngờ, chủ yếu là cái loại khí chất lạnh như băng này trên người Diệp Xuyên có vẻ không thích hợp. Diệp Ninh Đức đắn đo một lát, vô cùng cẩn thận hỏi lại cậu, “Thế cháu muốn làm bác sĩ chuyên khoa nào?” “Là bác sĩ ngoại khoa, hoặc là cấp cứu cũng được.” Diệp Xuyên do dự một chút, cậu muốn nói có thể thi vào đại học luật cũng không chừng, nhưng ngẫm lại, dù sao cũng còn tới một năm để lựa chọn, nói nhiều cũng không có tác dụng gì. Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng nghĩ tới cha mẹ Diệp Xuyên. Nghe bà nội của Diệp Xuyên nói, thời điểm cha mẹ Diệp Xuyên được đưa đến bệnh viện thì vẫn còn sống, hai người đều là bởi vì mất máu quá nhiều mà chết ở trên bàn giải phẫu. Người phục hồi tinh thần lại trước nhất là Diệp Thời Phi, hắn cầm ly rượu đỏ cụng vào ly của Diệp Xuyên, “Thật là có chí lớn nha, Tiểu Xuyên. Cố lên, nhà chúng ta còn chưa có ai làm bác sĩ đâu.” “Cũng tốt.” Diệp Ninh Đức cũng phục hồi lại tinh thần, “Nghề này rất có tương lai đấy.” Kiều Mẫn cảm thấy làm bác sĩ rất vất vả, nhưng Diệp Xuyên dù sao cũng không phải là con của mình, cô không muốn nói nhiều. Nghĩ đi nghĩ lại thì thời gian đến khi thi vào đại học còn tới những một năm, nên cũng cảm thấy không hề gì. Trẻ con thay đổi rất nhanh, một năm sau biết đâu nó sẽ có ý tưởng mới thì sao? Mà cho dù nó có kiên trì giữ ý định ban đầu, cô cũng không có lý do gì để phản đối, nó đâu phải con trai mình. “Còn tới một năm mà.” Diệp Thời Phi cảm thấy cha phản ứng hơi nghiêm túc quá mức, làm cho không khí trên bàn cơm trở nên cứng nhắc, vội vàng lên tiếng điều hòa, “Việc này cũng không cần nghĩ đến sớm như vậy. Tiểu Xuyên, uống nào, cùng anh cạn ly.” Diệp Xuyên vừa cầm ly rượu lên, thì nghe Lý Hành Tung cười nói : “Cả anh nữa, vì một bác sĩ Diệp trong tương lai, cạn ly.” Trong lòng Diệp Xuyên có cái gì đó lại bắt đầu khởi động, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ tươi cười vân đạm phong khinh, “Cám ơn.” Bầu không khí trên bàn ăn được hâm nóng trở lại, Kiều Mẫn quay trở lại đề tài đi du lịch hè của Diệp Thời Phi, “Con nói đi Vân Nam mà, một tuần đủ không? Cuối tuần anh cả đi công tác trở về, các con vừa lúc có thể gặp mặt.” Diệp Thời Phi rõ ràng có chút do dự, “Con định trực tiếp về trường luôn.” “Không quay về sao?” Kiều Mẫn kinh ngạc, “Nghỉ hè tới những hai tháng. . .” “Ăn cơm, ăn cơm” Diệp Ninh Đức vỗ vỗ bàn tay Kiều Mẫn đặt ở trên bàn, nửa trách nửa an ủi nói : “Con cái lớn rồi, tự có suy nghĩ của mình, chúng ta cũng không hiểu được.” Kiều Mẫn vẻ mặt phức tạp nhìn ông, rồi lại nhìn Diệp Thời Phi ngồi ở phía bên kia bàn, cuối cùng chỉ đành khẽ thở dài một hơi. Diệp Xuyên lại âm thầm thở ra nhẹ nhõm. Quả nhiên cùng với kiếp trước giống nhau, hai người bọn họ ở Vân Nam gần hai tuần, sau đó trực tiếp quay về B thị. Lý Hành Tung sinh ra và lớn lên ở đó, mấy đời Lý gia ở nơi này đã xây dựng được nhiều mối quan hệ trải rộng trên nhiều lĩnh vực, nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra Lý Hành Tung tuyệt đối sẽ chết già ở B thị. Chỉ cần tránh xa cái nơi rắc rối này, như vậy mọi chuyện sẽ không giống với trước kia. Nếu không phải chính mình quá quýt lấy hắn xin số điện thoại, rồi địa chỉ, lại còn cố ý ghi nguyên vọng thi vào trường đại học B, thì bọn họ khi đó vốn cũng không có nhiều cơ hội gặp nhau. Từ lúc gặp mặt tới nay đầu óc vẫn nặng nề choáng váng để tiếp nhận thông tin này, khó mà tỉnh táo được. Diệp Xuyên cảm thấy mình phản ứng tựa như động vật đáng thương đang phải thợ săn, bởi vì bản năng e ngại, tâm hoang ý loạn chỉ biết trốn chạy, lại quên mất phản kháng như thế nào mới là tốt nhất. Kỳ thật cậu cũng biết, hiện nay Lý Hành Tung đối với mình không có một chút lực sát thương nào. Nhưng cậu cũng không muốn phải đợi đến khi mọi chuyện xảy ra lại lấy cớ là do chấp niệm và sự xúc động của mình. Khi còn trẻ, cậu luôn cho rằng chỉ cần nỗ lực hết sức mình tất sẽ có hồi báo, thậm chí trong thâm tâm còn cầu cho mình gặp may mắn, kỳ vọng vào một thời khắc nào đó, người kia rồi cũng sẽ nhận ra mình là tốt nhất. Diệp Xuyên bỗng nhiên cảm thấy xót xa. Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cậu thật sự chưa từng hận Lý Hành Tung, chẳng có lý do gì để hận hắn. Không tiếp nhận tình cảm của người khác đâu phải là lỗi. Nhưng mà hắn không nên biết rõ bản thân mình không yêu, lại vẫn đáp ứng cùng cậu kết giao, vừa hại người lại hại cả mình, làm cho mọi chuyện hóa thành phiền phức, từ không rõ ràng cuối cùng trở nên không thể vấn hồi. Có lẽ điều mà Diệp Xuyên không thể buông được, chính là mình toàn tâm toàn ý nỗ lực, nhưng đối phương lại không để những điều đó vào mắt.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Chung 5

Lấy có phải làm bài tập, Diệp Xuyên com nước xong liền quay về phòng. Phòng ngủ của cậu ở lầu hai, phía dưới chính là phòng khách kế bên nhà ăn. Mở cửa sổ ra, ngồi bên cạnh bàn học, âm thanh cười nói ở dưới lầu nghe rất rõ ràng. Diệp Xuyên ít nhiều có chút nóng nảy. Khó khăn lắm cuộc tụ họp dưới lầu mới giải tán, lại đến phòng Diệp Thời Phi ở bên cạnh ồn ào náo nhiệt, hai người không biết lục lọi tìm kiếm cái gì. Có lẽ là thu xếp đồ dùng sinh hoạt cá nhân để chuẩn bị cho chuyến đi, cũng có thể đang xem lại tất cả món quà lưu niệm mà Diệp Thời Phi sưu tầm qua những cuộc du lịch, tiếng nói cười làm cho người ta cảm thấy chói tai. Diệp Xuyên đẩy bài thi sang một bên, từ túi sau ba lô lấy ra gói thuốc lá và cái bật lửa đốt một điếu. Thói quen hút thuốc là khi sống chung cùng Lý Hành Tung mà có. Đó là đoạn thời gian hai người thường xuyên cãi nhau, trong lòng Diệp Xuyên buồn phiền, buổi tối liền không về nhà mà hay la cà trong các quán bar, cũng từ đó mới sinh ra thói quen hút thuốc. Bất quá cậu cũng không nghiện, chỉ khi nào phiền muộn thì mới hút một điếu. Cậu không thích trên người mình nhiễm mùi khói thuốc. Vừa hút được hai hơi, thì nghe tiếng gõ cửa vang lên, Diệp Thời Phi đứng ngoài cửa gọi cậu, “Tiểu Xuyên?” Diệp Xuyên vội vàng đem điếu thuốc ấn vào bệ cửa sổ, lại cầm bài thi đứng trong phòng quạt qua lại vài cái, mới nom nóp lo sợ chạy tới mở cửa. Tuy rằng cậu không ngại người khác nghĩ như thế nào đối với chuyện mình hút thuốc, nhưng dù sao nơi này cũng là Diệp gia, cậu cần phải giữ gìn nếu không muốn bị chú ý. Mở cửa ra, người đứng phía trước là Lý Hành Tung. Diệp Thời Phi đứng ở cầu thang cách đó không xa, đang nghe Kiều Mẫn dặn dò về những tuyến đường trong nội thành, xem ra hai người kia dự tính đi ra ngoài chơi. Lý Hành Tung tựa vào khung cửa, lười biếng liếc mắt nhìn không gian căn phòng ở phía sau lưng cậu, tựa như là nắm rõ bí mật của cậu trong tay, ánh mắt toát ra thần sắc ý vị thâm trường. Diệp Xuyên không tự giác lùi về phía sau một bước. Lý Hành Tung đột nhiên tiến lại gần, hơi thở ấm áp thổi nhẹ vào tai. Diệp Xuyên đang muốn tránh ra, thì nghe hắn dùng thanh âm nhỏ xíu chỉ hai người nghe được cười bảo : “Trẻ con không nên vụng trộm hút thuốc nha.” Nói xong câu đó, hắn nhanh chân lùi lại, đáy mắt đầy vẻ chọc tức, bên môi vẫn còn mang theo ý cười. “Liên quan đến gì đến anh.” Diệp Xuyên cảm thấy lỗ tai nóng rát, giống như bị phỏng vậy. “Tình tình của em quả nhiên là xấu xa.” Ý cười trên môi Lý Hành Tung càng thêm sâu sắc, “Bình thường hẳn là giả vờ đi?” Sắc mặt Diệp Xuyên bỗng trở nên khó coi chỉ trong nháy mắt. Cậu biết giờ phút này đối với Lý Hành Tung đang đứng trước mặt mình mà nói, chuyện gì cũng đều chưa phát sinh, mình và hắn chỉ là một người xa lạ mới gặp mặt lần đầu. Nhưng Diệp Xuyên lại không có cách nào xem tất cả chuyện cũ giữa hai người là chưa từng xảy ra. Diệp Xuyên đóng mạnh cánh cửa, bị người đứng bên ngoài dùng chân cản lại. Lý Hành Tung nhìn đứa trẻ trước mặt quắc mắt nhìn trừng trừng, cảm thấy cậu em này của Diệp Thời Phi thật là thú vị. Ánh mắt trừng lớn, tròn xoe, nhìn rất giống động vật nhỏ bị đùa giỡn mà tức giận. “Này, không thể ra tay đánh người đang tươi cười nha.” Lý Hành Tung lấy từ trong ngực ra một chiếc hộp màu xanh lá cây, cười tủm tỉm đưa tới, “Anh đến tặng quà đây, em trai. Nè, xem như quà gặp mặt.” Diệp Xuyên nhìn lướt qua chiếc hộp trong tay hắn, cảm thấy huyết Thái Dương đột nhiên đập nhanh hơn. Cậu đương nhiên biết trong hộp chứa cái gì. Bởi vì ở kiếp trước, mình cũng từng nhận được một món quà giống y như vậy. Là một thanh đao đầu hồ sản xuất số lượng giới hạn của Thụy Sĩ, thân đao màu vàng nhạt, một bên có khắc hình đầu hồ đơn giản nhưng rất khí phách. Là món quà đầu tiên mà cậu nhận được từ Lý Hành Tung, tự cho là có ý nghĩa sâu xa, cho đến tận lúc chết đi đều móc chung với chùm chìa khóa đem theo bên mình. Nhưng trong mắt Lý Hành Tung, bất quá cũng chỉ là một món đồ chơi bé nhỏ không đáng kể, có được dễ dàng, nên cho đi cũng nhẹ nhàng, cơ bản là chẳng thèm liếc mắt nhìn đến một lần. Diệp Xuyên cảm thấy mấy đầu ngón tay đều phát run. Khi món quà nhỏ này đột nhiên xuất hiện khiến cho Diệp Xuyên lần nữa xuyên qua thời gian, đem khuôn mặt hồ hững đã khắc sâu vào trong ký ức trùng điệp với dáng vẻ kiêu ngạo không chút che dấu của hiện tại, phảng phất như thời gian trôi qua chợt quay lại, trí nhớ đau đớn tựa như gió lốc ập vào mặt. Diệp Xuyên vịn vào khung cửa, ngực đau đến không thở được. “Sao thế? Tự nhiên sắc mặt khó coi như vậy?” Lý Hành Tung không chút suy nghĩ, đưa tay đề lên trán cậu, “Bị cảm nắng?” Diệp Xuyên nghiêng mặt đi, tránh được bàn tay của hắn. Lý Hành Tung cảm thấy không vui. Hắn không thể hiểu được thăng nhót này rốt cuộc khó chịu cái gì, giống như chỉ nhằm vào mình. . . Mà giả thuyết này dường như cũng không đúng lắm. Đang căng thẳng, thì nghe Diệp Thời Phi kêu hắn, “Hành Tung? Xong chưa?” Lý Hành Tung quay đầu lại đáp, “Nhân tiện tặng quà gặp mặt cho em trai cậu.” Nói xong lại đưa cái hộp màu xanh tới, Diệp Xuyên không thể từ chối, đành phải đưa tay nhận lấy, miễn cưỡng nói, “Cám ơn.” Lý Hành Tung nhìn cậu cười cười, rồi xoay người rời đi. Đóng cửa lại, Diệp Xuyên tiện tay thả chiếc hộp xuống bên cạnh, thở ra một hơi thật dài. Hình ảnh tươi cười của Lý Hành Tung trước khi đi luôn thoát ần thoát hiện trước mắt, đã rất lâu rồi cậu không nhìn thấy hắn cười như vậy. Người này khi cười lộ lên, nét mặt có vài phần vô lại, xấu xa. Dường như tất cả niềm vui sướng trong lòng đều được hắn biểu lộ hết ra, làm cho người ta có thể dễ dàng cảm nhận được. Diệp Xuyên biết điều đó đều là hắn cố ý bày ra cho người ta xem. Lý Hành Tung là kiểu người hai mặt điển hình, từ nhỏ đến lớn quen nhìn cảnh người lừa ta gạt, cho nên là một người có lòng nghi ngờ rất nặng, với ai cũng không tin tưởng. Diệp Xuyên không biết hình thức ở chung của hắn cùng Diệp Thời Phi là như thế nào, nhưng Lý Hành Tung chưa bao giờ nói chuyện công ty với cậu. Đó là thời gian ở kiếp trước, Diệp Xuyên luôn cố tránh đi không suy nghĩ quá nhiều. Nhưng mặc dù tận lực không đi đến tận cùng của vấn đề, trong lòng cậu cũng biết rành mạch : Sự tin nhiệm của Lý Hành Tung chưa từng trao cho người đầu gối tay ấp. Chuyện tình cảm, cho tới bây giờ cũng không phải là bạn bỏ ra bao nhiêu, thì có thể nhận lại được bấy nhiêu. Cũng đâu phải là mua bán. Diệp Xuyên biết như vậy. Nhưng chính mình đánh mất đi bao nhiêu năm tháng, sự nỗ lực, tinh thần, quan tâm và. . . Tình yêu nữa, vậy mà đều không đổi được sự tin cậy cơ bản nhất. Không thể không nói, tâm huyết của mình thật đúng là vô nghĩa. Tình cảm thất bại triệt để như thế. Sinh hoạt cũng chẳng hơn, vì chọn cái nghề mà mình không hứng thú cho nên hiệu quả không cao, quan hệ với đồng sự hồ hững, còn với cha mẹ nuôi cho tới lúc chết cũng không nấy tới lui. . . Từ lúc bắt đầu quen biết người kia, hắn vốn không làm bất cứ chuyện gì để cho mình hài lòng. Chấp niệm tựa như một bóng ma. Khiến con người vạn kiếp bất phục. Nghe dưới lầu truyền đến thanh âm động cơ ô tô, trong lòng Diệp Xuyên vô cùng buồn bực. Bàn tay cậu run rẩy đốt cho mình điếu thuốc, rít một hơi thật sâu. Hương vị khói thuốc cay xè lan tràn khắp trong khoang miệng, đáy lòng lạnh lẽo dường như phảng phất được nhuộm một lớp mỏng của sự ấm áp. Đây là mùi vị cậu rất quen thuộc, khô mà ấm áp, mang theo một tia oán hận mờ nhạt khó tả. Diệp Xuyên vùi mặt vào lòng bàn tay, thở ra thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung không biết đi tiêu dao nơi nào, đến sáng cũng không quay về. Khi Diệp Xuyên chạy bộ về đến nhà, Diệp Ninh Đức đã đi làm, Kiều Mẫn còn chưa rời giường, lầu trên lầu dưới đều im lặng. Diệp Xuyên chợt thấy thật lạnh, tắm rửa thay quần áo xong liền bắt xe bus đến tòa nhà Hải Thiên. Để kịp thời gian phục vụ nhân viên văn phòng, quán cà phê sẽ mở cửa lúc 8:30. Khi Diệp Xuyên chạy tới, trong quán đã có nhân viên quần áo chỉnh tề đang chờ mua bánh mì mới ra lò còn nóng hổi, trước quầy chỉ có Thiệu Hoa và một nữ phục vụ tên là Tiểu An, hai người bận tới tấp mặt mày. Diệp Xuyên thay đồng phục, vội vàng vàng chạy tới phía trước quầy hàng giúp đỡ đón tiếp khách. Khoảng một tiếng vào buổi sáng sau khi mở cửa là thời gian quán đắt khách nhất, thêm một đôi tay có thể giải quyết không ít vấn đề. Bất quá lúc này Thiệu Khải vẫn còn lười biếng ngủ vùi, Thiệu Hoa tuy rằng không đành lòng trách cứ hắn, nhưng đứng dưới góc độ so sánh vẫn cảm thấy Diệp Xuyên so với đứa cháu vô tâm vô phể của mình

hiểu chuyện hơn nhiều lắm. Hơn chín giờ, khách trong quán đã giảm bớt. Thiệu Hoa từ sau bếp bưng một ly sữa nóng đưa cho Diệp Xuyên, hẳn biết cậu nhóc này không thường ăn sáng, bắt quả vào lứa tuổi này đang là thời điểm cơ thể phát triển, bổ sung dinh dưỡng là rất quan trọng. “Cảm ơn chú Thiệu.” Diệp Xuyên cầm ly sữa, Thiệu Hoa lại đưa qua một đĩa nhỏ điểm tâm không ngọt lắm. Cậu giống như đại đa số nam sinh không thích ăn đồ ngọt, bắt quả tay nghề của Thiệu Hoa quả thật rất cao, cho dù chỉ là món bánh bích quy trứng đơn giản cũng ngon hơn nhiều so với bình thường vẫn bán bên ngoài. “Đang tuổi lớn, dinh dưỡng không đủ sẽ không thể phát triển chiều cao.” Thiệu Hoa thấy cậu ăn giống như mèo ngủ, nhìn không được cười trêu ghẹo cậu, “Tán tỉnh nữ sinh cũng cần có vốn mề.” Diệp Xuyên cũng cười. Tháng sau cậu tròn mười bảy tuổi, chiều cao đã hơn một thước bảy mươi lăm, phòng chừng trước hai mươi tuổi thế nào cũng thêm được vài cm. “Sắp tốt nghiệp cấp ba, có dự tính gì không?” Từ ngày hôm qua đến bây giờ, Diệp Xuyên đã bị hỏi về vấn đề này hai lần rồi. Thế nhưng dù sao cậu cũng đang là học sinh, những người không quá thân thuộc cũng chỉ có thể hỏi chuyện này. “Cháu chưa quyết định.” Diệp Xuyên mơ hồ nói: “Cháu định thi y hoặc là luật.” Thiệu Hoa nghĩ ngợi một lát, sau đó nói: “Làm bác sĩ cũng vất vả lắm đấy.” Rất vất vả sao? Diệp Xuyên chưa từng nghĩ về điều đó. Khi ở Diệp gia bị hỏi về vấn đề này, cậu chỉ theo trực giác thấy nghề đó có thể cách xa Lý Hành Tung, để tránh cho bản thân mình không có khả năng vướng vào vòng lẩn quẩn. Thiệu Hoa còn nói: “Chú cảm thấy cháu làm luật sư thích hợp hơn.” Diệp Xuyên không rõ tại sao chú ấy lại đưa ra kết luận này. Thiệu Hoa cười nói: “Hôm trước chú nhờ các cháu giúp sửa lại công thức nấu ăn, còn nhớ không? Khi cháu giao lại cho chú phần tài liệu kia, phân loại nguyên liệu, trọng lượng, thậm chí nơi sản xuất đều làm rất chi tiết. Trình tự chế biến cũng đánh dấu gọn gàng ngăn nắp, đến độ chú nghĩ đầu bếp trong trường dạy nấu ăn đều có thể lấy làm tài liệu giảng dạy. Nhưng mà...” Thiệu Hoa tăng thêm giọng điệu, “Nhưng khi vào bếp, biểu hiện của cháu lại không tốt, chính cháu là người sửa sang lại nhưng khi phối nhiên liệu cháu hoàn toàn không phân biệt rõ ràng được, thêm nữa thứ tự thao tác cũng nhầm lẫn. Cho nên chú cảm thấy đầu óc của cháu suy nghĩ rất tốt, thông minh, có phương pháp. Nhưng cháu không phải là một người giỏi thao tác lắm. Rất hiển nhiên, cái nghề bác sĩ này nếu chỉ có đầu óc thôi là chưa đủ.” Diệp Xuyên có chút đăm chiêu nhìn hai bàn tay mình. Cậu chưa từng suy nghĩ qua vấn đề này: Bản thân mình thích cái gì? Mình thực sự phù hợp với nghề nào? Mình của kiếp trước, chỉ chăm chăm suy nghĩ xem làm như thế nào mới có thể kề cận với vòng tròn cuộc sống của Lý Hành Tung, hoàn toàn không chừa lại một phần tinh lực để suy nghĩ cho chính mình. “Đây chỉ là cách nhìn của chú.” Thiệu Hoa vỗ vỗ vai của cậu, “Chỉ có tác dụng tham khảo mà thôi. Nhân sinh đại sự, phải do chính mình quyết định.” Diệp Xuyên đứng lên, trịnh trọng cúi đầu về phía Thiệu Hoa nói lời cảm ơn. Về con đường tương lai của cậu, đây là trường bồi đầu tiên cho cậu một ý kiến đúng đắn. “Cháu thực là khách khí.” Thiệu Hoa cười lắc đầu, “So với Tiểu Khải thì đỡ lo hơn. Tháng nhỏ này tới hôm qua cùng người trong nhà giặt chăn, giặt căng nói muốn thi vào đại học An ninh. Chú nhớ rõ tháng trước nó còn nói muốn ghi danh vào đại học công nghiệp.” “Đại học An ninh?” Diệp Xuyên cũng sững sốt, cậu nhớ rõ ở kiếp trước Thiệu Khải là sinh viên khoa máy tính chuyên nghiệp cao cấp, bởi vì thích chơi điện tử, sau khi tốt nghiệp vào làm tại một công ty game nổi danh, đứng đầu tổ nghiên cứu, chuyên môn phụ trách thiết kế trò chơi mới. Làm việc trong phòng kính nhưng lại rất vui vẻ hứng khởi. Làm sao lại nghĩ đến ghi danh vào đại học An ninh cơ chứ? Thiệu Hoa cười nói: “Buổi tối hôm trước nó dẫn con gái của chú đi xem phim, trong đó có một con chó cảnh sát. Đại khái là Tiểu Khải bị ảnh hưởng của phim ảnh, nói mình muốn trở thành cảnh sát huấn luyện chó nghiệp vụ.” Diệp Xuyên cảm thấy ý tưởng này của Thiệu Khải hẳn là tâm huyết đang dâng trào. Cậu nhớ Thiệu Khải mê chơi game online, có lẽ là bắt đầu vào năm thứ hai đại học, nói cách khác, lúc này Thiệu Khải đối với tương lai chính mình còn chưa có xác định. “Nói đùa thôi.” Thiệu Hoa biểu tình nghiêm trang một chút, “Chú có nghe cha mẹ nó nói qua dự tính tương lai của nó, cảnh sát huấn luyện chó nghiệp vụ chỉ là nói đùa, nhưng nó định thi vào đại học an ninh, đó là sự thật.” Miệng Diệp Xuyên há to trong vô thức. Con trai khi còn bé đều thích chơi trò cảnh sát bắt cướp, đối với nghề nghiệp quân nhân hay cảnh sát này đều có một niềm khao khát không tên. Tuy nhiên nếu coi đây là sự nghiệp... “Cũng không có gì không tốt. Nhưng là...” Diệp Xuyên không biết nên nói như thế nào. Không phải không tốt, chỉ là không thể tiếp nhận sinh hoạt của Thiệu Khải sẽ lệch khỏi quỹ đạo ban đầu. Xem ra cuộc sống cơ bản của mình cũng không có nhiều biến động, chỉ có một vài chi tiết thay đổi, tỷ như lần đầu gặp mặt của cậu và Lý Hành Tung, cùng với Thiệu Khải đến đây làm thêm đến hết hè, hay Thiệu Khải đột nhiên nghĩ ra ý tưởng ngoài dự đoán... Đây phải chăng là hiệu ứng bướm bướm? Đối với tương lai sẽ phát sinh chuyện gì, trong lòng Diệp Xuyên ẩn chứa sự chờ mong, lại thêm một chút sợ hãi. Hai ngày nay, Diệp Xuyên không có gặp lại Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung. N thị là thành phố lớn, nơi có thể du ngoạn cũng không ít. Hai người kia lại đều là mẫu người không chịu ngồi yên. Diệp Xuyên vẫn luôn nhớ rõ hành trình của bọn họ. Bởi vì kiếp trước, trong ba ngày ở N thị cậu theo chân bọn họ mọi lúc mọi nơi. Cho dù hai người thường bỏ mặc cậu không để ý tới, thì sự vui mừng trong lòng Diệp Xuyên vẫn vẹn nguyên như cũ. Thật sự là bị ma quỷ ám mả. Diệp Xuyên tay cầm miếng vải nhưng lau chùi ly uống rượu đến trong suốt, đầu thì suy nghĩ rồi tự chê cười: Đúng là gây ông đập lưng ông. Có nhiều phiền phức như vậy quả nhiên đều do mình tự chuốc lấy. Nếu như cậu không có ý quán lấy Lý Hành Tung, theo như cá tính của hắn, tuyệt đối sẽ không tổn tâm tư với mình. Hẳn ở N thị bất quá chỉ có ba ngày, ba ngày này qua đi, hẳn đi đường hắn, ta đi đường ta, sẽ không có bất cứ dịp nào cùng xuất hiện. Hơn nữa Lý gia căn bản là ở B thị, chỉ cần tránh xa cái thành phố kia, hai người khả năng cả đời cũng sẽ không có cơ hội gặp mặt. Kỳ thật, muốn tránh đi thật sự không khó. So với chủ động tiếp cận để theo đuổi một tình yêu xa vời không có hy vọng thì điều này dễ dàng hơn rất nhiều. Điện thoại di động ở trong túi tạp dề đang vang lên, Diệp Xuyên đặt cái ly thủy tinh trong tay xuống, cầm di động trốn ở sau quầy tiếp điện thoại. Đây là số điện thoại bàn của Diệp gia, có thể sử dụng máy này gọi cho cậu ngoại trừ người giúp việc cũng chỉ có Kiều Mẫn. Tuy nhiên, sau khi điện thoại được kết nối, cậu mới phát hiện người gọi lại là Diệp Thời Phi. “Anh hai? Có việc gì sao?” Diệp Xuyên buồn bực tự hỏi sao anh ấy lại ở nhà, hẳn là phải dẫn Lý Hành Tung đi ngoại ô Nam Sơn ăn cơm dã ngoại chứ? Diệp Xuyên còn nhớ rõ trên đỉnh Nam Sơn có một ngôi miếu nhỏ, Lý Hành Tung ở tại chỗ này rút được một quẻ xăm rất tốt... “Em ở quán ở đâu vậy?” Thanh âm Diệp Thời Phi mang vẻ lười biếng, dường như vừa tỉnh ngủ. “Em?” Diệp Xuyên cảm thấy ngạc nhiên khi nghe hẳn hỏi, “Em ở quán cà phê của chú Thiệu a.” “Vậy àh, mấy giờ tan tầm?” Nếu Diệp Thời Phi ở đây, Diệp Xuyên sẽ đưa tay sờ trán của hắn. Mới hôm qua còn ở nơi này chờ mình tan tầm, sao chỉ vừa cách một ngày liền quên mất? Điều này chứng tỏ ngày hôm qua hẳn cùng Lý Hành Tung nói chuyện rất tập trung, vốn không có chú ý tới vấn đề thời gian. Diệp Xuyên không đáp lại câu hỏi ngu xuẩn này, hỏi thẳng: “Anh hai, anh có chuyện gì nói đi, em đang trong giờ làm, theo quy định không thể tiếp điện thoại.” “Út cung, bày đặt trịnh trọng nữa.” Diệp Thời Phi nở nụ cười, “Ngày mai anh đi rồi, buổi tối trở về tiền anh được không? Anh hai có quà cho em nè.” Diệp Xuyên không muốn về. Nhưng đây là ngày nghỉ hè ở nhà cuối cùng của Diệp Thời Phi, cậu mà trốn quả thật có chút không thích hợp. Ít nhất Kiều Mẫn sẽ có ý nghĩ không hay. “Được. Tan tầm em sẽ về.” Diệp Xuyên tuy trong lòng không tình nguyện, nhưng ngoài miệng vẫn cứ thông thoáng đáp ứng. “Ngaoan.” Diệp Thời Phi cười nói: “Có cần anh đón em không?” “Không cần. Em đi xe bus được rồi.” “Được rồi. Anh ở nhà chờ.” Lúc sắp tắt điện thoại, Diệp Xuyên vẫn là không nhìn được, hỏi về vấn đề muộn phiền ở trong lòng, “Hôm nay sao anh lại ở nhà a, không đi ra ngoài chơi sao?” “Làm biếng.” Thanh âm Diệp Thời Phi nghe rất uể oải, “Vốn là định đi leo núi, nhưng tối hôm qua uống rượu quá khuya, hôm nay anh với Hành Tung dậy không nổi. Dù sao cũng không phải là thắng cảnh nổi tiếng, có đi hay không cũng chẳng hề gì.” Diệp Xuyên cảm động, trong lòng có loại cảm giác mờ mịt bối rối. Đầu tiên là nguyện vọng của Thiệu Khải thay đổi, giờ lại tới hành trình đã sắp đặt trước của Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung cũng xảy ra biến hóa. Kế tiếp, lại sẽ có chuyện gì kinh hi... Không phải, là kinh hách ở phía sau chờ mình đây? Diệp Xuyên xoa nhẹ cái trán đang đau buốt, lần đầu tiên bắt đầu hoài nghi chính mình, cái gọi là trí nhớ ở kiếp trước có thể nào... chỉ là ảo giác hay không? Nhà tâm lý học có nói mỗi một con người đều là con bệnh tâm thần tiềm năng, trí nhớ này làm cậu cảm thấy áp lực, phải chăng là do cậu phát bệnh? Có nên đi gặp bác sĩ tâm lý không đây? Lần đầu tiên Diệp Xuyên bắt đầu thật sự lo lắng tinh thần của chính mình có vấn đề. Tiền tiêu vật của cậu hẳn đã đủ dùng, vấn đề hiện tại là, cậu đi đâu để tìm được một bác sĩ tâm lý đáng tin cậy?

Chương 7

Trước khi tan tâm, Diệp Xuyên mua một phần bánh trứng trái cây, do dự trong chốc lát, lại lấy thêm một phần tiramisu, một bánh pudding caramen. Bánh trái cây là cho Diệp Thời Phi, tiramisu là của Kiều Mẫn. Tuy rằng cô suốt ngày chỉ lo giảm cân làm đẹp, nhưng giống như đa số phụ nữ khác, đối với đồ ngọt vốn không có định lực miễn dịch. Diệp Xuyên tuy rằng rất ít khi tự mua cái gì về nhà, nhưng mỗi lần cậu làm như vậy, Kiều Mẫn và Diệp Ninh Đức rất vui. Diệp Xuyên xách túi bánh ra khỏi tòa nhà Hải Thiên, theo lối dành cho người đi bộ mới vừa được vài bước, một chiếc xe thể thao đã dựng từ phía sau chạy tới, chậm chậm đậu gần bên cậu. Diệp Xuyên vô thức liếc mắt một cái, vừa nhìn thoáng qua, cậu cảm thấy chiếc xe và cả người điều khiển đều thực quen mắt. “Lý Hành Tung?” Diệp Xuyên sững sốt, trong lòng tràn đầy cảm giác khó hiểu. “Sao anh lại ở đây? Anh hai tôi đâu?” “Sao anh lại không thể ở đây?” Lý Hành Tung có chút không hài lòng đối với phản ứng của cậu. “Anh hai tôi đâu?” Diệp Xuyên vẫn cảm thấy không quen mắt, người này luôn cùng Diệp Thời Phi như hình với bóng, bây giờ sao lại một mình một người xuất hiện ở nơi đây? “Cậu ấy còn ở nhà.” Về hờn giận trên mặt Lý Hành Tung tăng thêm một chút, “Anh có chút chuyện cần ra ngoài, Thời Phi nói em buổi tối về nhà ăn cơm, nên anh tiện đường đến đón.” A! Có thần tiên nào đến nói cho mình biết, Lý Hành Tung đang làm cái gì vậy, cứ nhiên lái xe tới đón mình? Nếu nhớ không lầm, trước đây hẳn đối với mình hẳn là có thể trốn thì sẽ đi rất xa. Ngay cả số điện thoại, cũng là do mình bám dai như đĩa mới có được. . . Nội tâm Diệp Xuyên lại bắt đầu phiền não. Đút tay vào túi quần lục lọi một hồi, lôi ra một hộp thuốc lá không. Diệp Xuyên vò cái hộp rỗng thành một cục ném vào thùng rác bên cạnh, xoay người đi ngang qua chỗ bán báo ngay giao lộ. Những cái kiot nhỏ kiểu này ngoài bán báo chí, bình thường đều bán thêm một ít đồ uống và thuốc lá. Diệp Xuyên mua một gói Bạch Sa, lục tìm bật lửa đốt cho mình một điếu. “Nhìn không ra, em nghiện thuốc lá cũng nặng a.” Diệp Xuyên không cần quay đầu nhìn cũng biết Lý Hành Tung lái xe đi theo tới đây. Cậu lười giải thích với hắn rằng mình hút thuốc cũng không nhiều, chỉ là nhìn thấy hắn cho nên phiền lòng. “Lên xe đi.” Lý Hành Tung mở cánh cửa bên ghế phó lái ra. Diệp Xuyên không hề cử động. “Anh nói này.” Lý Hành Tung nhìn cậu, biểu tình cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên, “Anh có làm điều gì xúc phạm đến em hay không?” “Không có.” Mặt Diệp Xuyên quét nhanh liếc hắn một cái. Về mặt Lý Hành Tung thoát nhìn có vẻ cả lơ phất phơ, làm cho người ta phiền lòng, nhưng khi nghiêm chỉnh Lý Hành Tung lại có chút. . . nguy hiểm. “Vậy tại sao mỗi lần nhìn thấy anh em đều như vậy. . . như vậy. . .” Lý Hành Tung nhíu mày, “Cứ như là chúng ta có thù vậy.” Diệp Xuyên nghiêng đầu phả ra một hơi khói thuốc, khi quay đầu lại trên mặt mang theo nét cười nhợt nhạt, “Lý ca, anh hiểu lầm rồi.” Mày của Lý Hành Tung nhăn càng sâu, “Nói rõ ràng đi!” Diệp Xuyên thật vất vả mới ép mình nặn ra được một nụ cười, trong nháy mắt lại mất đi, cả người một lần nữa trở nên thiếu kiên nhẫn, “Ông đây có bệnh tâm thần, thấy người lạ liền khó chịu. Được chưa?!” Lý Hành Tung đột nhiên ngẩn ra, ngay lập tức nhớ tới Diệp Thời Phi từng nói: Thời điểm thăng nhóc này mới tới nhà của tớ có chứng tự bế, qua hơn hai tháng mới bắt đầu nói chuyện. . . Cả tâm hồn lẫn thể xác của Diệp Xuyên đều quá mệt mỏi, cổ không nhìn xem hắn có phản ứng gì, xách theo gói to đi về phía trước. Cách đó không xa chính là trạm xe bus, đến trường đại học gần đây đối một lần xe là có thể về đến Diệp gia. Tổng cộng đi qua cũng khoảng mười trạm, nếu thuận lợi không đến bốn mươi phút có thể về nhà, cậu căn bản không cần ngồi xe của Lý Hành Tung. Lý Hành Tung lái xe đuổi theo, “Tiểu Xuyên, lên xe đi.” Diệp Xuyên vẫn cứ cúi đầu mà đi, làm bộ như mình không nghe. Cậu biết lúc mình đối mặt với người này, trong lòng cảm thấy tức giận là rất vô lý. Hắn ta hoàn toàn không có tội, thậm chí còn không biết lý do vì sao mình bị chán ghét. Nhưng là, cậu không muốn thấy người này. Vết thương lòng vẫn còn đau nhức, chúng chồng chất lên nhau, mặc dù mặt ngoài đã kết vảy, nhưng bên trong vẫn âm thầm rỉ máu. Vô ý đụng phải cảm giác đau không thể chịu đựng. Làm sao cậu có thể để cho tất cả sự việc này lại một lần nữa xảy ra? “Lên xe đi.” Thanh âm Lý Hành Tung khó có được ôn hòa hẳn lên, “Dù sao anh cũng tới đây rồi, đầu thể để cho em đi xe công cộng được. Nếu em không muốn thấy người lạ, thì anh sẽ không mở miệng là được. Em ngồi ở băng sau nghỉ ngơi một lát đi, coi anh như tài xế của Diệp gia là được rồi.” Hai tay Diệp Xuyên nắm thật chặt, cảm thấy chính mình đang muốn đánh người. Không biết khi cho người kia một đấm, đau đớn trong lòng có thể bớt đi vài phần hay không? Một chiếc xe bus trở tới rồi đậu cạnh đây, Diệp Xuyên cố không để ý tới hắn, từ lối đi bộ chạy theo xe. Người bán vé nhìn thấy cậu qua cửa sổ, lớn tiếng kêu: “Nhanh lên, nhanh lên.” Diệp Xuyên thờ hồng học lách lên xe, hai cánh cửa đóng lại cạ vào lưng. Diệp Xuyên tựa vào lan can thở dài nhẹ nhõm một hơi. Không nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu không biết Lý Hành Tung đã đi hay chưa. Cậu chẳng quan tâm điều này. Diệp Xuyên chỉ biết là ngày mai bọn họ sẽ rời đi, hai tuần sau sẽ từ Vân Nam bay thẳng đến B thị. Cậu và người kia, vốn là nên giống như chữ X kinh điển, mặc dù ở một thời khắc nào đó có thể giao nhau, nhưng đến cuối cùng mỗi người sẽ phải đi theo đúng đường ray vận mệnh của riêng mình, càng chạy lại càng xa nhau. Chỉ cần qua đêm nay là được rồi, Diệp Xuyên thầm nghĩ như vậy. Lúc ăn cơm chiều, Diệp Xuyên trầm mặc dị thường. Trả lời các câu hỏi của tất cả mọi người chỉ có mấy từ “Vâng”, “Không”, “Cháu biết rồi” qua lại, câu nói dài nhất là: “Cháu ăn no rồi, lên lầu làm bài tập. Mọi người ăn ngon miệng.” Biểu hiện như vậy của cậu, người trong Diệp gia nhìn đã quen mắt, chỉ có Lý Hành Tung là không liếc trộm cậu. Diệp Xuyên phòng chừng hẳn đang thật sự nghĩ ngờ có phải mình bị tâm thần hay không. Như vậy cũng tốt, ai nấy đều biết không nên chọc ghẹo người bệnh tâm thần, Lý Hành Tung hẳn là phải vội vàng tránh xa mình rồi. Mặt khác, thái độ của mình đối với hắn quá mức cứng nhắc, khó tránh khỏi người khác sinh nghi, bệnh án này chính là chiêu bài quý giá có thể giải thích cho tất cả. Vô luận có làm ra hành động quá đáng đến thế nào, thì bệnh nhân tâm thần cũng không cần kiểm soát, hoặc là nói thứ bệnh này tự nó đã là lý do quá hoàn hảo rồi. Trong lòng không yên, làm sao mà học cho vào, trời vẫn còn sớm thì Diệp Xuyên đã lên giường. Nhưng nằm trong bóng tối lại không có cách nào ngủ được. Diệp Xuyên bị suy nhược thần kinh nhẹ, không chịu nổi tiếng ồn, mặc dù là vào buổi tối mùa hè nóng bức, khi ngủ cậu cũng sẽ không mở quạt hoặc máy điều hòa. Bởi vậy phải mở cửa sổ ra, nhưng nếu vậy thì lại sẽ có các loại tạp âm khác truyền vào: Âm thanh TV ở dưới lầu vọng lên, tiếng côn trùng kêu vang trong bụi cỏ, thanh âm của bức màn bị gió đêm thổi va đập. . . Rất ồn ào. Nệm ở dưới thân thật nóng bức, Diệp Xuyên lăn lộn rồi trốn vào một góc của chiếc giường lớn. Cửa sổ mở ra, ánh sáng của đêm trăng tròn chiếu rọi trên sàn nhà, ánh trắng như nước. Diệp Xuyên nhớ có người từng nói, những lúc trăng tròn, bệnh nhân tâm thần thường khó chịu bất an. Tựa như chính mình hiện tại. Cậu nghe thấy thanh âm nói nói cười cười từ căn phòng cách vách, giọng Diệp Thời Phi trong trẻo xen lẫn với tiếng nói nhẹ nhàng trầm trầm của Lý Hành Tung, giống như rất nhiều năm trước cũng vào những đêm không ngủ này, lắng nghe phòng bên kia truyền đến thanh âm cười nói, luôn kiểm soát không được mà phỏng đoán nội dung câu chuyện của bọn họ. . . Hai người luôn đi cùng nhau. Thậm chí ngày nghỉ cũng có thể tìm được lý do cần cùng nhau xử lý công việc. Khi đó, Diệp Xuyên luôn an ủi chính mình rằng: Giữa hai người là mối quan hệ đồng nghiệp bình thường, là sự phối hợp đặc biệt ăn ý trong làm ăn. . . Giống như không dám thừa nhận những biểu hiện này nọ mà chính mắt mình nhìn thấy, xem chúng thật sự không tồn tại. Đến độ tuổi này rồi, nói ngây thơ nghe thật nực cười. Phải gọi là ngu xuẩn đi. Bị chính chấp niệm của mình che mờ hai mắt, tự mình nghĩ như vậy rồi nguyên ý tin tưởng vào điều đó. Mãi cho đến khi sự thật rõ ràng không thể giấu diếm được nữa. Diệp Xuyên nằm dưới bầu trời sao của đêm mùa hè, chính đón lại đầu óc, trí nhớ mông lung vừa như là thực lại giống trong mơ. Trần trọc cả đêm, xuất hiện ở trong đầu đều là dấu vết của những hình ảnh ở nơi sâu nhất trong trí nhớ: Cậu mặc tạp dề đứng làm điểm tâm, Lý Hành Tung với ánh mắt buồn ngủ mông lung từ phía sau lưng choàng tay ôm lấy; Hay trong khoảng thời gian chờ đèn xanh, Lý Hành Tung ngồi bên ghế lái nghiêng người qua ôn nhu hôn môi cậu. . . Mờ mắt ra trong ánh nắng sớm ban mai, khóe mắt đột nhiên ẩm ướt. Diệp Xuyên cảm thấy mình thật sự sắp phát điên rồi.

Chương 8

Lúc Diệp Xuyên rời giường, Diệp Ninh Đức đã đi làm. Kiều Mẫn cũng khó có dịp dậy sớm như vậy, đang ngáp lên ngáp xuống ngồi ăn điểm tâm. Buổi tối hôm qua cô tuyên bố muốn đưa tiễn hai người ra sân bay, Diệp Thời Phi không thể thay đổi được ý định của cô đành phải gật đầu đồng ý. Diệp Xuyên không có đi học, đương nhiên cũng phải đi theo. Tuy rằng cậu thực miễn cưỡng, nhưng nghĩ đến người khiến cho mình lao tâm lao lực ba ngày qua, rốt cục cũng lên đường, cảm xúc của cậu vẫn duy trì ở một trạng thái vi diệu gần như là sung sướng. Bất quá đêm qua không có ngủ đủ, buổi sáng thức dậy đôi mắt còn có chút thâm quầng, nhìn thế nào cũng là một bộ dáng buồn bã ỉu xìu. Không khí trên bàn cơm có vẻ trầm mặc, ngoại trừ Diệp Thời Phi đang không ngừng cùng Kiều Mẫn cam đoan rằng mỗi ngày đều gọi điện thoại về, sẽ quay phim, chụp ảnh rồi mua quà, còn những người khác đều lười nói chuyện. Kiều Mẫn quyến luyến con trai, tâm tình đương nhiên không tốt. Diệp Xuyên không muốn ra sân bay nhưng lại không thể không đi, cho nên cũng cùng một tâm trạng với cô. Duy nhất chỉ có người khách là Lý Hành Tung đang bận rộn ăn sáng, lực chú ý dường như đều đặt ở mấy đĩa đồ ăn trước mặt, thỉnh thoảng dòi mắt liếc trộm Diệp Xuyên ngồi ở phía đối diện. Hắn nhìn ra được Diệp Xuyên ngoài nửa ly sữa đậu nành còn hầu như không ăn bất cứ thứ gì. Có lẽ thói quen sinh hoạt của cậu luôn là như thế, hoặc là bởi vì hiện tại tâm trạng không được tốt. Giống như chính cậu đã nói : Có mặt người lạ làm cho cậu khó chịu. Hắn rất muốn nhắc nhở Diệp Xuyên không ăn sáng là một thói quen xấu, nhưng nhìn cậu đối với ai cũng đều là bộ dáng hờ hững, hắn lại cảm thấy vẫn là không nên đụng chạm đến cái đỉnh nhọn này thì tốt hơn. Lúc đến sân bay là Diệp Thời Phi lái xe, Lý Hành Tung ngồi ở ghế phó lái lơ đãng nghe hắn giới thiệu phong cảnh hai bên đường. Kiều Mẫn và Diệp Xuyên ngồi ở băng sau, thỉnh thoảng có lại dặn dò Diệp Thời Phi ra ngoài phải cẩn thận. Con trai thật hiếm khi được nghỉ về nhà, chưa ở được mấy ngày đã lại muốn đi, trong lòng cô khó tránh khỏi có chút luyến tiếc, tận cho đến khi sắp tiến vào cổng kiểm soát, vẫn còn lôi kéo tay lặp đi lặp lại lời dặn dò. Diệp Thời Phi tính tình tốt, cho dù trong lòng có vẻ mất kiên nhẫn, ở nơi công cộng cũng sẽ không làm cho Kiều Mẫn mất mặt, vẫn nhẫn nại lắng nghe cô lái nhái. Thỉnh thoảng ánh mắt quét về phía sau, thoáng nhìn thấy Lý Hành Tung nhắm mắt đi theo Diệp Xuyên, vẻ mặt tươi cười khiến hắn phải nhíu mày. Diệp Xuyên cũng là mỗi khi đến cổng kiểm soát mới phát hiện cái túi mình đang xách là của Lý Hành Tung. Trường hợp như vậy lại không tiện biểu hiện ra vẻ ảo não của mình, đành phải làm bộ như không có việc gì đem trả lại cho hắn. Lý Hành Tung cầm lấy túi du lịch của mình mỉm cười cảm ơn. Diệp Xuyên không nói gì, chỉ lui ra sau một bước nhường đường cho Lý Hành Tung. Diệp Thời Phi và Kiều Mẫn đi ở phía trước, xem ra Diệp Thời Phi đã có dấu hiệu mất kiên nhẫn với sự lái nhái không ngừng của Kiều Mẫn, muốn nhanh chóng đi vào. Đối với phản ứng của Diệp Thời Phi, Diệp Xuyên cảm thấy buồn cười, đồng thời cũng có vài phần hâm mộ thâm kín. Bởi vì Kiều Mẫn chưa từng nói nhiều như vậy đối với mình, vô luận cậu làm cái gì, và làm như thế nào, Kiều Mẫn tựa hồ xem tất cả không có bất cứ cái gì khác biệt. Diệp Xuyên ngẫu nhiên cũng sẽ có chút hiếu kỳ, trong thế giới này nếu có một người đối với mình cứ lái nhái bên tai, dần đi dần lại những điều ai cũng biết, thì rốt cuộc là... có cảm giác gì. Lý Hành Tung xách đồ chậm rãi đi qua trước mặt cậu, khoảnh khắc đi ngang qua, cậu nghe được hắn ghé vào bên tai nói nhỏ : “Thời Phi nói thần kinh của em rất mạnh mẽ, hoàn toàn không có khả năng bệnh tâm thần.” Diệp Xuyên hơi sùng sốt. “Tại sao hôm qua em lại nói như vậy?” Lý Hành Tung mỉm cười với vẻ khiêu khích, thanh âm trầm thấp nghe qua có vài phần dung túng, “Không muốn ngồi xe của anh? Đúng không? Em hoàn toàn có thể tìm một cái lý do khác. Cần gì phải nói đáng sợ như vậy? Còn nói tinh thần có vấn đề... Giống như đang nguyên rủa chính mình, như vậy không tốt đâu.” Diệp Xuyên cau mày tránh về phía sau hai bước, “Tôi nhớ rõ anh hai đâu có học môn tâm lý.” Lý Hành Tung nhún vai, “Nói không chừng là cậu ấy tự học.” Diệp Xuyên theo bản năng liếc mắt nhìn hắn. Ánh mắt nghi hoặc đơn thuần, cũng không có nhiều địch ý. Lý Hành Tung lại đột nhiên cảm thấy ánh mắt này của cậu bé thật xinh đẹp, trắng đen rõ ràng, tựa như mã não mới lấy từ trong băng ra. Không biết nếu đưa tay sờ lên, xúc cảm có giống như mã não hay không, lạnh lẽo và tinh tế. Ngược lại Diệp Xuyên không suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ không rõ Lý Hành Tung vì sao lại trưng ra một bộ dáng chất chứa nhiều tâm sự. Cậu chưa bao giờ biết hắn lại có tính nhẫn nại cao đến thế, chỉ riêng vẻ bề ngoài tự phụ cùng kiêu ngạo của hắn thôi cũng thấy được kiên nhẫn với hắn là một nghịch lý không thể chối cãi. “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?” Diệp Xuyên lười dài dòng với hắn. Lý Hành Tung nhếch môi cười cười, vẫn là một bộ dáng rất kiên nhẫn, “Anh nghe nói có một số người khi sinh ra đã có sự cảnh giác rất mạnh đối với người lạ.” “Rồi sao?” Diệp Xuyên vẫn không hiểu hắn nói như vậy là có ý gì. “Không có gì.” Lý Hành Tung vô cùng hài lòng khi nhìn thấy bộ dáng đầy phòng bị của cậu, nhỏ giọng cười, “Anh chỉ muốn nói cho em biết phát hiện của mình.” “Vô duyên.” Diệp Xuyên cảm thấy mình đang bị hắn đùa giỡn, trong lòng có chút khó chịu. Cậu thực ghét cái cảm giác bị người dốt mồm, hơn nữa người này là Lý Hành Tung. Lý Hành Tung lại có phát hiện mới. Hắn nhận ra cậu bé ưa xu lông này, những lúc nổi giận, ánh mắt liếc người ta đặc biệt sinh động, trong đôi mắt ngập nước, khóe mắt lại tràn đầy sự khiêu khích, làm cho hắn có cảm giác như bị... quyến rũ. Nét cười trên môi Lý Hành Tung bất giác càng thêm sâu sắc, biểu tình trở nên đứng đắn hơn, “Anh nói thật mà. Hy vọng lần sau gặp lại, em có thể đối với anh... Tốt hơn một chút. Nói không chừng chúng ta còn có thể trở thành bạn bè đó.” Diệp Xuyên quay mặt sang phía khác, làm bộ như mình không nghe được những lời này. Trong lòng có loại cảm giác khác thường. Có chút tức giận, còn thêm một chút tự giễu. Làm bạn với Lý Hành Tung? Làm sao có thể làm bạn bè cùng hắn đây? Sau khi đã trải qua chuyện như vậy, điều duy nhất cậu muốn làm, chính là cách xa hắn ra một chút, càng xa càng tốt. Tốt nhất là cả đời này cũng không có cơ hội gặp lại. “Hành Tung?” Thanh âm của Diệp Thời Phi ở gần bên truyền đến, “Hành Tung, nhanh lên một chút.” Lý Hành Tung hướng về phía Diệp Thời Phi vẫy tay, tầm mắt quay trở lại trên mặt Diệp Xuyên, bên môi toát ra nụ cười ý vị thâm trường, “Tiểu Xuyên, giữ gìn sức khỏe nhé. Anh cảm thấy chúng ta có thể sẽ gặp lại.” Diệp Xuyên tiếp tục trầm mặc, tựa như mình hoàn toàn không nghe đến những lời này. Dựa vào hiểu biết của cậu đối với Lý Hành Tung, không chừng thân của hắn còn chưa rời khỏi N thị thì đã đem mình vứt ra khỏi đầu rồi. Bên cạnh hắn chưa bao giờ thiếu người, nhất là thiếu niên thanh xuân mỹ mạo. Dù là trong thời gian bọn họ sống chung, trên người hắn cũng thường xuyên nhiễm mùi của kẻ khác. Con người như hắn vậy, tiền tài, địa vị, gia thế, ngoại hình đều vượt trội, đương nhiên sẽ có rất nhiều người chờ được thân cận. Hắn không phải là loại người để chính mình chịu thiệt thòi, đối với Diệp Xuyên lại càng không có ý tưởng trung trinh, căn bản là không bận tâm đến chuyện che dấu hành vi phóng đãng của mình. Diệp Xuyên chưa từng hỏi qua bất cứ một cái gì, nhưng cho tới bây giờ trong lòng cậu đều biết rõ. Cũng khó trách tại sao Thiệu Khải lại tức giận như vậy. Khi đó mình quá thật... rất hèn nhát. Hai người một trước một sau đi qua cổng kiểm soát, rất nhanh biến mất ở giữa đám đông, không nhìn thấy nữa. Kiều Mẫn thở dài, vẻ mặt thất vọng tựa như đánh mất thứ gì đó. Ngược lại Diệp Xuyên cảm thấy nhẹ nhõm. Dây thần kinh bị kéo căng nhiều ngày như vậy, rốt cục cậu cũng có thể thư giãn rồi, bắt đầu cuộc sống chân chính thuộc về riêng mình.

Chương 9

Trước khi khai giảng nửa tháng, Diệp Xuyên đón cái sinh nhật đầu tiên của chính mình từ lúc trọng sinh tới nay. Vài năm nay, sinh hoạt của cậu đều đặt trọng tâm vào một người khác, gần như quen với ý nghĩ, mọi việc đều đem Lý Hành Tung lên vị trí đầu tiên. Cái ý tưởng muốn vì mình làm một chút gì đó khiến cậu cảm thấy mới mẻ và xa lạ. Cho đến tận lúc mua bánh ngọt rồi mà cậu vẫn còn đang suy nghĩ: Kỳ thật mình một chút cũng không thích bánh có vị trà xanh, so sánh với cái loại hương vị hơi đắng này, cậu càng thích bánh ngọt vị trái cây như: Anh đào, cam hoặc là trái kiwi. Loại nào cũng được, nhưng chi thuần khiết mùi vị của một loại trái cây mà thôi. Trước giờ cậu không thể ăn bánh ngọt có pha trộn vài loại hoa quả hỗn hợp với nhau. Cuối cùng cậu chọn một cái bánh ngọt có vị cam mà Thiệu Khải và mình đều thích. Thiệu Khải cảm thấy chỉ có hai người cùng nhau mừng sinh nhật lại mua một cái bánh tới ba tác có phần lãng phí, nhưng Diệp Xuyên quyết tâm đặt theo kích thước này, nên cũng đành chiều ý cậu. Dù sao thì người được chúc mừng sinh nhật hôm nay mới có quyền quyết định. Thiệu Khải đang lo sinh nhật hôm nay Diệp Xuyên phải về Diệp gia ăn mừng. Sau mới biết được Diệp Ninh Đức cùng với Diệp Thời Tranh đi công tác, Kiều Mẫn về nhà mẹ đẻ uống rượu ngắm trăng, tới tháng chín mới quay lại N thị. Diệp Xuyên đã sớm chọn quán ăn, khách mời cũng chỉ có một mình hắn. Lúc đầu Thiệu Khải còn muốn gọi điện thoại kêu vài người bạn học lại đây cho náo nhiệt một chút, sau lại cảm thấy quan hệ của Diệp Xuyên cùng với bọn họ cũng không mấy gần gũi, tùy tiện mời đến, nói không chừng mọi người đều không vui. Đơn giản chỉ cần hai người, sau khi uống chút rượu, trò chuyện tâm sự, thấy cũng không tồi. Hai người tan tâm tay cầm bánh ngọt, trực tiếp gọi xe đến quán bán các món cay Tứ Xuyên trên đường Hoài Hải. Khi rượu và thức ăn được đem lên, Diệp Xuyên nhìn một bàn đầy màu sắc xanh đỏ, trong lòng đột nhiên có loại cảm khái không nói nên lời. Thời điểm còn sống chung với Lý Hành Tung, hắn cũng từng cùng cậu mừng sinh nhật vài lần. Hắn rất thích dẫn Diệp Xuyên đến nhà hàng Pháp ăn đại tiệc. Diệp Xuyên lại không thích beefsteak, thịt bò nửa sống nửa chín sau khi ăn vào bao tử luôn cảm thấy khó chịu. Nhưng Lý Hành Tung thích ăn cơm Tây, cho nên hắn nghĩ đương nhiên những người bên cạnh cũng vậy, cho tới bây giờ cũng không biết kỹ thuật Diệp Xuyên thích nhất là đồ ăn Tứ Xuyên. Dĩ nhiên cũng có tặng quà, đều là hán phái trợ lý ra ngoài mua. Trợ lý cùng Diệp Xuyên không quen biết, chỉ có thể nghiền ngẫm mua một ít vật phẩm thông dụng như: Cà vạt, khay cái tay áo hay đồ dùng dành cho nam giới. Có đôi khi Lý Hành Tung bề bộn nhiều việc, cũng không có xem qua, quà tặng liền trực tiếp được cửa hàng đóng gói rồi chuyển thẳng đến tay Diệp Xuyên. Toàn là những vật phẩm rất đắt tiền, mỗi lần cầm trong tay, Diệp Xuyên đều cảm thấy buồn. Bởi vì đây cũng không phải là thứ mà cậu muốn. Nếu có thể chọn lựa, cậu thà cùng Lý Hành Tung ở nhà ăn một chén mì suông còn hơn. Diệp Xuyên uống một hơi cạn hai ly bia, cảm thấy tâm tình của mình chưa bao giờ nhẹ nhàng như vậy. “Đây chính là sinh nhật của tớ đó.” Cậu để cái ly uống bia xuống, quơ lấy chai rượu cùng Thiệu Khải cùng ly, “Tiểu Khải, đích thực là sinh nhật của tớ, tự mình thực sự mừng sinh nhật của chính mình a.” Thiệu Khải ngay từ đầu nghĩ cậu bị cái gì kích thích, sau lại cảm thấy không giống lắm, ngược lại có vẻ như là có hơi quá cao hứng. Điều này làm cho Thiệu Khải có chút bối rối. Bất quá, sinh nhật vốn là phải vui mừng mà, cùng lắm thì cả hai đều uống say, sau đó gọi điện thoại nói chú hai lại đây đón. . . Cứ như vậy với nội công thâm hậu, Diệp Xuyên đã uống hết một chai rượu. “Ăn chút gì đi, đồ ăn nè.” Thiệu Khải vội vàng không ngừng gấp đồ ăn cho cậu, “Tớ đã nói là sẽ uống cả đêm mà, bộ cậu tính chết vì rượu sao, uống gì mà nhanh dữ vậy? Chậm chậm thôi!” Thề chất của Diệp Xuyên bẩm sinh phản ứng rất chậm đối với cồn. Hai chai bia với cậu mà nói không là cái gì cả. Nhưng uống rượu lúc dạ dày trống rỗng, lại làm thức tỉnh hết thảy ký ức dồn nén cùng nỗi đau xót trong tim. Diệp Xuyên có thể cảm giác được trong lồng ngực có một cái gì đó bắt đầu khởi động khiến cậu khó chịu, theo huyết mạch từ từ dâng lên, tựa như chỉ một giây tiếp theo sẽ vỡ ra hóa thành nước mắt. Nhưng mà mình sẽ không khóc, cậu biết, mình từ nhỏ đến giờ chưa khóc bao giờ. Thời điểm cha mẹ qua đời, cậu lúc ấy còn chưa biết đau lòng, chỉ cảm thấy thế giới của mình từ nay về sau sụp đổ, cha mẹ không bao giờ có thể về nhà nữa. Đó là một loại sợ hãi xâm nhập đến tận xương tủy, sợ, rồi kỷ vọng, cảm thấy những người khác nói không đúng sự thật, có lẽ chỉ một lát nữa thôi, sẽ lại được nhìn thấy cha mẹ cười tủm tỉm xuất hiện ngay trước mắt. Người khác đều nói cậu còn nhỏ, không hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Nhưng Diệp Xuyên biết không phải là như thế, cậu rất sợ hết thảy mọi chuyện đều là sự thật, vào ban đêm, vui mừng trong chốn sợ đến run rẩy hết cả người, nhưng cũng không thể nào làm cho mình khóc được. Sau này bà nội cũng đi mất, cậu đoán bà nhất định là đến ở cùng với ba mẹ. Bọn họ ở cùng với nhau, bỏ lại cậu một mình. Trên đời này không còn người nào để cậu có thể yêu thương. Lần đầu tiên trong đầu Diệp Xuyên sinh ra ý niệm coi thường mạng sống của mình chính là vào thời điểm ấy. Cậu cũng đã nghĩ rằng, nếu sau lễ tang Diệp Ninh Đức không mạng mình theo, mình có phải. . . sẽ làm một điều điên rồ gì đó? “Món này cậu thích ăn nhất nè.” Thiệu Khải gấp cá trong nồi lẩu để vào chén của cậu, “Ăn nhanh lên, trong lúc còn nóng ăn vài miếng đi. Để dạ dày trống rỗng uống rượu vào rất khó chịu.” “Nhiều đây mà khó chịu cái gì.” Diệp Xuyên cười nhạo, “Tớ nói cho cậu biết, Tiểu Khải. Làm người phải vì chính mình. Những lời này tuyệt đối là chân lý. Nếu như không biết thương chính bản thân mình, một lòng nghĩ cho người khác, Ông Trời cũng xem không vừa mắt. . .” Thiệu Khải dùng tay để chai rượu, chăm chú dõi theo ánh mắt của cậu hỏi: “Cậu nói thật với tớ đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Xuyên ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt có chút rã rời. Ánh mắt này không phải bởi vì uống rượu, mà là một loại cảm xúc bị thương không thể tự kiềm chế. Thiệu Khải có thể khẳng định, cậu ấy nhất định là có chuyện gì đó giấu mình. “Rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Diệp Xuyên theo bản năng tránh đi tầm mắt của hắn. “Tự mình giống như anh em, có chuyện gì mà không thể nói? Chuyện cậu đại dam khi còn bé tớ còn biết nữa là.” Đáy lòng Diệp Xuyên bỗng thấy ảm áp. Ông Trời đối với mình, dường như cũng không tệ lắm. Mình có Thiệu Khải, từ nhỏ đến lớn, vẫn ở bên cạnh cho đến lúc chết, chưa từng làm điều gì khiến cho cậu khổ sở. Hình như mình sinh ra trên cõi đời này. . . Cũng coi như không uống một kiếp sống. Diệp Xuyên nhìn Thiệu Khải lộ rõ nét lo lắng, trên gương mặt tái nhợt của cậu chậm rãi hiện lên một nụ cười. Biểu tình căng thẳng của Thiệu Khải cũng được buông lỏng, thanh âm bắt gặp nhu hòa hẳn lên, “Rốt cuộc là làm sao vậy?” Diệp Xuyên lắc đầu, cậu biết người này là thực lòng quan tâm đến mình. Không phải vì khuôn mặt hay thân thể, cũng không vì thông qua mình muốn tạo quan hệ cùng Diệp gia, cho dù mình có suy sụp tinh thần như bùn nhão bên đường, ngay cả một tên ăn mày cũng không thèm liếc nhìn, người này vẫn như cũ xem mình là anh em. Cho dù Ông Trời đóng lại tất cả các cánh cửa ra vào ở trước mặt, vẫn rất nhân từ để lại cho cậu một khung cửa sổ, có thể thưởng thức ánh sáng của thế gian này. Trên mặt có chút ngứa, Diệp Xuyên đưa tay sờ lên má, đầu ngón tay ẩm ướt, cậu vậy mà lại. . . rơi lệ. “Tiểu Xuyên, rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Trong lòng Thiệu Khải có hơi hoảng hốt. Hai người chơi với nhau từ lúc còn mặc quần yếm, chính hắn cũng không nhớ rõ mình biết Diệp Xuyên được bao nhiêu năm, nhưng chưa nhìn thấy cậu ấy khóc bao giờ. Cho dù lúc ba mẹ Diệp Xuyên qua đời, cậu cũng chỉ trốn vào một góc, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, giống như động vật nhỏ bị kinh hãi quá độ, nhưng không hề rơi một giọt nước mắt nào. Thiệu Khải chưa bao giờ nghĩ Diệp Xuyên cũng sẽ khóc. Diệp Xuyên nhìn đầu ngón tay còn vưon lại một giọt nước trong suốt, gạt mình hiểu được thứ này tồn tại không phải vì lễ truy điệu cho những đau xót mình từng ném qua, mà là vì phát hiện ra được điều tốt đẹp. Tất cả những chịu đựng khổ sở vừa qua đều đã trở thành quá khứ. Nhìn lại chuyện cũ của một kiếp sống, đau đớn, thương tổn và sợ hãi từng khiến mình không thể chịu đựng, đã được lửa địa ngục dùng phương pháp đau đớn nhất, cô đặc thành chất dinh dưỡng cho sinh mệnh mới. Tất cả lại một lần nữa bắt đầu. Nước mắt Diệp Xuyên không kiềm lại được từng giọt từng giọt rơi xuống. Những áp lực đau đớn cùng sự ủy khuất dưới đáy lòng đều theo lệ nóng tràn mi, cảm thấy nội tâm lại càng ngày càng nhẹ nhõm. Từ lúc trọng sinh tới nay, Diệp Xuyên lần đầu tiên cảm giác được cuộc sống của mình đã thật sự bắt đầu.

Chương 10

Ngày đó uống đến cuối cùng, Diệp Xuyên đã say khướt. Vừa túm lấy cánh tay Thiệu Khải vừa khóc vừa cười nói mình không đi B thị, sẽ nộp đơn thi đến một nơi rất xa, cả đời này cũng không để mình chịu ủy khuất. . . Thiệu Khải không biết cậu vì lý do gì uống rượu say rồi lại náo loạn, bất quá hẳn có thể nhìn ra được Diệp Xuyên đang rất thoải mái, là cái loại cảm giác triệt để thoát khỏi mọi ưu phiền, cả người nhẹ lâng lâng, vừa nói đến tương lai liền kích động, hận không thể leo lên bàn mà đọc diễn văn, còn đem hết nước mắt nước mũi chui lên áo của hắn. Thiệu Khải đỡ khóc đỡ cười, đồng thời lại có chút đau lòng. Hắn phỏng đoán rằng có lẽ lúc mình đi thi đấu hai trận ở bên ngoài, nhất định là đã có chuyện gì đó xảy ra với Diệp Xuyên. Cậu không chịu nói, chắc cũng vì có liên quan đến Diệp gia. Diệp Xuyên là một người trầm lặng, rất khó mở lòng với người khác, các nữ sinh trong trường còn đặt cho cậu biệt danh Vương tử u buồn. Nhưng vào mùa hè này, cậu lại trở nên hơi. . . thần kinh. Nguyên nhân là do cậu có chút hướng nội, hiện tại về mặt luôn u tĩnh, trong mắt toát ra cảm xúc thâm trầm, có vẻ quá sức chịu đựng thật không hợp với lứa tuổi. Thiệu Khải thấy lo lắng, Nhưng Diệp Xuyên không muốn nói, hẳn cũng không thể hỏi. Có lẽ đã khóc ra được, mọi chuyện cũng sẽ tốt lên thôi. Thiệu Khải lúc này giống như gà mẹ, tận dụng khoảng thời gian Diệp Xuyên ngừng lại để mở một chai khác, dứt cho cậu đủ thứ còn ép ăn được nửa chén cơm. Dưới chân Diệp Xuyên đã ngổn ngang một đồng vỏ chai, trên cơ bản dứt cái gì đến bên miệng cậu đều không phân biệt được. Nhưng Thiệu Khải nhìn ra, tâm trạng của cậu so với bất cứ thời điểm nào trước đây đều tốt hơn rất nhiều. Quán món cay Tứ Xuyên cách nơi Thiệu Khải thuê phòng cũng không xa, nhưng mà Diệp Xuyên đã uống say tới mức đi không vững nữa, Thiệu Khải đành phải gọi taxi. Điều kiện đường xá ở đây cũng không mấy tốt, taxi lắc lư chạy đi, mới ngồi trên xe được một chút Diệp Xuyên liền nôn ra. Thiệu Khải chạy đến kiốt ven đường mua một chai nước suối cho cậu súc miệng, còn lại nửa chai rửa mặt cho tỉnh táo, Diệp Xuyên lúc này ngược lại rất ngoan, ngoan ngoãn bám trên người hắn, một bước cũng không chịu rời. Thiệu Khải bắt đắc dĩ, đành phải đem cánh tay cậu khoác trên vai đi. Diệp Xuyên dựa vào vai Thiệu Khải lăm lăm, rốt cuộc cũng không rõ là đọc thơ hay đang hát. Thiệu Khải nghe tới nghe lui, vẫn cảm thấy khả năng ca hát có lẽ lớn hơn một chút. Bất quá trời sinh Diệp Xuyên cảm nhận giai điệu hơi bị kém, hẳn căn bản nghe không ra rốt cuộc là hát cái gì, ca từ lặp đi lặp lại cũng chỉ có một câu, “Kiếp này ta. . . Còn đang đọc. . . Nác. . . Kiếp trước. . . Nhìn lại. . . tựa như. . . cuốn sách cũ. . .” Thiệu Khải cảm thấy buồn bực, đây là bài hát gì vậy? Lại còn kiếp này, kiếp trước, như vậy mà cũng gọi là nghệ thuật à? Hai người xiêu xiêu vẹo vẹo mới vừa đi đến cổng của tiểu khu, thì nghe di động trong túi Diệp Xuyên ding đang vang lên. Thiệu Khải vốn không muốn bắt máy, nhưng người gọi điện thật sự kiên trì, tiếng chuông cứ vang lên đến tận khi đi đến dưới lầu cũng chưa ngừng. Thiệu Khải bắt đắc dĩ, phải lục túi quần Diệp Xuyên lấy di động ra. Đó là một số điện thoại lạ, Thiệu Khải vừa ấn nút nghe thì đầu bên kia vang lên thanh âm trầm thấp của một người đàn ông cười nói: “Làm gì vậy, nửa ngày mới nhận điện thoại?” Thiệu Khải có chút sùng sốt, “Xin lỗi, hình như anh gọi nhầm số rồi?” Người phía bên kia cũng ngạc nhiên, “Đây không phải là điện thoại của Diệp Xuyên sao?” “Đúng, là điện thoại của Diệp Xuyên.” Thiệu Khải cố gắng vác Diệp Xuyên lên vai, “Bất quá cậu ấy hiện tại không thể nghe điện thoại.” “Vậy Diệp Xuyên đâu?” Giọng của người đàn ông nghe có vẻ không hài lòng. Thiệu Khải chưa kịp trả lời, thì Diệp Xuyên đang nằm vắt trên vai lại rầm rì hát lên “Kiếp trước. . . Tựa như cuốn sách cũ. . . Nác, kiếp trước. . .” “Em ấy đây là. . .” Thanh âm của người đàn ông thấp phàn kinh ngạc, “Uống rượu? Quan hệ của anh với em ấy là như thế nào?” Trên người Thiệu Khải còn vương bận, thật sự là không có tâm trạng ứng phó với người này. Vừa lo giữ Diệp Xuyên, vừa hào hển hỏi lại, “Tôi đây còn phải khiêng người, anh có việc gì không? Nếu không, tôi cúp máy.” Thanh âm người kia nghe có vẻ bắt đắc dĩ, “Không có việc gì, chỉ là muốn chúc em ấy một câu sinh nhật vui vẻ.” “Anh là. . .?” “Tôi là anh trai của em ấy.” Nam nhân đáp: “Anh cứ nói họ Lý, Diệp Xuyên sẽ biết.” Thiệu Khải tắt điện thoại, trong lòng thắc mắc Diệp Xuyên từ khi nào lại có thêm một người anh trai họ Lý vậy? Nếu là người có quan hệ gần gũi, Diệp Xuyên tại sao lại không lưu số điện thoại của hắn? Trong lòng Thiệu Khải còn chưa hiểu được sao lại như thế, thì bên này Diệp Xuyên lại trượt ra khỏi vai của hắn, Thiệu Khải luống cuống tay chân chăm sóc cho con mèo say, chuyện điện thoại lập tức bị ném ra phía sau. Sau đó ngủ một giấc, tỉnh dậy cái gì cũng không nhớ rõ. Về phần Diệp Xuyên, cậu rất ít khi chú ý tin nhắn hay cuộc gọi nhờ lưu trong điện thoại, sau này lúc nhìn thấy được cuộc gọi xa lạ này, lại từ một dãy số cậu không có ấn tượng gì, cần nhắc hỏi lâu mới đoán rằng có thể là người khác nhầm số, liền thuận tay xóa mất. Học kì mới bắt đầu, áp lực học hành tăng cao chót vót. Cho dù đã trải qua kinh nghiệm tương tự, Diệp Xuyên vẫn không tránh được căng thẳng. Giáo viên của các khoa giống như nhau đều cho rất nhiều bài thi, ngoại trừ lúc đến trường và khi tan học ra ngoài được một chút, còn thì hầu như tất cả thời gian hết lên rồi lại xuống lầu, di chuyển từ phòng học này sang phòng học khác, Diệp Xuyên cảm thấy cuộc sống chẳng còn hoạt động gì giá trị nào khác nữa. Làm bài tập, bài thi không ngừng, mỗi ngày đều bận rộn đến khuya, hoàn toàn không còn thời gian lẫn sức lực để đi lo lắng vẩn vơ. Có đôi khi tan học lười về nhà, cậu bèn chạy tới chỗ Thiệu Khải ở nhờ, Diệp Ninh Đức cũng phớt lờ không can thiệp. Thành tích của Diệp Xuyên vẫn ở trạng thái bình thường, chỉ trong một năm cuối cấp, muốn đem thành tích nâng lên hàng đầu cũng không phải là chuyện dễ dàng, nếu như ở kiếp trước Diệp Xuyên vì mục tiêu muốn đến gần một Lý Hành Tung thực sự chói mắt mà liều mạng chịu khổ suốt năm, rốt cuộc thi đậu vào đại học B. Thị lúc này đây, cũng chịu khổ cực hết như vậy, nhưng lại là để rời xa cái chốn thị phi kia, nơi được gọi là B thị. Diệp Xuyên gầy đi rất nhanh, nhưng tinh thần so với lúc hè tốt hơn rất nhiều. Học kỳ I thoát cái đã qua đi. Sau khi nhìn thấy thành tích đợt thi cuối kỳ, Diệp Xuyên thậm chí thờ phào nhẹ nhõm. Lần đầu tiên cậu từ hạng dưới một trăm nhảy lên đến bảy mươi. Tuy rằng thành tích này cũng không phải đáng tự hào, nhưng thấy được mình có tiến bộ, Diệp Xuyên vẫn thật hài lòng. Bởi vì tình huống đặc thù của năm cuối cấp ba, trường học sắp xếp lịch thi so với các cấp chậm hơn một tuần, ngày khai giảng lại sớm vài ngày. Cho nên kì nghỉ đông rất ngắn, tính toán như vậy, trường học chỉ cho học sinh nghỉ vài ngày trong tết âm lịch. Diệp Xuyên vốn cũng không thích ra khỏi nhà, Diệp gia lại không cần cậu giúp mua sắm tết, trừ bỏ thỉnh thoảng cùng Thiệu Khải chơi bóng, thời gian còn lại Diệp Xuyên đều ở nhà ôn bài. Năm nay, mấy ngày Tết âm lịch Diệp Ninh Đức đi công tác ở B thị, Kiều Mẫn cũng đi theo, vừa lúc Diệp Thời Phi cũng ở bên đó đón năm mới. Trong nhà ở N thị chỉ còn lại hai người Diệp Thời Tranh và Diệp Xuyên. Diệp Thời Tranh là một người cuồng công việc, mỗi ngày đều bận rộn đến khuya, Diệp Xuyên rất ít khi thấy mặt anh. Giữa trưa ngày trừ tịch, Diệp Thời Tranh điện thoại cho Diệp Xuyên, nói nhà máy xảy ra tranh chấp chưa giải quyết ổn thỏa được, không thể về nhà, kêu Diệp Xuyên ăn cơm chiều một mình. Diệp Xuyên ngoan ngoãn đồng ý, còn dặn Diệp Thời Tranh ăn cơm đúng bữa. Đối với chuyện đêm trừ tịch lại chỉ có một mình ở nhà, Diệp Xuyên cũng không mấy quan tâm. Cậu biết công việc làm ăn của Diệp gia là Diệp Ninh Đức một tay làm nên, gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, được như ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì. Diệp Thời Tranh nếu chỉ biết sống phóng túng hưởng thụ sự giàu sang, đó mới là điều khiến người ta lo lắng.

Chương 11

Làm xong vài đề thi, Diệp Xuyên thong dong đi xuống lầu, lấy từ trong tủ lạnh ra hộp sủi cảo mà người giúp việc đã chuẩn bị sẵn, bắt đầu làm bữa cơm tất niên cho mình. Mới vừa qua khỏi tám giờ, bên ngoài đã có người đốt pháo. Diệp Xuyên nhớ rõ người làm cũng có mua pháo, quyết định cơm nước xong thì lấy ra đề sẵn, chờ đến lúc mười hai giờ muốn đốt pháo lại tìm không ra. Lúc bà nội còn sống thường nói, thời điểm mười hai giờ sủi cảo phải đốt pháo, là vì muốn loại bỏ mọi xui xẻo. Khi đó cậu cũng không rõ xui xẻo rốt cuộc là gì, hiện tại ngồi ngẫm lại, một gia đình đang yên đang lành, đừng một cái xảy ra chuyện liên tan nát, thật đúng là không phải xui xẻo bình thường mà. Nhìn từ cửa sổ phòng bếp ra ngoài, nơi sườn dốc phía dưới không xa, ở nhà hàng xóm gần nhất đã treo đèn lồng đỏ trên sân thượng. Hai cái đèn lồng màu đỏ thắm, bên cạnh còn điểm xuyết một chuỗi đèn màu, ánh sáng chột lóe chột tắt, chỉ nhìn thôi đã có thể cảm giác được thứ không khí lễ hội vui tươi này. Trong lòng Diệp Xuyên có chút ao ước ghen tị. Cậu đoán, hiện tại căn nhà bên kia nhất định rất náo nhiệt, trong nhà mọi người đang vây quanh bên bàn ăn, vừa xem chương trình lễ hội mùa xuân vừa nói chuyện cười đùa, bọn trẻ con cầm kẹo chạy tới chạy lui trong phòng. . . Mờ nắp nồi, Diệp Xuyên đem bánh sủi cảo đông lạnh đỏ vào trong, dùng muối nhẹ vớt những mảnh vụn ra. Hơi nước bốc lên trộn lẫn với mùi thức ăn, làm cho căn phòng lạnh lẽo tăng thêm một chút hơi ấm nhàn nhạt. Một người ăn cơm, có thể là rất đơn giản, nhưng cũng có khi thực phiền toái. Hôm nay dù sao cũng là giao thừa, Diệp Xuyên không định để cho dạ dày của mình bị thiệt thòi. Trong tủ lạnh có đồ ăn người giúp việc đã làm sẵn, Diệp Xuyên lấy ra hai món hâm nóng lại, thêm một chút thịt heo ngâm tương, thịt bò trộn rau, chuẩn bị xong xuôi thì sủi cảo cũng vừa chín. Diệp Xuyên đem đồ ăn bày hết lên trên bàn. Cái bàn quá lớn, vài cái bát đĩa này thậm chí còn chưa đủ chiếm một góc bàn. Diệp Xuyên gấp một miếng bánh sủi cảo, tự nói với chính mình: “Tiểu Xuyên, năm mới tốt lành.” Mười hai giờ rất nhanh đã đến, bên ngoài tiếng pháo nổ lên dồn dập. Diệp Xuyên cầm hai dây pháo, chạy ra sân treo lên, sau khi đốt xong thì đứng một bên xem náo nhiệt. Âm thanh pháo nổ làm cho cậu sinh ra ảo giác, phảng phất như có cái gì đó xưa cũ tan vỡ, đồng thời có những điều mới mẻ đang chậm rãi thành hình trong hư vô. Diệp Xuyên thoáng nhanh áo ba dờ xuy lên người, cảm giác không khí lúc nửa đêm lạnh nhưng trong trẻo tràn ngập những điều thú vị khiến cho người ta hưng phấn. Cậu thấy ở biệt thự phía trước cách đó không xa có người đốt pháo hoa, những ngôi sao nhỏ màu vàng bắn ra lấp lánh hồi lâu, vài đũa trẻ cầm trong tay những cây pháo hoa nhỏ dài mỏng dính, vừa ngược nhìn pháo hoa ở giữa không trung vẽ thành một đường cong vừa kêu to phấn khích. Diệp Xuyên không thể nhịn được khẽ cười. Cậu thích con nít, thích nhìn bọn chúng chạy tới chạy lui, la hét ầm ĩ, thậm chí khóc lóc đến nỗi trên mặt đầy nước mắt nước mũi cậu cũng không cảm thấy chán ghét. Thời điểm còn ở chung cùng Lý Hành Tung, cậu từng nghĩ tới nhận một đứa con nuôi, nhưng trong lúc cậu vẫn còn đang cân nhắc về chuyện này, quan hệ của hai người trở nên khó khăn, chuyện tình cảm xảy ra rắc rối khiến cho cậu không còn tâm trí để nghĩ đến điều gì nữa. Chuyện này vẫn làm Diệp Xuyên cảm thấy có chút tiếc nuối. Bất quá, chờ cậu sau này có được cuộc sống ổn định, hẳn là có thể thực hiện được rồi. Diệp Xuyên bỗng nhiên cảm thấy một mình trải qua đêm trừ tịch yên tĩnh, không đi quán bar, không có Tequila và Mallboro, cũng đâu phải là không thể chịu đựng được. Trước kia mỗi lần tết đến, nhìn Lý Hành Tung mang theo bao lớn bao nhỏ về nhà đón năm mới, trong lòng cậu đều có loại mất mát không nói nên lời. Vào thời điểm đó, mỗi một phút giây trôi qua đều cảm thấy không thể chịu đựng được, cậu chỉ biết chạy tới quán bar quen thuộc, tại đây cùng với những người khách chung hoàn cảnh, có nhà nhưng không thể về tìm kiếm một chút ấm áp giả tạo. Khi đó cậu chỉ nghĩ tìm người làm bạn cho bớt cô đơn, lại không biết rằng, kỳ thật mình cũng có thể làm bạn với chính mình. Có lẽ lúc ấy cậu rất khao khát được người khác yêu thương, muốn dùng tình yêu đó để chứng minh ý nghĩa tồn tại của mình, cho nên trong lòng hay đầy mất đều tràn đầy hình ảnh của người nọ, quên mất cách yêu thương chính bản thân mình. Có lẽ sau khi vượt qua ranh giới của sự sống và cái chết, cậu đã thật sự trưởng thành. Những chuyện từng làm cho cậu phải kiệt lực trốn tránh, tỷ như sự cô đơn, hiện tại thoát nhìn cũng không quá khó để tiếp nhận. Thậm chí Diệp Xuyên còn cảm thấy mình rất thích loại cảm giác thanh tĩnh này, đứng tại nơi đây, phía trên là bầu trời đêm mùa đông hiếm khi trong trẻo như vậy, không khí đặc sệt mùi pháo còn chưa tàn ra hết, làm cho mũi có chút cay đồng thời cũng tạo cho người ta cảm thấy ấm áp. Diệp Xuyên đứng lặng thật lâu ở bên ngoài, mãi cho đến khi tiếng pháo nổ như bấp rang dần thưa thớt mới xiết chặt áo khoác chạy nhanh vào nhà. Di động của cậu vẫn còn để trên bàn cơm, có mấy cuộc gọi nhờ, đều từ cùng một số. Diệp Xuyên nhìn lướt qua, rồi lơ đãng xóa đi. Từ hồi nghĩ hè cùng Diệp Thời Phi tới Diệp gia một lần, Lý Hành Tung bắt đầu coi mình như người nhà. Mỗi lần Diệp Thời Phi gọi điện thoại về, hẳn đều hào hứng nói ké vài câu. Kiều Mẫn thực sự thích hẳn, có đôi khi còn cùng hắn tán gẫu. Nhưng bình thường Diệp Xuyên nghe được giọng của hắn sẽ trực tiếp cúp máy. Ngẫu nhiên hắn cũng sẽ gọi riêng cho cậu, lúc đầu Diệp Xuyên còn lịch sự qua loa vài câu, sau này dứt khoát không tiếp. Dù sao di động của cậu thường để ở nhà, vô luận hắn có gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cũng không ảnh hưởng đến cậu. Diệp Xuyên thật sự không muốn tốn thời gian đi tìm hiểu tại sao hẳn lại làm như vậy, có ích lợi gì. Cậu chỉ cần biết là Lý Hành Tung và Diệp Thời Phi sẽ ở bên nhau, sớm chiều không thể tách rời, như hình với bóng. Nói cách khác, chuyện của hai người đó, nên xảy ra thì sẽ xảy ra mà thôi. Cậu đã đau khổ đủ rồi, không có hứng thú lấy chính bản thân mình để làm những việc không có gì tốt này trong tám năm một lần nữa. Xóa đi số điện thoại của mấy cuộc gọi nhờ, Diệp Xuyên không chút do dự tắt luôn di động. Kì nghỉ đông ngắn nhất trong cuộc đời học sinh của Diệp Xuyên nhanh chóng trôi qua, thời tiết chậm rãi ấm lên, quần áo độn bông trên người biến thành áo khoác, sau đó là t-shirt ngắn tay, cổng trường cũng dựng lên một tấm bảng lớn, trên đó gắn lịch đếm ngược thời gian. Diệp Xuyên cũng giống như mọi học sinh khác, bị áp lực của kì thi đè nặng tưởng chừng như không thở nổi. Thời gian ngủ mỗi ngày còn không đến năm giờ. Diệp Xuyên không muốn tốn nhiều thời gian trong việc đi lại, cho nên đưa ra đề xuất trọ ở trường với người trong nhà, nhưng bị Diệp Ninh Đức bác bỏ. Ông cảm thấy học trò cấp ba vốn rất vất vả, trọ lại trong trường thì phải ăn uống ở canteen, thân thể làm sao mà chịu được. Ông sắp xếp trợ lý Trần đưa đón cậu đi học, lại dặn dò người làm mỗi ngày thay đổi món ăn phong phú để Diệp Xuyên bổ sung dinh dưỡng. Kiều Mẫn bị Diệp Ninh Đức ảnh hưởng, cũng căng thẳng theo. Nghe nhóm bạn hay đánh bài chung nói học sinh lúc thi cần phải bồi bổ não, liền nhờ người quen trong bệnh viện tìm một đồng thực phẩm chức năng có tác dụng an thần bổ não đem về, mỗi ngày đều ép cậu ăn. Dù vậy, ở đêm trước cuộc thi đại học, trọng lượng của Diệp Xuyên vẫn giảm chỉ còn 65kg, mà chiều cao đến gần 180cm, eo lưng gầy đến nỗi có thể đo bằng một bàn tay. Ra khỏi phòng thi, Diệp Xuyên điện thoại cho Thiệu Khải trước tiên, rồi thì về nhà ngã đầu ngủ vùi. Vài ngày sau đó, ngoại trừ xuống lầu ăn cơm, cơ hồ vẫn nằm trên giường ngủ triền miên, ngay cả việc chạy xe đạp buổi sáng cũng không làm. Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn không biết xử xử với cậu ra sao, sợ kích thích đến cậu, cho nên lúc nói chuyện với Diệp Xuyên đều tỏ ra vài phần thận trọng. Mãi cho đến khi Diệp Xuyên hồi phục tinh thần, bắt đầu theo Thiệu Khải mỗi ngày ra ngoài đi bơi, chơi bóng, vợ chồng Diệp Ninh Đức mới thở phào nhẹ nhõm. Thời điểm ghi nguyện vọng, Thiệu Khải quả nhiên thi vào đại học An ninh ở B thị. Nó được công nhận là trường đại học công an tốt nhất trong nước, Diệp Xuyên cũng không ngạc nhiên khi hắn thi vào đây. Diệp Xuyên lúc đầu có một chút do dự, không biết nên đi Tây Bắc hay là về phía Nam, cuối cùng quyết định đến Tây Bắc. Cậu nhớ có một năm Lý Hành Tung nói muốn dẫn mình đi xem Bình Mã Dừng, cậu hưng trí bừng bừng sưu tập rất nhiều tư liệu có liên quan đến thành phố kia, kết quả Lý Hành Tung luôn bị công việc giữ chân, kế hoạch du lịch đến cuối cùng chẳng có gì cả. Giờ đây, Diệp Xuyên quyết định không nên chờ đợi người khác, cậu tự mình đi xem nơi được gọi là cổ đô cổ xưa của triều đại thứ mười ba kia. Thiệu Khải đối với quyết định của cậu có chút tiếc nuối, hẳn thực lòng hy vọng Diệp Xuyên cũng có thể đến B thị. Đại học luật của B thị cách trường đại học An ninh cũng không xa, nếu Diệp Xuyên thi được vào đây, hai người có

thể thường xuyên gặp mặt. Diệp Xuyên giải thích là tự mình cảm thấy không đủ khả năng thi vào đó. Đối với Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn, cậu cũng giải thích như vậy. Kiều Mẫn không nói gì, chỉ cảm thấy Tây An có chút xa, điều kiện không quen thuộc, hơn nữa đến kì nghỉ phương tiện đi về cũng khó khăn. . . Diệp Ninh Đức thì hỏi rất chi tiết, tình hình thực tế của trường, điểm trúng tuyển những năm qua, cuối cùng bằng một vẻ mặt thâm trầm mà tỏ vẻ mình đã hiểu được, đối với quyết định này của Diệp Xuyên cũng không tỏ thái độ rõ ràng. Diệp Xuyên nhìn thấy phản ứng của ông như vậy, trong lòng cũng có chút nghi hoặc. Bất quá, cậu đã bắt đầu vội vàng chuẩn bị hành lý, cũng không có thời gian đi nghiền ngẫm tâm tư của Diệp Ninh Đức. Cậu dự định sau khi nhận được thư nhập học, sẽ lên đường đi Tây An ngay, sớm một chút để quen thuộc với thành phố này, hơn nữa Tây An có rất nhiều di tích cổ của các triều đại xưa, thời gian quá ngắn sợ rằng tham quan không hết. Kế hoạch đã chuẩn bị tốt, nhưng khi thư báo đưa tới, Diệp Xuyên vừa mở ra liền tròn tròn mắt. Đại học luật B. Tại sao lại là đại học B?!

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

“Nguyên vọng của cháu, là chú thay đổi.” Diệp Ninh Đức ngồi phía đối diện của bàn ăn, hai tay giao nhau đặt ở trước mặt, bày ra tư thế sẵn sàng cho một cuộc nói chuyện dài, “Chú tìm người tra xét điểm của cháu, đủ để trúng tuyển vào đại học B, sau đó nhờ người thay cháu sửa lại nguyện vọng. Đang lo lắng không biết nên nói với cháu như thế nào, thì thư báo đã đến rồi.” Trong đầu Diệp Xuyên vang lên âm thanh ong ong, cả người đều bị vây trong cảm giác choáng váng mãnh liệt, dường như không còn nghe được những gì Diệp Ninh Đức giải thích. Kỳ thật cậu đã có tâm lý gần như là nhận mệnh rồi, biết rằng sống lại lần nữa có một số chi tiết đã thay đổi, nhưng mặt khác lại có những việc, vô luận là cậu chờ mong hay sợ hãi, thì cuối cùng nó vẫn sẽ xảy ra. Tỷ như không thể tránh được việc cậu và Lý Hành Tung quen biết nhau, hay chuyện Thiệu Khải lại một lần nữa thi đậu vào đại học ở B thị. Cho tới nay, đối với việc mình có thể chân chính thoát ra khỏi quỹ đạo của cuộc sống hay không, Diệp Xuyên không nắm chắc. Trong ý tứ hàm xúc của lời tiên tri, B thị tựa như một nơi hiểm ác, là đám mây đen u ám lúc ẩn lúc hiện che phủ trên đỉnh đầu của cậu. Mà hiện tại, không hề báo trước, nó xuất hiện để biến lời tiên tri thành sự thật. Nếu như một thành phố, một con người hay một kiếp sống mà bạn đã từng trải qua đều chẳng khác gì thứ bầy rập đang mai phục ở phía trước, dù đã biết chắc chắn thế nhưng vô luận bạn đi bằng con đường nào cũng đều không thể tránh khỏi, điều đó có phải gọi là. . . Vận mệnh hay không? “Tiểu Xuyên, vì lo lắng cho tương lai của cháu, chú có tìm người trong nghề hỏi thăm qua, ở B thị các trường đại học đều rất có danh tiếng.” Thần sắc của Diệp Ninh Đức có chút bất an, “Nếu cháu quyết tâm đi theo con đường này, nhất định phải cân nhắc đến nơi cháu sẽ thực tập và làm việc chính thức trong tương lai. Chú nghĩ chắc cháu cũng rõ, so với Tây An, B thị cơ hội tốt hơn rất nhiều.” Diệp Xuyên dần dần suy nghĩ trong đầu, ép buộc mình nghe Diệp Ninh Đức nói chuyện, nội tâm lại sinh ra cảm giác mỗi một vì sự vùng vẫy vô dụng của mình. “Lớp trẻ các cháu luôn hy vọng đường nhân sinh là do tự mình quyết định. Nhưng Tiểu Xuyên à, chú cũng đã từng trải qua mà. Tuy không thể nói điều đó là xấu, nhưng nếu như chú đã đoán được, cho dù cháu đi trên con đường nào thì cũng sẽ vươn tới đỉnh cao, đương nhiên chú hy vọng cháu có thể bớt đi một con đường vòng. Chắc cháu cũng có thể hiểu được một chút tâm tư của bác cha chú.” Cảm giác chết lặng trong đầu Diệp Xuyên dần dần lắng xuống, cậu nháy mắt mấy cái, dùng một loại âm điệu nghe có vẻ yếu ớt nói: “Chú Diệp, cháu biết chú muốn tốt cho cháu. Chỉ là có chút. . . bất ngờ.” Diệp Ninh Đức buông lỏng thần sắc, trên mặt cũng lộ ra nét tươi cười, “Cháu cũng biết, một phần công việc làm ăn của Diệp gia đã chuyển đến B thị, Thời Phi cũng ở đó, nói không chừng tương lai chú thím cũng dời về đây. Quan niệm của người lớn tuổi cùng với tuổi trẻ các cháu rất khác nhau, khi còn trẻ luôn hy vọng bay cao, bay xa, về già lại cảm thấy được ở gần người nhà là tốt nhất.” Diệp Xuyên nhếch môi cười cười, “Chú Diệp, chú chưa già mà.” “Vậy mà còn không già sao.” Trên mặt Diệp Ninh Đức toát lên thần sắc cảm khái, hai tay để trên bàn làm ra vài cử chỉ khoa trương, “Thời điểm cháu về đây mới cao bằng từng này, giờ đã vào đại học rồi. Cô họ mà biết chắc chắn sẽ rất cao hứng. Còn có ba mẹ của cháu nữa chứ, hẳn là nên đi nói cho họ một tiếng.” Diệp Xuyên gật đầu, “Vâng ạ.” Diệp Ninh Đức nói thêm: “Hành lý để đi Trần giúp cháu thu xếp, còn tiệc cảm ơn thầy cô, chú đã kêu trợ lý Trần lo rồi, nếu cháu có yêu cầu gì thì trực tiếp nói với chú ấy.” Diệp Xuyên lại gật đầu. Diệp Ninh Đức đi đến cửa nhà ăn, nghe Diệp Xuyên ở phía sau kêu lên, “Chú Diệp.” Diệp Ninh Đức quay đầu lại, Diệp Xuyên nhìn ông cười cười có chút ngượng ngùng, “Cảm ơn chú.” Diệp Ninh Đức cũng cười, “Người một nhà, không cần khách sáo.” Diệp Xuyên nhìn theo ông đi ra khỏi nhà ăn, nụ cười trên mặt chậm rãi mất đi. Bởi vì sự tồn tại của một người mà trước đây cậu rất hâm mộ cuồng nhiệt thành phố kia. Nơi đó đã từng là thiên đường, nhưng cũng chính là địa ngục. Nó đã cùng cậu đón nhận hạnh phúc tương chừng như vĩnh viễn của một đời người, và nó cũng là nhân chứng duy nhất cho đoạn thời gian sự sụp đổ và cơn đau của cậu. Chính ở nơi đó cậu chịu đựng nỗi đau day dứt của tâm hồn rồi sau đó chết trong cô độc. Tuy đó là cơn ác mộng của mình, nhưng cậu biết mình nhất định phải đối mặt. . . Người bán hàng mờ mờ hồ hồ nhại lên lời qua đây bàn ghế, đặt lên trên bàn của họ hai vại bia tươi. Phía trên chất nước vàng óng phủ một lớp bọt mịn màng, mới nhìn liền cảm thấy mát lạnh. Thiệu Khải cầm mấy cái chân gà nướng đưa cho Diệp Xuyên, cười nói: “Ai, hôm nay cậu uống ít thôi nhé, nếu còn như hôm trước tớ sẽ bỏ mặc cậu đấy.” Diệp Xuyên cắn một miếng chân gà nướng hơi khét, ánh mắt bất mãn liếc nhìn Thiệu Khải, “Cậu có thể làm được điều đó sao?” Thiệu Khải cười to, “Cậu uống say rồi giống như lợn chết vậy. Anh trai này thân thể gầy yếu, cậu hẳn tâm được sao?” So với cậu Thiệu Khải cao hơn một chút, chơi thể thao suốt một mùa hè, phơi nắng khiến cả người đen nhem, nhưng lại không béo lên chút nào, nhìn thẳng thì vai nở eo thon, nhưng dòn nghiêng lại mỏng dính như tấm ván cửa. Hẳn đã trúng tuyển vào đại học An ninh của B thị và chọn khoa kỹ thuật hình sự, tới tìm Diệp Xuyên chính là bàn tính cùng nhau đến B thị. Hẳn biết Diệp Xuyên muốn đi Tây An, nhận được thư trúng tuyển vào đại học B cũng không mấy vui vẻ, nhưng hiện tại đối với cục diện này Thiệu Khải thật sự cao hứng, dù sao hai người họ vẫn có thể thường xuyên gặp nhau. Thiệu Khải rất cẩn thận đánh giá sắc mặt của Diệp Xuyên, cảm thấy thoạt nhìn so với vẻ ủ rũ từ mấy ngày trước, đáng vẻ của cậu nhìn hoạt bát hơn một chút, nhìn không được khuyên nhủ: “Tiểu Xuyên, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, chú Diệp cũng là muốn tốt cho cậu mà thôi. Tớ cảm thấy, điều kiện ở đại học B tốt hơn rất nhiều, nếu cậu đã muốn làm luật sư, vậy phải làm người giỏi nhất a. Đúng không? Nơi tốt như vậy lại không cần, cậu là đồ ngốc hả.” Miệng Diệp Xuyên còn ngậm cánh gà, nghe hẳn cân nhắc từng câu từng chữ an ủi như vậy, nhìn không được nở nụ cười, “Cậu không cần khuyên nữa, tớ hiểu mà.” Thiệu Khải nhìn cậu, không tin tưởng lắm hỏi lại: “Hiểu thực chứ?” Diệp Xuyên gật đầu, “Có một số việc, cho dù là muốn cũng tránh không được.” Thiệu Khải gật đầu, tránh không được là có ý gì chứ? “Trước kia tớ vẫn luôn nghĩ gặp những chuyện không tốt, chỉ cần né tránh là được. Nhưng mà hiện tại tớ lại nghĩ khác, đã là chuyện nhất định phải tồn tại, vậy cho dù ta có cố ý không nhìn đến thì nó vẫn sẽ hiện hữu.” Thần sắc Diệp Xuyên trở nên nặng nề, khoe miệng khẽ nhếch, tạo thành một độ cong có vẻ hơi tự giễu, “Đây là vấn đề của tớ, Tiểu Khải, kỳ thật tớ đã nghĩ thông suốt rồi, so với việc tìm cách tránh đi, không bằng làm cho bản thân mình trở nên mạnh mẽ hơn.” “Nghe không hiểu.” Thiệu Khải trừng mắt nhìn rất vô tội, “Quá văn hoa.” Diệp Xuyên hé miệng cười. “Văn vẻ quá.” Thiệu Khải cung vào ly rượu của cậu, “Tớ nói này, người anh em, cậu không phải là muốn yêu rồi chứ?” Diệp Xuyên hơi sững sốt, cười lắc đầu, “Học hành, việc làm, nhà cửa rồi xe cộ. . . Việc muốn làm còn nhiều lắm.” Nói chuyện yêu đương cái gì, quên đi. Thiệu Khải nghe ra ý nghĩa trong câu nói của cậu, ánh mắt toát ra

thần sắc không đồng tình, “Nghe giọng điệu của cậu kia, giống như là ông cụ non vậy đó.” So với ông cụ non cũng đâu khác là mấy, Diệp Xuyên cười khề. Tình đúng ra thì đã khá nhiều tuổi. . . “À, đúng rồi, còn có một chuyện.” Thiệu Khải ra về thần bí hỏi, “Cậu còn nhớ Tô Nhạc Nhạc không? Là cô bé truyền tờ giấy cho cậu hôm nọ đấy?” Diệp Xuyên chần chờ một chút rồi lắc đầu. “Tớ biết ngay mà.” Thiệu Khải liếc xéo một cái, “Ngày mai là sinh nhật, nhờ mời hết cả lớp xem như là họp mặt luôn. Người ta còn đặc biệt dặn tớ phải kéo cậu đi cho bằng được. Có nề mặt hay không?” Diệp Xuyên thẳng thắn từ chối, “Ngày mai không được. Tớ bận rồi.” Thiệu Khải có vẻ không hài lòng, “Chuyện gì mới được?” Diệp Xuyên trầm mặc một lát, nhẹ nhàng rũ mi mắt, “Ngày mai tớ phải đi thăm mộ bà mẹ.” . . Ngày đi thăm mộ, trời đổ mưa, Diệp Xuyên che dù đứng lặng trước ngôi mộ hợp táng của cha mẹ thật lâu. Trời đất mịt mờ, làm cho ảnh chụp trên bia mộ cũng trở nên mơ hồ. Nhìn vào chỉ có thể thấy được hình dáng, chi tiết đường nét trên khuôn mặt thì không rõ lắm. Giống như trong trí nhớ của cậu vậy, cho dù có không cam lòng như thế nào thì ký ức về họ cũng ngày càng hóa thành hư ảo. Những người thân yêu nhất an nghỉ ở nơi này, cậu lại đi ngày một xa. Diệp Xuyên thật khó mà giải thích được cảm giác hiện tại của mình, rất buồn bã, cũng đã không còn cảm giác đau đớn đến tê tâm liệt phế nữa. Giống như trong suốt một thời gian gắng gượng dài đằng đằng, cuối cùng không thể không thừa nhận hai người họ đã ra đi thật rồi. Biết làm sao được, hết cách rồi. Diệp Xuyên đốt một điếu thuốc, hút một hơi thật sâu, khom người cắm vào trước bia mộ. Cậu nhìn làn khói thuốc lượn lờ bay lên, khề thờ dài. “Kỳ thật con không biết cha thích loại thuốc nào, chỉ nhớ được dáng vẻ của cha ngồi trên sofa hút thuốc, đầu cúi xuống xem tờ báo mờ sần đặt trên đùi. . .” “Mẹ thì thích mặc quần áo màu xanh, con còn nhớ rõ mẹ có một cái áo sơ mi xanh, cổ tay áo thêu hoa, nhìn rất đẹp. Mẹ lại còn hay chiên bánh quai chèo, bên trên có rắc mè, giòn giòn, ăn rất ngon. . .” “Con phải đi B thị học đại học. Nơi đó cũng không xa mấy, ngôi xe lửa chỉ mất vài giờ thôi. Đó là một thành phố phồn hoa hơn N thị rất nhiều. Người cũng đông hơn, nhưng lại thờ ơ lạnh nhạt. . .” “Ba, mẹ, khi có kì nghỉ con sẽ về thăm hai người.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13

Lúc máy bay hạ cánh ở B thị đã là ba giờ chiều, Diệp Xuyên liếc mắt một cái liền thấy được Lý Hành Tung trong đám đông những người đi đón. So với một năm trước đây, hần tựa hồ gầy hơn một chút, tóc cắt ngắn gọn gàng, cả người thoạt nhìn có cảm giác góc cạnh rõ ràng. Thần sắc mặt mũi cũng thâm trầm nhiều hơn, đã rất gần với hình ảnh thương nhân khôn khéo giả dối trong ấn tượng của Diệp Xuyên. Diệp Thời Phi đứng ở bên cạnh hắn, trán hơi nhăn lại, ánh mắt quét tới quét lui ở giữa dòng người, bộ dáng có chút không kiên nhẫn. So sánh với mùa hè năm trước, trên người hắn cũng có thay đổi rất nhỏ. Kiểu tóc, phong cách ăn mặc tinh tế hơn. Trừ lần đó ra. . . “Thím à!” Diệp Xuyên cúi đầu nói với Kiều Mẫn : “Cháu nhìn thấy anh hai, ở bên kia.” Kiều Mẫn theo hướng ngón tay Diệp Xuyên chỉ nhìn qua, sau đó hào hứng phát tay, “Thời Phi! Thời Phi!” Diệp Thời Phi cũng nhìn thấy hai người, lập tức trên mặt tràn đầy nét tươi cười hơn hơ. Diệp Xuyên bỗng nhiên cảm thấy hắn thật đẹp. Diện mạo của Diệp Thời Phi thuộc về loại hình mi thanh mục tú, lời nói cử chỉ luôn mang theo vài phần phong độ của người trí thức, khí chất ôn nhuận như ngọc. Nhưng mà giờ phút này, Diệp Xuyên nhìn hắn, chợt có cảm giác người trước mắt đang tỏa sáng. Tựa như ngọc thạch trải qua quá trình đánh bóng tỉ mỉ, tỏa ra ánh sáng động lòng người. Phải chăng là. . . Đang yêu? Trong lòng Diệp Xuyên bỗng có cảm giác không nói nên lời. Cậu biết có một số việc nhất định sẽ phát sinh, cũng đã lựa chọn cho chính mình một chiếc vé ở hàng ghế khán giả, nhưng khi nó thật sự xảy ra, trong lòng lại có một loại tư vị mất mát không rõ nguyên do. Dường như tất cả những việc này hiện diện ở đây chỉ để chỉ ra rằng, cậu đã từng. . . thất bại đến thế nào. “Mẹ.” Diệp Thời Phi dang tay ôm lấy Kiều Mẫn, tựa như làm nũng lay động hai cái, “Sao giờ này mới đến a, con mong muốn chết.” “Lớn tướng mà còn làm nũng” Kiều Mẫn vỗ vỗ lưng hắn, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười, “Đợi lâu không?” “Không lâu, không lâu.” Diệp Thời Phi cười nói, “Đi đón mẹ, bao lâu cũng chờ.” “Đúng là mồm mép láu lỉnh.” Kiều Mẫn được hần nịnh nọt thật sự vui vẻ. Diệp Thời Phi vỗ vai Diệp Xuyên, cười nói : “Cao lên nhiều a, Tiểu Xuyên, chắc cỡ một mét tám rồi ha? Béo thêm một chút thì tốt rồi, nếu không lại giống như cây gậy trúc mất.” Diệp Xuyên nhếch miệng cười cười, “Anh hai.” Lý Hành Tung cũng đi lại gần, cười cười chào hỏi, “Di vẫn khỏe chứ.” Kiều Mẫn cười đáp : “Tiểu Lý cũng đến đây à? Chờ lâu lắm phải không cháu?” “Việc đó cũng đáng mà.” Ánh mắt của Lý Hành Tung dừng ở trên người Diệp Xuyên đang đứng phía sau cô, nháy mắt, “Tiểu Xuyên, đã lâu không gặp a.” Trước mặt Kiều Mẫn, Diệp Xuyên không thể cư xử thô lỗ, đành khề gật đầu, kêu một tiếng “Lý ca.” Lý Hành Tung vô cùng tự nhiên cầm lấy vali trong tay cậu, cười nói : “Đi thôi, Thời Phi đã đặt phòng ở nhà hàng hải sản mà đi thích rồi, còn đặc biệt chọn bảo ngư cao cấp, chỉ chờ đi tới mà thôi.” “Người một nhà khách khí như vậy làm gì.” Kiều Mẫn nghe thế càng thêm cao hứng. “Chúng ta đi thôi.” Diệp Thời Phi nhìn Lý Hành Tung cảm theo hành lý của Diệp Xuyên, cũng không cần khách khí, kéo tay Kiều Mẫn đi ra ngoài, “Mẹ, con nói nghe nè, con đã lấy được bằng lái rồi. Hôm nay là lái xe của con tới đó.” “Thật không?” Kiều Mẫn bán tín bán nghi, “Chuyện lái xe không thể gấp được. . .” Đều Lý Hành Tung và Diệp Thời Phi vây quanh Kiều Mẫn đi ở phía trước, Diệp Xuyên có ý chậm hơn vài bước chân, kéo dài khoảng cách với ba người bọn họ. Cậu không muốn đi song song cùng Lý Hành Tung, sẽ khiến cho mình nhớ lại nhiều điều không thoải mái. Hơn nữa ở đây còn có Diệp Thời Phi. Lý Hành Tung dừng bước, nghiêng người nhìn lại, bày ra tư thế chờ cậu cùng đi. Diệp Xuyên không biết làm sao, lại không thể đem sự bài xích tận dưới đáy lòng biểu hiện ra, đành phải kiên trì đi qua. “Còn chưa chúc mừng em, Tiểu Xuyên.” Lý Hành Tung nhẹ cười nói : “Thì rất tốt a.” Diệp Xuyên cười đáp cho có lệ “Cám ơn Lý ca.” “Đừng khách khí như vậy.” Lý Hành Tung nhìn cậu từ trên xuống dưới, thiếu niên này vẫn mang thần sắc lạnh lùng như trong trí nhớ. Vóc dáng cao hơn, chính vì vậy mà trông có chút gầy. Bờ vai rộng dần thu hẹp lại ở phần eo, nhỏ đến nỗi cơ hồ có thể nắm bằng một tay. Một năm trước vẫn còn mang rõ dáng dấp của một thiếu niên, thế nhưng bây giờ gặp lại, cái phần xinh đẹp mơ hồ trên người cậu đã rất rõ ràng là thiên về vẻ đẹp trai nam tính. Khác với bề ngoài ôn nhã thanh tú của Diệp Thời Phi, trên người Diệp Xuyên có một loại khí chất đặc biệt, mặc dù đứng giữa đám đông nhưng cũng có thể khiến người ta phải liếc mắt nhìn một cái. Trong nét đẹp của cậu mang theo chút ngang tàng, rất hấp dẫn người khác. Lý Hành Tung cảm thấy mình chưa từng gặp qua cậu nhóc nào giống vậy, mỗi một lần nhìn thấy đều có loại cảm giác kinh diễm. Diệp Xuyên phát hiện hắn đang suông sã nhìn chăm chú, lông mày bất giác nhíu lại, trong mắt toát ra vẻ bức mình, ba bước biến thành hai tiến về phía trước. Lúc đi ra khỏi cánh cửa thủy tinh, bước chân Diệp Xuyên chợt ngừng lại, thần sắc nơi đây mắt cũng có một chút hoảng hốt. “Sao vậy?” Lý Hành Tung nhạy cảm nắm bắt được cảm xúc chợt lóe qua trong ánh mắt của cậu, đó gần như là sắc thái đau thương. Diệp Xuyên không lên tiếng. Cậu vẫn cho rằng mình đối với B thị cũng đủ hiểu biết, nhưng vừa rồi, khi đi ra khỏi phòng chờ của sân bay, cậu bỗng nhiên phát hiện cảnh sắc trước mắt so với những gì mình lưu giữ trong kí ức quả là một trời một vực, thậm chí, bãi đậu xe có bố cục hoàn toàn khác biệt. Giờ này mới giật mình nhớ được, xuất hiện ở trước mắt mình là sân bay cũ của B thị, hai năm sau mới được xây dựng lại, toàn bộ sân bay đều được đổi mới, ngay phía bên trái cách đó không xa là hai nhà ga, nơi mà bọn họ đang đứng trong tương lai sẽ bị san bằng thành bãi đậu xe mới. Sự thật là cả người và vật đều thay đổi. Diệp Xuyên thần ra một lúc, mới ý thức được Lý Hành Tung đang đứng một bên rất có hứng thú mà đánh giá mình. Diệp Xuyên nhủ mảy, kéo vali đuổi theo Diệp Thời Phi và Kiều Mẫn. Phía sau vang lên tiếng bước chân của Lý Hành Tung, khi đến một khoảng cách gần hơn hẳn nhỏ giọng

cười nói : “Tiểu Xuyên, sao anh lại cảm thấy. . . Hình như em có chút sợ anh thì phải?” Thân thể Diệp Xuyên đỡ ra, trong phút chốc cảm thấy phát cáu. Nhưng khi quay đầu lại, thần sắc giận dữ trên mặt Diệp Xuyên đã chuyển thành vẻ bình tĩnh, “Lý ca, anh suy nghĩ nhiều rồi.” Lý Hành Tung hơi hơi nhưnh mảy. Diệp Xuyên hồ hững quay người lại, kéo hành lý đi về phía trước. Lý Hành Tung ánh mắt dừng lại trên bóng dáng cao ngất kia, bỗng nhiên cảm thấy có chút. . . hối tiếc. Phản ứng của nhóc này thật sự làm hắn ngạc nhiên, cậu không phải là luôn có biểu hiện của một con thú thích xù lông mỗi khi bị kích thích sao? Lý Hành Tung nhớ lại bộ dáng cậu trừng mắt, ánh mắt táo bạo, cảm thấy tiếc nuối vì hiện tại phản ứng của cậu một chút cũng không khả ái. Chẳng lẽ là những đứa nhóc đáng yêu lớn lên đều thay đổi sao? “Hành Tung, nhanh lên!” Diệp Thời Phi quay người lại vẫy tay ý bảo hắn đi nhanh hơn, miệng thì vẫn tiếp tục khoe với Kiều Mẫn chiếc xe vừa mới mua của mình, “Chiếc xe có màu bạc. Lúc đầu con định mua xe thể thao cơ, nhưng Hành Tung nói sau này phải thường xuyên lái xe đi gặp khách hàng, mua loại nhìn trang trọng một chút thì tốt hơn.” Hành Tung nói như thế này. . . Hành Tung nói như thế kia. . . Diệp Xuyên cúi đầu nờ nộ cười tự giễu. Trước kia cậu tại sao không phát hiện ra, Diệp Thời Phi có một câu thần chú nơi cửa miệng như vậy nhỉ? Hay là thời điểm kia vẫn đang bận tâm mê hoặc chính mình, cho dù phát hiện ra cũng sẽ giả vờ không biết? Thật sự là. . . hèn nhất a. “Thế nào, Tiểu Xuyên.” Diệp Thời Phi ra vẻ bày trò, bàn tay mở cửa chiếc xe yêu của hắn, “Xe mới của anh hai có đẹp không?” “Đẹp.” Diệp Xuyên gật đầu, “Nhưng không đẹp bằng anh.” Diệp Thời Phi và Kiều Mẫn đều cười. Thanh âm của Lý Hành Tung từ phía sau vang lên, “Thật ra Tiểu Xuyên nói sai rồi, ở đây đẹp trai nhất là anh mới đúng.” Diệp Thời Phi cười trêu ghẹo hắn, “Mặt dày nhất là cậu thì có?” “Dày thật sao?” Lý Hành Tung sờ sờ lên mặt mình, quay đầu sang hỏi Diệp Xuyên. Diệp Xuyên mắt tự nhiên tránh về phía khác, nghe Diệp Thời Phi cười nói : “Hành Tung, không được ăn hiếp em trai tớ. Tiểu Xuyên còn nhỏ da mặt mỏng a.” Diệp Xuyên cúi đầu đem vali bỏ vào cốp xe, giả vờ như mình không nghe bọn họ nói chuyện đùa giỡn. Tình cảnh trước mắt làm cho cậu cảm thấy rất khó chịu. Nếu không phải Kiều Mẫn đòi đi cùng đến B thị, Diệp Xuyên sẽ không để cho Diệp Thời Phi tới đón. Nếu Diệp Thời Phi không đến, cậu cũng sẽ không nhìn thấy Lý Hành Tung. Nhưng Kiều Mẫn chẳng những theo đến đây, còn đi trước thời gian báo danh đến tận một tuần. Nội tâm Diệp Xuyên có khổ mà nói không được nên cảm thấy buồn bực vô cùng, kỳ thật cậu rất muốn nói với Kiều Mẫn rằng mình căn bản không cần làm quen với thành phố này. . . Mọi người ngồi vào trong xe rồi, Diệp Thời Phi còn nói : “Tiểu Xuyên chắc chưa biết đâu nhỉ?” Diệp Xuyên không rõ nên hỏi lại, “Biết cái gì?” “Anh hai mua nhà rồi.” Từ trong kính chiếu hậu, Diệp Thời Phi nhìn cậu bằng một ánh mắt dương dương tự đắc, “Xe và nhà đều là do chính anh hai tự mua nha.” Diệp Xuyên có chút bất ngờ. Cậu biết Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung từ năm hai đại học đã bắt đầu hợp tác kinh doanh, lúc đầu cũng nhờ vào bối cảnh của Lý gia để đứng ra làm trung gian cho một số doanh nghiệp, đứng giữa hưởng hoa hồng. Sau đó hai người họ mua lại quyền đại lý từ một công ty kinh doanh kém hiệu quả, chuyên bán những sản phẩm điện tử nước ngoài. Về sau, bọn họ có nhà máy sản xuất của riêng mình, bắt đầu tuyển kỹ sư cùng công nhân kỹ thuật, làm ăn càng ngày càng phát đạt. Bất quá, mới ở giai đoạn này mà Diệp Thời Phi có thể mua nhà và xe, xem ra công việc làm ăn của hai người rất mát tay. Diệp Xuyên vội vàng nói : “Chúc mừng anh hai.” Diệp Thời Phi cười đầy vẻ đắc ý, giẫm chân ga một cái, xe từ từ rời khỏi bãi đậu xe.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Vừa mới đi vào nội thành Lý Hành Tung đã bị một cuộc điện thoại gọi đi. Diệp Thời Phi thả hắn ở ven đường, còn hẹn hắn cơm chiều gặp nhau tại nhà hàng hải sản, sau đó đưa Kiều Mẫn và Diệp Xuyên về nhà mình trước. Nhà của Diệp Thời Phi ở gần công viên Ngọc Long, ba phòng ngủ và một phòng khách, khoảng hai trăm bình. Bởi vì ở trong một tiểu khu mới, kết cấu nhà ở cùng với môi trường xung quanh của tiểu khu khá đẹp. Kiều Mẫn cũng vô cùng hài lòng, còn trêu ghẹo hắn có phải đã vết sạch túi hay không, có cần trong nhà giúp đỡ một chút tiền ăn uống. Bởi vì Kiều Mẫn ở lại B thị một ngày, Diệp Thời Phi nhường phòng mình cho cô, để Diệp Xuyên ngủ ở phòng dành cho khách, còn mình thì ngủ tạm trong thư phòng. Phòng dành cho khách nằm ở phía Bắc, diện tích không đến ba mươi bình, bởi vì có thêm một ban công dành để ngắm cảnh cho nên cũng không có vẻ chật hẹp. Mùa đông phương bắc gió rất lớn, nhưng hai đầu ban công cơ bản đều là kiến trúc kín, cho nên dù đứng ở nơi này cũng sẽ không bị gió lùa. Một góc của ban công đặt một vài chậu hoa còn có giá gỗ trên để mấy bồn cây xanh cao hơn nửa người. Diệp Xuyên chỉ biết mỗi cây trúc đuôi phụng, còn lại thì không nhận ra, có điều cảm thấy xanh mướt một màu nhìn rất đẹp. Diệp Xuyên ở trong khách phòng đi qua đi lại vài vòng, càng đi càng cảm thấy có vài điểm không đúng. Cậu nhớ rõ phòng khách của Diệp Thời Phi là như thế nào : Đồ dùng được phủ vải chống bụi, chăn gối nệm đều để trong tủ âm tường. Nhưng hiện tại căn phòng này rõ ràng không có cái loại bố trí tạm thời, tuy đồ dùng trên giường vẫn nhìn đã biết là mới được đổi, nhưng trên tủ đầu giường có gạt tàn thuốc và cục sạc điện thoại di động. Hơn nữa phòng này ít nắng, nếu chủ nhà là người thích trồng hoa cỏ, thì sẽ đặt chúng ở nơi có ánh nắng mặt trời đầy đủ trong nhà, chứ không phải để nơi ban công râm mát, bởi vì làm vậy sẽ phải thường xuyên đem chúng đi phơi nắng, rất phiền phức. Cách duy nhất để giải thích cho tất cả những điều này, chính là phòng khách này trước đó đã có người ở, hơn nữa người này còn rất thích cây cảnh. Diệp Xuyên vừa nghĩ đến khả năng lớn nhất chính là người kia, nội tâm liền cảm thấy không thoải mái. Nhưng cậu chỉ ở nhờ trong vài ngày, vì vậy không tiện đối với nơi dừng chân tạm thời có yêu cầu quá cao. Diệp Xuyên đã quyết định một khi khai giảng sẽ lập tức dời đi, cho nên cũng không cần lo hết hành lý ra. Cậu chỉ lấy đồ dùng rửa mặt cùng với vài bộ quần áo để thay, nhưng khi vừa kéo cánh cửa tủ đựng quần áo ra, Diệp Xuyên lại trợn tròn mắt. Nếu trước đó đối với cách bài trí cùng sự có mặt của mấy chậu cây cảnh trong phòng này chỉ là sự nghi ngờ, thì hiện tại đối mặt với cái tủ treo toàn y phục của đàn ông, cho dù Diệp Xuyên có muốn giả ngu cũng không được. Không cần nhìn đến nhãn hiệu cậu cũng có thể nhận ra được số quần áo này đều cùng một size. Mà đáng người Diệp Thời Phi rõ ràng mặc không vừa số đo này. Anh ấy chỉ cao có một thước bảy mươi lăm, mà mấy cái áo somi này phải là người cao ít nhất một mét tám trở lên mặc mới vừa. Ngón tay Diệp Xuyên nhẹ nhàng mon trón tay áo somi màu trắng, cậu cảm thấy mình nhất định là đã thấy qua cái áo này, bởi vì hoa văn bằng bạch kim trên hai khuy áo thoát nhìn vô cùng quen mắt. Gu thâm mĩ của người kia tựa hồ không có gì thay đổi. Hắn thích sưu tập quốc huy của giới quý tộc cổ Châu Âu, như vương miện hoặc đồ họa quyền trượng, thích những vật nhỏ có thể cầm trong lòng bàn tay : Di động, bút, giấy viết thư. . . , đều là những vật phẩm sang trọng lại không quá mức phô trương. Diệp Xuyên vẫn cảm thấy sự yêu thích này của hắn có nguồn gốc từ việc đam mê mãnh liệt đối với quyền lực và tiền tài. Xuất thân của hắn vô cùng hiển hách cho nên so với người bình thường càng không thể thừa nhận thất bại, bởi vậy hắn nhất định phải lãnh khốc vô tình hơn người khác. Diệp Xuyên buông ống tay áo ra, nhẹ nhàng đóng tủ lại. Cậu đã không còn gửi gắm quyền luyện gì nơi người đó nữa. Nhưng điều Diệp Xuyên nghĩ không ra là, tại sao hắn lại ở nơi này? Nếu nói tình cảm của bọn họ thật sự phát triển đến mức độ phải ở chung một nhà, thì không phải là nên cùng phòng với Diệp Thời Phi sao? Sống dưới cùng một mái nhà, thế mà lại ở hai phòng riêng biệt, đây là có ý gì? Diệp Xuyên cảm thấy mình hẳn là nên nói chuyện với Diệp Thời Phi. Đây là phòng của Lý Hành Tung, cậu tùy tiện vào ở, từ góc độ nào nào cũng không thích hợp. Kéo mở cửa phòng, Diệp Thời Phi đang ôm một chồng chăn gối từ phòng ngủ của mình đi ra, thấy cậu liền nhếch miệng cười cười, “Phòng bên đó chỉ buổi chiều mới có thể phơi nắng. Có phải cảm thấy không quen?” “Không sao.” Diệp Xuyên lắc

đầu, bản khoán trong lòng cậu không phải vấn đề này. “Anh hai. . .” “Sao vậy?” Trên tay Diệp Thời Phi phải cầm đồ đạc, đang định dùng chân mở cửa thư phòng, Diệp Xuyên thấy vậy bước nhanh tới đẩy cửa ra. “Thật là ngoan a.” Diệp Thời Phi cười nói: “Có mệt không? Nếu muốn tắm rửa chỉ có thể dùng buồng vệ sinh bên nhà khách. Phòng dành cho khách không tốt ở điểm ấy đó.” “Không sao.” Diệp Xuyên nhìn hần thấy hết đồng đồ lên ghế sofa, do dự một chút, nhỏ giọng hỏi: “Anh hai, em thấy trong tủ quần áo. . .” “Suyt!” Diệp Thời Phi đặt một ngón tay lên miệng ra hiệu cậu đừng lên tiếng, sau đó ánh mắt liếc nhanh ra ngoài cửa. Diệp Xuyên nhìn theo tầm mắt của hắn, cửa phòng ngủ đang đóng, Kiều Mẫn hẳn là không nghe được bọn họ nói chuyện. Diệp Thời Phi cẩn thận đóng cửa, thấp giọng cười hỏi: “Thấy quần áo trong tủ?” Diệp Xuyên gật đầu, vẻ mặt bối rối. “Đó là của Hành Tung.” Diệp Thời Phi lắc đầu, “Em cũng biết, anh với cậu ấy là hợp tác làm ăn, có đôi khi công việc bận quá làm cho đến khuya, cậu ấy lười về nhà nên cũng sẽ ở lại qua đêm.” Trong đầu của Diệp Xuyên không hề báo trước lại nháy ra một đoạn đối thoại: “Em luôn truy vấn này nọ là có ý gì? Há? Em cũng biết anh và cậu ấy là bạn làm ăn, khách hàng lớn của công ty lại ở Đức, cho nên giờ giấc có chút khác biệt, công việc khó tránh khỏi đôi lúc bận rộn đến không buông ra được. Chẳng lẽ em muốn anh đêm hôm khuya khoắt chạy xe qua nửa thành phố, chỉ để trở lại ngủ bên cạnh em hai ba tiếng?” Giây tiếp theo, trong đầu Diệp Xuyên hiện ra hình ảnh Lý Hành Tung nóng giận đến có chút khoa trương, trên mặt tràn đầy vẻ không kiên nhẫn. Đó không phải lần đầu bọn họ cãi nhau, nhưng là lần đầu tiên nói trắng ra chạm đến sự thật. Cậu còn nhớ rõ lời Lý Hành Tung hỏi lại mình: “Anh chỉ là ngủ lại trong phòng khách nhà cậu ấy vài lần, em liền bày ra sắc mặt chanh chua giống như là bắt kẻ thông dâm. Rốt cuộc là em không tin anh? Hay là nghi ngờ chính anh hai của mình? Em cho là ai cũng giống em, hề gặp đàn ông liền chủ động bám dính?” Trong lòng Diệp Xuyên phút chốc xẹt qua một tia đau đớn bén nhọn. Cậu nhớ rõ khi Lý Hành Tung lỗ mãng nói ra những lời đó, rồi giận dữ sập cửa bỏ đi. Từ đó về sau, sự rạn nứt giữa bọn họ vẫn luôn được cậu cẩn thận che giấu rốt cục cũng không thể che giấu được ai. “Tiểu Xuyên?” Diệp Thời Phi quơ quơ ngón tay trước mặt cậu, “Nghĩ cái gì vậy? Mắt không chớp luôn nè.” Diệp Xuyên lắc đầu, sắc mặt trắng bệch. “Tủ quần áo hẳn là không nhét thêm được rồi.” Diệp Thời Phi hỏi lại cậu, “Có phải quần áo của em treo lên không hết?” “Không phải. Qua vài ngày nữa em sẽ vào trường rồi, quần áo cũng không có lấy ra.” Diệp Xuyên do dự một chút, vẫn cảm thấy nói cho rõ ràng có lẽ tốt hơn, “Anh hai, anh nói đó là phòng Lý ca, hẳn là đồ của anh ấy cũng không ít. Em vào ở như vậy có phải hơi kì hay không?” “Rốt cuộc cũng lớn rồi a.” Diệp Thời Phi cười nhạo, đưa tay xoa đầu của cậu, “Ai nha, còn nhỏ mà cao như vậy làm gì chứ, em xem này, anh với không tới đầu của em nữa.” Diệp Xuyên hơi né về phía sau một chút. Cậu không thích bị người khác xoa đầu. “Không sao đâu.” Diệp Thời Phi cũng không để ý nói: “Em cứ yên tâm ở đó đi. Cậu ấy biết mà. Nói cho cùng thì gian phòng khách kia vẫn để không, cậu ấy cũng không thật sự ở. . .” Diệp Thời Phi như là ý thức được mình lỡ miệng nói lộ ra hết, có chút xấu hổ ngừng lại. Diệp Xuyên lại cảm thấy trong đầu vang lên âm thanh ong ong. Nào y phục trong tủ quần áo, rồi cây cảnh đặt ngoài ban công, chẳng lẽ đều là dàn cảnh tạm thời sao? Diệp Thời Phi xoay người mở cửa thư phòng, quan sát xung quanh một hồi rồi quay trở vào, rất cẩn thận đóng cửa lại. “Hai người. . .” Diệp Xuyên cảm thấy sự im lặng sẽ làm cả hai đều xấu hổ, nhưng ý ám chỉ trong lời nói của Diệp Thời Phi quá rõ ràng, đến mức một người ngoài như cậu không còn gì để chất vấn. Nhất thời cậu không biết mình nên phản ứng như thế nào mới thích hợp. Diệp Thời Phi có hơi mất tự nhiên nhìn cậu, “Anh nói nè, Tiểu Xuyên, chúng ta tốt xấu gì cũng là anh em, em sẽ không đem chuyện của bọn anh nói cho ba mẹ chứ?” Diệp Xuyên lắc đầu, trái tim như bị tê liệt. Diệp Thời Phi cười cười, trong mắt đã có chút lo lắng, “Có phải là. . . không muốn nhìn?” “Sao có thể?” Diệp Xuyên cũng cười, cảm giác chết lặng nơi đáy lòng chậm rãi sinh ra một tia chua xót mà chính mình cũng không thể giải thích, “Anh chính là. . . anh hai của em a. . .” “Anh thật sự là không làm khi thương em mà.” Diệp Thời Phi thở phào nhẹ nhõm, trên mặt tràn đầy nét tươi cười, “Mai mốt anh và Hành Tung sẽ mời riêng em.” “Được.” Diệp Xuyên miễn cưỡng nở nụ cười, “Em phải vào thu xếp hành lý một chút.” “Em vẫn còn thời gian tắm rửa mà.” Diệp Thời Phi ở phía sau nhắc nhở cậu, “Hành Tung không đến đây, chúng ta sẽ gặp cậu ấy ở nhà hàng hải sản.” Diệp Xuyên gật đầu, mở cửa phòng rồi đi ra ngoài. Cậu cảm thấy mình sắp cười không nổi nữa, nếu không đi ngay, nét tươi cười trên mặt sẽ trở nên cứng nhắc, làm cho người ta nhìn ra sự giả dối. Tia đau đớn xẹt ngang qua tim cậu kia rồi cũng tiêu tan trong phút chốc, nhưng bị thương mà cậu vẫn luôn kiềm nén lại tựa như con nước thủy triều, cứ lặng yên không tiếng động mà âm thầm lan tỏa, chẳng mấy chốc đã tràn ngập cả tâm hồn.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Bởi vì muốn uống rượu, Diệp Thời Phi, Kiều Mẫn và Diệp Xuyên gọi taxi tới nhà hàng hải sản. Lúc bước vào phòng đặt trước, Lý Hành Tung đã đến rồi, trên bàn ngoài một chai Napa Valley Chardonnay, còn có hai bình rượu để vô cùng khả nghi. Sở dĩ nói nó khả nghi, là vì hai bình rượu này chẳng những bên ngoài không có bao bì, ngay cả nhãn hiệu cũng chẳng thấy. Diệp Xuyên đang còn nghi hoặc, thì nghe Diệp Thời Phi cười nói: “Tổ phải thực sự cảm ơn mẹ và Tiểu Xuyên, nếu không có hào quang của hai người, chắc hai bình bảo bối này vẫn còn nằm dưới đáy hòm nha.” Kiều Mẫn cũng cười trêu ghẹo, “Rượu gì vậy, bộ quý lắm sao?” Lý Hành Tung vừa ngoác phục vụ tới để gọi món ăn, vừa cười nói: “Cái này là cháu nhờ người quen trong hãng rượu làm riêng cho cháu. Độ còn rất cao, người bình thường uống không được đâu.” Diệp Xuyên nhìn bình rượu để trong tay hắn, thoáng chút kinh ngạc. Trong ấn tượng của cậu, Lý Hành Tung luôn luôn thích ăn cơm Tây, tôn sùng rượu đỏ, chưa từng gặp hắn uống qua rượu đế. Nhưng nghe hắn nói ra mấy câu đó, tựa hồ đối với rượu trắng là yêu thích đã lâu. Mọi chuyện sao lại như thế này? Lý Hành Tung kêu người phục vụ đem đến ba cái chung nhỏ để uống rượu, rót vào mỗi chung rượu chỉ vài giọt, cười nói: “Thời Phi uống rượu để làm gì cho phí, Tiểu Xuyên có thể uống rượu trắng không? Ném thử trước đi.” Diệp Xuyên cầm chung rượu đưa lên mũi ngửi ngửi, hương vị nồng đậm xông vào mũi, quả thật nhất thời giống như bị mèo cào nhẹ lên, cảm thấy ngứa ngứa. Diệp Xuyên thích uống rượu đế, nhưng cho dù là cả hai thể, bạn bè thân thiết cũng chỉ có một mình Thiệu Khải. Thiệu Khải đi uống với cậu không ít lần, nhưng tiếc rằng tên này là kẻ mù rượu, không cần biết đó là loại đất tiền hay bình dân, vào đến miệng cậu ta cũng chỉ có một hương vị. Cho nên ngẫu nhiên có được rượu ngon, Diệp Xuyên cũng tiếc rẻ không muốn cho hắn uống, thật phí. Thời điểm hai người cùng nhau ăn cơm, khi thì Diệp Xuyên nhường nhịn hắn cùng nhau uống bia, có lúc Diệp Xuyên uống rượu đế, Thiệu Khải ôm chai bia uống từng ngụm một cho hợp thời. Khi đó Diệp Xuyên nghĩ rằng việc Thiệu Khải không thể uống rượu đế thật sự là đáng tiếc. Hiện tại quay đầu nhìn lại, cảm thấy nếu không có một người như vậy vẫn làm bạn bên cạnh mình, đó mới thực sự là điều phải tiếc nuối. Diệp Xuyên nhột nhột nhấp một ngụm rượu, không tự chủ được neho mắt lại, thật lâu rồi cậu không có uống qua rượu nặng như vậy. Lý Hành Tung ngồi một bên nhìn chăm chú vào phản ứng của cậu, cười cười hỏi: “Tiểu Xuyên, thấy thế nào?” Diệp Xuyên mím môi ngậm trong chốc lát, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Lý Hành Tung cười cười, theo bản năng tránh đi ánh mắt của hắn, “Anh hai uống thấy sao? Em nghĩ rượu này quá nặng.” Kiều Mẫn có chút lo lắng dãn dò, “Không uống được thì đừng uống, ở đây đâu có người ngoài.” “Đồ ăn còn chưa có bưng lên, hai người với cái gì a.” Diệp Thời Phi cười nói: “Anh nói nè Tiểu Xuyên, em đừng học Hành Tung, hắn là con sâu rượu đó.” “Mau gọi món ăn đi.” Lý Hành Tung cũng cười lên, “Ngoại trừ mấy món hải sản đã đặt trước, còn chưa có kêu thêm đâu. Dì muốn ăn cái gì?” Diệp Xuyên cầm chung rượu nhỏ trên tay, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một cảm giác kỳ dị. Giấy dán tường của căn phòng này là hình hoa bách hợp, tấm kính

lâm binh phong che buồng vệ sinh cùng với giá treo áo khoác ở phía sau cánh cửa ra vào, cả hai đều mang phong cách Baroque, đều làm cho cậu có loại cảm giác đã từng thấy qua. Thật giống như đã xảy ra ở kiếp trước, thời gian thì cậu không còn nhớ rõ nữa, Kiều Mẫn từng mặc chiếc áo váy màu tím, cũng ngồi ở vị trí như bây giờ, Lý Hành Tung và Diệp Thời Phi một trái một phải ngồi bên cạnh cô, khi đó không khí bữa tiệc hoàn toàn khác với hiện tại. . . Diệp Xuyên bỗng nhiên cảm thấy khó thở. Có lẽ từ lúc trọng sinh tới nay, cơ thể trẻ tuổi này chưa từng uống qua rượu mạnh như vậy, chỉ một chung nhỏ cũng khiến cho cậu không chịu nổi. Nói không chừng cảm giác có vẻ quen thuộc mà quý dị kia cũng chỉ bởi vì cậu không khoẻ mà sinh ra ảo giác. Thực đơn được đưa đến trước mặt, Diệp Xuyên chọn đại hai món rau trộn, rồi đẩy về phía Kiều Mẫn. Trong lúc đợi đồ ăn đem lên, Diệp Xuyên cảm thấy một ngụm rượu kia gần như thiêu cháy dạ dày, đầu óc cũng có chút váng vất. Cậu nhìn hai người kia ngồi đối mặt nhau, bộ dáng bọn họ khi ở bên nhau so với kiếp trước không có một chút gì thay đổi, hai người trêu chọc lẫn nhau, mỉm cười trao đổi ánh mắt, một vài động chạm thân mật nhỏ nhoi. . . Bất tri bất giác hình ảnh của hai kiếp chồng chéo lên nhau. Trong lòng Diệp Xuyên không khỏi sinh ra một loại ảo giác, tựa như hao hết tâm lực đi qua một vòng lớn sinh tử, cậu lại trở về tình cảnh như trước đây lần nữa. Giống như một người ngoài cuộc tuyệt vọng, vô vọng mà yêu, chờ đợi kết cuộc tương tự lại rơi xuống người mình. Lý Hành Tung rót rượu vào chung cho Diệp Xuyên, còn ra vẻ quan tâm nói: “Thường thì ăn hải sản uống rượu để là hợp nhất. Tiểu Xuyên nếu chịu không nổi rượu cao lương, vậy uống rượu vang trắng cùng với đi đi.” Diệp Thời Phi vội vàng đưa cho hắn đĩa thức ăn, miệng lầu bả lầu bả phàn nàn, “Ai nha, Hành Tung, cậu thực là đã làm hỏng em tớ rồi. Chờ về nhà tớ sẽ phạt cậu.” Lời này. . . đã không còn là ám chỉ nữa. May mắn lực chú ý của Kiều Mẫn đều bị món cá hồi vừa được phục vụ đem lên hấp dẫn, không có chú ý câu nói cuối cùng kia của Diệp Thời Phi. Thế nhưng khi Diệp Xuyên vừa nghe liền hiểu rõ, cái loại cảm giác giống như mọi chuyện đã từng xảy ra này là do đâu mà có. Bọn họ đúng là đã từng tụ họp ở nơi này một lần. Đó là năm đầu tiên Diệp Xuyên vừa mới đi làm, Kiều Mẫn không biết nghe được ở đâu những lời đồn đãi có liên quan đến Diệp Xuyên và Lý Hành Tung, nổi giận đùng đùng gấp gấp tới B thị, vừa thấy mặt đã cho Diệp Xuyên một cái tát. Đó là lần đầu tiên Kiều Mẫn đánh cậu. Lực tay của cô cũng không mạnh, nhưng cái loại cảm giác bỏng rát trên mặt sâu sắc tới nỗi đến tận bây giờ Diệp Xuyên vẫn còn nhớ rõ. Lý Hành Tung giải thích như thế nào, cậu đã quên, chỉ còn nhớ cuối cùng là Kiều Mẫn bật khóc lên. Từ lúc cậu bắt đầu được tiếp nhận vào Diệp gia, tình cảm của Kiều Mẫn đối với cậu không mấy thân thiết, nhưng cô cũng chưa bao giờ thực sự coi cậu là người ngoài. Một lần kia, Diệp Xuyên đã thật sự làm tổn thương cô. Diệp Xuyên bưng chung rượu lên, ngửa đầu uống cạn. Từ khoang miệng đến dạ dày ngay lập tức bốc cháy, nóng ran, lực phủ ngũ tạng có cảm giác như bị thiêu cháy. Ở nơi sâu nhất trong trí nhớ, những chuyện đã và đang xảy ra, những hình ảnh vừa giống lại vừa khác biệt cứ đan xen lẫn nhau, trong dòng chảy ngược thời gian nặng nề chuyển động. Diệp Xuyên cảm thấy mình đã say rồi. Nhưng rõ ràng là bữa ăn đêm nay chỉ vừa mới bắt đầu. Cậu lên tiếng xin lỗi, cầm gói thuốc đi ra ngoài hành lang. Khi ra khỏi phòng còn nghe được thanh âm Kiều Mẫn cầu nhàu: “Tiểu xuyên chính là bị con dạy hư, có phải con hút thuốc không kín đáo để nó thấy. . .” Có lẽ là nhớ tới chuyện đã xảy ra ở nơi này, Diệp Xuyên đối với Kiều Mẫn chợt nảy sinh vài phản ứng. Kiều Mẫn đối xử với mình cũng rất tốt. Tuy rằng cô không mấy quan tâm chăm sóc, nhưng cho đến bây giờ trong cuộc sống cũng không để cho cậu thiếu thốn bất cứ thứ gì. Diệp Xuyên đem hộp thuốc lá nhét vào túi quần, cúi đầu đi vào toilet. Đầu óc có chút choáng váng, Diệp Xuyên tựa lên vách ngăn nhắm hai mắt lại, đưa tay xoa xoa trán. Cậu cảm thấy mình tránh ở trong phòng vệ sinh chờ tỉnh rượu thật sự có chút. . . kỳ quái. Nhưng cũng không còn lựa chọn nào khác. Đầu thế đứng ngăn người ở hành lang, lại không thể bắt cần bỏ mặc tất cả mà về nhà. Cậu biết mọi chuyện đều có cái giá thích hợp, đây là quy luật tự nhiên bao gồm cả trọng sinh. Có lẽ cái giá mà cậu phải trả chính là bắt buộc phải thừa nhận trí nhớ của hai kiếp. Cho dù đã hơn một lần nhắc nhở chính mình, rằng tất cả mọi thứ phải được bắt đầu lại, nhưng trong trái tim này lại chứa đầy dấu vết: Đã từng yêu, đã từng hận, nhận được dịu dàng, rồi cũng được ban cho thương tổn, tất cả tựa như mới vừa xảy ra trước mắt. Cho dù một lần nữa sống lại trong thân xác trẻ tuổi, nhưng linh hồn cậu vẫn mang theo gông cùm. Diệp Xuyên lại móc gói thuốc lá từ trong túi ra, đang định hút thuốc, thì nghe thấy tiếng động từ bên ngoài, có hai người một trước một sau đi vào. Thanh âm có vẻ như của một người đàn ông đang say hỏi: “Rốt cuộc muốn nói cái gì?” “Em. . . Em chỉ muốn hỏi. . . Em có chỗ nào không tốt?” Giọng của thiếu niên áp á ập ứng, cách một cánh cửa, Diệp Xuyên cơ hồ có thể tưởng tượng ra bộ dáng hân hoan ngập nổi chờ mong lại cổ nén sự buồn bã. Thật chẳng khác gì bản thân mình năm đó.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

“Em có điểm nào không tốt?” Âm sắc thiếu niên trong trẻo thành kính tựa như một con chiên ngoan đạo đang chờ đợi vận mệnh phán quyết. “Không phải là chuyện tốt hay xấu, Tiểu Đào à.” Giọng của người này có vẻ trầm thấp, mang theo nét tao nhã thuần hậu đặc trưng của đàn ông trưởng thành, câu chữ dứt khoát, từ chối không chấp nhận điều đình, “Là chúng ta không hợp nhau.” “Anh thậm chí còn không cho em cơ hội thử một lần.” Trong thanh âm của thiếu niên được gọi là Tiểu Đào mang theo sự ngẹn ngào, “Em từ nơi xa như vậy thi được vào thành phố này là vì. . .” “Tiểu Đào, không phải chuyện gì cũng có thể thử một lần.” Nam nhân lại ôn hòa an ủi, “Tin tưởng anh, sau này em nhất định sẽ gặp được người đối đãi với em thật lòng.” Diệp Xuyên một lần nữa thả gói thuốc vào trong túi. Lại nhìn không được âm thầm cười lạnh, có những người chính là như vậy, cho dù cự tuyệt cũng có thể nói vô cùng êm tai, giống như dù hắn làm ra mỗi một quyết định nào đều là vì bạn mà suy nghĩ. Nhưng từ ngữ cho dù hoa mỹ trau chuốt cũng không thể che giấu được sự thật bị cự tuyệt. Cậu không tin bởi vì hắn cân nhắc từng từ mà cậu nhóc kia giảm bớt đau lòng. “Em. . . Em thích anh. . .” Thiếu niên rốt cục khóc ra tiếng. Âm thanh kiềm nén, thấp giọng nức nở. Tựa như trẻ con bị tủi thân. “Anh biết. Anh biết.” Thanh âm của nam nhân vô thức tràn đầy vẻ ôn nhu, Diệp Xuyên tưởng tượng thấy bộ dáng hân ôn cậu bé đáng thương kia vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng, bỗng nhiên cảm thấy thật khó chịu. Thiếu niên thút thít thút thít hỏi: “Em còn có thể gặp anh không?” “Đương nhiên là có thể a.” Nam nhân ôn nhu nhẹ nhàng an ủi, “Em biết mà, anh vẫn luôn coi em như em út. . .” Diệp Xuyên đẩy cửa ra, ánh mắt thờ ơ nhìn thân hình tiều tụy của thiếu niên rút trong ngực người đàn ông cao lớn. Cậu ta quả nhiên có một khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, nước mắt ràn rụa, giống như con thỏ nhỏ đang sợ hãi. Nam nhân mặc chính trang xuất phát từ bản năng là người có giáo dục, trước tiên giải thích với vị khách bị quấy nhiễu, “Thật có lỗi, chúng tôi không chú ý tới nơi này còn có người khác.” Diệp Xuyên không để ý đến hắn. Cậu lập tức đi đến trước mặt bọn họ, đưa tay nâng cằm thiếu niên kia, xoay mặt hắn lại đối diện với mình. Tuổi của cậu nhóc hẳn là bằng mình, hoặc là nhỏ hơn một chút. Dáng người cũng thấp hơn, lại gầy yếu, bộ dáng khóc lóc lay động lòng người. Diệp Xuyên lấy ngón tay chùi nước mắt trên mặt cậu, giọng điệu có chút giễu cợt, “Tớ nghe hết nửa ngày, cũng không hiểu được cậu vì sao mà khóc.” Thiếu niên mở to hai mắt nhìn. Diệp Xuyên lắc đầu, đem thiếu niên kéo từ trong lòng nam nhân kia ra, “Anh ta từ chối cậu là tổn thất của anh ta, cậu vì sao phải khóc? Rơi nước mắt vì một người như vậy có đáng không? Đàn ông ở đâu cũng có, nè, cậu có muốn cân nhắc một chút về tớ không?” Thiếu niên mở to hai mắt nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn phúc chốc đỏ bừng, cậu vụng trộm liếc Diệp Xuyên một cái, lại nhìn người đàn ông bên cạnh, chân tay có chút luống cuống. Diệp Xuyên nhìn không được lắc đầu. Đơn thuần như vậy, giống như con thỏ, không chừng cũng dám đóng gói chính mình rồi gửi đi à nha? “Còn anh nữa.” Diệp Xuyên

mượn rượu dùng sức vỗ vai nam nhân kia, “Nếu thật sự muốn cự tuyệt thì vui lòng nói rõ ràng một chút. Gì mà đương nhiên có thể gặp mặt, rồi coi như em trai, làm như vậy là không thẳng thắn, bộ đùa giỡn người khác mới thấy thỏa mãn sao?” Không đợi hắn trả lời, Diệp Xuyên khoác tay lên bả vai thiếu niên, không có bất cứ lời giải thích nào kéo cậu ra ngoài. Khi ngang qua bồn rửa mặt còn túm hai tờ khăn giấy lau mặt cho thiếu niên kia. “Nhìn cậu như vậy xem ra rất dễ bị coi thường.” Diệp Xuyên thở dài, đưa tay vỗ đầu thiếu niên, “Cậu bao nhiêu tuổi? Học sinh trung học sao?” “Nào có nhỏ như vậy.” Thiếu niên né tránh tay của cậu, cúi đầu nói: “Tớ đã gần 18 tuổi rồi, đại học năm nhất.” “Vì một người mà thi đậu đến thành phố này.” Diệp Xuyên cười gượng đem cậu ôm chặt thêm một chút, “Loại việc ngốc nghếch này. . .” Thiếu niên ủ rũ nói: “Tớ cũng biết mình rất ngốc.” Diệp Xuyên nở nụ cười, cậu bỗng cảm thấy mình thích cậu nhóc này. Mọi ý nghĩ đều biểu hiện hết trên mặt, làm cho người ta liếc mắt một cái là có thể đoán được tâm tư. “Việc ngốc này không phải chỉ có một mình cậu làm đâu. Tớ có người bạn trước kia cũng từng hành xử y chang như vậy.” Diệp Xuyên tự giễu cười cười, “Thật sự ngớ ngẩn. Bởi vì kết quả là hỏng bét.” Thiếu niên mở to hai mắt nhìn cậu. Có lẽ nhận thấy người này cũng không có ý xấu, vẻ mặt của cậu cũng dần trầm tĩnh lại, ánh mắt một lần nữa nổi lên một tầng hơi nước, “Tớ chỉ. . .” “Cậu chỉ thích anh ta.” Diệp Xuyên tựa vào cửa sổ, lấy ra gói thuốc từ túi quần đốt cho mình một điếu, “Thích đến ngay cả bản thân mình cũng không nghĩ tới.” Thiếu niên lại bắt đầu rơi lệ. Diệp Xuyên nhìn thiếu niên, trong lòng có loại khó chịu không nói nên lời, lại không biết cảm xúc này vì sao mà có. “Cậu tên gì?” “Đào Âm.” Thiếu niên đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt đang không ngừng tuôn rơi, “Anh. . . Anh ấy kỳ thực là một người rất tốt. . .” Phía sau làn khói thuốc, Diệp Xuyên mỉm cười chua xót, “Anh ta trong ấn tượng của cậu vẫn còn là một người tốt, cậu quả thật may mắn. Không giống người bạn kia của tớ, đây đưa đến cuối cùng chỉ để đối lại xem nhau như kẻ thù.” Đào Âm ngẩng đầu, lần đầu tiên từ lúc gặp mặt nghiêm túc nhìn cậu. “Tớ có bộ dạng không tồi phải không? So với người tốt của cậu đẹp trai hơn chứ gì?” Diệp Xuyên cười gượng, “Cậu có nghĩ đến chuyện kết giao với tớ hay không?” Đào Âm lấy tay vỗ khăn giấy lau mặt thành một cục, nhỏ giọng nói: “Cám ơn cậu.” Diệp Xuyên vuốt tóc của thiếu niên. Tóc Đào Âm vừa nhuộm lại mềm, ngoan ngoãn nằm trật tự trên trán, vừa thấy đã biết là một cậu nhóc tốt tính. Diệp Xuyên thích nhìn ánh mắt của cậu, hắc bạch phân minh, thuần khiết giống như một dòng suối nhỏ. Diệp Xuyên cảm thấy lúc mình mới thích người kia, nhất định là mang theo thần sắc vừa vui sướng vừa e thẹn giống như vậy mà nhìn hắn. Mình cũng từng có chấp chằng khác gì Đào Âm, tin tưởng vào tình cảm trước mắt, chỉ cần cố gắng thì sẽ có kết quả. Điều khác biệt là, năm đó cậu cố gắng cho một khởi đầu, rồi cũng chỉ có mình cậu tự cho là tình cảm đã nảy mầm. Đến sau mới biết được, ở trong mắt của người khác cái ý nghĩa bắt đầu phi phạm kia bất quá chỉ là khúc nhạc dạo cho một trò chơi. Mà cuối cùng, người ra sức nỗ lực lại rơi vào kết cục ảm đạm. Diệp Xuyên dập tàn thuốc vào bệ cửa sổ, “Có cần tớ đưa về không?” “Tớ còn chưa hết ca lâm, không thể đi được.” Đào Âm lắc đầu, “Vội lại tớ cũng sống gần đây, không cần đưa.” Lúc này Diệp Xuyên mới chú ý tới áo sơ mi trắng của thiếu niên, là đồng phục của nhân viên phục vụ, lại một lần nữa cảm thấy cậu nhóc này thật là khờ. “Vẫn còn khóc sao?” Đào Âm lắc đầu, khuôn mặt ửng lên một mặt phơn phớt hồng khá ái, “Cám ơn cậu.” Nếu như Diệp Xuyên không kéo cậu đi, sau khi bị cự tuyệt còn tiếp tục đứng trước mặt người kia sẽ là một điều rất xấu hổ. “Không có chi.” Diệp Xuyên lại nhéo nhéo mặt cậu, một đứa nhỏ khá ái như vậy, nếu không thương nên cách xa một chút. Bởi vì chỉ cần chút xíu ôn nhu thôi là có khả năng đẩy lên trong lòng cậu nhóc hy vọng mong manh. Cậu không tin trong suy nghĩ của cái tên người tốt kia không cảm nhận được điều này. Nhìn qua đỉnh đầu của Đào Âm, thấy người đàn ông mặc chính trang rửa tay xong, từ phòng vệ sinh đi ra. Gặp hai người họ tựa vào bên cửa sổ, bước chân thoáng dừng lại. Diệp Xuyên ngêng đón ánh mắt của hắn, không chút khách khí đưa ngón tay giữa ra. Trở lại phòng ăn, Kiều Mẫn thận trọng nhìn mặt cậu, có chút trách móc hỏi: “Cháu đi đâu vậy? Hơn nửa ngày cũng không quay về? Đồ ăn đều đem lên hết rồi kia.” Diệp Xuyên cười cười, “Rượu hơi nặng, cháu có chút say, đứng ở bên ngoài một lát.” “Ăn nhiều một chút sẽ đỡ hơn.” Lý Hành Tung đẩy đĩa đồ ăn qua cho cậu, vội vàng tựa như cảm thấy có lỗi, “Đề kêu phòng bếp nấu cho em chén canh giải rượu, trở về ngủ thẳng một giấc, ngày mai sẽ không có việc gì.” Kiều Mẫn cũng dặn dò, “Ồ một mình bên ngoài uống rượu ít thôi.” Diệp Xuyên ngoan ngoãn gật đầu, “Cháu biết rồi.” Diệp Thời Phi múc một chén canh để trước mặt cậu, cười nói: “Mẹ vừa rồi còn định nói em đừng trọ ở trường, sợ điều kiện không tốt. Nhà của anh rộng rãi, dư sức ở. Dù sao hai người cũng tốt hơn, có thể chăm sóc lẫn nhau.” Tay cầm thìa của Diệp Xuyên sựng lại giữa không trung. Cậu hiểu được ý của Diệp Thời Phi. Nếu chính hắn cũng nghĩ như vậy, hẳn sẽ nói: Anh muốn em dọn đến sống cùng nhau, mà không phải là mẹ nói em đến ở nhà anh. Diệp Xuyên cảm thấy hoàn toàn có thể hiểu được, dù sao anh ấy và Lý Hành Tung chỉ vừa mới ở chung, nhìn dọn vào đó định làm cái bóng đèn lớn hay sao? “Không cần đâu, thím.” Diệp Xuyên cười nói: “Cháu mới học năm một mà sống ở bên ngoài, đối với mối quan hệ cùng bạn học cũng không được tốt lắm.” Kiều Mẫn nhíu mày, “Thức ăn trong căn tin của trường cũng đâu có dinh dưỡng. Hai đứa ở chung một chỗ, còn có thể cùng nhau làm chút đồ ăn ngon. Cứ ăn cơm đường cháo chợ mãi, thân thể làm sao chịu được. . .” Lý Hành Tung vội vàng đưa cho cô đĩa rau, xí xóa nói: “Dì yên tâm đi. Những lúc Tiểu Xuyên không có tiết về nhà cũng được mà, hai nơi cách nhau không xa, lúc nào cũng có thể gặp mặt.” Kiều Mẫn không nói thêm gì nữa, dặn dò vài câu sau đó chuyển hướng đề tài. Còn Diệp Xuyên thì thực chờ mong ngày nhập học.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Diệp Xuyên đẩy cửa phòng ở ký túc xá ra, một luồng không khí ẩm mốc ập thẳng vào mặt khiến cậu suýt tắt thở nên vội vàng lui về phía sau hai bước. Căn phòng gần hai tháng không có người ở, khắp nơi đọng một tầng bụi bặm thật dày. Diệp Xuyên nín thở đi vào, trước tiên mở cửa sổ ra cho thoáng khí, sau đó chọn cái giường sát bên cửa sổ, bắt đầu quét tước vệ sinh. Điều kiện của ký túc xá của đại học luật tốt hơn rất nhiều so với hồi cậu học năm đó. Bốn người một phòng, có một buồng vệ sinh nhỏ. Chỉ có một chiếc giường tầng bằng sắt, phía trên là giường nằm, ở dưới là bàn học và tủ quần áo. Diệp Xuyên đoán chừng khung giường có thể là mới đôi năm trước, bởi vì nước sơn màu xám bạc thoạt nhìn còn bóng loáng, không có vết trầy xước. Gom rác xong, tiện tay lau luôn ba cái giường còn lại cho sạch sẽ, Diệp Xuyên bắt đầu sắp xếp lại đồ đạc của mình. Trải giường chiếu, sửa sang lại tủ quần áo đều là những việc mà cậu thường hay làm, cho nên không đến nửa giờ mọi việc đều xong xuôi. Diệp Xuyên đứng giữa ký túc xá vắng lặng không có việc gì làm, liệt kê những thứ cần mua, sau đó quyết định xuống lầu ăn cơm trưa, tiện đường đi siêu thị ngoài cửa Nam Hành lang rất náo nhiệt, phần lớn là sinh viên mới và thân nhân của họ. Diệp Xuyên nhìn vào một căn phòng ký túc xá vô cùng ồn ào, cảm thấy buồn bực tại sao bạn cùng phòng của mình chưa có người nào tới, chẳng lẽ ba vị kia trùng hợp đều là người chậm chạp? Cậu từng sống ở nơi này suốt bốn năm, đối với siêu thị, quán ăn xung quanh trường học đương nhiên rõ như lòng bàn tay. Khi đó cậu và bạn cùng phòng buổi tối thường đến một quán mì tên là Trương Đại Bát, chủ quán tuổi đã trung niên nói mình là người Tây Bắc, đáng tiếc lại nói giọng Bắc Kinh chuẩn. Bất quá tay nghề của ông đích thực không tồi, đặc biệt là nước dùng, đúng là hầm từ xương bò để cho ra một thứ nước súp nồng đậm, cho thêm tỏi tươi và rau thơm, Diệp Xuyên nghĩ đến đây nước miếng liền tứa ra. Quán trông vẫn như trước, ông chủ trung niên cũng không có gì thay đổi, Diệp Xuyên ngồi vào bàn sát bên cửa sổ, nghe trong không khí mùi vị cáng đổ quen thuộc, trong lòng nảy sinh vài phần cảm giác thân thiết. “Tô lớn thêm thịt, đến đây!” Theo sau giọng nói rộn ràng của ông chủ, một tô mì

nóng hằm hập được đưa đến trước mặt Diệp Xuyên. Diệp Xuyên bắt giác nuốt nước miếng, “Cám ơn ông chủ.” “Anh chàng đẹp trai là sinh viên mới hả?” Ông chủ quán nhiệt tình lấy đĩa cho cậu, “Quán của chủ rất nổi tiếng đó, ngon bổ rẻ, sau này nhớ đến ủng hộ.” Diệp Xuyên nhìn không được nở nụ cười, “Trước kia cháu cũng có tới rồi, cháu còn biết nước súp của chủ là hằm từ xương bò.” Ông chủ trung niên mặt mày hớn hờ, “Ăn xong một lần rồi nhìn không được đã nghĩ đến ăn lần thứ hai ha.” Diệp Xuyên cười gật đầu. Đang trò chuyện, thì phía sau màn trúc có tiếng nói vang lên, là một thanh âm trong trẻo : “Ông chủ, cho một tô mì thịt bò.” Diệp Xuyên cảm thấy giọng nói này nghe quen tai, quay lại nhìn, một dáng nam sinh tiêm gầy cũng đang nhìn về phía cậu. Bốn mắt giao nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ cỡ một bàn tay của nam sinh kia lập tức hiện ra một tầng hồng nhạt, “A, là cậu à.” “Đào Âm?” Diệp Xuyên cũng có chút bất ngờ, “Đến ăn mì sao?” “Đi một mình à?” Đào Âm nói xong, đi đến ngồi xuống cái ghế đối diện, “Cậu là sinh viên của đại học B?” Diệp Xuyên gật đầu, nhớ tới những câu đối thoại nghe được trong WC của nhà hàng hải sản, nhìn không được hỏi : “Cậu là sinh viên mới?” “Ừ.” Đào Âm nhu thuận gật đầu, “Khoa ngoại ngữ. Học trường xung hô như thế nào?” Diệp Xuyên nhếch miệng cười, “Đừng gọi là học trường, tớ cũng là sinh viên mới mà. Tên tớ là Diệp Xuyên, khoa luật.” Đào Âm mở to hai mắt, toát ra thần sắc ghen tị, “Cậu cũng là sinh viên mới hả, tớ cảm thấy so với đa số sinh viên năm nhất thì cậu. . . Ăn, chín chắn hơn.” Lời nói cừ chỉ của Đào Âm nhìn thế nào cũng đều lộ ra tính khí trẻ con, không biết đó là do bẩm sinh đã như thế, hay là được người nhà bảo hộ quá tốt. Bất quá nhìn bộ dáng tràn đầy vẻ tươi cười, Diệp Xuyên vẫn cảm thấy thực vui mừng. Cậu không thích người khác khóc sướt mướt, nếu Đào Âm vẫn còn giữ vẻ mặt đau khổ, một dáng điệu thất tình, Diệp Xuyên thật đúng là không biết nên an ủi cậu nhóc như thế nào. “Cậu ở phòng nào vậy, Diệp Xuyên?” Đào Âm cười tùm tùm nhìn nhún nhún cái mũi, “Tớ có thể gọi cậu là Tiểu Xuyên được không? Kêu bằng cả họ và tên nghe xa lạ quá đi.” Diệp Xuyên cảm thấy đứa nhỏ này rất thú vị, nhìn không được nở nụ cười, “Tớ hẳn là lớn hơn rồi. Thôi thì cậu gọi tớ là Diệp ca đi.” Đào Âm không phục, “Cậu sinh tháng mấy?” “Cầm tinh con hổ. Tháng tám.” “Cậu vậy mà còn nhỏ hơn tớ?” Đào Âm giả vờ hoảng sợ, “Tớ tháng bảy.” Diệp Xuyên lắc đầu, “Không có biện pháp, đầu óc của tớ già dặn hơn cậu.” Đào Âm khinh thường, “Nhỏ hơn thì chấp nhận đi, còn dẻo miệng.” Đào Âm hát mặt lên, sau đó hai người vui đùa ăn mì. Diệp Xuyên bỗng nhiên nhớ tới buổi tối hôm đó cậu ấy nói mình ở nhà hàng hải sản còn chưa tan ca, có chút tò mò hỏi, “Cậu chưa có báo danh mà đã đi làm thêm à?” Đào Âm bị sặc, ho khan hai tiếng mới ngưng ngưng nói : “Làm thêm cái gì chứ, chính là ở đó mai phục vài ngày, tìm cho mình một cơ hội.” Diệp Xuyên giật mình, “Vì cái người tốt kia của cậu á.” Đào Âm cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, “Anh ấy cứ trốn tránh mãi, tớ cũng đâu còn cách nào khác. Tớ biết anh ấy thường hay đến đó, cho nên liền. . .” Diệp Xuyên đau đầu, “Chúng ta nói chuyện khác đi.” “Nhưng mà tớ lại muốn nói về anh ấy.” Đào Âm cầm đôi đũa đảo tới đảo lui trong tô mì rồi thở dài, “Anh ấy là học trò của ông bác, tớ đã quen biết trong nhiều năm. Lần này thì vào đại học B, bác còn gởi gắm nhờ chăm sóc cho tớ. Mấy ngày trước tớ vẫn ở tại nhà của anh ấy, vốn nghĩ gần quan được ban lộc. Kết quả. . . Ai, có thể là quen biết nhau ở thời điểm tớ còn quá nhỏ, cho nên anh ấy vẫn xem tớ như trẻ con. Con người anh ấy kỳ thực rất tốt, thật đấy. Ngày đó cậu nói tệt như vậy, anh ấy cũng đâu có giận, còn nói cậu. . .” Diệp Xuyên nhìn trời rồi cắt ngang đôi đề tài, “Tớ định tới siêu thị, cậu có đi không?” “Đi.” Đào Âm thoáng một cái lấy lại tinh thần, “Đúng lúc tớ cũng muốn mua chút đồ.” “Vậy cùng đi.” Diệp Xuyên sợ cậu nhóc lại nói về tình cảm riêng của mình. Cậu không biết cách an ủi người khác, tình cảm của mình cũng rối rắm rồi rắm, còn đầu óc đâu mà góp ý cho người ta. “Nè, Tiểu Xuyên, tớ có thể tìm cậu đi chơi không?” Đào Âm lừa vội cho hết tô mì, rồi theo Diệp Xuyên đứng lên. “Đương nhiên là được.” Đào Âm lại bắt đầu cao hứng, “Lại đây, lại đây trao đổi số di động.” Diệp Xuyên nhìn dáng điệu cậu nhóc vui vẻ phấn chấn, cảm thấy đứa nhỏ này thật sự thú vị. Lúc bị người ta cự tuyệt khóc lóc như mưa, qua rồi lại xem như không có việc gì xảy ra. Diệp Xuyên thấy cậu thật sự đơn thuần. Bất quá tính cách Đào Âm rất tốt, nói chuyện cũng gọn gàng dứt khoát, có vẻ hợp cạ, làm bạn bè cũng không tồi. Hai người thông dong vào siêu thị dạo một vòng, ngoại trừ đồ dùng sinh hoạt cần thiết, Đào Âm còn mua không ít đồ ăn vặt. Diệp Xuyên cầm hai gói thuốc, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Đào Âm tay trái là chocolate tay phải thì khoai tây chiên bỏ vào xe, bên trong đồ ăn vặt đã chất thành đống. Hèn gì cậu ấy nhỏ gầy như vậy, thì ra suốt ngày thích ăn mấy thứ này. Diệp Xuyên không thường ăn vặt, đương nhiên cũng không thể hiểu được sở thích của Đào Âm. Bất quá cuộc sống trong ký túc xá, mì ăn liền hay mấy thứ đại loại vẫn cần phải có. Diệp Xuyên mua một thùng mì ăn liền, lại lấy thêm một ít chân giò hun khói, sau đó đẩy xe đi tính tiền. Cậu không thích dạo siêu thị, bình thường vô mua xong món mình cần là đi ra ngay. Nhưng Đào Âm thì ngược lại, mọi nơi đều phải đi qua ngó một cái. Diệp Xuyên hút hết một điều thuốc ở khu nghỉ chân mới nhìn thấy cậu nhóc xách theo hai cái túi nhựa kéch xù lác lư đi ra. Hai người đi đường tắt quay về trường, đưa Đào Âm về ký túc xá, lại hẹn buổi tối cùng xuống căn tin ăn cơm, Diệp Xuyên mới xách thùng mì ăn liền về phòng mình. Mở cửa ký túc xá ra, một trong ba cái giường còn lại cũng đã giăng màn lên. Một nam sinh vóc dáng cao lớn đưa lưng về phía cửa đang sửa sang lại giường. Nghe tiếng bước chân Diệp Xuyên, xoay người nhìn lại, có chút nghi hoặc nhún một bên chân mày, “Cậu là người đến trước phải không?” Diệp Xuyên gật đầu, “Xin chào, tớ là Diệp Xuyên.” “Tớ là Đàm Lâm.” Nam sinh vươn tay phải, “Giường đều là do cậu lau chùi phải không, thật ngại quá.” “Không cần khách khí. Thuận tay thôi mà.” Diệp Xuyên bỏ đồ trong tay xuống, cùng y bắt tay, “Còn hai người kia đâu?” “Hai người đó nhà ở trong thành phố này. Xem ra bọn họ sẽ không thường xuyên đến đây.” Đàm Lâm có vẻ mất hứng nhún vai. Y cao cũng xấp xỉ Diệp Xuyên, nhưng rõ ràng so với Diệp Xuyên nhìn khỏe mạnh hơn rất nhiều, cao lớn vạm vỡ, phòng chừng lúc đánh nhau cũng là một tay cao thủ. “Xem tình huống này, ký túc xá chắc chỉ có hai đứa tụi mình. Con người của tớ có chút lười, ở nhà cũng chưa bao giờ làm việc vặt, sau này tớ sẽ tận lực thay đổi.” Đàm Lâm thực thành khẩn nói rõ khuyết điểm của mình, “Tụi mình sẽ ở chung trong bốn năm, có cái gì không phải, người anh em bỏ qua cho, chiếu cố nhiều hơn a.” “Khoan dung thì không nói trước được.” Diệp Xuyên bị giọng điệu của y chọc cười, “Chăm sóc lẫn nhau là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Vào đêm trước đợt huấn luyện quân sự, Diệp Xuyên gặp được một bạn cùng phòng khác là La Kiện. Lúc ấy cậu cùng một đám nam nữ sinh đang tụ họp ở sân thể dục, Đàm Lâm ở bên cạnh huých cánh tay cậu, ra hiệu nhìn về phía sau. “Đứng xéo với cậu là người cùng phòng với chúng ta, La Kiện.” Lúc Đàm Lâm nói những lời này, trên mặt mang theo một chút xú và khinh thường. Diệp Xuyên vẫn cảm thấy tính cách Đàm Lâm khá câu thả, bởi vậy nhìn biểu cảm này của y khiến cậu không khỏi có chút tò mò : Người như thế nào mà có thể làm cho y không vừa mắt đến thế. Sau khi quay lại, nhìn thấy một cậu con trai mặc áo t-shirt màu trắng, vóc dáng thấp hơn mình một chút, gầy teo, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, vô cùng thanh tú, chính là và mặt âm trầm, cứ như người ta thiếu tiền hần vậy. Bên cạnh có người nói chuyện hần cũng nghe với vẻ mặt bức bối. Diệp Xuyên hiểu được tại sao Đàm Lâm lại phản ứng như thế. “Có vẻ không hòa đồng ha.” Diệp Xuyên vuốt cằm thì thảo tự nói. “Đâu chỉ là không hòa đồng. Phải nói là có bệnh, giống như toàn nhân loại là kẻ thù của hần vậy.” Đàm Lâm hừ một tiếng, “Tại cậu không trông thấy bộ dáng của tên đó vào ngày báo danh thôi. . . Nhìn ký túc xá được thu dọn sạch sẽ, một chút biểu hiện cũng không có. Làm như là đại gia.” “Không phải cậu đã nói cảm ơn rồi sao?” Diệp Xuyên không mấy lưu tâm, “Tớ cũng không phải vì muốn các cậu biết ơn mà quét tước đâu.” Đàm Lâm lập tức xúc động, “Có thể ở chung với một người siêng năng như cậu

vậy thật sự là rất sung sướng. Đợi chúng ta tập quân sự xong, tớ mời cậu uống rượu.” “Được.” Diệp Xuyên hào hứng đồng ý. Đàm Lâm lắm là lắm lét nhìn qua hai bên, hạ âm thanh đến mức thấp nhất nói : “Tụi mình đến quán bar uống rượu. Cậu đã đi lần nào chưa?” Diệp Xuyên vui vẻ, “Tớ nói này thật ra là cậu muốn đi quán bar ăn chơi trác táng, thuận tiện kéo tớ theo làm vật tế thần chứ gì?” “Tớ đã trưởng thành rồi, có chỗ nào mà không thể đi.” Đàm Lâm ngông nghênh vồ vồ túi, “Có chứng minh thư là được! Hai ta cùng nhau phê phôn!” Nửa tháng tập quân sự trôi qua nhanh chóng. Diệp Xuyên đã từng trải qua một lần, công việc chuẩn bị đương nhiên rành rẽ, hai tuýp kem chống nắng. Lúc đầu Đàm Lâm cho rằng đây là loại hành vi ẻo là cho nên rất xem thường, kết quả ngay ngày đầu tiên đã bị phơi nắng tróc hết cả da, trở lại doanh trại bắt đầu giành giật kem chống nắng với cậu. La Kiện ở chung một doanh trại với bọn họ, bất quá hẳn nhìn ai cũng đều là một biểu tình lạnh lẽo. Tính cách của Diệp Xuyên cũng không phải là người thích giao tiếp, bởi vậy cả hai vẫn không có cơ hội nói chuyện với nhau. Diệp Xuyên vốn nghĩ rằng đến khi trở lại trường học, tình huống này có thể thay đổi, không ngờ sau khi tập quân sự chấm dứt, La Kiện vẫn chẳng khác gì rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, một tuần cũng chỉ có một hai ngày trở về ký túc xá để qua đêm. Nhìn thấy bọn họ nhiều nhất là gật đầu, ánh mắt cũng không biểu lộ ra cái gì. “Đúng là người lập dị.” Đàm Lâm vừa mặc cái áo t-shirt đẹp nhất của mình, vừa cảm thán, “Người ta nói khoa triết học toàn sinh ra quái nhân, không ngờ khoa luật cũng có một người như vậy.” Diệp Xuyên đang vuốt vuốt sửa lại tóc, nghe giọng điệu của y mà bật cười. “Đi nào!” Đàm Lâm hăng hái vồ vồ túi tiền, “Hai ta đi chơi bồi thôi!” Đàm Lâm lựa chọn quán bar tên là Black Kite. Diệp Xuyên nhìn tấm bảng hiệu có gắn mô hình đôi cánh màu đen quen thuộc, bước chân sựng lại, nủ tay Đàm Lâm, “Cậu xác định là muốn vào đây chứ?” Đàm Lâm kích động kéo cậu đi vào, “Trên mạng nói cuối tuần bọn họ có hoạt động chúc mừng. Tớ còn chưa xem múa cột lần nào.” Diệp Xuyên vừa định kéo lại, Đàm Lâm đã bước nhanh lên bậc thang đẩy hai cánh cửa thủy tinh màu đen ra. Diệp Xuyên không biết làm sao, đành phải bước nhanh theo sau. Có lẽ Đàm Lâm chưa từng nghe qua cái tên Black Kite, nhưng Diệp Xuyên thì không thể không biết. Nếu có người đi gần đây, biết Đàm Lâm là một thằng nam, họ sẽ có phản ứng gì thật đúng là không thể đoán trước. Hai người vốn là đi tiêu khiển, Diệp Xuyên cũng không muốn sẽ gặp chuyện phiền phức. Kết cấu bên trong của Black Kite trong trí nhớ Diệp Xuyên không có thay đổi quá lớn. Lầu màu đen làm chủ đạo, từ sàn nhà, vách tường, cho đến trần nhà. Phía trên giữa không trung có treo một chuỗi những con đèn lớn nhỏ, thiết kế trong này cố ý tạo ra một loại không khí như chìm vào đêm tối, bí ẩn và cảm dỗ. Thời gian còn sớm, trong bar khách không nhiều lắm, chỉ có vài người ngồi ở ghế sofa uống rượu nói chuyện phiếm, trên sân khấu hình tròn nhỏ nhỏ dàn nhạc đang chơi một bản có tiết tấu chậm, không khí trong bar nhẹ nhàng thoải mái. Đàm Lâm đứng ở cửa nhìn đông nhìn tây một hồi, mới kéo Diệp Xuyên đi qua những dãy bàn ghế, tiến đến quầy bar ngồi xuống ghế cao bên cạnh. Batender đưa lên hai ly nước chanh, cười đón tiếp, “Hai anh trẻ tuổi đẹp trai, lần đầu tiên đến phải không? Uống gì nào?” Đàm Lâm giả vờ nhìn lướt qua tủ rượu tính xảo bao trùm toàn bộ mặt tường phía sau bartender, chân trái nhẹ nhàng đá Diệp Xuyên một cái. Diệp Xuyên bắt đầu đi nói : “Cho cậu ta một ly Rum Coke, còn tôi một ly Black Russian.” Batender liếc Đàm Lâm một cái, ánh mắt dừng trên mặt Diệp Xuyên có chút cân nhắc nở nụ cười, “Đã mười tám rồi sao? Nếu không anh đây làm cho cậu một ly sô đa nhé.” Diệp Xuyên cười cười, không lên tiếng. Mặt mày cậu rất đẹp, nhưng lúc khoe miệng cong lên như cười như không, ánh mắt lại đặc biệt lạnh lùng. Trên người bartender giống như bị một cái đinh nhọn đâm phải, nhún vai ra vẻ không để tâm, quay lại cầm bình pha chế rượu. Đàm Lâm hạ thấp giọng hỏi Diệp Xuyên, “Tại sao của tớ là coke? Còn của cậu lại là rượu?” Diệp Xuyên lười giải thích với y, xoay cổ Đàm Lâm qua để y tận mắt nhìn bartender điều chế rượu. Đàm Lâm lại nói : “Ai nha, thức uống của tớ thật sự có coke.” Diệp Xuyên cảm ly rượu của mình nhấp một ngụm. Ấn tượng của cậu đối với nơi này kỳ thật cũng không tệ lắm, nhớ rõ có một năm vào lễ Giáng Sinh, ở trong này, cậu được uống một ly cocktail có màu xanh và đỏ rực rỡ cùng một màu vàng chói mắt. Hương vị thì đã không còn nhớ rõ, nhưng cứ mỗi lần đến lễ Giáng Sinh cậu đều nhớ đến ly rượu ấy, bởi vì những màu sắc kia thật sự làm cho người ta khắc sâu ấn tượng. Bất quá bartender khi đó là một người khác, không phải cái người đang đưa mắt tìm kiếm sự đồng tình của cậu rằng kẻ ngồi kế bên là một tên đại nốc. Đàm Lâm xích lại gần nói với vẻ đắc ý, “Có vị rượu, cũng có vị coke, là ả.” Diệp Xuyên nhin không được nở nụ cười, cậu không nhớ rõ lần đầu tiên mình đến quán bar có phải biểu hiện cũng đáng yêu như vậy hay không, nhưng hiện tại nhìn bộ dáng Đàm Lâm ngồi ở chỗ này, cậu cảm thấy mình cùng y thật sự có sự khác biệt. Uống hết hai ly Black Russian, thời điểm Đàm Lâm chờ mong cũng tới : Buổi biểu diễn rất cực bắt đầu, trong bar người đã đông hơn nhiều, không khí cũng sôi động hẳn lên. Đàm Lâm ngồi trên ghế cao nhỏ lắc lư theo tiết tấu của vũ điệu nửa ngày, quay ra phía sau hỏi một câu nhạy cảm, “Cậu xem hai người đang múa cột tại sao đều là nam?” Diệp Xuyên nói thầm trong lòng, điều này không phải vô nghĩa sao, nếu thích xem nữ nhân múa cột ai thêm đến gay bar làm gì?! Đầu óc Đàm Lâm vẩn vơ nhìn quanh một vòng, lại có phát hiện mới, “Ai, Diệp Xuyên, cậu có nhìn ra không, trong này phụ nữ cực hiếm a.” Diệp Xuyên đang muốn bụm miệng y lại, thì nghe cách đó không xa có âm thanh đồ võ, sau đó là tiếng mắng mỏ thô lỗ của một người đàn ông : “Sờ mày là lão tử để mất mày!” Diệp Xuyên theo bản năng nương theo giọng nói nhìn qua, một cậu con trai gầy nhỏ cầm trong tay cái khay đứng ở bàn bên cạnh, đầu hơi cúi xuống, bên ông tay áo thấm đẫm màu rượu đỏ. Xem ra là nhân viên phục vụ của quán bar lại bị khách hàng đùa giỡn, chắc là đùa giỡn không được khiến tên khách kia then quá hóa giận hất cho toàn thân đều là rượu. Thật sự là cậu nhóc đáng thương. Chuyện này ở quán bar không phải mới mẻ gì. Diệp Xuyên cũng không cảm thấy hứng thú, vừa định thu hồi ánh mắt thì nghe Đàm Lâm bên cạnh a một tiếng kêu lên, “Người kia không phải La Kiện sao?! Bà mẹ nó, dám khi dễ anh em cùng phòng của mình! Tiểu Xuyên, lên!” Diệp Xuyên không kịp giữ lấy, Đàm Lâm đã loạng choạng đi qua. Diệp Xuyên vội vàng theo sau, lại nhìn cậu trai bên kia, dưới mái tóc dài lộ ra một khuôn mặt thanh tú xanh mét, thật đúng là La Kiện. Càng đến gần, thanh âm lời nhai chữ bậy của tên đàn ông đáng người thô béo kia nghe càng thêm rõ ràng. Ba tên ngồi cùng bàn, đều lộ ra vẻ mặt du côn muốn xem náo nhiệt. La Kiện im lặng đứng bên cạnh, trong tình huống này hẳn không thể cãi lại, Diệp Xuyên lại nhìn quầy bar bên kia, bartender đã kêu người đi tìm quản lý. Đàm Lâm đã có chút say, đi qua kéo La Kiện ra, chỉ vào cái tên ục ịch mắng : “Ông con mẹ nó mồm miệng sạch sẽ chút đi, tiện nhân tiện nhân, mắng ai là tiện nhân đó?” Cái gã ục ịch đại khái cũng hơi say, vừa thấy có người nháy ra bênh vực kẻ yếu liền vỗ bàn đứng lên, “Cậu em, cho dù mày có trọng MB nào, cũng phải có thứ tự trước sau chứ? Mày có hiểu quy củ hay không hả?” “Quy định cái con mẹ ông! Mẹ ông mới là MB!” Đàm Lâm bị giọng điệu càn quấy của gã chọc giận, quơ được chai rượu liền ra tay. ỤC ịch không lường được y đột nhiên động thủ, rống lên một tiếng như bị chọc tiết rồi ôm đầu ngồi xuống. Tên đàn ông tóc dài ngồi phía bên tay phải hẳn lập tức đứng lên túm áo Đàm Lâm, bị Diệp Xuyên ngoài cười nhưng trong không cười ngăn cản, “Này, mấy người định làm gì hả, ba đánh một sao?” Tóc dài bị nắm giữ quay đầu lại, hai mắt nhất thời sáng ngời, “Chà, cậu em so với tên tiểu MB kia còn xinh đẹp hơn, em tiếp anh uống một ly, chuyện hôm nay liền cho qua, thấy thế nào?” Nói xong liền đưa tay sờ mặt Diệp Xuyên, Diệp Xuyên quay đầu đi né tránh, sau đó nhanh tay nắm một quyền nện vào mặt gã. Tóc dài cũng không ngờ tới thằng nhóc này lại ra tay nhanh như vậy, bụm mặt ngã nhào lên sofa, Diệp Xuyên thừa dịp gã không kịp đứng dậy, túm tóc lôi gã từ trên sofa xuống, nện mạnh xuống sàn, “Nói lại thử xem, ai là MB?” “Mày con mẹ nó. . .” Tóc dài nhất quyết không chịu thua còn muốn đánh trả. Diệp Xuyên lại nắm đầu của gã nện thật mạnh, “Ai là MB!” Mặc dù tóc dài không thể đứng lên được, nhưng vẫn như cũ mạnh mẽ không chịu thua. Con nóng giận của Diệp Xuyên đã lên đến cực điểm, bóp cổ gã bắt đầu liều mạng đánh. Từ lúc đến B thị cho tới nay bao nhiêu nỗi buồn phiền, ngọt ngào vẫn đè nén nơi đáy lòng, nó buộc chặt và tra tấn tâm hồn cậu, giờ khắc này nó đi theo trận quyền cước dần dần tiêu tan rồi biến mất. Nội tâm Diệp Xuyên lại trở nên hưng phấn, giống như đã thú non lần đầu nếm được mùi máu tươi, bị thiên tính khát máu kích thích đến cơ hồ không thể tự kiềm chế, cảm thấy cho dù những người chung quanh có cùng nhau xông lên đánh hội đồng, cậu cũng không thêm dè ý. Cái bàn bên cạnh sớm đã bị lật, chai rượu rồi ly tách cùng mấy đĩa đồ ăn vật đổ bễ văng tứ phía, Đàm Lâm cũng đem cái gã ục ịch gây chuyện lúc ban đầu nện một trận, mãi cho đến lúc bảo vệ xông vào kéo ra mới đứng lên. Nhìn Diệp Xuyên bên kia cũng đang được người kéo từ dưới sàn lên, vội vàng giữ chặt La Kiện bên cạnh hỏi, “Có tổn thất gì không?” La Kiện nhìn Diệp Xuyên rồi lại quay qua y, thần sắc phức tạp lắc đầu. Diệp Xuyên đánh rất nhập tâm, lúc bị người từ sau lưng túm lên toàn thân vẫn còn run rẩy. Cái mũi của tên tóc dài bị vẹo, máu tươi chảy đầy mặt, làm bầm co rút ở dưới găng sofa không đứng dậy được. Còn trên mặt ục ịch thì có thêm một mảng bầm tím, quần áo bị xé rách, cuộc chiến vừa mới khởi động đã bị Đàm Lâm đập chai rượu vào đầu làm cho choáng váng, đến bây giờ vẫn chưa đứng lên được. Diệp Xuyên nghĩ thầm, toàn thắng a. Chỉ có điều đánh

chưa đã nghỉ. . . Cửa quán bar bật mở, bảo an vội vàng thu xếp đưa mấy người bị thương ra bên ngoài, dàn nhạc cũng đã ngừng chơi, một số khách còn ở lại làm thành một vòng tròn đứng xem náo nhiệt. Những chuyện thế này ở quán bar cũng coi như bình thường, chỉ cần không ảnh hưởng đến chính mình, đại đa số mọi người có náo nhiệt đều thích đến xem. Diệp Xuyên nghĩ người kéo mình ra là bảo an của quán bar, cũng không để ý tư thế của mình ra sao. Thẳng đến khi ba kẻ bị thương đều được đưa ra ngoài, cậu mới kịp phản ứng được có một nam nhân dùng tư thế ái muội ôm mình đã nửa ngày. Đang muốn tránh khỏi, thì nghe tiếng người ở phía sau cười nói : “Ngại quá, Hắc ca, trong nhà nuôi một tiểu miêu tính tình không tốt, gây phiền phức cho anh rồi.” Diệp Xuyên ngẩng đầu lên, thấy đám người đứng xem náo nhiệt tự động giãn ra, một người đàn ông cao gầy dẫn theo vài người vạm vỡ thẳng hướng bên này đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Người đàn ông này vừa xuất hiện, âm thanh trong quán bar lập tức lặng xuống. Diệp Xuyên cảm thấy người này có khả năng là ông chủ của Black Kite, hoặc là kẻ đứng đầu của một bang phái giang hồ có thế lực, vừa rồi làm ra chuyện âm ỉ như vậy, chưa nói đến việc khiến cho người ta kiếm tiền ít đi, sợ là còn làm trì hoãn công việc của họ. Loại sự tình này nói lớn cũng được, mà nói nhỏ cũng phải. Nếu người đàn ông phía sau chủ động thay cậu hoà giải, Diệp Xuyên liền thuận gió bẻ măng, khiêm nhường nói theo : “Xin lỗi Hắc ca. Những tên này miệng lưỡi rất quá đáng, tôi nhất thời nhịn không được.” Được gọi Hắc ca là một người đàn ông trên dưới ba mươi tuổi, ánh sáng của ngọn đèn khiến cho mặt hắn có vẻ vàng vọt, túi mắt ẩn vết thâm quầng, trông hơi thiếu sức sống. Ngẫu nhiên vừa ngược nhìn lên, đôi mắt âm trầm, ánh nhìn lại sắc như dao, tràn ngập sát khí. Hắn đưa mắt từ trên xuống dưới đánh giá Diệp Xuyên, miệng nói : “Nếu là người một nhà, thì dễ bàn rồi.” Người đàn ông phía sau Diệp Xuyên cười đáp : “Cậu nhóc này tính tình không tốt, về nhà em sẽ dạy dỗ lại. Sau này kêu A J chuyển hóa đơn cho em.” “Người nhà cả, khách sáo làm gì.” Hắc ca không để ý khoát tay, ánh mắt dừng ở trên mặt Diệp Xuyên, có chút ý vị thâm trường nở nụ cười, “A Nghiêm thật may mắn nha, ở đâu tìm được cậu bé xinh đẹp như vậy? Tính cách dễ xử lý này, thật đúng là giống y như mèo hoang, ha ha.” Diệp Xuyên giận dữ. Nhưng không đợi cậu có biểu lộ, hai tay người phía sau hơi hơi siết chặt, như là âm thầm nhắc nhở cậu điều gì. Lập tức nghe hắn cười nói : “Tiểu Xuyên tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện. Qua hai ngày nữa em dắt nó đến tạ tội cùng Hắc ca.” Hắc ca nhìn chằm chằm mặt Diệp Xuyên, ánh mắt chợt lóe, tựa tiểu phi tiểu nói, “Quả nhiên tính tình không tốt.” Hắn không đi, chung quanh ai cũng không dám động. Diệp Xuyên ần ần cảm thấy lúc này đây sợ là thật sự dính phải phiền phức lớn rồi. Hắc ca trước mặt, A Nghiêm phía sau tựa hồ đều là những nhân vật không dễ chọc. Đến bây giờ cậu còn không nhìn thấy mặt A Nghiêm, thanh âm người này làm cho cậu cảm thấy có chút quen tai, nhưng cậu không nhớ rõ mình có quen biết người nào mang họ Nghiêm, hoặc là tên có âm này. Điều khiến Diệp Xuyên bất ngờ là, hắn lại có thể gọi đúng tên mình. Diệp Xuyên có thể cảm giác được người đàn ông sau lưng cao hơn mình một chút, thế lực cũng mạnh hơn. Cơ bắp trên cánh tay cân xứng, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, có vẻ là thường xuyên hoạt động ngoài trời. Người này có một đôi bàn tay vô cùng xinh đẹp, mười ngón thon dài, đường nét tinh tế giống như một nghệ sĩ. Ánh mắt Hắc ca rời khỏi gương mặt Diệp Xuyên, hướng về phía người đứng bên cạnh có ý sai bảo. Người kia quét một vòng nhìn những người chung quanh, thanh âm ồm ồm quát tháo, “Nên làm gì thì làm đi, lão Cổ, kêu nhân viên vệ sinh lại đây, đã nửa ngày rồi mà mảnh vỡ vẫn chưa thu dọn là sao, muốn để khách bị thương hả?” Quản lý mặc đồng phục từ ngoài sảnh vừa chạy chổi chết vừa lau mồ hôi lạnh trên trán, nhanh chóng sai phái nhân viên làm việc. Không lâu sau, dàn nhạc trên sân khấu lại bắt đầu diễn tấu một điệu nhạc mới, nhân viên bắt tay vào làm công việc của mình, khách hàng cũng tốp nấp tốp ba quay về chỗ ngồi. Một hồi phong ba cứ như vậy bị chìm xuống vô thanh vô tức. Hắc ca đi về phía cửa được hai bước, lại xoay người, dùng hai ngón tay đang kẹp thuốc chỉ về phía Diệp Xuyên, “Nhanh mang con mèo hoang của cậu đi bằng cánh tay lại, trời nóng như vậy, nếu bị nhiễm trùng mai mốt để lại sẹo có thể sẽ rất mất hứng a.” A Nghiêm lại một lần nữa siết chặt cánh tay trước khi Diệp Xuyên nổi bão, nhìn về phía cửa cười nói : “Cám ơn Hắc ca đã nhắc nhở, anh đi thông thả.” Hắc ca mang theo vệ sĩ vô cùng phong cách đi ra khỏi quán bar. Diệp Xuyên tránh khỏi cái ôm của nam nhân phía sau lưng mình, quay người lại hăm hăm cho hắn một đám. Nam nhân nghiêng người né tránh, một bàn tay vô cùng nhanh nhẹn bắt được cổ tay cậu, “Tay đang chảy máu, bộ không biết đau sao?” Diệp Xuyên lúc này mới chú ý tới trên cổ tay trái của mình không biết từ khi nào bị một vết xước dài khoảng hơn hai tấc, đại khái là lúc đánh nhau quá nhập tâm, bị mảnh vỡ thủy tinh rạch phải. Vết thương không sâu lắm, nhưng bởi vì dùng sức rất nhiều, miệng vết thương đang xuất huyết, trên quần dài sáng màu dính loang lổ nhiều vết máu, thoát nhìn rất dọa người. A Nghiêm cầm lấy tay cậu, xoay người cản dạn La Kiện, “A J cậu dẫn bạn mình đến phòng nghỉ, tôi đem Tiểu Xuyên đi trước xử lý vết thương một chút.” La Kiện gật đầu, Đàm Lâm đã tỉnh táo lại, cũng biết hôm nay mình gây ra họa rồi. Lúc La Kiện lôi kéo hắn rời đi liền thành thành thật thật theo sau, chính là có chút lo lắng cho Diệp Xuyên, cứ vài bước lại quay đầu nhìn cậu. “Đi thôi.” A Nghiêm cầm lấy cổ tay cậu đi về phía sau quầy bar. Diệp Xuyên cố rút tay ra, giấy một hồi cũng không bỏ ra được, trong lòng có chút bức bối. Bất quá người đàn ông này rõ ràng khỏe hơn cậu, đáng co một hồi, miệng vết thương lại nứt ra, Diệp Xuyên bị đau kêu lên một tiếng. “Ngoan, đừng lộn xộn.” A Nghiêm lên tiếng, hắn lôi cậu lên tầng bốn. Lần này nhìn qua hắn là khu vực được sử dụng làm văn phòng, âm thanh của quán bar dưới lầu trên cơ bản không truyền đến nơi này, hành lang có vẻ im ắng, chỉ có một vài cánh cửa còn phát ra ánh sáng. Hắn nắm cái tay không bị thương của cậu đi đến trước cửa một căn phòng nằm cuối hành lang, lấy chìa khóa từ túi quần mở cửa ra, đưa tay bật sáng đèn trần. Lúc cánh cửa mở ra Diệp Xuyên ngửi được mùi thuốc sát trùng nồng đậm. “Vào đi.” Hắn chào đón cậu, thái độ vô cùng tự nhiên, giống như bọn họ là bạn bè đã quen biết một thời gian khá lâu. Diệp Xuyên tựa vào khung cửa cũng không nhúc nhích, “Anh là ai? Tôi không nhớ là hai ta có quen biết nhau.” A Nghiêm mang khẩu trang y tế lên, sau đó rửa tay dưới vòi nước, “Lại đây rồi nói.” Diệp Xuyên vẫn không di chuyển, trong ánh mắt tràn ngập sự hoài nghi. Cậu cảm thấy người này thoát nhìn có chút quen mắt, nhưng cho dù thế nào cũng không nhớ nổi rốt cuộc đã gặp qua ở nơi nào. A Nghiêm lấy trên bàn khám bệnh một vài chai lọ, lại từ ngăn kéo lấy ra bông băng và kim may dùng trong phẫu thuật ngoại khoa, một bên thuận thực tiêu độc dụng cụ một bên cúi đầu nói : “Bạn học Diệp Xuyên, lựa chọn tốt nhất của cậu bây giờ là phải tin tưởng tôi. Cậu xem trên người đây vết máu như thế này, nếu tới bệnh viện bất cứ một bác sĩ nào cũng sẽ đi báo cảnh sát.” Diệp Xuyên miễn cưỡng đi qua, ngồi xuống đối diện với hắn. “Cậu ngồi xích lại gần tôi một chút,” Trong ánh mắt lộ ra bên ngoài khẩu trang của A Nghiêm hiện lên tiểu ý, “Tôi là bác sĩ, cậu phối hợp với tôi chút đi.” Diệp Xuyên để cánh tay bị thương lên trên mặt bàn, lớp da xung quanh miệng vết thương hở ra phía bên ngoài, nhìn có chút đáng sợ. Diệp Xuyên nghiêng đầu quan sát căn phòng này, đối với thân phận của hắn có chút hiếu kỳ, “Anh là bác sĩ chợ đen hả?” A Nghiêm cúi đầu cười trộm, “Đáp án chính xác là bỏ đi chữ chợ đen.” “Nếu không phải bác sĩ chợ đen sao lại có phòng khám ở chỗ này?” Diệp Xuyên rõ ràng không tin, lập tức cảm thấy chỗ cổ tay đau nhói, kêu lên một tiếng, cũng không dám quay đầu nhìn. A Nghiêm cười ra tiếng, “Tôi là phó chủ nhiệm khoa ngoại của bệnh viện, có phòng khám riêng của mình có gì đáng ngạc nhiên?” Diệp Xuyên nghĩ, có phòng khám riêng thì cũng bình thường, nhưng phòng khám ở nơi ăn chơi này mới là điều đáng ngạc nhiên. Thuốc tê đã có tác dụng, trừ cảm giác da nơi cổ tay đang bị kéo, còn thì không cảm thấy đau. Diệp Xuyên nhệ

nhôm thờ ra, thuận miệng hỏi : “Cái người gọi Hắc ca kia là ai vậy?” A Nghiêm cúi đầu cắt sợi chỉ, lưu loát đáp : “Là người mà cậu không thể trừ vào.” “Còn anh là loại người nào?” Diệp Xuyên nhớ tới vấn đề vẫn làm cho cậu nghi hoặc, “Sao anh lại biết tên của tôi?” A Nghiêm ngẩng đầu, trong ánh mắt lộ ra tia đùa giỡn, “Cậu luôn là như vậy sao? Mắng người khác xong liền đem người ta vứt ra sau đầu? Cậu định rước cho chính mình bao nhiêu phiền toái vậy?” Chân mày Diệp Xuyên dựng đứng lên, “Anh là người kia của Đào Âm. . .” Cái người tốt kia. “Tôi là Nghiêm Hàn.” Nghiêm Hàn băng bó cẩn thận cổ tay của cậu, ở mặt trên còn cột thành một cái nơ (?), “Tôi nghĩ chúng ta hẳn là nên làm quen lại một lần nữa.” “Điều này có cần không?” Diệp Xuyên không hề nể mặt xem nhẹ bàn tay đưa ra trước mặt cậu. Ngón tay Nghiêm Hàn cong lại, nhẹ vuốt hai má cậu. Diệp Xuyên nghiêng đầu, hai hàng lông mày xinh đẹp nhíu chặt lại, “Hôm nay tôi không muốn đánh nhau lần nữa đâu, bác sĩ.” Nghiêm Hàn cười ra tiếng, “Diệp Xuyên, tôi phát hiện cậu không những tính tình không tốt, mà tính cách cũng nát như tương. Cậu đây là điển hình của loại người qua sông đoạn cầu đây biết không? Nếu không có tôi ở đây, Hắc Lục sẽ không dễ dàng bỏ qua cho các cậu như vậy.” Diệp Xuyên gât gât đầu, “Anh gọi hóa đơn cho tôi, việc bồi thường tôi sẽ tự mình gánh vác.” Nghiêm Hàn lắc đầu, “Cậu vẫn chưa hiểu sao? Cậu gây ra chuyện như vậy ở địa bàn của Hắc Lục, chính là không coi hấn ra gì, nếu chuyện này truyền ra ngoài hẳn sẽ cảm thấy mất mặt. Cậu có tin hấn dám chặt ngón tay cậu để làm mồi nhắm rượu hay không?” Diệp Xuyên trừng mắt nhìn nhìn, bán tín bán nghi. Nghiêm Hàn sờ đầu cậu, thờ dài, “Quên đi, không nói mấy chuyện này nữa. Tôi cho cậu cái bao cổ tay, tắm rửa một chút đi.” Diệp Xuyên mắt lại nhìn trừng trừng, “Anh muốn làm gì?!” Nghiêm Hàn nghiêm trang nói : “Tôi cứu cậu, không phải là cậu phải lấy thân báo đáp sao?” “Anh. . .” Nghiêm Hàn thương thức biểu tình phần nộ của cậu, lát sau lắc đầu nở nụ cười, “Đùa cậu thôi. Tắm rửa rồi thay quần áo đi, nếu không một thân máu me như thế kia làm sao mà ra khỏi cửa?” Diệp Xuyên tức giận đến muốn ngắt đi, thầm nghĩ Đào Âm nhất định là không biết bộ mặt thật của tên người tốt này rồi. Nghiêm Hàn lấy ra một mảnh bao mỏng bọc cổ tay của cậu lại, rồi đẩy vào phòng. Bên trong là không gian nghỉ ngơi riêng tư, gia cụ đầy đủ hết, trên cửa sổ còn đặt mấy chậu hoa. “Đây là chỗ riêng tư của tôi.” Nghiêm Hàn mở tủ quần áo lấy ra quần dài bằng kaki, và áo sơ mi ngắn tay cùng màu, lại lấy ở ngăn kéo phía dưới một cái quần lót chưa mở ra đưa cho Diệp Xuyên, “Khăn tắm ở trên cái giá phía sau cánh cửa, dép lê ở ngay cửa phòng tắm, trước mắt cậu chỉ có thể dùng chung với tôi. Sau này sẽ chuẩn bị cho cậu một đôi.” Diệp Xuyên không có phản ứng gì sau khi hấn nói xong, cầm quần áo trong tay, đóng cửa buồng vệ sinh lại. Không hề nghi ngờ gì, Nghiêm Hàn thực sự là một người biết hưởng thụ, buồng vệ sinh lớn hơn phòng tắm ở ký túc xá rất nhiều. Ngoại trừ vòi sen, trong phòng còn có bồn tắm mát xa kích thước siêu lớn, phía trên bồn rửa tay thậm chí còn lắp đặt cái kính soi mặt chiếm cả một vách tường ngăn. “Đồ có sở thích buồn nôn.” Diệp Xuyên thực khinh bỉ hướng về cái gương trên tường tự mình làm mất quý. Nghiêm Hàn ở ngoài cửa cười, “Chỉ dùng một tay thật bất tiện nga, có cần tôi giúp cậu tắm không?” Diệp Xuyên lại có loại xúc động muốn chia ngón giữa hướng về phía hấn.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Quần áo của Nghiêm Hàn mặc ở trên người Diệp Xuyên có hơi rộng, bắt quá vào mùa hè ăn bận thùng thình một tí cũng không khó xem. Tắm rửa xong bước ra, Nghiêm Hàn đang ngồi ở sofa đọc sách, theo ánh sáng của ngọn đèn soi nghiêng bên cạnh, ngũ quan lộ ra vẻ góc cạnh rắn chắc như được dát thêm một vàng sáng nhu hòa. Nhìn từ xa, cư nhiên hiện ra vài phần hương vị trầm tĩnh, hoàn toàn không thấy cái loại khí tức cường đạo bức người như vừa rồi. “Ngồi bên này.” Nghiêm Hàn đầu cũng không ngẩng lên vồ vồ bên cạnh sofa, “Ăn một chút đi, sau đó nghỉ ngơi, một lát tôi đưa các cậu về.” Diệp Xuyên do dự một chút, vẫn là đi cách xa hấn một khoảng, qua phía sofa đối diện ngồi xuống. Trên bàn trà đặt một ly sữa và một đĩa bánh sandwich kẹp chân giò hun khói, rõ ràng là chuẩn bị cho cậu. Diệp Xuyên ăn cơm chiều ở căn tin, vừa rồi đánh nhau nên hao tổn không ít năng lượng, nhìn đồ ăn liền cảm thấy đói còn cao. “Các cậu đang ở độ tuổi phát triển, buổi tối chắc đều phải ăn một chút gì đó.” Nghiêm Hàn đôi tay cầm sách, giọng điệu bình thản nói : “Buổi tối Đào Âm nhất định phải ăn một chút, cho dù một chén mì ăn liền cũng được. Không ăn sẽ kêu rên ngủ không được.” Trong lòng Diệp Xuyên hơi hơi động, người này đột nhiên nhắc tới Đào Âm. . . Là muốn ám chỉ mình không cần đa nghi, hấn hoàn toàn là vì Đào Âm mới có thể quan tâm chuyện không liên quan gì tới mình? Hoặc là bởi quan hệ của Diệp Xuyên và Đào Âm, mà trong mắt của hấn sự tồn tại của Diệp Xuyên giống như Đào Âm, so với tiểu hài tử thông thích trong nhà chẳng khác là mấy? Hay là mình thật sự đã suy nghĩ quá nhiều, vừa rồi hấn nói chỉ là đùa giỡn, không có cái gì quá trớn? Diệp Xuyên bỗng nhiên không biết mình nên cư xử như thế nào đối với người này. Cậu đã sống qua hai đời, gặp qua rất nhiều chuyện thoắt nát, khó mà xem việc đêm nay chỉ là. . . đơn thuần giúp đỡ. Diệp Xuyên cảm ly sữa lên. Mặc kệ chuyện như thế nào, không thể để cái bụng của mình chịu thiệt thòi. Sữa vẫn còn nóng, sandwich cũng rất ngon, Diệp Xuyên không hề có kỵ ăn rất nhiều. Nhồm nhoàm nhai nuốt hết mớ thức ăn trên bàn, Nghiêm Hàn lại chủ động đưa khăn ướt qua cho cậu lau miệng, lau tay. Động tác chăm sóc người khác của hấn vô cùng tự nhiên, toát ra vẻ thành thực của người đàn ông trưởng thành. Diệp Xuyên nhớ Đào Âm đã từng nói qua, người này là học trò của ông bác cậu ấy, nhìn không được hỏi : “Bác sĩ, anh bao lớn rồi?” Ánh mắt Nghiêm Hàn dời khỏi cuốn sách, đầy thâm ý liếc nhìn cậu, sau đó nhanh chóng đảo qua hai chân cậu, trên mặt toát ra biểu tình không tốt lành gì, “Nếu như hỏi về thước tắc. . . Hấn là lớn hơn của cậu một chút.” Vài phút trước cậu còn nghĩ người này cũng đáng tin cậy, trong chớp mắt hình tượng sụp đổ. Diệp Xuyên không thể nhịn được nữa, “Con mẹ nó, anh đừng dẫn một chút đi!” Nghiêm Hàn cười to, “Tiểu Xuyên, tôi phát hiện biểu tình phát cáu của cậu so với bộ dáng nổi giận đánh người còn đáng yêu hơn nhiều.” Diệp Xuyên nói móc hấn, “Đào Âm nhất định chưa thấy qua bộ mặt và kiểu nói chuyện dễ tiện này của anh đi?” Đây rõ ràng chính là một kẻ lưu manh. Diệp Xuyên cảm thấy Đào Âm kia chỉ là một con thỏ ngọc, nhất định là bị vẻ bề ngoài của hấn mê hoặc đến choáng váng hồ đồ tìm không ra hướng, hoàn toàn không biết rằng khi tháo mặt nạ xuống, bên trong vẫn còn ẩn náu một. . . Một. . . “Đương nhiên, có một số việc không thể để cho trẻ con biết được.” Nghiêm Hàn tươi cười cột nhả hướng về phía cậu ngoắc ngón tay, “Nhưng nếu là cậu thì không giống vậy nha, Tiểu Xuyên. Cậu cũng không phải là con nít. Để tôi xem nào, hai chúng ta hiện tại có nam quả nam, không khí lại thích hợp như vậy, cậu nghĩ xem giờ chúng ta chơi đùa cái gì nào? Hay là. . . Cần phải biểu hiện một chút gì đó?” “Biểu hiện?” Diệp Xuyên nhìn hấn, trong lòng thoáng có chút thất vọng. Nếu đây chỉ là đùa giỡn đơn thuần, Diệp Xuyên cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ có kẻ đối với người xa lạ cứ lặp đi lặp lại nhiều lần loại vui đùa này? Còn nếu không phải, hẳn là cậu nên thấy mình may mắn vì đã có chuẩn bị tâm lý? Giúp đỡ chuyện như vậy, quả nhiên làm gì có. . . đơn thuần. Diệp Xuyên nhìn Nghiêm Hàn, một lúc lâu cũng không nói. Trong mắt dần hiện lên một tia chế giễu, “Từ lúc nghe Tiểu Đào một mực chắc chắn anh là người tốt, tôi tưởng ngày đó chuyện xảy ra ở buồng vệ sinh, có thể là tôi hiểu lầm anh. Hiện tại xem ra. . . Tôi hẳn là nên tin tưởng trực giác của mình.” “Thời điểm ở trước mặt Hắc Lục, biểu hiện của cậu rất lý trí.” Nghiêm Hàn thu lại thái độ tươi cười, biểu tình cũng trở nên đứng đắn hơn, “Nhưng hiện tại, tôi lại cảm thấy cậu không phải là người như vậy.” Diệp Xuyên hỏi lại, “Anh muốn nói cái gì?” Nghiêm Hàn nhún vai, “Cậu ở quán bar đánh nhau bị thương, ở nơi như thế này, ngoài nghe theo sự sắp xếp của tôi, cần bản cậu không có sự lựa chọn nào khác. Tôi nói rồi, vết thương của cậu nếu đến bệnh viện sẽ phải gặp cảnh sát, đây cũng không phải là hù dọa. Lại nói. . . Chẳng lẽ cậu cảm thấy việc

nghe tôi đùa giỡn vài câu, so với đắc tội một người như Hắc Lục lại khó kiềm nén hơn sao? Hử?” “Ý của anh là, bởi vì anh nề mặt người thân chủ động ra tay giúp đỡ, cho nên tôi nhất định dâng lên bản thân mình cho người ta đùa giỡn, còn phải phối hợp bằng vẻ mặt tươi cười, thế mới gọi là thức thời?” Chân mày Nghiêm Hàn cau lại, “Cần gì phải nói khó nghe như vậy?” “Tôi quả thật rất biết ơn anh.” Diệp Xuyên nhìn hắn, thần sắc thản nhiên, “Là tại anh đùa giỡn trước.” Nghiêm Hàn không hề động, ánh mắt trở nên thâm trầm. Diệp Xuyên cảm thấy không khí hiện tại giữa hai người có chút thay đổi, tình hình này không phải là điều mà cậu muốn. Ngay tại thời điểm đi lên lầu, cậu còn tưởng rằng mình có thể bỏ qua sự bồn chồn của người đàn ông này, biểu đạt thái độ biết ơn với hắn. Bởi vì lúc đối mặt với Hắc Lục, Nghiêm Hàn xuất hiện từng làm cho cậu nghĩ đến hai người là một. . . Là một loại tồn tại giống như người cùng một nhà, dù sao cậu và Tiểu Đào cũng có một chút giao tình. Nhưng mà hiện tại, cậu đã không thể nghĩ như vậy được nữa. Cậu ghét bị người ta đùa giỡn. Cái loại cảm giác bị người bồn chồn khiến cậu còn cảm thấy phiền phức hơn là dấy vào Hắc Lục. Cậu tình nguyện lựa chọn phương thức giải quyết vấn đề một cách rõ ràng. Tiền, hoặc là bạo lực, đều được. Nhưng không thể là dấy dứa, ái muội không rõ ràng. “Tiền bạc tôi sẽ thanh toán.” Diệp Xuyên gật đầu với hắn, “Anh có thể đem hóa đơn giao cho Đào Âm, nói cậu ấy đưa lại cho tôi. Hoặc là ghi sổ tài khoản cho tôi cũng được.” Nghiêm Hàn không lên tiếng, chỉ nhìn theo cậu, không nói một lời nào. Diệp Xuyên xoay người đi ra ngoài. “Ngày mai đến phòng khám của tôi đối băng.” Nghiêm Hàn ở sau lưng nói, “Có cần tôi đi đón không?” “Không cần.” Diệp Xuyên không chút nghĩ ngợi dứt khoát cự tuyệt. “Tôi khuyên cậu không nên quá xúc động như vậy.” Nghiêm Hàn ngồi yên không hề động đậy, trong thanh âm mang theo ý cười, “Phòng y tế của trường là một nơi rất phiền phức đấy, nhóc con. Nếu trên cánh tay có một vết toác như vậy, cậu có thể lừa gạt người khác nói là bị té hoặc là lỡ tay gì gì đó. Còn mấy vết bầm dầy ra đó, ai nhìn mà không biết là đánh nhau? Cậu lại mới vừa khai giảng, cũng đâu muốn để lại ấn tượng xấu là người thích bạo lực, ưa gây gỗ cho thầy cô giáo, đúng không?” Chỗ khuỷu tay Diệp Xuyên quả thật có một vết bầm to tướng, kết hợp với miệng vết thương này, thoạt nhìn có chút phiền toái. Nhưng Diệp Xuyên ghét cách hắn dùng ngữ điệu này nói chuyện với mình, giống như là trừ bỏ phải lựa chọn hắn ra, mình không còn cách nào khác. “Không cần anh bận tâm.” Diệp Xuyên không quay đầu lại đáp, “Đây là chuyện của tôi.” Thời điểm đi ra đến cửa, Diệp Xuyên nghe được Nghiêm Hàn ở trong phòng nhỏ giọng cười. Đàm Lâm và La Kiện đều chờ ở trong phòng nghỉ dành cho nhân viên, có lẽ Đàm Lâm đã tỉnh rượu, thấy Diệp Xuyên thì liên tục nói xin lỗi. Chuyện này kỳ thật là do y khoai mào, kết quả người bị thương lại là Diệp Xuyên. Trong lòng y thập phần băn khoăn. Ngược lại Diệp Xuyên không thêm để ý, tuy rằng lúc đánh nhau cũng bị đổ máu, nhưng cậu không thấy khó chịu. Ngoại trừ chuyện quen biết bác sĩ lưu manh Nghiêm Hàn khiến cậu có chút bức bối, từ lúc cậu đến B thị tới nay, trạng thái tinh thần chưa bao giờ tốt như vậy. Hơn nữa nhìn phản ứng của La Kiện, tuy rằng vẫn là nói không nhiều lắm, nhưng ánh mắt nhìn hai người bọn họ đã thay đổi, dù vẫn còn có chút mất tự nhiên, nhưng cái loại thái độ ngăn dậm xa cách, về phần không thân thiện thì đã phai nhạt đi rất nhiều. Thời điểm bọn họ đón xe chạy đến cửa Nam của đại học B, chỉ còn cách giờ kiểm tra phòng không đến 15 phút. Ba người không dám chậm trễ, nín thở chạy như điên về ký túc xá. Mãi cho đến khi qua được cửa ký túc xá Đàm Lâm mới dừng về mặt kinh sợ hỏi Diệp Xuyên, “Đứng rồi, cậu làm sao mà quen được với Nghiêm tiên sinh?” Diệp Xuyên đối với Nghiêm Hàn này hoàn toàn không để tâm, theo bản năng quay đầu hỏi La Kiện, “Người này không thể trêu chọc sao?” La Kiện cảm môi không biết nên nói như thế nào, cuối cùng cũng chỉ mơ hồ đáp : “Quán bar xảy ra chuyện đều tìm đến anh ấy, tớ thấy bọn họ đều rất lễ độ với anh ấy.” “Bác sĩ bóng đêm sao.” Diệp Xuyên cân nhắc trong lòng, vẫn cảm thấy bất ngờ với thân phận của Nghiêm Hàn là, “Đại khái giống như tiểu thuyết võ hiệp hay viết, chính tà hai phái đều không dám trêu chọc, sợ có một ngày chính mình bị thương cần phải cầu hắn đi.” La Kiện lắc đầu, “Cậu đừng nói anh ấy như vậy. Con người Nghiêm tiên sinh tốt lắm. Hôm nay nếu không có anh ấy ra mặt, chúng ta không được bỏ qua dễ dàng vậy đâu, Hắc ca là một người rất lợi hại.” Diệp Xuyên nhin không được ý xem thường, trong lòng nghĩ thầm lại thêm một chú dê con ngây thơ không hiểu sự đời bị về bề ngoài của hắn mê hoặc. “Hơn nữa anh ấy còn không tính tiền thuốc. . .” La Kiện lại hỏi, “Diệp Xuyên, cậu làm sao mà quen biết với anh ấy? Tớ nhớ rõ cậu không phải người ở B thị a.” Diệp Xuyên hàm hồ nói : “Hắn là bà con xa của Tiểu Đào. . . Là anh họ.” Hai người này cũng không biết bà con xa của Tiểu Đào là ai, chỉ nghe ra ý đây là người quen, cũng không còn lo lắng nữa. Đàm Lâm nghĩ một hồi, rồi nói : “Nếu như tớ không ra tay trước các cậu cũng không bị liên lụy, Tiểu Xuyên, cậu nói với anh họ kia một tiếng, tiền bồi thường bao nhiêu, tớ sẽ trả.” Đây lòng Diệp Xuyên âm ập, ý cười trên mặt càng sâu thêm, “Giờ mới nghĩ đến điều này, quá muộn rồi. Tớ đã thỏa thuận với bác sĩ, để tớ trả.” La Kiện cảm môi, về mặt hối hận, “Đều tại tớ không tốt, khoảng tiền này hẳn phải là tớ trả mới đúng.” Hai cái miệng cùng đồng thanh nói : “Có lấy hết tiền công cũng không đủ đi?” Diệp Xuyên hữu khí vô lực kéo áo ở bên tay bị thương, “Được rồi, anh em với nhau cả đừng tranh giành những chuyện này. Tớ nhìn ra được cả ba chúng ta là tình trạng gì mà. Đều chung một phòng trong ký túc xá, cũng không cần khách khí với vãn. Cùng lắm thì sau này tớ đi theo lão Đàm ăn nhờ cơm thừa canh cặn vậy.” Cậu nhìn ra được hoàn cảnh kinh tế gia đình La Kiện hẳn là không tốt lắm, dù sao mới là năm nhất, học sinh vừa khai giảng liền đi làm thêm cũng không nhiều lắm, cái loại làm thêm ngu ngốc như Đào Âm thì không tính đến. Gia cảnh của Đàm Lâm cũng thường thường bậc trung. Nếu vướng vào một món nợ như vậy, sợ rằng trong nhà sẽ không tha cho y. Cậu tính toán Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn cho mình cũng không ít, cùng lắm thì lấy hết ra trả khoản bồi thường này rồi theo La Kiện đi làm thêm là được. “Tớ không có cơm ăn cũng không để cho cậu đói a.” Đàm Lâm đưa cho Diệp Xuyên cùng La Kiện mỗi người một ly nước, về mặt áy náy nói: “Cho dù là cậu bồi thường, tớ cũng không thể để cho một mình cậu chịu, tớ sẽ trả thành nhiều lần cho cậu.” Diệp Xuyên cảm thấy vui vẻ, khó trách người ta thường nói đánh nhau xong mới thành bằng hữu, mình đánh một trận, tìm được tri kỷ. La Kiện nhìn hai người bọn họ, do dự một chút rồi hỏi : “Tớ hỏi này, hai cậu như thế nào lại đến chỗ đó chơi vậy? Nơi đó là. . . Uhm, là Gay bar mà.” Đàm Lâm phốc một cái phun ra ngụm nước vừa uống, “Cái gì?” Diệp Xuyên kéo La Kiện chặt vật tránh nước miếng y phun ra, dường như chế giễu lặp lại, “Gay bar.” Đàm Lâm cầm ly nước, nét mặt co rúm, “Kháo, hèn gì nhảy múa mà không thấy mỹ nữ.” Diệp Xuyên cười to. La Kiện không cười, hắn có chút mất tự nhiên gãi đầu, thấp giọng nói : “Cái kia. . . Hai người có phải hay không cũng chẳng quan trọng, tớ không có kì thị đối với ‘cái kia’.” “Cái gì có phải hay không. . .” Đàm Lâm hơi sững sốt liền phản ứng lại, về mặt bị thương kéo cánh tay hắn, “Người anh em, cậu phải tin tưởng tớ. Tớ thực sự không phải, chỉ là chỉ muốn xem náo nhiệt mà thôi. Tớ vốn không biết đó là gay bar a.” La Kiện có chút lúng túng, “Không có việc gì, Đàm ca, tôi sẽ không kỳ thị hai người. Diệp ca cũng là người tốt. . .” Diệp Xuyên dùng cái tay không bị thương vỗ bàn cười đến gập người xuống. Cậu không nghĩ tới, một người có vẻ bề ngoài lạnh lùng như La Kiện cư nhiên còn có thể nói như vậy. Thấy Đàm Lâm dùng ánh mắt như thấy quỷ đánh giá chính mình, Diệp Xuyên nhắc chân đạp một cước vào móng hắn, “Người còn nhìn, lão tử thấy ngươi là chướng mắt rồi.” Đàm Lâm né tránh cú phi chân, cười hỏi : “Người thích dạng người như thế nào, ca ca sẽ thay người để ý. Nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài, ta vừa y rồi thì ngươi hằng tới.” Ngay lập tức có một bóng hình xẹt ngang qua đầu cậu, Diệp Xuyên lắc đầu, có chút tự giễu nở nụ cười, “Tớ áy hã, nếu là con gái tớ muốn tìm một Vương Ngũ Yên cơ, Còn đàn ông, vậy nhất định phải là một Kiều Phong a.” “Cậu bầm nút đi.” Đàm Lâm không thêm để ý đến cậu, bắt đầu lục lợi tủ tung tìm quần áo để tắm rửa. Diệp Xuyên đã tắm qua ở phòng khám của Nghiêm Hàn, đi đến trên giường thay đồ đi ngủ. Nhìn thấy quần áo của Nghiêm Hàn vắt ngoài lan can, trong lòng lại có chút rối rắm. Bộ quần áo này xử trí thế nào cũng thấy không tiện, ném đi sợ là không tốt lắm. Bằng không đem đi giặt ủi, rồi tìm cơ hội nói Đào Âm đem trả có lẽ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21

Lúc Diệp Xuyên vui vẻ đi tới đình nhỏ, Đào Âm ngồi tựa vào bàn đá bên cạnh đang không ngừng lấy thìa gầy gầy com trong hộp của mình ở trên bàn, khuôn mặt có vẻ không kiên nhẫn. Thấy Diệp Xuyên xuất hiện ở cuối con đường mòn, trong tay là túi nhựa có trà sữa mình thích, vội vàng giơ tay đang cầm thìa lên, “Tiểu Xuyên, bên này!” Thời tiết rất nóng, căn tin tuy rằng có mở máy điều hòa, nhưng hương vị đồ ăn, mùi hơi người trộn lẫn với nhau, còn làm cho người ta khó chịu hơn so với ở bên ngoài phơi nắng. Phần lớn thời gian Diệp Xuyên đều mua com rồi đem về phòng ăn, thỉnh thoảng cũng giống như hôm nay vậy ở trong vườn trường tìm nơi yên tĩnh ngồi trong chốc lát. Diệp Xuyên thờ hào hên ngồi xuống bên cạnh, tức giận nắm túi nhựa dẫn xuống trước mặt Đào Âm, “Chưa thấy ai như cậu vậy, đến người bị thương mà cũng khi dễ cho được. Uống ở đâu mà không giống nhau, sao cứ nhất định là trà sữa lạnh ở chỗ này. Cửa tiệm kia tớ thấy cũng rất tốt a.” “Cậu biết cái gì.” Đào Âm lấy từ trong túi ra ly trà sữa, hút một hơi rồi nói: “Hương vị trà sữa của cửa tiệm kia tuyệt không chính tông, trân châu bên trong thì khô khan.” Diệp Xuyên vén ống tay áo, hướng về phía cậu để lộ ra cổ tay bị băng bó, “Cậu sai bảo tớ mà không biết ngượng là gì đâu hả.” “Mời cậu ăn com, mời cậu ăn com là được mà.” Đào Âm chợt dạ liếc mắt nhìn cổ tay Diệp Xuyên, “Này, chia cho tên thương binh nhà cậu hai phần sườn kho. Vậy đã đủ tốt chưa, bạn thân?” Diệp Xuyên một chút cũng không cảm kích, “Tớ nghe nói sườn kho ở căn tin chỉ có mùi hương, ăn vào căn bản là không có thịt. Không đúng, không đúng, chính xác là thịt đã ăn thân ở một nơi có kết cấu phức tạp, vô luận là răng nanh hay chiếc đũa đều không thể lách vào. . .” Đào Âm cười đến nổi ho khan, “Rất cay nghiệt a, Tiểu Xuyên. Nào có khoa trương như vậy.” Diệp Xuyên gấp một cục xương đưa tới hộp com của cậu, “Cậu có thể tự mình nghiệm chứng thử xem.” Đào Âm miệng gặm cục xương, trông mất hết trượt qua phải, lại đảo sang trái trộm nhìn Diệp Xuyên. Diệp Xuyên bị cậu nhìn chịu không nổi, “Muốn biết cái gì thì hỏi đi.” “Vậy tớ đây sẽ không khách khí.” Đào Âm quả nhiên là chờ cậu nói ra những lời này, buông thìa trong tay, nghiêm trang hỏi: “Mấy người tới hôm qua chạy tới quán bar đánh nhau phải không?” Diệp Xuyên thẳng thắn trả lời, “Đánh, còn đụng phải người trong lòng cậu. Hấn chủ động thay cả nhóm giải vây, giúp chúng tớ một đại ân, cổ tay cũng là hấn băng bó giùm. Phi thường cảm động. Cảm ơn hấn cũng cảm ơn cậu, bất quá người nọ cũng không phải là người tốt.” Đào Âm ánh mắt tỏ vẻ không biết nói gì, “Rốt cuộc là cậu muốn cảm tạ hay là muốn mắng anh ấy.” “Chính mình tự lĩnh hội đi.” Diệp Xuyên nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm qua thì có cảm giác là lạ. Có lẽ Nghiêm Hàn thật sự không có ý gì xấu, nhưng cậu cực kỳ không thích cái loại cảm giác bị người khác đùa giỡn, hơn nữa bản lĩnh đeo bám dai hơn đĩa chỉ đề trêu chọc người khác của tên kia thật sự rất cao, khiến người ta vô cùng khó chịu. Đào Âm cắn ống hút, thần sắc hơi có chút khó hiểu nhìn cậu, “Anh ấy rốt cuộc chọc giận cậu cái gì? Không phải chính cậu nói anh ấy đã ra tay tương trợ các cậu sao?” “Hấn xem tớ là con khi mà đùa giỡn.” Diệp Xuyên liếc mắt nhìn Đào Âm, “Hon nữa còn đùa đến vô cùng cao hứng.” “Anh ấy bình thường không như vậy.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đào Âm cúi thấp xuống, có chút rồi rầm đánh giá nét mặt của Diệp Xuyên, sau đó nhanh chóng dời đi ánh mắt, “Nói không chừng anh ấy coi trọng cậu, cho nên mới đối xử khác biệt.” “Tớ đây thật rất cảm ơn hấn a.” Diệp Xuyên một chút cũng không cảm thấy được bác sĩ lưu manh kia coi trọng có cái gì đáng để mà vui vẻ, “Tớ thực chịu không nổi. Kêu hấn đùa giỡn người khác đi a.” Đào Âm kéo thật dài âm cuối ngâm nga, “Hữu ý tài hoa hoa bất phát. . .” “Ngừng, ngừng lại.” Diệp Xuyên vội vàng gấp lên một cục xương ý bảo mình vẫn chưa ăn xong, “Chờ ca ca com nước xong thiếu gia người lại tiếp tục tự tình.” Đào Âm ngâm cái ống hút không hề rỗng, ống hút bị cậu ngâm phát ra tiếng rột rột. “Cậu không ăn com a.” Diệp Xuyên thật sự chịu thua thẳng thốt lời thôi này, “Tớ cảnh cáo cậu, chỉ uống trà sữa và xoi đồ ăn vặt cậu cao không nổi đâu.” Đào Âm buông ly nước đã hết xuống, tức giận nói: “Nghiêm ca vừa gọi điện thoại cho tớ, kêu tớ khuyên cậu, tốt nhất nên chủ động qua đó thay băng. Nếu không tớ phải áp giải cậu qua.” Diệp Xuyên nhìn thân hình nhỏ bé, trêu tức Đào Âm, “Cậu á?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đào Âm lại sụp xuống, vẻ mặt giận dữ nói: “Cậu có đi hay không.” Diệp Xuyên biết trong lòng Đào Âm khẳng định có chút khó chịu. Tựa như cậu lúc trước, từ xa nhìn Lý Hành Tung cùng Diệp Thời Phi đi cạnh nhau, thỉnh thoảng trao đổi một ánh mắt cũng ẩn ý mười phần. Cho dù cậu có đứng ở ngay bên họ, thì vẫn có cảm giác bị cách ly. Chỉ có thể gặm nhấm nỗi bất an trong lồng ngực, trầm mặc nhìn thế giới riêng của hai người kia. Khi đó, chưa từng có ai nghĩ tới việc cho cậu một lời giải thích. Lý Hành Tung cảm thấy Diệp Xuyên hẳn là tin tưởng mình vô điều kiện, mà ánh mắt Diệp Thời Phi luôn che dấu khiến Diệp Xuyên nhìn không ra cảm xúc, gần như hữu tình, lại giống như vô tình. Vô luận người khác xảy ra chuyện gì, ở trong mắt hấn, tất cả đều chỉ là trò đùa không mấy quan trọng. Nhưng có lẽ là hữu tình đi. Diệp Xuyên thầm nghĩ, bằng không vì sao lại chấp nhận việc dành cả đời để ở bên cạnh người kia, lại chưa từng thẳng thắn tìm một lối đi bằng phẳng cho mối quan hệ của hai người. “Ăn com đi, đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa.” Diệp Xuyên bỗng nhiên có chút mềm lòng, đưa tay qua xoa xoa đầu Đào Âm, “Tớ căn bản không thích kiểu người như vậy.” Sắc mặt Đào Âm chợt đỏ lên. “Tin tớ đi.” Diệp Xuyên nhếch miệng cười, “Ánh mắt của tớ tuyệt đối tốt hơn nhiều so với con thỏ ngọc cậu.” Đào Âm chớp chớp mắt, đỏ mặt hỏi: “Vậy cậu thích kiểu người nào?” “Tớ ấy hả, tớ thích. . .” Mới được một nửa bỗng nhiên im bật, Diệp Xuyên chợt quên mất mình định nói gì. Một vài hình ảnh mơ hồ thoáng hiện rồi chợt mất không còn bóng dáng trong đầu cậu. Diệp Xuyên nghe được một thanh âm mềm mại dưới đáy lòng nhẹ giọng ní non: Ta thích người đàn ông kia, hẳn có ánh mắt vừa thâm trầm vừa lạnh lùng. Hấn vô cùng bình tĩnh tiêu sái trên con đường truy đuổi tiền tài cùng quyền thế, không ngại đem bất cứ cái gì ngăn cản hấn dẫm đạp dưới chân. Đây là cậu tự cho rằng mình đã hoàn toàn thoát khỏi chuyện cũ đã qua, những yêu hận oán hận quá si mê trước kia đều rõ ràng tận gốc rễ, cậu vẫn tưởng mình đã dùng một kiếp sống để đặt dấu chấm hết cho tình yêu tuyệt vọng. . . Giờ khắc này tất cả cậu quên đều đã hóa bụi bặm, vậy mà cậu vẫn còn. . . khổ sở. Diệp Xuyên không thể không thừa nhận, cậu của lúc đó chỉ toàn là đau khổ, bởi vì đã dùng hết tất cả để yêu, thế cho nên tình yêu này mới cắm rễ sâu vào tâm hồn, biến thành thói quen, một loại bản năng không bao giờ biến mất. Giống như là con người thì phải hít thở. Thời khắc này, cậu đang ở độ tuổi mười tám, vết sẹo khi xưa đã được băng bó kín kẽ bởi vẻ ngoài sáng sủa nhưng đầy ngây ngô của cậu. Thậm chí cậu còn không thể xác định mình trong quá khứ và ở hiện tại, đến tận cùng là người nào đang sống trong mộng. Cậu ngồi ở đây, lẳng lặng nhìn ánh mặt trời buổi trưa ban cho cậu một tia sáng giữa sự mê muội của chính mình, lại đột nhiên nhớ đến khoảng thời gian ở bên cạnh người kia. Nó cứ lưu luyến mãi trong ký ức, mình từng nằm ôm ấp người kia, thẹn thùng thì thầm những lời yêu đương say đắm chân thành bên tai hấn, nghe qua vừa ngọt ngào vừa tình tứ. Yêu, cũng không được. Nhớ, cũng không thể. Em chỉ biết rằng, mỗi lúc nhớ anh, em cần phải. . . hít thở. Nước mắt Diệp Xuyên vô thanh vô tức chảy xuống, trong lúc bị thương cậu thực khó có thể kiềm chế được mình. Đó là lời thoại phiền tình trong một bộ phim điện ảnh. Thế nhưng tại thời khắc tình cảm dâng trào này, thì chỉ có một câu nói buồn nôn được sử dụng vào những thời điểm đặc biệt như thế mới có thể biểu đạt hết đáy lòng nóng cháy và mãnh liệt của cậu. Cậu cũng chưa từng nói nhiều như vậy, cứ như lời trái tim muốn nói đều đem để trên đầu lưỡi. Có lẽ sau này. . . cũng sẽ không còn nữa. Đào Âm mang theo một chút tâm tình mong đợi chờ cậu nói hết nửa câu sau, vừa ngẩng đầu lại thấy Diệp Xuyên ngồi ngơ ngác, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, nhất thời luống cuống, “Làm sao vậy? Đang êm đẹp. . .” Diệp Xuyên đưa tay lau nhanh nước mắt trên mặt, “Không có việc gì. . . Tớ chính là. . . Chính là vết thương hơi đau.” Đào Âm bán tín bán nghi nhưng lại không có cách nào để hỏi sâu thêm, chỉ có thể nương theo lời nói của cậu mà an ủi, “Ngày mai đi thay băng, đổi thuốc, rồi sẽ không đau nữa.” “Không sao.” Diệp Xuyên đem hộp com đã ăn hết bỏ vào túi nhựa định mang đi vứt, đồng thời cảm thấy không yên lòng nói một câu vô nghĩa, “Trời nóng quá chừng, đúng rồi, tại trời nóng nên vết thương mới khó chịu. . .” “Tiểu Xuyên.” Đào Âm kéo cậu lại, thần sắc có vẻ bất an, “Tiểu Xuyên cậu không phải là. . . Giận tớ đấy chứ?” Diệp Xuyên bị cậu nói chẳng hiểu ra sao này khiến cho thần trí đang rã rời lập tức quay trở về. Cậu nhìn cái túi nhựa trong tay, sững sờ trong chốc lát mới hỏi lại, “Tớ giận cậu cái gì chứ?” Đào Âm cắn môi, nhỏ giọng lầm bầm như muỗi kêu, “Kỳ thật tớ không có ghen với cậu.” “A?” Diệp Xuyên nghe nhưng không hiểu được. Đào Âm đỏ mặt, dường như giận dữ lớn tiếng nói: “Tớ nói, tớ không có ghen với cậu.” Diệp Xuyên sững sờ một chút mới phản ứng lại, “Cậu. . .” Đào Âm vẻ mặt có chút không xong, vội vã nói câu com chiều gấp lại, liền mang theo túi rác quay đầu chạy. Diệp Xuyên vẫn đứng ở nơi đó thần ra cả nửa ngày. Cậu nghĩ lúc trước nếu Diệp Thời Phi có thể ở trước mặt mình nói cùng một câu như vậy, dù chỉ là một câu ám chỉ nịnh mợ, mình có phải cũng giống như Đào Âm

hiện giờ, kiệt lực che dấu sự nhẹ nhõm nơi đáy lòng, vui mừng nhảy nhót rồi đi? Buổi chiều còn có tiết học, Diệp Xuyên đi dọc theo con đường nhỏ kế bên thư viện trở lại ký túc xá để lấy tập sách. Lúc đi đến tầng trệt của ký túc xá, Diệp Xuyên nhìn thấy cách đó không xa, cạnh lối đi bộ đậu một chiếc xe màu xám bạc, Diệp Xuyên bắt gặp nhìn kĩ lại lần nữa, không biết tại sao, cậu cảm thấy mình đã từng nhìn thấy chiếc xe này ở đâu đó. Biển số xe là một dãy số xa lạ, hẳn không phải là xe của người quen, nhưng không biết vì cái gì, Diệp Xuyên mới thấy nó liền cảm thấy nhìn quen mắt. Lúc đi lên thang lầu Diệp Xuyên vẫn còn suy nghĩ rất cuộc mình ở nơi nào gặp qua chiếc xe này, kết quả khi mở cửa phòng ký túc xá, cậu liền đứng ngốc một chỗ. Trên bàn học của cậu chồng chất bao to gói nhỏ, một thân hình đàn ông cao lớn đưa lưng về phía cậu đứng ở trước cửa sổ hút thuốc. Ánh nắng chói mắt buổi trưa mờ mờ bao quanh hình dáng hắt hắt đứng ở nơi đó, giống như phác họa một đường viền hư ảo, có loại cảm giác khác thường không chân thật. Diệp Xuyên dường như thấy mọi chi tiết trên người hắn một cách mơ hồ, nhưng cảm giác quen thuộc cũng đã tràn ra, nhanh đến làm cho người ta trở tay không kịp

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Cánh cửa sổ khép kín bỗng nhiên bật mở, một thước phim rất đời quen thuộc đang lướt nhanh qua miền ký ức của cậu. Cùng một người, cùng một tư thế đứng dựa vào thành cửa, tay áo xắn lên, điều thuốc ngậm trễ một bên miệng. Nghe được âm thanh mở cửa, người đó từ từ quay người lại, hơi uể oải dang hai tay ra, “Lại đây, cho anh ôm một cái.” Sau đó, hẳn sẽ... Diệp Xuyên đột nhiên giật mình một cái, triệt để thanh tỉnh lại. “Sao anh lại tới đây?” Diệp Xuyên che dấu ánh mắt, quay đầu nhìn những thứ trên bàn, “Mấy thứ này... Cho tôi sao?” Lý Hành Tung dập tắt tàn thuốc ở trên bệ cửa sổ, cười cười đưa mắt đánh giá cậu từ trên xuống dưới, “Đen hơn một chút, cũng gầy đi không ít a.” Diệp Xuyên cảm thấy giọng điệu nói chuyện của hắn quá mức thân thiết, có chút mất tự nhiên cười cười, “Hai người vừa trở về sao?” “Phải, vừa về thôi.” Lý Hành Tung nhu nhu huyệt Thái Dương, trên mặt toát ra vài phần mệt mỏi, “Lần này đi thời gian hơi lâu, bắt quá ở bên kia tình hình tiêu thụ tốt lắm, cũng đã bố trí người đáng tin cậy, trong vòng một hai năm tới anh và anh hai của em không cần chạy qua chạy lại.” Diệp Xuyên chỉ biết, thời gian mình tập quân sự, hắn và Diệp Thời Phi đi công tác ở phía Nam, có điều không nghĩ đến bọn họ đi những một tháng. Trường học bên kia cũng không biết sắp xếp như thế nào, Diệp Xuyên nghĩ bọn họ thiếu nợ môn học như vậy khẳng định không phải một hai lần. “Nhà máy của các anh...” Diệp Xuyên mới nói được một nửa đột nhiên ngừng lại, mình nhớ sai rồi nói lầm. Lý Hành Tung cùng Diệp Thời Phi bắt đầu tự mở nhà máy hẳn là khi cậu học năm ba đi. “Em nghe anh hai nói sao?” Lý Hành Tung cũng hơi bất ngờ, “Chuyện nhà máy còn chưa có bản bạc xong, mọi người trong nhà phản đối bọn anh phát triển quá nhanh.” Diệp Xuyên gật gật đầu, không biết nên nói cái gì cho phải. Cậu phát hiện khi ở trước mặt người này luôn rơi vào tình trạng hồn vía lên mây, cái gì nên nói cái gì không, cho dù trước đó đã suy nghĩ kĩ càng, đến lúc gặp vẫn rối loạn tay chân, không tự chủ được, sẽ bị hắn dắt mũi. Diệp Xuyên bực bội bản thân mình một lúc, mới nhớ tới phải rót cho hắn ly nước. Mặc kệ như thế nào, hiện tại hắn cũng là khách, đây là phép lịch sự cơ bản nhất cần phải chú ý. “Thời Phi một nên về trước để nghỉ ngơi, anh tiện đường đem đồ đến đây.” Lý Hành Tung cầm ly nước cậu đưa cho, cười nhẹ nói: “Từ hồi em dọn đến trường, anh cũng không ghé qua nhìn xem em thế nào. Sao, thích ứng được không?” Diệp Xuyên đành phải đáp: “Ly ca, anh quá khách sáo rồi. Tôi ở nơi này rất tốt.” Lý Hành Tung gật đầu, chậm rãi chuyển ly nước qua tay kia, “Buổi chiều có tiết không?” “Có.” Diệp Xuyên vội vàng nói: “Trở về lấy tập vở.” “Vây đi thôi.” Lý Hành Tung buông cái ly, “Anh đưa em qua đó.” “Không cần đâu.” Diệp Xuyên thực không quen nhìn Lý Hành Tung khách khí với cậu như vậy, cảm giác rất quái lạ. Thật giống như đối mặt với người quen cũ bị mất trí nhớ, một bên thì trong lòng nhớ rõ tất cả, mà bên kia lại không nhớ được một chút nào. “Đi thôi, khách sáo cái gì.” Lý Hành Tung chỉ bao to gói nhỏ trên bàn, “Vài bộ quần áo, một ít đồ trang trí còn có chút đặc sản ăn vặt. Anh biết em không thích ăn đồ ngọt, mấy món này đều được lựa chọn cẩn thận.” Diệp Xuyên chỉ biết nói: “Cám ơn.” “Tiểu Xuyên.” Lý Hành Tung ngoái đầu nhìn cậu, ánh mắt thâm trầm, nét tươi cười bên môi lại mang theo vài phần hứng thú không rõ ràng, “Lần này em đến B thị anh mới phát hiện, một năm không gặp, em thay đổi rất nhiều.” Diệp Xuyên giật thót, “Anh muốn nói đến phương diện nào?” Lý Hành Tung chỉ nhìn cậu, giống như đang cẩn thận phân biệt cái gì. Diệp Xuyên mất tự nhiên tránh đi tầm mắt của hắn, cậu biết ánh mắt Lý Hành Tung rất có thần, những lúc nhìn chăm chăm vào người khác sẽ làm họ không tự chủ được mà sinh ra một loại lỗi giác như liếc mắt đưa tình. “Em đã học được cách che dấu bản tính của mình.” Trong mắt Lý Hành Tung hiện lên một tia tiếu dưỡng, “Khi trong lòng cảm thấy khó chịu sẽ không thẳng thắn nói ra như trước kia.” Diệp Xuyên không hiểu lắm dụng ý trong những lời nói này, “Như vậy không tốt sao?” Lý Hành Tung nhìn em bằng ánh mắt khác. Ngay khi Diệp Xuyên nghĩ hẳn còn muốn tiếp tục đề tài này, lại nghe hắn nói: “Anh với Thời Phi đi gần một tháng, cũng chưa hỏi han đến tình hình của em trong trường học, tôi nay tự tập một bữa đi?” Diệp Xuyên do dự một chút, rồi gật đầu, “Được.” Diệp Thời Phi là anh hai của mình, Lý Hành Tung là bạn của anh ấy... Cho dù muốn cậu cũng không thể nào trốn khỏi hai người, về điểm này Diệp Xuyên đã tự giác cam chịu. Mặc kệ là như thế nào, chỉ ngồi cùng ăn cơm mà thôi, chịu đựng khoảng hai ba tiếng, cậu có gì mà không thể nhẫn? Diệp Xuyên tan học trở về đem đồ ăn vặt Lý Hành Tung cho chia ra làm mấy phần. Để lại một phần cho mình và bạn cùng phòng, còn lại phân ra làm hai, một cho Đào Âm, một để dành cho Thiệu Khải. Thời gian huấn luyện quân sự của Đại học Công an lâu hơn so với trường B, Thiệu Khải có khả năng tới cuối tháng mới trở về. Khi Diệp Xuyên đi đến chỗ hẹn, tiện đường đem gói đồ ăn vặt đưa cho Đào Âm. Lúc Đào Âm nhìn thấy cậu thì vô cùng kinh ngạc. Buổi chiều nhận được tin nhắn của Diệp Xuyên, nói buổi tối có việc không thể cùng nhau ăn cơm, còn tưởng rằng Diệp Xuyên tìm cơ tránh mặt cậu, không ngờ cậu tìm đến mình nhanh như vậy. “Những món này đều là của anh hai tới đi công tác ở phía nam mang về.” Diệp Xuyên đem gói to đưa cho cậu, “Tớ thấy cậu thích nhất đồ ăn vặt, cho nên cố ý để dành một túi lớn đây.” Đào Âm cảm thấy, chần chờ hỏi: “Vây buổi tối, cậu...” Diệp Xuyên gật đầu, “Tối nay ăn cơm với anh ấy.” Đào Âm yên tâm, trên mặt cũng lộ ra nét tươi cười, “Đi đi, bắt quá không được uống rượu cũng không ăn những món có tính kích thích. Tôm cua, thịt trâu bò dê đều không thể ăn. Đây là Nghiêm ca dặn dò.” Diệp Xuyên nghiêng mắt liếc cậu một cái, “Biết Nghiêm ca của cậu lợi hại rồi, cho dù tớ có ăn hẳn cũng có thể chữa trị được mà.” Đào Âm tròn mắt, thể nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, “Hay để tớ gọi điện thoại thay cậu hỏi Nghiêm ca thử xem? Nếu lỡ ăn trúng cái gì bậy bạ, vết thương cũng lâu lành.” “Thôi không cần phiền toái.” Diệp Xuyên cảm thấy tốt nhất không nên dính dáng gì tới tên bác sĩ lưu manh kia, “Tớ sắp trở rồi, đi trước đây.” Không chờ Đào Âm có phản ứng gì, Diệp Xuyên vội vàng chạy đi. Kỳ thực có Nghiêm Hàn ở giữa, đâu riêng mình Đào Âm không thoải mái trong lòng, Diệp Xuyên ít nhiều gì cũng có một chút ngại ngùng. Trong lúc mối quan hệ của Nghiêm Hàn và Đào Âm đang còn rối rắm chưa giải quyết xong, Diệp Xuyên nghĩ, mình có lẽ nên tránh xa hai người kia một chút... So sánh hai kiếp, ngoại trừ khẩu vị hơi khác một chút, Lý Hành Tung kỳ thật không có thay đổi quá lớn, những nơi thường đi tiêu khiển cũng chỉ có vài điểm. Chỗ hẹn lần này là câu lạc bộ Kim Toàn, nơi Lý Hành Tung thường đến nhất. Bất quá thói quen của hắn là hay mời người đến nơi này thảo luận chuyện làm ăn, cho nên bình thường hai người hẹn hò sẽ không đến đây. Thời điểm Diệp Xuyên theo nhân viên phục vụ đi vào phòng riêng, Lý Hành Tung đã đến, đang tựa người vào cửa sổ gọi điện thoại. Thấy cậu bước vào, không lên tiếng dùng tay ra hiệu, ý bảo cậu chờ.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng đem trà lên rồi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại hai người. Lý Hành Tung ân ân đáp ứng qua điện thoại, cuối cùng chốt lại một câu, “Giữa trưa ngày mai đem bán báo giá đến văn phòng của tôi.” Điện thoại bên kia không biết nói cái gì, Lý Hành Tung bỗng nhiên phát hỏa, “Tôi nuôi các người chẳng lẽ chỉ để làm một đám ăn không ngồi rồi sao?!” Diệp Xuyên bị câu nói đột nhiên lớn tiếng này làm cho hoảng sợ. Ngẩng đầu nhìn lên, thấy biểu tình của Lý Hành Tung thế nhưng không có bao nhiêu tức giận, chỉ là mặt mày hơi nhăn lại, có chút không kiên nhẫn. Đây là lần đầu tiên Diệp Xuyên nhìn bộ dáng này của hắn. Khoảng thời gian hai người sống chung, Lý Hành Tung không cho Diệp Xuyên đến công ty tìm hắn, cũng rất ít khi đem công việc về nhà làm. Đôi khi Diệp Xuyên cũng suy đoán, người đàn ông này đến tận cùng là trời sinh bản năng cẩn thận chặt chẽ, hay là... có ý đề phòng người bên cạnh? Cũng có thể là, khi đó cậu chưa khiến cho Lý Hành Tung cảm nhận được, mình là người mà hắn muốn chia sẻ thành công. Một ngón tay ở trước mắt quơ quơ. Diệp Xuyên ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt mang theo tiểu ý của Lý Hành Tung. “Sao tự nhiên lại ngơ ngẩn vậy?” Lý Hành Tung ngồi xuống bên cạnh cậu, thuận tay đem thực đơn để lên trước mặt, “Gọi món đi, nhìn xem muốn ăn cái gì.” “Chờ một chút đi.” Diệp Xuyên rất hiểu cá tính Diệp Thời Phi, không muốn chỉ vì chút việc nhỏ không đáng kể này mà khiến Diệp Thời Phi mất hứng. “Chờ cái gì?” Lý Hành Tung có chút buồn cười nhìn cậu, “Chờ ăn khuya cùng nhau sao?” Diệp Xuyên bỗng nhiên hiểu ra, hôm nay không phải Lý Hành Tung và Diệp Thời Phi kêu mình ra ăn chuyện, mà là một mình Lý Hành Tung hẹn cậu ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Diệp Xuyên buông cuốn thực đơn, trong đầu có loại cảm giác mê muội kỳ quái, “Anh hai của tôi không đến?” Lý Hành Tung hơi nhưn một bên chân mày, “Anh có nói câu ấy sẽ tới sao?” Hắn quả thực chưa từng nói như vậy, là Diệp Xuyên ngay từ đầu đã hiểu sai ý của hắn thôi. Nhưng... Diệp Xuyên có chút mờ mịt tự hỏi chính mình: Thật sự là do mình hiểu sai, chứ không phải người này cố ý sao? Diệp Xuyên bắt đầu cảm thấy mê man. Cậu nhìn người đàn ông trước mặt, trong đầu đôi tối đôi lui đều là những lời Diệp Thời Phi nói khi cùng cậu ngà bài. Cậu nhớ lúc mình bắt gặp quần áo trong tủ âm tường tại phòng khách, ban công bố trí cây cảnh dựa theo sở thích của hắn, nhớ Diệp Thời Phi khi nói chuyện thái độ hơi có chút xấu hổ, trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng chán ghét. “Hôm nay anh làm như thế này.” Diệp Xuyên dứt khoát hỏi hắn, “Anh hai của tôi có biết không?” Lý Hành Tung vô cùng kinh ngạc nhìn cậu, “Hiện tại là thời gian riêng tư, anh và Thời Phi chỉ là hợp tác làm ăn, sao sinh hoạt cá nhân cũng phải báo với cậu ấy chứ?” “Hợp tác làm ăn?” Diệp Xuyên vẻ không tin nhìn hắn, “Anh và anh ấy chỉ là bạn bè làm ăn thôi sao?!” Lý Hành Tung hơi nhủ mị, “Em hỏi như vậy, rốt cuộc là có ý gì?” Diệp Xuyên muốn nói mình cũng không có ý gì, nhưng cậu nhìn người đàn ông trước mặt, một lời cũng không thốt ra được. Đáy lòng bỗng cảm thấy có sự phản nộ vi diệu, cảm thấy mình bị đem ra đùa giỡn. Nhưng cụ thể là ai đang trêu cậu và tại sao lại bị trêu chọc như vậy, cậu hoàn toàn không giải thích được. Cảm giác này có lẽ còn vượt xa cả sự phản nộ, khi Diệp Xuyên đem nó liên hệ với những việc đã trải qua ở kiếp trước, trong lòng cậu thậm chí còn sinh ra một nỗi sợ hãi vô hình. “Tiểu Xuyên.” Lý Hành Tung có chút lo lắng nhìn lại gần, bàn tay để trên vai cậu vô nhẹ, “Nghĩ cái gì vậy?” Thời điểm bàn tay của Lý Hành Tung đặt lên vai, thân thể Diệp Xuyên nhẹ run lên. Cảm giác quá mức quen thuộc, cảm xúc nhẹ nhàng trong nháy mắt làm cho cậu tự mình muốn sa vào trong đó. “Có phải anh dùng từ có vấn đề, cho nên khiến cho em hiểu lầm đúng không?” Lý Hành Tung bàn tay vẫn còn đặt trên vai cậu, giọng điệu lại vô cùng dịu dàng, “Nếu em có gì muốn hỏi, anh cam đoan sẽ nói hết, không che giấu bất cứ điều gì.” Diệp Xuyên lắc đầu. Cậu đơn thân đối mặt với Lý Hành Tung còn chưa đến nửa giờ, mà đã cảm thấy bản thân chẳng còn chút sức lực. Giống như sự xuất hiện của người này luôn mang đến cho cậu cảm giác rã rời thấm sâu tận đáy lòng, khiến cơ thể cảm thấy mệt mỏi. Diệp Xuyên biết bản thân mình đang vướng vào một sự hiểu lầm. Mỗi khi cậu đối mặt với người này, trong lòng lại đè nặng trĩu nhớ của hai kiếp. Điều này vô luận đối với hắn hay là chính mình đều không công bằng. Nhưng cậu lại không có biện pháp đem hai gương mặt giống hệt nhau, nhưng biểu cảm bất đồng tách ra làm hai, bởi vì cơ bản đó là cùng một người. Về phần giữa hắn cùng Diệp Thời Phi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cậu đã không còn hứng thú muốn biết. Diệp Xuyên cảm thấy suy nghĩ trước kia của mình hoàn toàn sai lầm rồi, nếu biết hai người kia sống chung là chuyện thầm kín, thì phải thông minh mà né tránh cho xa, chứ không phải thay đổi nhiều kiểu thách thức chính mình chỉ để thừa nhận điểm mấu chốt — Vận mệnh an bài cho cậu cơ hội sống lại một lần nữa, không phải để cậu dùng nó đi đánh cược. Chỉ có tránh xa hai người kia, mình mới chân chính có được cuộc sống mới, có khả năng tránh khỏi quỹ đạo của vận mệnh trước kia. Diệp Xuyên hất cái tay đang để trên vai, nhẹ nhàng lắc đầu, “Lý Hành Tung, tôi thật sự không muốn chen vào mối quan hệ giữa anh và Diệp Thời Phi.” Lý Hành Tung hơi hơi sửng sốt, “Vậy là có ý gì?” “Trong lòng anh chắc cũng hiểu được mà.” Diệp Xuyên nhìn thẳng vào mặt người đàn ông trước mặt, đáy lòng xẹt qua một tia hoảng hốt trong nháy mắt. Lúc này Lý Hành Tung đang ở giai đoạn phá kén mà ra, bởi vì nóng lòng khoe khoang thực lực của mình ở trước mặt người bói, lời nói cứ chỉ đều bộc lộ tài năng, không buồn che dấu một chút nào. Diệp Xuyên vẫn cảm thấy đây là thời điểm Lý Hành Tung hấp dẫn nhất, sau đó hắn ở thương trường lăn lộn, tôi luyện bản thân thành người am hiểu thủ đoạn, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện quỷ, đã không còn loại biểu hiện làm người khác đoán được tâm tình nữa. Bất quá, những điều này đều trở thành quá khứ. Vô luận như thế nào, đã không còn liên quan gì đến cậu. “Tôi...” Diệp Xuyên đang muốn nói lời tạm biệt, thì nghe chuông điện thoại trong túi quần kêu vang. Lấy ra nhìn thì thấy một dãy số lạ. Nhưng đây không phải là điểm mấu chốt, vừa vặn Diệp Xuyên cần một cái cớ. Cũng không cần biết người gọi điện thoại đến là ai, vội vàng bấm nút nhận cuộc gọi. “Tiểu Xuyên?” Bên tai truyền đến thanh âm của một người đàn ông, trầm thấp tao nhã, dường như đã từng nghe qua, “Cậu hiện tại đang ở trường học sao?” “Không có, tôi ở bên ngoài, sẽ trở về ngay.” Diệp Xuyên cũng bất chấp người kia là ai, vội vàng nói theo lời kịch thuận tiện cho mình, “Khoảng mười lăm phút nữa.” Sắc mặt Lý Hành Tung âm trầm. Diệp Xuyên thầm nghĩ, quả nhiên còn chưa có học được cách che dấu cảm xúc của chính mình. . . Người phía bên kia điện thoại thấp giọng nở nụ cười, “Tôi đang ở bên ngoài. Có cần tôi đón cậu không?” Diệp Xuyên vội vàng nói: “Không cần, tôi đang ở Kim Toán, cách trường học rất gần. Sẽ lập tức trở về.” Nói xong cũng không chờ hắn nói thêm cái gì nữa, vội vàng tắt điện thoại, quay qua nói với Lý Hành Tung: “Thật ngại quá, Lý ca, trường học có chút chuyện, tôi phải trở về.” Lý Hành Tung một lần nữa để lại vai của cậu, “Tiểu Xuyên, anh nghĩ em có chút hiểu lầm.” Diệp Xuyên bắt động thanh sắc đẩy tay hắn ra, “Lý ca, tôi còn có việc, đi trước đây.” Rốt cuộc có hiểu lầm hay không, Diệp Xuyên không muốn tìm hiểu. Cậu chỉ biết là Lý Hành Tung cùng Diệp Thời Phi có quan hệ dây dưa cũng không phải chỉ cần hai chữ hiểu lầm là có thể giải thích rõ. Giữa hai người bọn họ, cuộc sống, công việc, những điều riêng tư đều đã xen lẫn vào nhau, chồng chéo lẫn lộn, rất khó phân chia giới tuyến rõ ràng. Diệp Xuyên đi vòng qua hắn, kéo cửa phòng rồi bước ra ngoài. Lý Hành Tung trầm mặc nhìn theo cậu rồi đi. Hắn luôn biết cậu nhóc này tính tình không tốt, rất vội vàng hấp tấp. Nhưng lại không ngờ rằng, khi cậu không nóng nảy ngược lại càng khó đối phó. Mang theo bụng đói xuống lầu, tâm tình của Diệp Xuyên thật không tốt. Cậu cứ tưởng rằng trong lòng buồn bực có thể làm mình thêm ăn, thông qua việc ăn uống để tìm một chút an ủi. Không nghĩ tới giây vò một hồi, chỉ có nửa tách nước trà lớt dạ, buồn bực trong lòng ngược lại tăng lên gấp bội. Khi đi xuyên qua phòng chờ, di động của cậu lại vang lên. Diệp Xuyên lấy ra nhìn, thấy vẫn là số điện thoại không quen vừa rồi. Diệp Xuyên vốn chỉ là mượn cuộc

điện thoại lúc này để lấy cớ, hiện tại đã ra ngoài được rồi, tất nhiên cũng không cần mượn cớ này nọ nữa. Cậu từ chối cuộc gọi, đang định bỏ điện thoại đi động vào túi, dư quang thoáng mắt thoáng nhìn thấy một bóng người đi gần bên, đưa tay bắt lấy cổ tay cậu. “Không nghĩ tới lại đúng lúc như vậy.” Người kia lại gần nhìn kỹ cậu, rồi cười nói: “Sao nào, vừa rồi trong điện thoại còn khách khí như thế, giờ gặp sao về mặt lại kém sắc vậy?” “Lại là anh?” Diệp Xuyên thực khó chịu nhìn người đột nhiên xuất hiện bên cạnh, “Sao anh lại ở đây?” “Tại sao tôi lại không thể ở chỗ này?” Nghiêm Hàn hỏi lại, “Họ Nghiêm không thể ra vào câu lạc bộ Kim Toàn? Thực sự có cái quy định như vậy sao?” Diệp Xuyên tức giận đẩy tay hắn ra, “Anh thích chỗ nào thì ở chỗ đó đi. Không liên quan gì tới tôi.” “Như thế nào là không liên quan.” Nghiêm Hàn không thèm để ý đến thái độ của cậu, một bên kéo tay cậu đi vào, một bên tiến đến gần nói nhỏ vào tai: “Tôi và Hắc Lục đang ở bên trong uống rượu. Cậu cũng vào kính hán một ly, nói vài ba câu lời hay ý đẹp, để kết thúc chuyện này cho rốt ráo đi.” Diệp Xuyên rất là phản cảm đối với chuyện kính rượu, “Tôi không phải đã nói là sẽ đền tiền rồi sao?” “Chỉ đền tiền thôi là không đủ.” Nghiêm Hàn giơ lên một ngón tay ở trước mặt cậu lắc lắc, “Trong giới hắc đạo chuyện giữ gìn mặt mũi còn trọng yếu hơn cả sinh mệnh. Cậu đang là học sinh mà chọc tới người như vậy rất là phiền toái a.” Diệp Xuyên nhún mày. “Chỉ một ly rượu mà thôi.” Nghiêm Hàn nhỏ giọng khuyên, “Cậu thử nghĩ xem, đánh thì cũng đã đánh rồi, đập bẻ không ít đồ của quán người ta, bây giờ chỉ phải nhịn một chút lại làm không được?” Diệp Xuyên chẳng phải là người không chịu được ủy khuất. Huống chi phía sau còn hai người La Kiện và Đàm Lâm, nếu thật sự gặp phải chuyện gì phiền toái, so với mình bọn họ lại càng không dễ chịu. “Được rồi, anh sắp xếp đi.” Diệp Xuyên kiềm nén sự bức bối mà gật đầu, “Không phải là chỉ cần ra về đáng thương thôi sao, tôi sẽ làm được.” “Không cần tới mức ấy, cậu chỉ hơi khách khí một chút là được. Tốt xấu gì có tôi ở bên cạnh cậu, dù sao Hắc Lục cũng cho tôi một chút mặt mũi.” Nghiêm Hàn nói xong, nâng tay muốn sờ lên tóc của cậu, lại bị Diệp Xuyên nghiêng đầu né tránh. “Đừng nghĩ chuyện chiếm tiện nghi của lão tử.” Diệp Xuyên tức giận liếc hán một cái, “Lão tử chán ghét cái loại người dễ tiện này, đầu óc toàn tính trù, câu tam đáp tứ, đã ăn trong bát còn trông trong nồi.” Nghiêm Hàn sững sốt, lập tức cười to, “Cậu đây là bị cái gì kích thích a?” “Đi thôi, đi thôi.” Diệp Xuyên lười cùng hắn nói lời vô nghĩa, “Nhanh lên, diễn xong rồi tôn tử ta đây còn phải quay về trường học.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24

Tuy rằng Diệp Xuyên không có ấn tượng tốt đối với Nghiêm Hàn, nhưng cũng biết lần đánh nhau này lại có liên quan đến Hắc Lục, tốt nhất vẫn là việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa hư không, thời gian càng lâu đối với mình và hai người bạn cùng phòng lại càng thêm bất lợi. Nếu Nghiêm Hàn có thể cầu được một chút ân tình, mình đành phải phối hợp mà hạ mình. Bởi vậy khi Nghiêm Hàn khoác vai cậu dẫn vào phòng riêng, Diệp Xuyên cũng không có biểu hiện phản cảm. Khi cửa phòng được đẩy ra, một luồng khí tràn ngập mùi khói thuốc và hơi người ập vào mặt, Diệp Xuyên bắt gặp nhún mày. Nghiêm Hàn vỗ nhẹ lên vai cậu, ý bảo hãy nhẫn nại. “Nghiêm ca đã trở lại.” Từ góc phòng có người hô lớn, “Còn mang theo quần gia đến.” Trong phòng bùng phát một trận cười. Mắt Diệp Xuyên còn chưa thể thích ứng với bóng tối, chỉ cảm thấy khói thuốc mù mịt lơ lửng trong phòng tựa như lọt vào thạch động có đám ma quỷ đang nhảy múa, cũng không phân biệt được là nam hay là nữ, chỉ có thể theo Nghiêm Hàn đi về phía trước. Vài giây sau, mới chú ý tới phía cuối của căn phòng này là một bức tường kính, nhìn ra bên ngoài có thể thấy quán bar của câu lạc bộ nằm ở tầng thấp nhất. Thời gian này còn sớm, quán bar mới chỉ có vài bàn là có khách, ánh sáng sắp đặt thập phần nhu hòa. Có vài người ngồi trên ghế sofa kê sát vách tường, trên bàn trà bằng kính đặt ở trước mặt bày đầy đồ ăn vặt cùng với rượu bia, xem ra đã uống được một lát rồi. Nghiêm Hàn giúp Diệp Xuyên đi đến gần, lúc này Diệp Xuyên mới nhận ra người ngồi ở chính giữa ghế sofa là Hắc Lục, bên người có một thiếu niên mi thanh mục tú ngồi dựa vào rất thân mật, tay cầm một cái nĩa xiên trái cây đưa cho Hắc Lục ăn. Thấy hai người bọn họ lại gần, trong khi Hắc Lục chỉ đưa mắt nhìn thoáng qua, thì thiếu niên kia lại tràn ngập hiếu kỳ, ánh mắt không ngừng quét tới quét lui trên người bọn họ. Nghiêm Hàn dùng tay nhẹ nhàng đẩy lưng Diệp Xuyên, cậu hiểu ý, cúi đầu kêu một tiếng, “Hắc ca.” Hắc Lục đem hột nho nhả vào lòng bàn tay của thiếu niên, thờ ơ liếc mắt nhìn Diệp Xuyên một cái, “Ngồi đi.” Hai bên trái phải có mấy người đứng lên nhường chỗ, Nghiêm Hàn không khách khí ngồi xuống, đem Diệp Xuyên kéo vào trong lòng. Diệp Xuyên cũng không nhỡ, lười biếng dựa vào Nghiêm Hàn. Ánh mắt lúc này đã thích ứng được với bóng tối, cậu để ý thấy không ít người đang âm thầm đánh giá mình, trong ánh mắt soi mói hiện lên vẻ thích thú, giống như không thèm che giấu sự đánh giá của bọn họ về cậu. Điều này gây cho người ta một cảm giác vô cùng khó chịu, khiến Diệp Xuyên theo bản năng liên tưởng tới loài dã thú đang ăn mình trong bụi rậm để săn mồi. Diệp Xuyên cảm thấy mình hình như đã sai lầm khi tiến vào lãnh địa của loài động vật hoang dã, chung quanh là một đám dã thú hung ác, mà bây giờ cậu lại càng leo lên đến đỉnh đầu của loài săn mồi. Diệp Xuyên vô thức tập trung lực chú ý trên người Hắc Lục. Hắc Lục tựa hồ không để mắt đến Diệp Xuyên. Trong phòng nhiều hơn hay ít đi một người đối với hắn mà nói cũng không có khác biệt gì. Hắn mang theo vài phần hứng thú và thần sắc uể oải nhìn quán bar dưới lầu, chỉ có khi nào thiếu niên đưa trái cây đến bên miệng mới há miệng lơ đãng cắn một miếng. Người này tựa như con sói đầu đàn. Hắn ngồi tại chỗ, cho dù không nói một lời, cũng không ai có thể xem nhẹ sự tồn tại của hắn. Diệp Xuyên không biết thủ lĩnh giống như hắn mỗi ngày sẽ làm cái gì, nhưng khi cậu ngồi bên cạnh, thật sự có thể cảm giác được từ trên người hắn phát ra sự uy hiếp vô hình, tựa như ngay một giây sau đó hắn sẽ bỏ nhào lại, không chút lưu tình cắn đứt yết hầu của mình. Diệp Xuyên bất an động đậy, đang muốn đổi tư thế, thì nghe Nghiêm Hàn ghé vào lỗ tai nói nhỏ: “Chịu đựng chút đi, ngồi một lát rồi tôi dẫn cậu đi trước.” Diệp Xuyên gật gật đầu. Nghiêm Hàn lại hỏi, “Ăn gì không? Trái cây nhé?” “Không cần.” Diệp Xuyên lắc đầu, “Cơm chiều tôi còn chưa ăn, sao mà ăn trái cây được.” Nghiêm Hàn đang định đáp lại, chợt nghe thiếu niên bên cạnh Hắc Lục cười nói: “Nghiêm ca cùng tiểu sư ca kê tai nói nhỏ cái gì mà vui thế. Nhìn vẻ mặt anh ấy cười đến không thấy Tổ quốc, chắc là bị vợ quản lý chặt rồi.” Diệp Xuyên lạnh như băng quét mắt liếc hán một cái, cảm thấy thẳng thóc này nói chuyện thật nghe không lọt tai. Thiếu niên bị ánh mắt kia làm cho kinh ngạc, có chút vô thức quay đầu nhìn Hắc Lục. Hắc Lục vỗ vỗ khuôn mặt của hắn, tựa tiểu phi tiểu nói: “Cậu nên an phận chút đi. Nếu thực sự đánh nhau cậu nhất định không phải là đối thủ của cậu ấy.” Thiếu niên không phục, ánh mắt soi mói lướt nhanh trên người Diệp Xuyên, “So với tôi thì cao hơn một chút, cũng không cường tráng gì mấy.” Diệp Xuyên cũng không khách khí nhìn lại. Cảm thấy thân thể nhóc ranh này mảnh khảnh gầy gò, so với Đào Âm còn không bằng, nhìn thôi cũng biết không phải là đối thủ của mình. Thiếu niên làm nũng túm tay Hắc Lục, “Em đang luyện tập cùng Kỳ ca, đã lên đến đai đen nhất đẳng rồi.” Diệp Xuyên tỏ vẻ khinh thường. Hắn nhớ rõ lúc học cao trung năm nhất, trong một ngõ nhỏ, có tên lớn tuổi hơn cậu nhìn hơi đàn độn cũng kêu gào rằng mình có đai đen này nọ, lại bị cậu đánh cho chết khiếp. Học võ mà không có thực tiễn, khi ra đánh nhau sử dụng được cái rắm á. Cậu cảm thấy tên nhóc này nhìn ra được ánh mắt khinh thường của mình, bởi vì biểu tình làm nũng trong mắt hắn đã biến thành vẻ ảm ức. Diệp Xuyên không có một chút hứng thú đối với loại nhóc con ý vào sau lưng có điểm tựa vững chắc liền phô trương thanh thế. Tuy rằng cậu không biết đứa nhỏ này có thân phận gì, có lẽ là người Hắc Lục nuôi dưỡng, cũng có khi chỉ là MB quen biết trong câu lạc bộ. Bất quá, trong lòng cậu rất rõ ràng, nếu mình cùng thẳng thóc này đánh nhau, Hắc Lục tuyệt đối sẽ không cho rằng cậu khiêu khích hắn, nhiều nhất chỉ xem như là hai tên nhóc trong lúc lời qua tiếng lại đã

xảy ra mâu thuẫn. Hiểu rõ điều này, Diệp Xuyên liền lười cho hấn sắc mặt hoà nhã. Về không phục đều hiện hết lên trên mặt thiếu niên, trong thanh âm cũng lộ ra ý khiêu khích, “Nè, chúng ta tìm chút thời gian đầu thử đi.” “Không rảnh.” Diệp Xuyên không thèm ngẩng đầu từ chối thẳng. Đúng vậy, cậu đến đây là muốn ra vẻ đáng thương, nhưng tội gì phải làm vậy với bất cứ ai. Dù sao ở nơi này mọi người đều biết tính tình cậu không tốt. Diệp Xuyên bắt góc nhìn lướt qua chính chủ của ngày hôm nay, Hắc Lục cũng đang để ý nhìn biểu tình của Diệp Xuyên, nơi đáy mắt đen thăm thẳm có chút ý cười, tựa như hai tên nhóc đang đầu võ mồm làm cho hấn cảm thấy thú vị. Thiếu niên vẫn không cam tâm truy vấn cậu, “Có mất bao nhiêu thời gian đầu chứ? Cậu một ngày bận rộn cái gì a?” Diệp Xuyên liếc mắt nhìn hấn, có chút mất kiên nhẫn. Cậu còn chưa có nghĩ ra phải tỏ vẻ đáng thương trước mặt Hắc ca bằng cách nào, tên nhóc này cứ nhảy ra gây phiền phức, đây là cố tình phá rối a? “Đi học, viết luận văn, giúp giáo sư viết báo cáo, hoạt động đoàn thể.” Diệp Xuyên đếm đầu ngón tay tính cho hấn nghe, “Ăn cơm, ngủ, tắm rửa, giặt quần áo, hẹn hò. . .” Sắc mặt thiếu niên có chút bối rối. Cảm thấy người này thật không nể mặt mình một chút nào, “Chỉ là đầu thử thôi, cũng đâu mất bao nhiêu thời gian. Nếu không thì vậy đi, ngày mai buổi chiều tôi rảnh, chúng ta cùng nhau học hỏi?” Diệp Xuyên không nhìn được nữa, “Cậu là ai a?” Thiếu niên bị cậu chặn họng một câu, sắc mặt phất phơ đỏ lên. Hắc Lục vỗ vỗ mặt hấn, khóe miệng hơi nhếch lên. Nghiêm Hàn vội vàng nhảy ra hoà giải, “Tiểu Quý, Tiểu Quý, Tiểu Xuyên so với cậu còn nhỏ hơn mấy tuổi. Tính tình cậu ấy không tốt, cậu cũng đừng để bụng a.” Thiếu niên được gọi là Tiểu Quý tựa vào trong lòng Hắc Lục, thực ừy khuất nhìn Diệp Xuyên, “Tôi cũng không có ác ý.” Diệp Xuyên cũng lười quan tâm đến người không liên quan gì, cầm ly rượu Nghiêm Hàn đưa cho, theo ám hiệu của hấn đứng lên. Thì nghe Nghiêm Hàn nói : “Hắc ca, tôi và Tiểu Xuyên kính anh một ly. Thằng bé này tính tình không tốt, luôn gây phiền toái cho chính mình còn không biết. Anh đại nhân đại lượng, đừng cùng nó so đo.” Diệp Xuyên vốn đang tự giác giả bộ đáng thương, nghe thấy Nghiêm Hàn mở lời trước, vội vàng xuôi theo lời của hấn nói : “Hắc ca, ngày đó là tôi không hiểu chuyện. Đã mạo phạm đến anh, mong anh bỏ qua cho.” Hắc Lục mang theo biểu tình tựa tiểu phi tiểu, mắt nhìn qua lại đánh giá hai người, người này cho dù trên mặt mang theo nét cười, trong ánh mắt cũng lộ ra vài phần âm trầm, khiến người ta không đoán được tâm tư của hấn. Diệp Xuyên nghe căn phòng vốn ồn ào giờ lại lặng như tờ, trong lòng không tự chủ được bắt đầu xê dịch. Ngay lúc bầu không khí có chút bế tắc, Hắc Lục bỗng nhiên nở nụ cười. Diệp Xuyên lại cảm thấy hấn không cười còn đỡ, cười rõ lên ngược lại làm cho cậu mồ hôi ra ướt đầm bàn tay, giống như đang trở mặt nhìn mình bị giết bằng một con dao cùn nhỏ cửa ngang họng. Một bàn tay của Nghiêm Hàn còn khoát trên lưng cậu, như cảm giác được bất an trong lòng cậu, vỗ nhẹ nhẹ trấn an. Tâm tư Diệp Xuyên lúc này đều đặt ở trên người Hắc Lục, cũng không chú ý phản ứng với hấn. Hắc Lục đẩy thiếu niên trong lòng ra, tay cầm lấy ly rượu trước mặt, “Một chút việc nhỏ làm lớn ra như vậy làm gì, có khác gì đang dọa trẻ con chứ. Chuyện này về sau ai cũng không được nhắc lại.” Diệp Xuyên có thể cảm giác được Nghiêm Hàn thở một hơi dài nhẹ nhõm, giọng nói so với vừa rồi cũng thoải mái hơn một chút ít, “Tiểu Xuyên còn nhỏ, vì không hiểu chuyện nên mới có thể ở địa bàn của Hắc ca cãi nhau gặp chuyện không may. Việc này trách tôi là được rồi.” Diệp Xuyên bị lời nói của Nghiêm Hàn kích thích khiến axit dạ dày tiết ra chua loét. Nhưng đã trót giả bộ đáng thương, rất cuộc cậu cũng chỉ có thể phớt lờ, nét mặt kiên trì gạt bỏ đáng vẻ muốn cười, tỏ vẻ mình là người ngây thơ không biết gì. “Được rồi, được rồi, biết cậu đã bao nhiêu năm, giờ mới phát hiện cậu là người thích bao che khuyết điểm như vậy.” Hắc Lục nói xong nâng cái ly nhẹ cộng vào ly của hai người, “Đều là người một nhà, việc nhỏ ấy về sau không cần nhắc lại nữa. Cậu là bác sĩ, đừng giống như lão mù từ vậy.” Mọi người ngồi chung quanh đều cười lên. Diệp Xuyên bắt chước hai người uống cạn ly rượu, cảm thấy dạ dày một trận quay cuồng. Bất quá nhìn về mặt Nghiêm Hàn, tựa hồ chuyện này đã qua đi, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm không ít. “Ăn lót dạ trước.” Nghiêm Hàn đưa một ít trái cây khô cho cậu, thấp giọng nói : “Đợi lát nữa tôi dẫn cậu đi ăn cơm.” Diệp Xuyên nghe thấy hai chữ ăn cơm liền cảm thấy khó chịu, giọng điệu càng nói càng hung dữ, “Không cần dẫn, tôi đi ăn một mình được rồi.” Nghiêm Hàn sờ tóc của cậu, lúc này đây Diệp Xuyên không có né tránh, cậu đã đói bụng đến khó chịu. Nghiêm Hàn cảm thấy nhìn bộ dáng trông mong của cậu thật sự khả ái, nhìn không được nhích lại gần hôn một cái lên má. Diệp Xuyên tức giận đẩy hấn qua một bên, “Bớt đùa giỡn lưu manh với bố mày đi.” Nghiêm Hàn lại cảm thấy bộ dáng hung tợn của cậu rất giống làm nũng, nhìn không được lại chọc ghẹo, “Hiện giờ không đùa giỡn, vậy đợi đến khi nào?” Diệp Xuyên mặc kệ hấn. Đã tám giờ rồi, còn chưa ăn cơm chiều, khi đói bụng cậu càng xấu tính hơn. Lại chờ thêm nửa giờ, Diệp Xuyên thật sự chịu không nổi nữa, bắt đầu thường xuyên đá chân Nghiêm Hàn ở dưới gầm bàn. Nghiêm Hàn cắn răng chịu đựng. Diệp Xuyên không hiểu bọn họ tụ họp như vậy rốt cuộc có cái gì đáng chú ý, không lẽ giờ mình nhảy ra nói cần phải về trường chứ. Gặp mặt tụi lỏi cũng đều đã xong, không thể gây ra cái gì để làm hỏng mọi việc, đành phải tiếp tục chịu đựng. Mãi cho đến chín giờ, Hắc Lục nhận một cuộc điện thoại, dẫn theo vài người đi trước. Diệp Xuyên thấy hấn để Tiểu Quý ở lại còn mình thì rời đi, trong lòng ít nhiều có chút bất ngờ. Bất quá đối với việc riêng của người khác, Diệp Xuyên cũng không có hứng thú tìm tòi nghiên cứu. Hắc Lục vừa đi, Nghiêm Hàn dẫn theo Diệp Xuyên cũng cáo từ đi luôn. Bao tử Diệp Xuyên vô cùng khó chịu, Nghiêm Hàn kêu cậu chờ hấn ở ven đường để mình đi lấy xe, cậu cũng không nghe, Nghiêm Hàn vừa quay người, Diệp Xuyên liền kêu taxi trực tiếp quay về trường.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 25

Diệp Xuyên không đến phòng khám của Nghiêm Hàn thay bằng đổi thuốc, cũng không có ngốc mà chạy tới phòng y tế trong trường, tìm tới một phòng khám tư nhân gần trường học. Loại phòng khám nhỏ này mở ra là để dành cho mấy người sợ phiền toái, phương thức chung là một bên giao tiền một bên xem bệnh, có đôi khi cũng không cần bệnh án, rất sạch sẽ gọn gàng. Đối với Diệp Xuyên mà nói, đến nơi này thay bằng không chỉ có thuận tiện, quan trọng nhất là sẽ không mắc nợ ân tình. Bởi vì không muốn làm cho Đào Âm hiểu lầm, Diệp Xuyên nhờ cậu ta thay mình tìm Nghiêm Hàn lấy hóa đơn. Kết quả vào lúc ban đêm, ngay khi vừa tắt đèn, Diệp Xuyên mới lên giường thì nhận được cuộc gọi của Đào Âm, truyền lại lời của Nghiêm Hàn rằng, ông chủ của quán bar đã bỏ qua, cậu không cần phải đến tiền. Ông chủ quán bar hấn chính là Hắc Lục. Diệp Xuyên thực không biết chút gì về người nọ, cho nên có hơi khó hiểu đối với tin tức vừa nghe này. Đang do dự không biết có nên hỏi Nghiêm Hàn hay không, thì hấn đã điện thoại tới, nghe thanh âm không được cao hứng cho lắm, vừa mở miệng liền hỏi : “Tại sao cậu lại cuốn Tiểu Đào vào chuyện này?” Diệp Xuyên nhìn điện thoại trong tay, có chút buồn bực, chẳng lẽ Nghiêm Hàn ngại mình cuốn Đào Âm dính dáng vào hắc đạo chăng? Hay cảm thấy mình chuyển lời qua Đào Âm là hành vi quanh co lòng vòng không rõ ràng? Diệp Xuyên cân nhắc trước sau, quyết định không quan tâm đến vấn đề này. Nghiêm Hàn nghĩ như thế nào cậu không để ý, quan trọng là đừng để Đào Âm có bất cứ hiểu lầm gì với mình là được. “Đào Âm nói không cần đến tiền, là có ý gì?” Nghiêm Hàn im lặng một hồi, mới khẽ thở dài nói, “Không có ý gì cả. Hắc Lục đem tiền tôi đưa cho quản lý trả lại. Còn nói chỉ có chút tiền, đều là người một nhà, không cần phải tỏ ra xa lạ như vậy.” Diệp Xuyên không biết nên cư xử như thế nào đối với việc này. Vô luận là Hắc Lục hay Nghiêm Hàn không phải trong giới hắc đạo nhưng cũng không hẳn là ở ngoài sáng, cậu đều không nhìn thấu, vì thế cũng vô phương suy đoán lợi ích bọn họ nhận được trong mỗi quyết định của mình. “Đừng suy nghĩ nhiều.” Nghiêm Hàn trái lại còn an ủi cậu, “Hắc Lục vốn không thiếu tiền. Dù sao cậu cũng là học sinh, con người hấn là như vậy, chỉ cần

cậu lễ độ cung kính, nể mặt một chút, hẳn sẽ không chấp nhặt với trẻ con.” Diệp Xuyên nhớ lại tình hình lúc gặp mặt Hắc Lục, cảm thấy người kia cho mình ấn tượng rất giống một con sói đầu đàn. Tuy rằng không biết tâm cơ thủ đoạn như thế nào, nhưng có thể cảm giác được hẳn hẳn không phải là một người bụng dạ hẹp hòi. Hoặc là Hắc Lục quyết định như vậy cũng là vì nể mặt Nghiêm Hàn. Dù sao thân phận của anh ta là bác sĩ, Hắc Lục nhất định sau này còn phải cần đến. Đang trong lúc ngầy người thì nghe ngoài cửa có tiếng kêu to : “Diệp Xuyên phòng 407, dưới lầu có người cần gặp.” Diệp Xuyên nói tiếng cảm ơn với Nghiêm Hàn, gác điện thoại chạy xuống cầu thang mới phát hiện, mình không hề quen biết với người thanh niên đứng chờ dưới lầu ký túc xá. Người này khoảng hai mươi tuổi, mặc áo somi và quần dài, xem bề ngoài giống như viên chức bình thường đi làm ở các công ty lớn. “Cậu là Diệp thiếu gia?” Thanh niên mỉm cười với Diệp Xuyên, “Tôi là trợ lý của Hắc tiên sinh.” “Hắc tiên sinh?” Diệp Xuyên sững sốt một chút, “Ý anh là. . . Hắc ca?” Thanh niên mỉm cười, “Sự việc lần trước trong quán bar, Hắc tiên sinh đã giải quyết xong. Ngài ấy kêu tôi tới nói với Diệp thiếu gia một tiếng, cậu không cần phải lo ngại chuyện gì, cứ an tâm học hành là được rồi.” Diệp Xuyên biết ý của hẳn là không cần sợ có người đến trả thù, vội vàng đáp : “Cảm ơn Hắc ca.” Từ trong túi, vị trợ lý lấy ra một bao thư nhỏ xinh đưa tới, “Đây là món quà nhỏ Hắc tiên sinh tặng cho Diệp thiếu gia, nhà hàng khách sạn đều có thể dùng được. Bất cứ khi nào Diệp thiếu gia có thời gian rảnh đều có thể đến, chúng tôi lúc nào cũng hoan nghênh.” Diệp Xuyên đoán được cái này hẳn là thẻ hội viên VIP, chần chờ một chút mới đưa tay nhận lấy, “Phiền anh thay tôi gửi lời cảm ơn đến Hắc ca.” Trợ lý gật gù đầu, nói ngời ngon xong liền xoay người rời đi. Diệp Xuyên mở cái phong bì màu xanh ra, bên trong quả nhiên là một tấm card được làm rất tinh xảo. Diệp Xuyên vừa chăm chăm trở về phòng, vừa lật qua lật lại nhìn tấm card trong tay. Hắc Lục đã không bắt đền tiền, lại còn cho người tặng cậu một cái thẻ VIP, hẳn đều là nể mặt Nghiêm Hàn. Diệp Xuyên càng nghĩ, càng cảm thấy mình về sau chỉ cần không sử dụng cái thẻ hội viên này, Nghiêm Hàn bên kia hẳn là cũng sẽ không mắc nợ ân tình của người khác. Về phần ân tình mà mình nợ Nghiêm Hàn. . . Diệp Xuyên nghĩ, có lẽ tìm một cơ hội mời hẳn ăn bữa cơm. Đến lúc đó dẫn theo Đàm Lâm, La Kiệt, cũng kêu cả Đào Âm cùng đi nữa. Người quang minh chính đại không làm chuyện mờ ám, miễn cho mọi người trong lòng đều nghi ngờ. Về sau. . . Diệp Xuyên thờ dài, sau này vẫn nên tránh xa hai vị kia một chút. Chuyện mời khách ăn cơm, bởi vì Nghiêm Hàn bận việc, cộng thêm vấn đề xếp lớp của La Kiệt có chút trở ngại, cho nên mãi đến ngày một tháng mười, nghi lễ quốc khánh dài hạn mới sắp xếp được. Lúc này Thiệu Khải cũng vừa xong đợt huấn luyện quân sự, Diệp Xuyên dứt khoát kêu réo hẳn đến, cùng nhau ăn cơm ở một quán hải sản. Diệp Xuyên nhìn không ra, Nghiêm Hàn đối với sự sắp xếp như vậy có vừa lòng hay không. Cậu chỉ cảm thấy Nghiêm Hàn ở trước mặt người khác có ý bày ra đáng vẻ tao nhã rất có sức mê hoặc. Nói chuyện với ai đều mang nét tươi cười, khi người khác mời rượu thì uống rất thoải mái, căn bản Diệp Xuyên nhìn không thấu ý nghĩ của hẳn. Đào Âm ngồi ở bên cạnh hẳn lại có vẻ thật cao hứng, làm cho mấy người không quen biết với Nghiêm Hàn này sinh hứng thú quan sát nghiên cứu. Diệp Xuyên ngồi đối diện với hai người bọn họ, nhìn thái độ vui rạo rức của Đào Âm, trong lòng có loại cảm giác không nói nên lời. Có lẽ đứa nhỏ này có thể theo đuổi được Nghiêm Hàn, mà cũng có khi kết quả là công dã tràng, nhưng nhìn phản ứng hiện tại của cậu ta, bảo Đào Âm chủ động buông tay, chỉ sợ là rất khó. Chuyện tình cảm luôn là như vậy, một bên đánh một bên tình nguyện chịu, không ai có thể giúp được gì. Nếu có khuyên bảo thì cũng chỉ như gió thổi bên tai, nghe vào rồi cũng thế mà thôi. Cho dù lúc ấy có xúc động, bắt quá chỉ là nhất thời. Tỷ như Đào Âm, mặc kệ ở sau lưng khóc lóc thế thảm thế nào, nhìn thấy Nghiêm Hàn là cười híp cả mắt. Thông qua điện thoại, Thiệu Khải đã biết chuyện Diệp Xuyên đánh nhau. Hẳn biết Diệp Xuyên có thể gây chuyện, nhưng lại không nghĩ tới, cậu mới vừa chân ướt chân ráo đến B thị một cái liền đánh nhau to đến vậy, nên cũng bắt chước Diệp Xuyên cùng nhau kính Nghiêm Hàn một ly. Cơm nước xong còn chưa đến chín giờ, Nghiêm Hàn muốn đưa Đào Âm về trường, La Kiệt cũng đón xe chạy đến quán bar thay ca. Diệp Xuyên không muốn đi chung xe cùng Nghiêm Hàn, nên lấy cớ là có việc muốn nói với Thiệu Khải, lôi kéo thêm Đàm Lâm không có việc gì làm cùng đến phố ăn đêm. Diệp Xuyên rất rành rẽ khu vực phố ăn đêm ở gần làng đại học thành B, dẫn theo hai người tìm được vị trí quen thuộc mà cậu đã đến rất nhiều lần, lại kêu thêm bia và một đồng thức ăn, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào một cái. Nói thật, lúc này trước khi chia tay, ánh mắt ý vị thâm trường của Nghiêm Hàn làm cho cậu ăn mà không có tư vị gì, giống như tất cả những suy nghĩ cẩn thận trong tâm tư của Diệp Xuyên hẳn đều biết rõ ràng, vì thế có ý bày ra một tư thái khoan dung để đối đãi với cậu. Thật giống như, giữa hẳn và Diệp Xuyên thật sự có cái gì đó âm mưu không thể diễn tả bằng lời. “May nhờ có Nghiêm ca giúp đỡ a.” Đàm Lâm cụng ly với hai người, thực cảm khái nói : “Còn có Tiểu Đào nữa, sau này phải thường xuyên mời cậu ấy đến phòng ký túc xá của chúng ta chơi. Đúng rồi, cả cậu cũng vậy.” Cậu sau cùng là nói với Thiệu Khải. Thiệu Khải tập quân sự trở về và người gầy đi không ít, đen như than, có điều rắn chắc hẳn ra, trạng thái tinh thần thì khỏi cần phải nói, rất lạc quan. Nghe Đàm Lâm nói vậy, cười đáp : “Đương nhiên rồi. Tinh thần Tiểu Xuyên không tốt, các cậu ở chung, đừng chấp nhặt nhé.” Đàm Lâm vội vàng xua tay, “Thôi đi, phải nói là cậu ấy bao dung cho tớ thì có.” Dứt lời hạ thấp giọng, xích lại gần Thiệu Khải nói : “Tên đó không phải là người có tính kiết phích đấy chứ, quá là yêu sạch sẽ luôn. Quần áo tớ vừa mới thay ra, quay đi quay lại đã không thấy nữa, lúc đầu tớ còn buồn bực, hỏi nào giờ đâu có nghe nói ký túc xá có chuyện thần bí gì a. Sau mới phát hiện thì ra đều bị cậu ấy bỏ vào ngâm xà phòng trong phòng tắm, làm tớ. . . không muốn giặt cũng đâu có được.” Thiệu Khải cười to, thật ra Diệp Xuyên không có tính kiết phích. Bất quá hẳn biết Diệp Xuyên trước đây ở cùng bà nội nhiều năm, công việc nhà làm rất thuần thục nhanh nhẹn. Cánh gà nướng xiên rất nhanh được mang lên, ba người vừa ăn vừa tán gẫu, rượu mới uống chưa được một nửa, Thiệu Khải đột nhiên hỏi Diệp Xuyên, “Hôm nay cái tên bác sĩ họ Nghiêm, cùng với Tiểu Đào ngồi bên cạnh hẳn, là một đôi phải không?” Đàm Lâm đang ngâm trong miệng một cái cánh gà ngậy ngậy cả người, quay đầu nhìn Diệp Xuyên, Diệp Xuyên chỉ sững sốt một chút, cũng không cảm thấy bất ngờ gì. Biểu hiện của Đào Âm thế kia, chỉ cần để ý một chút thì ai cũng có thể nhìn ra được, huống chi là Thiệu Khải. Ánh mắt của Thiệu Khải bám dính có tiềm chất của một cảnh sát, mắt nhìn người cũng độc đáo, dễ chấp nhận. Ở kiếp trước cũng vậy, Diệp Xuyên chưa từng đề cập qua với hẳn vấn đề tính hướng của mình, nhưng khi hẳn biết chuyện của cậu và Lý Hành Tung, Thiệu Khải cũng không kinh ngạc gì mấy, thật giống như trong lòng đã sớm biết rõ điều này. “Tớ cũng không rõ.” Diệp Xuyên vụng về nói : “Bác sĩ Nghiêm là học trò của ông bác Tiểu Đào, mối quan hệ rất gần đi.” Thiệu Khải có chút nuối tiếc thở dài, “Vậy sao, thế mà tớ còn nghĩ bác sĩ kia thoát nhìn không tớ. . .” Diệp Xuyên nhìn hẳn bằng nửa con mắt, “Không tớ thì sao? Giữ lại cho chính mình?” Đàm Lâm lúc này mới chậm chạp hiểu ra, nhớ tới lúc trước vui đùa trong ký túc xá, cười cười châm biếm, “Vậy cũng không được, Tiểu Xuyên quen biết trước. Phải để dành cho cậu ấy.” “Tớ đã nói có muốn tìm cũng phải là một người như Kiều Phong, không hề nói cần một Bình Nhất Chỉ a.” Diệp Xuyên nhìn y, lại thấy nụ cười có vẻ xấu xa trên mặt Thiệu Khải, cảm thấy ừ ừ cạc cạc, “Tớ nói này, tình ý bắn ra bốn phía như vậy, các cậu một chút áp lực cũng không có là sao?” “Có lẽ là ngày đó đi gay bar đã được khai sáng.” Đàm Lâm dang tay làm điệu bộ hết cách rồi, “Mà cũng có thể nào tớ trời sinh dư ra một té bào còi mớ.” “Còn về phần tớ.” Thiệu Khải cười nói : “Hồi lúc cậu học năm nhất trung học, có một nam sinh học năm ba viết thư tình cho cậu, kết quả tên đưa thư dùm cho hẳn lại không biết mặt cậu, cho nên nhờ tớ chuyển giao. Thời điểm đó tớ mới biết, khuôn mặt nhỏ nhắn này chẳng những hấp dẫn nữ sinh, mà còn mời gọi cả nam sinh.” Diệp Xuyên há to miệng. Khó trách Thiệu Khải lại biểu hiện bình tĩnh như vậy, thì ra năm nhất trung học đã biết rồi, “Sao tớ lại không biết chuyện này nhỉ?” “Tớ xé đi mà.” Thiệu Khải về mặt thần nhiên, “Khi đó cậu còn nhỏ, không thể nói chuyện yêu đương.” “Đồ dư hơi.” Diệp Xuyên trừng mắt, cũng không biết nói gì cho phải. Đàm Lâm vỗ bàn cười ngặt nghẽo. “Kỳ thật tớ cũng đã suy nghĩ rất lâu.” Thiệu Khải lại nói : “Rót cuộc đã thông suốt rồi, giờ tớ lại cảm thấy cậu quen với đàn ông hợp hơn. Cậu xấu tính như vậy, một cô gái nhỏ bình thường làm sao mà khuất phục được cái đồ ưa nổi khùng nhà cậu chứ.” Đàm Lâm vẫn còn đang cười, bất quá trong lòng cũng mơ hồ hiểu được chuyện bọn họ đang đàm luận rất có khả năng. . . không chỉ là vui đùa. Vấn đề này y chưa từng nghĩ qua, cũng không biết nên cư xử như thế nào. Bất quá, thời điểm khi y thử đem giả thuyết này đặt lên người Diệp Xuyên, thì cảm thấy cũng không quá khó để tiếp nhận. Diệp Xuyên và mình, dù sao cũng là cùng đánh nhau mới thành bằng hữu, tính cách người này sáng khoái, lại rất có trách nhiệm, một người bạn tuyệt vời. Dù sao đây cũng là việc riêng tư, không có bao nhiêu quan hệ với mình. Đàm Lâm nghĩ, đàn ông với đàn ông thì đã sao chứ.

Chương 26

Lễ Quốc Khánh được nghỉ dài hạn, Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn cùng đến B thị nghỉ phép, nhân tiện bàn bạc với Diệp Xuyên vấn đề nhà cũ của cha mẹ và bà nội cậu ở N thị. Diệp Xuyên hiện tại học ở B thị, Diệp gia cũng hy vọng cậu sau khi tốt nghiệp có thể ở lại thành phố này phát triển, hai căn nhà ở N thị vẫn giữ lại hay bán đi, phải do chính Diệp Xuyên quyết định. Từ khi Diệp Xuyên được Diệp gia nhận nuôi, vốn không quay trở về cả nhà mình lẫn nhà của bà nội. Lúc đầu là Diệp Ninh Đức không cho cậu về, chủ yếu sợ cậu trông thấy nhà cũ cảnh xưa sẽ không chịu được kích thích, làm trầm trọng thêm chứng tự bế vừa khá lên được một chút. Sau này Diệp Xuyên có một mình ghé qua vài lần, nhưng mỗi lần đều chỉ đứng ở đầu phố để nhìn mà thôi. Hai căn nhà để lại những kí ức đau đớn nhất trong sinh mệnh, cậu biết mình chưa đủ mạnh mẽ để có thể đối mặt. Hơn nữa, về hay không về, thì đó cũng chỉ là căn nhà trống, không có người ở. Cho dù một ngày kia cậu có thể tâm bình khí hòa để đi vào, cũng không có nghĩa là hạnh phúc đã từng mất đi sẽ một lần nữa quay trở về. Đồi trước của cậu, cứ khư khư giữ lại hai căn nhà cũ kia, bất quá cũng chỉ là chuốc thêm đau khổ mà thôi. Cuối cùng Diệp Xuyên quyết định bán chúng đi. Cậu vừa nói ra ý định của mình, thì ở N thị bên kia Diệp Ninh Đức liền lập tức kêu người lo liệu. Hai căn nhà đều ở trong nội thành, tuy cũ, nhưng lại nằm gần siêu thị và trường học, Diệp Xuyên cũng không sợ bán chẳng được, ngược lại có chút lo lắng mình nên sử dụng món tiền này như thế nào. Diệp Xuyên hiểu rõ mình không biết làm kinh tế, lại lười quan tâm, cho nên có phiếu nhất định không mua, ở kiếp trước chỉ dựa vào đồng lương để sống, lâu lâu mua xổ số cũng chưa từng trúng lần nào. Về chuyện quản lý tài sản, Diệp Xuyên chính là trong tay có tiền chỉ biết gọi ngân hàng. Bất quá một khoản tiền lớn như vậy nếu chỉ gọi ngân hàng để lấy lãi, chính cậu cũng biết đây không phải là ý kiến hay. Trước đây có vài năm làm việc trong ngành kinh tế cho nên cậu cũng hiểu biết một chút, có tiền gọi vào ngân hàng, càng để lâu càng mất giá. Diệp Xuyên lúc đầu định đem tiền đầu tư vào công việc làm ăn của Diệp gia, có điều khi ý niệm này vừa xuất hiện thì cậu đã ngay lập tức tự mình bác bỏ. Trong lòng cậu hiểu rất rõ ràng, dù sao mình cũng chỉ là con nuôi, mà công việc làm ăn của Diệp gia mang tính chất gia tộc, nếu bây giờ cậu đem khoản tiền này đầu tư vào đây, khó mà nói người nhà Diệp gia sẽ không hoài nghi cậu có ý đồ gì khác. Còn về phần công ty của Diệp Thời Phi, Diệp Xuyên lại càng không thể, tốt nhất vẫn là bảo trì khoảng cách cùng hai người kia, nếu có thể không cần liên quan liên lụy lực không để dính líu một chút xíu nào. Cứ suy nghĩ mãi mà không ra lối, cuối cùng vẫn là Diệp Thời Phi mách nước cho cậu, “Phương diện đầu tư em không am hiểu mấy, vậy thì mua nhà đi. Sau này nếu định ở lại đây phát triển, sớm muộn gì cũng phải mua. Em xem nhà của anh kia, mua mới được nửa năm mà giá đã tăng gần một phần ba, cứ cái đà này còn lên cao hơn nữa cho mà coi.” Nói đến mua nhà, đáy lòng Diệp Xuyên khẽ động, nhớ đến kiếp trước cậu từng vô cùng thèm muốn một căn biệt thự. Tên của nó cậu đã không còn nhớ rõ, chỉ nhớ được vị trí có chút không thuận tiện, phải vài năm sau tàu điện ngầm mới được kéo dài tới vùng này. Nhưng kè bên tiểu khu lại là một mặt hồ rất lớn, gần đấy còn có một rừng cây, cảnh quan rất đẹp. Diệp Xuyên vẫn nhớ như in lúc nhìn thấy căn biệt thự đó thì mình đã tốt nghiệp được hai năm, khi đó khu vực phía nam đã xây dựng hoàn chỉnh, nó được người ta tranh nhau tóe lửa để giành quyền sở hữu. Dựa vào tiền lương của cậu khi đó thì chỉ có thể đứng ngó mà thôi. Bất quá, mặc dù biết mình không đủ khả năng, nhưng mỗi khi đi đến bên hồ, nhìn thấy đàn nhò xinh đẹp phía sau biệt thự, dưới gốc cây đặt bộ bàn ghế dùng để hóng mát màu trắng, trong lòng cậu bắt đầu sinh ra mong muốn an cư nơi này, tuy chỉ là ý niệm ở trong đầu nhưng lại vô cùng mãnh liệt, thế cho nên đến giờ nghĩ lại trong lòng vẫn rung động như xưa. Bởi vì đã có ý tưởng, Diệp Xuyên nhanh chóng bắt đầu cầm bản đồ tìm nhà, đồng thời nhẫn nại chờ đợi tin tức bán nhà từ N thị. Ngày đó đón tiếp Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn, Lý Hành Tung cũng đến. Vài năm nay hần cùng với Diệp gia rất gần gũi, đã không thể dùng hai từ quen thuộc mà nói về quan hệ của họ nữa. Còn hơn thế, ở trước mặt Kiều Mẫn, Lý Hành Tung quả thực trông chẳng khác gì con trai của cô. Khi Diệp Xuyên nhìn hần đặc biệt tặng Kiều Mẫn nước hoa và hoa bách hợp để lấy lòng, nội tâm đã suy nghĩ như vậy. Quay đầu nhìn Diệp Thời Phi, thấy hần đứng bên cạnh Lý Hành Tung, trên mặt luôn mang theo nụ cười tủm tỉm, giống như... quan hệ của bọn họ thật sự đã được người lớn cho phép. Trong trí nhớ của mình, cho dù ở trước mặt ai, Diệp Thời Phi cũng đều là một biểu tình như cười như không, rất ít khi có thể nhìn thấy hần cười thoải mái đến vậy. Đây không hẳn là tỏ vẻ, nếu không có Diệp Xuyên xen vào giữa hai người, nói không chừng kiếp trước Diệp Thời Phi có thể cũng... hạnh phúc như vậy? Từ tận đáy lòng, Diệp Xuyên thật sự không thể cảm thụ được ý nghĩ này. Có lẽ về sau, mấy loại tụ hội như hôm nay cậu vẫn nên ít tham gia thì hay hơn. Dù sao Diệp Thời Phi cũng thường xuyên vắng mặt, mình không đến hẳn là không có gì bất ngờ. Cậu có thể tìm thời gian khác đi thăm viếng vợ chồng Diệp Ninh Đức, cùng họ ăn cơm nói chuyện phiếm, không cần phải xuất hiện trước mặt Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung, khiến cho chính mình không được tự nhiên. Cậu cảm thấy có hai người họ ở đây, không khí của bữa tiệc cũng đã rất náo nhiệt rồi, thật sự không cần cậu dẹt hoa trên găm. Nếu như Lý Hành Tung không phải giống như bị động kinh, cứ liên tục đưa đồ ăn qua cho mình, thì hết thảy mọi chuyện đều tốt đẹp. Ở trước mặt người nhà, nhất là Diệp Thời Phi, Diệp Xuyên không biết lấy thái độ gì để đối mặt với Lý Hành Tung. Không thể xích mích với hần, làm như vậy người lớn sẽ cảm thấy mất mặt. Không thể làm theo ý mình, lại cũng không thể thuận theo người kia. “Cảm ơn Lý ca.” Diệp Xuyên chỉ có thể giả bộ khách khí nói lời cảm tạ, “Em có thể tự gấp được mà.” Kiều Mẫn cũng nói: “Hành Tung không cần tiếp đồ ăn cho Tiểu Xuyên nữa, ăn nhiều một chút đi.” Lý Hành Tung cười đáp: “Là tại cháu thấy cậu nhóc này ăn miếng được miếng không, lớn như vậy rồi, mà ăn cơm còn giống như con nít vậy.” Kiều Mẫn cũng cười theo, “Tiểu Xuyên kén ăn lắm, rất nhiều thứ không ăn được.” “Cho nên vóc dáng cao vồng lên. Người nhìn lại có vẻ gầy.” Diệp Thời Phi cũng cười, thoáng có chút ghen tị, “Tiểu Xuyên, xem nè, hiện tại em cao hơn anh rất nhiều. Thật là, giờ hai chúng ta đi cùng nhau, ai còn tin mình là anh của nó chứ.” Người trong nhà đều cười lên. Diệp Xuyên cũng cười cười, không nói câu nào. Kỳ thật ở phương diện ăn uống cậu cũng không phải là người kén chọn, cơ hồ không ghét món nào. Bởi vì lúc còn ở cùng với bà nội, hai người sống dựa vào tiền lương hưu của bà, sinh hoạt không mấy dư giả. Tiền sinh hoạt phí một tháng nhiều như vậy, ngoại trừ ăn uống điện nước, cậu còn phải tính toán tỉ mỉ để đủ tiền thuốc men cho bà nội và học phí của chính mình, có dư đâu mà bày đặt kén chọn. Trên thực tế Kiều Mẫn cũng không biết khẩu vị của cậu, cô không phải là người chu đáo, lại rất ít để tâm đến chi tiết trong phương diện sinh hoạt. Nhưng khi ra ngoài trước mặt khách khứa, cô vẫn thích sắm vai một người mẹ nuôi đủ tiêu chuẩn, Diệp Xuyên biết suy nghĩ này của cô, cũng luôn vui vẻ phối hợp cùng ở trước mặt người khác. Dù sao Diệp gia đã nuôi dưỡng nhiều năm như thế này, mình còn chưa hồi báo được gì. “Tiểu Xuyên ăn nhiều một chút đi cháu.” Diệp Ninh Đức cũng nói: “Cơ thể đang tuổi phát triển, thức ăn trong trường chắc không đủ dinh dưỡng đâu.” “Chú đừng bận tâm” Diệp Xuyên vội vàng nói: “Căn tin của trường cháu cũng được lắm, món ăn rất đa dạng.” Diệp Ninh Đức lắc đầu, “Cũng không thể so với đồ ăn trong nhà. Nếu không chờ về sau mua được nhà thì gọi người tới nấu cơm. Đừng chọn nơi quá xa, tốt nhất vẫn là ở nhà mình.” Lý Hành Tung vội hỏi: “Bộ chú Diệp muốn mua nhà hả?” “Là Tiểu Xuyên mua.” Diệp Thời Phi cười nói: “Em nó còn nhỏ, lại không biết cách đầu tư, trong tay có tiền thì chỉ có thể mua bất động sản thôi.” “Có vừa ý chỗ nào chưa?” Lý Hành Tung hỏi Diệp Xuyên, “Anh có thể nhờ người giúp đỡ một chút.” “Không cần đâu, cảm ơn Lý ca.” Diệp Xuyên vội vàng không ngừng nói cảm ơn, cậu cũng không muốn nhà của mình lại có dây mơ rễ má với người này, “Em còn chưa chắc chắn lắm, vẫn đang xem thế nào đã.” Lý Hành Tung nhìn cậu, ánh mắt thâm trầm, “Mua nhà là chuyện đại sự, cho dù là để đầu tư, cũng phải lo lắng chu toàn.” Đề tài cứ như vậy bắt tri bắt giác quay qua thị trường bất động sản ở B thị. Diệp Xuyên cảm thấy bọn họ nói đều có lý, muốn mua nhà phải chú ý đến thực lực của nhà thầu, rồi để ý đến việc đường

xá, phương tiện xe cộ có thuận tiện hay không, lại còn hỗ trợ trang trí nội thất, rất nhiều vấn đề. Nhưng trên tất cả mọi thứ, khao khát có được không khí gia đình tuy mơ hồ mà ấm áp, làm Diệp Xuyên suy nghĩ không ngừng đến cái biệt thự chẳng nhớ tên kia. Nơi đó có hồ, lại còn rừng cây, Diệp Xuyên nhớ mang máng tên của cái biệt thự kia có chữ Thủy. Để ý đến nơi ấy như vậy, ngay cả bố trí phòng ốc trước sau đều nhớ rõ rành mạch, lại chọn quên đi tên của nó. Diệp Xuyên đối với trí nhớ của mình có chút dở khóc dở cười. Com nước xong trên đường quay về trường học, xe đi ngang qua quảng trường Thời Đại, Diệp Xuyên nhìn ánh đèn phản chiếu lấp lánh trên mặt hồ phun nước, đột nhiên nhớ được tên của nó, cái tên vẫn luôn khiến cậu đau đầu. Doanh Thủy Loan. Căn biệt thự vẫn ám ảnh trong giấc mơ của cậu tên gọi là Doanh Thủy Loan.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27

Diệp Xuyên cầm bản đồ tìm kiếm căn biệt thự trong trí nhớ, lại cố ý bỏ rất nhiều thời gian lên mạng tìm tòi, rốt cục tìm được bất động sản mang tên Doanh Thủy Loan kia. Đến khi Diệp Ninh Đức gọi tiền bán hai căn nhà cũ vào tài khoản cho Diệp Xuyên, cậu cơ hồ không có một chút do dự cầm giấy tờ, hào hứng bỏ học chạy tới hiện trường. Ra khỏi cửa, Diệp Xuyên mới phát hiện không thể đến đó bằng xe bus hay phương tiện giao thông công cộng khác, chỉ có thể gọi xe taxi mà thôi. Không những vậy, toàn bộ công trường vẫn còn là một vùng lầy lội, dường như chỉ vừa mới phân lô, bóng dáng của cái tiểu khu phong cảnh tươi đẹp xa hoa trong trí nhớ còn xa tít mù khơi. Văn phòng giao dịch vừa được xây dựng cách đây không lâu, trong đại sảnh ngoại trừ hai bộ bàn ghế, cũng chỉ trưng bày một mô hình về toàn bộ khu biệt thự. Đa số tư liệu đều để trong hộp xếp chồng lên nhau ở một góc tối của phòng trưng bày, chưa được sửa sang lại. Lúc Diệp Xuyên đi vào, trong văn phòng chỉ có hai nhân viên giao dịch ngồi chơi bài trên máy tính, thấy có khách tới, hai người tay chân luống cuống lấy ra mấy tờ rơi quảng cáo chạy đến tiếp đón cậu. Diệp Xuyên cảm thấy mắc cười. Có điều, nam khu lúc này chưa được khai phá, vùng phụ cận ngoại trừ rừng cây và hồ nước, chợ búa siêu thị đều không có, một chút bóng dáng danh khí hưng thịnh về sau của Doanh Thủy Loan cũng không thấy, khó trách lại tiêu điều như vậy. Trên công trường cái gì cũng không nhận ra được, Diệp Xuyên chỉ có thể nhìn vào mô hình mà nhớ lại trong đầu từng chút một cảnh sắc thật mình đã từng gặp qua, vị trí hồ nước và rừng cây đều giống như trong trí nhớ, ven theo đường nhỏ bên hồ di chuyển từng chút một, tim của Diệp Xuyên không kiềm chế được đập nhanh hơn. Cậu tìm được rồi, ngôi nhà từng làm cho tâm hồn mình xao động không thôi. Nó nằm ở góc Tây Nam của khu biệt thự, một trệt một lầu và đứng độc lập, diện tích so với những căn khác trong toàn khu không tính là lớn, nhưng thiết kế cấu trúc phòng ốc lại rất thoải mái, thân thiện, phòng khách và phòng ngủ đều nhìn ra phía hồ nước, cảnh sắc tuyệt đẹp. Diệp Xuyên nhớ rõ trước kia người sống ở đây còn trồng một dàn nho ở sân sau, bên dưới đặt một bộ bàn ghế để hóng mát lại còn một bể cá có hòn non bộ nho nhỏ, chỉ nhìn từ xa đã cảm thấy hoàn toàn vừa ý. Nhân viên giao dịch xem lại ghi chép, sau đó nói với cậu, “Nhà số 16 chưa có ai mua.” Lúc Diệp Xuyên nghe được câu này, có loại cảm giác tựa như tất cả lỗ chân lông trên người chỉ trong nháy mắt sẽ nở tung. Đã lâu rồi không có gặp may như vậy, có lẽ từ giờ trở đi, thật sự đến phiên mình đổi đời rồi. “Tôi mua căn này.” Lúc lấy giấy tờ từ trong ba lô ra, mười đầu ngón tay của Diệp Xuyên đều run rẩy. Diệp Xuyên là một trong những khách hàng sớm nhất của Doanh Thủy Loan, lại là người duy nhất thanh toán một lần, bởi vậy được ưu đãi và giảm giá khá nhiều. Dù vậy, số dư trong sổ tiết kiệm của Diệp Xuyên tính lại cũng không còn bao nhiêu. Có lẽ là đã thỏa nguyện, cho nên cảm xúc hưng phấn quá mãnh liệt, nhìn con số trong sổ tiết kiệm chỉ còn không đáng kể, thế nhưng Diệp Xuyên lại không cảm thấy đau lòng. Nhiều nhất là hai năm nữa, đường quốc lộ sẽ được kéo dài tới đây, tiếp qua một khoảng thời gian, đề án phát triển khu Nam được phê duyệt, về sau nữa, tàu điện ngầm cũng thông đến vùng này, ngày càng có nhiều đại gia bất động sản đổ mắt đến và bắt đầu rót tiền vào nơi đây. Diệp Xuyên xoa xoa mặt mình, gần như không cưỡng lại được thôi thúc muốn cười lớn, đến lúc đó, Doanh Thủy Loan sẽ không có giá mềm như bây giờ đâu. Lúc đi ra khỏi văn phòng giao dịch với tâm trạng khoái chí, trên mặt Diệp Xuyên còn lộ vẻ tươi cười. Tầm mắt rơi vào một người đàn ông mới bước ra từ chiếc xe hơi màu đen, nét cười còn chưa kịp thu lại, thấy người đàn ông mặc tây trang kia nhìn mình, vẻ mặt có chút ngạc nhiên. “Diệp thiếu gia?” “À, anh khỏe chứ.” Diệp Xuyên tò mò nhìn người thanh niên trước mặt. Kỳ thật cậu không nhớ rõ anh ta cho lắm, nhưng cái kiểu xưng hô này thật khiến người ta khắc sâu ấn tượng. Ngoại trừ trợ lý của Hắc Lục, chưa từng có người nào gọi cậu là Diệp thiếu gia. Trợ lý tiền sinh nhìn văn phòng giao dịch ở phía sau cậu, có chút ngập ngừng hỏi: “Diệp thiếu gia tới đây là...?” “Mua nhà.” Diệp Xuyên cũng không nghĩ tới người đầu tiên biết tin cậu đã mua nhà, cư nhiên là một người hoàn toàn xa lạ. Trợ lý kinh ngạc, xen lẫn trong sự ngạc nhiên tựa hồ còn có chút thích thú, “Diệp thiếu gia chọn nhà ở đâu? Cao tầng hay là biệt thự?” “Biệt thự, nhà số mười sáu.” Diệp Xuyên vừa nói đến đây, nét tươi cười trên mặt vụt tắt càng thêm rạng rỡ. “Diệp thiếu gia vì sao lại chọn nơi này?” Trợ lý nhìn hẩn, trong mắt toát ra sự tò mò không thêm che giấu, “Đây không phải khu sầm uất, hạ tầng xung quanh hầu như chưa có gì, hơn nữa còn cách trung tâm B thị rất xa.” “Hạ tầng có thể từ từ xây dựng, nhưng cảnh quan thiên nhiên thì không thể làm ra được.” Diệp Xuyên cảm khái nhìn về phía hồ nước, từ tận đáy lòng cảm thấy mình thực may mắn. “Lời này nói rất đúng.” Trợ lý tiền sinh gật gật đầu, trong mắt toát ra vẻ khen ngợi, “Ánh mắt Diệp thiếu gia thật đặc sắc. Đã làm xong hết thủ tục chưa?” “Xong rồi.” Diệp Xuyên được người xa lạ khích lệ nên có chút ngượng ngùng, “Có điều phải chờ tới mùa hè sang năm mới có thể vào ở.” Trợ lý tiền sinh cười cười, “Đến lúc đó Diệp thiếu gia sẽ thấy rằng, sự chờ đợi này là đáng giá.” Diệp Xuyên gật đầu, cậu đã thấy qua một tiểu khu Doanh Thủy Loan hoàn thiện, đương nhiên đối với nơi này tràn ngập tin tưởng, “Đúng vậy. Tôi vô cùng chờ mong đấy.” Trợ lý tiền sinh theo tầm mắt của cậu nhìn về phía hồ nước, nhẹ giọng thờ dài: “Về sau nơi này cực kì đẹp.” “Sẽ là khu dân cư cao cấp đẹp nhất B thị.” Diệp Xuyên thập phần tán thành ý kiến này. Trợ lý tiền sinh nhìn cậu, hai người không hẹn mà cùng nở nụ cười. “Cậu có vẻ rất chắc chắn về điểm này nhỉ.” Trợ lý tiền sinh cười nói: “Thành thật mà nói, tôi cảm thấy những người trẻ tuổi nếu muốn mua nhà có lẽ đều chọn khu trung tâm.” Diệp Xuyên buông lỏng cánh tay, “Tâm hồn tôi tương đối già.” Trợ lý tiền sinh cười rộ lên, “Không ngại lưu lại số điện thoại chứ?” Diệp Xuyên cũng vội vàng lấy di động của mình ra, lời nói cử chỉ của vị trợ lý tiền sinh này thật thẳng thắn, Diệp Xuyên với hắn nói chuyện khá hợp nhau. Hai người trao đổi số điện thoại, Diệp Xuyên nhin không được hỏi hẩn, “Anh cũng đến mua nhà sao?” “Tôi nào có tiền.” Trợ lý tiền sinh tên Tiểu Nam nở nụ cười, “Đến lo liệu công việc thôi.” “Công việc?” Diệp Xuyên có chút bất ngờ hỏi: “Nơi này cũng là của Hắc ca sao?” Tiểu Nam cười lắc đầu, “Hắc tiên sinh chỉ là một trong những cổ đông thôi.” “Thực tài giỏi.” Diệp Xuyên làm sao cũng không tưởng tượng được một người lẫn lộn trong giới xã hội đen cư nhiên lại xem trọng thân phận trong sạch như vậy. “Hắc tiên sinh nghe được chắc sẽ rất cao hứng.” Tiểu Nam cười đáp: “Tôi nói với Hắc tiên sinh một tiếng, sẽ giảm giá cho cậu.” “Tôi đã làm thủ tục xong rồi.” Diệp Xuyên có chút tiếc nuối vỗ vỗ ba lô, “Tiền cũng trả hết rồi.” “Không sao.” Tiểu Nam vỗ vai cậu, “Trả tiền rồi cũng có thể hỏi mà, có tin gì tôi gọi điện thoại cho cậu.” Diệp Xuyên cũng cười, “Được, đến lúc đó mời anh ăn cơm.” Tiểu Nam nhìn ngoài trời, “Cậu không vội đúng không? Nếu vậy, chờ tôi khoảng mười lăm phút, tôi cho cậu quá giang. Nơi này khó gọi xe lắm.” Diệp Xuyên gật đầu đáp ứng, nơi này đón xe quả thực rất bất tiện. Đứng dựa vào chiếc xe bên cạnh, trong lòng Diệp Xuyên có loại cảm giác như tâm sự dồn nén nhiều năm rốt cục đã giải quyết xong, tâm tình thoải mái trước nay chưa từng có. Gia đình. Diệp Xuyên tự nói với chính mình, rốt cục mình cũng có nhà rồi. Một ngôi nhà, bên trong có đồ nội thất mà mình yêu

thích, có thể treo lên bức màn sắc màu ấm áp, giống như ngôi nhà cũ từng treo. Đẩy cửa sổ ra có thể nhìn thấy phong cảnh ưa thích, biết đâu một ngày nào đó, ngôi nhà này còn có thêm một người nguyên ý làm bạn với mình đi hết nửa đời còn lại. . . Gia đình này, nhất định không thể chờ người khác tới rồi mới tạo lập nên. Diệp Xuyên nheo mắt lại, có chút xót xa nghĩ, cho dù không có ai yêu thương, cũng phải tự yêu lấy bản thân mình mới được. Vòng vo nhiều năm như vậy, đây là bài học khắc sâu nhất trong vận mệnh của mình. Trở lại nội thành, vừa lúc qua giờ cơm chiều, Diệp Xuyên mời Tiểu Nam ăn bữa cơm, hẳn cũng sáng khoái đồng ý. Diệp Xuyên gọi điện thoại kêu thêm Thiệu Khải, Đàm Lâm và La Kiện, thấy có thêm vài người cùng đi, Tiểu Nam đề nghị đi ăn lẩu. Diệp Xuyên chuẩn bị dùng một bữa cơm lớn thay cho đại tiệc, đây là phương thức truyền thống để chúc mừng chính mình, rốt cục thoát ly khỏi hàng ngũ giai cấp vô sản. Quán bán các món lẩu có tên là Bình An Cư, nằm trong cái ngõ nhỏ, có một cây hòe ngay phía trước, hoàn toàn khuất mình tại khu Đông. Nhìn bên ngoài, Bình An Cư chỉ là một ngôi nhà kiểu cũ bình thường, tường màu xám ngói đỏ, có hơi cũ nát. Nhưng khi đẩy hai cánh cửa màu đỏ thẫm ra, sẽ thấy một khoảng sân vô cùng rộng rãi, bồn hoa cây cảnh bố trí có vẻ tự nhiên. Trên ngọn cây, mái hiên treo rất nhiều đèn lồng có khung gỗ, Diệp Xuyên tưởng tượng lúc đèn lồng được thắp sáng lên hẳn là rất đẹp. “Khi thời tiết ấm áp, rất nhiều khách hàng yêu cầu nhân viên trong quán đem bàn đặt ở ngoài sân để dùng cơm.” Tiểu Nam nói khi dẫn mọi người vào: “Bất quá tôi chưa thử qua lần nào.” “Anh thường tới đây sao?” Diệp Xuyên hỏi hẳn. Tiểu Nam gật đầu, “Quán này đã lâu đời lắm rồi, hương vị của nước lẩu độc đáo, hơn nữa các món viên của họ rất có danh tiếng. Cá, tôm rồi còn thịt viên nữa, món nào cũng ngon hết.” Thiệu Khải cũng nói: “Mùa đông có tuyết mà đến nơi này ăn lẩu hẳn là rất có không khí ha.” Tiểu Nam gật đầu, “Chủ quán cũng rất yêu tuyết, những lúc tuyết rơi, đều lưu giữ lại trong sân, trông rất đẹp.” Diệp Xuyên cũng thấy tò mò, “Vậy đi, khi nào tuyết rơi chúng ta lại đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Ngoại trừ muốn cảm ơn Tiểu Nam, Diệp Xuyên còn đem chuyện mua nhà lặng lẽ nói cho Thiệu Khải nghe. Hai cậu bạn sống cùng trong ký túc xá tuy rằng quan hệ cũng tốt, nhưng chỉ là bạn bè bình thường, Diệp Xuyên không định thẳng thắn tiết lộ quá nhiều việc riêng tư của mình. Thiệu Khải không nghĩ việc Diệp Xuyên sẽ có một ngày mua nhà ở có cái gì kỳ quái, hẳn hiểu rõ tính tình Diệp Xuyên, bề ngoài với ai cũng lịch sự, nhưng trên thực tế cậu đều giữ một khoảng cách nhất định với mọi người. Ngoại trừ mình ra, trước mắt Thiệu Khải còn chưa phát hiện người thứ hai có thể gần gũi với cậu. Cho dù là hai người anh em ngủ chung phòng, địa vị ở trong lòng Diệp Xuyên so với Thiệu Khải là hoàn toàn khác biệt, nội tâm hẳn vô cùng rõ ràng điều này. Tuy cảm thấy vui vì điều đó, nhưng đồng thời, lo lắng trong hân cũng vì thế mà nhiều hơn. Thân thể Diệp Xuyên hẳn đương nhiên biết rõ, cũng hiểu được nguyên nhân khiến cho tính cách của cậu trở nên như vậy, nhưng lại không thể để cho những chuyện đã qua ảnh hưởng đến sinh hoạt về sau này, nếu như cậu vẫn luôn bị bóng ma của quá khứ ám ảnh, vậy sống trên đời còn có ý nghĩa gì nữa? Thiệu Khải cảm thấy Diệp Xuyên hẳn là phải sống hạnh phúc hơn một chút. Cho dù thật sự không thể giống như người bình thường cưới vợ rồi sinh con, tạo lập gia đình của chính mình cũng không sao, quan trọng là phải có người yêu thương, quan tâm, che chở cho cậu, ở nơi mà khi một bằng hữu như mình không thể hiện diện, cho cậu càng nhiều thêm sự ấm áp và chăm sóc. Bởi vậy, cẩn thận chú ý những người xuất hiện bên cạnh Diệp Xuyên gần như đã trở thành thói quen của hắn. Đàm Lâm, La Kiện, Đào Âm, Nghiêm Hàn. . . Từng người một được loại bỏ, Thiệu Khải cảm thấy có chút thất vọng. Và bây giờ lại nhiều thêm một Tiểu Nam, nhìn thoáng qua người này giống như một viên chức quy củ, tính cách cũng rất được, nhưng mà. . . Lúc ngồi ăn cơm cùng nhau, ánh mắt của tên này luôn vô thức đặt trên người những nữ nhân viên phục vụ xinh đẹp. . . Ai! Thiệu Khải thờ dài. Trong lòng cảm khái, bên cạnh người này quay đi quay lại đều là trai thẳng, còn có tương lai sao? Khó khăn lắm mới phát hiện được hai tên có vẻ cong, thì dường như họ đã là một đôi. . . Thiệu Khải rót đầy ly rượu của mình và Diệp Xuyên, vỗ vai cậu nhỏ giọng nói: “Lại đây, người anh em, anh với cậu uống cạn ly. Giờ cậu cũng coi như người có của, sau này phải sống thật tốt mới được.” “Tớ hiểu ý của cậu.” Diệp Xuyên gật đầu, trong mắt hiện lên ý cười, “Tớ sẽ không bỏ rơi chính mình.” Thiệu Khải nhìn cậu, thực không biết nói gì ngắc đầu nhìn trời, “Sao tớ lại có loại cảm giác buồn phiền giống như gả con gái đi lấy chồng thế này? Chẳng lẽ tớ uống quá nhiều rồi?” “Đúng là cậu uống nhiều rồi.” Diệp Xuyên vỗ đầu hẳn, “Nhưng theo tớ thấy thì cậu đang tự xem mình là bà mẹ già thì có.” “Không phải là bà mẹ già, anh đây là cảnh sát.” Thiệu Khải ra vẻ đứng cam vỗ vai Diệp Xuyên bảo đảm, “Về sau anh đây sẽ bảo vệ cậu. Có ai dám bắt nạt cậu, anh trai sẽ bắt bọn họ nhốt lại!” Mọi người đều cười vui vẻ. Đang ăn, điện thoại của Tiểu Nam vang lên. Lấy điện thoại từ trong túi ra, Tiểu Nam nở nụ cười ý vị thâm trường với Diệp Xuyên, “Tám chín phần là có liên quan đến cậu. Tin không?” “Diệp Xuyên khó hiểu hỏi lại, “Ai vậy?” “Là Hắc tiên sinh.” Tiểu Nam ấn nút nhận cuộc gọi, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn, “Hắc tiên sinh.” Không biết người đầu bên kia điện thoại nói gì, Tiểu Nam liên tục gật đầu, sau đó đưa điện thoại cho Diệp Xuyên. Diệp Xuyên vừa cầm lấy để lên tai, bàn ăn ở phòng cách vách dậy lên tiếng ồn ào náo loạn, Diệp Xuyên đành cầm điện thoại đi ra ngoài sân. Đèn lồng dưới mái hiên đã được thắp lên, ngọn đèn tỏa ra ánh sáng màu trắng nhu hòa ấm áp, cách đó không xa là bóng cây lắc lư, tạo nên một bức tranh yên bình. Tiếng ồn ào của đô thị dường như nằm bên ngoài bức tường của căn nhà cũ kỹ này. “Ở bên ngoài sao?” Trong điện thoại, thanh âm của người đàn ông thuần hậu trầm thấp, rất giống hương vị Black Russian mà cậu thích uống. Tạo cho cậu cảm giác hoàn toàn bất đồng so với hình ảnh khuôn mặt sắc bén trong ấn tượng, thật khiến Diệp Xuyên phải trở mặt một lát. “Đi ăn ở bên ngoài.” “Tiểu Nam có gọi điện thoại cho tôi, nói cậu mua nhà ở Doanh Thủy Loan, xin chúc mừng.” “Hắc ca khách sáo rồi.” “Trước đó không biết, cho nên. . .” Hắc Lục tạm dừng một chút, rồi nói: “Có lẽ còn phải phiền cậu đi một lần nữa, mang biên lai theo, trực tiếp đến văn phòng giao dịch tìm Tiểu Lý, hẳn sẽ đem khoản tiền thừa trả lại cho cậu. Bởi vì cần làm một ít thủ tục, cho nên chính cậu phải tự mình đến mới được. Tôi sẽ nói Tiểu Tiểu đến đón cậu, hai người cùng hẹn thời gian nhé.” Diệp Xuyên có chút do dự, “Hắc ca, kỳ thật tôi. . .” Ở đầu bên kia điện thoại, nam nhân nhỏ giọng cười, “Kỳ thật cậu không muốn nợ ân tình của tôi đúng không?” Diệp Xuyên im lặng ngẫm thừa nhận. “Cậu suy nghĩ nhiều rồi.” Hắc Lục ngược lại an ủi cậu, “Doanh Thủy Loan chỉ vừa mới tung quảng cáo gần đây thôi, giai đoạn này mua nhà đều là người quen, cậu không tiếp nhận giá nội bộ, ngược lại mới là kỳ quặc, người khác sẽ nghĩ cậu coi tiền như cỏ rác. Huống chi cậu vẫn còn là sinh viên, có thể tiết kiệm được chút nào hay chút nấy. Sau này trang trí nội thất rồi nhiều thứ linh tinh đều rất cần tiền đó.” Lời này quả thực quá thân mật. Diệp Xuyên kỳ thật cũng không nghĩ đến Tiểu Nam chỉ gọi một cuộc điện thoại có thể đem đến hiệu quả nhanh như vậy, cuộc điện thoại này, có chút ngoài dự kiến của cậu. Hơn nữa bây giờ mình còn uống chút rượu, đầu óc cũng không hoàn toàn thanh tỉnh, nên cảm thấy việc cậu và Hắc Lục đang nói chuyện điện thoại với nhau mang đến một cảm giác không thật. “Tôi không hiểu. . .” Diệp Xuyên do dự một chút, quyết định vẫn nên nói cho rõ ràng, “Hắc ca tại sao lại vội vàng giúp tôi như vậy? Kỳ thật mối quan hệ giữa hai chúng ta cũng chưa hẳn là người quen.” Lúc Diệp Xuyên nói ra những lời này, trong lòng lại nghĩ, cầu anh trăm ngàn lần đừng bảo là do nể mặt Nghiêm Hàn đi, nếu hắn nói vậy, Diệp Xuyên cảm thấy mình thật sự ối ra máu. Phía bên kia Hắc Lục trầm mặc một lát, chậm rãi đáp: “Nếu tôi nhớ không lầm, tương lai cậu muốn làm luật sư, đúng không?” Diệp Xuyên gật đầu, “Vâng.” “Làm luật sư thì cần phải có nhân mạch. Mà tôi là một người sinh trưởng ở B thị, giao thiệp rất rộng, khách quan mà nói, nhờ tôi làm cầu nối đối với cậu

chỉ có lợi mà thôi.” Hắc Lục nói bằng một giọng điệu bình tĩnh giống như đang kể chuyện, Diệp Xuyên nghe được cái bật lửa đing lên một tiếng vang nhỏ ở khoảng giữa câu nói. Cậu cơ hồ có thể tưởng tượng ra bộ dáng hần híp mắt hút thuốc, không giống con sói đầu đàn đang thận trọng, ngược lại tựa như sư tử bình nhấc sau khi ăn uống no đủ. Diệp Xuyên bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, mỗi lần nghĩ đến người này, cậu luôn liên tưởng hần gắn liền với dã thú, dường như có một cái gì đó trong con người của hần, khiến cho người khác bất giác liên tưởng đến bản năng của loài thú. “Về phần cậu, sau này có chuyện liên quan đến pháp luật, tôi có lẽ sẽ cần đến.” Hắc Lục nói chậm lại: “Giới thiệu bạn trong giới cho cậu, với tôi là một chuyện rất dễ dàng, và đương nhiên mục đích là để nắm giữ được một người mà trong tương lai mình có khả năng cần đến. Cũng như cậu vậy. Tôi biết mấy vạn đồng cậu sẽ không dễ vào mắt, nhưng mà một chút ân tình này, về sau còn có thể giúp đỡ lẫn nhau. Đúng không?” Diệp Xuyên lau trán nở nụ cười, “Hắc ca, anh không giống người hay giảng đạo lý đâu.” Người ở đầu dãy bên kia cũng nhỏ giọng cười, “Tôi cũng đã từng học đại học, chẳng qua là học không xong thôi.” Diệp Xuyên lúc này thật sự giật mình, “Tại sao lại không học xong?” Hắc Lục ngừng một chút, ngừng điệu lộ ra một tia cảm xúc thê lương, “Sau này có cơ hội lại nói tiếp chuyện này nhé. Cậu uống rượu sao?” “Vâng.” Diệp Xuyên tựa vào cây cột ở hành lang, cảm thấy trong đầu choáng váng nặng nề, “Uống một ít rượu trắng, cả đám nói ăn lẩu phải uống rượu để mới hợp.” Thanh âm Hắc Lục giống như đang cười, “Tôi cảm thấy từ lượng của cậu rất khá.” “Bình thường thôi.” Diệp Xuyên được người khen, có chút tự mãn, “Vài ba chai không thành vấn đề.” “Uống rượu vào, có cảm giác cậu trở thành một người khác.” Âm thanh của Hắc Lục như đang muốn cười, “Đúng đáng về mà một thằng nhóc nên có.” Diệp Xuyên ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời trong trẻo của đêm cuối mùa thu phía trên đỉnh viện, đáy lòng sinh ra một loại cảm giác không thể gọi tên. Nghe Hắc Lục nói, nhìn không được thì thầm hỏi: “Một cậu nhóc. . . nên có đáng về gì?” Hắc Lục cư nhiên thực sự nghiêm túc suy nghĩ, rồi mới nói: “Không lo lắng, không có nhiều bản khoản trong lòng.” Diệp Xuyên lặng lẽ cười. Đến tận cùng, có bao nhiêu người có thể đạt được tiêu chuẩn này đây? Trầm mặc một lát, Hắc Lục lại nói: “Vây ngày mai nhé, buổi trưa làm cho xong đi, tôi sẽ kêu nhân viên ở bên kia đợi cậu.” Diệp Xuyên gật đầu, nhưng ý thức được người phía bên kia điện thoại nhìn không thấy, vội nói: “Tôi sẽ qua. Cảm ơn Hắc ca.” Hắc Lục nói không cần khách sáo sau đó liền cúp máy. Ngược lại Diệp Xuyên cầm điện thoại của Tiểu Nam, nghe trong đại sảnh phía sau lưng truyền ra tiếng ồn ào, đứng thẫn ra ở hành lang một lát. Một tấm danh thiếp từ phía sau đưa tới, Diệp Xuyên theo bản năng đưa tay cầm lấy, chợt nghe thanh âm cười nói của Tiểu Nam vang lên bên cạnh: “Hắc tiên sinh ra mặt có khác, cực kỳ hiệu quả. Tấm danh thiếp này cậu giữ đi, có việc gì thì trực tiếp gọi điện cho sếp.” Diệp Xuyên nhìn danh thiếp trong tay, màu sáng, trên đó đơn giản chỉ viết tên và số điện thoại. Thấy trên danh thiếp ngay ngắn hai chữ Hắc Dực, sau đó không khỏi đỏ mặt hơi lạnh. Cậu vẫn nghĩ họ của hần có lẽ là Hạ tiên sinh, hoàn toàn không ngờ tới lại chính là chữ Hắc này.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Giữa trưa ngày hôm sau, Tiểu Nam quả nhiên lái xe lại đón Diệp Xuyên đến Doanh Thủy Loan làm thủ tục. Giấy tờ đều hợp lệ, lại thêm Hắc Dực đã đánh tiếng trước, nên thủ tục làm vô cùng thuận lợi. Trở lại trường còn chưa đến hai giờ. Diệp Xuyên trước đó đã xin nghỉ, nhưng lại không ngờ là có thể về sớm như vậy, đang cân nhắc nên đến lớp hay là đi thư viện cho qua một buổi chiều, thì nghe tiếng cửa phòng phía sau mở ra, La Kien khoác cái balo bằng vải bố đi vào. “Ồ, cậu không đi học à?” Diệp Xuyên kinh ngạc. La Kien tuy rằng luôn như rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, nhưng học hành thì rất chăm chỉ, chưa từng cúp học bao giờ. “Đau bao tử.” La Kien buông balo xuống, uể oải rót cho mình một ly nước ấm. “Uống thuốc chưa?” Diệp Xuyên cảm thấy sắc mặt hần thoát nhìn không tốt lắm, “Hay là tới bệnh viện đi?” La Kien lắc đầu, “Tớ nằm một lát sẽ đỡ.” Diệp Xuyên có chút lo lắng mà nhìn hần, “Thật là, đừng có gắng gượng quá.” “Tại hai ngày nay trực đêm người khác hai ca, buổi trưa bận rộn quá quên cả ăn cơm.” La Kien tựa như không thèm để ý nói: “Bệnh cũ mà, không sao đâu.” Diệp Xuyên nhủ thầm: cậu mới có tí tuổi mà bệnh cũ cái gì? Nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của hần, lời nói ra lại biến thành, “Vây cậu ngủ đi, cơm chiều tớ mua đem cho.” “Cảm ơn.” La Kien lên giường nằm xuống, vừa nhắm mắt lại mờ ra ngay, nói: “Đừng rồi, vừa nãy tớ gặp Tiểu Đào, còn tò tò đi theo tớ gắng hỏi về cậu.” “Hỏi thăm tớ?” Diệp Xuyên có chút buồn bực, hôm trước vừa gặp Đào Âm ở căn tin, mới hai ngày không thấy, có cái gì để hỏi thăm? La Kien cũng lộ ra biểu tình buồn bực, “Hỏi cậu hai ngày nay làm gì, buổi tối có về ký túc xá hay không.” “Vây là ý gì?” Diệp Xuyên cảm thấy kỳ lạ, “Điều tra sao?” La Kien vui vẻ, “Không phải là kết cậu rồi đấy chứ?” Diệp Xuyên đang định trả lời, đi động trên bàn vang lên. Diệp Xuyên cầm lấy điện thoại trong ánh mắt sung sướng khi người gặp họa của La Kien, là Đào Âm gọi tới. “Thật sự là điều tra à. . .” “Cậu lo mà ngủ đi.” Diệp Xuyên vỗ lên đầu giường, cầm điện thoại đi ra hành lang, “Tiểu Đào?” “Tiểu Xuyên.” Giọng Đào Âm nghe có vẻ rất tội nghiệp, “Hai ngày nay cậu làm cái gì vậy, tối hôm qua tớ đến tìm, phòng ký túc xá của các cậu lại khóa cửa.” “Hoạt động tập thể à.” Diệp Xuyên tựa vào cửa sổ sờ túi tìm thuốc lá, nhưng rồi lại nhìn xuống, “Cậu kiểm làm gì?” “Buổi chiều tớ được nghỉ.” Đào Âm buồn bã ỉu xiu đáp: “Thu dọn xong rồi, muốn đến phòng khám tìm Nghiêm ca.” “Vây à.” Diệp Xuyên không biết nên nói cái gì mới tốt. Khuyên cũng đã khuyên rồi, Tiểu Đào vẫn giữ thái độ này, Diệp Xuyên cũng lười nghe cậu ta. “Tiểu Xuyên.” Giọng Đào Âm nghe có chút áp úng, “Hai ngày nay cậu bận rộn cái gì vậy?” “Tớ?” Diệp Xuyên cảm thấy câu hỏi của cậu ấy thật kỳ lạ, “Tớ cũng không bận gì cả, hôm qua trong nhà có chuyện cho nên trở về một chuyến, buổi tối thì cùng bọn Đàm Lâm ăn cơm bên ngoài. Sao vậy?” “Không có gì.” Đào Âm dừng một chút rồi lại hỏi: “Các cậu tối qua ăn cơm ở đâu vậy?” Diệp Xuyên bị tra hỏi như vậy, trong lòng bắt đầu có chút không thoải mái, “Rốt cuộc cậu muốn hỏi cái gì?” Đào Âm không hé răng. “Tiểu Đào, thời gian chúng ta quen biết tuy rằng không lâu, nhưng tính tình của tớ cậu hẳn là cũng biết một chút. Có chuyện gì, cậu tốt nhất là nói thẳng ra đi.” Diệp Xuyên cũng không ngờ, đương nhiên nghe ra được ý tứ dò hỏi của Đào Âm. Vấn đề là, có cần phải quanh co như vậy hay không? “Tớ. . .” Đào Âm có chút xấu hổ, “Tớ không phải có ý kia. . .” “Cậu muốn hỏi cái gì?” Diệp Xuyên mất kiên nhẫn. Đào Âm thở hắt hần nửa ngày rồi mới nhỏ giọng nói: “Nghiêm Hân mấy ngày nay cứ trốn tránh tớ. . .” Cách một tiếng, Diệp Xuyên gấp điện thoại lại. Đi được hai bước lại cầm điện thoại ấn nút gọi, khi cuộc gọi được kết nối, Diệp Xuyên nén con tức giận trong lòng nói: “Đào Âm nghe cho rõ đây, mấy ngày nay tớ không có gặp Nghiêm Hân, tin hay không tùy cậu.” “Tiểu Xuyên, tớ không phải có ý đó. . .” Diệp Xuyên cúp điện thoại, lười nghe Đào Âm giải thích. Cậu ta có ý gì mình không cần biết, quan trọng là cái loại cảm giác bị người ta nghi ngờ này khiến cậu khó chịu. Diệp Xuyên đẩy cửa ký túc xá ra, La Kien đã ngủ say, sừng mặt tựa vào gối đầu nhìn có vẻ gầy yếu, Diệp Xuyên thấy sắc mặt hần trắng bệch, do dự một lát, cầm bóp tiền đi xuống lầu. Cậu nhớ rõ ngoài cửa Nam có một nhà thuốc tây, tình huống của La Kien, nếu không định đi bệnh viện, nhất định phải mua thuốc uống, cứ gắng gượng mãi có lẽ không xong. Điều kiện kinh tế trong nhà La Kien như thế nào, hần chưa bao giờ nói qua, Diệp Xuyên cũng không biết. Nhưng nhìn hần liều mạng ở Black Kite làm công như vậy cũng có thể đoán được hần hẳn là rất cần tiền, hơn nữa nhìn La Kien mỗi ngày đều bận rộn đến nỗi chân không chạm đất, Diệp Xuyên nghĩ hần ở bên ngoài chắc là không chỉ làm thêm một công việc. Cậu đoán chừng hần không chịu đi bệnh viện, lí do có lẽ là sợ tốn tiền đi. Diệp Xuyên tìm được tiệm thuốc, mô tả triệu chứng bệnh tình của La Kien cho người bán, mua hai liều thuốc đau bao tử. Cậu cũng chắc là hần chưa ăn cơm trưa, bèn đến quán ăn nhỏ cách đó không xa mua một phần cháo đem

về. Từ giờ tới buổi cơm chiều còn hơi lâu, để bụng đói cho đến lúc đó cũng không tốt. Cảm theo hai cái túi nhựa đi về ký túc xá, vừa mới định bước lên thang lầu, Diệp Xuyên chợt thấy một dáng người quen thuộc ngồi hút thuốc ở bồn hoa trong sân của ký túc xá. Người này vai lưng rất thẳng, dáng ngồi dường như mang theo vài phần tư chất kiên cường của quân nhân, mỗi lần Diệp Xuyên nhìn thấy đều đoán rằng đây có lẽ là ảnh hưởng từ gia đình khi còn nhỏ. Áo sơ mi màu xám chì và quần dài hần mặc trên người, có vẻ nghiêm cẩn không hợp với không khí nhẹ nhàng của vườn trường, nhìn không ra một chút nào đó là sinh viên vẫn chưa tốt nghiệp. Kỳ thật so với mình hần cùng lắm chỉ lớn hơn vài tuổi, Diệp Xuyên đột nhiên ý thức được vấn đề này. Trước kia luôn cảm thấy hần thành thực, vô luận đối mặt với chuyện gì đều là một thái độ đã tính trước kỹ càng, khiến người ta rất dễ dàng bỏ qua tuổi thực của hần, cũng vô tình quên mất toàn bộ năng lực của người này cơ hồ đều dồn hết vào việc tranh giành đấu đá lẫn nhau, căn bản không có thời gian suy xét nội tâm của mình. Kỳ thật bóc đi cái vẻ nhìn như già dặn của thân xác bên ngoài, bên trong cùng lắm chỉ là một thanh niên đang hoang mang không hiểu rõ bản thân mình mà thôi. Hần cũng sẽ cảm thấy bất lực, và... cô đơn. Cho nên mới lựa chọn chung sống cùng mình, nghĩ rằng nhiệt độ cơ thể của hai người có thể xua tan những đêm dài vắng lặng. Một cảm xúc dịu dàng tận nơi đáy lòng chậm rãi dâng lên. Diệp Xuyên nhìn hình ảnh giống như đã từng quen biết này, sờ lên đường nét bóng dáng từng khắc cốt ghi tâm, bỗng nhiên cảm thấy mình cũng không thống hận như trong tưởng tượng. Người này từng khuấy động trái tim mình, và giờ phút này cậu lại không thể nào cảm ghét cho được. Đó là những năm tháng dài chông chênh, cảm thấy mất mát vì cậu mà không được, là chính mình không biết làm thế nào khi toàn bộ hy vọng ký thác trên người hần bị tan vỡ, thỏa hiệp, rồi kiệt sức mà chấp và từng mảnh của cuộc sống, để rồi sau đó khi tất cả tiêu tan, liền thấy bất lực cùng tuyệt vọng. . . Nếu như nói hần có sai lầm, vậy chẳng lẽ mình không có lỗi hay sao? Biết rõ trong lòng hần đã có người, lại cố chấp không chịu rời đi, cứ hy vọng mình chỉ cần cố gắng một chút nữa thì có thể thay thế vị trí người kia trong tâm hần. Mình sai ở chỗ đã đem toàn bộ hy vọng ký thác trên người Lý Hành Tung, sau đó lại yếu đuối đem tất cả lỗi lầm đều đổ cho hần. Người thanh niên đang cúi đầu hút thuốc trông thấy cậu, cách một con đường lẳng lặng nhìn. Vẫn như trong trí nhớ là một thanh niên đẹp trai tuấn lãng, mặt mày thâm trầm, lúc mỉm cười ánh mắt ôn nhu như nước. Diệp Xuyên tin rằng mình từng gặp qua một hình ảnh như vậy. Trong những năm tháng được chôn dấu nơi đáy lòng, cuồng nhiệt say đắm yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, thanh niên anh tuấn ở trước mắt này từng ở cùng một nơi, đứng đợi mình từ bên ngoài trở về. Diệp Xuyên bỗng nhiên cảm thấy khỏe mắt có chút ẩm ướt. Hóa ra, đã trải qua nhiều vùng vẫy gian nan như vậy, nhưng hình ảnh ở sâu trong trí nhớ vẫn sáng lên rực rỡ, đẹp hơn bao giờ hết. Lý Hành Tung đi đến trước mặt, mang theo biểu tình dò xét không hiểu ra sao rồi lên trán cậu, “Sao vậy? Không khỏe à?” Diệp Xuyên né tránh tay hần, dùng vẻ mặt muốn cười nhưng lại không thể mà nhìn hần, hốc mắt hơi hơi phồng hông, “Lý Hành Tung, anh đến đây làm gì?” “Đương nhiên là thăm em rồi.” Lý Hành Tung cảm thấy cậu thật đúng là hỏi thừa. “Anh trước tiên hãy xem kỹ tình cảm của mình đi.” Diệp Xuyên mắt tự nhiên tránh đi tầm mắt hần, “Hãy nhìn thẳng vào trái tim, xem cái người mà mình muốn rốt cuộc là ai.” Lý Hành Tung nháy mắt mấy cái không nói gì, tựa hồ thái độ của Diệp Xuyên khác hẳn bình thường làm cho hần có phần không biết làm sao. “Tôi nói thật đấy.” Diệp Xuyên nhìn hần, trong lòng bỗng nhiên có chút cảm khái. Tại sao lúc ban đầu lại không có ai nhắc nhở hần vậy? “Em đây là đang ngả bài với anh sao?” Lý Hành Tung rất nghiêm túc nhìn cậu. Diệp Xuyên do dự một chút, rồi gật đầu, “Không cần lãng phí thời gian với tôi.” Lý Hành Tung chậm rãi lắc đầu, “Nhưng mà anh cảm thấy, em cũng không phải là không có cảm giác với anh.” “Cảm giác gì cũng không còn quan trọng nữa.” Diệp Xuyên nhẹ nhàng lắc đầu, “Nếu có thời gian đi đoán tình cảm của người khác, chi bằng cẩn thận nghiêm túc nghiên cứu cảm giác chính mình đi.” Lý Hành Tung nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt. Giờ phút này Diệp Xuyên khiến cho hần có loại cảm giác kì dị, một thứ xúc cảm là lạ mất tự nhiên không nói được bằng lời, tựa như nhìn một ông lão tóc bạc da mồi nói chuyện bằng âm thanh non nớt vậy. Cảm xúc. . . Rung động và xa cách. “Em rốt cuộc muốn nói gì?” “Không có gì.” Diệp Xuyên lấy di động ra nhìn thời gian, “Tôi phải về rồi.” “Tiểu Xuyên. . .” Lý Hành Tung nắm cổ tay cậu. Diệp Xuyên dùng cánh tay kia đẩy hần ra, nhẹ nhàng lắc đầu, “Quay về đi, Hành Tung. Tôi biết có người vẫn đang đợi anh.” Lý Hành Tung cảm thấy nao nao. Chỉ trong chớp mắt, dường như có cái gì đó rất nhỏ xẹt ngang qua đáy lòng hần, mang theo cảm giác nhức nhối. Lý Hành Tung không rõ nguyên do, đến khi ngẩng đầu nhìn theo, Diệp Xuyên cũng chưa từng quay đầu lại đang bước lên bậc thang, bóng dáng thon dài kia rất nhanh bị phiên cửa của ký túc xá dưới lầu che khuất, không thể nhìn thấy được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Chung 30

La Kiện ngủ thẳng đến giờ cơm chiều mới tỉnh lại, lừa vội hai ba miếng cho xong bữa, sau đó cầm ba lô lên đi ra ngoài. Vừa bước ra khỏi cửa ký túc xá đã bị Diệp Xuyên túm cổ áo quay ngược trở vào, đem hai liều thuốc nhét vào trong balo, sau đó ti mi nhắc lại lời dặn dò của dược sĩ, xong rồi mới để hần đi. Diệp Xuyên tắm xong, nằm trên giường mới vừa xem được hai trang sách, thì nghe cửa phòng lại được mở ra, một người lẹp xẹp đi vào, là Triệu Hải Đông đã lâu không xuất hiện ở ký túc xá. Học chung gần nửa năm, Diệp Xuyên tổng cộng nói với hần không quá hai câu, tình bằng hữu và những thứ tương tự càng không cần nói tới. Diệp Xuyên nhìn hần gật đầu xem như chào hỏi, sau đó cúi đầu tiếp tục đọc sách. Trong ký túc xá bỗng nhiên thêm một người thu dọn này nọ, tạo ra âm thanh thật ồn ào, đang do dự có nên lấy tai nghe dưới gối đeo vào hay không, thì nghe Triệu Hải Đông hỏi: “Này, cậu có người anh ở đại học B phải không?” Diệp Xuyên không nghĩ tới hần sẽ đề cập đề tài này, sững sờ một chút mới gật đầu, “Người mà cậu nói chắc là anh hai của tớ, anh ấy đang học ngoại thương, đã năm thứ tư rồi. Cậu biết anh ấy hả?” Trong mắt Triệu Hải Đông toát ra thần sắc hứng thú, “Tôi qua anh ấy và đối tác đã đến ăn cơm ở nhà tớ.” Diệp Xuyên kinh ngạc. Cho dù cậu đối với tình trạng gia đình của Triệu Hải Đông hoàn toàn không biết gì cả, cũng có thể đoán được lí do mà Lý Hành Tung và Diệp Thời Phi đến nhà bọn họ, tuyệt đối sẽ không phải là vì ăn một bữa cơm. Triệu Hải Đông nhìn cậu, trên mặt toát ra vẻ thân thiện lần đầu tiên dành cho cậu từ lúc quen biết đến giờ, “Bọn họ đang xin giấy phép xây dựng nhà máy. Chuyện này. . . Uh, bác của tớ quản lí.” Diệp Xuyên giật mình. Triệu Hải Đông còn nói thêm: “Anh hai cậu rất có năng lực a.” Diệp Xuyên cười cười, “Đúng vậy, anh ấy rất giỏi.” Từ thái độ của Triệu Hải Đông có thể nhìn ra ấn tượng của Triệu gia đối với Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung không tệ, Diệp Xuyên cũng không lo lắng giấy phép của bọn họ rốt cuộc có được thông qua hay không. Cậu đang suy nghĩ đến một mặt khác: Ở kiếp trước, nhà máy của Lý Hành Tung và Diệp Thời Phi bắt đầu xin giấy phép là lúc cậu học năm ba, mà hiện tại. . . Chuyện này chưa đến năm hai là đã xảy ra rồi. Đáy lòng Diệp Xuyên bỗng nhiên có chút bất an. Cậu biết trong vận mệnh kia có vài điểm mấu chốt không có nhiều biến hóa, ví dụ như lại một lần nữa quen biết Lý Hành Tung, hay cậu vẫn thi vào B thị. Nhưng mặt khác một số chi tiết lại rõ ràng lệch khỏi quỹ đạo vốn có, tỷ như việc chọn nghề, mua nhà rồi còn chuyện làm ăn của Lý Hành Tung cùng Diệp Thời Phi. Cậu thật sự không rõ, trong tương lai, những kết quả định trước thế này có chuyển biến gì không, nếu có thì sẽ khác biệt đến mức nào, như việc. . . cậu chỉ kéo dài sinh mệnh đến năm hai mươi lăm tuổi, nếu đã sống lại một lần vậy kết cục này có thể thay đổi hay không? Triệu Hải Đông lục tìm hai gói thuốc trong ngăn tủ rồi đi ra ngoài, Diệp Xuyên nhìn cánh cửa ký túc xá một lần nữa khép lại, vội vàng lấy di động dưới gối đầu ra ấn số của Diệp Thời Phi. Cuộc gọi được kết nối, đầu tiên Diệp Xuyên nghe thấy tiếng ồn ào vang lên, giống như có một đám người đang

nói nói cười cười, có lẽ là đang trong bữa tiệc. Sau đó là tiếng cửa phòng được mở ra, thanh âm hơi say của Diệp Thời Phi truyền đến, “A lô, Tiểu Xuyên?” “Em gọi không đúng lúc à.” Diệp Xuyên nhỏ giọng thăm thì, “Anh không phải đang bận đấy chứ?” “Không sao.” Diệp Thời Phi hít vào một hơi thật dài, “Vừa lúc điện thoại gọi đến, anh có thể lấy cốc này uống ít vài ly. Em đang ở đâu vậy? Trong trường hả?” “Ồ ký túc xá.” Diệp Xuyên do dự một chút, “Cái tên họ Triệu bạn cùng phòng của em, nói. . . quen với anh.” “Kêu là Triệu cái gì Đông ta?” Diệp Thời Phi nở nụ cười, “Bọn anh có việc nhờ cậy trường bồi nhà hẳn, lúc ăn cơm có trò chuyện vài câu. Cậu ấy nói hai người ở chung trong ký túc xá, còn nói em không thích nói chuyện.” Diệp Xuyên không cho là đúng, trong thâm tâm nhủ thầm mặt cũng chỉ gặp vài lần, không biết ai ít nói hơn a? Diệp Thời Phi lại hỏi : “Cậu ta nói gì với em?” “Nói các anh đang xin giấy phép. Hai người thật sự muốn xây dựng nhà máy hả?” Cho đến bây giờ Diệp Xuyên vẫn cảm thấy hơi khó tin. Tin tức này đối với cậu mà nói còn có nghĩa là cậu không thể nắm bắt được mọi thứ trong tay. . . “Đúng vậy.” Trong giọng nói của Diệp Thời Phi lộ rõ vẻ sung sướng, “Thế nhưng cho dù bây giờ có xin được giấy phép, cũng phải đến năm sau mới bắt đầu khởi công. Văn phòng thì đã tìm được chỗ tốt rồi, cuối tuần sẽ dọn vào, không bận gì thì lại phụ anh một tay.” Diệp Xuyên máy mớ ừ một tiếng, nào bộ thật sự đã trở thành một đồng hồ loạn. Có một số việc đã và sắp xảy ra, dù đã biết trước nhưng nó lại nằm ngoài tầm khống chế của cậu. Vì đã đáp ứng đến hỗ trợ, ngày chuyển địa điểm, sáng sớm Diệp Xuyên đã chạy đi tìm Diệp Thời Phi. Trước kia, việc làm ăn của Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung trên danh nghĩa vẫn trực thuộc vào công ty của một người khác, văn phòng đương nhiên cũng nằm trong công ty này. Diệp Xuyên nhớ mang máng người này cùng Lý gia có chút quan hệ, hình như là con cháu của một chiến hữu chung đơn vị với ông nội của Lý Hành Tung. Công ty kia Diệp Xuyên cũng từng ghé qua, nó nằm trong một tòa nhà cũ trên đường An Hóa của khu Đông, rất gần bến tàu. Lúc Diệp Xuyên đi xe tới đường An Hóa, Diệp Thời Phi đã đến, đang đứng ở bậc thang cuối cùng vừa nhai bữa sáng vừa chỉ huy người của công ty chuyển nhà, vài nhân viên trẻ tuổi của hẳn cũng bê một ít thùng carton đi ra đi vào có vẻ rất bận rộn. Diệp Xuyên chạy tới vỗ nhẹ trên vai, Diệp Thời Phi xoay người nhìn thấy cậu, thuận tay liền đưa qua cái túi nhựa, “Ăn điểm tâm không? Bánh bao của quán Trần Tứ, nhân thịt bò.” Diệp Xuyên dùng hai đầu ngón tay nhéo bánh bao nhét vào miệng, Cậu không thích bánh bao sùi cào hay mấy loại có nhân gì đó, có điều bánh bao Trần Tứ thì cũng tạm chấp nhận được. “Cần em giúp cái gì?” Diệp Xuyên cầm khăn trong tay Diệp Thời Phi lau miệng, “Em cố ý mặc quần áo cũ đến đây đó.” Diệp Thời Phi liếc mắt nhìn cậu, “Quần áo này từ năm nào năm nào rồi, vẫn còn giữ lại kia à?” “Thì phải làm việc chân tay mà.” Diệp Xuyên thâm phân đối, mình còn chưa kiếm ra tiền, đương nhiên không thể đánh đồng cùng Diệp Thời Phi hờ một tí là lại đi mua sắm quần áo. “Nào dám nhờ em chuyển đồ, để cho lão cha biết được còn tưởng rằng anh khi dễ em.” Diệp Thời Phi xoay người dặn dò trợ lý của mình vài câu, sau đó kéo tay Diệp Xuyên nhét vào trong xe, “Đi, theo anh tới xem văn phòng mới.” Diệp Thời Phi không có nói rõ, nhưng theo lời của anh trai, Diệp Xuyên biết đó là nơi chôn náo. Building Ngân Hải nằm ở khoảng giữa khu Đông, Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung ở chỗ đó thuê hai văn phòng. Diệp Xuyên còn biết, sau khi nhà máy khởi công được hai năm, quy mô của công ty lúc ban đầu từ hai văn phòng biến thành cả một tầng lầu. “Nghĩ cái gì vậy?” Trong lúc chờ đèn xanh, Diệp Thời Phi liếc mắt nhìn cậu, “Khuôn mặt nhỏ nhắn nhưng biểu cảm lại bình tĩnh nghiêm túc đến quái dị.” Diệp Xuyên nhẹ nhàng thờ dài, “Không có gì. Em đang suy nghĩ. . . Suy nghĩ anh và anh cả đều rất có năng lực, còn em cho đến bây giờ vẫn chưa kiếm được đồng nào.” Diệp Thời Phi phì cười, “Em là luật sư tương lai, trong đầu còn nghĩ mấy việc này làm gì. Nếu thật sự muốn kiếm tiền, học cái gì mà không học, đi học luật làm gì?” Diệp Xuyên không mấy thoải mái cười cười, “Được, được, em biết sẽ bị anh cười mà.” “Học cho tốt cái nghề luật sư của em đi, sau này cả nhà đều nhờ vào em đấy.” Diệp Thời Phi đưa tay ra xoa đầu của cậu, “Nhìn đi, Building Ngân Hải, văn phòng của bọn anh nằm trên tầng mười hai. Oách không.” “Ừ, rất tuyệt.” Xe dừng lại ở bên đường, Diệp Xuyên đứng trên lề đường ngẩng đầu lên đánh giá tí mĩ tòa nhà sơn màu xám, phía trước là bức tường kính màu xanh có kiến trúc rất đẹp này. Nó vẫn là đáng vẻ như trong trí nhớ của mình, tinh tế, thanh lịch, tản ra vẻ lạnh lẽo có thể cảm giác được từ rất xa. Trên bức tường thủy tinh lớn phản chiếu ánh mặt trời, khiến cho người ta ảo giác rằng nó không nhiễm một hạt bụi. Ra vào nơi này phần lớn là dân mặc chính trang, vội vội vàng vàng. Biểu cảm trên gương mặt cũng tạo ấn tượng khó quên giống như tòa building này. Văn phòng công ty Lý Nghiệp nằm ở tầng mười hai, đứng trước vách tường rộng bằng kính, nhìn thấy non nửa khu Đông ở phía dưới, trông ra ngã tư đường rộng rãi nhộn nhạo, người đi đường vội vàng qua lại khiến cho cái loại cảm giác băng lãnh này càng thêm rõ ràng. Cứ như từ nơi này nhìn xuống sẽ khiến người ta nghĩ rằng, so với hết thấy mọi người mình đang đứng ở một vị trí rất cao. Diệp Thời Phi đứng ở phía trước cửa sổ, hăng hái nhìn quanh văn phòng rộng mở, tự tin tràn đầy nói : “Đây mới chỉ là bắt đầu.” Lời này Diệp Xuyên tán thành. “Trình độ phát triển của công ty sẽ từng bước được mở rộng, tối đa là ba năm, anh muốn làm cho cả mười hai tầng đều trở thành văn phòng của công ty Lý Nghiệp.” Diệp Thời Phi chậm rãi bước đi trong văn phòng trống rỗng, ánh mắt rực lên một tia sáng kì lạ, “Quy mô của công ty sẽ tiếp tục tiến xa, sẽ leo lên vị trí hàng đầu, không ai có thể ngăn cản.” Diệp Xuyên nghĩ thầm, nếu Diệp Thời Phi đòi bằng một loại giọng điệu thỏa thuê mãn nguyện, chứ không phải dùng ngữ điệu gần như bất chấp tất cả mà nói, có lẽ lời này nghe vào sẽ càng thêm cảm động. “Được mà. Anh hai.” Diệp Xuyên gật đầu, “Lý Nghiệp nhất định sẽ trở thành một trong những xí nghiệp nổi tiếng nhất B thị.” Diệp Thời Phi nâng hai tay lên làm động tác giống như đang ôm cái gì đó, ánh mắt vô cùng háo hức, “Tiểu Xuyên, em biết không, đây là tất cả những điều mà anh muốn. Đang được thực hiện, từng bước một. Loại cảm giác này, em có biết không?” “Cảm giác mà anh nói em chưa từng trải qua.” Diệp Xuyên chần chờ lắc đầu, “Nhưng em nghĩ mình có thể hiểu được.” Diệp Thời Phi đã đắm chìm vào trong thế giới riêng mình, ánh mắt mê muội nhìn qua lại đánh giá văn phòng của chính mình, hoàn toàn không để ý đến Diệp Xuyên trả lời cái gì. Thật lâu sau, Diệp Thời Phi mới thì thào nói : “Toàn bộ giấc mộng, đều từng bước một thực hiện, ai cũng không thể ngăn cản. Ai cũng không thể. . .” Diệp Xuyên bỗng nhiên cảm thấy, Diệp Thời Phi trước mắt làm cho cậu có loại cảm giác xa lạ. Lần đầu tiên trong đời, nhìn xuyên thấu qua hình tượng ôn nhuận kia, phảng phất thấy rõ tính cách không chịu chấp nhận thất bại được che giấu ở bên trong Diệp Thời Phi. Không biết nghĩ tới cái gì, Diệp Xuyên hình như cảm thấy lạnh mà khẽ run lên. Tầm mắt Diệp Thời Phi rốt cục dừng ở trên mặt Diệp Xuyên, thật giống như bây giờ mới ý thức được bên cạnh còn có người, hẳn có vẻ hơi sững sốt, nhưng ngay lập tức cười lên, “Đội Hành Tung đến đây, chúng ta cùng đi ăn cơm.” Vẫn là khuôn mặt tươi cười ôn nhuận như nước trong ấn tượng, cứ như vẻ thất thần trong nháy mắt kia hoàn toàn là ảo giác của Diệp Xuyên. Đây là loại cảm giác rất khó hình dung, Diệp Xuyên cơ hồ hoài nghi phải chăng là mình nhìn lầm rồi. “Không được.” Diệp Xuyên vội vàng nói : “Xã đoàn của trường còn có hoạt động, em mà vắng hợp lần này nữa, đội trưởng có thể sẽ xé xác em mất. Anh không biết đó thôi, đội trưởng của bọn em là một đứa con gái, đánh đá vô cùng. . .” Diệp Thời Phi cười ha ha, “Được rồi, đi đi, không cần miễn cưỡng. Qua một thời gian nữa sẽ có tiệc rượu chúc mừng, sẽ mời không ít nhân vật nổi tiếng của B thị. Đến lúc đó anh gọi điện thoại, em cũng lại đây mở mang kiến thức a.” Diệp Xuyên đương nhiên đáp ứng, huynh đệ hai người hàn huyên vài câu, Diệp Xuyên lấy cốc về trường đi trước. Lúc đứng chờ xe ở ven đường, Diệp Xuyên vẫn còn đang suy nghĩ, tự hỏi chính mình loại cảm giác gần như chạy trốn chết này. . . Rốt cuộc là do đâu mà có?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 31

Một đợt không khí lạnh đến hên lại lên, mang theo trận tuyết đầu tiên của mùa đông. Thời điểm Diệp Xuyên xách vài cái túi mới vừa mua từ trung tâm bách hóa đi ra, đúng như chương trình dự báo thời tiết đã thông báo, cơn mưa tuyết cũng không lớn lắm. Trên mái hiên, vạt cỏ ven đường đã tích tụ một tầng trắng mỏng manh, giữa không trung bông tuyết vẫn còn bay dày đặc. Trong không khí nhiều hơn vài phần ẩm ướt, phảng phất như trong mỗi hơi thở đều mang theo bông tuyết. Thành phố màu xám nặng nề này, bởi vì bất thình lình đổ xuống cơn mưa tuyết, mà đột nhiên không gian trở nên sinh động hẳn lên. Diệp Xuyên kéo cổ cái áo lông vừa thay, cảm thấy mình thật may mắn khi mua quần áo kịp thời. Năm nay cậu lại cao thêm mấy cm, trang phục mùa đông năm trước đều mặc không vừa. Vốn là thừa dịp nghỉ cuối tuần chạy đến đây mua quần áo, không nghĩ tới lại trùng hợp gặp ngay đợt không khí lạnh tràn qua. Đứng ở trước cửa trung tâm bách hóa, nghe thanh âm của nhóm thiếu nữ líu ríu cười đùa bên cạnh, trong lòng Diệp Xuyên cũng sinh ra vài phần cảm giác nhẹ nhàng thoải mái mà đã lâu không có được. Lấy di động từ trong túi ra, đang cân nhắc gọi vài người bạn đi ăn lẩu, tầm mắt cậu lại bị thu hút bởi hai thanh niên hấp dẫn đi bên phía đối diện. Là hai người mà cậu quen biết, một trước một sau từ trong cửa hàng thời trang dành cho nam giới đi ra. Diệp Thời Phi đi phía trước, trong tay xách theo vài gói lớn nhỏ khác nhau, lúc nghiêng người nói chuyện trên mặt mang theo nét tươi cười ấm áp. Lý Hành Tung đi ở phía sau, trong tay cũng cầm theo vài cái túi giấy, hơi hơi nghiêng đầu, dáng vẻ như đang chuyên tâm lắng nghe, bên môi là nụ cười nhẹ nhàng. Cùng nhau đi dạo phố à... Đây là đang bồi dưỡng tình cảm sao? Diệp Xuyên thấy bọn họ đứng trước lối đi bộ nhỏ giọng nói chuyện với nhau, nhìn Diệp Thời Phi không thêm đề ý đến ánh mắt người đi đường cẩn thận sửa sang lại cổ áo cho Lý Hành Tung, đáy lòng chợt cảm thấy trống vắng. Không phải đau đớn khổ sở, cũng chẳng là mất mát ghen tị, phảng phất như không có cảm giác gì, rồi lại giống như mỗi một cảm xúc đều chiếm một chút. Diệp Xuyên hiểu rõ, bây giờ mình thật giống như thiếu niên trong lòng mang phiền muộn nhìn tuổi xuân già đi theo năm tháng, còn bản thân lại chỉ có thể bất lực. Chuyện này rồi cũng sẽ xảy ra, chắc chắn là vậy, chỉ là... Chỉ là hiện tại mình tận mắt trông thấy mà thôi. Chỉ có như vậy mà thôi. Diệp Xuyên xoay người quay trở lại trung tâm bách hóa. Mùi sơn phấn cùng với hơi ẩm ập thẳng vào mặt, bông tuyết còn vương trên mi trong phút chốc hóa thành một giọt nước thật nhỏ, đọng trên đầu mi lung lay chỉ chực rơi xuống, giống như nỗi băn khoăn không thể dùng lời để diễn tả của cậu giờ phút này. Cậu biết mình không phải ước ao, hay ghen tị cái gì. Sự xuất hiện của hai người kia sẽ không kích hoạt được cảm xúc mãnh liệt như vậy. Đối với Diệp Xuyên mà nói, cuộc gặp gỡ bất ngờ trên phố này khiến cậu ngạc nhiên, nhất là hình ảnh Diệp Thời Phi thay Lý Hành Tung sửa sang lại cổ áo, nó giống như một mặt gương vậy, phản chiếu rất rõ ràng sự cô độc của cậu. Lúc này đây, trong câu chuyện kia không hề có vị trí cho chính mình. Cậu thật sự cô đơn một mình. Diệp Xuyên mở mồm đi qua quầy trang sức, mắt một lúc lâu mới ý thức được di động trong lòng bàn tay đang rung lên. Diệp Xuyên nhìn chăm chăm cái tên quen thuộc trên màn hình, ngăn ra trong chốc lát mới ấn nút nhận cuộc gọi, đề điện thoại vào bên tai. “A lô, Tiểu Xuyên?” Thanh âm Diệp Thời Phi rõ ràng đang rất vui, “Đang ở đâu vậy?” “Em...” Diệp Xuyên cảm thấy cổ họng hơi gât, “Em đang ở trong trung tâm bách hóa Kim Dực mua quần áo.” “Thật trùng hợp nha.” Diệp Thời Phi nở nụ cười, “Anh cũng đang dạo phố. Em có biết Trường Giang tây lộ, nằm xéo với Kim Dực, là cửa hàng thời trang nam ngoại nhập đó, em thấy không? Căn nhà có cửa kính màu đen.” “Hình như...” Thấy rồi.” “Em lại đây đi, anh sẽ đứng chờ ngoài cửa.” Diệp Thời Phi tạm dừng một chút, “Anh cho em mười phút, chạy nhanh lại đây.” “Sao vậy?” Diệp Xuyên theo bản năng muốn từ chối đề nghị này. Hiện tại cậu không muốn gặp Diệp Thời Phi. “Mua cho em cái áo khoác.” Diệp Thời Phi cười nói: “Vô cùng đẹp. Sẵn dịp em ở gần đây vậy tới lấy luôn đi, nếu không mất công anh còn phải dành thời gian đưa đến trường cho em.” “Vậy cứ để ở nhà anh...” “Đừng nói nhiều, chạy nhanh lại đây. Anh còn có việc, chỉ chờ một lát thôi đấy.” Diệp Thời Phi không cho cậu nói thêm lời nào, quyết đoán tắt điện thoại. Diệp Xuyên cảm điện thoại thờ dài, ở khu nghỉ chân tìm một cái ghế trống ngồi xuống. Diệp Xuyên cũng không hiểu được vì sao lại không muốn đến đó, tựa như kéo dài thêm vài phút có thể làm cho mình thoải mái hơn một chút. Diệp Xuyên không rõ, mình vốn chỉ muốn tránh khỏi hai người này, nhưng vì sao mọi chuyện lúc nào cũng trở nên khó khăn như vậy chứ? Nghĩ hoài cũng không ra. Diệp Xuyên nhìn nhìn di động im lặng trong tay, sau đó đứng lên đi ra ngoài. Động tác của cậu rất bất ngờ, khiến cho hai cô gái nhỏ ngồi bên cạnh đang châu đầu ghé tai vụng trộm nhìn cậu phải hoảng sợ. Diệp Xuyên đương nhiên không đếm xỉa tới ánh mắt của người ngoài, cậu đang tự nghĩ mình thật không giống đàn ông, cho dù thực sự có chuyện gì, nhô đầu là một đao, lui đầu cũng là một đao, có gì mà phải trốn à? Diệp Xuyên sai bước ra khỏi trung tâm bách hóa Kim Dực, đi xuyên qua phân đường rộn ràng nhộn nhạo dành riêng cho người đi bộ, đến cạnh Diệp Thời Phi đứng trước cửa hàng thời trang nam, đang hết nhìn đông lại ngó tây, vô thật mạnh lên vai một cái. Diệp Thời Phi quay người lại, có chút trách móc nhìn cậu, “Cứ như xuất quỷ nhập thần ấy, không biết kêu một tiếng à.” Diệp Xuyên nhìn hẩn, khuôn mặt thanh niên ôn hòa này là người của Diệp gia đã nuôi dưỡng mình nhiều năm như vậy, trên danh nghĩa là anh hai, hơn nữa vị anh hai này luôn đối xử tốt với mình. Cậu chỉ cần nhớ kỹ điều đó là đủ rồi, còn những chuyện khác, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Diệp Xuyên thả lỏng bả vai, cúi đầu nở nụ cười, “Anh hai.” “Ờ.” Diệp Thời Phi đưa ra hai cái gói to, “Áo khoác này anh liếc mắt một cái là kết liền, em vai rộng eo nhỏ mặc vào đẹp tuyệt. Còn có cái khăn quàng cổ, là do Hành Tung chọn.” Diệp Xuyên hơi ngần ngại một chút, sau đó thẳng thắn nhận lấy, “Cảm ơn anh hai.” Mở cái gói to ra nhìn thoáng qua, là một cái áo khoác bằng len màu trắng ngà, đường may tinh tế, chẳng cần xem giá cả cũng biết không hề rẻ. Diệp Xuyên nhếch miệng cười cười, “Em vẫn đang còn là học sinh, sau này anh đừng mua đồ mắc tiền như vậy cho em nữa.” Diệp Thời Phi xoa xoa đầu của cậu, “Được rồi, anh phải đi đây. Công ty có chút việc. Cần anh đưa em một đoạn không?” “Cũng không tiện đường, em tự kêu xe về là được.” Diệp Xuyên lắc đầu, “Anh lái xe chậm một chút nhé.” Diệp Thời Phi khoát tay, lên xe đậu ở ven đường. Diệp Xuyên đứng bên đường, nhìn theo xe của Diệp Thời Phi chậm rãi xa dần. Không biết có phải là ảo giác, cái túi giấy trong tay nhìn trọng lượng như không có gì lại trở nên nặng trĩu kỳ lạ. Diệp Xuyên ngẩng đầu, nhìn những bông tuyết từ trên bầu trời âm u chậm rãi rơi xuống, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác cô đơn. Cậu đang đứng trên con đường phồn hoa nhất ở thành phố này, xung quanh người người qua lại như nước chảy, tiếng cười nói ồn ào tràn ngập không gian, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Nhưng cậu lại chưa từng cảm thấy cô độc như lúc này. Diệp Xuyên kéo cao cổ áo, đang định đưa tay vẫy xe, thì di động trong tay lại rung lên. Diệp Xuyên nhìn màn hình, sau đó nhận cuộc gọi, “A lô, Tiểu Nam?” Trong điện thoại vang lên tiếng cười sang sảng, “Cậu đứng ở bên đường làm gì vậy, bộ đang đóng phim hả?” Diệp Xuyên lắp bắp kinh hãi, “Anh thấy tôi sao?” “Dòm cậu cũng được nửa ngày rồi.” Tiểu Nam cười đáp: “Nhìn phía bên trái đi, Thượng Quan Yên, thấy không? Tôi ở trên lầu hai, trong Thịnh Phong Cư. Cậu lại đây đi.” Nói xong cũng không chờ cậu trả lời liền dứt khoát cúp điện thoại. Diệp Xuyên nhìn chăm chăm điện thoại do dự hai giây, sau đó quyết đoán xách theo gói to tìm đến nơi được đề cập. Mặt tiền của nhà hàng Thượng Quan Yên không lớn, bàn ghế bằng gỗ lim cổ tinh tạo ra một màu nhìn xưa cũ lắm rồi, tựa như năm tháng lắng đọng trên từng mặt bàn. Trên lầu hai, dọc đường đi, nhìn Vũ Đình, Phàm Trúc Hiên... Những cái tên thật đúng là phong nhã vô cùng. Diệp Xuyên đứng ngoài cửa Thịnh Phong Cư, nhẹ nhàng gõ hai tiếng, không nghe thấy tiếng đáp lại, đang định gõ thêm lần nữa, hai phiến cửa gỗ khắc hoa từ bên trong mở ra, khuôn mặt đỏ bừng vì say của Tiểu Nam cũng theo đó xuất hiện. “Cậu đây là bò tới hả?” Tiểu Nam không thêm giải thích túm cánh tay Diệp Xuyên kéo vào, “Khoảng cách không đến hai trăm thước mà cậu mất nửa ngày mới lên tới. Phải chịu phạt ba ly a.” “Bên ngoài tuyết rơi...” Đang nói bỗng dừng im bặt, Diệp Xuyên xách theo gói to có chút bất ngờ nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh bàn hút thuốc lá, ánh mắt híp lại đánh giá mình, “Hắc ca?” Hắc Lục gât gât đầu, khoe môi khẽ nhếch, như cười như không mà đáp, “Đã lâu không gặp, Diệp Xuyên.” Đứng là đã lâu rồi không thấy, lâu đến nỗi hiện tại nhìn thấy mặt của hắn, Diệp Xuyên cảm thấy thật xa lạ — tuy rằng bọn họ vốn cũng không mấy quen thuộc, nhưng giờ phút này không biết vì sao, vẫn khiến cậu sinh ra cảm giác bút rứt thiếu tự nhiên. Diệp Xuyên chợt nhận ra, đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy hắn vào ban ngày.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32

Mỗi lần nhìn thấy người này đều là vào buổi tối, Diệp Xuyên cảm thấy hắn giống con sói đầu đàn dẫn dắt cả bầy chuẩn bị tập kích ban đêm, cho dù mang theo biểu tình thả lỏng ngồi yên lặng ở sofa, vẫn khiến người ta nghĩ rằng bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công, cảm giác kích thích mà lại bất an. Nhưng hôm nay nhìn thấy hắn lúc ban ngày, lại chỉ cảm thấy người này có bề ngoài rất kiên cường. Nước da của Hắc Lục có vẻ xin màu, tóc cắt ngắn, gương mặt góc cạnh rõ ràng, vừa nhìn sẽ khiến người ta cảm nhận được sự sắc bén ẩn bên trong một khí thế cường đại. Nếu tách riêng ra thì từng nét trên gương mặt hắn chỉ được xem là bình thường, lông mày quá cao, mắt cũng không to, nhưng khi kết hợp tất cả lại tạo nên một tác phong không thể miêu tả bằng lời. Nhất là ánh mắt của hắn, lúc nhìn người khác luôn mang theo một vẻ chuyên chú dị thường, bình tĩnh, sắc bén, khiến người ta khó mà chống đỡ. Đây là một người tạo cho người ta cảm giác sinh tồn rất mạnh, cho dù hắn chỉ xuất hiện ở một góc phòng không mấy ai chú ý tới, cũng chẳng có ai dám xem nhẹ sự tồn tại của hắn. Diệp Xuyên nhìn tới nhìn lui, cảm thấy trên khuôn mặt này, bộ phận duy nhất có thể được gọi là nhu hòa chỉ có cặp lông mi. Rất dài, lại dày, khi hắn rũ mi mắt nhìn xuống, thậm chí sẽ khiến người ta sinh ra một loại lỗi giác gọi là hiền dịu. Diệp Xuyên trầm phần trầm tin tưởng đây là ảo giác. Mà dù cho đó là thật, thì một khắc ôn hòa kia cũng tuyệt đối là để khiến cho đối thủ mất cảnh giác, thừa cơ xuất ra thủ đoạn đạt tới hiệu quả tấn công tốt nhất. “Nhìn đủ chưa?” Hắc Lục cầm cái bật lửa bằng thép trắng để trên mặt bàn, nhàn nhã liếc Diệp Xuyên một cái, “Xem đủ rồi thì ngồi xuống, muốn ăn cái gì thì tự mình kêu đi.” Tiểu Nam cầm gói to cùng với áo khoác trong tay Diệp Xuyên treo lên cái giá quần áo, đẩy cậu ngồi xuống đối diện với Hắc Lục, xoay người một tay ngoắc nhân viên chạy bàn thêm nước dùng và bát dưa, tay kia đưa thực đơn cho Diệp Xuyên để cậu gọi món ăn, “Nhà hàng này thịt dê rất ngon, nghe nói đều là dê non được chở bằng máy bay từ Mông Cổ tới đó.” Trên mặt bàn rộng rãi còn không ít đồ ăn, Diệp Xuyên đánh giá một chút lượng thức ăn dành cho ba người, kêu thêm cá và rau mà mình thích. Nồi nước dùng rất nhanh đã sôi trở lại, hơi nóng bốc lên, Diệp Xuyên tay chân như sắp đông cứng cũng dần dần cảm thấy ấm áp hẳn lên. “Nè, phạt cậu ba ly, sẵn tiện chống lạnh luôn.” Tiểu Nam vừa phân bua vừa rót ba chung rượu để đề trước mặt cậu, “Tôi thấy cậu đứng ở giữa trời nơi nơi giao lộ. Vừa rồi người nọ...” “Là anh hai của tôi.” Diệp Xuyên cảm thấy chung rượu, mỗi chung một ngụm uống cạn ba ly rượu phạt. Vì uống quá vội khiến cho hương rượu nóng rất xông lên thực quản, Diệp Xuyên nhìn không được hơi run lên. Vừa ngước lên thấy Hắc Lục ngồi đối diện ánh mắt mang theo nét cười. Diệp Xuyên cảm bầu rượu trong tay Tiểu Nam rót đầy chung của mình, cầm lên bằng hai tay khách khí nói với Hắc Lục: “Chuyện mua nhà còn chưa có cảm ơn Hắc ca, tôi trước tiên mượn hoa hiến phật kính anh một ly. Mai mốt tôi mời khách, rất mong Hắc ca nể mặt.” Hắc Lục nhếch khóe miệng cười cười, “Cứ cảm ơn tới lui hoài, nghe giả tạo quá.” “Đúng vậy.” Tiểu Nam cũng cầm chung rượu đưa lên cùng hai người chạm cốc, “Hơn nữa, là cậu đưa tiền cho Hắc ca, kỳ thật anh ấy mới là người được lợi, đúng không, Hắc ca.” Hắc Lục lười biếng liếc mắt nhìn cậu, “Tôi thấy cậu ấy không nghĩ giống vậy đâu.” “Cũng không thể nói như vậy được.” Diệp Xuyên cũng cười theo, “Mua nhà vào thời điểm hiện tại vốn là thời cơ thích hợp, Hắc ca lại giảm giá cho tôi rất nhiều. Về sau căn nhà này còn không biết đất đến nhường nào đâu. Tính ra tôi lời to rồi.” Hắc Lục bị khói thuốc khiến cho mắt hơi nheo lại, trong đó toát ra một tia hứng thú, “Cậu có vẻ xem trọng Doanh Thủy Loan?” Diệp Xuyên gấp miếng thịt bỏ vào miệng, nóng rẫy làm cậu hít hà một phen, “Đương nhiên rồi. Mở bản đồ ra nhìn xem, bao quanh B thị còn có cảnh quan thiên nhiên đẹp như vậy sao?” “Nhưng mà chung quanh cái gì cũng không có.” Hắc Lục lẳng lặng nhìn cậu, phân tích tình thế trước mắt, “Cho dù có xe riêng, ra vào nơi đó cũng thực bất tiện.” Diệp Xuyên cắn chiếc dưa cân nhắc trong giây lát. Nếu đã không thể nói những hiểu biết từ trước của mình về Doanh Thủy Loan, chỉ có thể chọn phân tích thông tin hiện có, “Tôi thì nghĩ như vậy. Một là, vùng ngoại thành của B thị không có Doanh Hồ thứ hai. Tiếp theo vị trí của Doanh Hồ cũng rất quan trọng, nó trùng hợp ở chỗ mỗi ngày có thể lái xe đi vào nội thành, xa quá thì khi vào nội thành sẽ gặp khó khăn, cho dù là có xe riêng cũng phải lo lắng nếu mua nhà ở nơi này; Còn gần quá cũng không hay, tôi cảm thấy người thích Doanh Thủy Loan đa số đều có một chút tâm lý vui thú điền viên trong đó.” Hắc Lục gật gù đầu, “Cậu tiếp tục nói đi.” Diệp Xuyên lấy chiếc dưa chấm vào ly trà, vẽ hình dáng đơn giản của B thị trên mặt bàn, “Ngoại ô phía Bắc B thị nghe đồn là sẽ xây dựng thành khu công nghiệp, coi như không có gì để nói; Phía Đông tập trung bến và xưởng đóng tàu, cũng không đáng chú ý tới; Phía Tây là khu phố cổ, nhà ga, bến xe đều tập trung tại đây, hơn nữa nơi này có trung tâm mua sắm và nhiều khách sạn nhất, là khu vực phồn hoa nhất của B thị. Nhưng ở phía Tây dân cư dày đặc, các tiểu khu cũ diện tích cũng không lớn, cho dù có tái thiết lại, các nhà xây dựng cũng sẽ thiên về những hạng mục mang lại nhiều lợi nhuận: Khách sạn, nhà khách, khu dân cư hẳn là theo khuynh hướng căn hộ cao cấp, hoặc là chung cư, mà không phải là biệt thự.” Hắc Lục đối với bình luận của cậu từ chối cho ý kiến, ngược lại Tiểu Nam lại tỏ ra kinh ngạc. Diệp Xuyên nghĩ nghĩ, “Tôi có thể nghĩ về nó như thế này. Có rừng cây và hồ nước kia, tương lai không xa, Nam khu sẽ trở thành nơi sinh sống của những người có tiền ở B thị. Doanh Thủy Loan phải chiếm lấy cảnh quan đẹp nhất khu vực bên hồ, chờ Nhị kỳ, rồi Tam kỳ cũng được phê duyệt, tôi thấy về mặt khác những nhà thầu khai phá cũng kiếm được không ít a.” “Chiếm lấy?” Hắc Lục thấp giọng nở nụ cười, “Cậu làm sao mà biết còn có Nhị kỳ, Tam kỳ?” “Đó là đương nhiên mà. Một khối bánh ngọt ngon lành như vậy, không mau ăn vào miệng thì đó là kẻ ngốc rồi.” Diệp Xuyên tròn tròn mắt, Doanh Thủy Loan Nhị kỳ và Tam kỳ xây dựng thêm cơ sở vây quanh toàn bộ hồ nước, đây chính là cậu tận mắt thấy qua. Bất quá Nhị kỳ và Tam kỳ thay đổi người thiết kế, cho dù biệt thự vẫn là nhà cao tầng, bên ngoài gia tăng thêm nhiều yếu tố đổi mới thời thượng, tuy rằng được nhóm nhà giàu mới nổi tôn sùng, nhưng đối với Diệp Xuyên thì ngược lại, vì đã không còn thiết kế tạo nên trầm ổn đặc trưng của Nhất kỳ nữa. Nếu sau này trong tay có tiền, cậu vẫn lựa chọn mua nhà ở Nhất kỳ. Hắc Lục bị sắc khói thuốc, vừa ho khan vừa cười không ngừng. Tiểu Nam có chút tiếc hận thở dài, “Đáng tiếc hội đồng quản trị toàn bộ đầu gối nói mãi không thông, thế nào cũng phải đợi nhìn thấy lợi ích trước mắt của Nhất kỳ.” Diệp Xuyên khó hiểu, “Đợi nhìn thấy lợi ích của Nhất kỳ, giá đất ở ven hồ kia sẽ đắt thành cái dạng gì? Các người còn có thể đoạt được đến tay sao?” “Nói hay, anh trai này không thể không uống với cậu một ly.” Tiểu Nam giờ cái chung lên, “Tiểu Xuyên nhi a, xem ra tầm nhìn kinh doanh của cậu rất khá, so với đám hội đồng quản trị kia ưu việt hơn nhiều.” Diệp Xuyên có một chút hồ thẹn. Cậu ngay cả quỹ cổ phiếu mà còn không hiểu, có tầm nhìn kinh doanh cái gì chứ, những điều này đều là cậu đọc được trên báo ở kiếp trước. Ho khan hai tiếng, Diệp Xuyên cố gắng chuyển hướng đề tài, “Mảnh đất Doanh Thủy Loan kia, ai là người tuyển cử?” Tiểu Nam quay đầu nhìn Hắc Lục, Hắc Lục đưa ngón tay cái chỉ chính mình. Diệp Xuyên có chút sùng sốt, trong lòng tự nhiên sinh ra một phần khâm phục. Hắc Lục đem tàn thuốc ấn vào gạt tàn, giương mắt nhìn cậu, như là nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Diệp Xuyên, khóe miệng hơi lên một độ cong nhỏ, “Hôm nay nhờ cậu nói mấy câu trọng điểm, chờ sau này giao nhà, trang hoàng và đồ nội thất tôi bao trọn gói.” “Chuyện này làm sao mà dám?” Diệp Xuyên hoảng sợ. “Số tiền đó tôi sẽ nói hội đồng quản trị chi, trên danh nghĩa là phí tư vấn.” Khóe miệng Hắc Lục hơi cười, thế nhưng sắc mặt lại một mảnh thâm trầm, “Không phải tôi xuất tiền túi. Thế nào?” Diệp Xuyên nhìn Tiểu Nam, lại nhìn nhìn hắn, về mặt hồ nghi hỏi: “Hôm nay hai người là ăn thịt dê nhưng, hay là đùa cợt tôi a?” Hắc Lục và Tiểu Nam cùng nở nụ cười. “Bên hồ kia có mấy căn nhà, đã san nền xong.” Tiểu Nam cười nói: “Nè, tôi chính là nói căn nhà của cậu đó.” Diệp Xuyên cảm thấy trong lòng ngượng ngùng, “Đáng tiếc là tôi không nhìn thấy a.” “Chuyện đó có là gì.” Hắc Lục không đồng ý nói, “Muốn nhìn tôi đưa cậu đi là được.” Hai mắt Diệp Xuyên lập tức sáng ngời, “Bây giờ có thể đi liền sao?” Hắc Lục hơi giật mình, lập tức nở nụ cười, “Đương nhiên có thể.” “Thật sao?” Diệp Xuyên bán tín bán nghi đứng lên, “Hiện tại thật sự có thể đi sao?” Hắc Lục biết thằng nhóc này đã có chút say, cũng không nói ra, hất cằm về phía mặt bàn còn một đồng đồ ăn, “Cậu ăn cho hết mớ thịt, cá, tôm viên này, tôi sẽ chờ cậu đi.” Diệp Xuyên không nói hai lời, bắt đầu vui đầu vào ăn. Hắc Lục nhìn cậu, đáy mắt chậm rãi hiện lên ý cười. Tiểu Nam thở dài, “Tôi lại không thể đi cùng hai người, phải đi tiếp Viện Viện tiểu thư mất rồi. Sáng sớm đại tiểu thư đã gọi điện thoại đến dặn dò, tôi mà

dám không đi mai mốt bị ngắt nhéo ai chịu cho nổi.” Diệp Xuyên nhai một miếng thịt, hàm hàm hồ hồ hỏi : “Bạn gái hả?” “Đừng có dọa, tôi nào dám có bạn gái như vậy. . .” Tiểu Nam làm ra vẻ hoảng sợ, “Đó là cháu gái bảo bối của Trần đồng, không biết sao? Ông ấy là đối tác của lão Đại nhà tôi, nếu cô ấy muốn tôi làm chân sai vặt, bộ có thể từ chối sao? Làm trợ lý, nhất định phải có chút năng lực, sao có thể gây khó khăn cho công việc chung được.” Hắc Lục thấp giọng cười. Diệp Xuyên về mặt đồng tình, “Đó là đương nhiên rồi.” “Cứ lo ăn đi, đừng để ý đến cậu ta.” Hắc Lục cầm đôi đũa chung gấp trong nồi cho Diệp Xuyên vài miếng cá viên, “Tên này đang nhắc nhở tôi nên tăng lương cho cậu ta đấy.” “Té ra đi một vòng luẩn quẩn như vậy là có ý này sao?” Diệp Xuyên kinh ngạc, lập tức lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, “Tôi lúc này thực không nên đồng tình với anh.” “Oan ức cho tôi quá mà.” Tiểu Nam về mặt bị thương, “Bị chính ông chủ của mình chụp mũ như vậy. . .” Hắc Lục cười to. Diệp Xuyên cũng cắn chiếc đũa cười cười. Tiểu Nam nhìn cậu thanh niên xinh đẹp đường hoàng ngồi trước mặt, rồi lại nhìn ông chủ nhà mình ít khi kiên nhẫn như vậy ngồi một bên, bỗng nhiên trong lòng có chút nghi ngờ. Hai người trước mặt kia, một thì lo ăn, một lại đang nhìn, tuy rằng không có cái gì bất thường. Nhưng là. . . Hẳn tại sao lại cảm thấy có một chút gì đó không phù hợp? Tiểu Nam cân nhắc một hồi, lại cảm thấy mình đúng là buồn lo vô cớ. Ông chủ của mình đương nhiên là người hiểu biết, Diệp Xuyên cũng đã trưởng thành rồi, chính mình dư hơi nhọc lòng đi lo cái gì đâu không.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Lúc tỉnh lại cảm thấy chóng mặt trầm trọng, xe đã ngừng lại. Ánh sáng như tuyết trắng xuyên qua màn sương mù rơi vào cửa kính, tạo thành không gian mờ ảo như có mưa phùn trong xe. Bên tai một mảnh yên tĩnh, trừ bỏ thanh âm tuyết rơi đậu lại trên nóc xe, cũng chỉ có tiếng người đàn ông bên cạnh nhẹ nhàng hít thở. Diệp Xuyên quay đầu nhìn, người đàn ông trầm mặc miệng ngậm điều thuốc chưa châm, ngồi trên ghế điều khiển lẳng lặng xuất thần, sườn mặt góc cạnh rõ ràng trong ánh sáng mờ hồ phảng phất như một pho tượng trầm tĩnh. “Tỉnh rồi?” Hắc Lục cảm điều thuốc để bên miệng, nghiêng đầu nhìn cậu. Diệp Xuyên ngồi lên từ ghế phó lái được chỉnh ngả ra phía sau, một cái áo ấm mềm mại từ đầu vai trượt xuống. Áo màu đen, nhiễm mùi thuốc lá nhàn nhạt, rõ ràng không phải là của mình. Diệp Xuyên giương mắt nhìn lại, trên người Hắc Lục chỉ mặc một cái áo len màu tối, cổ tay áo somi cùng áo len đều cuộn lên, lộ rõ khớp xương ở cổ tay. “Tôi ngủ quên sao?” Diệp Xuyên dụi mắt, có chút ngượng ngùng, cậu đâu có thói quen ngủ trước mặt người không thân thiết như vậy. Có lẽ mình uống hơi nhiều, Diệp Xuyên nghĩ thầm, rượu trắng có khác, quả nhiên là nặng đô. “Không sao.” Hắc Lục dường như đang cười, “Uống nước đi, đợi một lát hẵng xuống xe, không thì sẽ bị cảm.” Diệp Xuyên đưa tay cầm lấy mới phát hiện Hắc Lục đưa qua không phải là nước bình thường, mà là một cái ly giữ ấm, vừa mở nắp ra, một làn hơi nóng thoang thoang hương trà xông vào mũi. Diệp Xuyên cảm thấy có chút bất ngờ, “Là trà sao?” “Trà Phổ Nhĩ.” Thanh âm Hắc Lục trầm thấp ở trong không gian nhỏ hẹp nghe đặc biệt thuận hậu, “Hồng trà làm ấm dạ dày, thích hợp uống vào mùa đông.” Nước trà ấm áp, mang theo mùi hương hồng trà đặc hữu, vừa uống vào, từ đầu lưỡi đến dạ dày đều có cảm giác dễ chịu. Diệp Xuyên hít vào một hơi thật sâu, “Thực thoải mái. Bất quá cho dù là hồng trà hay trà xanh, đến tận bây giờ tôi uống rồi cũng không phân biệt được.” Hắc Lục không để ý ừ một tiếng, “Giới trẻ đều thích đồ uống có tính kích thích.” Diệp Xuyên bật cười, “Anh nói giống như mình sắp thành ông lão vậy?” “Sắp già thực mà.” Hắc Lục cúi đầu châm điều thuốc, có chút cảm khái nói : “Qua năm nay tôi đã hai mươi bảy, gần ba mươi rồi. Cậu bao nhiêu tuổi nào?” “Vấn đề này thực khó mà trả lời.” Diệp Xuyên thờ dãi trong lòng, nếu dựa theo trí nhớ mà tính, thì cậu và Hắc Lục bằng tuổi, nhưng điều này hiển nhiên không thể nói, có nói cũng chẳng ai tin, “Qua năm là mười chín, nhưng tâm hồn tôi tương đối già dặn. Phải rồi, so với Hắc ca không sai biệt là mấy.” Hắc Lục bị sắc khói thuốc, vừa cười vừa ho. Diệp Xuyên vội vàng đưa cái ly qua, “Không sao đâu.” Hắc Lục cầm cái ly, thuận tay ở trên đầu của cậu xoa nhẹ, “Đi thôi, đi xem nhà của cậu.” Hai người mặc áo khoác, đẩy cửa xuống xe. Gió cuốn bông tuyết bay lại đây, có vẻ ẩm ướt, cũng không lạnh mấy, ngược lại làm cho người ta tinh thần dâng cao. Trời mùa đông rất mau tối, hoàng hôn ngã bóng trên mặt đất phủ đầy tuyết, dường như có một tầng sương mù mỏng manh lơ lửng trong không khí. Ngoại trừ phòng trực ban của công trường ở phía xa xa, chung quanh nơi này đến cả đèn đường cũng không có, nhưng đi theo dấu chân của Hắc Lục, Diệp Xuyên cũng không cảm thấy có cái gì cần phải nhìn cho rõ. Vòng qua văn phòng giao dịch là một sườn dốc, cậu liếc mắt một cái liền thấy được mặt hồ nước phía xa xa, trong ánh sáng mờ nhạt, cảm thấy thanh thản và yên tĩnh. Hai nhân viên trong phòng trực ban nghe được tiếng động đi ra, thấy Hắc Lục dẫn theo người đến đây còn tưởng rằng có chuyện gì, nhất thời có chút lo lắng. Cho đến khi Hắc Lục nói dẫn bạn đến xem nền nhà, kêu bọn họ quay về nghỉ ngơi, mới nhẹ nhàng thở ra. Trong đó một người tinh ý còn đưa cho hai người một cái đèn pin. Hắc Lục cảm ơn nhân viên kia, dẫn Diệp Xuyên theo con đường đất ven hồ mà đi. Con đường mòn nằm khuất trong những rừng cây, kéo dài đến bên hồ. Dọc theo con đường này, có mấy cái biệt thự đã làm nền xong, Diệp Xuyên nhìn những dàn giáo được dựng chung quanh nền nhà, cảm thấy cái khu dân cư làm cậu tâm động không thôi trong trí nhớ đã mơ hồ hiện ra bóng dáng. “Đây, nhà số mười sáu.” Hắc Lục tập trung ánh sáng của đèn pin về con số trên vách ngăn ở cách đó không xa, “Nền đã gần đánh xong. Thế nào, kích động không?” Diệp Xuyên đi tới đi lui xung quanh cái nơi mà sau này sẽ là nhà của mình, vừa tìm kiếm trong đầu những kí ức ấn tượng, nếp nhăn bên khóe miệng khi cười dường như không kéo dài ra được. “Cậu chọn căn nhà này quả thực không tồi.” Hắc Lục đi theo phía sau, nhìn bộ dáng Diệp Xuyên hưng phấn trên mặt cũng không khỏi lộ ra nét tươi cười, “Tầm nhìn vô cùng tốt. Nếu là tôi, cũng sẽ chọn căn hộ này.” Trực tiếp nhìn thấy một căn nhà hoàn chỉnh so với xem phòng ốc từ lúc mới đánh nền từng chút một thành hình, là hai cảm giác hoàn toàn bất đồng. Tuy rằng giày của Diệp Xuyên dính không ít bùn, nhưng tâm tình chưa bao giờ hân hoan đến vậy. Nghe được lời Hắc Lục, nhìn không được nói : “Không sao, đến lúc đó anh có thể đến nhà tôi làm khách.” Hắc Lục tựa hồ có chút trầm mặc, nhưng ngay lập tức cười lên gật đầu, “Được.” Đi vài vòng xung quanh nền nhà, hưng phấn của Diệp Xuyên cũng giảm đi không ít, bắt đầu có lòng đi quan tâm những chuyện khác, “Nhà cao tầng của tiểu khu này cũng được người ta quan tâm rất nhiều, từ trên cao nhìn xuống, phía dưới là rừng cây lại có hồ nước, thật đẹp a.” “Theo kế hoạch ban đầu thì Nhị kỳ sẽ ở đây kia.” Hắc Lục chỉ một mảnh đất trống bên hồ nằm sát Nhất kỳ, “Tam kỳ nằm ở hướng Nam đã bị hoãn lại. Đây là mảnh đất tốt nhất bên hồ, nếu tất cả đều được thông qua thì hay rồi.” Lập luận này cùng với ấn tượng của Diệp Xuyên về Doanh thủy loan trên cơ bản là giống nhau. Diệp Xuyên xoa người an ủi hẳn, “Yên tâm đi, Hắc ca. Người có mắt đều thấy được ưu thế nơi này. Những đồng sự khác cũng không phải đồ ngốc.” Hắc Lục hơi hơi ngừng đầu, “Hy vọng được như lời cậu nói.” Diệp Xuyên lo nói chuyện, không chú ý bị cái gì đó vướng chân. Cậu vốn có hơi say, bước chân không vững, vướng chân như vậy, toàn bộ thân thể đều ngã ra phía ngoài. Hắc Lục nhanh tay tóm được cậu trở về, không nghĩ tới Diệp Xuyên không có dùng lực, bị hất kéo về như vậy, đầu va vào trong ngực hẳn, ai u hét thảm lên một tiếng. “Có sao không?” Hắc Lục biết đã bị đụng vào mũi, không khỏi cảm thấy buồn cười. Diệp Xuyên lần này bị đụng không nhẹ, nước mắt lưng tròng ôm chặt cái mũi của mình. Hắc Lục cúi đầu nhìn cậu, chỉ thấy một đôi mắt to hắc bạch phân minh lúng liếng nước, khiến cho không gian đầy bông tuyết tăng thêm vài phần sức sống, giống như mùa xuân mỹ lệ tươi đẹp đang đến. Trong lòng không khỏi khẽ động, cảm thấy ánh mắt của cậu nhóc này thật sự là rất đẹp. “Không sao, không có việc gì.” Diệp Xuyên xoa nhẹ nấy cái, giả bộ như không có việc gì buông lỏng tay ra. Cậu là một người đàn ông trưởng

thành, thật sự rất khó coi nếu cứ ngồi xổm nơi này mà xuyết xoa. Tuy rằng bị đụng đau thật là đau. Hắc Lục cũng không nghĩ rằng ánh mắt của mình lại lợi hại như vậy. Rõ ràng bầu trời đen kịt, đèn đường cũng không có, nhưng hắn dựa vào công phu của mình, có thể nhìn thấy một giọt nước mắt trong suốt ở đầu mi của Diệp Xuyên nhẹ rung động, rồi khẽ rớt xuống. Hắc Lục theo bản năng đưa tay ra đón lấy. Diệp Xuyên bị động tác đột ngột của hắn làm cho giật mình, nghi hoặc hỏi, “Có chuyện gì vậy?” Hắc Lục bỗng nhiên buồn cười, trong lòng có một loại cảm giác khoái trá đơn thuần, mà chính mình cũng không biết là vì sao. Tuy rằng Diệp Xuyên không biết hắn đang cao hứng cái gì, nhưng không thể phủ nhận là, cảm xúc vui sướng sẽ bị lấy nhiễm. Diệp Xuyên nhìn hắn, bất giác cũng cười theo, cảm thấy cái mũi cũng không đau đến thế. “Lạnh không?” Hắc Lục hỏi cậu, “Về nhé?” Diệp Xuyên chần chờ, “Có thể. . . Nán lại thêm một chút không?” Bây giờ cậu chưa muốn trở về, lần đầu tiên đối mặt với ngôi nhà tương lai của chính mình, cái loại cảm giác hưng phấn này còn chưa mất đi. “Được chứ.” Trong thanh âm Hắc Lục mang theo ý cười, giống như đang nhìn khuôn mặt biểu hiện sự thỉnh cầu đáng yêu của một đứa trẻ, bất giác nghĩ muốn thỏa mãn nguyện vọng của nó. Hắn đương nhiên nhìn ra được ý nghĩ chưa muốn rời đi của Diệp Xuyên, điều này có lẽ là bởi vì lý do thời tiết, tuyết vừa rơi, nhiệt độ cũng chưa giảm xuống mấy, trong không khí tràn đầy hơi nước ẩm ướt; Mà cũng có thể là bởi vì đứng ở trước ngôi nhà tương lai của chính mình, trong lòng có loại thỏa mãn nói không nên lời đi. Hắc Lục nhớ tới trong tay mình có tới mấy căn nhà, có chút buồn bực nghĩ sao lúc trước mua nhà mình lại không hạnh phúc giống như cậu vậy chứ? Cứ giống như là thuận lý thành chương, có tiền thì mua, cũng không có sắc thái tình cảm dư thừa gì ở bên trong. Chẳng lẽ là do cậu nhóc này rất dễ dàng thỏa mãn? Hay chính mình trời sinh là người lạnh nhạt? Hắc Lục lắc đầu, cúi đầu hỏi Diệp Xuyên, “Còn muốn đứng ở đây sao?” “Đi loanh quanh gần đây một chút có được không? Tôi vẫn chưa muốn về.” Diệp Xuyên dùng tay chà xát mặt mình, bông tuyết đậu ở trên mặt, hơi lạnh, nhưng đây là thời tiết mà cậu thích nhất. “Vậy đến xem Nhị kỳ bên kia.” Hắc Lục nhìn đồng hồ, “Từ bên này đi vòng qua có chút xa, cậu không vội về trường sao?” “Ngày mai là cuối tuần, có thể ngủ nướng. . .” Diệp Xuyên nói chưa dứt lời liền sững sờ một chút, cuối tuần có thể ngủ nướng là thật, bất quá cho dù là vậy, ký túc xá bên kia cũng đã đến giờ đóng cửa. Cậu bị hai chung rượu để làm cho đầu óc hồ hồ, chỉ nghĩ đến mỗi chuyện đi xem ngôi nhà của mình, hoàn toàn đem điều vô cùng trọng yếu này quên tuột. Hắc Lục thực nhảy bén phát hiện ra bất thường, quay sang cẩn thận nhìn cậu, “Sao thế?” “Không có việc gì,” Diệp Xuyên vội vàng khoát tay, “Tôi thất thần.” Hắc Lục đưa tay xoa nhẹ lên đầu của cậu, “Quay về nội thành cũng phải mất hơn một tiếng. Muốn đi xem, lần sau lại chờ cậu tới. Hôm nay đến đây thôi.” Diệp Xuyên vì say rượu mà lúc này không thể về được ký túc xá, đầu óc đang bận rộn tìm chỗ ngủ, trong đầu lần qua lộn lại đều nghĩ đến buổi tối hôm nay nên ở tại chỗ nào. Cậu cũng không muốn chạy đến nhà Diệp Thời Phi làm bóng đèn lớn, cách tốt nhất cũng chỉ có tìm khách sạn cho qua một đêm. May mắn là giấy chứng minh, tiền mặt, thẻ tín dụng đều mang theo người. Doanh Thủy Loan ở phía Nam B thị, làng đại học thì ở phía Bắc, muốn quay về trường phải đi qua hơn phân nửa thành phố. Diệp Xuyên dù sao cũng không vào được ký túc xá, ngày mai lại là cuối tuần, đơn giản nghĩ rằng xuống xe rồi phải lập tức tìm đại một nơi để nghỉ ngơi, cũng là cho Hắc Lục về sớm một chút. Bị mình lôi kéo một buổi tối, cho dù là người chuyên sống về đêm cũng không mấy cao hứng. . . “Hắc ca, cho tôi xuống ngay tại giao lộ phía trước là được rồi.” Diệp Xuyên thấy bóng đèn neon của một khách sạn cách đó không xa, vội vàng kêu Hắc Lục, “Anh cho tôi xuống ở bên đường là được.” Hắc Lục không hiểu hỏi lại, “Chỗ này cách trường của cậu rất xa.” “Không sao.” Diệp Xuyên ngượng ngùng gãi đầu, “Giờ này ký túc xá đã đóng cửa rồi. Tôi ở chỗ này cho qua một đêm, ngày mai mới về.” Tay của Hắc Lục vỗ nhẹ trên vô lăng, dường như đang suy nghĩ cái gì. Sau đó giảm tốc độ, quay đầu xe, quẹo vào một đường khác. “Ài, Hắc ca, qua mất rồi.” Diệp Xuyên quay đầu nhìn đèn neon của khách sạn bị lùi về phía sau, “Khách sạn ở bên kia. . .” “Không đi khách sạn.” Hắc Lục ung dung thản nhiên liếc mắt nhìn cậu, “Đã trễ thế này, cậu lại là học sinh, ở khách sạn không an toàn.” Diệp Xuyên cảm thấy cách nói này. . . thực 囧. Cậu là một người đàn ông trưởng thành, làm sao mà lại không an toàn? Cướp sắc là không thể xảy ra, đã là một thanh niên cao lớn, cao hơn một mét tám, ai mắt bị mù mà đi ức hiếp mình? Về phần cướp của? Cậu nhìn chính mình, toàn thân không có lấy một té bào nào giống kẻ có tiền. Vậy không an toàn ở chỗ nào? Tuy rằng nghĩ như thế, nhưng khi nghe được có người dùng giọng điệu quan tâm lo lắng cho mình, nội tâm Diệp Xuyên không phải không cảm động. Ánh đèn đường ngoài cửa xe nhaoáng lên lưu lại trên mặt Hắc Lục những vệt sáng tối khác nhau, hắn ngồi nơi đó, hình dáng sừng sững như đá khắc, lại làm cho người ta có loại cảm giác an toàn. Diệp Xuyên nghĩ thầm, mình mới gặp người này có ba lần, đối với lai lịch của anh ta cơ hồ hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng kì lạ là, cậu cư nhiên hoàn toàn. . . tin tưởng người này. Diệp Xuyên nghĩ, có lẽ bởi vì lần đầu tiên nói chuyện điện thoại, Hắc Lục đã chỉ ra mọi chuyện một cách rất rõ ràng, nỗ lực cùng hồi báo, lợi ích về sau. Quan hệ của bọn họ có khả năng tồn tại những khúc mắc gì đều được phân tích rành mạch, thật giống như lúc ban đầu quen biết lẫn nhau đã vẽ ra một vòng tròn thích hợp, một điểm mấu chốt rõ ràng. Cái vòng tròn tròn chơi này là do Hắc Lục vẽ ra, sau đó mình cũng chấp nhận rồi. Diệp Xuyên tin rằng đây là một gợi ý, có ý nghĩa là trong vòng tròn đó, mình và hắn phải là loại quan hệ đối tác bình đẳng. Mà quan trọng hơn, người này rất đáng để cho mình tin tưởng. Quả nhiên là bạn cùng lứa tuổi có khác, dễ hiểu nhau ghê. Tuy rằng người đàn ông bên cạnh này cũng không giải thích quá nhiều. Diệp Xuyên nhìn gãi tư đường yên tĩnh bên ngoài cửa sổ, nhìn không được mỉm cười hỏi, “Bây giờ phải đi nơi nào mới an toàn a?” Hắc Lục cũng không quay đầu lại nói : “Nhà của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 34

Nhà của Hắc Lục nằm ở hoa viên Gia Đức trên đường Cẩm Hồ. Tòa nhà này cũng là một bất động sản mới nổi lên vài năm gần đây, nhà cao tầng, tuy là một chung cư khép kín, lại rất yên tĩnh, nhưng giá cả so với Doanh Thủy Loan còn đắt hơn rất nhiều. Diệp Xuyên biết Hắc Lục có tiền, nhưng khi vừa ra khỏi thang máy nhìn thấy một tầng lầu kết cấu lại chỉ có hai căn hộ, vẫn là nhìn không được lộ ra vẻ mặt ghen tị, “Diện tích lớn như vậy mà chỉ có hai hộ ở, thật sự là. . . Rất quá đáng.” Hắc Lục cười to, cố ý lấy chùm chìa khóa quơ quơ trước mặt cậu, “Không có việc gì, cậu có thể đến làm khách.” Đây là lời mà lúc còn ở Doanh Thủy Loan Diệp Xuyên đã nói qua, hắn nhắc lại không sai một chữ. Diệp Xuyên nghiêng rằng một hồi, đột nhiên nghĩ tới một chuyện khác, buột miệng hỏi : “Nhà của anh còn có ai khác không?” Hắc Lục nghiêng mắt liếc một cái, đưa tay đẩy cửa ra, “Chính cậu tự kiểm tra chẳng phải sẽ biết sao?” Diệp Xuyên cảm thấy những lời này nghe vào tai có vẻ hơi. . . lạ lùng. Còn chưa nghĩ ra lý do, thì cửa phòng được đẩy ra, Diệp Xuyên lập tức bị sự bài trí bên trong hấp dẫn. Nhà vốn rộng, vách tường sàn phòng, thậm chí bức màn cửa và đồ trang trí nội thất đều là màu trắng, vì có rất nhiều khoảng trống nên trông có chút đơn điệu. Rất dễ dàng nhận ra đây là nơi ở của một người đàn ông độc thân, ngoài cấu trúc cơ bản bên ngoài của nhà thiết kế, hết thảy mọi sự bố trí đều lấy đơn giản thực dụng làm trọng tâm, cơ hồ không có bất cứ một vật phẩm trang trí nhỏ nào đại biểu cho sinh hoạt gia đình. Trong những góc phòng ngược lại xếp đặt mấy bồn cây xanh, cao thấp đều có, không biết có phải là mời chuyên gia đến chăm sóc hay không, mà xanh mướt một màu, phát triển khá tốt. Trong phòng tuy rằng bố trí qua loa, bất quá rất rộng rãi thoải mái. Hơn nữa đứng ở trước cửa sổ rộng nằm sát đất, từ độ cao của tầng hai mươi hai nhìn xuống, phía bên ngoài là ánh sáng đèn rực rỡ của nửa thành phố, ngay cả Diệp Xuyên xưa nay là người thích yên tĩnh không khỏi cảm thấy thần hồn hoa cũng có cái kì diệu riêng của nó. “Đói bụng không?” Hắc Lục đưa qua ly nước ấm, “Nếu có thì

kêu đồ ăn bên ngoài nhé?” Một cái lẩu ăn từ giữa trưa cho đến tối, kỳ thật ăn chẳng được bao nhiêu, ba người chủ yếu uống rượu rồi nói chuyện phiếm “Đã nửa đêm rồi, còn chỗ nào giao hàng tận nơi chứ.” Diệp Xuyên thăm dò nhìn thoáng qua phòng bếp, “Tủ lạnh có cái gì ăn không? Nếu còn làm đồ vài món là được rồi.” Hắc Lục nghĩ nghĩ, “Để tôi đi xem.” Diệp Xuyên buông ly nước đi theo, bước vào phòng bếp lập tức cảm thấy nơi này có vẻ quá mức sạch sẽ rồi. Trên mặt bàn màu vàng nhạt không nhiễm một hạt bụi, ngay cả một lọ muối cũng chẳng có. Nhìn vào tủ lạnh, ngoài bia ra chỉ có mấy túi bánh mỳ và chân giò hun khói, ở ngăn dưới cùng lục ra được một củ tỏi khô héo tựa như tiêu bản và vài cái trứng gà. Ở ngăn đông lạnh ngược lại khá dồi dào, chân gà sùnh heo đều có, cũng không biết đã để đây bao lâu. Diệp Xuyên từ bên trong lôi ra hai túi sủi cào ăn liền đông lạnh, nhìn nhìn kì hạn vẫn còn bảo đảm chất lượng, có thể ăn tạm, “Ăn cái này đi. Có nổi không?” Hắc Lục từ trong tủ lấy ra một hộp cacton, còn chưa được khai ra. Diệp Xuyên nhìn hần cuốn tay áo mở bao bì, cảm thấy không biết nói gì, “Hắc ca, anh dọn vào đây đã bao lâu rồi?” “Gần một năm.” Hắc Lục từ một đồng những miếng xốp lấy ra một cái nồi sáng bóng, thuận tay đưa cho Diệp Xuyên. Diệp Xuyên cầm cái nồi đem đến bồn nước cọ rửa, có chút tò mò hỏi hần, “Vậy bình thường anh ăn cái gì?” Hắc Lục vừa đem mớ rác rưởi và cái hộp rỗng bỏ vào thùng, vừa lơ đãng đáp : “Ban ngày đều bận rộn ở bên ngoài, trên cơ bản Tiểu Nam mua cái gì tôi ăn cái đó. Đôi khi ở nhà thì cũng gọi bên ngoài đem tới.” Diệp Xuyên rửa nồi xong, hứng nước, cao thấp trái phải tìm một hồi, “Van bình ga ở đâu vậy?” “Phía bên trái, mở cái cửa tủ sát tường kia ra.” Hắc Lục dùng chân đem thùng bao bì đẩy đẩy đến cửa phòng, thấy Diệp Xuyên có vẻ đã xung phong nhận hết nhiệm vụ nấu sủi cào, liền từ trong tủ chén lấy ra bộ đồ ăn, bắt đầu cọ rửa lau chùi. Phòng bếp này của hần cơ hồ sẽ không có ai dùng đến, có chút đồ ăn cũng chưa ngó qua một lần. Chính hần cũng không nhớ rõ mấy thứ này rốt cuộc là người khác đưa hay là mình đi mua nữa. “Đồ gia vị có không?” Diệp Xuyên lại hỏi : “Tỏi, dấm chua, hạt tiêu?” Hắc Lục lại lục tung một hồi, tìm ra một lọ dấm chưa được mở ra, một chai nước tương và gói hạt tiêu, tỏi rồi mấy loại này nọ đối với người mà trong nhà không nấu nướng gì thật sự không thể trông cậy vào. Diệp Xuyên lại tìm cái nồi rang hạt tiêu, chờ sủi cào được vớt ra khỏi nồi thì cũng đã khuya lắm rồi. Diệp Xuyên tuy rằng không thích ăn mấy món có nhân, nhưng hơn nửa đêm mới từ bên ngoài trở về, có một phần ăn khuya nóng sốt như vậy, cậu vẫn cảm thấy thực hài lòng. Cậu đang nghĩ sủi cào đông lạnh của nhãn hiệu này hương vị cũng không tệ lắm, thì nghe Hắc Lục nói : “Đúng rồi, tôi vừa mới nhớ đến chuyện này, cậu có biết Từ Mạc Ngôn không?” “Từ Mạc Ngôn?” Diệp Xuyên cảm thấy cái tên này có chút quen tai, nhưng nhất thời lại không nhớ nổi là ai. “Công ty luật Đức Ngôn.” Hắc Lục gọi ý, “Hần và Lưu Đức Bồi hợp tác cùng nhau mở công ty luật . . .” Nghe được hai chữ “Đức Ngôn” hai mắt Diệp Xuyên nhất thời sáng ngời, đây chính là tên của hãng luật nổi danh nhất B thị nha. Hơn nữa hai vị quản lý Đức – Ngôn này năm đó đều là sinh viên ưu tú của đại học luật B, đến hiện tại ảnh vẫn còn được treo trên bảng danh dự. Hắc Lục mỉm cười, “Nhớ ra rồi?” Diệp Xuyên vội vàng gật đầu, “Bọn họ đều là tốt nghiệp từ đại học B, các giáo sư vẫn còn nhắc tới các học trưởng như một tấm gương cần phải noi theo.” Diệp Xuyên nói tới đây, ánh mắt vô thức toát ra tia sùng kính của một hậu bối đối với bậc đàn anh đức cao vọng trọng. Hắc Lục nuốt đồ ăn trong miệng xuống, không quan tâm gật đầu, “Phải rồi, chính là hần. Công ty của hần cần một người làm việc vặt, cậu có làm không?” “Tôi?!” Diệp Xuyên miếng há ra so với trứng gà còn to hơn. Hắc Lục khẽ gật đầu. Diệp Xuyên có một loại cảm giác mê muội như khi nhặt được bánh từ trên trời rơi xuống, nói chuyện thanh âm có điểm lơ mơ, “Tôi nghe nói mấy anh chị học năm thứ tư muốn vào Đức Ngôn thực tập đều không dễ dàng. . .” Khóe miệng Hắc Lục bắt giác cong lên. Hần nhớ tới một câu rất thú vị không biết đã đọc được ở đâu : Mất quay quay toàn nhang muỗi. . . “Tôi mới năm thứ nhất nha.” Diệp Xuyên quên mất đôi đũa vẫn còn gấp một cái sủi cào, liền cứ ngớ ngẩn giơ chiếc đũa như vậy hỏi người đàn ông ngồi phía đối diện bàn ăn, “Bài chuyên ngành chỉ mới học được pháp luật, lịch sử hiến pháp. . . Mà lại còn chưa có học xong nữa, Từ học trưởng có thể đồng ý nhận tôi sao?” “Tôi nói là làm việc vặt.” Hắc Lục nhắc nhở cậu. “Tôi biết mà.” Diệp Xuyên hiểu được ý của hần là gì, vấn đề là cho dù ở công ty Đức Ngôn chỉ làm việc vặt, nhưng ra vào nơi đó đều là những luật sư có danh tiếng nhất B thị, hơn nữa cậu có thể gần gũi quan sát bao nhiêu là vụ án thực tế a. Cho dù chỉ làm việc vặt, thì việc làm quen với sự vận hành và tác nghiệp hằng ngày với cậu mà nói cũng là một loại học tập a. “Vậy là đồng ý phải không?” Hắc Lục đem sủi cào trong bát của mình trút qua cho cậu, ra hiệu bảo cậu ăn nhanh lên, “Vậy tôi sẽ trả lời cho hần biết, rồi hẹn thời gian dẫn cậu qua gặp mặt.” Diệp Xuyên vội vàng gật đầu, “Cảm ơn Hắc ca.” Chuyện thì đã nói xong rồi, nhưng trong lòng Diệp Xuyên lại không thể nào bình tĩnh cho được, ăn vài cái sủi cào mà không biết mùi vị là gì, lúc này mới phát hiện sủi cào của Hắc Lục đều đưa qua cho mình. Điều này làm Diệp Xuyên thật sự có chút ngượng ngùng. “Kỳ thật tôi ăn no. . .” “Tôi không có thói quen ăn khuya.” Hắc Lục lấy ra một gói thuốc ở phía dưới bàn ăn, cúi đầu nhồi cho mình một điếu, còn vung về nói : “Cậu ăn nhiều một chút, giai đoạn này rất cần bồi dưỡng thân thể đó.” Diệp Xuyên kỳ thật đã phá kỉ lục của chính mình. Ngay cả lúc ăn cơm tất niên ở Diệp gia, cậu cũng không ăn nhiều sủi cào như vậy, huống chi đây lại là đồ đông lạnh. Hôm nay có lẽ là chạy một vòng quanh thành phố cho nên bị đói, mà cũng có thể là Hắc Lục vừa mới nói chuyện tốt làm cho khẩu vị của cậu đại khai, lần đầu tiên Diệp Xuyên cảm thấy hương vị của loại sủi cào này cũng không tồi. “Cậu đi tắm rửa đi, tôi thu dọn bát đũa.” Hắc Lục nhìn cậu tựa lưng vào ghế bày ra bộ dạng lười biếng sau khi ăn uống no đủ, vô thức mỉm cười, “Khăn tắm ở trong phòng vệ sinh, quần áo để tôi đưa vào cho cậu sau.” Diệp Xuyên vẫn duy trì trạng thái nhất được cái bánh trôi cho, choáng váng mơ hồ đi vào tắm rửa. Mỗi đến khi dòng nước ấm áp từ trên chảy xuống, trạng thái đầu óc mới chậm rãi khôi phục cách vận hành bình thường. Diệp Xuyên bây giờ mới nghĩ tới một ít vấn đề khác, những điều mà Hắc Lục không nói ra, nhưng cậu phải hỏi cho rõ ràng. Diệp Xuyên nhanh chóng tắm xong, Hắc Lục đã đem quần áo đặt ở trên ghế trước cửa phòng vệ sinh. Quần lót còn mới, phía dưới bộ đồ ngủ màu xám khói còn để thêm một cái áo khoác ngủ bằng nhung màu tím san hô. Mặc dù trong phòng có máy sưởi ấm, nhưng chỉ mặc đồ ngủ sẽ vẫn có chút lạnh. Diệp Xuyên vuốt chất liệu mềm mại của áo ngủ, nội tâm có hơi bất ngờ. Cậu không nghĩ tới Hắc Lục cư nhiên là người cẩn thận như vậy. Tivi trong phòng khách đang mở, Hắc Lục ngồi trên ghế sofa xem bóng rổ, trên bàn còn bày mấy lon bia. Đây là một tư thế thực nhân nhả. Diệp Xuyên không biết người này có thường xuyên bày ra dáng vẻ thả lỏng như vậy hay không, bỗng nhiên cậu có chút ngáp ngừng, vấn đề mình đang dự định hỏi. . . Hiện tại mở miệng có thích hợp hay không? Hắc Lục nhìn về phía cậu, ánh mắt hơi trầm xuống, “Sao không sấy khô tóc đi? Trong ngăn kéo phía dưới bồn rửa tay có máy sấy.” “Không sao.” Diệp Xuyên lấy tay cào tóc, “Độ ẩm trong phòng cũng đủ, để một chút là khô thôi.” Hắc Lục không tán thành lắc đầu, “Có muốn coi đấu bóng không? Đội Điều Hâu đấu với Mạnh Long.” “Tôi không có hứng thú đối với bóng rổ. Bất quá. . .” “Lại đây ngồi.” Hắc Lục đặt lon bia lên tay vịn của sofa, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, “Muốn hỏi cái gì?” Diệp Xuyên đi qua ngồi xuống kế bên hần. “Muốn hỏi chuyện Đức Ngôn sao?” “Hắc ca.” Diệp Xuyên ngẩng đầu nhìn hần, “Anh đã giúp tôi rất nhiều.” Hắc Lục quan tâm hỏi lại cậu, “Sao vậy?” “Đầu tiên là chuyện đánh nhau trong quán bar, giúp tôi giải quyết mấy người kia. Sau đó là mua nhà, bây giờ là Đức Ngôn. . .” Diệp Xuyên cảm thấy mình nói như thế này có vẻ như là người không biết suy xét. Nhưng nếu không nói rõ ràng, trong lòng cậu lại thật sự khó chịu, “Cho dù tôi sau này khả năng có thể giúp đỡ anh được ít nhiều, hiện tại tôi cũng hiểu được. . . Cảm thấy. . .” Hắc Lục không tán thành cách nói của cậu, “Nếu như đã xem cậu là một hạng mục đầu tư, đương nhiên tôi phải đảm bảo sự đầu tư của mình có thể thu được lợi nhuận tối đa.” “Anh giúp tôi như vậy.” Diệp Xuyên có chút khó khăn nói : “Không sợ sẽ gây ra hiểu lầm sao?” Tầm mắt Hắc Lục dừng lại trên bờ môi của cậu, một lát sau bắt động thanh sắc dời đi, “Ai sẽ hiểu lầm? Cậu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35

Ngữ điệu Hắc Lục thực trầm tĩnh, nhưng không biết vì sao, mặt Diệp Xuyên lại nóng lên. “Thực xin lỗi, Hắc ca.” Hắc Lục bình tĩnh khiến Diệp Xuyên cảm thấy có chút ngượng ngùng, “Tôi nói vậy có phải là quá đáng hay không?” Hắc Lục yên lặng nhìn cậu, đáy mắt chậm rãi hiện lên nét cười, “Không sao. Tôi cảm thấy cậu như vậy rất tốt. Chuyện gì cũng đều hỏi thẳng cả.” Diệp Xuyên sùng sốt một chút, bán tín bán nghi hỏi: “Thật sao?” Hắc Lục nhẹ nhàng gật đầu, “Thật mà.” Diệp Xuyên thở phào nhẹ nhõm, cả người cũng bất giác thả lỏng, “Tôi biết mình nói như vậy chẳng phải dễ nghe. Có điều. . .” Hắc Lục nhìn nửa ngày, rốt cuộc tìm được một cơ hội thích hợp vươn tay xoa nhẹ bờ môi cậu. Mũi Diệp Xuyên bình thường đã rất đẹp, lúc mỉm cười đường nét đôi môi cong lên thành một vòng cung thấp phần duyên dáng, ngây ngô lại gợi cảm. Ngón tay đặt trên hai cánh môi, xúc cảm co giãn rõ ràng trên đầu ngón tay, giống như một trái sơ ri vừa chín tới, tươi mát mà căng mọng. Hắc Lục khẽ lúng túng không được nhẹ nhàng ăn một cái, mãi đến khi chạm vào ánh mắt có chút kinh ngạc của Diệp Xuyên, mới tỉnh rụi thu tay lại. “Giáp mặt nói vẫn hơn chữ, ở sau lưng ngược lại trong lòng toàn những ý nghĩ hỗn tạp linh tinh.” Hắc Lục không tự chủ được chà xát ngón trỏ, xúc cảm mượt mà tinh tế vẫn đang cố chấp đọng lại trên đầu ngón tay, chân thật đến dọa người. “Phật gia nói phải tu mười năm mới có thể chung thủy, quen nhau cũng cần có duyên phận. Nếu trong tay tôi có được tin tức này, phải dành cho người mà mình quen biết, đó là đương nhiên không phải sao? Hay là. . . Em không xem tôi là bằng hữu?” “Tình tình của tôi là vậy đó, chịu thiệt cũng phải ăn ở chỗ sáng. Anh đừng để ý.” Diệp Xuyên không tự chủ được liếm liếm vành môi, cậu không phải là một thiếu niên ngây thơ, không hiểu sự đời. Nhìn động tác như lơ đãng kia của Hắc Lục có ý gì, trong lòng cậu rất rõ ràng, “Trước kia tôi chỉ biết chịu đựng, vô luận gặp phải chuyện gì đều trăn mình gánh lấy, kết quả là đem mọi chuyện làm cho hỏng bét.” Diệp Xuyên nhìn thẳng vào mặt người đàn ông phía trước, vẻ mặt thật thà, trong ánh mắt lại mang theo một chút hoang mang, “Hắc ca, anh như vậy. . . Tôi sẽ hoài nghi anh đối với tôi không phải là không có ý đồ.” “Ý đồ sao.” Hắc Lục có chút đắm chiêu rồi nở nụ cười, “Tôi rất thích tính cách của em, diện mạo cũng rất hợp gu. Huống chi tôi mang họ Hắc chứ không phải họ Liễu, đối với em có ý đồ thì cũng bình thường mà?” “Anh lấy chuyện Đức Ngón. . .” Diệp Xuyên vô cùng cảnh giác nhìn hắn, “Đề ra điều kiện với tôi sao?!” Cho dù Hắc Lục trả lời thế nào cũng không làm Diệp Xuyên có cảm giác bị tổn thương. Diệp Xuyên nghĩ rằng, nhận hay không cũng là do chính mình lựa chọn, nhưng làm như đối phương vậy, hẳn mới là phản ứng bình thường. Vốn hai người là những kẻ xa lạ, dành quá nhiều tâm tư giúp mình như vậy, nếu nói không có gì thì thật là vô lý. “Không, không.” Hắc Lục lắc đầu nở nụ cười, “Em xem nhẹ tôi quá rồi, Diệp Xuyên. Tôi sẽ không lấy bất cứ cái gì để ra điều kiện với em. Tôi chưa bao giờ lẫn lộn giữa công và tư cả. Giúp em sắp xếp cuộc nói chuyện với Mặc Ngón xem như là sự đầu tư, điều này tôi cũng đã nói qua. Về phần ý đồ của tôi đối với em. . . Nếu em có thể suy nghĩ một chút, tôi sẽ rất vui. Nhưng nếu từ chối, cũng sẽ không có ảnh hưởng gì đối với quyết định của tôi.” Diệp Xuyên nhìn hắn, trong lòng có chút hoang mang. “Đương nhiên.” Hắc Lục hơi nhếch khóe miệng, có vẻ như muốn cười, “Tôi hy vọng em có thể cân nhắc.” Phải thừa nhận rằng, khi hắn thần sắc thản nhiên nói ra hai chữ cân nhắc này, con tim của Diệp Xuyên đang bị buộc chặt bất giác được buông lỏng. Người này cũng không dùng từ ngữ hoa mỹ để tô vẽ cho những dụng ý của mình, việc công, việc tư, cả hai phương diện hắn đều nói rất rõ ràng, sau đó trao quyền lựa chọn cho đối phương. Diệp Xuyên bỗng nhiên cảm thấy mình cũng có một chút hiểu biết đối với người đàn ông ngồi trước mặt này: Hắn có lẽ sẽ làm chuyện xấu, nhưng sẽ không làm chuyện ám muội đâm lén sau lưng. Ấn tượng của Diệp Xuyên đối với người đối diện cũng không tệ lắm, chín chắn, lịch lãm, mỗi khi ở cùng với hắn cảm thấy vui vẻ. Diệp Xuyên có chút ngượng ngùng gật đầu, “Là tôi nghĩ sai rồi. Thật có lỗi, Hắc ca. Lời anh nói tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ.” “Nếu cuộc nói chuyện hôm nay đều đã hiểu rõ rồi.” Hắc Lục đưa tay nhéo nhéo cằm của cậu, “Anh bạn nhỏ, có thể đi ngủ được chưa, hiện tại đã rất khuya.” Trong ánh mắt của hắn lộ ra vẻ lo lắng, cũng không giống như có ý định xâm sở mình, ngược lại giọng điệu mang theo một chút treu tức, giống như đang đùa giỡn súng vật, làm cho người ta không có cách nào nổi giận với hắn. Diệp Xuyên né về phía sau, có chút bất đắc dĩ oán giận nói, “Động tác này của anh là đùa giỡn với mèo con hả?” Có lẽ cuộc nói chuyện vừa rồi có một chút biến hóa vi diệu, Diệp Xuyên cũng không phát hiện trong giọng nói của mình mang theo ngữ điệu mà chỉ khi ở trước mặt người vô cùng thân thiết mới thể hiện ra mà thôi. Hắc Lục cười ha hả, “Một đứa trẻ thì cũng giống như động vật nhỏ mà.” “Ai nhỏ a.” Diệp Xuyên không phục, tính cả hai đời cậu và Hắc Lục cùng tuổi mới đúng. “Tôi sắp hai mươi rồi.” “Nhưng tôi lại gần ba mươi cơ. So với tôi, em chính là một thằng nhóc còn gì.” “Nhóc đâu mà nhóc.” Diệp Xuyên ngay lập tức xù lông, “Tôi. . . Tâm hồn tôi bằng tuổi với anh đó!” Hắc Lục cười đến nỗi phun bia ra ngoài. Diệp Xuyên vội vàng rút khăn giấy ra lau bia văng trên bàn trà, miệng nhin không được nói thảm, “Anh cứ cười đi, tôi đây sẽ không phụng bồi.” Hắc Lục nén cười xoa xoa đầu của cậu, “Đi ngủ thôi, trong phòng khách chần mèn này nọ tôi đều lấy cho em hết rồi.” Diệp Xuyên ném khăn giấy trong tay xuống, vừa mới đứng lên, cánh tay lại bị cầm lấy. Không đợi cậu quay đầu lại, đã bắt lấy cổ tay cậu dùng sức xoay cậu về phía sau, Diệp Xuyên bị dệp lê vướng chân, gần như là trực tiếp ngồi ở trên đùi Hắc Lục. “Anh làm gì vậy?” Diệp Xuyên bị động tác đột ngột này làm cho hoảng sợ. Nhưng không đợi cậu giãy dụa đứng lên, hai cánh tay liền từ phía sau ôm lấy, đưa cậu ghim vào trong ngực. Người đàn ông phía sau đem cằm đặt trên đầu vai cậu, nhỏ giọng nói: “Tôi vừa mới nghĩ đến mình đã xem nhẹ một vấn đề.” Trái tim trong lồng ngực nhảy lên thật mạnh, Diệp Xuyên bỗng nhiên cảm thấy cổ họng có chút khô khan, “Vấn đề. . . gì?” Hô hấp của Hắc Lục gần sát bên tai, ấm áp, mỗi một hơi thở đều giống như có cái gì đó nhẹ nhàng lướt qua tim của Diệp Xuyên. Cảm giác hơi ngửa ngửa. “Vừa rồi em nói là sẽ cân nhắc, ý có phải là. . .” Thanh âm Hắc Lục khàn khàn thuần hậu, tràn ra dự hoặc của một ly Black Russian, “Ấn tượng của em đối với tôi cũng không tệ lắm?” “Anh muốn hiểu như vậy cũng được.” Diệp Xuyên bắt giác quay đầu, muốn né khỏi hơi thở nóng bỏng của hắn. Hắc Lục thấp giọng cười, “Nếu là vậy, tôi cảm thấy chúng ta có thể làm sâu sự hiểu biết thêm một chút.” Diệp Xuyên ngơ ngậy một hồi, nhưng không tránh khỏi đôi tay choàng trên lưng mình, “Anh nói hiểu biết gì chứ?” “Chính là như vậy.” Hắc Lục đưa một bàn tay lên nâng cằm của cậu, nhẹ nhàng xoay về phía mình, buộc cậu phải đối diện với mình. Đồng tử của Hắc Lục thuần một màu đen, thâm trầm và sắc bén, giống như các góc cạnh của viên kim cương đen đã được cắt gọt. Lúc không cười sẽ lộ ra lãnh ý, cười lộ lên lại khiến người ta cảm thấy có hai ngọn lửa nhảy múa trong đồng tử, vô cùng chói mắt. “Nhìn tôi.” Thanh âm của Hắc Lục lộ ra một chút mê hoặc, “Nhìn thật sâu vào mắt tôi.” Diệp Xuyên giống như chú ếch bị rắn độc dụ dỗ, gần như mê muội nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu hun hút này. “Sau đó. . .” Hắc Lục đưa một ngón tay mang tính ám chỉ ở trên bờ môi của cậu nhẹ nhàng cọ xát, “Sau đó chúng ta làm một chút chuyện có thể làm sâu sắc thêm sự hiểu biết đi.” Có ý làm chậm tốc độ, ngữ điệu lưu chuyển yếu tố kích thích ái muội khó tả. Diệp Xuyên mơ mơ màng màng cảm thấy mình có lẽ là thật sự bị mê hoặc, nhìn khuôn mặt của Hắc Lục từng chút một kẻ sát vào, trong lòng tự nhiên không muốn né tránh chút nào. Đôi môi ấm áp dán vào bờ môi của cậu, nhẹ nhàng cọ xát, nhưng không có tiến thêm một bước nào. Thật giống như, người đàn ông này đã đem tất cả quyền chủ động giao cho chính mình, nhận lấy hay cự tuyệt đều do cậu quyết định. Diệp Xuyên không biết đối với Hắc Lục mà nói, rốt cuộc sự trao quyền này có nghĩa là quá dễ dàng hay không thêm dễ ý. Nhưng sự tiếp xúc bé nhỏ này lại khiến cậu vô thức sinh ra một chút tham luyến. Trên môi người này có hương vị mà mình thích, vị cay đắng nhàn nhạt của bia cùng với hơi thở có mùi thuốc lá khô ráo mà lại ấm áp. Diệp Xuyên vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên bờ môi của hắn, Hắc Lục cúi đầu thờ đốc một tiếng, tựa như là thô bạo xoay mình cậu lại, đặt mạnh trên sofa rồi chìm đắm trong nụ hôn sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 36

Mặt lưỡi mềm mại dán vào nhau, đầu lưỡi quấn quýt, cọ xát, dò xét, giống như muốn thông qua sự đụng chạm này để bày tỏ những tình cảm không diễn tả thành lời. Giờ khắc này giữa hai người gần như đã không còn khoảng cách. Đêm nay, ngoài cửa sổ, những bông tuyết đang nhẹ nhàng rơi, được một người khác ôm vào trong ngực, bao quanh là nhiệt độ cơ thể không thuộc về mình, Diệp Xuyên nhận thấy bản thân mình dường như có chút mê luyến cảm giác này. Mãi đến khi đôi môi Hắc Lục dừng trên vành tai, Diệp Xuyên mới bừng tỉnh từ trong mộng, cố sức đẩy người đàn ông phía trên ra một chút, “Này, anh vừa mới nói cho em thời gian suy nghĩ.” Hắc Lục cắn nhẹ vành tai cậu, dùng chất giọng mang theo chút bức bối hỏi lại, “Tôi có nói vậy sao?” “Có mà.” Diệp Xuyên muốn hất đứng lên, nhưng đẩy đẩy hai lần vẫn không nhúc nhích, “Anh đứng lên trước đi.” Về mặt của cậu mặc dù có chút buồn bực, trong mắt còn mờ mờ hơi nước, tuy vậy cậu lại không tức giận, thật giống như một con mèo lười bị quấy rầy tỉnh dậy khỏi giấc mộng nên gằm gừ vươn móng vuốt ra. Cổ áo của cậu trong lúc đẩy đưa đã bị tuột xuống, lộ ra nửa bả vai. Ánh mắt Hắc Lục không tự chủ được chậm rãi nhìn chăm chăm vào mảng da thịt trơn bóng săn chắc này, nơi cổ và trên gương mặt Diệp Xuyên còn vương lại một mặt hồng nhợt, nhuộm lên làn da mặt ông một sắc màu khiến người ta thương yêu, vô cùng cảm động. Hắc Lục nhìn đôi môi căng mọng ướt át của cậu, nhìn không được liếm môi của mình. Hắn bắt đầu hồi hận có lẽ mình không nên ăn vụng cái miệng nhỏ này. Chẳng những không đỡ thèm, ngược lại còn làm trầm trọng thêm. Hắc Lục cảm thấy giờ khắc này, biện pháp tốt nhất chính là đem người này nhét vào trong phòng khách, phải giả mất điếc tai ngơ thôi. Kéo Diệp Xuyên từ trên ghế sofa đứng lên, Hắc Lục đưa tay sửa lại áo cho cậu, “Không còn sớm, đi ngủ đi.” Diệp Xuyên cảm thấy thái độ của hắn đột nhiên lạnh lùng, có chút không rõ cho nên hỏi, “Vừa rồi anh như vậy. . . Xem như là tỏ tình sao?” “Nếu không thì là cái gì?” Hắc Lục hơi nhếch khóe miệng, “Đùa giỡn sao?” “Em có một vấn đề muốn hỏi. . .” Diệp Xuyên do dự một chút, có một số điều cậu không biết nói vào thời điểm này có thích hợp hay không, nhưng nếu không nói ra, cậu lại cảm thấy như có cái gai nằm ở đầu cổ, cứ châm chích không ngừng, “Bên cạnh anh. . . Có người khác hay không?” “Nếu em hỏi là quan hệ tình nhân hay đại loại như vậy,” Hắc Lục cúi đầu nhìn cậu, “Chưa từng có.” Hắn nói không phải không có, mà là chưa từng có. Đối với Diệp Xuyên mà nói, đây là một đáp án bất ngờ. Thần sắc Diệp Xuyên có chút dao động. Vấn đề sau rốt cuộc có nên hỏi hay không đây? Hắc Lục khẽ cảm của cậu, “Còn muốn hỏi cái gì? Tình nhân hỏi xong rồi, có phải còn muốn biết về bạn giường hay không? Tôi có thể nói cho em biết, đã từng có.” Hắn nhìn thái độ có hơi ngượng ngùng của Diệp Xuyên, ánh mắt mang theo vài phần trêu đùa, “Bất quá hiện tại không có. Hơn nữa tôi cũng không thích bất cả hai tay.” Lúc Diệp Xuyên nghe xong nửa câu đầu vẫn còn đang suy nghĩ hắn nói “Đã từng có” Ý là trước kia từng có, hay là hiện tại vẫn đang. . . Dựa vào tính tình của cậu đương nhiên là muốn một lần hỏi cho rõ ràng, nhưng trước mắt cậu và Hắc Lục cái gì cũng không phải, hỏi nhiều có vẻ không hay cho lắm. Trong lúc cậu vẫn đang còn rối rắm, vấn đề này đã được Hắc Lục nhẹ nhàng băng qua nói ra, Diệp Xuyên nhất thời cảm thấy trận chiến này mình bị rơi xuống thế hạ phong. Hắc Lục kia, da mặt rõ ràng dày hơn mình rất nhiều. “Còn có cái gì muốn hỏi nữa không?” Hắc Lục dùng ánh mắt như muốn tìm tòi nghiên cứu để nhìn cậu nhóc trước mắt này, tựa hồ cậu rất bận tâm đến mối quan hệ một đôi một. Nói như vậy, một cậu nhóc chưa hiểu sự đời và một người từng trải đều sẽ có cùng một thái độ. Cậu ta cũng nghĩ như mình sao? Diệp Xuyên lắc đầu, trên mặt toát ra thần khí một mối. Những lời này với cậu mà nói tuy rằng cũng có thể hiểu biết thêm vài điều, nhưng mà hỏi như vậy vẫn không thể tránh khỏi xúc động khi nhớ lại một ít ký ức chẳng phải tốt đẹp gì. Diệp Xuyên không biết là sự độc chiếm của mình quá mức mãnh liệt, hay là tính tự ti nhất gan chôn sâu trong nội tâm đang vùng dậy. Có lẽ bởi vì thiếu hụt tình cảm, cho nên so với bất luận người nào cậu càng thêm khát vọng có được quan hệ qua lại bình đẳng. Sau khi nói câu ngủ ngon với Hắc Lục, Diệp Xuyên quay đầu đi đến phòng khách. Cậu biết chính mình có vấn đề, chứ không phải là Hắc Lục. Cho dù cậu vẫn còn là xử nam, thì có thể giải thích được cái gì đâu? Tay cậu chỉ vừa mới đụng vào nắm đấm cửa, thì nghe Hắc Lục thấp giọng kêu, “Diệp Xuyên.” Diệp Xuyên duy trì tư thế mở cửa không di chuyển, chờ hắn nói câu kế tiếp. “Tôi vừa nghĩ đến việc em từng gặp qua Tiểu Quý.” Hắc Lục dừng lại một chút, dường như đang cân nhắc xem nên nói như thế nào, “Em chỉ cần biết rằng tôi và cậu ấy không phải quan hệ bạn giường là đủ rồi. Chuyện này nói ra rất dài dòng, sau này có dịp tôi sẽ giải thích cho em nghe.” Đấy lòng Diệp Xuyên đột nhiên yên tĩnh lại. Có một người bản khoản đến cảm nhận của chính mình, còn hao tổn tâm tư cùng cậu giải thích, điều này đối với Diệp Xuyên mà nói là một loại thể nghiệm hoàn toàn xa lạ. Có lẽ chính bản thân Hắc Lục cũng không biết những lời đó đối với cậu đặc biệt có ý nghĩa: Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Diệp Xuyên nhận được một lời giải thích chính thức. Diệp Xuyên kiềm chế sự kích động không hiểu nổi trong lòng, nhỏ giọng hỏi hắn, “Anh không nghĩ là em sẽ. . . cự tuyệt sao?” Hắc Lục lắc đầu, “Tôi nghĩ, em đang nghiêm túc suy nghĩ về sự kết giao của chúng ta.” Nội tâm Diệp Xuyên chợt nảy sinh một loại cảm động khó có thể nói bằng lời. Phảng phất như thứ mà mình khát vọng thật lâu rồi, rốt cục tới một thời khắc bất ngờ nhất, được hắn dâng tặng cho. “Đúng vậy, em rất nghiêm túc suy nghĩ.” Diệp Xuyên xoay người nhìn hắn, nét mặt lộ ra một nụ cười rạng rỡ, “Ngủ ngon, Hắc ca.” Hắc Lục nhẹ gật đầu, “Ngủ ngon.” Diệp Xuyên cứ tưởng rằng trải qua một ngày sóng gió như vậy, mình ít nhiều cũng sẽ trần trọc trên giường một chút. Không ngờ đầu mới chạm vào gối thì đã ngủ mất, đến nằm mơ cũng không có, đây thật sự là giấc ngủ ngon hiếm thấy trong mấy năm gần đây. Lúc mở mắt thì sắc trời đã sáng tỏ, sau khi đánh răng rửa mặt xong rồi khỏi phòng, mới phát hiện Hắc Lục đã đi ra ngoài. Trên bàn ăn có sữa đậu nành và bánh bao, sờ vào đã nguội lạnh, xem ra hắn rồi đi cũng đã khá lâu rồi. Bên cạnh bữa điểm tâm là chùm chìa khóa nằm đè lên một tờ giấy, nhấn rằng buổi trưa sẽ quay về đón cậu đi gặp mặt Từ Mạc Ngôn. Diệp Xuyên cầm lấy chùm chìa khóa, khóe miệng bất giác nở một nụ cười. Uống hết một ly sữa đậu nành nóng, Diệp Xuyên thụt tay đem mấy cái bánh bao mà mình không thích nhét vào tủ lạnh. Người giúp việc theo giờ đã đến, phòng ốc được thu dọn sạch sẽ, Diệp Xuyên không có việc gì làm ngồi trong phòng khách xem báo một lát, sau đó quyết định đến siêu thị gần đây dạo qua, mua một ít thức ăn để lấp đầy cái tủ lạnh trống rỗng. Cậu ở trong này một đêm, muốn làm chút gì đó để hồi báo ý tốt của chủ nhân. Gần tiểu khu còn có siêu thị, Diệp Xuyên mua mì, trứng gà, một ít thịt và các loại rau trái tươi ngon. Xách theo bao to gói nhỏ về đến nhà, vừa đem đồ mới mua phân loại rồi cất đi, thì nhận được điện thoại của Hắc Lục. Hắn nói đang trên đường về, kêu cậu năm phút sau xuống lầu. Lúc gặp lại Hắc Lục, có lẽ bởi vì thần thái cử chỉ của hắn đều quá mức bình thường, trong lòng Diệp Xuyên cũng tự nhiên buông lỏng, chỉ cảm thấy giờ phút này, giữa hai người tăng thêm vài phần cảm giác quen thuộc vì điệu. “Hẹn gặp ở quán ăn Quảng Đông. Từ Mạc Ngôn có lẽ đã xuất phát rồi, phòng chừng sẽ đến sớm hơn chúng ta một chút.” Hắc Lục nhìn nhìn Diệp Xuyên, “Hội hộp sao?” Diệp Xuyên lắc đầu, “Hiện giờ đã không còn lo lắng nữa.” Hắc Lục nói thêm: “Từ Mạc Ngôn này nếu phải dùng ba chữ để hình dung thì chính là công tác cuồng. Làm việc với hắn, nhất định phải vô cùng cẩn thận, nếu không sẽ bị hắn năng cực kỳ thâm thiết.” Diệp Xuyên kinh ngạc, “Tính tình hắn xấu lắm sao?” “Cũng không phải.” Hắc Lục nghĩ nghĩ, tìm một cách nói thích hợp, “Chỉ có thể nói trong công việc hắn có yêu cầu rất cao. Chẳng những đối với chính mình, mà với những người chung quanh cũng vậy.” Diệp Xuyên gật gật đầu. “Còn có một điều phải nhắc nhở em, người này là điển hình của kiểu người nói năng chua ngoa tâm đầu hủ. Đó là một tật xấu thực đáng ghét, có đôi khi một câu thực bình thường, hắn cũng không có gì ý xấu, nhưng từ miệng hắn nói ra, lại khiến người ta cảm thấy mình thật thấp kém.” “Cái gì là. . . cảm thấy thấp kém?” Hắc Lục thực nghiêm túc nghĩ nghĩ, “Tôi ví dụ nhé. Khi chúng ta tới, tôi đoán chắc chắn hắn sẽ nói. . .” “Ồ, lão Hắc à, chỗ của tôi cũng không phải là nơi kiếm tiền dựa vào khuôn mặt, ông tìm cho tôi người giúp việc như vậy, bộ tính kêu tui dùng mỹ nhân kế đi dụ dỗ tội phạm để lấy bằng chứng sao?” Diệp Xuyên nhìn vị học giả hào hoa phong nhã này ngồi ở phòng ăn riêng của một nhà hàng cao cấp, miệng lại thốt ra một câu không ăn nhập chút nào, trong lòng có thể hiểu được hai chữ “Kiếm nhả” kia. Cậu thực tình không biết nói gì nhìn Hắc Lục ở bên cạnh, Hắc Lục cũng đang nhìn cậu, trong ánh mắt rõ ràng nói: Thế nào, tôi đoán có sai đâu? “Xin chào Từ luật sư.” Diệp Xuyên lễ độ cùng hắn chào hỏi, cố gắng giành được một ấn tượng tốt ở lần đầu tiên gặp mặt, “Tôi là Diệp Xuyên, sau này còn nhờ ông chỉ dẫn nhiều.”

“Tốt, rất lễ phép.” Từ Mạc Ngôn đánh giá cậu từ trên xuống dưới, giống như đang nhìn tỉ mỉ một vật trang trí lạ mắt. Họ Từ này trong khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, vóc dáng không cao, tướng mạo nhả nhai, đôi mắt dài hơi nhỏ nhưng ánh mắt lại vô cùng tinh anh lợi hại. “Công việc ở chỗ của tôi, lão Hắc đã nói với cậu rồi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Không biết có phải bởi vì Hắc Lục đã nói trước cho nên ảnh hưởng đến cách nhìn của Diệp Xuyên hay không, mà cái kiểu nói chuyện không thể nào lọt tai này của đại luật sư lưu lại cho Diệp Xuyên ấn tượng cũng không tệ lắm. Theo quan điểm của cậu, loại người phi phạm có thể ở trong lĩnh vực này xưng vương xưng bá, vốn nên có chút gì đó quái gở mới được coi là bình thường. Huống chi để có thể đạt tới vị trí này, có ai mà không thật sự bản lĩnh? Người như vậy coi như đáng để cho cậu tôn kính. Từ Mạc Ngôn nhìn Diệp Xuyên rót đầy ly rượu của mình, cười tùm tùm nói: “Nơi này tuy rằng không hợp, nhưng chúng ta cứ coi như đây là buổi phỏng vấn đi, giới thiệu về mình thử xem, có ưu thế gì?” Diệp Xuyên nghĩ nghĩ, rồi nói: “Công việc văn phòng hằng ngày tôi có thể làm. Sao chép sắp xếp văn kiện, bảo trì và sửa chữa đơn giản các thiết bị văn phòng đều không thành vấn đề. Về phần quét rác lau bàn hay các loại việc tương tự thì đương nhiên phải làm rồi, chuyện này chắc không cần phải nói nhỉ.” “Đúng vậy, đúng vậy.” Từ Mạc Ngôn gật gù, “Lúc tôi đưa ra thông báo, có rất nhiều sinh viên đại học B đến giúp vui. Một đám kia. . . Hào khí ngút trời, ra sức khoe khoang mình có bao nhiêu bản lĩnh, cảm thấy không ít chứng chỉ. Chính là không một người nào nói mình siêng năng chịu khó, có thể lao động chân tay.” Diệp Xuyên cảm thấy đây cũng là lẽ thường tình, ai đến Đức Ngôn làm việc vật mà không mang dụng ý khác? “Đức Ngôn cách trường học của cậu không xa, chỉ khoảng mấy trạm xe.” Từ Mạc Ngôn cân nhắc trong chốc lát, phỏng chừng cũng không nhớ được chính xác là bao nhiêu trạm dừng, vì thế trực tiếp bỏ qua đề tài này, “Chỗ của tôi mỗi ngày sáu giờ tối thì tan tầm, cậu phải đến Đức Ngôn trước sáu giờ, trong vòng hai giờ, làm xong việc vệ sinh, từ sân nhà cho đến bàn ghế, cái này tôi sẽ không nói chi tiết. Mặt khác có một điều cần đặc biệt chú ý, toàn bộ văn kiện bị loại bỏ phải được nghiền nát.” Diệp Xuyên gật đầu, tỏ vẻ đã nhớ rõ. Từ Mạc Ngôn còn nói: “Thời gian làm việc tại công ty mỗi ngày hai giờ, cuối tuần làm nguyên ngày. Bận việc có thể xin phép trước, làm thử một tháng, tiền lương thì trước tiên tôi cho cậu tám trăm.” Diệp Xuyên lại gật đầu. Người đến Đức Ngôn làm việc vật vốn dĩ cũng không có ai thực sự cần gấp số tiền lương này đi. “Cậu nhóc này thực thẳng thắn.” Từ Mạc Ngôn nhìn Hắc Lục cười cười, quay đầu lại nói: “Cứ như vậy đi, thứ hai bắt đầu. Buổi chiều cậu tự mình qua tìm Khương Lan. Cô ấy sẽ sắp xếp công việc cụ thể.” Diệp Xuyên biết chuyện này đã được giải quyết xong, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi, “Cảm ơn Từ luật sư, cảm ơn Hắc ca.” Hắc Lục này giờ vẫn yên lặng không lên tiếng để hai người bọn họ nói chuyện, nghe được câu này, trên mặt rốt cục lộ ra bộ dáng tươi cười, “Cảm ơn thì không cần, quay về cần thận suy xét là được.” Diệp Xuyên biết hẳn nói “Suy xét” là ám chỉ đề tài tối hôm qua. Trước mặt Từ Mạc Ngôn cũng không tiện nói cái gì, chỉ có thể làm bộ không nghe, cúi đầu cảm chai rượu rót cho hai người. Sau đó câu chuyện chậm rãi chuyển sang vụ tranh chấp của công ty Hắc Lục. Rượu quá ba tuần, Từ Mạc Ngôn nhận điện thoại kêu trở về từ công ty. Diệp Xuyên đưa hắn đến cửa khách sạn, nhìn xe rồi khỏi mới trở lại phòng riêng. Chén đĩa dơ trên bàn đã được dọn xuống, còn đem thêm vài món ăn mới. Hắc Lục đang cầm chén mức canh, thấy cậu tiến vào, ra hiệu ý bảo ngồi cạnh mình, “Vừa rồi không ăn được cái gì, lại đây uống trước chén canh đi.” Diệp Xuyên ngồi xuống bên cạnh hắn. Trong phòng giờ chỉ còn có hai người bọn họ, nhất thời không khí có chút biến đổi. Diệp Xuyên nhìn nước canh màu trắng ngà trong chén để trước mặt, bỗng nhiên cảm thấy tim mình đập hơi nhanh. “Chén của nơi này hơi nhỏ, em ăn thêm hai chén com đi.” Hắc Lục đem chén đĩa đẩy tới trước mặt cậu, “Tôm bóc vỏ và món vịt hương vị đều rất ngon, ăn với com khá hợp.” Diệp Xuyên phát hiện lúc ngồi ăn com cùng Hắc Lục, hắn luôn tìm cách làm cho cậu ăn thêm một chút. Cậu cảm thấy người mà hay khuyên người khác ăn thêm này nọ, thì hoặc là thành viên trong gia đình, hoặc là quan hệ rất gần gũi mới có thể làm chuyện như thế này. Thời gian quen biết giữa cậu và Hắc Lục cũng chưa lâu, nhưng hẳn lại làm những cử chỉ này một cách rất tự nhiên. Hắc Lục thấy cậu buông chén đĩa, liền hỏi: “No rồi sao? Muốn ăn trái cây không?” “Ăn không nổi nữa.” Diệp Xuyên lắc đầu, nhỏ giọng than phiền, “Ngồi chung bàn với anh luôn ăn đặc biệt nhiều.” Hắc Lục đưa tay nheo nheo cầm của cậu, thấp giọng cười, “Tôi vừa rồi mới nhớ đến một việc, mỗi ngày chạy tới công ty của lão Từ cũng rất tốn thời gian. Vừa lúc trong kho của tôi có một chiếc xe để không, em lấy sử dụng đi.” “Em làm là chân chạy việc vặt, mỗi ngày lái xe đi làm còn ra thể thống gì nữa.” Diệp Xuyên phản đối, “Công ty đó em biết mà, đi xe đạp là đẹp rồi.” Hắc Lục ần ần thuốc vào gạt tàn, một mây mang theo vài phần không hài lòng, “Không an toàn.” “Em sẽ cẩn thận mà.” Nghe ra ý quan tâm của hắn, Diệp Xuyên mỉm cười, “Khi nào thời tiết không tốt em sẽ đón xe bus hoặc là đi xe điện ngầm.” Hắc Lục nhìn nét tươi cười trong sáng trên khuôn mặt cậu, trong lòng hơi động, thân bất do kỷ nghiêng người qua nhẹ nhàng hôn lên môi cậu. Diệp Xuyên theo bản năng nhe về phía sau, “Em còn chưa có lau miệng đó.” “Tôi lau cho em.” Hắc Lục đưa tay dè dặt sau gáy kéo cậu lại gần, môi dần lên bờ môi của cậu nhẹ nhàng mút vào, ôn nhu giống như đang chờ đợi cậu đáp lại. Cái này tựa hồ là thói quen của hắn, người khơi mào đầu tiên là Hắc Lục, nhưng lại đem quyền có muốn tiếp tục hay không giao vào trong tay đối phương. Đôi môi Hắc Lục ôn nhu lại cố chấp, dần dần bờ môi của cậu nhẹ nhàng cọ xát, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Diệp Xuyên, thâm trầm lại chính trực. Từ trong đôi con ngươi đen như mực, Diệp Xuyên rõ ràng thấy được hình ảnh của chính mình. Khoảng cách gần như vậy, cậu bỗng nhiên cảm thấy mình không thể chối từ. Thân thể đã phản ứng trước lý trí một bước. Đôi tay Diệp Xuyên từ lồng ngực của hắn đi lên, tạm dừng ở vai một chút, sau đó vòng qua ôm lấy cổ. Hơi thở Hắc Lục chợt gấp gấp hơn, bàn tay đặt sau gáy dùng sức như muốn đem cậu nhập vào trong lồng ngực của mình. Đầu lưỡi bị lưỡi của một người khác quấn lấy, triền miên dây dưa lẫn nhau, làm cho Diệp Xuyên đột nhiên có loại ảo giác, tựa như mình biến thành một cái gì đó rất quý báu, đang được hắn vô cùng nâng niu trân trọng. Một nụ hôn dài chấm dứt, Hắc Lục buông cậu ra, con ngươi đen kịt như ngưng tụ lại, không chớp lấy một cái nhìn cậu, “Đây là kết quả sau khi em cân nhắc?” Tay Diệp Xuyên vẫn còn vòng trên cổ hắn, bỗng nhiên trong lòng nổi lên tâm tư muốn chọc ghẹo, “Không phải. Nhưng vừa rồi Từ luật sư phỏng vấn đã cho em một nguồn cảm hứng, em cũng định cho anh thử việc.” Khóe miệng Hắc Lục hơi nhếch lên, trong mắt lại toát ra thần sắc hết cách rồi, “Tôi cảm thấy mình là nhân viên có trình độ cao, có thể được trực tiếp thông qua.” “Không được.” Diệp Xuyên lắc đầu, “Thử việc là cần thiết. Dự kiến là một tháng đi.” “Em thật là nhiều thủ đoạn.” Hắc Lục kích động vươn người qua hôn lên cằm của cậu, “Ăn no rồi thì đi thôi. Cứ ngồi ở trong này, tôi cũng không bảo đảm sẽ không có suy nghĩ gì khác.” . . Công ty Đức Ngôn nằm gần khu buôn bán trên đường Nghênh Tân, là một tòa nhà hai tầng hơi cũ. Đức Ngôn chiếm trọn tầng hai, phía dưới là trụ sở của một tạp chí nhỏ ít được biết đến. Hai công ty cách nhau một cầu thang kiểu cổ điển bằng gỗ, sống với nhau rất hòa bình. Trước kia khi đi ngang qua nơi này, Diệp Xuyên từng nhìn thấy từ xa bảng hiệu màu trắng trên viết chữ đen của công ty, nhưng chưa bao giờ đi vào. Lúc Diệp Xuyên đi lên cầu thang, nghĩ đến mình hiện tại sẽ là một thành viên ở đây, trong lòng lại có chút kích động. Đón tiếp cậu là một phụ nữ tuổi cũng xấp xỉ Từ Mạc Ngôn, tóc ngắn gọn gàng, mặc đồ công sở màu tối nhìn có vẻ thông minh tháo vát. Khương Lan nói không nhiều lắm, đầu tiên dẫn cậu đến phòng nhân sự đăng ký, lại nói rõ một chút những chuyện cậu cần phải làm sau đó quay lại bận rộn với công việc riêng của mình. Bởi vì rất nhanh đã đến giờ tan tầm, phòng tiếp khách đã

không còn ai. Diệp Xuyên quyết định bắt đầu dọn dẹp từ phòng này. Việc này đại đa số những nhân viên mới đều phải làm qua, tuy rằng vụn vặt, Diệp Xuyên cũng không cảm thấy có gì khó. Báo chí xếp lên trên giá, tạp chí thì để vào trong túi chuyên dụng, ly giấy ném vào thùng rác, toàn bộ gạt tàn đem vào toilet cọ rửa. Sau đó chính là lau chùi bàn ghế rửa sạch phòng vệ sinh. Cuối cùng kéo rèm, đóng cửa khóa lại. Trừ bỏ phòng tiếp khách ở ngoài, công ty Đức Ngôn còn bốn gian văn phòng, hai cái là của Từ Mạc Ngôn và Lưu Đức Bôi, mỗi người một văn phòng để tiếp đối tác của mình, một gian là phòng tài vụ, mấy văn phòng này Diệp Xuyên không thể tùy tiện bước vào. Còn lại một gian rộng khoảng sáu bảy mươi bình được ngăn thành từng khu dành cho mấy vị trợ lý luật sư làm việc. Diệp Xuyên cũng không thể tùy ý tiếp xúc đồ dùng làm việc, việc mà cậu cần làm chỉ là quét nhà lau sàn cũng như lấy rác ở dưới bàn công tác của mỗi người. Ngày đầu tiên đi làm, Diệp Xuyên mất một tiếng rưỡi làm xong toàn bộ công việc. Sau khi cậu chui rửa toilet xong đi ra, mọi người trong công ty đã về hết. Diệp Xuyên kiểm tra kỹ tất cả các cửa sổ, sau đó tắt đèn khóa cửa. Lúc đi xuống thang lầu Diệp Xuyên nhin không được tự cô vũ bản thân mình : Cho dù bây giờ nó thật sự chỉ là một công việc vặt vãnh, nhưng sau này sẽ từ từ tốt hơn. Nếu đây là con đường mình đã chọn, vậy nhất định phải vững bước mà đi. Vấn đề nghề nghiệp này của cuộc đời mình ở kiếp trước bị tình cảm che khuất lý trí, cảm đầu chui vào trong lĩnh vực mình không thích, vội vàng làm những chuyện chính mình cũng không ưa. Tựa như lâm vào vòng lẩn quẩn đáng sợ, càng không có hứng thú, thì càng không thể dốc toàn lực dành cho công việc, vì thế cũng khó có được kết quả tốt. Chẳng những bị người ta xem thường, lại còn lãng phí thời gian. Hiện tại nhớ lại giai đoạn kia, Diệp Xuyên quả thực muốn tát cho mình mấy cái. Người xưa có nói một câu : Đại trượng phu không lo lập nghiệp, lấy gì cưới vợ? Khi đó mình đã bị tình yêu làm cho hồ đồ, ngoại trừ một Lý Hành Tung, có cái gì để vào trong mắt đâu? Cơ sở kinh tế quyết định tất cả. Diệp Xuyên nghĩ, đời này cũng không thể phạm lại sai lầm tương tự.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

Lúc Diệp Xuyên đi xuống cầu thang, di động trong túi dings dongs vang lên, một tin nhắn hiển thị trên màn hình. Mở ra thì thấy là của Hắc Lục, nội dung tin nhắn cũng giống với con người của hắn, đơn giản và thẳng thắn : Bạn họp, không thể đón em. Đi đường cẩn thận. Diệp Xuyên nhấn trả lời : Em đâu phải là con nít, không cần đón, yên tâm tiến hành cuộc họp của anh đi. Một lát sau, lại có thêm một tin trả lời, chỉ duy nhất một chữ : Tốt. Diệp Xuyên tưởng tượng ra bộ dáng hân hoan nghiêm trang ở trong phòng họp, lại lên cầm điện thoại nhấn tin, không khỏi bật cười. Trên đường đi đến trạm xe giao thông công cộng, lúc ngồi vào xe bus rồi trên mặt Diệp Xuyên vẫn còn mang theo nét tươi cười. Trước kia cậu chưa bao giờ trao đổi tin nhắn với đối tượng kết giao, Lý Hành Tung vẫn cảm thấy đối với đàn ông mà nói, hành vi nhắn tin này thực nữ tính. Nhưng có đôi khi Diệp Xuyên gọi điện thoại nếu ngay lúc hắn đang họp hoặc là bận công việc, hẳn lại bức mình. Sau này Diệp Xuyên rất ít khi gọi. Về sau nữa, công việc kinh doanh của Lý Hành Tung phát triển không ngừng, thời gian hai người ở chung càng lúc càng ít, thời điểm gặp mặt đã hiếm lại hầu như không có giao tiếp gì. Có lẽ hiện tại Lý Hành Tung vẫn còn chán ghét việc đàn ông không có chuyện gì mà nhắn tin tán dóc đi, Diệp Xuyên nghĩ. Bất quá, vô luận hắn còn giữ lại thói quen gì, đều không quan hệ với mình. Chỉ cần mình nguyện ý, có thể nhắn tin đùa giỡn bất cứ lúc nào, mà cái người kia nhận tin nhắn của mình cũng sẽ không chê rằng đây là một loại hành vi dành cho giới nữ. Kết giao thử cùng một người đàn ông, không cần dồn hết tâm trí để thay đổi đối phương, cũng không cần cẩn thận phỏng đoán tâm tư của hắn, loại cảm giác này thật sự rất tuyệt. Diệp Xuyên nghĩ, tất cả những đau khổ và xui xẻo từ trước đến nay, có lẽ là để đổi lại cho lúc này đây, vận mệnh của cậu thật sự đã sang một trang mới. Vừa xuống xe, Diệp Xuyên liền chạy ngay đến cửa Nam ghé vào Trương Đại Bát, ăn một tô mì thịt bò lớn. Thói quen ăn khuya này cũng không biết hình thành từ khi nào, trước khi ngủ không ăn một chút gì đồ sẽ không thoải mái. Mỗi khi thời tiết không tốt hoặc lười ra ngoài cậu cũng sẽ nhai đỡ một gói khô bò, bánh bích quy hoặc là đồ ăn vặt linh tinh các loại. Ở ký túc xá lâu ngày, Đàm Lâm và La Kiện cũng đều biết cậu có thói quen này, rất là xem thường, nói cậu giống như con sóc mùa đông, đã lớn rồi mà buổi tối còn tàng trữ đồ ăn cho mình. Bất quá có khi La Kiện về trễ bỏ lỡ bữa cơm, hoặc là cái tên da mặt dày Đàm Lâm chơi thể thao nên đói bụng, hai người lại bày ra vẻ mặt nịnh nọt chạy đến chỗ cậu lục lọi đồ ăn. Ăn xong mì, Diệp Xuyên đến siêu thị bên cạnh mua ít mì tôm, thịt bò khô và vài thứ linh tinh, sau đó loạng choạng quay về trường. Mới vừa đi đến dưới lầu thì nghe phía sau một thanh âm đầy ghen ghét gọi cậu, “Tiểu Xuyên.” Diệp Xuyên thờ dãi trong lòng. Cậu biết đó là ai, có thể dùng loại âm điệu làm nũng này nói chuyện với cậu, ngoại trừ Đào Âm vốn cũng không có người khác. Quay đầu nhìn lại, đã thấy Đào Âm quần khăn quàng cổ to sụ từ phía sau bồn hoa chui ra, trên đầu còn đội thêm nón len, Diệp Xuyên không khỏi bật cười, “Sao mà khoa trương vậy, không có việc gì làm định đóng vai ngôi sao hả? Sợ người ta nhận ra cậu à?” Đào Âm đảo mắt nhìn trái phải, túm cánh tay của Diệp Xuyên, “Tớ chờ cậu cả buổi tối.” Trong thanh âm của Đào Âm lộ ra vẻ căng thẳng, khi túm tay áo Diệp Xuyên dùng sức lực rất lớn. Bỗng nhiên Diệp Xuyên cảm thấy bộ dạng này của cậu có vẻ giống như đang giả vờ. “Sao vậy?” Diệp Xuyên khó hiểu. Đào Âm hơi hơi run lên, bất an quay đầu nhìn quanh, “Đi cùng với tớ tới bên hồ một chút được không?” “Bên hồ?!” Diệp Xuyên bị hai chữ này kích thích khiến cho nhức đầu. Phía sau thư viện đại học B có một cái hồ, diện tích không lớn lắm, khung cảnh nhìn cũng được. Nhà trường đặt cho nó cái tên khoa học là “Hồ Cầu Tri”, đám sinh viên lại vụng trộm sửa lại cho nó cái nick name mới “Hồ Tình Yêu”, khi thời tiết tốt, toàn bộ ghế đặt dưới gốc những cây cổ thụ bên hồ, đều là những đôi thanh niên nam nữ đang yêu, nhưng lúc này là mùa đông, mặt hồ đóng băng, gió lạnh thổi vù vù, ai dư hơi mà tới cái loại địa phương này đi tản bộ chứ? “Tớ nói này, có cái gì muốn nói về ký túc xá được không?” Diệp Xuyên cùng cậu thương lượng, “Cậu xem, Triệu Hải Đông phỏng chừng đã về nhà. La Kiện thì đi làm thêm, Cái tên Đàm Lâm chơi đùa không biết dơ kia khẳng định là đến phòng cách vách đánh bài quẹt lọ rồi. Ký túc xá của bọn tớ ảm áp lại thanh tịnh, có nước nóng còn thêm đồ ăn vặt. . .” Đào Âm không đợi cậu diễn cho xong tiết mục dụ dỗ, túm lấy tay áo của cậu bắt đầu rơi nước mắt, “Tiểu Xuyên, tớ vừa mới gây họa. Bây giờ không dám quay về ký túc xá, nếu như bị Nghiêm ca tóm được, anh ấy sẽ làm thịt tớ mất.” Trong ánh sáng mờ nhạt của đèn đường, Diệp Xuyên thấy từng giọt lệ từ đôi mắt to của cậu lộp độp rơi xuống, da đầu tê rần, nắm lấy cánh tay của Đào Âm đi về hướng bờ hồ, “Đi thôi, đi thôi, hai ta vẫn là đến bên Hồ Tình yêu nói chuyện tâm tình vậy.” Với bộ dạng này nếu để cho mấy người ở ký túc xá kia thấy, không biết sẽ bị thù dệt ra câu chuyện cầu huyết gì nữa đây. Bên Hồ Cầu Tri đương nhiên có đèn đường, nhưng không biết là có ý hay vô tình, đèn nơi đây luôn đặc biệt dễ hư. Dù sao những lúc Diệp Xuyên đi ngang qua nơi này, cho tới bây giờ không phát hiện quá mười ngọn đèn đường sáng lên cùng nhau. Nhất là dưới gốc cây, sau hòn non bộ, mấy góc tối đen như mực, rất thích hợp cho hai người trốn trong đó làm chuyện xấu. “Nói đi.” Diệp Xuyên kéo Đào Âm đi đến phía sau hòn non bộ, nơi này tương đối kín gió, tầm nhìn lại tốt, có chuyện gì cũng dễ dàng phát hiện, “Cậu rốt cuộc đã làm gì?” Đào Âm cúi đầu nhỏ giọng khóc. Giống như một cậu nhóc ở bên ngoài bị bắt nạt, thật vất vả về tới nhà tìm được chỗ dựa vững chắc, muốn tố cáo nhưng lại không biết nên nói như thế nào. Diệp Xuyên nhìn cậu khóc, trong lòng cảm thấy bất ổn, nhin không được hỏi một câu, “Tiểu Đào, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Cậu nhận ra được thẳng thắn nhóc Đào Âm này chính là được người trong nhà cưng chiều từ nhỏ đến lớn, ở trước mặt ai cũng đều tự nhiên như thể chúng ta là người một nhà, hơn nữa người còn phải làm theo ý của ta. Cậu ta tuổi còn nhỏ, bộ dạng đáng yêu, miệng lưỡi ngọt ngào, dáng điệu này cũng không làm cho người ta ghét. Tuy rằng Đào

Âm bình thường hay làm nũng, lại thường cậy nhờ ý lại v. . . v, nhưng khóc đến như thế này vẫn là lần đầu Diệp Xuyên nhìn thấy. Về mặt đáng thương ở lần gặp nhau đầu tiên so với giả bộ khóc không tương đồng, thanh âm nho nhỏ, nhìn nước mắt như những hạt châu là chã rơi xuống, khiến trong lòng Diệp Xuyên cảm thấy không yên. “Cậu giết người? Phóng hỏa?” Diệp Xuyên nói xong mới nhớ đến vừa rồi cậu ta nói là : Tớ nếu bị Nghiêm ca tóm được, anh ấy sẽ làm thịt tớ mất. Vội vàng bổ sung một câu, “Cậu đốt phòng khám của Nghiêm Hàn?” Đào Âm lắc đầu, khóc càng thêm lợi hại hơn. “Cậu nói chuyện đi chứ.” Diệp Xuyên bức dọc, “Cậu mà không nói tớ đi về đó. Tớ ghét nhất là người khác bắt mình chơi trò đoán chữ nha.” Đào Âm lại túm tay áo của cậu, “Tớ. . . Tớ nói với bác rồi. . .” “Cậu come out?” Diệp Xuyên bị sự dũng cảm của đứa ngốc này làm cho khiếp sợ hoàn toàn, “Bên này cậu còn chưa giải quyết xong Nghiêm ca ca, bên kia đã công khai cùng người trong nhà?!” Đào Âm ôm đầu ngồi thẳng lên, “Tớ uống quá chén, nên không biết người đang nói chuyện với mình là bác. . .” Diệp Xuyên quả thực không biết nên nói gì. Cái thằng nhóc xấu xa này, học cái gì không học, lại đi bắt chước người ta mụn rựu giải sầu. Nếu Nghiêm Hàn muốn thoát khỏi chuyện lần này. . . E là sẽ vô cùng khó khăn. “Thế Nghiêm Hàn đâu?” “Tớ không biết.” Đào Âm quả thực hận không thể đào một cái hố để chui xuống trốn, “Tớ về nhà gần ngợ chưa được hai ngày đã bị mẹ đánh, cho nên lại chạy đến đây. . .” Diệp Xuyên nghĩ trách không được mấy ngày trước không nhìn thấy hai người này, nguyên lai một thì lên về nhà chữa thương, tên kia thì bị triệu trở về giải thích hiểu lầm, “Ba cậu đâu?” “Ông ấy đi công tác, không có ở nhà.” Đào Âm vội về đáng thương xót ngẩng đầu nhìn cậu, “Ông mà biết, sẽ nên cho tớ một trận. . .” “Đáng đời cậu.” Diệp Xuyên búng lên trán của Đào Âm, “Cậu chỉ ít trước tiên phải nằm chặt Nghiêm Hàn. Hắn lớn hơn cậu nhiều như vậy, đầu óc cũng linh động hơn nhiều, đứng không. Sau đó để cho hắn đi ngã bài với người nhà của cậu.” Như vậy người bị đánh là hắn, cũng không phải là cậu nha. Diệp Xuyên nuốt nửa câu nói có ý xấu này vào bụng. Bất quá nói xong lại nghĩ tới ngày đó ở Black Kite, mình đắc tội Hắc Lục, chính Nghiêm Hàn ra mặt giải vây, trong lòng bỗng nhiên có chút băn khoăn, nhìn không được thay Nghiêm Hàn thờ dài, “Nghiêm Hàn cũng đủ xui xẻo ha, làm thế nào mà gặp được một tên đầu to như cậu. . .” “Cậu nói xem giờ tớ phải làm sao?” Đào Âm hoang mang lo sợ. “Cậu có thể làm được cái gì?” Diệp Xuyên tức giận liếc mắt một cái, “Nghiêm Hàn bị bác của cậu kêu về tra hỏi đi?” Đào Âm gật gật đầu. “Vậy cậu cứ chờ đi.” Diệp Xuyên lấy bật lửa và hộp thuốc lá trong túi ra, dựng thẳng cổ áo khoác lên đốt cho mình một điếu thuốc, chậm rãi giãi giải cho con dê nhỏ đang mất phương hướng này, “Chờ kết quả thương lượng giữa bác của cậu và Nghiêm Hàn. Nếu bác cậu nói với Nghiêm Hàn : Bảo bố nhà tôi bây giờ giao cho cậu, phải đối đãi tốt với nó, mỗi ngày nấu cơm chịu khó làm việc nhà, tiền lương còn phải giao hết không chừa đồng nào. Vậy thì cậu có phúc rồi.” Đào Âm nghe xong, trong một khắc khuôn mặt lộ ra vẻ khát khao, lại chán nản lắc đầu, “Khả năng này khó có thể xảy ra.” Diệp Xuyên tự mình cũng biết điều này là không thể. Nghiêm Hàn mười phần sẽ nói mình đối với Đào Âm không có ý gì. Bất quá cho dù Nghiêm Hàn nói như vậy, bác của Đào Âm phỏng chừng cũng sẽ đem phần lớn trách nhiệm đẩy cho Nghiêm Hàn. Dù sao khi hai người xảy ra chuyện này, Đào Âm rõ ràng chỉ là một tiểu bạch thủ không rành thế sự mà thôi. Diệp Xuyên cảm thấy Nghiêm Hàn thật sự bất hạnh. Chưa làm được cái gì, trước tiên đã rước lấy một thân phiền toái. Tuy rằng Đào Âm lúc nào cũng trưng ra khuôn mặt vô tư thuần khiết, nhưng cũng đâu dễ đối phó. . . Diệp Xuyên nghĩ đến đây, bỗng nhiên trong lòng có chút nghi ngờ không biết tất cả những chuyện này có phải là mảnh khước đùa giỡn của Đào Âm hay không? Nhìn sâu vào mắt cậu ta, thấy rõ niềm vui sượng khi bờn cợt được mình, như vậy nổi hoài nghi khi nãy nói không chừng. . . cũng không phải là nghĩ oan cho cậu ấy. Tim của Diệp Xuyên cảm thấy một tia lạnh buốt thoáng qua. “Tiểu Xuyên.” Đào Âm yếu ớt kêu cậu, “Tớ buồn quá, ngày mai cậu đi ăn với tớ nhé.” Diệp Xuyên vội vàng nói : “Tớ không có thời gian an ủi cậu đâu. Người ta vừa giới thiệu cho tớ công việc làm thêm, ngày thường tan học đều phải đến đó, cuối tuần thì làm cả ngày, mà mới chỉ là thử việc thôi đấy. Tớ không thể đi cùng cậu được rồi, tìm người bạn khác nha.” Đào Âm có chút uể oải, “Làm trong bao lâu a?” “Khó mà nói trước được. Đầu tiên chắc cũng phải làm vài tháng đi.” Diệp Xuyên nghĩ, may mắn là mai mốt ban ngày phải lên lớp, thời gian rảnh thì đến Đức Ngôn làm thêm, không có nhiều thời gian để đối phó với cậu nhóc này. Nếu sự hoài nghi của mình là thật. . . Vậy cậu ấy đúng là không phải loại người dễ làm bạn tốt. Diệp Xuyên nhìn đôi mắt to của Đào Âm vụt sáng lấp lánh, trong lòng bỗng nhiên có chút tiếc nuối. Xem ra Hắc Lục nói đúng, làm bạn bè cũng cần có duyên phận.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Đào âm khóc lóc kể về một hồi, sau đó thì mất hút, Nghiêm Hàn vẫn như cũ không có tin tức gì. Bởi vì chuyện của công ty nên Hắc Lục đã bay đi N thị. Diệp Xuyên đang buồn bực những người bên cạnh mình, tại sao không hẹn mà đều chẳng thấy mặt mũi đâu, quay qua quay lại phát hiện Đàm Lâm đang say đắm chết mê chết mệt hoa khôi của khoa ngoại vụ, suốt ngày ở bên ngoài cửa cấm, chưa đến thời gian ký túc xá đóng cửa tuyệt đối không trở về. Về phần Triệu Hải Đông và La Kiện, hai người kia không xuất hiện ở ký túc xá đó mới là bình thường. Vì vậy, khi Diệp Xuyên rốt cục phát hiện ra mình đã trở thành một người cô độc, thì thời gian cậu một mình bận rộn đi tới đi lui cũng đã được một tuần. Vài ngày gần đây, công việc ở Đức Ngôn Diệp Xuyên càng làm càng thuần thục. Cậu vẫn biết công việc này cũng coi như là mình làm việc nhà, nhưng không nghĩ tới mình vậy mà rất có tiềm chất của nhân viên vệ sinh. Ít nhất vào ngày thứ ba cậu đi làm, Từ Mạc Ngôn đã từng vỗ vai cười tùm tùm khen, “Không thể trông mặt mà bắt hình dong nha, bộ dạng này của cậu. . . Ân, giống như là cậu ảm vậy, không ngờ làm việc tay chân lại nhanh nhẹn gọn gàng như vậy.” Bỏ qua những từ ngữ nghe không lọt tai của hắn, mấy ngày nay, Diệp Xuyên luôn thắc mắc một vấn đề : Những việc vặt này, nếu mỗi ngày chỉ cần một tiếng rưỡi là có thể làm xong toàn bộ, mà đã khiến ông chủ khá hài lòng, vậy thì trọn một ngày cuối tuần, cậu cần phải làm những gì? Sáng sớm thứ bảy rời khỏi giường, rửa mặt xong chạy ra quán Trương Đại Bát ăn mì thịt bò, sau đó đáp xe bus đến phố Nghênh Tân. Lúc cậu mở cửa đi vào, còn chưa có ai đến. Diệp Xuyên nhớ Khương Lan từng nói rằng ngày cuối tuần đi làm trễ hơn bình thường một tiếng. Thế nhưng cậu căn bản không biết bọn họ bình thường mấy giờ đi làm, thường thì khi cậu tới cũng là giờ tan ca rồi. Nếu đã đến đây, đương nhiên không thể nhân rồi, tuy rằng việc vệ sinh buổi tối ngày hôm qua đều đã làm xong. Diệp Xuyên vẫn mở hai cái cửa sổ thông gió, lại lau sàn thêm một lần nữa. Lúc Diệp Xuyên đang lau chùi kệ báo chí ở phòng tiếp khách, ngoài hành lang truyền đến tiếng giày cao gót thanh thúy gõ trên mặt sàn, Khương Lan đến rồi. “Chào buổi sáng, chị Khương.” Diệp Xuyên giờ khăn chào hỏi với cô. Khương Lan thấy cậu thì hơi bất ngờ, “Hôm nay cuối tuần mà, cậu sao lại đến sớm như vậy?” Diệp Xuyên có chút ngượng ngùng, “Em quên mất giờ giấc mà chị đã nói.” Khương Lan nở nụ cười, “Ăn sáng chưa? Chị có mua hồng trà và bánh sừng bò.” “Em ăn rồi. Cảm ơn chị Khương.” Bánh mì và những món đại loại Diệp Xuyên thích ăn vào buổi tối, về phần điểm tâm cậu vẫn quen dùng những món có nước nóng hơi hơi hơn, cậu nhớ rõ lúc bà nội còn sống từng nói ăn uống phải hợp khẩu vị mới tốt. Khương Lan để mở đồ cầm trong tay lên bàn công tác của mình, từ ngăn kéo lấy ra chùm chìa khóa sau đó ngoắc ngoắc Diệp Xuyên, “Lại đây, chị dẫn cậu đi mở rộng tầm nhìn.” Người chưa bao giờ nói đùa bất thành linh mở miệng tếu táo rất có tính mê hoặc. Ốc tò mò của Diệp Xuyên lập tức dâng cao, “Nhìn cái gì hả chị?” Khương Lan cười cười không trả lời, ra hiệu ý bảo cậu đi mau. Khương Lan dẫn cậu đi vào gian nằm kế bên phòng tài vụ. Từ lúc Diệp Xuyên đến đây làm đến giờ, đều thấy nó khóa kín, lúc đầu Diệp Xuyên nghĩ nơi này là kho hàng

hậu cần của Đức Ngôn, sau lại cảm thấy có vẻ không giống. Một công ty luật thì cần bao nhiêu vật tư hậu cần? Cho dù có một ít khăn mặt, mực đóng dấu hay giấy in lĩnh tình gì đó cũng không cần phải khóa cẩn thận như vậy. Khương lan mở ổ khóa ra, cau mày lui về phía sau hai bước, sau đó nhỏ giọng phàn nàn, “Bụi quá trời. . .” Diệp Xuyên đứng ở phía sau, đẩy cửa ra liếc mắt một cái liền thấy dọc theo các bức tường là những giá sách lớn. Những cái kệ bằng gỗ sậm màu chất đầy sách, từ sàn lên đến trần nhà, cách một lớp cửa kính trong suốt, có thể mơ hồ nhìn thấy một núi hồ sơ. “Nơi này phải dọn dẹp lại.” Khương Lan đẩy cửa rộng ra một chút, lúc này Diệp Xuyên mới phát hiện căn phòng chứa tư liệu này được bao quanh bốn phía bởi giá sách, chính giữa là hai cái kệ đầu lưng với nhau, ở gần cửa đặt hai cái bàn giấy ghép lại, vì đã lâu không có người sử dụng, mặt bàn phủ một lớp bụi thật dày. “Hồ sơ?” Diệp Xuyên có chút say mê nhìn hai cái tủ kính chứa đầy tài liệu, “Đều là những vụ án cũ mà Đức Ngôn làm đại diện?” Khương Lan dương dương tự đắc nở nụ cười, “Mở mang tầm mắt rồi phải không?” Diệp Xuyên gật đầu thật mạnh. “Trong lúc chỉ ăn sáng cậu lau bàn và sàn nhà trước đi.” Khương Lan nhìn đồng hồ, “Mười lăm phút sau chị sẽ lại mở khóa, ngăn tủ và hồ sơ cũng cần phải hút bụi.” “Vâng ạ.” Diệp Xuyên xăn tay áo lên bắt đầu làm việc. Đối với sinh viên năm nhất vẫn chưa học xong môn lịch sử pháp luật mà nói, danh từ luật sư vẫn là một khái niệm rất mơ hồ. Nhưng khi đứng ở chỗ này, nhìn những tủ tư liệu căng phòng bên trong cửa kính, trong lòng Diệp Xuyên chợt sinh ra cảm giác tự hào. Cho dù những vinh dự này không có nửa phần quan hệ với một chân chạy việc vặt tạm thời như cậu. Lúc Khương Lan cầm theo ly giữ ấm đi vào, Diệp Xuyên đã làm xong những công việc mà cô giao cho. Sau đó, khi Khương Lan mở hai cái tủ ra, Diệp Xuyên phụ trách quét tước. Hồ sơ cầm trong tay nặng trĩu, bên hông được đánh số ngày tháng năm. Diệp Xuyên nhìn không ra đó là vụ án gì, Khương Lan không nói, cậu cũng không tiện hỏi. Bận rộn đến giữa trưa, Diệp Xuyên mới dọn dẹp xong toàn bộ phòng tư liệu. Tuy rằng chỉ là nâng lên bỏ xuống rồi hút bụi, Diệp Xuyên vẫn mệt như thường, thất lung và chân đều nhức mỏi. “Chị Khương, chia khóa nè.” Diệp Xuyên đóng lại cánh cửa cuối cùng, còn chưa kịp xoay người thì nghe Khương Lan nói: “Tủ này không cần khóa.” Diệp Xuyên khó hiểu, “Sao lại không khóa?” Khương Lan nói: “Trong tủ là một số án dân sự từ năm năm trước. Không có gì cần giữ bí mật. Đóng cửa cho chặt là được rồi.” Diệp Xuyên chần chờ nhìn cô, “Vây. . . Em có thể đọc không?” “Được mà.” Khương Lan nở nụ cười, “Nhưng chỉ có thể xem tại chỗ. Đi ăn cơm trước đã, một hồi chị dẫn em lại đây.” Bởi vì Khương Lan đã nhắc nhở Diệp Xuyên toàn bộ văn kiện không thể mang ra khỏi phòng. Cho nên trước khi vào phòng tư liệu, Diệp Xuyên chủ động giao đi động cho Khương Lan giữ. Dù sao đa số điện thoại di động bây giờ đều có chức năng chụp ảnh, Khương Lan lại không thể lúc nào cũng ở bên cạnh giám thị cậu, Diệp Xuyên cảm thấy chủ động tránh sự nghi ngờ là tốt nhất. Mở hồ sơ ra, để lộ một chồng thật dày tư liệu đánh máy. Diệp Xuyên xem lướt qua, bên trong còn có mấy bản sao tài liệu viết tay và một ít ảnh chụp lại, là một vụ án tranh chấp quyền thừa kế sản nghiệp của tổ tiên. Ấn tượng đầu tiên của Diệp Xuyên là hồ sơ này ghi lại thật chi tiết, cũng không biết đó là yêu cầu của Đức Ngôn hay là tiêu chuẩn chung trong ngành nghề? Khi mở ra trang đầu tiên, Diệp Xuyên còn chưa biết mình nên lưu ý trình tự của tài liệu hay cố gắng khám phá những cách thức và ý tưởng của luật sư khi xử lý vụ án dạng này, nhưng một khi bắt đầu đọc, ý tưởng gì cũng bị ném lên đến chín tầng mây. Mỗi một phần chứng cứ tựa như là độc lập, rõ ràng không có liên hệ gì với nhau. Nhưng đọc một hồi Diệp Xuyên cũng từ từ ý thức được đúng là phải có mặt bất đồng này, mới làm cho toàn bộ sự kiện nổi lên một cách đầy đủ và đa dạng. Thời điểm trời mờ tối, Diệp Xuyên cảm hộp thuốc lá để ở một góc, cất văn kiện vẫn chưa đọc xong. Sau đó đem túi hồ sơ để vào trong tủ. Nói thật, suốt cả một buổi chiều, Diệp Xuyên cũng không biết mình có thu hoạch được gì hay không, nhưng trong lòng có một loại cảm xúc hưng phấn không thể nói thành lời. Thật giống như một đứa nhỏ ước mơ được làm tướng lĩnh, và một ngày kia, nó rốt cuộc cũng có được cơ hội chạm đến thanh đao mà một đại tướng quân đã dùng qua. Một cảm giác ngây thơ khi chạm đến giấc mộng không có thật. Đầu óc có chút choáng từ phòng tư liệu đi ra, văn phòng của Từ Mạc Ngôn và Lưu Đức Bồi đều tắt đèn, xem ra đã tan tầm rồi. Cuối tuần phòng tài vụ không đi làm, cả một văn phòng lớn cũng chỉ còn lại Khương Lan và một luật sư thực tập tên là Tiền Hồng. Hai người vừa thu dọn đồ đạc vừa trò chuyện, thấy cậu đi ra, Khương Lan cười nói: “Ồ, đại luật sư tương lai, bận rộn cả một buổi chiều, hẳn là thu hoạch rất nhiều đi?” “Chị Khương, vẫn chưa về sao?” Diệp Xuyên làm bộ không để ý đến sự trêu chọc của cô. Khương Lan đem những thứ lật vạt trên bàn bỏ vào giỏ, “Đang định về đây.” Tiền Hồng lần đầu tiên nhìn thấy nhân viên tạp vụ mới, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cậu. Lúc Diệp Xuyên đưa chìa khóa phòng tư liệu cho Khương Lan, Tiền Hồng cười hỏi: “Này, anh chàng đẹp trai, mỗi ngày tan học lại chạy tới đây, bạn gái không nói gì sao?” “Không có việc gì.” Diệp Xuyên cười lắc đầu, không đợi cô hỏi tiếp để lại chìa khóa đi ra ngoài, “Được rồi, em không quấy rầy hai vị mỹ nữ. Hai người tan tầm em cũng nên đi thôi. Em về trước nhé, có chuyện gì thì cứ gọi em bất cứ lúc nào.” Biểu hiện trên mặt Tiền Hồng cho thấy cô còn có chuyện muốn nói, lúc Diệp Xuyên đi ra khỏi văn phòng nghe thấy cô hỏi Khương Lan, “Chị Khương, Lưu đại luật sư sao lại nhận nam sinh đẹp trai như vậy để làm tạp vụ vậy?” Diệp Xuyên nhếch miệng cười cười. Ý của cô gái này không phải là cậu không hiểu, bất quá cậu mới đến đây làm, lòng người nông sâu ai mà biết được, ở thời điểm này cho nhau mặt mũi đối xử khách khí với nhau là tốt rồi, tội gì phải dôn tâm trí duy trì khoảng cách với mọi người. Tay chân lạnh lẽo làm xong công việc, Diệp Xuyên khóa cửa lại, mới vừa đi ra cửa lớn liền trông thấy ở ven đường cách đó không xa đậu một chiếc xe Land Rover nhìn rất quen mắt. Trong lòng Diệp Xuyên hơi nhảy dựng. Cửa xe mở ra, Hắc Lục miệng ngậm một điếu thuốc bước xuống, tựa lưng vào cửa lẳng lặng nhìn cậu. Chân Diệp Xuyên vô thức bước nhanh hơn. Khi đến trước mặt Hắc Lục, lại cảm thấy khó hiểu với phản ứng của mình. Phải chăng Hắc Lục cũng có cảm giác như vậy, mà ánh mắt dừng lại ở trên người cậu chậm rãi toát lên ý cười. “Có một không?” Thanh âm Hắc Lục trầm thấp nhu hòa, vang lên trong bóng đêm luôn có cảm giác đặc biệt thuần hậu. Diệp Xuyên lắc đầu. “Lên xe đi.” Hắc Lục vò tóc của cậu, “Chờ em đi ăn.” Lại ăn. Diệp Xuyên có chút buồn cười. Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, cậu đã quên mất cảm giác được người khác thúc giục ăn cơm là như thế nào, thỉnh thoảng nghe được lời nói như thế này, khiến cậu ảo giác tựa như thời gian quay trở lại, mình biến thành một đứa nhỏ được người trong nhà quan tâm chăm sóc. Lên xe, Diệp Xuyên vội kéo dây an toàn qua gài vào, hơi thở của Hắc Lục liền ếp tới. Hương vị thuốc lá nhàn nhạt, cảm giác khô ráo và ấm áp. Diệp Xuyên không biết mình lại nấn cầm đến thế, chẳng những người được mùi vị trên người của hắn, mà tim cũng bắt gặp đập nhanh hơn. Một cái hôn nhẹ nhàng rơi trên vành tai. Hai tay Diệp Xuyên để ở trước ngực, cảm giác được đôi môi mềm mại từ vành tai nhẹ nhàng đảo qua phần da bên gáy, không kim được cảm xúc mà quên cả hít thở. Hắc Lục nhẹ nhàng nhéo nhéo cằm của cậu, nhỏ giọng hỏi, “Một tuần không gặp, có nhớ tôi không?” Diệp Xuyên bất giác muốn xoay mặt qua hướng khác, vừa mới động, lại bị hắn giữ cầm xoay trở lại. Cảm giác được hơi thở ấm áp của Hắc Lục ngay tại bờ môi, tâm cậu giống như bị đuổi mèo quét qua, hơi ngơ ngẩn. “Có hay không? Hử?” Hắc Lục không nhanh không chậm nhẹ nhàng thăm dò môi cậu. Hô hấp Diệp Xuyên bắt đầu trở nên dồn dập. Một bàn tay của Hắc Lục từ sau lưng chậm rãi hướng lên phía trên, dừng lại ở sau gáy, nhẹ nhàng dùng lực kéo về phía mình, trong thanh âm cũng bắt tri bất giác mang theo vài phần hương vị dụ hoặc, “Lại gần đây, hôn tôi đi.” Diệp Xuyên ho nhẹ một tiếng, không còn đường trốn đành hôn lên. Nhưng Hắc Lục lại né về phía sau một chút, tránh đi nụ hôn của cậu. Thấy Diệp Xuyên giương đôi mắt ngập nước bất mãn trừng mình, Hắc Lục không khỏi cười khê, “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi mà, có nhớ tôi không?” Diệp Xuyên cảm thấy toàn thân đều vì câu nói này của hắn mà nóng lên. “Có nhớ hay là không?” Hắc Lục cúi xuống, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua bờ môi của cậu. Diệp Xuyên theo bản năng rướn người về phía trước, Hắc Lục đang dò xét cậu, lại thối lui về phía sau. Diệp Xuyên bị ép buộc đến vô kể khà thì, thanh âm khàn khàn nói, “Nhớ.” Lời còn chưa dứt, môi của Hắc Lục đã mạnh mẽ áp lên môi cậu. Động tác gần như là lỗ mãng, ngay cả hơi thở cũng bắt buộc mang theo sự điên cuồng. Diệp Xuyên giật mình, trong nháy mắt sinh ra một loại ảo giác mình như đang bị mãnh thú cắn xé. Môi bị mút thật mạnh, lưỡi hắn tham quan khoang miệng cậu, đầu lưỡi bị quán lấy, gât gao quán lấy nhau. Chỉ một nụ hôn, thân thể Diệp Xuyên đã dễ dàng bị khơi lên phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40

Diệp Xuyên có thể cảm giác được tay Hắc Lục theo vật áo len tiến vào dò xét, thông thả coi bỏ thất lưng của cậu. Ngón tay hơi lạnh đẩy vật áo sơ mi ra, chậm rãi vuốt ve từ eo dần dần lên trên. Cảm giác tê dại tựa như bị điện giật từ cột sống tiến thẳng lên não, Diệp Xuyên vô thức bật ra tiếng rên rỉ, hai tay phủ ở đầu vai Hắc Lục theo bản năng nắm chặt áo lông của hắn. Khi tay của hắn chậm rãi di chuyển từ bụng xuống dưới, bắt đầu quấy phá, cơ thể Diệp Xuyên không kiềm chế được khẽ run rẩy, gần như là gấp gáp ưỡn người lên đem của mình đưa đến lòng bàn tay Hắc Lục. Bộ phận khí quan miễn cảm nhất được bàn tay của một người khác bao lấy, kỹ xảo điều luyện chuyển động lên xuống. Đầu lưỡi thâm nhập trong miệng cũng bắt đầu tuân theo tiết tấu của tay rất có tính ám chỉ mà tiến tiến xuất xuất. Ánh mắt Diệp Xuyên mê loạn, bị ngọn lửa như thiêu đốt ở ngực và bụng làm cho ý thức mê man. Cậu nghe được tiếng thở dốc xen lẫn với âm thanh rên rỉ, nhưng lại không phân biệt được rốt cuộc là thanh âm của ai. Mãi cho đến khi Hắc Lục dùng lực bốn cột khiến cậu tiết ra, thần trí bay xa mới chậm rãi trở về. Hắc Lục một bên cầm khăn lau tay, một bên nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi bị gặm cắn đến đỏ bầm. Hắn chưa từng nhìn thấy bộ dáng mềm mại này của Diệp Xuyên, so với dáng điệu hay ra vẻ từng trải lúc bình thường là hai người hoàn toàn khác biệt. Hắc Lục cảm thấy đây chính là điểm khiến cho người ta bị mê hoặc trong tính cách của Diệp Xuyên, cậu giống như hiểu rõ rất nhiều cách đối nhân xử thế, ngược lại đôi khi mang nét ngây ngô đặc thù đúng với lứa tuổi. Thịnh thoảng Hắc Lục cũng nghĩ rằng, Diệp Xuyên nói tâm hồn của cậu bằng tuổi với mình. . . Có lẽ không hẳn là vui đùa. Kỳ thật như vậy cũng tốt. Hắc Lục tự nhủ, để thôi lại giống như mình đang dụ dỗ con nít không bằng. Rốt cục Diệp Xuyên cũng nhận ra hai tay của Hắc Lục vừa thay mình sửa sang lại quần áo vừa tranh thủ ăn đậu hủ. Nhiệt độ trên mặt vừa mới bớt đi một chút lại nóng bừng lên, tay Diệp Xuyên thì kéo lại dây nịt của mình, còn mắt lại hung dữ trợn ngược lên. Hắc Lục cảm thấy hành động gương đôi mắt ngập nước lèc xéo mình của cậu nhóc lớn xác trước mặt, chẳng những không có một chút răn đe nào, ngược lại còn giống như làm nũng, đáng yêu vô cùng, không khỏi cười thầm, “Diệp Xuyên, có biết vì sao hôm nay tôi lại dễ dàng buông tha cho em hay không?” Diệp Xuyên cúi đầu sửa sang lại quần áo của mình, trong lòng tức tối: Bản thân mình nhếch nhác như vậy mà cũng gọi là buông tha sao?! Còn nói dễ dàng nữa chứ?! Có biết cái từ dễ dàng là ý nghĩa gì không? Bộ anh học tiếng Hán ở Hoa tinh hả?! Một tay khoác ra sau gáy của Diệp Xuyên tay kia ở võ nhẹ vào má, “Xuyên Nhi, tôi đã từng nói mình không thích bắt cả hai tay, đúng không?” Bàn tay Diệp Xuyên không khỏi sựng lại. “Đối với đối tượng muốn kết giao.” Hắc Lục thu cánh tay để trên vai của cậu xuống, giọng điệu thờ ơ như đang nói chuyện của người khác, “Tôi cũng có yêu cầu như vậy.” Diệp Xuyên giải thích theo bản năng, “Em và Nghiêm Hàn cũng không có gì. . .” “Tôi không nói hẳn.” Hắc Lục hình như khẽ cười, “Em hẳn là hiểu ý của tôi mà, phải không?” Tâm tình của Diệp Xuyên chợt trở nên phức tạp. Cậu có thể chắc chắn Hắc Lục không biết được điều gì, nhưng hắn lại nói rất kiên định. Chẳng lẽ. . . Người đàn ông này thật sự có xúc cảm nhạy bén giống với bản năng của loài thú? “Trong lòng em có khúc mắc.” Hắc Lục nắm những ngón tay có chút cứng đờ đưa đến bên môi hôn lên, rồi vẫn giữ tư thế hôn tay này ngược mắt lên nhìn cậu, thần sắc chuyên chú trong mắt như muốn tìm tòi nghiên cứu, “Tôi sẽ không hỏi. Nhưng mà, tôi cũng không định cùng một cậu nhóc chơi trò thể thân. Cho nên, có một số việc phải chờ đến khi em xác định được đâu là giả đâu là thật thì mới có thể làm. Ý của tôi, em hiểu không?” Trong giọng nói của Hắc Lục có một sắc thái rất nghiêm túc, phảng phất như hắn thật sự đang chờ đợi một câu trả lời vô cùng quan trọng. Diệp Xuyên nhìn hắn, trực giác mách bảo mình phải nói điều gì đó. Nhưng trong trường hợp này, mình có thể nói cái gì đây? Cậu che giấu tâm sự, đoạn thời gian nghĩ lại mà đau đớn lòng kia, cho đến giờ khắc này vẫn chưa phát sinh, hơn nữa rất có khả năng vĩnh viễn cũng không xảy ra. Dù sao thì vết sẹo dù tồn tại vẫn còn nguyên đó, chỉ cần cúi đầu là có thể thấy được. Trong lòng Diệp Xuyên có chút khó chịu mà cậu không hiểu được, “Anh muốn em nói cái gì?” “Nếu không muốn, thì không cần phải nói.” Hắc Lục buông tay cậu ra khỏi động xe. Chiếc Land Rover từ cuối con phố nhỏ chuyển bánh, chậm rãi hòa vào dòng xe cộ đông đúc. Diệp Xuyên hoảng hốt khi cảm thấy hắn dường như thờ dài. Bất quá thanh âm kia thật sự rất thấp, ngoài cửa xe phố thị đèn hoa rực rỡ ồn ào huyền ảo, có lẽ đó chỉ là ảo giác của mình. Độ ẩm đã biến mất khi bàn tay kia rời đi, cảm giác lạnh lẽo một lần nữa trở nên rõ ràng. Diệp Xuyên vô thức chà xát bàn tay, trong lòng lại cảm thấy mát mẻ. Hai người vẫn cứ im lặng mãi cho tới khi đến nhà hàng mà Hắc Lục đã đặt chỗ trước, đi theo nhân viên phục vụ vào phòng riêng, Diệp Xuyên vừa cởi áo khoác Hắc Lục liền đưa tay cầm lấy, tựa như bình thường hai người vẫn ăn ý như vậy. Diệp Xuyên ngẩng đầu nhìn Hắc Lục, Hắc Lục cũng đang nhìn cậu, bốn mắt giao nhau, trong mắt Hắc Lục hiện lên ý cười. “Sao vậy?” Thấy bộ dáng Diệp Xuyên đưa áo có chút sững sờ, tay Hắc Lục hơi dùng sức kéo áo khoác của cậu qua, treo lên giá quần áo để dựa vào cửa sổ. “Không có gì.” Diệp Xuyên ngồi xuống, nhìn chung quanh thấy đại sảnh cơ hồ đã kín chỗ, trong lòng bất giác nhiều thêm vài phần ấm áp, “Chỗ này đông khách quá nhỉ.” “Đầu bếp ở đây không tồi, hôm nay em thử xem sẽ biết.” Hắc Lục rót ly trà nóng để lên bàn trước mặt cậu, “Trà chỉ là loại thường thôi, cảm cho ấm đi.” Trong tay cầm ly trà ấm áp, Diệp Xuyên vô tình nhìn về phía Hắc Lục đang tự châm trà cho mình, tựa như là nhận ra tâm tư của cậu, cũng không ngần ngại lên nói: “Trái phải gì cũng đã nhìn tôi hết nửa ngày rồi, muốn ăn cái gì thì gọi đi, hôm nay tôi mời.” Diệp Xuyên không khỏi cười lên, “Em muốn ăn thịt dê viên.” Hắc Lục gật đầu, “Được, ở đây cũng có.” Sau khi kêu vài món ăn nóng, Hắc Lục lại gọi cho Diệp Xuyên một đĩa mì làm bằng tay, là món đặc quyền của nhà hàng. Diệp Xuyên nhìn nhân viên phục vụ cầm thực đơn đi xuống, chỉ một lát sau tất cả đồ ăn đã gọi đều được đem lên, lúc này mới có cơ hội nói một câu, “Đồ ăn làm cũng rất nhanh.” “Nghe nói nước súp của nhà hàng này vẫn nấu nhừ lửa trên bếp, khách kêu là có liền.” Hắc Lục gấp một viên thịt dê đưa tới trước mặt Diệp Xuyên, “Ăn thử xem.” Diệp Xuyên giữ cái tay đặt gần bên khóe miệng, nhẹ nhàng cắn một miếng, hạ thấp âm thanh hỏi Hắc Lục, “Vừa rồi lúc chạy trên đường anh không nói gì, có phải. . . Không được vui hay không?” Khóe miệng Hắc Lục hơi nhếch lên, “Lo lắng cho tôi sao?” Diệp Xuyên thành thật gật đầu. Dù sao thì hai người cũng vướng vào tình trạng khó nói đó, một người cảm nhận được trong lòng người kia vẫn còn hoài niệm người xưa, ai ở trong trường hợp này cũng sẽ thất vọng mà thôi. Thế nhưng cái gì cậu cũng không nói rõ ràng, kể cả một lời xin lỗi. Dù chính cậu đã từng đáp ứng với Hắc Lục sẽ suy nghĩ cẩn thận. “Kỳ thật vừa rồi là tôi đang suy nghĩ, nên cư xử với em như thế nào cho tốt, hơn nữa. . .” Hắc Lục mỉm cười, những nét cứng cỏi trên khuôn mặt cũng trở nên nhu hòa hẳn lên, “Duy trì một khoảng cách thích hợp. Với tính cách của em, buông lỏng quá thì sẽ không đề tâm, buộc chặt, lại sợ em trốn mất.” Diệp Xuyên có hơi bất ngờ, điều hắn nghĩ. . . Cứ nhiên lại là như vậy sao? Hắc Lục đưa ngón cái bật lửa trong tay, có chút đắm chiêu nhìn cậu nhẹ lắc đầu, “Diệp Xuyên, kỳ thật em có tâm sự gì tôi cũng không để ý. Tôi chỉ cảm thấy có lẽ em hãy còn nhỏ, chưa hiểu được rằng trên đời này có rất nhiều chuyện, không đáng để cho mình bận tâm ghi nhớ.” Đáy lòng Diệp Xuyên khẽ động, nhìn vào ánh mắt của Hắc Lục, lại có chút ngại ngùng, “Thật ra em. . .” Thuận tay thấy cái bật lửa lên trên bàn, phát ra một tiếng giòn tan. Hắc Lục khoát tay với cậu, ý bảo mình cũng không muốn nghe giải thích, “Em không muốn nói, tôi sẽ không hỏi. Trong lòng em hiểu là được.” Thấy cậu kinh ngạc nhìn mình, Hắc Lục chồm qua đưa tay xoa nhẹ lên trán, “Cần nhắc kỹ càng là được mà, em còn ngồi đó suy nghĩ nữa thì thịt dê viên sẽ mất ngon đó. Ăn cơm, ăn cơm thôi.” Vừa nói, vừa gấp thịt dê viên đưa qua, Diệp Xuyên chần chờ một chút rồi ngoan ngoãn hé miệng, “Tôi nghĩ, mình có thể hiểu được em nói thử việc là ý gì.” Hắc Lục thu hồi chiếc đĩa, ánh mắt dừng lại trên bờ môi bóng loáng của cậu, “Tốt hơn hết chúng ta đừng suy nghĩ quá nhiều, cứ thuận theo tự nhiên đi.” Cái gọi là thời gian thử việc, kỳ thật là do mình nhất thời sinh lòng đùa giỡn. Hiện giờ Hắc Lục lại nghiêm túc nói ra như vậy, Diệp Xuyên suy nghĩ cảm thấy mình. . . Là người có lỗi. Cứ nghĩ đến một người bình thường thoát nhìn dường như không để ý đến chuyện gì, lại trăn trở suy nghĩ chỉ vì câu nói đùa của mình như vậy, trong lòng Diệp Xuyên mơ hồ sinh ra một cảm giác thỏa mãn. Hắc Lục thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu rốt cục lộ ra nét tươi cười, cũng không nhắc lại những việc có khả năng làm hỏng bầu không khí, chỉ nói một số chuyện thú vị mà mình gặp trong chuyến công tác ở N thị. Diệp Xuyên không nghĩ tới hắn còn làm ăn ở tận N thị, có chút bất ngờ, “Em là

dân N thị a, sinh ra và lớn lên ở đây, anh bắt đầu làm ăn tại N thị từ khi nào? Nói không chừng em đã từng gặp anh đó.” Hắc Lục cười mà không đáp. Nhìn thấy bộ dáng như vậy của hắn, trong lòng Diệp Xuyên càng thêm tò mò, “Em nói thật mà, anh trước kia có đến N thị không?” “Có ghé qua.” Hắc Lục nhẹ nhàng ngẩng đầu, trong mắt ánh lên nét hài hước, “Biết đâu em đã thật sự gặp qua tôi, sau đó xem như người qua đường, quay đầu liền quên mất.” “Cũng có thể nha.” Diệp Xuyên cũng cười lên, “Bất quá khi đó em chính là con ngoan trò giỏi, mỗi ngày chỉ đi từ nhà đến trường và ngược lại, ít có quây quạng.” “Hà?” Hắc Lục hơi nhướn một bên chân mày, trong mắt tràn đầy thần sắc hoài nghi, “Con ngoan trò giỏi?” Diệp Xuyên dùng sức gật đầu, “Đúng vậy. Rất ngoan. Cũng không gây rắc rối, mỗi ngày sau khi tan học đều ngoan ngoãn về nhà.” Hắc Lục rũ nhẹ đôi mắt, nhỏ giọng cười. “Xem thái độ của anh kìa.” Diệp Xuyên bắt mồm, “Em khi đó. . .” Lời còn chưa dứt, ánh mắt vô tình liếc về phía thang lầu, một thanh niên mặc áo ba-đô-xuy màu xám có vài người vây quanh đang nói nói cười cười đi xuống lầu. Diệp Xuyên miệng còn há to, cả người ngây ngẩn, làm thế nào cậu cũng không lường trước được có thể gặp người này ở đây. Hắc Lục nhìn theo tầm mắt của cậu, thấy vị thanh niên mặc áo màu xám kia hướng về phía Diệp Xuyên ra hiệu, sau đó thần sắc tự nhiên dần theo một đám người đi ra đại sảnh. Quay đầu lại nhìn Diệp Xuyên, lúc này về mặt của cậu nhóc ngoài biểu tình hoảng sợ ra còn ẩn chứa vài phần căng thẳng. Hắc Lục hơi hơi nhíu mày, “Hắn đến B thị làm gì?” Diệp Xuyên lắc đầu, “Em cũng không biết nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Hắc Lục gấp một ít thịt cá đặt vào cái đĩa để trước mặt cậu, “Chút nữa hắn sẽ quay lại phải không?” Diệp Xuyên gật đầu một cách không chắc chắn. “Thấy hắn liền lập tức thu móng vuốt lại.” Hắc Lục có chút buồn cười, “Em có vẻ sợ hắn?” “Cũng không phải sợ.” Diệp Xuyên hậm hực dùng chiếc đũa chọc chọc miếng cá trong chén, “Anh ấy dù sao cũng là đại ca, bình thường nói gì đều trung ra tư thế của một anh cả, qua một thời gian dài, tạo thành phản xạ có điều kiện, nghe anh ấy nói em cũng thuận theo. Một muốn chết. Hơn nữa. . .” Cậu phân vân liếc nhìn người đàn ông đối diện, có chút rối trí không biết nên giải thích thế nào với Diệp Thời Tranh về thân phận của Hắc Lục. Diệp Thời Tranh cố nhiên không dễ gạt, hơn nữa nếu Diệp Thời Tranh mà biết, thì sau đó Diệp Ninh Đức cũng sẽ nhanh chóng hay tin, tiếp đó là Kiều Mẫn, rồi sau đó. . . Thiên hạ đại loạn. Hắc Lục theo tầm mắt của Diệp Xuyên nhìn lướt qua cửa xoay tròn ngoài đại sảnh, về thờ ơ cười cười, “Cứ yên tâm mà ăn đi, trong lòng tôi hiểu rõ nên nói như thế nào.” Diệp Xuyên còn đang mải suy nghĩ câu trong lòng hiểu rõ rốt cuộc là cái khái niệm gì, dư quang thoáng nhìn thấy Diệp Thời Tranh đã đi đến, tầm mắt dừng ở trên người Hắc Lục, với một chút ngạc nhiên trên khuôn mặt của mình. Diệp Xuyên âm thầm kêu khổ trong lòng, cậu nên giải thích như thế nào đây? Bạn cùng lớp? Cậu không có khả năng học chung với người lớn hơn tám tuổi. Cấp trên? Cậu còn chưa có đi làm, sắp ở đâu ra. Cho dù cái công việc vặt kia miễn cưỡng cũng có thể được coi như vậy, nhưng cũng sẽ không có ông chủ nào ngồi ăn cơm một mình cùng nhân viên tạp vụ. Mới vừa nói ra là đã biết có cái gì mờ ám rồi. Muốn nói là quen biết khi mua nhà có vẻ không ổn lắm, Hắc Lục cũng không phải là người môi giới bất động sản, dù sao thì Diệp Xuyên chỉ là một khách hàng bình thường, cho dù có là một trong những người đầu tiên mua nhà cũng sẽ không quan trọng đến khiến một cổ đông như Hắc Lục phải ra mặt. . . Diệp Xuyên vẫn đang còn chìm trong những suy nghĩ, Diệp Thời Tranh đã đi tới trước bàn bọn họ, Diệp Xuyên vội vàng đứng lên, thành thành thật thật kêu một tiếng, “Anh cả.” Diệp Thời Tranh gật đầu, ánh mắt lại nhìn người đàn ông cùng đứng lên với cậu, trên mặt cũng lộ ra nụ cười xã giao, “Đã lâu không gặp, Hắc tổng.” Diệp Xuyên mở to hai mắt nhìn, vô thức quay đầu nhìn Hắc Lục, đã thấy hắn dường như cũng thay đổi thành một người khác, khách khách khí khí vươn tay về phía Diệp Thời Tranh, “Diệp tiên sinh đến B thị khi nào, sao không gọi điện thoại, tôi sẽ cho cấp dưới đi nghênh đón.” Diệp Thời Tranh cảm tay hắn, “Hắc tổng khách khí rồi. Tôi cũng mới đến thôi.” “Mời ngồi.” Hắc Lục làm động tác mời, lại ngoắc người chạy bàn tới mang thêm bát đĩa, đưa thực đơn cho Diệp Thời Tranh, lịch sự kêu anh gọi món ăn. Diệp Thời Tranh ngồi xuống, ánh mắt chuyển tới chuyển lui trên người Diệp Xuyên, “Tôi thật không biết Hắc tổng lại quen biết em út nhà tôi.” Diệp Xuyên đang định đứng lên giải thích. Thì nghe Hắc Lục nói với giọng điệu bình thản: “Tam thiếu gia vừa mua của cấp dưới một ngôi nhà, xem như là khách của tôi. Do bạn bè giới thiệu tới, gặp mặt là để thương lượng vấn đề giảm giá. Em trai của Diệp tiên sinh sao có thể ở chỗ tôi mà lại bị thiệt thòi.” Diệp Thời Tranh cũng biết chuyện Diệp Xuyên muốn mua nhà, chỉ là không biết cụ thể tiến hành đến bước nào. Nghe hắn nói như vậy, vội vàng hỏi: “Tiểu Xuyên ưng ý nơi nào vậy?” Diệp Xuyên thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, về mặt cũng theo đó tự nhiên hẳn lên, nghe Diệp Thời Tranh hỏi, nhanh nhẩu đáp: “Là Doanh Thủy Loan ở khu Nam.” “Khu Nam?” Diệp Thời Tranh suy nghĩ một lát mới kịp phản ứng, trước mặt Hắc Lục lại không tiện soi mói chỗ sai của người bán, chỉ có thể mím môi nói lên cái nhìn của mình, “Em ở phía Bắc, sao lại nghĩ đến mua nhà ở khu Nam?” Cho dù sau này tốt nghiệp, khả năng Diệp Xuyên đi làm ở phía nam cũng không lớn. Ít nhất cho tới bây giờ, chưa nghe nói qua ở khu Nam có công ty luật nổi danh nào. Diệp Thời Tranh luôn là người theo chủ nghĩa thực dụng, nguyên tắc làm việc cao nhất là hiệu quả. Mỗi ngày tiêu tốn rất nhiều thời gian cho việc di chuyển, đối với anh chính là lãng phí sinh mệnh. “Sau này tàu điện ngầm thông suốt đến đây, cũng rất thuận tiện.” Diệp Xuyên cười xoa dịu hắn, “Hơn nữa nhà ở khu Nam hiện tại mua rất rẻ, Hắc tổng lại giảm giá cho em. Thực có lời.” Ánh mắt Diệp Thời Tranh phức tạp liếc nhìn Hắc Lục, một tay kinh doanh lão luyện ngồi ở bên cạnh, theo quan điểm của anh thì trong vụ làm ăn này, rõ ràng là thắng nhóc ngốc nghếch Diệp Xuyên bị tên môi giới lừa gạt. Bất quá cuộc chiến kinh doanh chính là như vậy, năng lực nghe ngóng của mình yếu kém cũng không thể trách người bán gian xảo. Diệp Thời Tranh thờ dãi, “Đã mua rồi?” Diệp Xuyên gật đầu, “Thủ tục đều xong hết rồi. Mùa hè sang năm giao nhà.” Hắc Lục ở một bên hơi cười cười thêm vào, “Còn một ít thủ tục cần phải bổ sung cho nên làm phiền tam thiếu gia đi lại vài lần là xong. Khoản tiền thừa có thể gởi trực tiếp vào thẻ của tam thiếu gia, đỡ phải chạy qua chạy lại.” Diệp Thời Tranh thờ dãi trong lòng. Chuyện làm ăn của nhà mình vẫn đang còn nhờ vả người ta, ngẩng đầu chưa được đánh phải khuất phục, nếu kiên trì bắt Diệp Xuyên trả lại nhà khó tránh đắc tội với Hắc Lục. Nhưng dù sao Diệp Xuyên cũng là người của Diệp gia, cứ nhìn nó chịu thiệt như vậy, không mịa mai đôi phương được vài câu thật sự là không thoải mái, trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Diệp Thời Tranh lại quay qua Hắc Lục cười nói: “Mấy ngày hôm trước mẹ tôi nói muốn đi coi nhà, vừa lúc gặp Hắc tổng là người trong nghề ở đây, có gợi ý nào hay hay không?” Hắc Lục như cười như không liếc hắn một cái, “Nếu nói về nhà thì, khu Đông có hai cái biệt thự mới trông cũng được lắm, nếu Diệp phu nhân thích, tôi sẽ cho người đem tư liệu qua để Diệp phu nhân coi trước.” “Tôi cũng nghe nói điều kiện ở khu Đông hoàn thiện hơn.” Diệp Thời Tranh cười đáp: “Vậy làm phiền Hắc tổng.” “Chuyện nhỏ thôi, Diệp tiên sinh không cần khách sáo.”

Nãy giờ Hắc Lục vẫn một tư thế người hảo hán ta tốt, thừa dịp Diệp Thời Tranh không để ý còn lặng lẽ nhìn về phía Diệp Xuyên nháy mắt. Diệp Xuyên nhìn hai người đàn ông trước mặt nói chuyện đưa đẩy, trong lòng dường như sinh ra một khoảng trống vô lực. Cứ tưởng rằng mình là nam nhân vật chính, đến khi tầm mắt kéo ra mới phát hiện mình chẳng những chỉ là một nhân vật phụ, hơn nữa lại không khác gì một tấm bia đỡ đạn. Nhìn lại Hắc Lục, cảm thấy công phu nháy mắt như vậy, đối tượng kết giao quen thuộc mà mình đang cho thử việc đột nhiên biến thành người có bộ mặt giả dối, là một người làm ăn nhìn không ra bản chất thật. Chẳng hiểu sao Diệp Xuyên lại cảm thấy không thoải mái trong lòng. Lúc phục hồi lại tinh thần, thì nghe Diệp Thời Tranh đang nói gì đó với Hắc Lục về thiệp mời, “Tôi đã cho người đưa đến tay của trợ lý Tiểu, Hắc tiên sinh có rảnh nhất định đến ủng hộ a.” Hắc Lục khách

khí, “Nhất định rồi.” Diệp Thời Tranh hỏi Diệp Xuyên, “Em và Hắc tổng nói chuyện xong rồi phải không?” Diệp Xuyên hiểu được ý của hắn, vội vàng đáp : “Nói xong rồi, vừa đúng lúc em quá giang xe của anh quay về trường.” Hắc Lục đứng là xui xẻo, vài ngày rồi không gặp người ta. Vốn định cùng nhau ăn một bữa cơm, xây dựng không khí, sau đó sẽ lừa gạt đem người về nhà, dùng tình cảm nhẹ nhàng, dịu dàng nuôi dưỡng cảm xúc. Không nghĩ tới nửa đường nhảy ra một Diệp Thời Tranh phá hỏng toàn bộ kế hoạch của hắn. Tuy rằng từ lúc người này vừa xuất hiện hắn cũng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng nhìn Diệp Xuyên giống như một chú cừu nhỏ cứ như vậy bị người ta đem đi mất, trong lòng hắn vẫn có một chút. . . Khó chịu. Hắc Lục đứng ở trên bậc thang trước cửa nhà hàng, nhìn bạn học Diệp Tiểu Xuyên ngồi vào xe Diệp Thời Tranh, không quay đầu lại lấy một lần, bất giác bắt đầu tự suy nghĩ mình hắn là cần phải nắm chắc mức độ của vấn đề : Có phải mình thu phục không đúng thời điểm hay không? Vài ngày sau Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn cũng bay tới B thị, lúc này Diệp Xuyên mới biết được chuyện nhà máy của Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung đã được phê duyệt, mọi người trong Diệp gia tụ tập ở B thị cũng là vì tham dự tiệc chúc mừng của công ty Lý Nghiệp. Về phương diện khác, dù sao Lý Hành Tung cũng là cháu đích tôn của Lý gia, chỉ nội điều này thôi ở Lý gia xem ra không phải là sự kiện tầm thường, nhìn vào có thể chỉ là một công ty nhỏ nhưng mọi dấu hiệu lại giống như Lý Hành Tung đóng vai trò chủ chốt, đương nhiên không thể qua loa đơn giản được. Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, mãi đến hai ngày trước khi tiệc rượu diễn ra mới bốt được chút thời gian cùng với mọi người trong Diệp gia ăn một bữa cơm. Đương nhiên Diệp Xuyên cũng phải tham dự tiệc rượu, đã sớm xin Từ Mặc Ngôn nghỉ một ngày, bởi vậy bữa cơm này cậu cũng đầu ể mặt dày mà xin nghỉ thêm nữa. Khi cậu bận rộn làm xong công việc ở Đức Ngôn rồi bắt xe tới nhà hàng Hải Vị, đồ ăn nóng sốt đã đem hết lên bàn, người ngồi ở bên trong đều có phần hơi say. Diệp Xuyên thấy Lý Hành Tung cũng đã ở đây, mặc dù trong lòng có hơi không được tự nhiên, nhưng cũng biết rằng với quan hệ của Lý Hành Tung và Diệp Thời Phi, việc hắn sẽ xuất hiện tại những bữa ăn gia đình như thế này cũng là bình thường. Bên này Kiều Mẫn đang than phiền chỉ mới là sinh viên năm nhất cần gì phải đi làm thêm, đã không được bao nhiêu tiền, còn lãng phí thời gian. Bên kia Diệp Thời Phi tay cầm thực đơn đưa qua cho Diệp Xuyên gọi món ăn, miệng thì khuyên nhủ Kiều Mẫn : “Mẹ là người ngoài nghề cho nên không biết đây thôi, Đức Ngôn là một công ty rất lợi hại, muốn vào đó làm đâu có dễ.” “Thật không?” Kiều Mẫn bán tín bán nghi. Lý Hành Tung cũng vội vàng chen vào nói đỡ cho Diệp Xuyên, “Thật mà, di. Đức Ngôn là công ty luật giỏi nhất ở B thị đó.” Diệp Ninh Đức vội vàng vỗ vỗ tay Kiều Mẫn, “Đề tội nhỏ ăn cơm trước đã. Bọn chúng đều lớn cả rồi, em quản nhiều như vậy làm gì. Đúng rồi, Thời Tranh, chuyện kêu con đề ý có tin tức gì không?” Diệp Thời Tranh vội vàng hứa theo Diệp Ninh Đức thay đổi đề tài, “Mấy hôm trước, lúc ăn cơm ở bên ngoài trùng hợp gặp được Hắc tổng của tập đoàn Bắc Hồng, hắn nói khu Đông có mấy căn biệt thự cũng không tồi, đã sai người môi giới đem tư liệu đưa đến chỗ con rồi, khi nào về con rồi đưa cho hai người xem, nếu ba mẹ thích con sẽ liên hệ với người môi giới, chúng ta hẹn thời gian đi xem nhà.” Diệp Ninh Đức nghĩ nghĩ, “Con nói cái người họ Hắc kia có phải là Hắc Dục không?” Diệp Thời Tranh gật đầu, “Chính là người đó, ba cũng quen hắn sao?” “Chưa thể nói là quen được.” Diệp Ninh Đức nghĩ nghĩ, rồi đáp : “Chỉ là nghe người ta nói qua. Tiểu Lý hắn là khá hiểu biết về hắn phải không?” Lý Hành Tung đang cùng Diệp Thời Phi truy hỏi chuyện mua nhà của Diệp Xuyên, nghe Diệp Ninh Đức hỏi, vội vàng nói : “Cháu cũng không có qua lại với hắn, nghe người ta nói hắn thời trẻ đã từng là một tên côn đồ, ở trong bang phái làm việc thu phí bảo vệ. Sau đó đại khái là thủ đoạn thâm hiểm, được lão đại coi trọng, từ từ leo lên. Về sau lại tiếp nhận mấy cái phổ mua bán phi pháp, vài năm gần đây bắt đầu làm ăn đứng đắn, hiện tại ngược lại phát triển rất nhanh.” Đêm nay Diệp Xuyên vốn là đến để ăn cơm, không nghĩ tham gia vào cuộc nói chuyện của bọn họ. Nhưng hiện tại nghe thấy Lý Hành Tung dùng một loại giọng điệu khinh thường như vậy giới thiệu về Hắc Lục, tuy rằng chỉ là bữa tiệc gia đình, không có người ngoài ở đây, trong lòng cậu vẫn cảm thấy không thoải mái, im lặng một lát rồi cuộc nhin không nổi, xen vào : “Không phải nói anh hùng không hỏi xuất xứ sao. Nếu người ta có thể đem công việc làm ăn phát triển mạnh như vậy, vậy chứng tỏ người ta rất có năng lực. Chuyện kinh doanh không phải là người kiên cường cứng cỏi thì đáng được tôn trọng sao?” Lời này thốt ra, mọi ánh mắt trong phòng đều tập trung lên người cậu. Diệp Thời Tranh là người đầu tiên phục hồi lại tinh thần, hơi nhăn mày lại quét mắt liếc cậu một cái, “Còn nói anh hùng không hỏi xuất xứ, anh thấy em xem tiểu thuyết kiếm hiệp quá nhiều rồi, chỉ vì một chút xíu on huệ mà trắng đen gì cũng không phân biệt được, không nghe Tiểu Lý nói đó là bang phái giang hồ sao?” “Thì chẳng phải chỉ là nghe nói thôi sao?” Diệp Xuyên lầu bầu, “Là thật hay giả ai mà biết chứ?” Diệp Thời Tranh nâng tay vỗ nhẹ lên đầu của cậu, “Ăn cơm đi.” Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn cũng chỉ xem như bọn nhỏ nói đùa, không mấy để ý. Nhưng ánh mắt của Lý Hành Tung đối diện với Diệp Xuyên lại trở nên phức tạp hẳn lên. Hắn đã nghe Diệp Thời Phi nói chuyện Diệp Xuyên mua nhà, Doanh Thủy Loan là khu biệt thự do tập đoàn của Hắc Dục đầu tư, nếu Diệp Thời Tranh quen biết hắn, cái “On huệ nhỏ” này, không cần giải thích cũng có thể đoán được là chuyện gì. Người quen trong giới được giảm giá cũng thực bình thường. Không bình thường chính là Diệp Xuyên cư nhiên lại nhảy ra bênh vực Hắc Dục, một người vốn chẳng liên quan gì đến mình. Lý Hành Tung mơ hồ cảm thấy mình vừa ngửi được mùi hương khiến cho người ta bất an.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 42

Diệp Xuyên lựa được một ít cá tôm trong mấy món sang trọng, gắng gượng ăn lưng lưng dạ. Kỳ thực cậu không thể nào thích được mấy thứ hải sản để hư hỏng này, ăn nhiều dạ dày và đường ruột sẽ chẳng dễ chịu. Hương vị là một chuyện, chủ yếu là khi ăn vô cùng phiền toái. Diệp Xuyên cảm thấy mình chính là một tên siêu lười, bất luận là món gì, chỉ cần bên ngoài có một lớp vỏ, rất khó để khơi dậy hứng thú ăn uống của cậu. Món chính ở Hải Vị là bánh sủi cảo đủ các loại nhân bằng hải sản. Đây cũng là món Kiều Mẫn thích nhất. Nhưng phải đối mặt với một bàn ăn chất chồng những đĩa bánh sủi cảo hải sản, Diệp Xuyên bất giác nhớ Hắc Lục từng dẫn cậu đi ăn mì được kéo bằng tay, nước súp thơm lừng, sợi mì cũng mềm dai vừa phải, có thể nói là tay nghề rất cao. Diệp Xuyên cảm thấy ngoại trừ quán mì thịt bò Trương Đại Bát, đây là nơi có món mì ngon nhất mà cậu được ăn ở B thị. “Ăn mực ịch thận bổ tì, bồi bổ khí huyết, còn có tác dụng phòng ngừa ung thư.” Lý Hành Tung vừa gấp sủi cảo cho Kiều Mẫn, vừa nhiệt tình giới thiệu, “Loại bánh sủi cảo mực này đặc biệt thích hợp với phụ nữ. Di ăn nhiều một chút.” Kiều Mẫn có vẻ rất cao hứng, cười tùm tùm nói : “Hương vị rất ngon, mọi người nếm thử đi.” Lý Hành Tung xoay người gấp một cái để vào đĩa cho Diệp Xuyên, “Nếm thử xem.” Diệp Xuyên vội vàng nói : “Cảm ơn Lý ca, em tự gấp được mà.” Lý Hành Tung cười thực ôn hòa, “Em ăn nhiều một chút, vừa đi học lại vừa làm thêm, phải biết chăm sóc bản thân chứ.” Dư quang khỏe mắt của Diệp Xuyên thoáng trông thấy Diệp Thời Phi đang cắn chiếc đũa cười tùm tùm nhìn một màn này, da đầu bất giác hơi run lên. Cậu biết bất luận là ánh mắt hay ngôn ngữ cơ thể của Diệp Thời Phi đều biểu hiện vô cùng thân mật, cứ như việc Lý Hành Tung và người thân trong nhà mình gặp nhau gần gũi vui vẻ thực khiến hắn cảm thấy vô cùng sung sướng. Nhưng chẳng biết tại sao, Diệp Xuyên không thể nhìn vào ánh mắt của hắn. Đó là một loại cảm giác rất kỳ lạ, cũng như khi thấy trên lầu có vật gì rơi xuống sẽ né tránh theo bản năng, đi đường gặp vũng nước thì tự động lách qua. Một loại cảm giác không thể hiểu được, giống như trực giác bản năng. Đường như chỉ sợ liếc mắt nhìn qua một cái, sẽ thấy điều mà mình luôn muốn phủ nhận. Nói chính xác hơn, chính là cậu muốn trốn tránh một sự thật. Diệp Xuyên âm thầm khó xử trong lòng. Cậu cảm thấy mình không phải. . . Một người có

tâm lý lên lút. Nhưng tình hình thực tế là, cậu chẳng những đang như vậy, mà còn lên lút một cách không rõ nguyên do. Đang rối rắm, di động trong túi đúng lúc vang lên. Diệp Xuyên thờ phào một hơi nhẹ nhõm, không cần nhìn xem ai gọi đến, cầm di động vội vàng đi ra khỏi phòng. Điện thoại là của Đàm Lâm gọi tới, Diệp Xuyên bên này vừa nhận cuộc gọi thì nghe y hạ thấp âm thanh tựa như đang rình ăn trộm hỏi : “Tiểu Xuyên, bây giờ cậu đang ở đâu vậy?” “Tớ?” Diệp Xuyên ngạc nhiên, “Tớ ở cùng người nhà. Không phải đã nói với cậu rồi sao?” “À, à tớ quên mất.” Đàm Lâm tạm dừng một lát, không biết có phải là đi ra ngoài hay không, âm thanh cũng lớn hơn, “Trước khi ký túc xá đóng cửa cậu đừng quay về. À, mà thôi tốt hơn hết đêm nay cậu đừng về.” “Sao vậy?” Diệp Xuyên cảm thấy lời y nói không có đầu đuôi gì cả, “Bố cậu làm chuyện gì mà không muốn người khác nhìn thấy. . . Định vận động hả?” “Anh đây là muốn tốt cho cậu đó!” Đàm Lâm nghiêng rằng, “Tớ nói cho cậu nghe, giờ này tớ với La Kien đang đi ăn thịt nướng ở bên ngoài, cậu đoán xem ai đi chung với bọn tớ?” “Chẳng lẽ là Triệu Hải Đông? Hôm nay hán về phòng à?” Diệp Xuyên nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy ở ký túc xá chỉ có thể gặp tên này. Bất quá gia thế Triệu Hải Đông như vậy, phòng chừng đối với mọi người đều có một chút cảnh giác, nếu cùng bọn họ đi ăn khuya cũng thật khó mà tin được. “Làm sao mà có chuyện cái tên thiếu gia kia đi ăn cùng đám dân nghèo bọn tớ chứ?” Đàm Lâm nói bằng giọng điệu giống như thấy chuyện quái gở vậy : “Căn bản là người ta không muốn trộn lẫn cùng chúng ta đâu.” Diệp Xuyên tuy không thích giọng điệu này của Đàm Lâm, nhưng không thể phủ nhận, Triệu Hải Đông thoát nhìn đúng là người như vậy. Đối với ai cũng lạnh như băng, vẻ mặt cứ như sợ người khác đeo bám hán vậy. Đối với mình cũng là sau khi biết thân phận của Diệp Thời Phi, thái độ mới thân mật hơn một chút xiu. “Đừng có thừa nước đục thả câu nữa, rốt cuộc là ai hả?” Diệp Xuyên cũng bắt đầu bức mình. “Là bác sĩ Nghiêm.” “Nghiêm Hàn?” Diệp Xuyên hơi hơi sững sốt, “Sao hán lại tụ tập cùng các cậu chứ?” “Tớ nói ngắn gọn vậy.” Đàm Lâm lại hạ thấp giọng, “Lúc tớ trở lại ký túc xá, La Kien cũng vừa về tới, căn tin chẳng còn cái gì ăn, hai chúng tớ đang bàn bạc xem đi ăn cơm ở đâu, thì bác sĩ Nghiêm tới, nói tìm cậu có việc.” “Việc gì?” Diệp Xuyên không hiểu Nghiêm Hàn tìm mình có chuyện gì, chẳng phải hán đang bị con thỏ trắng Đào Âm kia truy đuổi đến sứt đầu mẻ trán sao? “Hán chưa kịp nói.” Trong giọng nói của Đàm Lâm có chút bất đắc dĩ, sau đó lại bắt đầu ra vẻ thần bí, “Ngay lúc đó, có một nhân vật bí ẩn xuất hiện, cậu đoán xem là ai?” Diệp Xuyên bình tĩnh trả lời : “Đào Âm?” “Oa a.” Đàm Lâm kêu to, “Vậy mà cậu cũng đoán được!” Diệp Xuyên đỡ trán, chuyện này rất khó đoán sao? Nếu như cậu ta truy đuổi Nghiêm Hàn ở khắp mọi nơi, thì đương nhiên Nghiêm Hàn đi chỗ nào cậu ta cũng sẽ ở đó. Vấn đề chính là, Nghiêm Hàn tìm mình để làm gì? Còn nữa, cho dù là có việc sao không gọi điện thoại? Thời buổi bây giờ mọi người đều chú ý đến hiệu quả, ai còn trực tiếp tới cửa tìm người a? “Để tớ nói tiếp, chuyện kỳ lạ giờ mới bắt đầu nè : Vốn lúc đầu Nghiêm Hàn nói có việc tìm cậu, nhưng mà khi Đào Âm vừa đến, ngay lập tức hán đổi giọng, nói đến tìm tớ và La Kien ăn cơm. Sau đó. . . Đào Âm cũng đi theo bọn tớ luôn.” Đàm Lâm tựa hồ có chút bối rối, “Ài, cậu nói xem, Nghiêm Hàn và Đào Âm rốt cuộc có phải một đôi hay không a?” “Tớ làm sao mà biết được?” Diệp Xuyên tức giận hỏi lại y, “Vậy tình huống hiện tại ở chỗ các cậu như thế nào?” “Đường như tâm trạng bác sĩ Nghiêm không tốt lắm, rất ít nói.” Đàm Lâm nghĩ nghĩ, rồi tiếp : “Bất quá Đào Âm thực vui vẻ. Còn nói sắp tới sinh nhật của mình, sẽ mời mọi người đi ăn.” “Không có gì khác sao?” Diệp Xuyên nghe tới nghe lui, vẫn cảm thấy rất khó hiểu. Cậu hơi do dự không biết có nên gọi điện thoại cho Nghiêm Hàn hay không, vấn đề là, gọi qua biết nói cái gì đây? Chẳng lẽ hỏi “Nghe nói anh có việc tìm tớ?” Diệp Xuyên thờ dãi, đây đúng là không có việc gì làm tự đi tìm phiền phức. “Tớ cảm thấy đôi này có vẻ không hợp.” Đàm Lâm lại quay trở về đề tài cũ, “Hay là hai người này đều có ý gì với cậu. Nghe lời ca ca, đêm nay đừng về.” “Ừ, không về đâu.” Diệp Xuyên cũng hiểu được với tình huống trước mắt này, tạm thời tránh mặt hai người kia thì tốt hơn. Có điều, đêm nay nếu không trở về ký túc xá, cậu nên qua đêm ở chỗ nào đây? Vợ chồng Diệp Ninh Đức ở lại nhà của Diệp Thời Phi là cái chắc, nếu thêm cậu nữa có vẻ rất chật chội. Diệp Thời Tranh cũng có một căn hộ ở B thị, bất quá Diệp Thời Tranh là người trưởng thành rồi, nếu lỡ người ta đã sắp xếp cuộc sống về đêm. . . Minh tùy tiện chạy tới làm phiền không phù hợp chút nào. Còn những người khác, cũng chỉ có Hắc Lục. . . Nghĩ đến đây tai Diệp Xuyên hơi hơi nóng lên. Quên đi, vẫn là ở khách sạn thôi. Chỉ một đêm cũng dễ mà. Hai người nói thêm vài câu sau đó cúp điện thoại. Diệp Xuyên tựa vào cửa sổ ngoài hành lang đắn đo suy nghĩ tìm cách đi như thế nào, vợ chồng Diệp Ninh Đức đương nhiên là ngồi xe Diệp Thời Phi, nếu Diệp Thời Tranh muốn đưa cậu quay về trường thì có chút phiền phức, cậu cũng không thể nói với Diệp Thời Tranh là mình ở khách sạn. . . Diệp Xuyên móc túi lấy gói thuốc rút ra một điếu, lúc đang mò túi trên túi dưới tìm bật lửa, bên tai vang lên một tiếng “cách”, một cái bật lửa màu bạc đưa tới trước mặt. Diệp Xuyên không suy nghĩ gì, nghiêng đầu mời thuốc, ngẩng lên đang định nói lời cảm ơn, thì thấy người bên cạnh mang theo vẻ mặt cười cười nhìn mình. “Cũng biết hút thuốc?” Diệp Xuyên thùy hạ mí mắt, nhìn làn khói thuốc lượn lơ bay lên, trong lòng lại nảy sinh một chút cảm giác thể lương. Ở kiếp trước, vào độ tuổi của cậu vốn cũng chưa hút thuốc. Dính vào cái thứ gây nghiện này, hán là phải vài năm sau. Thậm chí cậu còn nhớ rõ dưới ánh đèn mờ mịt trong quán bar, con sâu rọu với bộ mặt mờ ảo kia run rẩy đưa tới trước mặt cậu điếu thuốc. Đó là điếu thuốc đầu tiên trong cuộc đời của cậu. Thô ráp, hương vị cay xè, hít vào một hơi khiến cậu bị sặc ho đến nước mắt nước mũi giàn dụa. Con sâu rọu ngời đôi điện chệnh choáng say lại nở nụ cười, “Trong lòng buồn phiền thì hút một điếu, tôi cũng vậy đó. . .” Sau này Diệp Xuyên mới biết được, hút thuốc cũng không thể làm cho những muộn phiền trong lòng an tĩnh được, thứ mà cậu luyện tiếu, đó là sau khi châm, có một làn khói mỏng manh bay lên. Giống như chờ mong được an ủi người nào đó, nên cứ quần quýt giữa các ngón tay, không bao giờ phản bội. Bỗng nhiên Diệp Xuyên nhớ lại, cũng chính ngày hôm đó, Lý Hành Tung và mình cãi nhau, lần đầu tiên nhắc tới từ chia tay. Giống như phải bóng, Diệp Xuyên run lên mãnh liệt, bàn tay buông lỏng làm rơi điếu thuốc. Lý Hành Tung đứng bên cạnh bị động tác đột ngột này của cậu làm cho hoảng sợ, “Sao vậy?” “Không có gì, bị thất thần.” Diệp Xuyên nhặt điếu thuốc rơi trên bệ cửa, ném ra ngoài qua cửa sổ hé mở. Cậu cúi đầu, khiến vài sợi tóc hơi dài rũ xuống che phủ đôi mắt. Từ góc độ của Lý Hành Tung nhìn qua, thân sắc Diệp Xuyên buồn bã mù mịt, dường như đang phải nhớ đến một đoạn quá khứ không vui vẻ. Theo bản năng Lý Hành Tung muốn tìm đề tài để phá vỡ bầu không khí nặng nề trước mặt, “Sao lại chọn mua nhà ở khu Nam? Ra vào thực bất tiện.” Diệp Xuyên gắng gượng nở nụ cười, “Không sao, bây giờ cũng chưa sống ở đó.” “Hay là bị người môi giới lừa gạt?” Lý Hành Tung liếc nhìn sắc mặt của cậu, nhẹ thở dài, “Thời buổi bây giờ là vậy đó, những người này vì muốn đẩy mạnh mức tiêu thụ, thủ đoạn gì cũng đều có thể sử dụng đến.” Diệp Xuyên không lên tiếng. Cậu cũng không định giải thích cùng Lý Hành Tung lý do gây nên chấp niệm của mình đối với Doanh Thủy Loan. Cho dù nguyên nhân là gì, cái chính là cậu đã có được thứ mà mình muốn. “Mua xe đi.” Lý Hành Tung nghĩ nghĩ rồi nói : “Có thời gian rảnh anh dạy cho em. Kỹ thuật của anh cũng không tệ lắm.” Diệp Xuyên nhìn hán với vẻ kì lạ. Cậu nhớ rất rõ ràng, lúc trước Lý Hành Tung cũng từng đề cập qua chuyện dạy cậu lái xe, kết quả là chỉ nói, mà không có làm. Cuối cùng vẫn là chính mình bỏ tiền ra ngoài học. Xem ra cho dù thời gian có trôi qua, một chút thói quen vẫn không thể thay đổi được. Diệp Xuyên vội vàng nói : “Cảm ơn Lý ca, tạm thời tôi không định học lái xe.” Lý Hành Tung nhìn cậu, có vẻ tự giễu cười, “Tiểu Xuyên, anh cảm thấy em không cần phải. . . Có ý duy trì khoảng cách với anh như vậy. Em nói không chấp nhận, anh sẽ không làm trái với ý muốn của em. Chỉ cần có thể thỉnh thoảng nhìn thấy em, biết em vẫn tốt. . .” Diệp Xuyên khoát tay với Lý Hành Tung, ý bảo hán đừng nói nữa. Không đợi Lý Hành Tung bày tỏ thêm, Diệp Xuyên xoay người trở về phòng ăn. Cũng không phải cố ý bất lịch sự với hán, mà là Diệp Xuyên đột nhiên không thể chịu đựng được. Những lời này, cậu đã từng nghe qua, gần như không kém một chữ, cũng nói với chính mình. Từng cảm thụ qua nhục nhã và đau đớn, cứ như vậy bất ngờ bị phản bội mà không kịp đề phòng. Diệp Xuyên cảm thấy ý nghĩ của mình lúc trước thật nực cười. Hóa ra, những chuyện từng trải qua cũng không phải nói quên là có thể quên được. Điều duy nhất mà cậu có thể làm, chính là trốn xa một chút, càng xa càng tốt. Không được khiến bản thân thêm một lần dễ dàng rơi vào vòng xoáy của trí nhớ, bị những điều ảm náu trong đó làm rối loạn đầu óc. Cho dù thế nào đi nữa, thì thời gian vẫn cứ trôi đi. Diệp Xuyên thầm nói với chính mình : Không thể tự làm cho mình khó chịu mãi. Lấy cớ phải về trường, Diệp Xuyên không đợi tàn bữa tiệc thì đã đón xe đi khỏi. Cậu lựa thời cơ vừa đúng lúc, Diệp Thời Tranh và Diệp Ninh Đức còn đang bàn bạc chuyện làm ăn, nếu không Diệp Thời Tranh nghĩ ý muốn đưa cậu về, Diệp Xuyên thật đúng là không thể chống đỡ. Diệp Xuyên đón xe đến khách sạn Phúc Duyệt thuê phòng. Vừa rời ở nhà hàng Hải Vị cũng ăn chưa no, cậu đang cân nhắc mình nên gọi đồ ăn khuya cho đầy bụng trước hay là tắm rửa xong rồi mới ăn, thì chuông điện thoại di động để trên sô pha liên reo vang. Cầm lên thì thấy, hiện trên màn hình là tên của Tiểu Nam đã lâu rồi không liên lạc.

Chương 43

Diệp Xuyên có chút buồn bực, sao những người đã lâu không có tin tức đều chọn cùng một ngày mà hẹn nhau lục tục xuất hiện vậy chứ? Có lẽ nên đi coi thầy, hôm nay rút cuộc là ngày gì a. Vừa ấn nút nghe điện thoại, thì giọng Tiểu Nam bên kia cười hi hi nói : “Tiểu Xuyên, tôi lại bắt quả tang cậu lần nữa nhé. Cậu đúng là một thằng nhóc hư hỏng không thành thật, học sinh không ở trong ký túc xá mà trườn mặt ra ngoài mướn phòng làm gì? Có phải định lén lút làm chuyện gì xấu hay không?” Diệp Xuyên dở khóc dở cười, “Sao anh lại thấy tôi?” “Tôi đang họp ngay tầng trên cùng đấy.” Tiểu Nam cười nói : “Đi ngang phòng quan sát ghé mắt nhìn lướt qua liền trông thấy cậu. Thành thật khai báo đi, sao cậu lại đến đây? Có muốn anh trai tìm cho hai cô giúp cậu tắm rửa hay không?” “Anh cứ giữ lấy tự mình hưởng thụ đi.” Diệp Xuyên vội vàng từ chối, sợ người anh em này một khi thật sự giờ trò mờ ám sẽ khiến cậu không thể chống đỡ, “Tôi chỉ tìm chỗ ngủ thôi. Đứng rồi, anh biết ở đây có cửa hàng nào không? Tôi bắt ngờ vào đây, không mang theo quần áo để tắm rửa.” “Chỗ này đâu có.” Tiểu Nam thỏa mãn đáp ứng, “Để tôi kêu người đem qua cho cậu.” Vấn đề lớn được giải quyết, Diệp Xuyên thở phào một hơi nhẹ nhõm, “Sao anh lại họp ở trong này, chẳng lẽ đây cũng là nơi làm ăn của Hắc ca?” “Giờ cậu mới nghĩ đến à?” Tiểu Nam vui vẻ, “Toàn thành có sáu khách sạn Phúc Duyệt, đều là của chúng tôi. Hôm nay cậu tự mình đâm đầu vào đây. Chắc định làm chuyện gì xấu nhưng tiếc là không thoát khỏi ánh mắt của tôi.” “Có muốn cũng không làm dưới mắt của anh.” Diệp Xuyên sờ bụng, giả bộ đáng thương tiếp tục đưa ra yêu cầu, “Ài, Tiểu Nam, đem cho tôi cái gì ăn đi. Hồi tối ăn còn chưa có no.” “Muốn ăn cái gì?” Tiểu Nam bắt đầu khoe khoang, “Phúc Duyệt tuy rằng chỉ là khách sạn kinh doanh bình thường, nhưng cũng có phòng cao cấp, phục vụ giới thượng lưu. Cậu muốn ăn gì cứ việc kêu.” “Mì kéo tay.” Diệp Xuyên nghĩ nghĩ, “Có hay không?” “Không thành vấn đề.” Tiểu Nam kiêu ngạo trả lời, “Cậu chờ một chút, tôi kêu người làm cho cậu. Bất quá bây giờ tôi bận, sẽ không qua đó được, có thời gian rảnh anh em mình lại gặp nhau.” “Anh cứ làm việc của mình đi.” Diệp Xuyên đoán hán đang phải tăng ca, vội vàng nói : “Cho dù anh đến tôi cũng không có tinh thần quan tâm tới anh.” Hai người qua lại vài câu, sau đó cúp điện thoại. Diệp Xuyên luôn rất không thích qua đêm bên ngoài, biết nơi này là địa bàn của người quen, cảm giác căng thẳng trong lòng nhất thời thoải mái không ít. Quần áo tắm rửa và món mì kéo tay nóng hổi mà Tiểu Nam hứa hẹn rất nhanh được người phục vụ đem lên, Diệp Xuyên ngửi thấy mùi mì sợi không khỏi đại khai khẩu vị, chỉ cần ba bữa đã ăn hết tô mì, ngay cả nước súp cũng chẳng chừa một giọt. Cậu không biết là mình rất đói bụng, hay hương vị của món mì này thật sự quá thơm ngon. Vừa buông bát đĩa, điện thoại lại reo. Lúc này đây, không ngoài dự đoán là của Hắc Lục gọi tới. Diệp Xuyên nhìn tên trên màn hình, khỏe miệng vô thức vênh lên. Trong lòng lại nghĩ : Cái tên Tiểu Nam này thật là miệng rộng, cái gì cũng báo cáo với sếp của mình. Thanh âm của Hắc Lục nghe có chút không vui, “Xảy ra chuyện gì?” Diệp Xuyên nhúc nhích, “Bất đắc dĩ thôi.” “Tôi biết mà.” Âm thanh của Hắc Lục thoáng dịu hơn một chút, “Ký túc xá xảy ra chuyện gì sao? Hay là trong nhà có việc?” Diệp Xuyên tránh né tìm nhẹ nói : “Ký túc xá xảy ra chút chuyện, lười quay về. Cho nên. . .” Hắc Lục không lên tiếng. Nhưng không rõ tại sao, Diệp Xuyên lại biết, tâm tình của Hắc Lục lúc này có hơi không thoải mái. “Việc đó. . .” Bỗng nhiên Diệp Xuyên chợt nghĩ cần phải giải thích điều gì đó. Tuy rằng chính cậu cũng không nhớ ra có chỗ nào cần đặc biệt giải thích, “Thật ra em. . .” Hắc Lục dường như thờ dãi, “Nếu sau này có xảy ra chuyện như hôm nay, nhớ nói với tôi một tiếng.” “A.” Diệp Xuyên lên tiếng, trong lòng lại có chút khó hiểu. Ý của hán là, mình muốn làm gì cũng phải báo trước với hán sao? “Tôi chỉ không muốn nghe được tin tức của em từ miệng người khác thôi.” Giọng của Hắc Lục lộ rõ vẻ bất đắc dĩ, “Sau này có chuyện gì nhớ gọi điện cho tôi.” Diệp Xuyên cảm thấy trong lời nói của Hắc Lục lộ rõ ý quan tâm : Em là trách nhiệm của tôi, bên tai không khỏi nóng lên, “Em biết rồi.” Có lẽ người bên kia cảm nhận được thái độ chiều theo ý mình của Diệp Xuyên, giọng điệu của Hắc Lục rõ ràng nhu hòa hẳn lên, “Vậy em ghi nơi đi. Không còn sớm nữa.” Diệp Xuyên thành thành thật thật đáp ứng. Sau khi cúp điện thoại lại cảm thấy thật khó tin, thái độ của mình ấy vậy mà lại vô cùng phối hợp. Là vì Hắc Lục lớn tuổi hơn mình chăng? Diệp Xuyên cảm thấy nhúc nhích, quyết định vẫn là nên đi tắm trước, vấn đề kỳ quái này để sau này chậm rãi suy nghĩ. Sáu giờ rưỡi sáng, Diệp Xuyên còn đang vui mình trong chăn thì bị điện thoại réo lên đánh thức. Vừa mới rửa mặt vệ sinh xong, nhà hàng đã đem bữa sáng lên : Mì kéo tay, dưa món, thịt bò viên và mận thảo. Trừ những thứ đó ra, còn có một phong thư màu trắng. Diệp Xuyên miệng ngậm nửa cái mận thảo, đưa tay cầm lấy cái phong thư kia. Khi nhắc phong thư lên, Diệp Xuyên mới nhìn thấy phía dưới còn có một chùm chìa khóa. Chìa khóa bằng thép màu trắng bạc được gắn vào cái móc khóa bằng da màu xanh, nhìn rất quen mắt. Trong lòng Diệp Xuyên hơi động, vội vàng mở phong thư ra, bên trong chỉ có một tờ giấy nhỏ, mặt trên viết : Nhà số 1202, lô E, Hoa viên Gia Đức đường Cẩm Hồ. Đây là địa chỉ nhà của Hắc Lục mà cậu đã từng ghé qua. Diệp Xuyên cũng chẳng biết trong căn nhà kia có cất giấu cái gì quý giá hay không. Thế nhưng cậu có thể xác định, khi chủ nhà giao chìa khóa cho một người khác thì đó có nghĩa là người ấy hoàn toàn tin tưởng đối phương. Không phải Diệp Xuyên không cảm động. Nhưng ngoài cảm động ra, còn có một chút sợ hãi mơ hồ : Thời gian Hắc Lục quen biết cậu cũng chưa lâu, nếu sau này hán phát hiện ra mình cũng không phải như trong tưởng tượng của hán. . . Không tốt đến vậy, điều gì sẽ xảy ra đây? Diệp Xuyên xoa xoa mặt, thầm thở dài trong lòng. Bất quá chỉ là nhận một chùm chìa khóa thôi, mình có cần bắt đầu lo được lo mất. Thực là càng sống lâu càng hay nhớ về quá khứ. Hắc Lục chỉ là bày tỏ tình cảm của hán, nếu mình không nghĩ đến chuyện từ chối, vậy thì nhận là tốt rồi. Còn chuyện sau này. . . Tương lai vẫn chưa biết như thế nào, phí tâm suy nghĩ cũng có ích gì đâu? Tật xấu của mình chính là suy nghĩ quá nhiều. Diệp Xuyên nghĩ thầm đây tuyệt đối là bệnh, phải điều trị thôi. Lấy di động ra nhìn thời gian, Diệp Xuyên có chút không chắc chắn lúc này Hắc Lục đã dậy hay chưa. Sau vài giây do dự nhìn điện thoại, cuối cùng vẫn quyết định gọi tin nhắn : Đã nhận được chìa khóa. Mãi đến lúc Diệp Xuyên ngồi trên xe bus rồi, Hắc Lục mới trả lời : Nhận được thì tốt. Sau này có việc gì nhớ gọi điện thoại cho tôi. Diệp Xuyên hé miệng cười, nhấn lại một từ : Vâng. Rút cuộc Diệp Xuyên cũng không đi tìm Nghiêm Hân và Đào Âm. Bởi vì buổi sáng ngày hôm sau, người đồng sáng lập của công ty Đức Ngón : Lưu Đức Bồi đi công tác mấy ngày nay đã trở lại, ngay lập tức chức vị của Diệp Xuyên liền được tăng thêm một bậc : Nhân viên tạp vụ kiêm thư ký. Tuổi của Lưu Đức Bồi cũng xấp xỉ Từ Mạc Ngón, nghe nói năm đó hai người là bạn cùng lớp ở đại học B. Từ Mạc Ngón tuy rằng độc miệng, nhưng lúc không nói lời nào vẫn có phong cách của dân trí thức, trước mặt người ngoài cũng rất thu hút. Cá tính Lưu Đức Bồi lại hoàn toàn tương phản, nói không nhiều lắm, vẻ mặt luôn nghiêm nghị, thoạt nhìn không phải là người dễ tiếp cận. Diệp Xuyên cảm thấy so sánh với Từ Mạc Ngón, hình tượng của Lưu Đức Bồi phù hợp với chức danh luật sư hơn hẳn. Đáng tiếc, làm người không có ai toàn diện cả, trong cảm nhận của cậu một luật sư hoàn mỹ cũng có nhược điểm : Lưu Đức Bồi là một người siêu cấp cuồng công việc. Mỗi lần Diệp Xuyên đến Đức Ngón đều thấy hán, lúc đầu cậu cứ việc dọn dẹp vệ sinh, Lưu Đức Bồi ở trong văn phòng làm việc của mình. Sau này không biết bắt đầu từ lúc nào, đã biến thành Diệp Xuyên xong công việc vệ sinh lại tới văn phòng làm trợ thủ cho Lưu Đức Bồi. Ngoại trừ chỉnh lý lại tài liệu, còn phụ trách nhập tư liệu vào máy tính, sau đó thống nhất lưu trữ lại. Tuy rằng những tài liệu đó Diệp Xuyên xem không hiểu, nhưng làm việc này cũng không mấy phiền toái, điều duy nhất không thuận tiện chính là Diệp Xuyên phải thường xuyên đáp chuyến xe cuối cùng quay về trường. Đương nhiên cứ liên tục như vậy cũng không phải không có lợi, Diệp Xuyên nghĩ: Ít nhất khi muốn tránh né người nào đó cậu đều có lí do chính đáng.

Không tốt ở chỗ chính là mình không có thời gian. Tỷ như muốn gặp người nào đó, cùng nhau ăn một bữa cơm và v.v, đều phải tranh thủ thời gian vô cùng eo hẹp. Sau khi Thiệu Khải biết chuyện này từng nửa mừng nửa lo hỏi cậu, “Thật sự là đang hẹn hò yêu đương hả?” Diệp Xuyên mờ mịt. Cậu và Hắc Lục, xem như đang yêu nhau sao? Nếu là phải, tại sao trong lòng không có cảm giác chắc chắn? Còn như không phải, thì yêu đương nên có bộ dáng gì? Cậu nhớ lại lúc trước mình từng nhìn thấy ngoài cửa học viện những đôi nam nữ nắm tay nhau, trong căn tin của trường nam nữ sinh còn đút cơm cho nhau. . . Thế thì hai người đàn ông nói chuyện yêu đương, thì nên có hành động như thế nào? Đòi trước, cậu cứ mãi đuổi theo Lý Hành Tung khắp mọi nơi. . . Vậy có tính là yêu không? Diệp Xuyên lắc đầu, “Tớ không biết.” “Đàn ông lớn tuổi có vẻ không ổn nha.” Thiệu Khải ra vẻ ông cụ non thờ dài, “Có dịp thì giới thiệu đi, để cho anh trai nhìn xem hẳn thuộc loại người nào, tính tình có tốt không.” “Có cơ hội.” Diệp Xuyên không thể tưởng tượng được hình ảnh mình dẫn Hắc Lục tới cho Thiệu Khải xem xét sẽ như thế nào, “Sau này có thời gian. . .” “Chọn đại một ngày đi, mai là đêm giáng sinh, ca ca mời cơm, cậu dẫn người đến cho anh nhìn xem.” “Ngày mai không được.” Diệp Xuyên vội vàng nói: “Tiệc rượu chúc mừng của anh hai tổ chức vào ngày mai. Chú, thím còn có anh cả đều đi, dù sao tớ cũng phải đến giúp một tay.” “Vậy chờ dịp nghỉ Tết nguyên đán cũng được.” Thiệu Khải than phiền, “Tiệc rượu của công ty anh ấy, cậu đến làm gì.” “Chạy việc vặt.” Diệp Xuyên cũng không thể tự mình xác định được, “Chính là đi giúp, xem có cái gì cần làm, thì phụ một tay.” Còn nếu không có, không chừng cũng có thể về trước. Kỳ thật Diệp Xuyên cũng biết, đây là lần đầu tiên Công ty Lý Nghiệp chính thức ra mắt ở B thị, với tính cách khôn khéo cẩn thận của hai người Lý Hành Tung và Diệp Thời Phi, việc bố trí người chạy việc vặt khẳng định đã sớm làm rất tốt. Chỉ là thân phận của mình kỳ thật có chút xấu hổ, đi cũng không giúp gì được bọn họ trong chuyện làm ăn, nhưng dù sao cũng là người của Diệp gia, không đi thì lại không được. May mắn là Hắc Lục cũng sẽ tới, nói không chừng thừa dịp lúc mọi người không chú ý còn có thể cùng hân tán dóc vài câu. Suy nghĩ đến đây, Diệp Xuyên có chút mong đợi đối với tiệc rượu này.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Diệp Xuyên cũng không ngờ được là, tiệc rượu ngày đó cậu thế nhưng lại rất bận rộn. Khi cậu vừa tới khách sạn Lệ Tinh, đã bị Diệp Thời Phi giao cho trợ lý của mình, vì thế Diệp Xuyên bắt đầu theo chân trợ lý làm mấy việc linh tinh qua lại giữa các phòng để tiếp khách. Phòng khách và đại sảnh thông với nhau, khăn trải bàn bình hoa và trang trí tổng thể này kia khách sạn đã làm rất tốt, cái mà bọn cậu phải làm là ở đại sảnh phát một ít tài liệu quảng cáo về công ty. Bận rộn một hồi, khách khứa cũng lục tục đi vào, Diệp Xuyên lại cùng trợ lý đến căn phòng phía sau được bố trí tạm làm kho chứa quà tặng, hơn nữa dựa vào danh sách do trợ lý cung cấp phải kiểm tra thật kỹ để khi tiệc rượu chấm dứt sẽ trao quà đáp lễ cho khách đến tham dự. Đó là một công việc vụn vặt. Nhưng so sánh mà nói, Diệp Xuyên thà tình nguyện ở trong này bận rộn còn hơn đóng vai một cái cọc gỗ đứng trong đại sảnh, nơi cậu chẳng có người quen nào. Cái kho tạm này cửa luôn được mở ra, cách một cái hành lang ngắn chính là cửa hông của đại sảnh, vì để tiện cho nhân viên phục vụ ra vào, cửa hông đại sảnh cũng được mở. Đứng ở trước bàn Diệp Xuyên có thể nghe được đủ loại thanh âm từ đại sảnh truyền đến: Điệu nhạc êm dịu, tiếng quan khách chào hỏi, giọng cười lanh lảnh của khách nữ, và tiếng chúc mừng trộn lẫn vào nhau. Không lâu sau mọi thanh âm đều lắng xuống, tiếng nhạc cũng ngừng lại, một giọng nam trầm thấp bắt đầu nói lời chào mừng quan khách. Diệp Xuyên nghĩ, tiệc rượu đã chính thức bắt đầu. Lý Hành Tung nói chuyện cũng không lâu, bên cạnh đó, Diệp Xuyên còn nhận ra thanh âm của Diệp Thời Phi. Tiếp đó là thanh âm hùng hậu của một ông lão nói thêm vài câu, sau đó là vỗ tay, tiếng nhạc hòa với tiếng nói chuyện ồn ào của quan khách lại vang lên. Dân làm ăn tụ hội cũng chỉ như thế. Mỗi người đều mang theo chiếc mặt nạ phở ra vẻ vô hại tốt đẹp, dùng phương thức mật mờ dò xét lẫn nhau, trao đổi các cơ hội kinh doanh, thu lấy lợi nhuận. Diệp Xuyên nghĩ thầm, đòi trước mình đã không thích những trận chiến như vậy, đòi này vẫn vậy mà thôi. Xem ra, mình nhất định là một tên trời sinh mù kinh doanh. Cuối cùng việc tặng quà cũng hoàn thành cùng lúc với tiệc rượu, Diệp Xuyên chán muốn chết lâm ồ trên sofa đọc tạp chí. Đang nghĩ có nên quay về trường hay không, thì thấy trợ lý đi tới, nhìn mấy người đang đứng xung quanh cái kho tạm một hồi, đại khái là thấy Diệp Xuyên rảnh rang không làm gì, đi tới vỗ vai của cậu, “Thật ngại quá, người anh em. Có thể làm giúp một việc hay không?” Diệp Xuyên gật đầu, cậu tới đây vốn cũng là để giúp đỡ mà. Trợ lý đưa qua một túi văn kiện, “Cậu giúp tôi đưa cái này cho Diệp tổng nhé? Anh ấy ở trên phòng 502.” Diệp Xuyên có chút nghi hoặc, “Tôi không phải là người của công ty, cái này đưa cho tôi không có vấn đề gì sao?” “Chỉ là hàng mẫu, không sao đâu.” Trợ lý giải thích xong rồi đưa hai tay tạo thành chữ thập hướng về phía cậu nói lời cảm ơn, “Tôi thật sự không thoát ra được, cảm ơn nha.” Diệp Xuyên cũng không để ý, vốn mình đang định đi, cảm cái này lên đúng lúc chào Diệp Thời Phi một tiếng. Những hoạt động như thế này, nếu không chào từ biệt mà đi, có vẻ không tốt lắm. Khách sạn Lệ Tinh bốn phía đều là phòng trọ. Khi Diệp Xuyên từ thang máy đi ra, hành lang im ắng không có một bóng người. Từ những tấm biển gắn ở trên cửa Diệp Xuyên tìm được phòng 502, đang định gõ thì mới phát hiện cửa chỉ khép hờ. Tay Diệp Xuyên để trên nắm đấm cửa còn chưa kịp dùng lực, thì nghe từ phía bên trong truyền đến một tiếng rên rỉ ngọt ngào. Giống như bị điện giật, Diệp Xuyên cứng đờ cả người. Cánh cửa im lìm trượt ra một khe hở ở trước mặt cậu, lộ ra tấm thảm trải phòng màu trắng. Tựa vào bên cạnh bàn là hai người đang dây dưa dính vào nhau hôn môi mãnh liệt. Tay của Lý Hành Tung đi vào dò xét từ phía dưới áo len của Diệp Thời Phi, hai tay Diệp Thời Phi quấn quanh trên cổ Lý Hành Tung, lộ ra một bên má đỏ hồng. Diệp Xuyên cảm thấy da đầu như bùng nổ, theo phản xạ tự nhiên đóng cửa lại. Cậu vẫn nghĩ mình đối với tình trạng của hai người kia đã có chuẩn bị tâm lý. Nhưng hiển nhiên là, biết và tận mắt nhìn thấy là hai việc hoàn toàn khác nhau. Diệp Xuyên bỗng nhiên cảm thấy những thứ mà cậu vẫn muốn chối bỏ, có vẻ như ngay từ đầu đã được định là không thể tránh khỏi. Hoặc là nói, sở dĩ cậu nghĩ đến việc tránh né, là vì tất cả những phiền phức kia có liên quan đến nút thắt chẳng khác gì cây kim nhọn đâm vào tim cậu, dây dưa lẫn nhau, chưa bao giờ tách ra. Cậu từng dùng sinh mạng để giải thích cho một trò cười, hiện tại xem ra vẫn là một truyện cười. Thế nhưng lại có biến hóa vì điều mơ hồ ở một khía cạnh nào đó. Trong lòng Diệp Xuyên giống như có vật rất nặng rơi xuống, gây ra một cú sốc không lường được, nhưng ẩn sâu trong đó lại có loại cảm giác thoải mái kỳ lạ. Tựa như tất cả những điều làm cho cậu lo lắng rối rục trong một thời khắc bất ngờ không kịp đề phòng, đều trở thành bụi bặm. Diệp Xuyên nắm cái gói to trong tay, cuộn lại nhét vào thùng rác ngay cửa thang máy. Một số chuyện đã lựa chọn không muốn làm rõ ràng, bỗng nhiên bị phơi bày tất cả, loại cảm giác này thật không dễ chịu chút nào. Lúc Diệp Xuyên cúi đầu đi ra khỏi thang máy, có vài người đàn ông áo mũ chỉnh tề đang theo cửa kính xoay từ ngoài bước vào. Khi người đi đầu tiên nhìn thấy cậu dường như có vẻ sững sờ, bước nhanh qua nắm lấy cánh tay của cậu, “Sao sắc mặt lại xấu như vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Xuyên mờ mịt nhìn hắn. Mãi cho đến khi người trước mặt vỗ nhẹ lên hai má của mình, Diệp Xuyên mới từ màn sương mù mênh mông trong đầu phục hồi lại tinh thần, “Hắc ca?” Hắc Lục quan sát, thấy trên người cậu chỉ mặc một cái áo len màu trắng, không khỏi hơi nhủu mày lại, “Giờ em muốn đi đâu?” “Em muốn về. . .” Diệp Xuyên cúi đầu xoa xoa thái dương đang nhức buốt, “Quay về trường.” Hắc Lục cởi áo Ba – đờ – xuy trên người xuống khoác cho cậu, “Đi thôi, tôi đưa em về.” Diệp Xuyên có thể cảm giác được còn có những người khác đi cùng Hắc Lục. Thế nhưng lúc này, cậu không muốn để ý tới cái gì nữa, chỉ mặc kệ hắc kéo mình ra ngoài. “Đi đâu đây?” Hắc Lục dẫn cậu nhét vào xe, thấy Diệp Xuyên vẫn mang bộ dáng thất hồn lạc phách,

nhìn không được néo nhẹ cảm của cậu một hồi, “Xuyên Nhi?” Diệp Xuyên quay đầu lại lẳng lặng nhìn hắn. Ánh sáng từ bên ngoài bãi đỗ xe rọi vào qua cửa kính, chiếu lên một góc của khuôn mặt cậu, khiến làn da tái nhợt như dát lên một lớp ánh sáng mờ nhạt mềm mại, có cảm giác trong suốt, tựa như miếng ngọc cổ đã đi qua một đoạn thời gian rất dài, trở nên trơn bóng mà đẹp đẽ. Đồng thời cũng giống như ngọc thạch, chạm vào cảm thấy lạnh lẽo. Thanh âm của Hắc Lục bất giác mềm mại hẳn, “Muốn đi đâu nào? Về trường sao?” Diệp Xuyên tựa như không nghe lời hắn nói, cứ nhào tới bên cạnh, nâng lên một bàn tay, học theo Hắc Lục sờ lên mặt hắn. Động tác của cậu rất nhẹ, giống như người mù dựa vào xúc giác cảm nhận một cái gì đó thật cẩn thận. Hơi lạnh đầu ngón tay từ mũi lên đến chân mày, rồi theo lông mi chậm rãi trượt đến hai má. Hắc Lục không hề động, chỉ chăm chú nhìn ánh mắt lại trở nên hun hút. Ánh sáng sâu trong đôi con ngươi, chậm rãi, chậm rãi ngưng tụ thành một con ốc xoáy khó nhìn thấy được. Diệp Xuyên muốn đến gần hơn một chút, lại bị dây an toàn trói buộc không thể động đậy, vì thế rất không kiên nhẫn ôm lấy cổ Hắc Lục kéo về phía mình. Khoảnh khắc hai bờ môi chạm vào nhau, Hắc Lục rõ ràng cảm nhận được trong đầu như có một cái gì đó nổ lớn rồi tan vỡ. Trong một giây sau đó Diệp Xuyên liền phát hiện người đàn ông do mình chủ động quyến rũ dường như đã biến thành dã thú, đầu lưỡi nóng rực dễ dàng đẩy ra đôi môi của cậu, đảo qua hàm răng, gần như thô bạo cuốn lấy đầu lưỡi cậu, dẫn dụ nó dây dưa cắn mút. Có loại xúc cảm đang ngủ say ở nơi sâu nhất trong tâm hồn bất chợt tỉnh dậy bằng một tốc độ khiến cho người ta trở tay không kịp, trong thân thể Diệp Xuyên giống như có ngọn lửa bốc lên, dần dần tiến vào tất cả các giác quan. Khi môi Hắc Lục lướt nhẹ qua cảm, khẽ kháng cản lên hầu kết của cậu, Diệp Xuyên không thể kiềm chế được, khẽ rên rỉ lên một tiếng mà chính cậu cũng phải đỏ mặt. Dây lưng bị kéo ra, bàn tay Hắc Lục linh hoạt đi vào nắm lấy vật nhỏ đã hơi hơi ngẩng đầu. Thân thể Diệp Xuyên không tự chủ được bắt đầu run rẩy, cậu ngửa cổ ra phía sau, khiến cả cơ thể uốn thành một độ cong vô cùng quyến rũ. Cậu từ từ nhắm hai mắt lại, nắm chặt tay áo của Hắc Lục, hai má đỏ hồng đầy cảm xúc khiến người ta không cách nào chống đỡ. Hắc Lục nghe tiếng rên rỉ khàn khàn bên tai, cảm thấy thân mình từ đầu đến chân đều bị thiêu đốt. Tiếng thở gấp dồn dập vào lúc bàn tay Hắc Lục cố ý tăng thêm một chút lực đã biến thành giọng ngậm nga trầm thấp ngọt ngào, eo lưng Diệp Xuyên phứt chốc cong lên, sau đó dường như không còn sức lực mềm mại rơi xuống vòng tay của hắn. Hắc Lục vừa nhẹ nhàng cắn mút đôi môi của cậu, vừa lấy ra khăn tay lau đi chất lỏng trắng mịn nơi bàn tay. Hắn bỗng nhiên phát giác bộ dáng Diệp Xuyên rên rỉ, sóng mắt mơ màng so với dáng điệu khi cậu nổi giận còn rung động lòng người hơn nhiều, xinh đẹp đến nỗi làm cho hắn thầm nghĩ đem cậu giấu đi, không muốn để bất cứ kẻ nào nhìn thấy. Hắc Lục gần như bị dục vọng độc chiếm của chính mình đột nhiên bùng nổ làm cho sợ hãi, ngẩng đầu lên, thấy Diệp Xuyên đã mở mắt. Sóng mắt lay động trong tròng chưa mất đi mị sắc, quyến rũ tựa như yêu tinh thường xuất hiện vào ban đêm, chỉ một ánh nhìn lưỡi biếng cũng đủ làm điên đảo chúng sinh. Hắc Lục cảm thấy có chút tức giận. Tại đây vào một đêm mù sương, hắn lần đầu tiên cảm nhận được sự uy hiếp đáng sợ kia, một sức mạnh không gì có thể phá vỡ. Thiếu niên này tâm vẫn như cũ phiêu du ở một nơi rất xa, mà hắn thì đã khó có thể kiềm chế được nữa. Hắn khẽ cắn lên cảm Diệp Xuyên, từ cái cổ mịn màng lướt xuống xương quai xanh thanh tú. Giống như một con thú đói, cho dù cắn xé như thế nào cũng không thể thỏa mãn. Hắn cảm giác được hai tay của thiếu niên vòng ra phía sau lưng, đôi môi mềm mại áp sát vào bên má, tiếp đó lướt đến bên tai, và rồi giống như mèo con, ở trên vành tai của hắn nhẹ nhàng cắn một cái, “Hắc ca?” Hắc Lục không lên tiếng. “Hắc ca. . .” Diệp Xuyên bị hắn làm cho thực nhột, né ra một chút, nhỏ giọng cười rồi thì thầm, “Chúng ta làm đi.” Xe dừng tốc độ nhanh nhất chạy đến hoa viên Gia Đức, lúc tiến vào thang máy, Diệp Xuyên khó khăn nỗi ôm lấy Hắc Lục. Cậu biết trong thang máy có gắn camera giám sát, nhất cử nhất động của bọn họ đều có khả năng bị người khác nhìn thấy, nhưng mà cậu hoàn toàn bất chấp. Có một số điều đề nặng ở trong lòng cậu, Diệp Xuyên không muốn suy nghĩ đến, cũng không thể nghĩ gì nữa, cậu cần những chuyện dữ dội hơn thu hút tất cả lực chú ý của mình. Loại khát vọng bức thiết này xen lẫn vào càng làm cho nhiệt lượng bên trong bốc cháy dữ dội hơn, khiến Diệp Xuyên gần như phát điên. Hắc Lục giữ không được hai cánh tay đang không ngừng lộn xộn của cậu, đành phải gắt gao ôm vào trong ngực. Diệp Xuyên giãy dụa không ra, cuối cùng chỉ có thể phí công đem mặt vùi vào cổ Hắc Lục, rồi cứ thế cọ qua cọ lại. Hai người nghiêng ngả lao đảo đi ra khỏi thang máy, vừa vào đến cửa liền vội vã bắt đầu xé rách quần áo của đối phương. Bình thường Hắc Lục vẫn nghĩ nhà của mình không đủ lớn, ngày hôm nay lại cảm thấy khoảng cách từ cửa đến phòng ngủ khiến cho người ta sốt ruột. Thật vất vả mới tha được người lên trên giường. Hắc Lục xoay người lấy trong tủ đầu giường đồ vật công phu này nọ, Diệp Xuyên lại bắt đầu nhẹ giọng rên rỉ. Chỉ mới đem một ngón tay thâm nhập vào thân thể trẻ trung này, Hắc Lục đã cảm thấy mình như bị thiêu cháy. Độ ẩm trong phòng cũng không cao, trên trán của hắn lại đầy mồ hôi. Thân thể giống như một con thú bị giam giữ vô cùng điên cuồng, đang không ngừng gào thét, muốn vỡ toát, đem cậu xé nát, từng miếng từng miếng ăn vào bụng. Diệp Xuyên bị dày vò đến thần trí choáng váng, cảm giác được hai chân bị kéo ra, theo bản năng vịn vào eo lưng nghênh đón. Vào một giây tiếp theo, khí quan cứng rắn nóng rực xẹt qua bên trong đùi của cậu, dừng lại ở ngay điểm chết người. Diệp Xuyên khó khăn vịn vào thân thể, không thể khống chế bật ra tiếng rên rỉ. Hắc Lục cúi người xuống dùng hai tay giữ khuôn mặt của cậu, khàn giọng hỏi: “Tôi là ai?” “Anh là. . .” Diệp Xuyên đưa lưỡi liếm môi, dừng lại ở trên đầu ngón tay của Hắc Lục, trong ánh mắt say đắm lộ ra một tia thanh tỉnh, “Anh là Hắc ca.” Hắc Lục thô bạo cắn một cái lên đôi môi đỏ mọng, “Gọi tên tôi.” “Hắc Dục.” Thanh âm Diệp Xuyên mềm mại, mang theo vẻ chút đáng thương, “Hắc Dục. . . Hắc Dục. . .” Hắc Lục không thể kiềm chế được nữa, nắm chặt eo của cậu đem của mình từng chút từng chút một chen vào trong thân thể Diệp Xuyên. Cảm giác đau đớn đột ngột kéo tới, Diệp Xuyên khẽ a lên một tiếng, rồi nước mắt cứ thế rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Cho dù về mặt tâm lý, Diệp Xuyên đã từng có bao nhiêu kinh nghiệm, thì ảnh hưởng từ trò đùa của thời gian nghịch chuyển lại khiến cho thân thể hiện tại ngây ngô vô cùng. Lần đầu tiên bị tiến vào, cảm nhận đau đớn vẫn mãnh liệt như trước kia, khiến cậu chẳng thể xem nhẹ, chính Diệp Xuyên cũng không ngờ được, cuộc đời mình lần đầu tiên khốc thương tâm như vậy cứ nhiên lại là ở trên giường. Diệp Xuyên cảm thấy thân thể mình giống như một thùng nước, cái van khóa đột nhiên bật mở, trong khoảnh khắc rất nhiều cảm xúc được tích tụ từ trước tới nay trôi theo dòng nước mãnh liệt mà ra. Theo nhịp điệu đưa đẩy của hai thân thể, từng chút từng chút một, trút xuống sạch sẽ. Diệp Xuyên cảm thấy thân thể đang bị vết sạch, đồng thời ý thức cũng trở nên trống rỗng, chỉ còn lại một thể xác mới mẻ đang chìm đắm trong dục vọng. Cảm giác như đang tham dự lễ truy điệu của chính mình. Giờ phút này, cậu thật sự muốn buông tha cho bản thân, bàn tay vẫn gắt gao nắm giữ bây giờ hoàn toàn thả lỏng, tất cả những thứ từng có được chỉ còn là hư vô. Diệp Xuyên cảm thấy mình lại lần nữa vượt qua giới hạn giữa cái chết và sự sống, vào giờ khắc mà tất cả mọi thứ hóa thành hư không, một số điều gì đó mới mẻ lại vô thanh vô tức tràn ngập tận đáy lòng. Diệp Xuyên không thể phân biệt được đến tận cùng đó là gì, chỉ biết là cái điều mới sản sinh ra kia giờ phút này đang chìm trong dục vọng dâng trào, sự va chạm càng ngày càng mạnh mẽ của Hắc Lục thúc dục nó nảy nở, bằng tốc độ khiến cho người ta sợ hãi, nó phát triển thành một chùm lá xanh tươi sáng trong lòng cậu. Khi cao trào đến trong nháy mắt, nội tâm Diệp Xuyên chợt sinh ra một loại cảm giác kỳ lạ về sự giải thoát. Tựa như ấu trùng giãy dụa một thời gian dài, rốt cục chui ra khỏi cái kén, lột xác và được tiếp thêm một đôi cánh, bay liệng vào bầu trời. Tất

cả đều đã kết thúc. Và mọi thứ như vừa mới bắt đầu. Diệp Xuyên được Hắc Lục ôm vào trong phòng tắm. Cậu bám trên người Hắc Lục, cảm thấy các khớp xương toàn thân gần như lỏng ra, chỉ mỗi động tác nâng tay thôi cũng đã phải cố hết sức. “Anh là đồ cầm thú.” Diệp Xuyên yếu ớt cắn lên vai Hắc Lục một cái. Thân thể cậu từ đầu đến chân cảm thấy mềm mại, tâm tư lại như đang phiêu du ở trên tầng mây, thoải mái thảnh thơi nhắm mắt ngủ một giấc. Hắc Lục nhò giọng cười, hai tay dính đầy bọt xà phòng, nhẹ nhàng vuốt ve từ sau gáy của Diệp Xuyên, xuôi xuống phía dưới dừng lại ở cái mông vênh lên. “Đừng trêu chọc em nữa mà.” Diệp Xuyên uy hiếp không có một tí khí thế nào, “Em khí huyết phương cương. . .” “Em là đồ cầm tinh con vịt.” Hắc Lục vỗ mông cậu, “Mềm nhũn như thịt hàm thế này mà miệng còn không thành thật.” Diệp Xuyên áp sát lại cắn lên vai hấn, thân thể dính sát vào nhau làm cho cậu lập tức cảm nhận được tiểu Hắc không thành thật giết nhẹ một cái, “Nha, anh quả nhiên là cầm thú.” Hắc Lục lại mạnh tay vỗ vào mông cậu, “Em yên chút nào.” “Ngồi yên rồi đây.” Diệp Xuyên bám trên người hấn lười biếng nở nụ cười, “Sữa tắm của anh có mùi rất dễ chịu, em thích mùi này. Em thích nhất là sữa tắm mùi dưa hấu.” “Vây sau này chỉ mua mùi này.” Hắc Lục cầm lấy vòi sen làm sạch bọt xà phòng trên người tên lười này, khi lia tới bờ vai nhin không được cảm khái một câu, “Mới có hai năm mà em cao lên nhiều, hồi đó em đứng mới đến ngực của tôi.” “Hồi đó?” Diệp Xuyên sùng sốt, “Trước kia anh đã từng gặp em sao?” Hắc Lục thực cẩn thận tắm cho cậu, miệng lo lắng lên tiếng, “Hai năm trước, đi công tác ở N thị có gặp em một lần.” “Gặp em?” Diệp Xuyên kinh ngạc, “Sao em lại không nhớ gì cả?” Hắc Lục cầm một cái khăn tắm lớn bọc lấy người cậu, nghe xong hấn xuy một tiếng bật cười, “Khi đó em đang bận dẫn người đi đánh nhau, chỉ lo tranh cãi, còn nhớ được gì đâu.” Diệp Xuyên mở to hai mắt nhìn, “Thiệt hay giả vậy?” Hắc Lục xoa xoa đầu của cậu, trong mắt ẩn nét cười, “Tôi đang yên lành tản bộ, em ở đâu chạy xẹt qua, đầu đụng vào ngực tôi.” Hắc Lục chỉ vào ngực, “Khi đó em cao cỡ khoảng này.” Diệp Xuyên hoài nghi nhìn hấn, “Có chuyện này nữa hả? Sao em không nhớ được chút gì vậy chứ?” Hắc Lục không để ý đến câu hỏi của cậu, nhanh tay dội sạch bọt xà phòng trên người mình, “Đi theo em còn có hai cậu nhóc nữa, vội vội vàng vàng, ngay cả lời xin lỗi cũng không nói, nhanh như chớp chạy vào cái hầm nhỏ bên cạnh. Lúc đó tôi cũng đi theo, sau đó còn may mắn được chứng kiến ‘Cậu bé ngoan’ dẫn theo thuộc hạ hỗn chiến cùng vài tên lớn tuổi hơn.” “Anh liền đứng một bên xem náo nhiệt?” Diệp Xuyên cảm thấy thật khó tin, “Không phải anh đi công tác hả? Sao lại nhàn rỗi như vậy?” “Chiều hôm đó tôi còn có cuộc họp, giữa trưa ra ngoài tìm chỗ ăn cơm.” Hắc Lục tắt vòi sen, cầm khăn quấn quanh người Diệp Xuyên lau khô tóc cho cậu, “Tôi nghe nhân viên khách sạn giới thiệu, ở gần đây có quán phở là đặc sản của N thị.” “Quán phở Trần Ki.” Diệp Xuyên bĩu môi, “Kỳ thật quán đó hương vị không thuần túy, chuyên môn lừa gạt du khách ở nơi khác đến.” Hắc Lục cảm thấy buồn cười, đem khăn đã dùng qua ném vào máy giặt, lấy áo choàng tắm mới bao lấy Diệp Xuyên ôm về phòng ngủ, “Đừng nằm xuống vội, để tôi sấy tóc cho em.” “Lấy nước cho em uống trước đã.” Diệp Xuyên kéo chăn ra phủ lên người, tiếp tục đề tài đang nói dở: “Vây rồi anh liền đứng đó xem náo nhiệt? Rảnh dỗi!” Hắc Lục đưa cho cậu ly nước, tìm mấy sấy làm khô tóc cho Diệp Xuyên. Diệp Xuyên chột chột hấn, “Ngày đó em đánh thắng phải không?” Hắc Lục ừ một tiếng, “Đánh thắng. Còn oai phong lẫm liệt dẫm lên lưng người ta, bắt mấy tên đó thế không được xuất hiện ở trước mặt mình. Rất có dáng của cậu thiếu niên kiêu ngạo. . .” Diệp Xuyên đắc ý đảo dặt hỏi Hắc Lục, “Sau đó anh liền nhất kiến chung tình với em?” “Làm sao có thể?” Hắc Lục nở nụ cười, “Em cho tôi là mấy tên nhóc choai choai hả?” Diệp Xuyên hừ một tiếng, trong lòng hơi hơi khó chịu, “Vây sao anh nhớ về em kỹ như vậy?” “Cùng một người, trong vòng một ngày lại xuất hiện hai lần giống hệt nhau ở trước mặt mình, nếu là em thì có thể không nhớ kỹ sao?” Ngón tay của Hắc Lục đảo tới lui mái tóc của Diệp Xuyên. Tóc của cậu có vẻ cứng, những phần dài hơn một chút rủ xuống. Khi ngón tay trượt vòng quanh, có loại xúc cảm giống như lướt trên tấm lụa. Hơi ngứa ngứa, cảm giác đó theo sự lay động của sợi tóc thoáng một cái đi thẳng vào đáy lòng Hắc Lục. Diệp Xuyên bị lời nói của hấn làm cho hoảng sợ, “Ngày đó em lại đánh nhau sao? Không thể nào. Thời niên thiếu chẳng lẽ em mãnh liệt như vậy sao?” “Đúng vậy.” Hắc Lục phục hồi lại tinh thần, tắt máy sấy, đưa tay kéo cậu vào lòng, “Lại đánh nhau.” Thân hình Diệp Xuyên cao cũng xấp xỉ mình, không có nhiều cơ bắp, làn da nhẵn bóng khi sờ vào có cảm giác mịn màng. Hắc Lục vốn chỉ định xoa bóp lưng cho cậu, nhưng mà bàn tay ở trên người cậu vãn về xoa bóp, bất tri bất giác, dục hỏa trong lòng lại chậm rãi dâng lên. “Anh nói rõ xem nào.” Diệp Xuyên có sức đẩy hấn ra, “Em lúc ấy. . . Nè, tay của anh sờ chỗ nào vậy. Ngày đó em lại đánh nhau ở đâu nữa?” Hắc Lục trở mình, kéo cậu nằm lên trên người mình, hai tay để phía sau lưng tìm một tư thế thoải mái, “Buổi tối ngày hôm đó, tôi cùng bạn bè xã giao xong, hẹn nhau đi ăn ở chợ đêm. . .” “Anh mà cũng ăn ở chợ đêm sao?” Diệp Xuyên kinh ngạc. “Lại ngắt lời.” Hắc Lục vỗ mông cậu, cảm thấy độ đàn hồi thật tốt, nhin không được lại vỗ thêm một cái, “Tôi đột nhiên phát hiện kỳ thật em mượn cớ ngắt lời là để quyến rũ tôi chứ gì?” “Anh hiểu lầm rồi, tuyệt đối không phải.” Diệp Xuyên luống cuống tay chân muốn lăn từ trên người hấn xuống, lại bị Hắc Lục giữ chặt lại. Ngộ ngạo hai cái liền cảm giác được tiểu Hắc ở dưới thân lại có xu thế ngẩng đầu, vội vàng thành thành thật thật nằm úp sấp ở trên người Hắc Lục, “Được rồi, anh nói đi, em không ngắt lời nữa.” Tay Hắc Lục nhẹ nhàng vuốt ve ở eo mông của cậu, cảm thấy dưới không khí như vậy thật sự là không thích hợp nhớ lại chuyện xưa. Nhưng thân thể của Diệp Xuyên dù sao cũng là lần đầu, hấn không thể không kiên nhẫn. Hiện tại cũng chỉ có thể tìm một đề tài khác để dời đi lực chú ý, “Phải, chính là cái chợ đêm ở phố Đông. Bọn tôi kêu một đồng đồ ăn còn chưa kịp ăn xong, thiếu gia em lại bất chợt xuất hiện.” Miệng Diệp Xuyên há ra thành hình chữ O. Đánh nhau trong ngõ nhỏ với cậu mà nói là chuyện bình thường, nhưng gây chuyện ở một nơi như chợ đêm thì thật là trái với nguyên tắc tối thiểu của cậu. Bất quá nghe hấn rù rì nói chuyện, trong đầu dường như có chút ấn tượng, rất mơ hồ, trong lúc nhất thời thật đúng là không nhớ rõ những chi tiết cụ thể. “Đúng rồi, ngày đó em mặc áo sơ mi trắng, đi lướt qua bên cạnh tôi. . .” Tay Hắc Lục dừng ở trên lưng cậu, nhìn người thanh niên đang nằm sấp trên người mình mà nhớ lại. Hắc Lục nhìn thiếu niên áo trắng đi qua, dừng lại ở cái bàn bên cạnh. Trong lòng đang nghĩ thì ra N thị cũng không lớn lắm, hồi trưa mới thấy cậu nhóc này cư nhiên giờ này lại gặp nữa, thì thấy thiếu niên kia không nói hai lời cầm lấy chai bia đập lên đầu người thanh niên đưa lưng về phía mình. Chợ đêm nhất thời một mảnh gà bay chó sủa. Hắc Lục không hề động, hấn nhìn thiếu niên áo trắng rất có khí chất nhấm cái người mới đầy máu thì triển quyền cước, trong lòng thể nghiệm lại có cảm giác kỳ lạ, cảm thấy cậu nhóc này. . . Thật sự là xinh đẹp, ngay cả khi trên gương mặt cậu dính máu vẫn có cảm giác diễm lệ mê hoặc lung người. Hấn không biết hai cậu nhóc này có thâm cừu đại hận gì, nhưng đầu pháp của thiếu niên áo trắng rõ ràng rất liều mạng, làm cho hấn hơi lo lắng. May mắn là mấy thiếu niên đứng xung quanh đều bị cậu nhóc làm cho kinh sợ, đến lúc bọn chúng kịp phản ứng lại, thiếu niên động thủ đánh người đã được kéo đi, xa xa cũng văng vẳng tiếng kèn xe cảnh sát. Lực chú ý của Hắc Lục đều đặt ở trên người thiếu niên, đương nhiên cũng nhìn thấy hai người kéo thiếu niên đi. Hấn đoán chừng ba người họ hấn là quen biết nhau. Về mặt của thiếu niên tuy rằng không tình nguyện, nhưng vẫn miễn cưỡng xoay người đi theo bọn họ. Hắc Lục để ý thấy một trong hai người có ánh mắt vô cùng sắc bén. Hấn có chút nghi ngờ hai người kia kỳ thật là vệ sĩ hay đại loại như vậy. Có lẽ là tiểu thiếu gia nhà ai được nuông chiều quá mức, Hắc Lục khi đó nghĩ như vậy. Tình hình thật đúng là không phải tào bạo bình thường. “Em nhớ ra rồi.” Diệp Xuyên gật gật đầu, “Mới vào đầu hạ, đúng không?” Hắc Lục cũng gật gật đầu. “Cái tên kia, khi đó thực nên giết chết hấn.” Diệp Xuyên oán hận nằng: “Cái tên cận bá này dẫn theo hai thằng đàn em đi thu phí bảo hộ ở khu phố phía sau trường học. Bạn gái của thằng bạn thân đi ngang qua bị hấn thấy vừa mắt, dẫn theo vài tên lưu manh cướp người đem đi. Mẹ kiếp, thiếu chút nữa là bị cưỡng bức.” Người bạn thân mà cậu nói chính là Thiệu Khải. Khi đó cậu ta rất thích cô gái này, bất quá tên của cô Diệp Xuyên đã quên rồi, hình như là Trần Băng hay Trần Tuyết gì đó. Khi Thiệu Khải nói với mình chuyện này, thì cũng đã tìm được người trở về. Nhưng cư nhiên ức hiếp đến chính bạn thân của mình, vô luận như thế nào Diệp Xuyên cũng không thể nuốt trôi được mối nhục này. “Sau này có phiền phức gì không?” Hắc Lục vẫn rất muốn biết những diễn biến phía sau. “Không có việc gì.” Diệp Xuyên ở trước ngực hấn thay đổi tư thế, cảm thấy không được thoải mái, lại trườn xuống dưới, gói đầu vào khuỷu tay của hấn, “Anh cả sợ em gây chuyện, vẫn kêu người trông chừng em.” Hắc Lục gật đầu, có chút hiểu được sự sợ hãi của Diệp Xuyên đối với Diệp Thời Tranh từ đầu mà có. Bất quá trong lòng hiểu được Diệp Thời Tranh quan tâm Diệp Xuyên là một chuyện, nhớ lại ngày đó bộ dáng lúi rúi của Diệp Xuyên khi bị Diệp Thời Tranh dẫn đi, vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, “Về sau không cần hấn nữa, tôi sẽ bảo vệ em.” Động tác của Diệp Xuyên tạm dừng, sau đó nhò giọng cười, “Vâng.” Hắc Lục nhéo cằm cậu, “Tâm trạng tốt chứ?” Diệp Xuyên gật đầu, xích lại gần hơn nhẹ lên cằm hấn, “Từ trước tới nay chưa bao giờ tốt như vậy.” Hai người rúc vào nhau lẳng lặng nằm trong chốc lát, Diệp Xuyên lại hỏi: “Ngày đó đánh nhau ở quán bar anh đã nhận ra em rồi, đúng không?” “Phải.” Hắc Lục lười biếng lên tiếng, “Tôi đứng trên

lầu, nhìn qua cửa kính thấy em giống như con báo non đấm đá người ta. Một kiểu thể hiện sức mạnh, không có một chút nào gọi là võ thuật, toàn dựa vào sức mạnh tinh thần, chặc. Lúc ấy tôi nghĩ, cậu nhóc này tới lui cũng chỉ có hai chiêu như vậy, không có một chút tiến bộ nào.” Diệp Xuyên bắt đầu đá vào chân hắn, “Đó là em tùy người mà thể hiện.” Hắc Lục nở nụ cười, “Bất quá, vẫn xinh đẹp như vậy.” Diệp Xuyên không thể nào quen với việc người khác nói mình xinh đẹp, đàn ông cũng không cần bộ mặt đẹp. Nhưng khi Hắc Lục nói ra hai chữ này lại làm cho cậu cảm thấy thực. . . Khoái trá. “Nhận ra em.” Diệp Xuyên dương dương tự đắc ôm cổ hắn, đôi mắt to trong sáng ướt nước nhìn chăm chăm vào mặt Hắc Lục, “Ngay lập tức yêu em luôn chứ gì?” Hắc Lục bị cậu nhìn như vậy, cảm thấy trong lòng như muốn tan chảy, nhin không được hôn lên cắn cậu, “Phải, yêu em ngay lập tức. Lúc ấy tôi tự nhủ với chính mình : Cậu nhóc này, nhất định phải là của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46

Hắc Lục đổi khăn trải giường, bọc Diệp Xuyên trong chăn ôm đến sô pha đối diện cửa sổ ở phòng khách. Ưu thế của nhà cao tầng được phát huy triệt để nhất là vào ban đêm. Độ cao của tầng mười hai chỉ có thể xem như trung bình, nhưng đã đủ nhìn đến quảng trường và mấy con đường buôn bán sầm uất rực rỡ ánh đèn nê ông đủ mọi màu sắc phía xa xa. Bởi vì hôm nay là giáng sinh, nơi quảng trường có rất nhiều người đốt pháo hoa, khoảng cách khá xa, chỉ có thể nhìn thấy những tia sáng nhiều màu sắc chọt lóe. Nhiều đốm sáng của những chiếc đèn trời lơ lửng giữa không trung, theo gió đêm lay động giống như một giấc mơ về giải ngân hà. Đêm lễ hội, không khí tràn đầy hương vị hân hoan, mang theo ý tứ hàm xúc khiến cho người ta sống trong cảm giác ngập tràn thi vị, phảng phất như mọi người đều biết những điều tốt đẹp đang từ từ kéo đến. “Anh tắt đèn đi.” Diệp Xuyên đề nghị, “Không có ánh đèn xem pháo hoa sẽ rõ và đẹp hơn.” Hắc Lục tắt đèn phòng khách, cầm hai lon bia ngồi xuống bên cạnh. Diệp Xuyên uống liền hai hộp trong lon bia trên tay hắn, sau đó quần chân lười biếng gối đầu lên đùi. Bàn tay để không của Hắc Lục nhẹ nhàng bóp sau gáy của cậu, sau đó từ cột sống chậm rãi vuốt ve xuống dưới. Bàn tay của hắn khô ráo ấm áp, lực đạo vừa phải, Diệp Xuyên phát ra thanh âm hừ hừ thoải mái. Đô thị lớn từ trước tới nay không có ban đêm thật sự. Trăng, sao, cùng ánh sáng đèn đường hòa lẫn vào nhau, xuyên thấu qua độ cao của mười hai tầng lầu, hội tụ vào con người trong đôi mắt thâm trầm của Hắc Lục. Diệp Xuyên ôm eo, vui mặt vào trong lòng, khẽ gọi tên của hắn, “Hắc Lục.” Hắc Lục không lên tiếng, bàn tay tăng thêm một chút lực tỏ vẻ trả lời. Có vẻ bị nhột, Diệp Xuyên né ra, nhìn không được cười nói, “Anh nói xem, lên giường rồi mới nghĩ đến chuyện bày tỏ, có phải là đang làm sai trình tự hay không ?” Trong thanh âm của Hắc Lục mang theo ý cười, “Không đâu.” Diệp Xuyên cọ cọ trong lòng ngực hắn, rì rầm nói : “Thực ra em muốn nói. . . Cái kia. . . Ah, nói đúng ra là. . .” Hắc Lục khẽ cười, “Nói thích tôi khó như vậy sao?” Diệp Xuyên vui mặt vào trong lòng hắn, mặt nóng đến độ có thể hấp bánh bao. Cảm giác được bàn tay Hắc Lục theo cổ áo ngủ mờ rộng tiến vào dò xét, Diệp Xuyên không nhịn được co rúm lại, “Nhột.” Hắc Lục lưu luyến thu tay về, đặt trên vai cậu, ôm người lên trên đùi mình. So với mình, Diệp Xuyên gầy hơn một ít, ôm lên cũng không cảm thấy nặng. Hơn nữa mỗi khi như vậy, cảm Diệp Xuyên vừa vận đề trên vai mình. Đây là một tư thế làm cho Hắc Lục cảm thấy thoải mái. “Dọn đến đây đi.” Hắc Lục đột nhiên nói. Diệp Xuyên đang xoay tới xoay lui trong lòng hắn nhằm tìm kiếm một tư thế thoải mái nhất, nghe câu này có vẻ hơi sững sốt. Hai người đêm nay ở cùng nhau đã là việc ngoài ý muốn rồi, nhưng còn chuyện ở chung. . . Có phải là tiến triển quá nhanh hay không? “Em mới học năm thứ nhất mà sống ở bên ngoài hình như không được hay lắm.” Diệp Xuyên khéo léo đưa ra ý kiến của mình, “Hơn nữa khi có giờ học vào buổi sáng từ chỗ này chạy về khu Bắc cũng không tiện.” Hắc Lục là thuận miệng nói ra như vậy, hắn nghĩ nơi này cách Đức Ngôn tương đối gần, không cần mỗi ngày phải vội vội vàng vàng đón xe khi tan trường, ngược lại vấn đề buổi sáng có tiết lại không nghĩ đến. Diệp Xuyên lo lắng cũng có lý, chẳng may buổi sáng mình bận việc không thể đưa em ấy đi, làm sao để đến trường cũng là một vấn đề rất khó giải quyết. “Xin lỗi, là tôi suy nghĩ không chu đáo.” Hắc Lục nghiêng đầu hôn lên môi cậu, “Vừa rồi tôi nghĩ em ban ngày đi học, xong rồi lại đến Đức Ngôn, nếu ở chung sẽ có thêm thời gian bên nhau.” Diệp Xuyên dụi dụi vào cổ hắn, “Sau này mỗi ngày cuối tuần em đều đến đây là được rồi.” Nếu đã nói chuyện yêu đương thì đương nhiên cũng phải có tiêu chuẩn của tình yêu. Thường xuyên không thấy mặt nhau, hai người ngay cả giao tiếp cơ bản cũng không thể, còn bồi dưỡng tình cảm cái nổi gì. Hắc Lục có vẻ không vui ừ một tiếng. “Đề sang năm.” Diệp Xuyên nghĩ nghĩ, chủ động nhường một bước, “Khi nào không có giờ học em sẽ về đây với anh. Em thấy trong trường có rất nhiều đàn anh đều ở trọ bên ngoài, đến lúc đó em không ở ký túc xá cũng ít bị dè ý.” Hắc Lục gật đầu. Cách đó không xa, trên bầu trời đêm xẹt lên một ánh sáng sắc màu ấm áp, nó rõ thành hai chùm hoa lửa rực rỡ trong đôi mắt của hắn. Diệp Xuyên có phản say mê đưa tay lướt qua, khi lòng mài quết qua đầu ngón tay mang theo cảm giác ngứa ngưa, giống như vẽ ôn nhu ở sâu trong đáy mắt của hắn. Ngón tay Diệp Xuyên từ hai má chậm rãi trượt xuống. Đường cong khuôn mặt của Hắc Lục sắc sảo làm cậu có cảm giác như sờ vào kim loại, tràn ngập vẻ nam tính rất hấp dẫn. Diệp Xuyên bỗng nhiên cảm thấy lời nói vẫn đề nặng ở đáy lòng thật ra cũng không khó mở miệng cho lắm. “Hắc ca, nếu có cơ hội em muốn giới thiệu anh với người bạn thân nhất của mình, hơn nữa. . .” Diệp Xuyên tạm dừng lại, cậu chợt nhớ tới thái độ của Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn đối với mình ở kiếp trước, trong lòng cảm thấy hơi xót xa. Bất quá, mặc dù bọn họ có thể không chấp nhận, cậu cũng sẽ không rời xa người này. Cậu đã tìm rất lâu, thật vất vả mới tìm được một người như vậy, làm sao có thể dễ dàng buông tay. “Tôi biết em đang lo lắng điều gì.” Hắc Lục cúi xuống hôn lên môi cậu, “Tuy rằng không dám chắc có thể giải quyết được hết các vấn đề, bất quá thay em thu phục Diệp Thời Tranh hẳn là không quá khó.” Diệp Xuyên ngạc nhiên, “Làm sao thuyết phục được anh ấy?” “Đây là chuyện của tôi.” Hắc Lục bắt đầu thừa nước đục thả câu, “Em chỉ cần chuyên tâm học hành, làm tốt công việc là được. Diệp Thời Tranh cứ giao cho tôi.” Hắn không nói ra còn đỡ, nghe được điều này giống như quả bom thành linh phát nổ, bụng dạ Diệp Xuyên lập tức trở nên thấp thòm, “Anh cả của em ghét nhất người khác tranh luận với mình. Hơn nữa anh ấy. . .” Hắc Lục chặn miệng của cậu lại. Thực tình hắn không thích nghe hai tiếng “Anh cả” được phát ra từ khuôn miệng xinh đẹp này một chút xiêu nào. “Tôi và hắn đã từng giao tiếp qua, cho nên biết cách đối phó với hắn như thế nào.” Hắc Lục cuốn lấy đầu lưỡi của cậu, tàn sát bữa bãi đủ rồi, mới cam lòng buông cậu nhóc sắc mặt ửng hồng ra, “Hai năm nay Diệp Ninh Đức cũng coi như về hưu, Diệp Thời Tranh là người nắm giữ Diệp gia. Thu phục hắn, vấn đề này hẳn là dính liền với lợi ích là tốt nhất.” Diệp Xuyên bị hắn hôn đến thần trí mê man, trong lòng lại vẫn có chút lo lắng. Hắc Lục cũng không cho phép cậu tiếp tục đông dài, trực tiếp cuốn chăn ôm cậu đứng lên, “Không nói chuyện này nữa, đi ngủ.” “Nhưng mà. . .” “Không có nhưng nhị gì hết. Diệp Thời Tranh còn ở B thị một thời gian dài, tôi sẽ chọn cơ hội thích hợp nói chuyện với hắn. Em cũng không cần lo lắng gì cả, cứ làm việc của mình đi.” Diệp Xuyên bắt lực, “Được rồi.” “Sao vậy, không tin tưởng người đàn ông của mình sao?” Diệp Xuyên nở nụ cười, đưa tay ôm cổ hắn, “Đương nhiên là có lòng tin rồi.” Hắc Lục mỉm cười, “Vậy phải nghe lời tôi.” Diệp Xuyên ngoan ngoãn đáp : “Vâng.” Sinh hoạt của Diệp Xuyên sau khi xảy ra một ít sự kiện nho nhỏ, rất nhanh hình thành quy luật mới : Lên lớp, tan học, làm thêm, hẹn hò. Mỗi ngày đều bận rộn đến mức chân không chạm đất, ước một ngày có thể biến thành bốn mươi tám tiếng, tinh thần so với bất cứ lúc nào cũng tốt hơn rất nhiều. Ngay cả Đàm Lâm mà còn phát hiện ra sự thay đổi của cậu, ở sau lưng y và La Kiện hai người vụng trộm nói lên : “Cậu nói thẳng nhóc này có phải đang yêu không, suốt ngày mặt mày tươi như hoa thế kia. . .” Diệp Xuyên đang cân nhắc, chờ cậu và Hắc

Lục cùng nhau thuyết phục được Diệp Thời Tranh, sẽ tìm cơ hội thích hợp để Thiệu Khải và bọn họ gặp mặt Hắc Lục. Cho tới bây giờ cậu không có ý định che giấu đối tượng kết giao của mình. Làm như vậy không chỉ xúc phạm tới danh dự của người mình yêu, đồng thời cũng làm thương tổn đến nhân phẩm của mình. Nếu ngay cả chính mình cũng cho rằng tình yêu này không thể công khai, thì làm sao có thể chờ mong người khác chấp nhận? Bất quá, không đợi Diệp Xuyên suy nghĩ nên sắp xếp như thế nào để Thiệu Khải và Hắc Lục gặp mặt, thì ngay lúc trời chạng vạng, cậu và Thiệu Khải đã bất ngờ gặp nhau trên đường. Thành phố này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Hơn nữa công ty Đức Ngôn ở khu Đông, cách làng đại học ở khu Bắc khá xa, Diệp Xuyên làm việc xong vừa đi ra, thấy Thiệu Khải đứng ở trạm xe bên phía đối diện hết nhìn đông lại nhìn tây, trong đầu chỉ hiện lên ý niệm duy nhất là : Thăng nhóc này không phải đến tìm mình đây chứ? Khi Diệp Xuyên theo lần đường dành cho người đi bộ chạy qua, Thiệu Khải nhìn thấy cậu, trên mặt nhất thời hiện lên vẻ kinh ngạc, “Cậu làm gì ở đây?” “Tớ làm thêm ở Đức Ngôn mà.” Diệp Xuyên chỉ chỉ văn phòng phía đối diện, “Thế sao cậu lại ở đây?” “Cùng bạn học xử lý chút chuyện.” Thiệu Khải có chút kinh ngạc nhìn theo hướng tay Diệp Xuyên chỉ, “Hóa ra Đức Ngôn ở chỗ này, giờ tớ mới biết.” Lúc này Diệp Xuyên mới chú ý tới đứng kế bên Thiệu Khải còn có hai người thanh niên, thân hình cao ráo, bộ dáng nhìn rất hoạt bát. Đứng gần Thiệu Khải là thanh niên có một đôi mắt hình trái hạnh đào xinh đẹp, đang cười tủm tỉm nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Diệp Xuyên. Một người đứng nơi xa hơn, dáng người so với Thiệu Khải cao hơn một chút, gương mặt góc cạnh rõ ràng, màu da ngăm đen, không biết tại sao vừa nhìn thoáng qua Diệp Xuyên lại cảm thấy quen mắt. Thiệu Khải vỗ vai người bên cạnh, “Lại đây, để tớ giới thiệu, đây là bạn nổi khổ của tớ Tiểu Xuyên, sinh viên đại học B. Còn hai người này là bạn cùng phòng, Lý Vinh Phong, Hắc Nhất Bằng.” “Nghe danh đã lâu, Diệp Xuyên.” Lý Vinh Phong lại gần vỗ vai Diệp Xuyên cứ như hai người quen biết từ lâu, “Thiệu Khải hồ ra là nhắc tới cậu, nghe đến nổi thuộc lòng luôn. Cậu có rảnh đến trường chúng tớ chơi.” Diệp Xuyên cười gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Hắc Nhất Bằng. Bởi vì đã có bài học từ Hắc Lục, Diệp Xuyên nhìn không được hỏi một câu, “Ờ. . . Họ của cậu là chữ Hắc nào? Giống như chữ Hạ? Hay là chữ Hắc trong trắng đen?” “Là Hắc trong trắng đen.” Hắc Nhất Bằng nhếch miệng cười cười, gương mặt góc cạnh rõ ràng thoát nhìn thể nhưng lại toát ra nét ôn hòa ngoài ý muốn. Không biết tại sao, Diệp Xuyên cảm thấy nhìn Hắc Nhất Bằng ôn hòa như thế này hẳn là một cậu nhóc có cá tính bùng bình. Ngay sau đó cậu lại phát hiện ra thằng nhóc này còn không thích nói chuyện. Lúc đứng chờ xe cùng một chỗ, chỉ nghe thấy tiếng Thiệu Khải và Lý Vinh Phong tán chuyện như bấp rạn nổ. Trên cơ bản xe mà Diệp Xuyên đi là chuyến cuối cùng trong ngày, bởi vậy không phải đợi lâu xe đã tới rồi. Vội vàng nói với Thiệu Khải câu hẹn gặp lại, Diệp Xuyên liền phóng như điện về phía chiếc xe. Xe bus ịch chạy ra khỏi bến, Diệp Xuyên quay đầu nhìn lại, Thiệu Khải đang cùng Lý Vinh Phong ghé vào nhau nói cái gì đó. Hắc Nhất Bằng đứng ở một bên, hai tay đút trong túi quần. Tư thế như vậy vốn là thả lỏng nhưng bởi vì dáng đứng thẳng tắp của hắn mà ngược lại cảm thấy rất chỉnh tề. Cảm giác quen thuộc lại càng thêm rõ ràng. Diệp Xuyên nhìn không được quay lại nhìn lần nữa. Khoảng cách khá xa, Hắc Nhất Bằng đã được ánh sáng mỏng manh của buổi hoàng hôn nhuộm thêm một đường viền trầm mặc, phảng phất như có tâm sự nào đó không thể nói ra, yên tĩnh mà lại cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Vì trong lòng có điểm nghi ngờ, cho nên khi Diệp Xuyên đến ký túc xá của Thiệu Khải chơi liền đặc biệt để ý đến Hắc Nhất Bằng. Giường của Hắc Nhất Bằng nằm ở phía trên giường của Thiệu Khải, rõ ràng là cả hai giống nhau như đúc từ giường ngủ cho đến dụng cụ, chăn cũng đều xếp thành hình vuông vức như nhau. Nhưng không biết tại sao, nhìn giường của Hắc Nhất Bằng gọn gàng quy củ hơn những người khác vài phần. Diệp Xuyên vẫn cảm thấy mình thu dọn ký túc xá thật sự sạch sẽ, nhưng so với kiểu quản lý quân sự hóa ở ký túc xá đại học an ninh, thì phải gọi là ỏ heo mới đúng, đệm chăn luôn luôn xộc xệch, bàn học khi nào có hứng thì mới dọn dẹp lại. Kỳ thật lúc tập quân sự hồi đầu năm, huấn luyện viên cũng đã dạy bọn họ làm thế nào để gấp chăn ngay ngắn giống như một khối đầu hũ, nhưng quản lý ký túc xá cũng không mấy nghiêm khắc, bình thường chỉ cần quét tước sạch sẽ là được. Nếu so sánh với nơi này thì thiếu đi vài phần tác phong cứng cỏi của thanh niên thời đại mới. Diệp Xuyên đi dạo qua một vòng ký túc xá, sau đó thành thành thật thật ngồi xuống ghế. Mới đầu cậu định ngồi trên giường Thiệu Khải, nhưng lại cảm thấy nơi đó sắp xếp rất chỉnh tề, làm cho người ta thật sự là không dám ngồi. Diệp Xuyên không khỏi tò mò : “Các cậu lúc ngủ chăn cũng đắp thẳng một đường sao?” Thiệu Khải đưa cho cậu ly nước, thuận tay vỗ lên đầu một cái, “Đừng có nói gở.” “Không phải nói gở, chỉ là có chút hiếu kỳ, hỏi chơi thôi.” Diệp Xuyên cảm ly nước, ánh mắt bất giác dừng lại trên người Hắc Nhất Bằng đang gom quần áo ngoài ban công. Cậu nhóc này xem ra thân thể không tồi, trời lạnh như vậy, trên người hắn chỉ mặc một cái áo somi sọc bông, tay áo lại còn xắn lên. Nhìn lại những người khác, tất cả đều áo trong áo ngoài, lại là băng len nữa chứ. “Mặc ít như vậy, không biết có thấy lạnh không?” Diệp Xuyên cảm thấy ký túc xá của bọn họ độ ẩm cũng tạm tạm thôi, tuy chưa đến mức lạnh, nhưng nếu nói là ẩm áp thì tuyệt đối chưa tới. “Đại khái là không lạnh.” Thiệu Khải cười hắc hắc, “Thằng nhóc này khi ở ký túc xá lúc nào cũng chỉ mặc áo somi, đi ra ngoài thì thêm cái áo khoác. Cho đến bây giờ tớ chưa thấy hắn mặc áo len lần nào.” Diệp Xuyên rụt vai, cảm khái nói : “Sức khỏe thật tốt a.” “Có gì đâu.” Hắc Nhất Bằng ôm quần áo đi vào, thuận tay đặt lên giường Thiệu Khải, vừa xếp quần áo vừa lơ đãng nói : “Từ nhỏ sức khỏe đã rất tốt, cũng không sợ lạnh.” Diệp Xuyên tròn mắt láo liên, “Vậy người trong nhà cậu đều như vậy sao?” Hắc Nhất Bằng tay đang xếp quần áo hơi sựng lại, sau đó làm như không có gì nói : “Đại khái là do di truyền. Ba tớ cũng vậy đấy, ông ấy trước kia làm cảnh sát.” “Cảnh sát a.” Diệp Xuyên không khỏi mở to hai mắt, “Cha truyền con nối a.” Hắc Nhất Bằng nhếch miệng cười cười, bên má trái chợt hiện lên một lúm đồng tiền nho nhỏ. Diệp Xuyên về mặt hiếu kỳ tiếp tục hỏi, “Làm cảnh sát rất vất vả, bây giờ ông ấy vẫn còn làm sao?” Sắc mặt Hắc Nhất Bằng sa sầm xuống, giọng nói cũng trở nên gượng gạo, “Ông ấy đã về hưu rồi.” “A, như vậy. . .” Diệp Xuyên hơi sững sốt, không biết nói tiếp như thế nào. Cậu không hiểu chỉ một câu bình thường như vậy tại sao lại khiến cho hắn mất hứng. Có điều, cậu cũng không phải dạng người hay tò mò, cứ quần quít lấy hắn mà hỏi lung tung, chẳng qua là có chút nghi ngờ hắn và Hắc Lục có quan hệ với nhau thôi. Thiệu Khải thấy không khí nhạt nhẽo, vội vàng chuyển hướng đề tài hỏi Diệp Xuyên, “Mỗi ngày cậu đều phải đi làm mà, sao hôm nay rảnh rỗi chạy tới tìm tớ vậy?” Diệp Xuyên thu hồi ánh mắt đang nhìn Hắc Nhất Bằng lại, “Thì tại cuối năm mà, mọi người cũng phải đi ăn tất niên chứ. Nghe nói bọn họ sẽ đi ăn đại tiệc ở khách sạn năm sao, sau đó đi ca tại câu lạc bộ K, nơi đất đỏ nhất thành phố. Tớ chỉ là nhân viên tạp vụ. . . Đi mấy chỗ đó có mà thổ huyết à.” Thiệu Khải nở nụ cười, “Cứ từ từ. Bây giờ cậu chỉ làm nhân viên tạp vụ nhưng đến năm ba là có thể lên đến vị trí trợ lý rồi, tớ đoán chừng sau khi tốt nghiệp còn có hy vọng tham gia vào đội ngũ cùng đi ăn tiệc tất niên với bọn họ.” Diệp Xuyên về phía hắn giả làm mặt quỷ, “Tuân lệnh, sir.” Thiệu Khải thấy cậu cứ chốc chốc lại liếc mắt nhìn trộm Hắc Nhất Bằng một cái, chịu đựng hồi lâu, mãi đến lúc Hắc Nhất Bằng đi ra ngoài, nhéo tai Diệp Xuyên kéo cậu ra ban công, “Tiểu Xuyên, tớ cảnh cáo trước. Tuy rằng cậu là anh em của tớ, nhưng cái chuyện không biết tốt xấu ăn trong bát nhìn trong nồi này cậu tốt nhất là đừng có làm. Mà lỡ làm rồi cũng đừng cho tớ biết.” Diệp Xuyên thuận tay cho hắn một đám, “Nói cái gì đầu không.” Thiệu Khải cầu thả dựa vào lan can, hất đầu về phía sau ký túc xá, “Cậu đừng cho là tớ không thấy này giờ cậu vẫn liếc mắt đưa tình về phía Nhất Bằng nhè. Tớ nói cho cậu biết, người ta là thằng nam thứ thiệt đó. Đừng động vào mà khổ thân a.” “Thèm vào!” Diệp Xuyên nghe hắn nói mà

trần nổi đầy hắc tuyến, “Tớ là loại người đó sao, cậu thật đúng là coi tớ như hái hoa đạo tặc. . .” “Vậy ý cậu là gì?” Thiệu Khải nhìn nhìn, vẻ mặt bán tín bán nghi, “Vừa rồi cậu cứ nhìn hần mãi, làm cho tớ phát sợ.” “Cậu đừng có nói hươu nói vượn.” Diệp Xuyên lại đắm một cái nữa, “Tớ có chút nghi ngờ hần và người tớ đang kết giao có quan hệ. Đề mang họ Hắc, hơn nữa bộ dạng cũng tương tự.” Đối với giải thích của cậu Thiệu Khải có vẻ không tin lắm, “Trực tiếp hỏi người kia của cậu không phải là được rồi sao?” Diệp Xuyên lắc đầu, “Tạm thời lúc này chưa hỏi được.” Thiệu Khải khó hiểu, “Tại sao?” Diệp Xuyên thở dài, “Bởi vì còn có một vấn đề quan trọng hơn cần giải quyết.” Theo như lời Diệp Xuyên thì vấn đề quan trọng đó chính là làm thế nào để thuyết phục được Diệp Thời Tranh. Vợ chồng Diệp Ninh Đức đã quyết định mua nhà ở B thị. Nói cách khác, đối với bên ngoài Diệp Ninh Đức đã chính thức nghỉ hưu, về sau mọi chuyện của Diệp gia sẽ do Diệp Thời Tranh làm chủ. Còn nữa, sau khi về hưu vợ chồng Diệp Ninh Đức đương nhiên là muốn sống ở B thị, chuyện làm ăn của Diệp gia cũng sẽ chuyển dần dần đến đây, vòng luẩn quẩn này lớn như vậy, Diệp gia và tập đoàn Bắc Hồng vốn có làm ăn qua lại. Quan hệ của cậu và Hắc Dục bị phát hiện là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Cho nên Hắc Lục đối với bạn nhỏ Diệp Tiểu Xuyên ân cần dạy bảo : Tiên hạ thủ vi cường, biết không? Bạn nhỏ Diệp Tiểu Xuyên chỉ có thể cắn răng cắn lợi gật đầu, “Biết!” Vì thế, một ngày sau khi năm mới vừa qua đi, Diệp Xuyên ngồi ngay ngắn trong phòng ăn riêng ở nhà hàng Hải Vĩ, kiên nhẫn chờ đợi điều sắp xảy ra, một ngã rẽ của vận mệnh. Cậu còn nhớ rõ khi ở kiếp trước, Kiều Mẫn gọi điện kêu cậu về nhà. Vừa bước vào cửa đã ăn một cái tát thật mạnh, cho tới lúc đó Kiều Mẫn chưa bao giờ động thủ đánh Diệp Xuyên, nhưng một bạt tai kia, nửa bên mặt của Diệp Xuyên liền sưng lên. Kiều Mẫn cơ hồ bị cậu làm cho giật điện lên rồi, một người đàn ông như Diệp Thời Phi mà cũng không giữ được cô. Trong đầu Diệp Xuyên lúc ấy cứ ong ong, cuối cùng cũng chỉ nghe được mỗi một chữ : Cút ! Sắc mặt Diệp Xuyên trắng bệch. Đây hẳn là theo như lời Hắc Lục nói hành động chậm chạp sẽ bị người ta nắm giữ. Lúc này đây đối thành mình chủ động nói ra trước, kết cục có thể. . . Khác biệt hay không? Hắc Lục ngồi ở bên cạnh, vừa uống trà vừa chậm rãi xem tạp chí rượu vang. Dư quang khóe mắt thoáng nhìn thấy Diệp Xuyên cứ liên tục ngó đồng hồ, nhìn không được lác lác đầu cười, “Rốt cuộc em đang lo lắng cái gì?” Diệp Xuyên trừng mắt nhìn, khẩu thị tâm phi biện bạch, “Em không lo lắng.” Hắc Lục đưa tay lên nhẹ nhàng cầm của cậu, ôn nhu nói : “Có tôi ở đây.” Diệp Xuyên cắn môi gật đầu. Hôm nay cậu và Hắc Lục cùng mặc áo len cổ cao màu đen, bất quá, cùng một kiểu áo mặc ở trên người Hắc Lục nhìn có vẻ tao nhã thành thực, ở Diệp Xuyên lại tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế tự nhiên, hơn nữa toát ra vài phần hơi thở cấm dục, ngây ngô mà cảm dỗ. Hắc Lục cảm thấy thiếu niên trước mắt bộ dáng ra vẻ điềm tĩnh nhìn rất đáng yêu, cho dù là khuôn mặt phụng phịu, bất cứ ai nhìn thấy cũng đều liên tưởng đến một bữa đại tiệc tràn đầy mỹ vị lại được bọc một lớp băng mỏng, khiến người ta phải suy nghĩ viễn vông. Cứ miên man như thế cho đến khi tìm lại được ý thức, Hắc Lục thấy mình đã đưa tay qua, dừng lại trên đôi môi hồng nhạt nhẹ nhàng vuốt ve. Xúc cảm nơi đầu ngón tay mềm mại trơn bóng và lạnh lạnh, chẳng khác chi một loại trái cây mọng nước, tưởng chừng như chỉ cần nhẹ ép xuống sẽ chảy ra nước mật ngọt ngào. Hắc Lục bất động thần sắc, lại chợt có cảm giác khát khô cả cổ. Đã thật lâu hần chưa từng có loại cảm giác không khống chế được như thế này. Nhưng trước mặt cậu nhóc này, hần lại luôn giống như mấy tên chơai chơai. Mỗi một lần cảm xúc đều đến bất ngờ và mãnh liệt, đến nỗi khó có thể chống đỡ. Diệp Xuyên cúi đầu xuống, ánh mắt hơi bất an dừng trên mặt Hắc Lục, vô thức muốn tìm kiếm một sự hỗ trợ. Hắc Lục xoa dịu nhìn về phía cậu cười cười, “Đừng khẩn trương.” Vừa mở miệng mới ý thức được thanh âm của mình hơi khàn, Hắc Lục nhẹ ho khan hai tiếng, khi ngẩng đầu lên đã thấy trên mặt Diệp Xuyên chậm rãi hiện ra biểu tình xấu xa. Hắc Lục đang định cảnh cáo cậu không được giờ trò mèo, thì thấy cậu dùng răng nanh nhọn nhọn nhẹ nhàng cạy xát lên mấy ngón tay của mình. Hắc Lục cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều run rẩy theo. Không phải là đau đớn, răng nanh đè ép tạo ra cảm giác hơi tê và ngứa ngứa, theo mạch máu xông thẳng lên não, giống như tia chớp vậy. Tiếng thờ dốc của Hắc Lục chợt gia tăng. Diệp Xuyên lại giống tiểu hồ ly dường như muốn cười rộ lên. Bên này cậu ngậm đầu ngón tay Hắc Lục chơi đùa vui đến chẳng còn nhớ gì, dư quang khóe mắt lại thoáng nhìn thấy một bóng người mặc áo màu nhạt ngoài cửa phòng, làm cậu bị dọa không ít, Diệp Xuyên lập tức hoảng sợ nhảy dựng lên. Cái bàn bị cậu va chạm thật mạnh, mấy thứ đồ trên bàn ngã đổ loạn xạ cả lên. Nhìn thiếu niên vài giây trước còn trung vẻ mặt cười xấu xa, giờ khắc này lại hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, chân tay luống cuống giống như con thỏ nhỏ bị kinh hách, Hắc Lục bỗng nhiên cảm thấy đau lòng. Hần đứng dậy vỗ nhẹ nhẹ lên vai Diệp Xuyên, quay đầu hướng về phía người ngoài cửa khách khí gật đầu chào, “Diệp tiên sinh, mời vào.” Ánh mắt phức tạp của Diệp Thời Tranh dò xét qua lại trên mặt của hai người. Mãi đến khi Diệp Xuyên nom nớp lo sợ kêu một tiếng anh cả, mới hồi phục lại tinh thần. Đến lúc này, anh mới chú ý tới hai người trước mặt mặc áo len giống nhau, tâm tình Diệp Thời Tranh nhất thời lại rối lên. Loại trang phục tình nhân này là một loại ám chỉ, hay dùng để thị uy vậy kia. Hai người gọi lão tử vào nơi này, không nói hai lời trước tiên ném một quả bom hạng nặng như vậy, cho dù muốn nói ra cũng kính nhờ các người vòng vo một chút có được không? Thậm chí lấy cớ giống như lần trước. . . Lúc này Diệp Thời Tranh đã đem tình hình trước mắt cùng với cuộc chạm mặt lần trước liên kết với nhau, đầu óc vốn đang bị vây trong trạng thái hỗn loạn lập tức liền phần nộ : Thì ra lần trước đụng mặt bọn họ chính là lão lưu manh này lừa gạt em út nhà mình hèn hèn ! Diệp Thời Tranh trừng mắt liếc nhìn Diệp Xuyên đang cố gắng bình tĩnh ngồi xuống trước mặt mình, có loại cảm giác uất nghẹn khi rèn sắt không thành thép, “Thế này là sao?” Hắc Lục từ trong tay người phục vụ cầm chai rượu, phát tay ý bảo các cô đi ra ngoài. Hần cầm hai cái ly rót đầy rượu, để một ly trước mặt Diệp Thời Tranh, vô cùng thành khẩn nói : “Diệp tiên sinh. . .” Diệp Thời Tranh nâng tay lên ngăn hần lại, “Hắc tổng mời ngồi, trước hết tôi muốn nghe Tiểu Xuyên giải thích.” Tim Diệp Xuyên đập thình thịch, kỳ thật trước đó cậu đã chuẩn bị tâm lý rằng Diệp Thời Tranh sẽ phẩy tay bỏ đi. Thế nhưng anh ấy chịu ngồi xuống, lại còn tâm bình khí hòa yêu cầu mình giải thích. Đây có phải là một khởi đầu tốt hay không? May mà Diệp Xuyên không có thuật đọc tâm. Nếu có cậu sẽ kinh hãi phát hiện giờ khắc này trong đầu Diệp Thời Tranh đang tính toán tìm người có thể làm cho Hắc Lục biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Diệp Thời Tranh cảm thấy mình cần phải uống một ngụm rượu để trấn tĩnh lại. Nhưng uống xong mới kịp nhận ra ly này là vừa rồi Hắc Lục rót cho mình, vì thế lại càng thêm khó chịu. Kỳ thật anh ngồi ở chỗ này, nói là muốn nghe Diệp Xuyên giải thích, thực ra chỉ là muốn mượn cớ để bình ổn tâm trạng, giúp mình bình tĩnh lại. Theo như anh thấy, chuyện này hoàn toàn chẳng có gì để giải thích. Không phải tất cả đều rõ ràng sao? Bộ dạng Diệp Xuyên xinh đẹp, tuổi còn trẻ, tính tình lại đơn thuần, có đôi khi hành vi hơi càn quấy, nhưng kỳ thật rất mềm lòng. Dễ bị lừa. Mà người đàn ông ngồi đối diện kia, tuổi cũng xấp xỉ với mình, chuyện gì chưa từng trải qua? Hần là kẻ có tiền, cũng có chút thế lực, giao du qua lại toàn với những người thành đạt, chắc chưa gặp qua một cậu nhóc dạng như thế này. Hơn nữa nhìn hần là biết, nhân viên dưới quyền không biết bao nhiêu là thiếu nam thiếu nữ, việc nói ra lời ngon tiếng ngọt nhất định là tay tổ rồi, lừa được một người vừa là của hiếm lại ngọt như Diệp Xuyên, còn không phải hời to rồi ư? Diệp Thời Tranh suy nghĩ đến nhúc nhích cả đầu, Diệp Xuyên sẽ nói với mình như thế nào? Anh ấy rất tốt với em? Hay là anh ấy yêu em? “Anh à.” Diệp Xuyên hít sâu một hơi, hai bàn tay để trên mặt bàn cứ xoắn chặt lại với nhau. Từ góc nhìn của Diệp Thời Tranh có thể thấy rõ ràng các đốt ngón tay trắng bệch. Diệp Thời Tranh không khỏi có chút mềm lòng. Anh bỗng nhiên nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng của Diệp Xuyên. Khi đó mình vừa mười sáu tuổi, cũng đã cao hơn ba rồi,

bây vậy khi anh thấy thẳng nhóc nằm cuộn mình trên giường bệnh, gần như nghĩ đến câu chỉ mới bốn năm tuổi là cùng. Cũng một đôi tay giống như thế này, chỉ có điều nhỏ và gầy guộc hơn, trên giường bệnh gất gao nắm chặt tay của cha, làm thế nào cũng không chịu buông ra. Đôi mắt trừng trừng mở lớn, nhưng lại trống rỗng không có biểu hiện gì, rất giống một con thú nhỏ bị dồn đến đường cùng. “Anh.” Ngón tay Diệp Xuyên vẫn không buông ra, cứ vịn vào mãi, giọng nói so với vừa nãy thoáng bình tĩnh hơn, “Em biết nhất thời anh không thể chấp nhận được chuyện này.” Điều này không phải vô nghĩa sao. Diệp Thời Tranh nghĩ thầm : Đồi bại thì ai có thể chấp nhận được chứ. Đứa nhóc vẫn được mình che chở dưới đôi cánh cứ như vậy hoàn toàn bị già lưu manh kia dụ dỗ đi mất. Hơn nữa xem tư thế này, đúng kiểu bị bán còn quay đầu giúp người ta đếm tiền đi. Ngay lúc này mình không phun ra một búng máu, đã được xem như là định lực kinh người rồi. Diệp Thời Tranh tâm phiền ý loạn, kể tiếp nó lại nói cái gì đây? Anh ấy không có lừa gạt em? Anh ấy thật sự rất tốt với em? “Anh.” Có lẽ là thái độ bình tĩnh của Diệp Thời Tranh đã tiếp thêm dũng khí cho Diệp Xuyên nói tiếp, thẳng nhóc này cư nhiên lấy hết can đảm nâng đầu lên, “Anh à, đối với em mà nói chuyện này rất quan trọng. Cho nên em muốn chủ động nói với anh, chứ không phải sau này ở nơi nào đó anh nghe người khác bàn tán mới chạy đến hỏi em.” Phải chăng Diệp Xuyên muốn nói ở trong lòng nó địa vị của mình rất là quan trọng? Tinh thần Diệp Thời Tranh này giờ chịu đủ loại đã kích nhất thời cảm giác được vài phần vui mừng kì lạ : Cuối cùng cũng không uổng công thương nó. Có điều, nghe lời ông tiếng ve từ người khác chạy tới hỏi nó là sao? Diệp Xuyên vô thức liếc mắt nhìn Hắc Lục ngồi bên cạnh. Hắc Lục chỉ im lặng, vẻ mặt không có một giọt sóng sợ hãi nào. Chỉ khi Diệp Xuyên nhìn qua mới mỉm cười trấn an cậu. Diệp Xuyên dường như được sự cổ vũ rất lớn, những câu nói cứ mãi nghẹn lại ở trong lồng ngực mà có thể nói ra một hơi. “Thực sự là em không cách gì có thể gần gũi với phụ nữ . Lại cảm thấy Hắc ca là người không tồi, tính cách cũng đúng kiểu em thích, bọn em rất hợp nhau. Trước mắt. . . Chúng em xem như đang trong tình trạng tạm sống chung.” Diệp Thời Tranh tròn mắt há hốc mồm. Anh cảm thấy lời Diệp Xuyên nói khác biệt hoàn toàn với những gì mình mong muốn được nghe. Cái gì mà không thể gần gũi phụ nữ? Rồi lại tính cách cũng đúng kiểu em thích? Còn có, còn có, cái gì. . . là. . . là. . . Tạm sống chung? ! Ý nói là bọn họ không ở chung một chỗ, nhưng thỉnh thoảng lên giường cùng nhau đúng không? Diệp Thời Tranh cảm thấy lúc này quả thật mình muốn học máu, “Tôi. . . Trời ạ, Hắc Dục, anh không thấy nó vẫn còn là một đứa trẻ sao? !” Hắc Lục nuốt nửa thìa phụn ngưng rượu vừa uống ra, “Chỉ có anh mới cảm thấy em ấy còn nhỏ thôi! Diệp Thời Tranh anh có mắt nhìn hay không ạ, Xuyên Nhi sắp mười chín ! Em ấy biết mình đang làm cái gì.” “Mẹ kiếp anh thì sắp hai mươi chín còn gì!” Diệp Thời Tranh tức giận đến nổi muốn lật bàn. “Ý anh muốn nói là tôi trâu già mà gặm cỏ non chứ gì.” Hắc Lục lấy tờ khăn giấy lau khóe miệng, “Tuổi tác quan trọng như vậy sao?” “Mẹ nó tuổi tác đúng là trên căn bản không thành vấn đề !” Diệp Thời Tranh quả thực muốn đánh người, “Ồ tuổi này Tiểu Xuyên đối với chuyện tình yêu nam nữ, căn bản là chưa có nhận thức được. Cái gì mà không thể gần gũi nhân. . . Loại chuyện ma quỷ này đều là anh dạy nó nói đúng không?” “Suy đoán của anh cũng không phải là không có cơ sở.” Hắc Lục đưa bàn tay ra làm một cử chỉ bắt đắ dĩ, “Có điều, Diệp Thời Tranh này, chúng ta tốt nhất nên bình tĩnh một chút. Nếu anh xem Xuyên Nhi là một đứa trẻ, vậy xin anh chú ý đến thái độ của mình, không cần dọa trẻ con như vậy .” Diệp Thời Tranh liếc mắt nhìn Diệp Xuyên đứng một bên sắc mặt trắng bạch, gắng gượng đè ép cơn tức đang dâng trào xuống, “Em nói tiếp đi.” “Em không còn gì muốn nói.” Diệp Xuyên cúi đầu đến bên Hắc Lục ngồi xuống, “Anh à, bọn em đến với nhau. Cả hai đều không có gì sai. Chỉ vậy thôi.” Diệp Thời Tranh lại cảm thấy muôn bức hóa. “Em biết, nhất định là anh cảm thấy em còn trẻ không biết gì, cho nên bị người ta lừa. Nhưng chẳng phải vậy đâu, không có ai gạt em cả, người này là em tự mình lựa chọn. Anh, em biết mình đang làm cái gì, thật mà.” Nhìn ánh mắt sáng long lanh của Diệp Xuyên, Diệp Thời Tranh giật mình cảm thấy mới chỉ một đoạn thời gian ngắn ngủi không chú ý tới nó, thẳng nhóc này, thế nhưng ngay lúc mình không ngờ nhất nó đột nhiên trưởng thành. Diệp Thời Tranh bỗng nhiên nói không nên lời. Anh còn nhớ rõ thời kỳ niên thiếu Diệp Xuyên quậy cũng rất dữ, cứ ba ngày thì có hai lần đánh nhau. Khi đó bởi vì Diệp Ninh Đức thường xuyên đi công tác, Kiều Mẫn cũng theo ông, hai vợ chồng không ở nhà, đăng ký cho thầy cô trong trường đều là số điện thoại của Diệp Thời Tranh. Diệp Xuyên làm ra chuyện gì thầy cô luôn tìm anh mắng vốn, mỗi lần nghe tiếng chuông điện thoại anh liền đau đầu. Lại không thể nói cho Diệp Ninh Đức nghe, Diệp Thời Tranh nghĩ nghĩ, chỉ có thể phái hai người trợ lý suốt ngày đi theo nó. Khi đó, Diệp Thời Tranh cảm thấy mình chưa từng gặp qua đứa nhỏ nào mà quậy giống như Diệp Xuyên vậy. So với nó Diệp Thời Phi lành lặn hơn nhiều lắm, ở bên ngoài gây họa cho tới bây giờ đều tự mình xóa sạch dấu vết, làm cho người ta không nắm được một chút nhược điểm. Nó rất khôn khéo, chuyện gì cũng tự giải quyết, chưa bao giờ cần người khác hỗ trợ. Nhưng không thể không nói, bản tâm cũng là một loại ràng buộc, ít nhất đối với Diệp Thời Phi anh sẽ không mất quá nhiều tâm tư. Diệp Thời Tranh vẫn cảm thấy, toàn bộ Diệp gia, từ trên xuống dưới, cũng chỉ có mỗi Tiểu Xuyên luôn luôn gặp rắc rối này là thực sự cần mình. Nhưng mà giờ đây, đứa nhỏ này cứ như vậy bị người ta cướp đi mất. Bên cạnh nó là một người đàn ông khác, sau này nếu có gây họa cũng sẽ không mất xam mày tro chạy đi tìm mình cầu cứu nữa. . . Ngay từ đầu, Diệp Thời Tranh đã cảm thấy ý nghĩ của mình có chút không thích hợp, đến bây giờ mới nhận thức được rốt cuộc là sai ở chỗ nào: Anh đương nhiên để ý chuyện Diệp Xuyên yêu một người đàn ông, mà không phải là một cô gái. Nhưng điều anh càng để ý hơn là... Diệp Xuyên đã trưởng thành. Nó lớn rồi, không còn cần mình nữa. Diệp Thời Tranh tự hỏi chính mình : Nếu lúc này Diệp Xuyên dẫn đến một cô gái, mình có dễ chịu hơn hay không? Diệp Thời Tranh không thể không thừa nhận chuyện này là thật : Cho dù người Diệp Xuyên dẫn đến là ai. Trong lòng anh cũng không quá cao hứng. Đương nhiên cái tên Hắc Dục trước mắt này càng thêm tồi tệ. Diệp Thời Tranh trầm mặc làm cho Diệp Xuyên không tự chủ được cảm thấy hoảng hốt. Cậu từ bên cạnh bàn đi qua, thật cẩn thận ngồi xuống bên chân anh, “Anh?” Diệp Thời Tranh vô vô tóc của cậu, trong lòng cảm xúc trăm mối ngổn ngang, nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt. Trong phòng im lặng, bên ngoài nhẹ nhàng vang lên tiếng gõ cửa, nhân viên phục vụ đem đồ ăn lên. Diệp Xuyên không hề nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế nửa ngồi nửa quỳ này hơi ngược đầu nhìn Diệp Thời Tranh. Ánh mắt tha thiết, mang theo một chút lo lắng. Hắc Lục lại trầm mặc nhìn bọn họ biểu diễn kịch cảm. Không khí trong phòng nặng nề mà kì lạ, nhân viên phục vụ đem đồ ăn đến đầu cũng không dám ngừng lên. Cá dĩnh hấp nước dừa, cá tuyết chiên, lẩu đậu cá, tôm hùm trộn gỏi. . . Đây là những món Diệp Thời Tranh thích ăn. Không cần phải nói cũng biết ý muốn lấy lòng ăn nấu bên trong. Diệp Thời Tranh bỗng nhiên cảm thấy cái mũi cay cay. Những món mà anh ưa thích này, ngay cả mẹ mình cũng không nhớ rõ ràng như vậy. Hắc Lục không khỏi thờ dài, “Diệp Thời Tranh, kỳ thực tôi có thể hiểu được tâm trạng của anh.” “Nói thật dễ nghe.” Diệp Thời Tranh cười lạnh, “Anh hiểu được cái gì ạ.” Hắc Lục cúi đầu đẩy đĩa bò xào măng đến trước mặt Diệp Xuyên. Hắn biết cậu nhóc này không thích ăn hải sản, sỡ dĩ hẹn ở chỗ này, hoàn toàn là vì dựa theo khẩu vị của Diệp Thời Tranh. “Không có gì mà không thể hiểu.” Ánh mắt Hắc Lục ôn hòa đảo qua mặt Diệp Xuyên, rồi trở lại trên mặt Diệp Thời Tranh, “Tôi cũng có em trai.” Hai chữ em trai một lần nữa làm cho Diệp Thời Tranh trầm mặc. Diệp Xuyên vẫn còn ngồi trước mặt anh, trong ánh mắt ngoại trừ niềm mong chờ, còn pha lẫn nhiều cảm xúc khác nữa. Diệp Thời Tranh không nén được tiếng thở dài, “Em thật sự hiểu rõ chứ?” Diệp Xuyên gật gật đầu. “Anh sẽ không nói gì cả.” Diệp Thời Tranh sờ sờ đầu của cậu, “Em hãy còn trẻ, dù sao có đi thêm một đoạn đường vòng cũng không hao tổn gì. Anh không ép buộc em. Có lẽ qua vài năm nữa em sẽ có ý muốn xây dựng gia đình riêng của mình.” Diệp Thời Tranh bỗng nhiên cảm thấy mình đã thông suốt rồi. Diệp Xuyên dù sao cũng còn nhỏ, người trẻ tuổi mà, đương nhiên là ăn chơi trác táng rồi, khó tránh không kiểm chế được bản thân mình. Xung quanh nó rất nhiều cậu ấm cô chiêu, kể cả mình không phải đôi khi cũng như vậy sao? Dù nam hay nữ cũng thế thôi , những chuyện hỗn loạn hơn mình cũng đã gặp qua không biết bao nhiêu, Tiểu Xuyên chỉ là tìm một người đàn ông thành thực để thử nghiệm cảm giác yêu đương mà thôi, thật sự không có gì phải ngạc nhiên. Nói không chừng loại tâm lý kì dị này là do thiếu tình thương của người cha. Diệp Thời Tranh cảm nghĩ càng thấy có lý. Nếu như do tâm lý có vấn đề, phát tiết được cũng tốt. Không phải các chuyên gia đều nói, triệu chứng tâm lý không thể đè nén, càng chịu nhiều áp lực lại càng thêm nghiêm trọng. Bệnh tâm thần không phải đều bắt đầu như vậy sao? Hắc Lục nghe xong lời này sắc mặt cũng không khỏi âm trầm xuống. Diệp Thời Tranh này bộ tính hại chết mình sao? Rõ ràng là châm ngôn lì gián. . . Vậy mà cũng kêu là không nói cái gì à? Hắn lại còn muốn nói cái gì nữa đây. . . Không phải định nói đó là tình yêu mù quáng chứ? Diệp Thời Tranh nói thêm : “Cứ chơi cho thỏa thích đi, mỗi tình đầu sao, ai cũng có mà. Nhưng không nên vì vậy mà sao lãng việc học. Đã là đàn ông, dù sao cũng phải đem sự nghiệp đặt lên hàng đầu. Tình tình yêu yêu cái gì chứ, không ăn cũng không mặc được, thế giới này thực tế hơn những gì em tưởng tượng. Nếu như em cái gì cũng không có, lúc đó còn ai xem em là bảo bối

nữa chứ.” Nói tới đây anh còn có thắm ý liếc mắt nhìn một ai đó đang ngồi gần đấy. Diệp Xuyên lại gật gật đầu. Cậu nhớ rõ ở kiếp trước anh ấy cũng từng nói với mình tương tự như vậy, nhưng vào lúc đó trong mắt cậu chỉ có một Lý Hành Tung. Diệp Thời Tranh tận tình khuyên bảo nói ra những lời này mình cũng không thật sự lắng nghe. Sau này Diệp Thời Tranh chẳng quan tâm đến cậu cũng bởi vì anh ấy hoàn toàn thất vọng rồi. Diệp Thời Tranh lại liếc mắt nhìn Hắc Lục đang ngồi với sắc mặt âm trầm, giọng nói tăng thêm sức nặng, “Em trai của Diệp Thời Tranh tôi đây, có thể nói chuyện yêu đương với một người đàn ông, nhưng tuyệt đối không phải là một món đồ để cho người ta chơi đùa. Hắc Lục, nếu anh có thể kích động Tiểu Xuyên đến trước mặt tôi come out, có phải cũng nên nói cái gì đó hay không?” Hắc Lục hờ hững nhìn anh, “Nếu để chơi đùa, tôi sẽ không tìm đến em ấy.” Diệp Thời Tranh hừ mũi một tiếng. Thầm nghĩ mình đang mong chính miệng hắn nói ra những lời kịch cầu huyết sao? Nói rằng tôi là đối với hắn thật tâm? Hay là. . . Tôi thực sự yêu hắn linh ta linh tính? “Anh có thể cho rằng Xuyên Nhi muốn tìm một người để thử nghiệm yêu đương.” Hắc Lục lắc lắc đầu, trong ánh mắt hơi toát ra vẻ không đồng ý, “Nhưng tôi thì không phải như vậy.” Diệp Xuyên nhìn hắn, vô thức nín thở. “Tình yêu tôi không hiểu được. Tôi cũng sẽ không đem điều mà mình không hiểu đi lừa dối người khác.” Hắc Lục nhìn hai gương mặt không có điểm nào giống nhau ở trước mắt này, ngừng lại một chút rồi nói: “Nhưng Diệp Thời Tranh, tôi có thể nói cho anh biết, tôi xem cậu nhóc này như người thân của mình.” Diệp Xuyên cảm thấy ngực mình dường như bị cái gì đập vào, đôi mắt lập tức đỏ lên. Hắc Lục hướng về phía cậu cười cười, rồi quay đầu nhìn Diệp Thời Tranh. Diệp Thời Tranh trung ra vẻ mặt như là muốn ối, anh cảm thấy cậu người nhà này của Hắc Lục so với lời kịch mà mình kỳ vọng cái gì mà thật tâm yêu nhau càng thêm cầu huyết. Mẹ nó, quả nhiên mình đã đánh giá thấp lão lưu manh thủ đoạn này. Hắc Lục im lặng mỉm cười, “Diệp Thời Tranh, nói thật ra thì, Xuyên Nhi muốn nói với anh chính là em ấy thực sự xem anh là anh trai. Nếu không nói anh cũng đâu làm được gì. Dù sao thì thời buổi bây giờ, có mấy người nói cho gia đình biết chuyện yêu đương của mình? Anh có nói với gia đình về người phụ nữ ở bên cạnh mình hay sao? Em trai của anh có nói về bạn bè nam nữ của nó với anh không? Hay là có nói với cha mẹ không?” Diệp Thời Tranh không lên tiếng. Hắc Lục nói tiếp: “Cho dù là anh đứng trên lập trường dạy dỗ em trai, vậy có phải anh đang can thiệp vào tự do luyến ái của người khác hay không? Tôi và Xuyên Nhi kết giao kỳ thật là một chuyện hoàn toàn không quan hệ gì tới anh.” Biểu tình của Diệp Thời Tranh vô cùng giận dữ. Hắc Lục làm một động tác trấn an, ý bảo anh nghe cho hết lời của mình, “Tôi nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy nói với anh một tiếng cũng tốt. Xuyên Nhi coi trọng cảm nhận của người trong gia đình, là một cậu nhóc xem trọng tình cảm. Tôi cũng thích điểm này của em ấy. Thế thì Diệp Thời Tranh, đứng ở góc độ của người quan sát, có thể cần nhắc, châm dầu thổi gió châm ngòi li gián cũng được. Nhưng anh thử ngẫm lại xem, không có Hắc Lục tôi đây, có thể còn những người khác, nói không chừng em trai bảo bối của anh còn có thể gặp phải. . . Một tên lưu manh. Anh có thể cả đời giám hộ em ấy? Dem em ấy buộc vào thắt lưng? Hay bỏ vào tù khóa lại?” Diệp Thời Tranh cười lạnh, “Không cần phải lòng vòng như vậy, muốn gì cứ nói thẳng ra đi.” “Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh.” Hắc Lục mỉm cười, “Chuyện anh có thể làm chính là xử lý tốt việc làm ăn của Diệp gia, làm cho thể lực của Diệp gia trở nên khỏe mạnh, để em trai bảo bối có một bối cảnh mà người khác không dám xem thường. Theo ý của tôi, đây mới là sự bảo vệ tốt nhất anh dành cho em ấy.” Diệp Thời Tranh trầm mặc. “Để cho em ấy được sống theo ý mình.” Giọng của Hắc Lục trầm thấp thuần hậu, giống như một ly Black Russian uống lúc nửa đêm, mang theo hương vị dụ hoặc, “Tùy tâm sở dục, bởi vì phía sau đã có anh là chỗ dựa vững chắc.” “Tôi quả thực là đã xem nhẹ anh, Hắc tông.” Diệp Thời Tranh chậm rãi lắc đầu, vẻ tươi cười bên môi mang theo chút giễu cợt, “Bây giờ tôi có thể hiểu được Tiểu Xuyên vì sao lại thua trong tay anh.” Hắc Lục nhìn thẳng anh một lát, trên mặt chậm rãi hiện lên một nụ cười xuất phát từ nội tâm, “Lại nói, tôi cũng từng tuổi này rồi, anh còn muốn tôi nói ra cái gì mà tôi thật sự thương em ấy này nọ sao? Em trai anh so với tôi còn rất trẻ, lo lắng sẽ bị vứt bỏ hẳn là tôi mới đúng, không phải sao?” Diệp Thời Tranh xoay đầu sang hướng khác, nhưng cũng không quên cười nhạt, “Tôi thật mong chờ ngày anh bị vứt bỏ đấy.” Có lẽ hẳn là nên thề thốt nói mình sẽ thật tâm đối với. . . Hắc Lục vừa nghĩ như vậy vừa chậm rãi cụng ly với Diệp Thời Tranh, “Vậy chúng ta cứ chờ xem.” Diệp Thời Tranh cười lạnh, “Thì cứ chờ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Bởi vì hôm nay là cuối tuần, cho nên sau khi tiễn Diệp Thời Tranh, Diệp Xuyên đi theo Hắc Lục cùng nhau về hoa viên Gia Đức qua đêm. Khi xe chạy ra khỏi bãi đỗ xe của khách sạn, rồi cuộc Diệp Xuyên không kiềm nổi sự tò mò về một vấn đề, bèn cất tiếng hỏi, “Thật sự anh có em trai hả?” Hắc Lục không lên tiếng, đưa một bàn tay nhéo nhéo cằm của cậu. Diệp Xuyên nắm bàn tay không mấy thành thật, ra vẻ vô tình tiếp tục hỏi, “Chiều cao cũng gần bằng anh?” Bàn tay đang cầm vô lăng của Hắc Lục hơi sựng lại, khi đưa mắt nhìn qua, thần sắc bình tĩnh, sóng mắt không lay động, “Em nhìn thấy ai? Nhất Bằng?” “Thật sự là em trai hả?” Diệp Xuyên cũng cảm thấy rất bất ngờ. Khóe miệng Hắc Lục gật gật lại thành một đường thẳng. “Cậu ta ở chung phòng với bạn của em.” Diệp Xuyên có hơi cao hứng, giống như vô hình trung quan hệ của mình cùng Hắc Lục thêm gần gũi vài phần, “Em liếc mắt một cái liền nhận thấy hai người rất giống nhau.” “Giống sao?” Hắc Lục hơi nhếch khóe miệng, trong giọng nói nghe như lại đang thờ dài. Diệp Xuyên dùng sức gật đầu, tay trái đưa lên mặt Hắc Lục sờ soạng một hồi, “Chỗ này, chỗ này, thậm chí ở đây nữa đều giống nhau như đúc, lại cùng mang họ Hắc, cho nên em liền đoán ngay là người thân.” Hắc Lục cảm lấy tay cậu, nắm chặt lấy. Tuy rằng đang ở trong xe, Diệp Xuyên vẫn có chút chột dạ nhìn nhìn ra xung quanh. Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, vài người qua đường bao bọc trong trang phục vải bông thật dày đi lại vội vàng, không ai chú ý tới hành động mờ ám thoáng qua bên trong xe. Diệp Xuyên rất thoải mái cúi đầu cắn một cái lên đầu ngón tay của Hắc Lục. Hắc Lục nhếch miệng nở nụ cười. Hắn rất thích Diệp Xuyên ở trước mặt mình không kiêng nể gì giờ trò trêu chọc. Hơn nữa trước mặt người khác Diệp Xuyên luôn là một bộ dáng xa cách, chỉ khi ở chung với mình mới can rở và làm nũng, khiến cho hắn có cảm giác thỏa mãn. Hắc Lục cảm thấy cũng chỉ có những lúc như thế này, Diệp Xuyên mới có bộ dáng mà một cậu nhóc ở lứa tuổi này nên có. “Hình dáng khuôn mặt rất giống, cái mũi cũng vậy.” Diệp Xuyên nghĩ nghĩ, rồi nói thêm: “Lần sau đến trường Thiệu Khải chơi, em phải nhìn kỹ mới được.” “Nhìn kỹ cũng không sao,” Hắc Lục do dự một chút, vẫn quyết định nhắc nhở cậu nhóc đang lạc quan một cách mù quáng này một chút, “Nhưng tốt nhất là không nên nói với nó rằng em quen biết tôi.” Diệp Xuyên hơi hơi sững sốt. Lời này ý là người trong nhà cũng không biết tính hướng của hắn sao? “Không cần suy nghĩ lung tung.” Hắc Lục nhéo nhéo mặt của cậu. “Tôi thì không sao. Là Nhất Bằng từ vài năm trước đã bắt đầu không thừa nhận tôi. Nếu em nói là mình quen biết anh trai của nó, ngay lập tức nó sẽ trở mặt với em.” “A?” Diệp Xuyên lần này thật sự kinh ngạc, “Thoạt nhìn tính tình của Hắc Nhất Bằng cũng không tồi mà.” “Đó là ở trước mặt người ngoài.” Hắc Lục lắc đầu, “Tôi đề nghị em không nên va chạm với cái đình này.” Diệp Xuyên khó hiểu, “Vì sao?” “Cảm thấy mất thể diện.” Trong vẻ mặt của Hắc Lục mang theo ý giễu cợt, “Người ta nói anh trai của nó năm thứ ba đại học thi tham gia băng đảng giang hồ, đâm mình vào trong đó, chẳng những bị đuổi học, thậm chí còn cắt đứt quan hệ cùng người nhà. Ước mơ của nó là phải làm cảnh sát, tính tình lại tâm cao khí ngạo như vậy, đương nhiên sẽ không muốn nhận thức tôi.” Diệp Xuyên cân nhắc trong chốc lát, vẫn cảm thấy bán tín bán nghi, “Vậy chuyện kia là như thế nào? Ý em là anh đã học đến năm thứ ba, sao tự nhiên lại nghĩ đến chuyện gia nhập băng đảng?” Hắc Lục thùy hạ làn mi giấu đi vẻ xót xa nơi đáy mắt. “Phải có lý do gì đó chứ?” Diệp Xuyên

khó hiểu, theo bản năng trong lòng sinh ra vài phần cảm giác thương xót, “Anh thông minh như vậy, thấy thế nào cũng không phải là loại người nóng đầu lên thì đi già nhập vào bang phái mà.” Hắc Lục cảm lấy tay cậu đưa tới bên môi, nhẹ nhàng hôn lên. Đột nhiên trái tim Diệp Xuyên nhói lên, dường như cảm thấy không đành lòng. Chính cậu cũng không rõ tại sao bất thành linh lại có cảm giác này. Hắc Lục không hề động, thậm chí biểu cảm cũng không có một thay đổi nhỏ nào, nhưng Diệp Xuyên cảm thấy nét mặt của hắn có hơn vài phần lạnh lẽo. Ngay cả một động tác nhìn như bình thường là cầm tay của mình, cũng phảng phất ẩn chứa một ám chỉ vi diệu nào đó, giống như đang tìm kiếm một sự an ủi trong im lặng. Diệp Xuyên bỗng nhiên có chút hối hận, một câu nói vô tâm của mình gợi cho hắn nhớ lại những kí ức không mấy dễ chịu. Cậu thử giật giật ngón tay, Hắc Lục nắm tay cậu chặt hơn không có ý buông lỏng. “Kỳ thật em không phải muốn truy vấn cái gì. Chỉ là có chút tò mò, anh cứ xem như em chưa nói gì cả.” Diệp Xuyên lắc tay của hắn, “Đừng rồi, trong nhà còn có cái gì ăn được không, vừa rồi chỉ lo đón ý anh của em, cũng ăn không được mấy miếng, đói muốn chết. . .” “Không có gì là không thể nói.” Hắc Lục khẽ in lên một nụ hôn trên đầu ngón tay của cậu, giọng nói như một tiếng thờ dài, “Chẳng qua việc này đã lâu không còn bận tâm nghĩ đến, có lẽ là. . . Không biết nên nói như thế nào.” “Cho dù không nói cũng chẳng sao, sau này có cơ hội mình lại nói tiếp.” Diệp Xuyên sáp lại gần đưa tay lên đầu hắn vuốt nhẹ. Tóc Hắc Lục cắt ngắn ngắn, sợi tóc lại cứng, ngón tay xẹt qua cơ hồ có thể nghe được tiếng sần sật nho nhỏ. Hắc Lục cười cười, “Ừ, cuối tuần, đừng nói chuyện không vui.” Diệp Xuyên bị hai chữ cuối tuần làm cho tâm hồn lay động, cảm thấy không khí trong xe không hiểu sao lại nóng lên. Lúc cậu nắm ngón tay của Hắc Lục ở nhà hàng Hải Vĩ, nhìn hắn bởi vì một động tác nhỏ trong lúc vô tình của mình mà động tình, kỳ thật từ tận đáy lòng cũng có một tia mừng thầm. Là đàn ông, ai cũng thích mình là người nắm quyền chủ động. Nhưng vừa rồi cậu mới phát hiện, thậm chí Hắc Lục không có bất cứ động tác gì, chỉ cần một ánh mắt, một cái nhìn như lơ đãng là có thể khiến khích được xúc cảm của mình. Nội tâm Diệp Xuyên sinh ra một loại cảm giác thực vi diệu. Đó là cảm giác thất bại. Chán nản đồng thời lại bị dụ hoặc. Khi Hắc Lục dừng xe chờ đèn xanh, Diệp Xuyên không chút do dự rướn người qua bên ghế lái, trong hơi thở dồn dập hôn lên môi hắn. Đêm nay trải qua nhiều chuyện, thật sự là thử thách người ta mà, một khi thần kinh bị căng thẳng được buông lỏng, thân thể liền phá lệ bắt đầu bức thiết mong chờ một số điều dữ dội hơn. Trời mới biết vì chuyện đêm nay cậu phải hao tổn biết bao nhiêu tâm tư, may mắn là bọn họ thuận lợi vượt qua. Hắc Lục nhỏ giọng cười, “Gaoan nào, sắp về tới nhà rồi.” . . . Một bàn tay ôm eo Diệp Xuyên, bàn tay Hắc Lục như muốn trấn an vỗ nhẹ lên lưng cậu. Cảm giác được nhiệt độ truyền qua lòng bàn tay, Hắc Lục cảm thấy thân thể của mình cũng bắt đầu nóng lên. Hắn không nói cho Diệp Xuyên biết là : Kỳ thật những lời này hắn nói để trấn an chính mình. Hôn môi, vuốt ve, dùng tay và đầu lưỡi khám phá cơ thể của nhau. Một lớp mồ hôi mỏng phủ trên làn da mang theo cảm giác dính dính dính, khi sờ vào sinh ra loại ảo giác tựa như hòa hợp cùng với nhau. Phảng phất hai linh hồn đều dựa vào sự cọ xát của da thịt để gần gũi và triu mến lẫn nhau. Diệp Xuyên cảm giác được ngón tay của Hắc Lục đang cẩn thận dò xét trong cơ thể cậu, nhẹ nhàng xoay tròn, bằng một động tác ôn nhu đến cực hạn từng chút một kêu gọi lên ngọn lửa ẩn trong cơ thể của mình. Lục phủ ngũ tạng giống như trống rỗng cổ họng khô khốc, không thể hài lòng với mức độ an ủi này, Diệp Xuyên ôm cổ, khó nhin ni non tên của hắn, “Hắc Lục. . . Hắc Lục. . . Đến. . .” Hắc Lục rút ngón tay ra, kéo chân cậu quàng trên lưng, đỡ khí quan cứng rần nóng rực của mình chậm rãi thâm nhập vào thân thể Diệp Xuyên. Được bao bọc bởi cảm giác chèn ép mềm mại, Hắc Lục thở ra một hơi dài thỏa mãn. Ánh mắt của cậu thanh niên dưới thân đầy sương mù, một màu đỏ hồng diễm lệ đã từ hai má lan xuống ngực, ngọn đèn tỏa ra ánh sáng màu quất ảm áp nhu hòa chiếu lên trên người cậu, xinh đẹp, gợi cảm, sinh cơ bừng bừng. Chỉ mới nhìn thôi, Hắc Lục đã cảm thấy máu toàn thân đều muốn bốc cháy. Khuôn mặt Diệp Xuyên chôn ở trong ngực Hắc Lục, tiếng rên rỉ bởi vì lực va chạm mạnh mẽ của hắn mà có vẻ rời rạc, khàn khàn lại cảm dỗ, giống như xuân dược thượng phẩm, làm cho người ta điên cuồng. Tiếng rên rỉ hòa với tiếng nước nơi giao hợp xen lẫn cùng với nhau, đem toàn bộ thế giới đều kéo vào lốc xoáy dục vọng. Khoái cảm từng chút từng chút một chồng chất lên, như không có điểm kết thúc. Hắc Lục không có cách nào buông ra thân thể ngây ngô cảm dỗ này, dường như mê muội, biến hóa nhiều tư thế, xong một lần lại thêm một lần đưa cậu và chính mình cùng nhau tiến đến đỉnh cao trào. Trước nay chưa từng có cảm giác thỏa mãn như vậy. Từ linh hồn đến thể xác. Diệp Xuyên mềm mại vô lực, cần bờ vai của hắn để oán giận, “Anh là đồ dã thú.” Hắc Lục nhẹ nhàng hôn lên môi, mí mắt, chóp mũi của cậu, khẽ cười nói : “Dã thú yêu em” Tắm rửa xong, Diệp Xuyên nằm vui trong lòng Hắc Lục, nhưng lại không buồn ngủ. Hắc Lục một tay ôm cậu, tay kia kẹp một điều thuốc, thỉnh thoảng sẽ bị cậu nhóc nằm trong lòng đoạt lấy hút hai hơi. Hắn biết Diệp Xuyên hút thuốc, bất quá cậu vẫn chưa đến mức nghiện, cho nên Hắc Lục cũng không can thiệp. “Đang nghĩ gì vậy?” Diệp Xuyên giở trò xấu phá khói thuốc vào mặt hắn, “Tự đứng lại có dáng vẻ xuất thân như vậy.” “Suy nghĩ xem Diệp Thời Tranh sẽ nói những gì về chuyện của chúng ta cho ba mẹ nuôi của em.” Hắc Lục cúi đầu hôn lên chóp mũi cậu, “Em nghĩ hắn sẽ làm như thế nào?” Diệp Xuyên lắc đầu. Cậu chỉ biết Diệp Thời Tranh tốt nghiệp đại học xong liền tiếp nhận công chuyện làm ăn của Diệp gia, người khác đều khen anh là một thanh niên tài giỏi. Nhưng bản lĩnh cụ thể của anh ấy như thế nào, cậu chưa từng có cơ hội thấy qua. Điều duy nhất có thể khẳng định chính là nếu anh đã đồng ý xử lý chuyện này, thì nhất định sẽ làm được. Diệp Xuyên đối với việc này không hề nghi ngờ. Hắc Lục nhỏ giọng cười, “Mặc dù đôi lúc tôi cũng sẽ ghen tị, nhưng nói sao thì, có anh trai là việc không tồi.” Diệp Xuyên khẽ hừ nhẹ một tiếng, “Anh đang tự khích lệ chính mình đó hả?” Hắc Lục xoa xoa tóc của cậu, nhẹ thờ dài, “Khi còn bé Nhất Bằng cũng bám dính lấy tôi. Nó nhỏ hơn tám tuổi, tôi trong mắt của nó đã là một người lớn thực sự.” “Tình cảm tốt lắm sao?” “So với em và Diệp Thời Tranh thì tốt hơn nhiều. Hắn luôn cho người đi theo em đề giải quyết cục diện rồi rấm, còn tôi và Nhất Bằng là cùng nhau thu dọn tàn cuộc.” Diệp Xuyên lại hừ một tiếng, “Thế này còn không phải là mèo khen mèo dài đuôi sao?” Hắc Lục xoa đầu của cậu, không lên tiếng. Thật lâu sau khẽ thờ dài một cái, “Kỳ thật tôi và Nhất Bằng là anh em cùng mẹ khác cha.” Diệp Xuyên kinh ngạc, “Cậu ấy có biết không?” “Chắc là không biết.” Đề tài vừa được khơi ra, vẻ mặt căng thẳng của Hắc Lục đã nhẹ nhõm hơn, thế nhưng vẫn không che giấu được thần tình mệt mỏi, giống như nhớ lại chuyện đã qua đối với hắn mà nói là việc vô cùng khó khăn, “Nó chỉ biết rằng người anh trai này từ nhỏ đã không được cha mẹ yêu thương.” Diệp Xuyên có chút khó hiểu. Nếu nói cha dưỡng không thích con của chồng trước cũng là bình thường, sao mà ngay cả mẹ ruột của mình lại có thái độ này. . . Phỏng chừng hồi đó Hắc Lục sống cũng không mấy dễ chịu. “Cha dưỡng của anh. . .” “Hắn là cảnh sát, từ nhỏ Nhất Bằng đã xem hắn như anh hùng vậy. Mỗi lần cùng người khác cãi nhau đều nói : Ba ba của tớ là cảnh sát!” Hắc Lục lộ ra biểu tình hơi buồn cười, trong ánh mắt lại toát ra vẻ ngụy lạnh, “Nhưng nó lại không biết cha dưỡng vụng trộm bài bạc. Lúc đầu thua không nhiều lắm, mẹ tôi cũng không can ngăn, sau đó hắn chơi càng ngày càng lớn. Thua sạch túi rồi đi vay nặng lãi. Sau đó bị người ta truy đuổi đòi tiền. . .” Diệp Xuyên ngắt lời của hắn, “Ông ấy thiếu người ta bao nhiêu tiền?” “Hai mươi vạn.” Hắc Lục nhún mày, bên môi hiện lên một nụ cười khổ, “Hắn chỉ là một cảnh sát quèn, khi đó cộng luôn cả tiền lương của mẹ còn chưa đến ba ngàn. Hai mươi vạn, con số hai mươi vạn vào thời điểm mười năm trước, quả thực là số thiên văn. Cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu làm sao hắn lại có gan mượn một số tiền lớn như vậy.” Diệp Xuyên không biết nên nói cái gì. Cậu vẫn cảm thấy có một gia đình hoàn chỉnh còn quan trọng hơn bất cứ cái gì. Vậy mà giờ đây, quan điểm này đã bị chuyện không có tiền tác động mạnh mẽ. “Sau đó thế nào?” “Sau đó bọn cho vay liền uy hiếp hắn, nói thoát nhìn thân thể con của hắn rất tốt, nếu hắn không có tiền trả thì bán nội tạng của nó, tim gan thận v. . . v. . .” Hắc Lục buông tay cậu ra, vẻ mặt luôn bình tĩnh cơ hồ trống rỗng, trong lòng Diệp Xuyên đột nhiên sinh ra một loại dự cảm khiến mình sợ hãi đến không thở được.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Trong không khí yên tĩnh, tim Diệp Xuyên đập càng lúc càng nhanh hơn. Từ khuỷu tay Hắc Lục, cậu nhòm người dậy để có thể nhìn rõ vẻ mặt của hắn, thế nhưng Hắc Lục đã quay mặt về phía cửa sổ. Ánh đèn màu quất ám áp nơi đầu giường rọi sáng một bên sườn mặt cứng cỏi, đường nét hơi sắc bén toát lên cảm giác đau buồn trĩu nặng chất chồng theo thời gian. Diệp Xuyên muốn xoay mặt hẳn lại, nhưng không được, đành phải chồm qua nhẹ nhàng hôn lên mặt hắn. Hắc Lục bất chợt xiết chặt cái ôm, bên môi hiện ra một nụ cười dờ dẩn yếu ớt, “Xuyên Nhi, có lẽ em đã đoán được phần sau của câu chuyện phải không?” Diệp Xuyên ôm sát cổ hắn, “Chúng ta đừng nói chuyện này nữa.” Hắc Lục xoay người, gất gao kéo Diệp Xuyên vào trong lòng, “Việc này sớm muộn gì cũng phải cho em biết. Giống như em từng nói với Diệp Thời Tranh vậy, thay vì nghe từ người khác, không bằng để chính tôi nói cho em nghe.” Diệp Xuyên rầu rĩ vui mặt vào trong lồng ngực hắn. Nghe tiếng tim Hắc Lục đập kiên cường mạnh mẽ, không hiểu sao lại cảm thấy đau lòng. “Kỳ thật chuyện sau đó cũng không có gì khó đoán.” Hắc Lục tạm dừng một chút, đưa tay vuốt tóc Diệp Xuyên. Ngực khí mang theo tự giễu, thế nhưng khi vào tai Diệp Xuyên, lại mang đến cảm giác lạnh lẽo mà trước nay cậu chưa từng gặp phải, “Hắn đem tôi bán đi.” “Tôi bị người ta bắt cóc ở cổng trường, rồi được đưa thẳng đến một phòng khám chuyên giải phẫu nội tạng bất hợp pháp, cho đến lúc bị trói nằm trên bàn phẫu thuật, tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Những người ở đó thấy tôi làm âm ỉ quá lợi hại, bèn mở ghi âm cuộc điện thoại của ông ta cho tôi nghe. Ông ta nói rằng thực có lỗi với tôi, nhưng cũng đã nuôi dưỡng tôi nhiều năm như vậy, cha nợ thì con trả v . . . v . . .” Diệp Xuyên ôm chặt eo Hắc Lục, không dám nghe tiếp nữa. Cậu rất muốn nói một cái gì khác để chuyển hướng đề tài này, nhưng vừa mở miệng lại phát hiện cổ họng khô khốc, không thốt nổi bất cứ lời nào. “Sức khỏe của tôi quả thật tốt lắm, hơn nữa đang lúc sợ hãi, càng không ngừng giãy dụa.” Khi Hắc Lục nói tới đây tựa hồ có chút không kiên nhẫn, bất giác ngữ điệu nhanh hơn, “Hai người canh giữ đều bị tôi đánh thương, trong đó có một người cuối cùng chết ở bệnh viện, nghe nói là vì nội tạng bị vỡ. Tôi bị tòa tuyên án hai năm tù, lí do phòng vệ quá độ, là Hồ gia thu nạp khi tôi ra tù. Lúc đó tôi đã bị trường học xóa tên, cũng không có nơi nào để đi, cho nên liền đi theo hắn.” Trong lòng Diệp Xuyên bây giờ thật sự là có mười hai vạn phần hối hận, tán gẫu cái gì mà không được, vì sao lại khơi lên đề tài này. Cậu chưa bao giờ giới việc an ủi người khác, giờ khắc này cũng không sao nghĩ ra được ngôn từ nào có thể làm dịu đi cảm xúc của Hắc Lục khi nhớ về những chuyện đã từng trải qua. Hơn nữa những kinh nghiệm này, Diệp Xuyên nghĩ thầm, chắc chắn không ai muốn chia sẻ. Bất đồng với Diệp Xuyên, Hắc Lục ngược lại có chút thoải mái. Việc này đã qua đi thật lâu, lâu đến mức rất nhiều chi tiết hắn đã quên mất. Hiện tại nói ra, trong lòng cũng không cảm thấy thống khổ là bao, càng nhiều hơn lại là thấy xúc động. Quả nhiên thời gian là liều thuốc hay nhất. Cho dù năm đó oan tâm thực cốt đến như thế nào, cuộc sống cũng vẫn từng ngày một trôi qua. “Tôi đã từng nói với em, rất nhiều chuyện cũng không đáng phải tốn tâm tư ghi nhớ. Chính là ý này.” Hắc Lục thở ra một hơi thật dài, “May mắn tất cả đều đã qua.” Diệp Xuyên nhìn hắn, đôi mắt hơi hơi đỏ lên. “Nói cho cùng hiện tại điều kiện của tôi cũng không tồi.” Hắc Lục vỗ nhẹ nhẹ trên lưng cậu, “Có một công việc để làm, cũng coi như là người có tiền, nhà xe đầy đủ. À, còn quyền rũ được một . . . Bạn trai trẻ tuổi xinh đẹp đây hứa hẹn như vậy.” Diệp Xuyên biết hắn đang tự khuyên nhủ chính mình. Nhưng cho dù có hiểu được rõ ràng, trong lòng chắc cũng vẫn khổ sở vô cùng. Hắc Lục nâng tay lên nhẹ nhàng cảm của cậu, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hẳn lên, “Tôi chỉ là không muốn nghĩ về việc này, chứ không phải trong lòng còn để ý. Em cũng chẳng nên suy nghĩ nhiều. Không có người nhà thôi mà, có thể tự mình đi tìm, cuối cùng rồi cũng sẽ gặp thôi. Chúng ta hiện tại không phải là đang ở cùng nhau sao?” Diệp Xuyên nghiêng người, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên mấy ngón tay của hắn, “Em chỉ không hiểu. Tại sao anh coi trọng em? Là bởi vì em thích đánh nhau hả?” Hắc Lục neho mắt lại nghĩ nghĩ, “Không muốn nói.” “Không muốn cũng phải nói.” Diệp Xuyên chọt chọt vào ngực hắn. “Chỉ là cảm giác mà thôi, nói như thế nào bây giờ?” Hắc Lục nhìn cậu, thần sắc hơi bối rối, “Tôi cũng không phải là nhà văn.” Cảm giác gì gì đó, kỳ thật chỉ là muốn nói chuyện mà thôi, Diệp Xuyên biết mình cũng không phải là một thanh niên hay văn vẻ. Nhưng thật vất vả mới chuyển hướng được tới đề tài ám áp một chút, đương nhiên Diệp Xuyên không thể kiềm cúi ba năm thiếu một giờ như vậy được, “Thì cũng phải nói đó là cảm giác gì a.” Hắc Lục từ từ đầu giường lấy xuống hộp thuốc lá châm cho mình một điếu, nhìn khói thuốc lượn lờ bay từ đầu ngón tay : “Có một năm vào ngày mười lăm tháng giêng, tôi vừa từ ngoại tỉnh chạy về B thị. Em biết không, Xuyên Nhi, vì lúc đó là Tết nên đường cao tốc rất ít xe. Khi trời tối, tôi liền thấy xa xa trong thành phố, pháo hoa đang bắt đầu nở rộ trên bầu trời, cảnh tượng khi đó, rất đẹp.” Diệp Xuyên có chút hoài nghi không biết có phải Hắc Lục đang lạc đề hay không. Bất quá điều này không quan trọng, chỉ cần không nhớ lại kí ức cũ, hắn muốn nói cái gì cũng được. “Tôi liền đem xe đến khu nghỉ chân.” Hắc Lục hơi neho mắt lại, khóe môi cong lên, như cười mà như không, mang chút cảm giác nguội lạnh, “Đứng ở nơi trống trải xem pháo hoa cảm giác thực khác biệt. Tôi đứng ở trên bậc thang vừa hút thuốc vừa xem pháo hoa, sau đó cảm thấy mình giống như đang ở trong một không gian khác, cùng với những náo nhiệt gì gì đó : Thành phố, đám đông. . . , đều như phân cách bằng một tấm chắn vô hình. Trong lòng đột nhiên cảm thấy. . . Cảm thấy. . .” “Cô đơn?” Diệp Xuyên gợi ý, “Vắng lặng?” “Nào có văn hoa như vậy.” Hắc Lục rầu rĩ nở nụ cười, “Chỉ là cảm thấy nếu có một người cùng mình xem thì tốt rồi. Sau đó tôi đem những người mà mình quen biết lần lượt lướt qua trong đầu một lần, mới phát hiện tôi thế mà lại không tìm thấy. . . Một người mà mình muốn sống cùng.” Diệp Xuyên nghe đến đó, trong lòng không khỏi có chút đặc chí, “Anh khi đó. . . Muốn tìm người như thế nào?” “Không biết.” Hắc Lục nhẹ nhàng thở ra một làn khói thuốc, “Khi đó người bên cạnh tôi quay đi quay lại, đều là những trai xinh gái đẹp còn nhỏ của các bang phái đang lên, nhằm mượn sức trong quan hệ, giống như môn đó chơi thôi. Có thể cùng tôi xem pháo hoa, ít nhất cũng phải là đồng loại của tôi.” Diệp Xuyên nghiêng ngả hai tay từ đồng loại mới này, tâm tình không hiểu sao có chút kích động, “Em có phải là đồng loại của anh không?” “Cũng không khác biệt là mấy.” Hắc Lục thực nghiêm túc suy nghĩ, “Em và tôi khi mười tuổi rất giống nhau.” Diệp Xuyên không kiềm chế được nở nụ cười. “Hơn nữa thẳng thắn mà nói, thời điểm em xuất hiện cũng thực vừa vặn. Sớm hơn vài năm, tôi vẫn đang còn chìm đắm trong sự bị thương của mình, mỗi ngày đều giống như cái xác không hồn. Tiếp đó lại đi theo Hồ gia giành địa bàn, cướp đoạt chuyện làm ăn, cấu xé lẫn nhau. Sau này công việc làm ăn nở rộ mặt nở mày, Hồ gia cũng qua đời, tôi lại bắt đầu dồn tâm huyết tẩy trắng cơ nghiệp trong tay. Cuối cùng khi tôi vượt qua tất cả những chuyện này, thì người đã già rồi, tâm cũng tang thương, tình cảm này nọ, đã trở thành hoa trong gương trăng nơi đáy nước mất rồi. Có muốn cũng không dám nghĩ đến nữa.” Hắc Lục ấn điếu thuốc vào cái gạt tàn, nâng tay lên kéo Diệp Xuyên vào trong lòng, cảm đặt ở trên đầu cậu nhẹ thờ dài, “Vào thời điểm đó tôi đã không còn ôm hy vọng, cảm thấy lưỡng tình tương duyệt gì gì đó, những chuyện như thế có lẽ cả đời này tôi cũng không có khả năng gặp được. Sau đó em xuất hiện, giống như là. . . Ông Trời ban thưởng cho tôi.” Diệp Xuyên nở nụ cười trong vô thức, “Ban thưởng sao?” “Đúng vậy.” Hắc Lục nhẹ nhàng áp lên trán cậu, trong thanh âm dường như là đang thờ dài, “Thật giống như trong u tối mờ mịt có người nói cho tôi biết, tất cả mọi vất vả đều đã qua đi. Sau này tôi có thể buông tay để sống một cuộc đời của chính mình.” “Em biết không, Xuyên Nhi, có lúc tôi cũng đã từng nghĩ, có lẽ bắt đầu từ cái khu biệt thự Doanh Thụy Loan kia, vận rủi của tôi cũng đã kết thúc.” . . . Ngày hôm sau là thứ bảy, bởi vì Diệp Xuyên còn phải đến Đức Ngón, di động đúng bảy giờ rưỡi vang. Hồi chuông đầu tiên vừa mới vang lên, Hắc Lục cũng tỉnh theo, bình thường hắn có thói quen chạy bộ vào sáng sớm, nhưng tối qua ôm người yêu vận động kịch liệt đến hơn nửa đêm, cho nên buổi tập luyện sáng hôm nay đành phải hủy bỏ. Diệp Xuyên lười biếng từ trong lòng Hắc Lục chui ra, miệng thì làm bầm, “Thực không muốn dậy chút nào.” “Vây xin phép nghỉ đi.” Hắc Lục trở mình đem Diệp Tiểu Xuyên đang còn buồn ngủ ánh mắt mông lung đặt ở dưới thân, bao bọc lấy thân thể giàu tính ám chỉ, “Chúng ta ở trên giường trải qua một ngày cuối tuần thực sự.” Diệp Xuyên lười biếng liếc hắn một cái, tầm mắt hướng hai bên đảo qua, phát hiện cánh tay mình đã bị hắn đè lại, lập tức liền biểu lộ ra vẻ đáng thương, “Em đói bụng.” Hắc Lục thật muốn cắn cậu. “Đói bụng thật mà.” Diệp Xuyên liếm liếm môi, “Tôi hôm qua anh cũng đâu có cho em ăn khuya. Com chiều em vốn ăn không no. Anh xem em vẫn đang còn phát triển thân thể. . .” Hắc Lục ghé vào trên người cậu thờ ra thật dài, “Muốn ăn cái gì?” Hai mắt Diệp Xuyên sáng ngời, “Mì thịt bò Trung Đại Bát. Tô lớn, thêm thịt.” “Ồ gần trường học của em?” Hắc Lục liếc nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, “Đến đó chắc không kịp. Đứng lên đi, tôi dẫn em đi ăn một quán mì thịt bò khác. Khăng định so với quán em nói ăn ngon hơn.”

Diệp Xuyên không nói hai lời từ trong ổ chăn chui ra, lúc bối tung giường đi tìm áo ngủ còn không quên nhấn mạnh một chút yêu cầu của mình, “Tô lôn thêm thịt, đừng quên đó.” Hắc Lục đưa tay vỗ một cái vào mông cậu. Xúc cảm không tồi, tiếng kêu giòn tan, co dãn mười phần. Hắc Lục ôm cậu đặt lại trên giường, kéo cái quần lót nhỏ của cậu xuống lại vỗ thêm mấy cái nữa. Diệp Xuyên giãy dụa không ra, thở hổn hển lên án, “A, anh thật là dã man.” “Dã man vì yêu em” Hắc Lục kéo cậu đứng lên, hôn một cái, “Buồng tắm trong phòng ngủ này cho em sử dụng, tôi tắm rửa bên phòng khách. Chúng ta đưa xem ai ra trước nhé.” Diệp Xuyên không nói hai lời, ôm áo ngủ phóng vào trong phòng tắm. Hắc Lục không tự chủ được lắc đầu nở nụ cười. Quả nhiên vẫn là bộ dáng trẻ con trông thật khả ái a. Sự thật chứng minh, nói trước bước không qua. Ngay khi hai người thay quần áo xong vừa định ra khỏi cửa, điện thoại của Hắc Lục reo vang, là Tiểu Nam gọi tới. Diệp Xuyên nhất thời nhụt chí. Nếu không có việc gì, ngày cuối tuần có người trợ lý nào gọi điện thoại đến sếp của mình hỏi thăm sức khỏe chứ. Quả nhiên Hắc Lục nghe xong cuộc điện thoại này liền nhìn Diệp Xuyên với vẻ mặt có lỗi. “Em biết, em biết rồi, anh cứ làm việc đi, em đi một mình được rồi.” Diệp Xuyên cảm thấy bị hắt hủi bằng ánh mắt này là một chuyện vô cùng buồn nôn. Nói cho cùng chỉ là không ăn điểm tâm cùng nhau mà thôi, dù sao ăn xong rồi bọn họ cũng phải nói lời tạm biệt. Mình còn muốn đến Đức Ngón sắm vai một nhân viên tạp vụ siêng năng hoàn hảo, tiện thể lục lợi hồ sơ cũ của các tiền bối. Về phần Hắc Lục, có lẽ hẳn là loại người trong não không có khái niệm nghỉ ngơi rồi. Hắc Lục kéo cậu vào trong lòng, “Tôi kêu Tiểu Nam mang điểm tâm lại đây, em ăn một chút đã, buổi tối tôi dẫn em đi ăn một bữa ngon.” Diệp Xuyên không mấy hy vọng hỏi hân, “Tiểu Nam sẽ mang đến cái gì?” Hắc Lục cố gắng nhớ lại, “Bình thường cậu ta sẽ mang bánh quẩy và sữa đậu nành.” Diệp Xuyên khoan dung độ lượng gật đầu, “Vậy bánh quẩy và sữa đậu nành là được rồi. Em cũng không phải là người không nói đạo lý, trợ lý hay những người giống như vậy, làm việc cũng không dễ dàng gì, còn bị ông chủ bắt đi mua đồ ăn sáng nữa chứ. . .” Hắc Lục nghe cậu nói đùa nở nụ cười, “Nếu vậy vì quan tâm đến trợ lý, tôi sẽ gọi điện thoại kêu cậu ta mua bánh bao dưới lầu là được.” Hai mắt Diệp Xuyên láo liên, “Ài nha, anh không thể lật lọng được, lúc đầu nói là sữa đậu nành bánh quẩy giờ lại đổi ý muốn mua bánh bao, đúng là làm khó cho trợ lý người ta mà. Nói cho cùng sẽ làm hỏng hình tượng của mình đó.” Hắc Lục rút cuộc nhìn không được, đề cậu nhóc giáo hoạt này mà hôn lên. Hai người đang đùa giỡn, thì chuông cửa vang lên. Diệp Xuyên vừa lúc đứng gần đây, và bởi vì ngỡ là người quen đến, cho nên Diệp Xuyên cũng không nghĩ nhiều, thuận tay liền mở cửa ra. Kết quả cửa vừa mở, người đứng đối mặt phía bên ngoài, và cả người ở trong đều ngẩn ngẩn. Trong tay Tiểu Nam xách theo vài cái túi nhựa đựng đồ ăn đứng ngoài cửa, phía sau còn có ba người đàn ông: Một là Tiểu Quý, Diệp Xuyên từng gặp qua ở câu lạc bộ Kim Toán, còn có hai người đàn ông cao to, cũng đều là những người mà Diệp Xuyên từng gặp mặt một lần ở phòng riêng cùng ngày hôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51

Biểu tình kinh ngạc chợt lóe lên, Tiểu Nam rất nhanh liền khôi phục lại dáng vẻ hay đùa giỡn quen thuộc, “Ừa, Tiểu Xuyên ở đây à. Anh trai mua bánh quẩy ngon nhất B thị đến nè, cậu nếm thử xem.” “Làm phiền anh rồi.” Diệp Xuyên nở nụ cười, “Vốn đang định đi ra ngoài ăn.” Về tuổi cười này làm cho Tiểu Nam hoàn toàn buột miệng. Là một trợ lý có trình độ, Tiểu Nam ngoại trừ năng lực làm việc xuất sắc, còn vô cùng am hiểu đoán ý qua lời nói và sắc mặt. Từ lúc nghe Hắc Lục gọi điện kêu mình mua bữa sáng thì Tiểu Nam đã đoán rằng rất nhiều khả năng sẽ gặp được người khác ở trong nhà của sếp. Có điều không nghĩ tới “Người khác này” thế nhưng lại là Diệp Xuyên. Bất quá Diệp Xuyên cũng là anh em bạn bè của mình, nhìn cậu đứng ở chỗ này so với trông thấy những a miêu a cầu khác thì làm cho người ta thoải mái hơn nhiều lắm. Tiểu Nam đắm nhẹ lên vai cậu một cái, “Còn bày đặt khách khí nữa.” Diệp Xuyên cười cầm cái gói to từ trong tay Tiểu Nam, “Ăn sáng chưa? Cùng ăn nhé?” “Tôi thức dậy sớm, đã ăn rồi.” Tiểu Nam nói xong giới thiệu mấy người đứng phía sau với cậu, “Đây là Tiểu Quý, là người của công ty. Lát nữa Từ ca và Hắc ca cũng sẽ lại đây. Từ Trình, Hắc An, cũng đều là người trong công ty ca.” Tiểu Nam không giới thiệu mấy người đứng phía sau Tiểu Quý, Diệp Xuyên phỏng chừng đó hẳn là vệ sĩ đi. Quả nhiên sau khi Tiểu Quý đi theo Tiểu Nam vào nhà, hai người kia mỗi người đứng trấn một bên cửa. Diệp Xuyên không biết nói gì nhìn thẳng nhóc này, không phải hẳn tới nơi này để quay phim truyền hình đây chứ? Bất quá, không đợi bọn họ tiếp tục hàn huyên chuông cửa lại vang lên, lúc này khách đến là hai người đàn ông có dáng người hơi hơi phát tướng, tuổi cũng xấp xỉ Hắc Lục, một người có nước da hơi đen, người kia trên cổ có mấy vết sẹo trông có vẻ dữ tợn. “Đây là Từ Trình, cứ gọi là Từ ca, còn người này là Hắc An, gọi là Hắc ca.” Tiểu Nam giới thiệu hai người, lại chỉ vào Diệp Xuyên nói: “Còn đây là Diệp Xuyên, bạn của tôi, sinh viên đại học luật.” “Ừ ca, Hắc ca.” Diệp Xuyên chào hỏi xong với hai người lớn tuổi hơn rất nhiều so với mình mới nhớ tới còn chưa chào hỏi với người đến trước là Tiểu Quý, cho dù nói như thế nào người nọ cũng là cùng hội cùng thuyền với Hắc Lục, thất lễ thật sự không tốt. “Chào, Tiểu Quý, lại gặp mặt.” Tiểu Quý này Diệp Xuyên đương nhiên nhớ rõ, lúc ấy cậu ta ngồi ở trong lòng Hắc Lục đút hân ăn trái cây. Tuy rằng Hắc Lục có giải thích qua quan hệ của hắn và Tiểu Quý, nhưng ở trong mắt Diệp Xuyên, thân phận cậu ta là một tình địch hư hư thực thực, muốn nói không ngại chút nào là không có khả năng. Tiểu Quý từ lúc vào cửa vẫn duy trì vẻ ngạc nhiên và ánh mắt vô cùng kì lạ, trừng trừng nhìn Diệp Xuyên tưởng như hai tròng mắt muốn rơi ra, sừng sốt hơn nửa ngày mới thốt ra được một câu, “Sao cậu lại ở đây?” Diệp Xuyên tay xách theo cái túi nhựa hơi dừng lại một chút, sau đó cậu nghiêng đầu dùng một loại ánh mắt mặc danh kỳ diệu nhìn Tiểu Quý, “Tôi đang hỏi mọi người ăn điểm tâm chưa, bộ có quan hệ gì với chuyện tôi ở trong này sao?” Tiểu Quý đang định lên tiếng, thì thấy Hắc Lục từ trong phòng đi ra, sau đó. . . Bàn tay đặt lên trên vai Diệp Xuyên. Sắc mặt Tiểu Quý lập tức biến đổi. “Tất cả vào đi.” Hắc Lục kéo cả vai Diệp Xuyên từ cạnh cửa tránh ra một bên, “Tiểu Nam đã giới thiệu lão Từ và lão Hắc với em rồi phải không? Cả hai đều là kỹ cựu của công ty, nếu không có bọn họ, việc làm ăn của tập đoàn Bắc Hồng cũng không lớn được đến vậy.” Từ Trình và Hắc An đều nở nụ cười, bọn họ đã ở lâu cùng Hắc Lục, đương nhiên nhìn ra được sự khác biệt tinh tế trong thái độ của hắn. Người khác không nói làm gì, chỉ nội việc Tiểu Nam sẽ không tùy tiện cùng một bạn giường có cũng được mà không có cũng không sao của Hắc Lục xưng huynh gọi đệ là biết. Quả nhiên, sau khi nói xong những lời này, Hắc Lục liền vỗ vai Diệp Xuyên với nói bọn họ: “Vừa lúc gặp gỡ hai người, làm quen với nhau đi. Hiện tại em ấy sống cùng với tôi, về sau cơ hội gặp mặt có lẽ không ít. Cậu nhóc này tuổi còn nhỏ, có chuyện gì tôi chăm sóc không được, hai người trông nom giúp tôi.” “Lão Hắc cư nhiên lại khách sáo như vậy.” Từ Trình nở nụ cười, vươn tay về phía Diệp Xuyên, “Lại đây, anh bạn nhỏ, chúng ta bây giờ coi như làm quen nhé.” Diệp Xuyên cũng cười, “Ừ ca, anh khách khí quá.” Từ Trình cười nói: “Đây là lần đầu tiên lão Hắc chính thức giới thiệu người với chúng tôi. Tôi cũng phải cho hắn mặt mũi chứ, biết đâu khi bọn tôi đi rồi cậu lại phạt quỹ hắn không chừng.” Hắc Lục hừ nhẹ một tiếng, “Vâng, nói về chuyện phạt quỹ, trên phương diện này lão Từ kinh nghiệm nhiều nhất.” Ngoại trừ Tiểu Quý, mọi người đều mang vẻ mặt tràn đầy ý cười. Hắc An nhìn về phía Diệp Xuyên chớp chớp mắt vài cái, “Coi như chúng ta quen biết a, Tiểu Diệp. Sau này định làm cái gì mà không muốn cho lão Hắc biết, cậu cứ tìm tôi. Chuyện này là sở trường của tôi đó.” Tiểu Nam cũng cười, “Hắc ca, anh vừa vừa phải phải thôi. Diệp Xuyên là anh em của tôi, anh nếu thật muốn dạy hư cậu nhóc, tôi sẽ không tha cho anh đâu.” “Coi bộ sự bảo hộ thật đúng là không ít đâu ha.” Hắc An cười to, “Được rồi, hai người cứ ăn sáng đi, tôi và lão Từ bàn bạc lại điều khoản cuối của cái bản hợp đồng kia, sau đó sẽ đưa cho lão Hắc xem xét.” Mấy người vào

cửa đều tự động đến tủ giày đôi dép lê, nhìn ra được là khách quen thường xuyên ra vào nơi này. Diệp Xuyên đang định xách túi đồ ăn đến phòng bếp, chợt nghe Tiểu Quý ở phía sau hỏi một câu lạnh buốt, “Cậu không phải là tình nhân bé nhỏ của Nghiêm ca sao? Thế nào, cảm thấy anh ấy không béo bở bằng Hắc ca hả?” Mọi người đều có vẻ sững sốt. Từ Trình và Hắc An liếc nhìn nhau, hơi nhủu mày lại. Bọn họ đều là lão hồ ly, đương nhiên sẽ không để ý tới chuyện mấy người trẻ tuổi tranh giành tình nhân, huống chi khi Hắc Lục giới thiệu người cho bọn họ, dụng ý đã thập phần rõ ràng. Theo quan điểm của họ Tiểu Quý khiêu khích thực không đúng thời điểm, xử sự không khéo coi chừng còn khiến cả đám đắc tội với Hắc Lục. Tiểu Nam không biết phương diện này có nhiều chuyện phức tạp như vậy, vốn cũng thấy Tiểu Quý không vừa mắt, nghe xong những lời này lập tức trở mặt đuổi người, “Tôi vừa nhớ lại hộp đồng hồ nay không thể bị lộ, Tiểu Quý cậu không phải người của hội đồng quản trị, sợ là không có tư cách dự thính. Tự cậu quay về hay là tôi kêu người đưa cậu đi?” Sắc mặt Hắc Lục cũng trầm xuống, “Tiểu Quý cậu suy nghĩ nhiều rồi. Em ấy và Nghiêm Hàn không phải là loại quan hệ này.” Tiểu Quý cứ nhìn chằm chằm vào Diệp Xuyên, cậu bị hấn nhìn khiến cả người không thoải mái, giọng điệu cũng gượng gạo hẳn lên, “Tôi và Nghiêm ca là quan hệ gì cậu quản được sao?” Tiểu Quý cười lạnh, “Quản thì không dám, có điều nhìn không vừa mắt.” Diệp Xuyên nở nụ cười, “Cậu có vừa mắt hay không, đối với tôi càng không có quan hệ.” Nói xong cũng không để ý tới hấn, xoay người bắt lấy tay Hắc Lục, “Đi nào, ăn trước đã. Em đói quá rồi.” Hắc Lục thân nhiên quét mắt liếc Tiểu Quý một cái, quay đầu nói với Tiểu Nam: “Tiểu Tiểu cậu đi pha trà, lão Từ, hai người ngồi đợi một lát nhé.” Nói xong cũng không để ý tới phản ứng của Tiểu Quý, đi theo Diệp Xuyên vào phòng bếp, giúp cậu lấy đồ ăn để lên trên bàn. Bàn ăn và phòng khách chỉ có một vách ngăn bằng thủy tinh trong suốt, Diệp Xuyên nhìn hình bóng thấp thoáng của những người kia, quay về phía Hắc Lục cười lạnh, “Đây có tính là đánh ghen tới cửa không? Hừ? Xem lão từ là tiểu tam chứ gì?” Hắc Lục đem sữa đậu nành đã làm nóng để lên trước mặt cậu, mặt mày mang theo tiểu ý, “Đừng nóng giận. Nếu em không thích sau này không để cậu ta vào cửa là được.” Diệp Xuyên liếc xéo hấn một cái, “Nói thừa, loại chuyện này có ai mà thích?” Hắc Lục xoa xoa đầu cậu, “Ăn nhanh lên. Xong rồi tôi sẽ nói Tiểu Nam đưa em đi.” Tiểu Nam đang ở trong bếp pha trà, nghe thấy lời này vội vàng lên tiếng, “Không thành vấn đề.” “Không cần đâu.” Con tức trong lòng Diệp Xuyên cũng bớt đi một chút xiu, nghe xong lời này vội vàng nói: “Nơi này cách Đức Ngôn không xa, em tự mình đi là được rồi. Mọi người cứ nói chuyện chính sự đi.” “Chỉ có vài phút thôi, không sao đâu.” Tiểu Nam từ phòng bếp đi ra, thuận tay xoa nhẹ lên đầu Diệp Xuyên, “Mai mời tôi uống rượu đi, không cần tới nơi sang trọng, dẫn tôi đi ăn thịt nướng là được rồi. Sau đó kính tôi một ly. Dù sao tôi cũng được tính là phân nửa bà mối rồi, không phải sao?” Tiểu Nam nghĩ khó trách ngày tuyết đầu mùa đó, lúc cùng nhau ăn cơm cảm giác của mình hơi kì kì, nguyên lai đúng là không bình thường thật. Cảm giác của mình quả nhiên nhạy ghê Kỳ thật trong lòng Diệp Xuyên hiểu được. Nhất định là Tiểu Nam nghe được cậu truy vấn Hắc Lục, cho nên mới nhảy ra làm lá chắn thay cho lão đại. Bất quá cho dù Tiểu Quý thực sự có ân tình, tình trạng trước mắt như vậy hiển nhiên cũng không phải là một thời điểm tốt để hỏi. Diệp Xuyên đẩy tay của Tiểu Nam ra, tức giận nói: “Đến lúc đó tôi mà truy ra cái gì sẽ tổng xuất anh đi.” “Khó à nha, tốn nhiều tiền lắm đó.” Tiểu Nam bung khay trà cười cười đi ra ngoài. Phòng ăn chỉ còn lại hai người, biểu tình của Hắc Lục cũng dịu dàng hẳn lên, “Đừng tức giận nữa, buổi tối quay về tôi sẽ giải thích với em.” Diệp Xuyên vui đầu mà ăn. Hương vị của bánh quẩy và sữa đậu nành Tiểu Nam mua quả nhiên rất ngon. Ăn no bụng rồi, sự bức tức trong lòng Diệp Xuyên cũng gần như vơi hết. Biết bọn họ có công việc cần bàn, liền kiên quyết không để Tiểu Nam đưa đi. Chẳng qua lúc ra khỏi cửa thấy hai mắt Tiểu Quý bốc lửa khiến cho tâm tình khó chịu, tâm lý nổi lên ý đùa dai chọc tức, Diệp Xuyên ôm Hắc Lục hôn cáo biệt kéo dài đến n phút, chọc cho ánh mắt của Tiểu Quý dường như muốn giết người tới nơi mới cảm thấy vừa lòng đi ra khỏi nhà. Khi ngồi trong xe điện ngầm, Diệp Xuyên vẫn còn đang suy nghĩ: Biểu hiện của Hắc Lục hôm nay cũng khá hợp lý. Cứ xem lúc ở cửa hấn phối hợp với mình như vậy, buổi tối trở về có mà nghe hấn giải thích một chút cũng được. Giống như thường lệ, Diệp Xuyên tới Đức Ngôn, dọn dẹp vệ sinh xong xuôi đang định tìm Khương Lan mượn chìa khóa phòng hồ sơ, thì Lưu Đức Bồi kêu cậu vào văn phòng. Lúc Diệp Xuyên gõ cửa đi vào, Lưu Đức Bồi đang đứng ở phía sau bàn làm việc sửa sang lại một chồng văn kiện, nghe thấy tiếng mở cửa phòng cũng không ngẩng đầu lên hỏi: “Hôm nay cậu còn việc gì làm không?” Diệp Xuyên cảm thấy hỏi vấn đề này làm cho người ta không đoán được ý nghĩ, “Vệ sinh làm xong rồi, định đi tìm chị Khương mượn chìa khóa xem hồ sơ cũ.” “Mười giờ mười lăm tôi có hẹn.” Lưu Đức Bồi ngẩng đầu vội vàng nhìn lướt qua thấy trên người cậu mặc áo len và một cái quần bình thường, dường như có chút không hài lòng nhủu nhủu mày, “Tiền Hồng hôm nay nghỉ phép, cậu phụ trách ghi biên bản đêm tôi.” Diệp Xuyên thuận miệng đồng ý, bất quá xong rồi trong lòng lại có chút lo âu, “Nhưng mà tôi chưa làm qua việc này. . .” “Xem qua nhiều hồ sơ cũ như vậy, hấn là trong đầu cũng rút ra được một chút gì chứ?” Lưu Đức Bồi trên mặt lộ ra thần sắc không vừa ý, “Nếu thật sự không nắm được thì cứ ghi lại mỗi lời mà họ nói.” “Tôi biết rồi.” Diệp Xuyên bắt đầu cảm thấy hồi hộp, đang muốn chuẩn ra hỏi Khương Lan, thì thấy Lưu Đức Bồi từ trong ngăn kéo bàn lấy ra một cái bút ghi âm. Diệp Xuyên lập tức liền 囧, thầm nghĩ đã có bút ghi âm rồi còn bắt mình ghi lại biên bản là sao là sao? Bất quá đối mặt với Lưu đại luật sư về mặt vạ năm như bài tú lơ khơ kia, Diệp Xuyên cũng chỉ dám phỉ nhổ trong lòng, bề ngoài vẫn là thành thành thật thật cầm bút ghi âm, xoay người liền chạy đi tìm Khương Lan nhờ chỉ bảo vấn đề ghi biên bản. Nói thế nào thì đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cậu chạm trán với một bản án thực sự, tuy rằng cái gì cũng đều không hiểu, nhưng cư xử thận trọng vẫn là điều tất yếu. Mười giờ mười lăm, hai vị đương sự đứng giờ đi vào văn phòng Lưu Đức Bồi. Diệp Xuyên đưa nước trà lên, sau đó thành thật ngồi xuống bên cạnh ôm bản ghi chép đám đương phần sự của một thư ký. Đương sự là một thiếu phụ khoảng ba mươi tuổi, từ khi vào cửa là đã bắt đầu khóc, cùng đi với cô là một phụ nữ tuổi cũng xấp xỉ, hấn là chị hoặc là em gái, khuôn mặt hai người hao hao giống nhau. Chẳng qua đương sự nhìn tiểu tự rất nhiều, không giống như người chị em dung nhan sáng sủa gọn gàng ở bên cạnh. Lưu Đức Bồi rất kiên nhẫn ngồi ở phía sau bàn làm việc chờ đương sự cảm xúc bộc phát bình tĩnh trở lại. Hấn thậm chí còn bắt động thanh sắc ra hiệu bảo Diệp Xuyên đi qua châm trà rót nước cho hai người phụ nữ. Đến lúc đương sự được chị em gái của mình an ủi chậm rãi bình tĩnh lại, thì đã hơn mười phút trôi qua. Diệp Xuyên nghĩ rằng: Đây rõ ràng chính là công việc của một người bạn tri kỉ mà. Bất quá thật không nghĩ tới Lưu Đức Bồi một khi tập trung vào công việc, về mặt tú lơ khơ vạ năm cư nhiên cũng có thể biến đổi sang biểu tình chân thành. “Phải nói thật rõ ràng sự việc.” Lời nói của Lưu Đức Bồi chậm rãi nhỏ nhẹ an ủi cô, “Nói rõ ràng tôi mới có thể hiểu biết được tình hình, cung cấp cho cô sự giúp đỡ của pháp luật.” Diệp Xuyên có chút do dự, những lời này có nên ghi lại hay không đây? Người chị em của nữ đương sự nói: “Chị của tôi bị tên đó lừa. Hấn đúng là một tên cặn bã, giấy nợ cũng viết rồi, kết quả khi ly hôn liền trở mặt không chịu thừa nhận.” Nữ đương sự lại bắt đầu khóc, chị em gái của cô lại bắt đầu một hồi an ủi mới. Diệp Xuyên liếc mắt nhìn đồng hồ trên bức tường đối diện, phát hiện đã qua mười lăm phút, mà biên bản cậu ghi mới chỉ có một câu. Trong lòng cậu không khỏi có chút buồn bực: Phí tư vấn luật sư được tính bằng giờ. Cô ấy cứ khóc như vậy. . . Một giọt nước mắt có lẽ đáng giá bằng một viên trân châu đi. “Phải có kiên nhẫn.” Sau đó Lưu Đức Bồi nói với Diệp Xuyên như vậy: “Đây là câu mà cậu phải ghi nhớ trước nhất trong tất cả những kỹ xảo chuyên nghiệp mà cậu cần phải học.” Diệp Xuyên cái hiểu cái không gật đầu. “Nếu đương sự chỉ bởi vì thái độ của cậu không đủ kiên nhẫn mà sinh ra tâm lý kháng cự.” Lưu Đức Bồi xòe tay ra, “Rất có khả năng khó khăn trong công việc của cậu sẽ nhân lên nhiều lần.” Diệp Xuyên lại gật đầu, trong lòng kỳ thật vẫn là cái hiểu cái không. Lưu Đức Bồi hài lòng gật đầu, “Trở về xem kỹ biên bản ghi lại hôm nay. Tôi rất chờ mong biểu hiện của cậu vào ngày mai.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

“Cho nên nói, bản án đầu tiên mà em tiếp cận lại là một vụ kiện đòi bồi thường.” Diệp Xuyên giờ cái ly có chút thiếu tự tin chạm cốc với người ngồi đối diện và bên cạnh, “Phải, là án bồi thường.” Tiểu Nam nhìn về mặt trong trạng thái nghiêm túc của Hắc Lục, rồi lại ngó về mặt chờ mong của Diệp Xuyên, cúi đầu phì cười, “Tôi thật sự không biết nhận án lý hôn có cái gì không tốt. Án bồi thường, hay là án lý hôn, không có gì khác nhau cả, đúng không, sếp. Án bồi thường cũng có đẳng cấp cao mà, không phải sao?” Hắc Lục nhếch miệng cười cười, kẹp một miếng thịt heo đã được nướng vàng bỏ vào đĩa của Diệp Xuyên, “Ăn gì tôi cũng cảm thấy không quan trọng bằng ăn no bụng trước cái đã.” Diệp Xuyên có chút ư ơ, “Kỳ thật lý tưởng của em là phải làm mấy thứ lợi hại kia, một luật sư chuyên về các vụ án hình sự. Phải, hai người hiểu không, chính là cái loại này. . .” Hắc Lục không thể nào đồng ý cách nói này của cậu, “Từ Mạc Ngôn chính là tấm gương sống của em đó, hẳn là đại luật sư giống như em nói, chuyên nhận mấy vụ án hình sự. Như vậy thì thế nào? Hẳn cũng đã từng nhận qua án kiện lý hôn đó thôi.” Diệp Xuyên bán tín bán nghi, “Thật sao?” “Tôi tin tưởng đó là sự thật.” Tiểu Nam cười đến nỗi xoa bụng, “Tiểu Xuyên, tôi cảm thấy cậu đang đi vào ngõ cụt. Cậu thử ngừng lại xem, chẳng lẽ đầu bếp đẳng cấp cao chỉ nấu cho những bữa tiệc sang trọng thôi sao? Đầu phải như vậy, một đầu bếp chân chính, đó là. . . Cho dù làm một đĩa cơm chiên cũng có thể dồn hết tất cả tâm huyết của mình, đó mới là một đầu bếp có tâm với nghề. Đúng không?” Diệp Xuyên có phần dăm chiêu rồi gật đầu, “Đúng, rất có lý.” Hắc Lục cũng hiểu được ví dụ này của Tiểu Nam thật phần thích hợp, nhìn không được quay đầu nhìn trợ lý của mình bằng một ánh mắt tán thưởng. Tiểu Nam nhất thời có chút lảng lảng, “Không phải có lý, mà đó là chân lý, chân lý nha. Tiểu Xuyên, kỳ thật cậu còn chưa học tới chương trình chuyên ngành mà. Cứ lo học đi, đừng gấp, có án gì thì tranh thủ tích cực tham gia, đến lúc tốt nghiệp chẳng phải cậu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng hết cả rồi, khi đó tha hồ mà kiêu ngạo.” Diệp Xuyên tiếp tục gật đầu, “Rất có lý.” “Em còn nhỏ.” Hắc Lục tiếp tục đem thịt nướng để lên đĩa của Diệp Xuyên, an ủi nói : “Không cần lo lắng một lần tiếp cận loại án này thì về sau sẽ bị nó trói buộc. Lưu Đức Bồi hẳn là cũng không nghĩ như vậy. Hiện tại em mới học năm nhất, hẳn đã cho em tham dự án kiện, điều đó chứng tỏ hẳn rất vừa mắt em.” Hắc Lục nói tới đây cẩn thận nhớ lại vấn đề tính hướng của Lưu Đức Bồi, sau đó mới yên tâm tiếp tục : “Hẳn cũng không phải là người có ánh mắt thiên cận. Sự lo ngại của em hoàn toàn không cần thiết.” Kỳ thật Diệp Xuyên chính là lần đầu tiên tiếp cận với án kiện, hưng phấn có hơi quá, lo được lo mất. Được hai người kia an ủi lý luận một hồi, thả lỏng rồi lại bắt đầu chăm lo cho cái bụng. “Ài chà, mãi lo nói chuyện, em còn chưa có ăn no đâu, lấy cho em mấy miếng sườn gà.” Hắc Lục đem đĩa sườn gà để lên vì nướng, lại thêm mấy cái nấm mà Diệp Xuyên thích ăn. Vừa ngừng đầu thấy Tiểu Nam đang rót rượu cho Diệp Xuyên, định ngăn lại, thì nghe Diệp Xuyên nói : “Thiếu chút nữa quên mất chuyện quan trọng, rốt cuộc Tiểu Quý là chuyện quái gì thế .” Tiểu Nam trong lòng hơi hồi hộp, rốt cuộc tiểu tổ tông này vẫn nhớ tới chuyện lúc sáng. Vụng trộm liếc mắt nhìn sếp của mình, Hắc Lục về mặt rất bình tĩnh, “Nói bây giờ sao?” Diệp Xuyên miễn cưỡng cảm thấy Tiểu Nam một cái, “Có cần anh ấy tránh mặt không?” “Không cần như vậy a, phu phu lẫn trên giường, liền ném bà mối qua tường sao.” Tiểu Nam nhất thời bối rối, “Tôi cũng chưa ăn no mà. Nói cho cùng thì chuyện của hẳn đâu có gì phải lảng tránh? Có chuyện gì mà tôi không biết à?” Hắc Lục cũng cười, “Không cần phải tránh mặt, chỉ là lo lắng nói ra chuyện này ảnh hưởng đến khẩu vị của em.” “Khẩu vị của em thật sự rất tốt.” Lòng hiếu kỳ của Diệp Xuyên ngược lại càng thêm dâng cao, “Nói đi, nói đi. Sẽ không phải là có chân tình với anh, sau đó lại hỗ trợ cho nhau v. . . v?” Tiểu Nam dùng ánh mắt sùng bái nhìn cậu, “Tôi mới vừa phát hiện ra, Tiểu Xuyên, đầu óc của cậu không phải dành cho người làm luật sư a, rõ ràng chính là nhà viết kịch bẩm sinh mà.” Hắc Lục xoa đầu của cậu, cũng hơi có chút bất đắc dĩ, “Trong đầu em nghĩ cái gì đâu không.” “Hai người không hiểu rồi.” Diệp Xuyên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Em đây là chuẩn bị trước tâm lý cho mình, cho dù câu chuyện câu huyết đến thế nào cũng vẫn chịu được, sau đó hai người có nói gì em cũng sẽ không cảm thấy ngạc nhiên .” Tiểu Nam nói thầm, “Kỳ thật cũng không có câu huyết gì cả.” “Tên thật của Tiểu Quý là Quý Giác, so với em đại khái là lớn tuổi hơn một chút.” Hắc Lục nghĩ nghĩ, không thể nào nhớ ra đành hỏi Tiểu Nam, “So với em ấy lớn hơn bao nhiêu?” Tiểu Nam gật gật đầu, “Hơn hai tuổi.” “Tiểu Quý là đứa nhỏ mà Hồ gia nuôi lớn.” Hắc Lục cân nhắc trong chốc lát, quyết định nói từ lúc bắt đầu, “Cha cậu ấy khi còn sống là quân sư của Hồ gia. Hai người quan hệ rất tốt. Chỉ vậy thôi.” “Là loại nào?” Diệp Xuyên nghe xong vẫn chưa hiểu được nội dung, vậy mà chuyện xưa đã nói xong rồi sao? Đại khái là Tiểu Nam nhìn ra được Hắc Lục có vẻ miễn cưỡng, rất chủ động bổ sung : “Quý Giác bị mấy lão nhân chiều hư, từ nhỏ chính là tiểu thái tử của bang phái. Muốn gì được nấy.” Diệp Xuyên nghĩ nghĩ, gật đầu, “Có thể thấy được.” Tiểu Nam cũng đưa tay ra, “Vậy thôi.” “Như vậy là sao nào.” Diệp Xuyên xù lông, “Cả hai người đều nói cho có lệ. Ông nội nhỏ kia rõ ràng coi em là tiểu tam, một trong hai người ai giải thích cho em đi.” Hắc Lục lắc đầu, tựa hồ đối với từ ngữ của cậu không mấy hài lòng. Tiểu Nam có chút khó xử nhìn Hắc Lục, rồi lại ngó qua Diệp Xuyên, “Chuyện này ai có thể giải thích cho rõ được đây, hẳn xem trọng Hắc ca. Hắc ca lại không thể đắc tội với hẳn, chỉ có thể khách khách khí khí mà đối xử.” “Như thế nào là không thể đắc tội a.” Diệp Xuyên nghe được câu cuối cùng, bắt đầu cảm thấy tức giận, “Vậy hẳn kêu lên giường hầu hạ, anh cũng phải khách khách khí khí đồng ý với hẳn sao?” Hắc Lục ôm lấy mặt cậu quay về phía mình, hôn lên trán cậu như muốn trấn an, “Đừng nóng giận, chuyện em nói sẽ không xảy ra .” Diệp Xuyên vùng vẫy không thoát ra được, thở hổn hển bắt đầu gỡ tay của Hắc Lục ra. “Được rồi, được rồi.” Hắc Lục đem con mèo đang xù lông này ấn vào trong ngực, “Tính tình của em thật là, sao không nghe người ta nói cho hết lời vậy.” Diệp Xuyên thở hào hển, “Vậy nói tiếp đi.” “Năm đó giao tình giữa cha Quý Giác và các trưởng lão trong bang phái vô cùng tốt, cho nên mấy lão già này đều xem Tiểu Quý như con cháu của mình.” Tiểu Nam giải thích : “Vừa vặn trong đó có vài lão nhân hoặc là không có con cháu, hoặc là có nhưng bọn chúng chết sống cũng không muốn tham gia bang phái. Cho nên, mọi người bao gồm cả Hồ gia đều ngầm hiểu Tiểu Quý sau này sẽ kế thừa chức vị lão đại.” Diệp Xuyên hơi hơi hiểu được, “Sau đó sao lại là Hắc ca?” Hắc Lục vuốt tóc của cậu, không lên tiếng. Tiểu Nam búng ngón tay, biểu tình ra vẻ rốt cục cậu cũng hiểu rồi sao, “Hắc ca vừa vào bang phái đã được Hồ gia dẫn theo bên mình, sau đó mọi người đều thấy được so ra Tiểu Quý kém rất xa. Không có năng lực, tính tình thì xấu xa nhưng lại ngạo mạn hơn người. . .” Hắc Lục nhẹ khiển trách, “Không cần mở miệng là đầy thuốc súng như vậy.” Trước mặt Quý Giác Tiểu Nam chịu không ít thiệt thòi vì bị chơi lén, lúc này thật vất vả mới có cơ hội phát tiết, cho nên lá gan cũng to hơn nhiều, bắt đầu mất điểu tại ngơ đối với mệnh lệnh của lão đại nhà mình, “. . . Trải qua một thời gian, mấy trưởng lão kia cũng không có cách nào nói Tiểu Quý thích hợp làm lão đại được nữa. Nhưng lại vẫn không cam lòng, cho nên trước khi Hồ gia mất liên đặc biệt dành cho Quý Giác một số tiền, hơn nữa ở trước mặt mọi người còn buộc Hắc ca thề, trừ phi Quý Giác tự mình rời khỏi bang phái, nếu không bất luận kẻ nào cũng không có quyền gây trở ngại cho hẳn. Có cái này thì hay rồi, không ai dám dạy bảo hẳn, người ta ngay cả thi vào đại học còn không thêm tham gia.” Diệp Xuyên khó hiểu, “Hẳn ở trong bang phái làm công việc gì?” “Cậu hỏi đúng trọng điểm rồi đó.” Tiểu Nam vỗ bàn, cảm giận nói : “Hẳn ngoại trừ sống phóng túng, cũng chỉ làm mỗi một việc.” Tiểu Nam nói tới đây ngừng lại, nhìn Diệp Xuyên đầy thâm ý, “Đoán được không?” “Dành thời gian lấy lòng Hắc ca?” Diệp Xuyên bình tĩnh hỏi lại. Tiểu Nam về mặt thâm trầm gật đầu, “Chính xác, cậu đã đoán đúng.” Hắc Lục lắc đầu, “Cậu nói với em ấy nhiều quá đấy, Tiểu Nam, tôi thấy bình thường có lẽ công việc quá ít, cho nên tính lực cậu mới dư thừa như vậy.” Tiểu Nam lập tức đem ánh mắt cầu xin giúp đỡ hướng về phía Diệp Xuyên. Diệp Xuyên làm bộ không phát hiện, “Em có chút không hiểu, nếu quả thực coi trọng Quý Giác, vì sao lại nuôi dưỡng hẳn thành phế vật như vậy?” “Hẳn còn nhỏ.” Hắc Lục theo thói quen định nói ra đáp án, ngay lập tức lại nghĩ tới Diệp Xuyên so với hẳn còn nhỏ hơn hai tuổi. Tuy rằng Diệp Xuyên cũng thường hay đánh nhau ẩu đả, nhưng nếu thật sự so sánh, Quý Giác đúng là thua xa Diệp Xuyên, ít nhất Diệp Xuyên không để lỡ việc trọng yếu, hiện tại coi như là sinh viên ưu tú trong một trường danh giá, còn Quý Giác ngay cả kì thi vào đại học cũng chưa tham gia qua. “Quên đi, không nói tới hẳn nữa.” Hắc Lục dùng chiếc đũa chỉ chỉ cái đĩa của Diệp Xuyên, “Ăn cơm đi. Nè, món nấm mà em thích đây.” Trên bàn nướng mấy cái nấm được tẩm một lớp dầu mỏng, phần cạnh đã được nướng thành màu vàng cháy quynh rừ, mùi hương bốc lên từ phía. Hắc Lục đem mấy cái nấm nướng vàng đều cho Diệp Xuyên, lại lấy mấy cái còn lại để lên vỉ nướng. Tiểu Nam ngậm chiếc đũa giả bộ đáng thương, “Kỳ thật tôi cũng thích ăn nấm.” Diệp Xuyên thực kiêu ngạo gấp nấm trên đĩa bỏ vào miệng, “Cậu cho tôi một nửa chỗ nấm.” Tiểu Nam

bắt đầu cò kè mặc cả với con mèo được bao che này, “Tôi sẽ nói cho cậu một tin tức tốt. Là về Hắc ca. Đúng vậy, cũng có quan hệ rất lớn tới cậu.” Diệp Xuyên suy nghĩ vài giây, “Nếu tin tức của anh thực sự đáng giá, tôi có thể kêu thêm một đĩa lớn.” Tiểu Nam lập tức lên tinh thần, “Đường thực nói, thủ tục du học của Tiểu Quý đã sắp làm xong.” Diệp Xuyên nuốt nửa thì phun cái nắm trong miệng ra, “Người mà cuộc thi vào đại học còn chưa tham gia, vậy ra nước ngoài du học cái gì a?” “Cậu cứ mặc kệ đi.” Tiểu Nam nhếch miệng về mặt cười gian, “Cậu nói tin tức này có đáng giá một đĩa nắm hay không?” “Phải, đáng giá.” Diệp Xuyên ngóatic nhân viên phục vụ lại, kêu thêm một đĩa nắm và hai suất thịt bò, “Không biết tại sao, khi nghe được tin tức này em bỗng nhiên thấy rất ngon miệng.” Tiểu Nam cũng phụ họa theo, “Đúng vậy, tôi biết ngay cậu là nghe xong là có thể ăn uống thoải mái mà.” Hắc Lục thực bất đắc dĩ, hẳn bỗng nhiên phát hiện khi ở chung cùng Diệp Xuyên, so với mình tựa hồ Tiểu Nam và Diệp Xuyên rất dễ dàng hòa nhập với nhau. Điều này làm cho hắn có một chút ghen tị. May mắn Tiểu Nam là một thẳng nam. Hắc Lục thở phào nghĩ : Bằng không mình còn phải đối trợ lý, phiền toái kia có vẻ rất lớn. Diệp Xuyên cũng hiểu được thực là may mắn, hoàn hảo Hắc Lục đã ngăn không cho cậu quậy đến nát như chuyện này ra, nếu không, với thân phận thái tử gia xảo quyết kia, cậu và Hắc Lục chỉ sợ không còn những tháng ngày lành. Diệp Xuyên neho mắt nhìn Hắc Lục ngồi bên cạnh, trong lòng đột nhiên nghĩ tới một khả năng khác : Nếu trước đó Hồ gia đã biết tính hướng của Quý Giác thì sao? Diệp Xuyên bị chính ý nghĩ đột ngột của mình làm cho kinh ngạc, lập tức càng nghĩ càng thấy có lý. Nếu đúng như thế thật, di mệnh kia của Hồ gia làm cho Quý Giác ở lại bang hội liền có chút ý vị sâu xa. Nói không chừng đây chính là chủ ý của ông ta. Quý Giác nếu thực cùng với Hắc Lục thành một đôi, bang hội giao cho Hắc Lục cũng tương tự như giao cho Quý Giác vậy, hẳn chẳng những không thất tín với cha của Quý Giác, còn an bài vô cùng khéo léo cho Quý Giác. . . Ừm, chung thân đại sự. Diệp Xuyên cầm cái kẹp chọc chọc mấy miếng thịt trên vỉ nướng, thập phần buồn bực tự nói với chính mình : “Thấy tận mắt, mới là sự thực .” Bất quá cho dù buồn bực, đến khi những cái đĩa trên bàn đều nhìn thấy đáy, tinh thần Diệp Xuyên bắt đầu khôi phục lại, cậu mượn rượu cần lên cầm Hắc Lục một cái thật mạnh, cũng không để ý chút nào tới Tiểu Nam đang ngồi ngay bên cạnh nhìn. Hắc Lục xoa đầu của cậu, có điểm dờ khóc dờ cười, “Không phải chứ mới có hai ly mà đã bắt đầu mượn rượu giờ trò đùa giỡn rồi sao?” Diệp Xuyên đang định giả say để đùa giỡn, đã bị Tiểu Nam một câu nói toạc ra, “Tuyệt đối là mượn rượu giờ trò mà! Diệp Tiểu Xuyên, ca ca vẫn còn ngồi ở đây, cậu muốn làm nũng cũng đợi về nhà đã chứ.” Diệp Xuyên không để ý tới hắn, hai tay ôm cổ Hắc Lục thở dài, “Em thật muốn đóng dấu lên trên ót của anh.” Tiểu Nam phì cười, “Sẽ không phải là dấu ‘Đã kiểm dịch’ màu xanh chứ?” Hắc Lục không lên tiếng, ánh mắt lại trở nên nhu hòa hẳn lên. “Thật muốn đóng dấu.” Diệp Xuyên lại than, “Không cần con dấu màu xanh, chỉ khắc hai từ là được rồi.” Tiểu Nam cũng uống một chút rượu, lúc này cũng không còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn nữa, “Hai chữ gì?” Diệp Xuyên nghiêng qua cần lên cầm Hắc Lục một cái, giọng nói mơ hồ : “Đã bán.” Tiểu Nam ôm bụng cười té ghế. “Vây đi thôi.” Hắc Lục cười lắc đầu, “Tôi dẫn em đi khắc con dấu.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Diệp Xuyên có uống rượu, nhưng cũng không nhiều lắm, đủ để mượn rượu giả say giờ trò đùa giỡn, đến mức gọi là say khướt thì còn một khoảng cách khá xa. Cho nên khi Hắc Lục nói dẫn cậu đi khắc con dấu, cậu cũng mơ hồ nhận định được đây là Hắc Lục nói đùa với mình. Bất quá, những gì nên hỏi đều đã hỏi xong, ba người cũng rượu say com no rồi, còn lại chuyện gì chỉ có thể về nhà giải quyết . Diệp Xuyên lười biếng tựa vào ghế pho lái ngủ gà ngủ gật, mơ mơ hồ hồ cảm thấy đường về nhà hình như xa hơn bình thường. Đang nghĩ ngờ không biết Hắc Lục có phải đi đường vòng hay không, xe đã ngừng lại. Diệp Xuyên không tình nguyện mở mắt nhìn ra bên ngoài, cậu thấy đối diện với cửa kính xe là con hẻm chật hẹp tồi tàn, lác đác vài cửa hàng nhỏ trên cửa đều treo ngang những hộp đèn nê ông. Trên đường phố ánh sáng lờ mờ thấp thoáng vài bóng người, con phố tuy treo đầy những dây đèn chớp tắt màu sắc rực rỡ nhưng cũng không át được cái vẻ tồi tàn vốn có của nó, tựa như một phụ nữ trung niên, cho dù trang điểm lộng lẫy đến thế nào thì cũng không che dấu được những nếp nhăn và sự mệt mỏi. “Đây là đâu vậy?” Diệp Xuyên nghi hoặc hỏi Hắc Lục. “Nơi khắc con dấu.” Hắc Lục xuống xe, vòng qua bên kia mở cửa tháo dây an toàn cho Diệp Xuyên, sau đó nắm tay kéo cậu ra ngoài. Gió thổi khiến Diệp Xuyên hơi lạnh, đầu óc lại trở nên mơ hồ, “Khắc. . . Con dấu gì?” Hắc Lục nghiêng qua hôn cậu, cười nói : “Chính là hai chữ ‘Đã bán’. Bất quá chúng ta không khắc rõ ra như vậy, mà khắc. . . Đẹp hơn, cũng an toàn, hơn nữa sẽ không làm cho em quá đau.” Diệp Xuyên gật đầu, lập tức cảm thấy lời này của hắn có chút gì đó không thích hợp. Nhưng lúc này thần trí của cậu vẫn còn đang mơ màng, chẳng thể định nghĩa nổi rốt cuộc là không đúng chỗ nào. Không để cậu suy nghĩ tiếp, Hắc Lục đã kéo tay cậu đi vào trong hẻm. Được hai bước, đại khái phát hiện Diệp Xuyên có chút say, lại buông tay, ôm vai điu cậu đi. Diệp Xuyên không nghĩ là mình say, nhưng đầu cảm thấy choáng váng, tay chân cũng có chút nhũn ra. Đây là một trạng thái làm cho người ta chẳng mấy thoải mái. Có lẽ uống ít đi hai ly cậu sẽ tỉnh táo hơn, còn nếu uống nhiều thêm hai ly thì lại say tủy lủy, mà giờ cậu lại tỉnh cò rơi vào tình trạng nửa vời này. “Rượu này uống không tốt.” Diệp Xuyên tựa vào Hắc Lục than thở, “Quá nặng.” Hắc Lục xoa đầu cậu, “Sau này không uống loại rượu này nữa.” Diệp Xuyên cọ cọ vào lòng bàn tay của Hắc Lục, rất muốn cứ như vậy vùi đầu trong lòng hắn mà ngủ. Nhưng khi cậu đang định nhắm mắt lại, thì ngay phía trên đầu vang lên thanh âm leng keng vô cùng thanh thúy, ngay lập tức một không khí ẩm áp ập thẳng vào mặt. Mùi mỹ phẩm, nước hoa, đôi khi thoang thoảng mùi thuốc khử trùng. Khó nhận ra, nhưng cũng không dễ ngủ. Diệp Xuyên không kiên nhẫn mở mắt ra, Hắc Lục giúp cậu đi vào trong phòng. Đó là một gian phòng rất nhỏ, khoảng hai mươi bình, dọc theo tường là một quầy hàng bằng kính, bên trong là những vật phẩm trang sức nho nhỏ sáng lóng lánh mà các cô nữ sinh ưa thích, bên hông căn phòng có một cầu thang đi lên tầng hai, kế đó là một khung cửa nhỏ, treo một tấm màn bằng vải bố màu xanh, trên có in hình Transformers. Có lẽ là nghe được tiếng chuông, một người từ trên lầu thung thung chạy xuống. Diệp Xuyên lơ đãng nhìn qua, nguyên lai là một thanh niên cao gầy. Mặc cái quần vừa dài vừa rộng, thân trên là áo len màu đen, tuổi có vẻ lớn hơn mình, nhưng nhỏ hơn Hắc Lục, bộ dạng cũng không tệ lắm. Diệp Xuyên mơ mơ màng màng hỏi Hắc Lục, “Đây chính là người khắc dấu hả?” Hắc Lục chưa kịp nói, sự phụ khắc dấu đã cười rộ lên, “Đã lâu không gặp, lão Hắc. Đi chỗ nào mà lừa gạt được chú mèo con đang say vậy nè?” Hắc Lục xoa đầu Diệp Xuyên, “Đây là Lâm Tử, chuyên gia xăm hình nổi tiếng nhất ở B thị. Còn đây là Diệp Xuyên.” Ánh mắt của Lâm Tử quét một vòng trên mặt Diệp Xuyên, trở nên ý vị thâm trường, “Tôi tìm tôi làm gì? Xăm hình?” Diệp Xuyên cảm thấy mình có chút mơ hồ, người khắc dấu lại có thể xăm hình? Còn chưa suy nghĩ được cho cặn kẽ, liền cảm thấy Hắc Lục nhẹ nhéo lên vành tai của mình, “Không phải xăm hình. Bấm lỗ tai, ở đây.” Lâm Tử lập tức lộ ra biểu tình vô cùng mất hứng, “Chỉ bấm lỗ tai thôi mà phải đến chỗ tôi sao?” “Tay cậu thành thạo.” Hắc Lục do dự một chút, “Tốt nhất đừng làm cho em ấy quá đau.” Lâm Tử bất đắc dĩ lắc đầu, “Tôi đi lấy dụng cụ, anh đưa cậu ấy vào đi.” Nói xong liền xoay người đi vào căn phòng bên cạnh thang lầu. “Tại sao lại bấm lỗ tai?” Diệp Xuyên túm tay áo Hắc Lục, cậu cảm thấy khắc dấu và bấm lỗ tai căn bản là hai việc khác nhau một trời một vực. Hắc Lục lấy từ trong ngực ra một cái hộp nhỏ đưa cho cậu. Hộp màu đen bằng nhung, vừa thấy là biết dùng đựng trang sức. Diệp Xuyên muốn cười, trong này sẽ không giấu một cái nhẫn chứ? Ngay khi chiếc hộp được mở ra, cậu nhìn thấy trên nền nhung đen nằm gọn một bông tai gắn viên kim cương đen hình vuông. Màu đen của viên

kim cương hòa lẫn với màu trắng kim loại, trông thật hoàn mỹ, cho dù dưới ánh sáng đèn vẫn rực rỡ chói mắt. Diệp Xuyên khẽ nhẹ vật nhỏ chói lọi này, “Đây là... Quà tặng?” “Người cho tôi cái này từng nói, thời trung cổ ở Italia, kim cương đen được xem như ‘Đá hòa giải’. Nếu bạn và người yêu xảy ra tranh cãi, chỉ cần cầm một viên kim cương đen lướt nhẹ trên mặt người kia, tất cả mọi buồn phiền và hiểu lầm sẽ tan biến ngay lập tức.” Diệp Xuyên tiếp tục đẩy qua đây lại vật nhỏ, có chút bất mãn nói: “Ở nơi nào lại có phương thức hòa giải tốn tiền như vậy chứ? Hơn nữa chúng ta cũng đâu có cãi nhau.” “Hôm nay có nhiều lúc em không được vui.” Hắc Lục nhẹ nhéo nhéo cằm của cậu, “Cho nên tôi cảm thấy hiện tại tặng nó cho em là thích hợp nhất. Đương nhiên vốn là dành để tặng em, chỉ là đang do dự chọn một dịp đặc biệt, tí như sinh nhật hay là đại loại như vậy.” Diệp Xuyên mỉm cười sung sướng. Có người để ý đến những thay đổi cảm xúc của mình kỳ thật là chuyện làm cho người ta rất dễ chịu. “Sao chỉ có một chiếc vậy?” Diệp Xuyên hơi nghi hoặc. Bông tai này ọ, không phải là một đôi sao? “Chỉ có một thôi.” Hắc Lục gật đầu, “Đây là Hồ gia để lại cho tôi, nghe nói đã theo ông ấy vài chục năm.” Diệp Xuyên mỉm cười, “Đây là vật đính ước? Hay là đồ gia truyền?” Hắc Lục cười cười, dẫn cậu đi vào trong. Lâm tử đang đứng bên cạnh bồn rửa tay, thấy hai người đi vào, hất cằm ý bảo Diệp Xuyên ngồi ở trên cái ghế dài bên cạnh, “Bấm bên nào đây?” “Bên này đi.” Diệp Xuyên đưa tay sờ vành tai trái. Vừa rồi Hắc Lục nhéo chính là bên này. “Sẽ không đau lắm đâu.” Lâm tử ngồi xuống bên cạnh, dùng ngón trỏ vuốt ve vành tai, mang theo chút trêu chọc chỉ về cho cậu, “Khi nào đau quá có thể cắn tay lão Hắc.” Diệp Xuyên vốn cũng không sợ, nghe hắn nói như vậy trong lòng thế nhưng cũng có chút thấp thỏm. Theo bản năng nắm lấy tay Hắc Lục, bất quá cậu không định cắn như lời hắn nói. Làm vậy trông thật ngớ ngẩn. Có cái gì đó để sát vành tai. Ngay sau đó bên tai truyền đến một tiếng vang nhỏ, giống như bong bóng bị bể. Rất nhanh theo bản năng Diệp Xuyên nắm chặt tay Hắc Lục, lập tức dải tai truyền đến một cảm giác đau đớn, toàn bộ lỗ tai dường như đều sưng lên, tê dại. “Đau không?” Lâm Tử cười hỏi. Diệp Xuyên nhẹ nhàng hít vào một hơi, “Còn chịu được.” Lâm Tử nhanh tay khờ tròng, sau đó ra hiệu ý bảo Hắc Lục đeo bông tai vào cho cậu. Hắc Lục đi theo Hồ gia đã lâu, cũng gặp qua chuyện các bang phái thanh trừng lẫn nhau không ít, dạng vết thương gì mà chưa gặp qua. Nhưng cho tới bây giờ không có vết thương nào lại làm cho hắn kích động như hôm nay khi nhìn thấy cái lỗ nhỏ nhỏ trên vành tai này, khiến cho tim của mình như bị bóp nhẹ. “Đau không?” Sau khi mang xong bông tai cho cậu, Hắc Lục lùi ra phía sau cẩn thận xem xét, vị trí rất đẹp, trang sức màu tối làm tôn lên làn da trắng nõn của Diệp Xuyên nhìn vô cùng xinh đẹp. Diệp Xuyên nhắm mắt, “Đau.” Hắc Lục nhéo nhéo hai má, nhỏ giọng an ủi, “Qua hai ngày sẽ không sao rồi.” Lâm Tử vỗ vỗ vai Hắc Lục, cười đầy ý nghĩa. Hắc Lục cũng không để ý, lấy trong bóp ra mấy tờ tiền mặt nhét vào túi quần của hắn, “Tôi sẽ không nói cảm ơn đâu, cái này dành để mua xương cho Chíp Bông gặm.” Lâm Tử cũng không từ chối, cười cười đắm nhẹ lên vai hắn một cái, quay đầu dặn Diệp Xuyên, “Mấy ngày tới đừng để dính nước chỗ đó, mỗi ngày dùng cồn khử trùng tiêu độc một hai lần – Ở đây tôi có nè, mang về mà dùng. Có thể uống thêm vitamin C giúp cho vết thương mau lành.” Diệp Xuyên gật đầu, “Cảm ơn.” “Không cần cảm ơn.” Lâm Tử hướng về phía hai người lười biếng khoát tay, “Mai một đến nhà hai người có rượu uống là được.” “Được thôi.” Hắc Lục kéo Diệp Xuyên ra ngoài, “Nhớ mang theo Chíp Bông.” Diệp Xuyên hiểu kì hỏi: “Chíp Bông là ai?” Hắc Lục nói: “Là chú chó mà cậu ấy nuôi.” Diệp Xuyên muốn cười, lại nhịn xuống. Lâm Tử này thoát nhìn có vẻ là người không có tính kiên nhẫn, vậy mà lại nuôi chó, thật sự là khó có thể tin được. Kỳ thật trước đây Diệp Xuyên cũng thích nuôi thú cưng, chẳng qua Kiều Mẫn bị dị ứng với lông của động vật, Diệp Thời Phi từng đem về một con mèo đi lạc, kết quả không quá một ngày đã bị yêu cầu mang đi. Diệp Thời Phi còn như thế, Diệp Xuyên đương nhiên sẽ không nhắc tới nguyện vọng này. Hắc Lục mở cửa xe, cúi người cài dây an toàn cho cậu. Nhìn nét mặt của Diệp Xuyên thực dễ dàng nhận ra cậu đang suy nghĩ cái gì, Hắc Lục sờ sờ mặt cậu, cười nói: “Nếu em thích chúng ta cũng nuôi một con.” Đôi mắt Diệp Xuyên lập tức mở to, “Thật sao?” Hắc Lục gật đầu. Diệp Xuyên ôm lấy cổ nhào người qua hôn hắn một cái. Xong rồi mới kịp phản ứng, sau khi bám lỗ tai, cậu đã tỉnh rượu hoàn toàn. Tình rượu rồi thì đầu óc cũng thông suốt, Diệp Xuyên lúc này mới nhận ra khi này mình cảm thấy không ổn chỗ nào. “Rõ ràng nói đi khắc dấu cho anh!” Diệp Xuyên ôm lỗ tai bắt đầu buột tội, “Anh cư nhiên thừa dịp người ta uống rượu say treo đầu dê bán thịt chó!” Hắc Lục cười to. Diệp Xuyên bắt đầu nhất quyết không tha, “Bản tính xấu xa!” “Bảo bối, bảo bối...” Hắc Lục vắt hết óc để nghĩ ra có gì ngất lờ, “Đúng rồi, hôm nay anh cả của em gọi điện thoại cho tôi.” “Gọi điện thoại cho anh?” Diệp Xuyên hơi sững sốt, quả nhiên đem chuyện bám lỗ tai tạm thời vứt ra phía sau, “Sao anh ấy lại gọi điện thoại cho anh? Có chuyện gì vậy?” Hắc Lục khởi động xe, thật cẩn thận de chiếc xe việt dã ra khỏi con hẻm, “Hắn bảo mình sắp đính hôn, nói trước với tôi một tiếng, buổi tiệc đính hôn em đi cùng với tôi.” “Đính hôn?!” Diệp Xuyên bị đáp án ngoài ý muốn này làm cho mù mờ, “Không nghe anh ấy nói gì cả, sao đột nhiên lại đính hôn vậy? Con gái nhà ai thế?” “Trần Viên.” Hắc Lục đã de xe ra khỏi hẻm nhỏ, quay đầu, từ từ chạy ra ngã tư, “Cháu gái của lão Trần chủ tịch hội đồng quản trị.” Diệp Xuyên nghĩ nghĩ, hỏi: “Tiểu Nam có lần nói đi đón... Có phải cũng là đại tiểu thư đó không?” Hắc Lục nở nụ cười, “Đừng nghe Tiểu Nam nói, Trần Viên dù sao cũng là con nhà danh giá, nào có như cậu ta thêu dệt đầu chửi.” Diệp Xuyên có chút buồn phiền, “Sao lại có cảm giác giống như anh cả của em nâng tay trên bạn gái của Tiểu Nam vậy chứ? Tiểu Nam và cô ấy... Rốt cuộc có gì hay không?” Hắc Lục đưa tay vào đầu của cậu, “Em quan tâm nhiều thứ như vậy làm gì cho mệt. Có hay không, cũng đâu quan hệ tới em.” Diệp Xuyên vẫn cảm thấy rầu rĩ. Không biết vì sao, cậu cứ có cảm giác ngày đó khi Tiểu Nam nói có về khoa trương về đại tiểu thư kia, thần thái có chút khác thường. “Lúc này Diệp Thời Tranh tuyên bố đính hôn, tôi đoán cùng chuyện của hai chúng ta ít nhiều gì cũng có liên quan.” Hắc Lục trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Hắn đã đáp ứng đem chuyện chúng ta công khai với cha mẹ nuôi của em, còn nhớ không?” “Ý anh là, anh cả của em định lấy một tin tức tốt, đáp ứng ý nguyện của cha mẹ nuôi để cân bằng chuyện của chúng ta hả?” “Không hẳn hoàn toàn như vậy.” Hắc Lục gật đầu, “Có lẽ trước khi Diệp gia chuyển đến B thị thì đã tính toán chuyện đính hôn này rồi, Diệp Thời Tranh hẳn là cũng biết, nhưng kế hoạch đính hôn không nhất thiết phải là lúc này. Tôi cảm thấy rất có khả năng Diệp Thời Tranh đẩy kế hoạch này lên làm trước.” Diệp Xuyên cảm giác được bên vành tai trái của mình nhói nhói đau, trong lòng cũng không khỏi có chút lo lắng. Cậu cảm thấy trong chuyện này mình có phần trách nhiệm rất lớn. Nếu như không phải vì mình, Diệp Thời Tranh có lẽ sẽ không vội vàng lấy lợi ích của cuộc hôn nhân này để tranh thủ lợi thế thay cho mình, Tiểu Nam cũng sẽ không... “Ở B thị Trần gia xem như tương đối có thực lực, hơn nữa Trần Viên còn có vài người chú làm việc trong chính phủ. Nếu bỏ qua lo lắng trên phương diện tình cảm, chỉ cần để ý đến nhân tố khách quan, hai nhà Diệp, Trần kết thông gia với nhau là rất ưu việt.” Hắc Lục rất thực tế phân tích một hồi, lại nói thêm một câu: “Bản thân Trần Viên cũng là một cô gái không tồi.” Diệp Xuyên buồn bã ỉu xiu, “Thì anh cũng nói là bỏ qua phương diện tình cảm mà.” “Chuyện tình cảm, người ngoài làm sao mà rõ được chứ?” Hắc Lục đối với cách nói này không cho là đúng, “Nói sao thì cho dù là Diệp Thời Tranh hay Tiểu Nam đều là người trưởng thành rồi, bọn họ biết mình đang làm cái gì mà.” Những điều hắn nói Diệp Xuyên đều hiểu cả, nhưng trong lòng vẫn không có chút vui vẻ nào. Hắc Lục không thể nhìn bộ dáng ủ rũ của cậu, đưa tay qua kéo cậu lại gần, “Xuyên Nhi, tôi cảm thấy em suy nghĩ quá nhiều rồi. Chuyện của người khác... Nói thế nào nhỉ, nếu như đó là vì em mà sắp xếp, cũng không có nghĩa em phải chịu trách nhiệm.” “Em phải hỏi lại anh ấy.” Diệp Xuyên dựa vào trong lòng hắn rầu rĩ không vui, “Nếu thật sự là có liên quan tới em... Thì bị đuổi ra khỏi nhà còn hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54

Khi Diệp Xuyên mặc áo choàng tắm đi ra, thì nhìn thấy Hắc Lục vẻ mặt tức giận ném di động lên giường. Diệp Xuyên vừa lau tóc vừa thuận miệng hỏi một câu, “Ai vậy?” Thần sắc trên mặt Hắc Lục chợt lóe lên một chút muộn phiền nhưng cũng mất đi rất nhanh, “Đừng bận tâm, ngủ đi. Ngày mai em còn phải đến Đức Ngôn mà.” Diệp Xuyên thuận tay ném khăn tắm qua một bên, đang định bỏ nhào lên giường, đã bị Hắc Lục tóm lại, “Lau khô tóc rồi hẵng ngủ, cứ để ẩm ướt như này, coi chừng bị cảm.” Diệp Xuyên đành bọc chăn ngồi ngáp ở trên giường, chờ Hắc Lục hầu hạ sấy tóc cho mình. Đối với vấn đề này cậu thường không thêm đề ý, lúc ở trường có đôi khi cũng không kịp đợi cho tóc khô thì đã ngủ mất. Bất quá Hắc Lục cẩn thận chăm sóc vẫn làm cho cậu cảm thấy thực dễ chịu. “Thật giống như mình là thiếu gia vậy.” Diệp Xuyên ngả về phía sau, dựa vào người Hắc Lục, “Từ nhỏ đến lớn cũng chưa được ai hầu hạ như vậy.” Hắc Lục vò vò mái tóc nửa khô nửa ẩm của cậu, cười nói : “Sau này để anh trai đây hầu hạ em.” Diệp Xuyên đang muốn đáp lời, thì di động của Hắc Lục ở trên giường lại vang lên. Diệp Xuyên thuận tay cầm lên, trên màn hình lóe lên tên của Quý Giác. Trong lòng Diệp Xuyên có chút không thoải mái, không nói một lời đem di động đưa cho người ngồi sau lưng. “Tắt đi.” Trong tay Hắc Lục còn mấy giây, không thể cầm điện thoại. Nói cho cùng hẳn cũng không muốn bắt máy, càng không nghĩ nghe điện thoại trước mặt Diệp Xuyên. Cho dù mình và người kia không có cái gì ái muội, nhưng đã hơn nửa đêm cứ gọi điện thoại không ngừng, nói sao thì cũng có vẻ không được minh bạch. Diệp Xuyên ấn nút tắt, trong lòng còn chưa vui vẻ được hai giây, điện thoại lại vang lên, vẫn là Quý Giác. “Tắt nguồn luôn đi.” Hắc Lục luôn tay vào mái tóc Diệp Xuyên, cảm thấy tạm ổn rồi. Diệp Xuyên định tắt nguồn, nhưng khi đưa ngón tay qua, mà xui quý khiến lại ấn nhầm nút nhận cuộc gọi. “Hắc ca, Hắc ca, cuối cùng anh cũng nghe điện thoại.” Thanh âm trong loa nhẹ nhàng tựa như gió thoảng, giọng nói yếu đuối nhu nhược, Diệp Xuyên có chút nghi ngờ hình như hẳn uống rượu, “Em không có ý gì khác, em chỉ là. . . Chi là. . .” Quý Giác đột nhiên nhỏ giọng khóc lên. Diệp Xuyên cảm thấy mơ hồ. Ấn tượng đầu tiên mà Quý Giác lưu cho mình chính là một cậu nhóc được chiều hư, có chút kiêu ngạo kiêu trẻ con, là người nếu có điều gì không hài lòng lập tức sùng sộ. Nhưng Diệp Xuyên chưa bao giờ nghĩ tới cậu ta sẽ khóc. “Em vẫn nghĩ là anh chê em còn nhỏ, khi nào em trưởng thành anh sẽ chấp nhận, nhưng mà người kia so với em còn nhỏ hơn. . .” Diệp Xuyên không biết nên nói cái gì mới tốt. Cậu thấy cảm xúc lúc này của Quý Giác cũng không phải do chuyện tuổi tác, hẳn khổ sở bởi vì đột nhiên ý thức được người mà mình luôn thích giờ đây đã ngoài tầm tay với. Cậu ta và Hắc Lục đều là người kẻ thừa bang phái, được gắn liền với nhau bằng nhiều loại lợi ích. Có lẽ cho tới bây giờ Quý Giác vẫn xác định sinh hoạt cá nhân của hai người sẽ luôn bị ràng buộc cùng nhau, nước chảy thành sông cuối cùng cũng trở thành một đôi. Và cũng có lẽ Hồ gia đã từng cho hẳn một ám chỉ nào đó, rồi từ trước tới nay Hắc Lục vẫn trong tình trạng độc thân vô hình trung làm sâu sắc thêm loại ám chỉ này, vì thế cho nên nhóc này xem vấn đề tình cảm của mình và Hắc Lục, hai người thuộc về nhau là đương nhiên. Diệp Xuyên nhớ lại lần đầu gặp mặt, ngay lúc đó từ ngôn ngữ cơ thể không khó để nhìn ra sự chiếm hữu của cậu ta đối với Hắc Lục trong tiềm thức. Một loại nhận thức đã ăn sâu bén rễ đột nhiên bị phá vỡ, khó trách hẳn cảm thấy mờ mịt vô thố. Diệp Xuyên cũng không biết nên nói gì. Cậu chỉ biết về hôn nhân sắp đặt, chứ chưa bao giờ nghe nói tình cảm cũng có thể cưỡng ép. Đương nhiên, hôn nhân sắp đặt cũng có thể hạnh phúc cả đời, nhưng không thể bởi vì một số ít này, thì có thể cho rằng ép duyên là chuyện tốt. Diệp Xuyên cảm thấy bằng độ tuổi của Quý Giác, cho dù không từng trải, đạo lý này hẳn là cũng hiểu được. Diệp Xuyên nghe tiếng nức nở kiềm nén của Quý Giác, đột nhiên cảm thấy mờ mịt. Cậu rất ít khóc, cũng khó mà hiểu được trong tình huống nào sẽ làm cho một người đàn ông khổ sở đến nỗi khóc lên. Có lẽ lúc trước khi cùng Lý Hành Tung cắt đứt quan hệ mình cũng từng khóc, chỉ là giờ đây cậu đã không còn nhớ rõ. Nhưng có thể khẳng định là, cho dù như vậy, cậu cũng chỉ khóc một mình. Vào thời khắc yếu đuối kia, cậu còn cảm thấy khinh thường chính mình, nói chi là để cho người khác biết được. Quý Giác khóc trong điện thoại, điều đó chứng tỏ trong tiềm thức của cậu ta chẳng những xem Hắc Lục là đối tượng yêu đương, mà còn là chỗ dựa tinh thần. Có lẽ hẳn nghĩ rằng tại bang phái mình vẫn là thái tử trên danh nghĩa, nếu ở bên người đàn ông này, ngày tháng có thể trôi qua thong thả. Hắc Lục nhẹ nhàng lấy điện thoại trong tay cậu, ấn nút tắt, sau đó quyết đoán tắt nguồn. Trước khi Diệp Xuyên xuất hiện, thái độ của hẳn đối với Quý Giác cũng dung túng giống như những người khác, vô luận cậu ta muốn làm cái gì đều phối hợp. Bởi vì người xung quanh đều như vậy, Hắc Lục cũng không cảm thấy thái độ của mình có cái gì khác biệt, bọn họ đều xem Quý Giác là một cậu nhóc, lại quên mất hẳn đã không còn nhỏ nữa. Hắc Lục kéo Diệp Xuyên vào trong lòng, đưa tay tắt đèn nơi đầu giường. Phòng ngủ chìm trong bóng tối, ánh trăng nhàn nhạt xuyên thấu qua tấm rèm cửa màu trắng chiếu vào phòng, làm mọi thứ trong phòng đều nhuộm một lớp ánh sáng mỏng manh. Căn phòng thật yên tĩnh. Diệp Xuyên dựa lưng vào ngực Hắc Lục, chỗ vừa mới bám trên tai bị hơi thở của người phía sau nhẹ nhàng phớt qua, hơi hơi ngứa. Ở đó đã không còn đau nữa. Bỗng tai kim cương đeo trên tai có chút trĩu xuống, cái đế bạch kim chạm vào làn da sưng tấy, xúc cảm vô cùng rõ ràng. Diệp Xuyên khe khẽ thở dài, “Hắc ca, anh thích cậu ấy sao?” Hắc Lục hôn rất nhẹ lên vành tai cậu, “Bông tai này, tôi chỉ có thể tặng cho một người.” Diệp Xuyên xoay người ôm cổ hẳn, “Vậy đừng đáp lại, đừng cho cậu ấy hy vọng.” “Ừ.” Hắc Lục nhẹ nhàng nheo nheo cằm của cậu. Hẳn cảm thấy mình không thể nắm bắt được tâm tư của cậu nhóc này, rõ ràng khi này còn tức giận đến giương nũa múa vuốt, nhưng giờ phút này. . . Lại giống như có chút buồn bã. “Có tâm sự?” Diệp Xuyên trầm mặc. Cho dù là có ý hay vô tình, đã thật lâu cậu không còn nghĩ đến việc trước kia nữa. Chuyện gần đây hay ở kiếp trước, tất cả những vướng mắc trong quá khứ, bởi vì tiếng khóc kiềm nén trong điện thoại, khiến một số việc cậu đã cố tình dìm nơi đáy lòng đột nhiên trở nên rõ ràng trong tâm trí. “Có thể nói cho tôi biết không?” Thanh âm Hắc Lục rất nhẹ, mang theo ý dụ dỗ, giống như một người lớn tuổi đang kiên nhẫn an ủi đứa bé không chịu nghe lời. Diệp Xuyên chần chờ, có thể nói sao, nhưng cậu nên nói như thế nào đây? Bảo rằng ở kiếp trước mình đã sống qua hơn hai mươi tuổi, chết đi rồi trọng sinh trở lại sao? Ai mà tin chứ? “Vẫn. . . Không muốn nói sao?” Diệp Xuyên lắc đầu. Thứ mà mình từng dốc hết một đời đau khổ theo đuổi, giờ đã có được trong thế giới này. Điều được giấu kín ở nơi sâu trong tâm hồn, giống như đã thú cuồng bạo cứ không ngừng gào thét vì không cam lòng cùng phần uất, giờ khác nay, đều đã yên bình lại. Lý Hành Tung và giai đoạn không muốn nhớ kia, hiện tại quay đầu nhìn lại, đã không còn cảm giác tê tâm lý lúc trước. Thật giống như vết thương rớm máu đã lành theo thời gian, co rút lại và tạo thành vết sẹo trong tâm hồn. Bóc đi một chút có lẽ sẽ đau, nhưng nếu bóc trần ra hết cũng sẽ không có cảm giác gì đặc biệt. Hướng chỉ cậu đã có người này bên cạnh. Sự tồn tại của hẳn ngăn cản khả năng bị cuốn vào kết cục trước kia. Có lẽ tình cảm lưu luyến lúc ban đầu, Diệp Xuyên chỉ là muốn nắm được một nhánh cây cứu mạng, giúp mình thoát ra khỏi vòng xoáy. Nhưng một khi đã ném thứ sự dịu dàng ảm áp của người đàn ông này, cậu rốt cuộc không thể buông tay được nữa. Có lẽ tình cảm bắt đầu bằng ấn tượng từ những trận đánh nhau nói ra có chút kì lạ. Nhưng sự tồn tại của những cảm xúc tình yêu giữa hai người thì lại không thể phủ nhận. Diệp Xuyên vui mặt vào cổ Hắc Lục nhẹ nhàng cọ cọ, “Em thích anh, rất, rất, rất thích.” “Ừ, tôi biết mà.” Trong thanh âm Hắc Lục mang theo tiêu ý. “Tâm sự của em, có lẽ nói anh không tin.” Diệp Xuyên nghĩ nghĩ, cảm thấy hẳn có tin hay không kỳ thật cũng không có quan hệ gì, “Bất quá cũng không sao, nếu không tin được thì đừng tin. Nhưng vì anh đã hỏi, em sẽ nói cho anh biết.” “Vậy thì nói đi.” Hắc Lục ôm cậu thay đổi một tư thế tương đối thoải mái, “Trước hết anh phải nghe xem em nói cái gì, sau đó mới có thể lựa chọn tin hay là không.” Diệp Xuyên gồi đầu lên trên cánh tay Hắc Lục, hơi bùi ngùi thờ dãi “Em đã có một giấc mơ. Ở trong giấc mơ đó, em chỉ là một thiếu niên mới mười bảy tuổi, em đã yêu một thanh niên lớn hơn mình ba tuổi ngay từ lần đầu gặp mặt. . . Không cho cười!” “Được, không cười.” Hắc Lục nén cười đáp : “Em nói tiếp đi.” “Nhất kiến chung tình thường không có kết quả hay ho gì.” Diệp Xuyên có chút tự giễu cười cười, “Sau đó em liền dồn mọi nỗ lực theo đuổi hẳn. Ghi danh thi vào trường của thành phố nơi hẳn ở, đăng kí chuyên ngành mà hẳn đang học, tạo ra các cơ hội ngẫu nhiên xuất hiện trong tầm mắt của hẳn, tóm lại là hao hết trí lực. Sau đó có một ngày, hẳn nói với em : em nhìn rất được, tính cách cũng không tồi, tôi cảm thấy không có gì lý do gì để cự tuyệt, chúng ta có thể thử một lần.” Lúc này đây, Hắc Lục không lên tiếng, chỉ ôm chặt cậu thêm một chút. “Rất nhanh sau đó em và hẳn đã sống chung, sinh hoạt cùng nhau. Đoạn thời gian chúng em ở chung cũng rất tốt, hẳn sẵn sàng dành thời gian cho em, có khi cũng cùng nhau nấu cơm ở nhà. Em còn mua sách dạy nấu ăn, học làm cơm Tây. Cùng trao nhau quà tặng, chẳng qua quà em tặng đều là tự tay mình lựa chọn, mà của hẳn tặng cho em đều là nhờ trợ lý mua giúp. Mặc dù có chút không đủ trọn vẹn, nhưng em nghĩ đó là cuộc sống mà mình mong muốn.” “Sau đó hẳn bắt đầu kinh doanh, cùng với một. . . Một người thân của em. Hai người hợp tác kinh doanh, rồi mở nhà máy. Chuyện làm ăn càng ngày càng phát triển, dần dần tụi em cũng khó gặp được nhau. Hẳn luôn luôn bận rộn công việc, và thường ở cùng với người thân kia. Mỗi lần em hỏi, hẳn đều bức bối, cảm thấy em đang

ghen với người nọ. Cho đến một ngày em nghe được hai người bày tỏ tình cảm với nhau.” Thái độ Hắc Lục trầm mặc làm cho Diệp Xuyên cảm thấy thoải mái, nói ra chuyện cũ năm xưa dường như cũng không khó như mình tưởng tượng. “Sau đó tại em liền thường xuyên cãi nhau. Em bỏ đi, hẳn thì có được trái tim của người mình yêu. Khi đó em và người của Diệp gia cũng đã cắt đứt quan hệ, nghề nghiệp, nhà cửa, xe cộ, chẳng có gì cả, bạn bè cũng chỉ mỗi mình Thiệu Khải. Rồi em trở thành một con sâu rượu, cả ngày say khướt, cái gì cũng không muốn bận tâm.” “Một đêm mùa hè, ở một con hẻm phía sau quán bar em gặp hai tên cướp. Khi đó em đang say rượu, cũng không biết sợ hãi là gì, liền đánh nhau với bọn họ, chúng dùng dao, em bị đâm trúng hai nhát, mất máu quá nhiều, cứ như vậy mà chết.” Hắc Lục không lên tiếng, cũng không động đậy. “Chỉ vậy thôi.” Diệp Xuyên nhẹ thở dài. Trong lòng cậu cũng không có cảm giác như trút được gánh nặng sau khi nói ra hết, dường như cũng không có cái cảm giác gì khác. Bình thường thản nhiên, tựa như đang kể chuyện của người khác vậy. “Tin hay không đều không quan trọng.” Diệp Xuyên trở mình, lúc hơi đau mới nhớ tới nếu xoay người sang phía bên kia thì sẽ đụng vào lỗ tai đang còn sưng, vì thế đành phải miễn cưỡng quay trở lại, “Dù sao cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi.” “Được rồi, ngủ đi.” Hắc Lục hôn lên má cậu. Hắc Lục không biết phải nói gì. Giấc mộng này. . . Nếu nó thật sự chỉ là một giấc mơ, cũng không thể không nói là rất hoàn chỉnh. Thế nhưng nó lại không giống mộng, mà như chính là một đoạn đời mà cậu từng trải qua. Nhưng điều này cũng không có khả năng, Diệp Xuyên giờ còn chưa đến mười chín tuổi, vừa mới học năm nhất. Hơn nữa người đàn ông đầu tiên của em ấy chính là mình, về điểm này Hắc Lục có thể khẳng định. Vậy rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra đây? Trục giác mách bảo Hắc Lục sự việc này có gì đó không đúng. Nhưng rốt cuộc là không đúng chỗ nào, hẳn lại hoàn toàn không giải thích được. Cho dù phỏng đoán theo tuổi tác hay là kinh nghiệm, người bị thương trong mộng này cũng không phải là Diệp Xuyên, nhưng Hắc Lục lại cảm thấy không có ai lại dùng một giọng điệu ảm đạm như vậy để kể về chuyện của người khác. Diệp Xuyên co rút trong lòng của hắn, hơi thở dần dần đều đặn. Có lẽ mình phải cho người đi thăm dò thân thích của Diệp Xuyên mới được. Hắc Lục dùng bàn tay rành rỏi nhéo nhéo cái mũi, bỗng nhiên trong lòng có chút bất an. . . Tác giả nói ra suy nghĩ của mình : 1 : Thái độ của tiểu Xuyên đối với án kiện Diệp tiểu Xuyên tính cách tương đối miễn cảm, cậu từng trải qua tình cảm bị tan vỡ, cho nên theo bản năng muốn lảng tránh án kiện ly hôn. Về phần như thế nào mới là loại án kiện cao cấp, đó là do Tiểu Nam nói đùa, cũng không phải cách nhìn thực tế của Tiểu Xuyên. Mặt khác, Tiểu Xuyên còn chưa có nhập môn, so với một người quyết chí phải làm đầu bếp, hơn nữa còn vì mục tiêu này bắt đầu bằng công việc rửa chén lật rau vắt vả. Kết quả một ngày bỗng nhiên có trường bối gợi ý cho hắn: Sau này người đi theo sư phó làm điểm tâm đi. Tuy rằng vẫn là trong nghề, nhưng vẫn lệch đi một chút với mục tiêu ban đầu của chính mình, trong lòng khó tránh khỏi sẽ có chút không yên. Khi ngồi ở trước mặt Lưu Đức Bồi, cậu vẫn thành thành thật thật làm thư ký, nhưng sau lưng có chút thâm bất mãn cũng là bình thường. 2 : Tiểu Xuyên nghĩ mình không hiểu lời của Lưu Đức Bồi. Tôi cảm thấy chuyện không hiểu này, hẳn là không hiểu nghĩa đen của câu nói kia. Kỳ thật lý thuyết thì ai mà chẳng biết, Diệp Xuyên không rõ là hai chữ kiên nhẫn này áp dụng cụ thể vào thực tế phải làm như thế nào. Hai chữ kiên nhẫn thực trừu tượng, đối với giáo viên mà nói, có lẽ là không vội vàng, còn thật sự trả lời mỗi một vấn đề của học sinh một cách cẩn thận; Hay như người bán hàng, luôn bày ra khuôn mặt tươi cười đón chào khách hàng; Đó là những biểu hiện khác nhau của kiên nhẫn. Như vậy đối với chuẩn mực của nghề luật sư này, cậu phải làm như thế nào mới gọi là kiên nhẫn? Thái độ thân thiện, ngôn ngữ phải có kỹ xảo, cậu phải làm cho nhân chứng chịu nói ra sự thật, lại còn phải tránh bị người ta cho là mớm cung. Dù sao mớm cung là trái pháp luật, nhưng phương diện này khó mà nắm chắc chuẩn mực, Diệp Xuyên là người mới không có khái niệm gì rõ ràng. 3 : Vấn đề chính đó là tiểu Quý Một là, Hắc Lục đối với toàn bộ bang phái mà nói, cho dù hắn làm được bao nhiêu chuyện, cũng chỉ là tướng không có lính. Hắn có thể thay đổi đúng cách, nhưng không được lạm dụng, các lão nhân có ảnh hưởng trong bang phái sẽ gây trở ngại cho hắn. Mà những lão nhân này đều đứng về phía Tiểu Quý. Cho nên Hắc Lục nếu muốn mọi việc thuận lợi, hẳn không thể hoàn toàn trở mặt với Tiểu Quý. Thứ hai, Hồ gia là ân nhân của Hắc Lục. Hồ gia đã phò tá cho hắn, Hắc Lục nhất định phải làm thật tốt. Cho nên hắn mới có thể áp dụng thái độ dung túng đối với Tiểu Quý. Bất quá Hắc Lục cũng không phải một người để cho người khác thao túng mình, đối với thái độ của Tiểu Quý, hắn nắm chắc là sẽ không xúc phạm tới Tiểu Xuyên. Điểm này, mọi người nên tin tưởng Hắc Lục ~ Dường nhiên, Tiểu Quý cũng không phải là người đơn thuần. Đứa nhỏ lớn lên trong bang phái, mưa dầm thấm đất, thuần lương được sao?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Khi Thiệu Khải gọi điện thoại tới, Diệp Xuyên đang ngồi ôm bản ghi lại trong văn phòng của Lưu Đức Bồi, đảm nhiệm chức trách bút ghi âm hình người. Trước đó di động đã chinh thành chế độ im lặng, Diệp Xuyên lấy di động ra tắt máy. Lưu Đức Bồi ngồi ở bên cạnh quét mắt liếc cậu một cái, rồi làm như không có việc gì nói với đương sự : “Giấy nợ mà tự tay hắn viết đưa cho cô, trông như thế này phải không?” Đương sự lau nước mắt gạt đầu, “Lúc ấy hắn rất thành khẩn, nói thực xin lỗi hai mẹ con, khoản tiền này coi như bồi thường cho chúng tôi. Còn nói tôi một mình nuôi con không dễ dàng, hẳn thực lòng xin lỗi. . .” Lưu Đức Bồi gạt gạt đầu, “Trừ cô và hắn ra, lúc ấy còn có người nào ở đây không?” Đương sự lắc đầu, “Lúc ấy đang ở nhà, hắn đột nhiên nói muốn ly hôn, tôi đâu còn biết gì nữa. . .” Diệp Xuyên dùng tốc độ nhanh nhất ghi lại lời của người phụ nữ kia. Tốc độ nói chuyện của hai người cũng bình thường, nhưng cho tới bây giờ Diệp Xuyên chưa học qua kỹ năng ghi tốc kí, nếu để cậu đánh chữ thì khả năng có thể nhanh một chút, còn ghi theo lời người khác nói cậu rất vất vả, đầu óc phần lớn không theo kịp nội dung câu chuyện, cứ máy móc viết vào. Sau hai ngày, Diệp Xuyên cũng nắm được một chút bí quyết, tỷ như khi người này oán giận ông chồng vô lương tâm, nằng nặc bên thứ ba thì không cần ghi vào. Cậu còn nhớ rõ lần đầu tiên đưa bản ghi lại cho Lưu Đức Bồi và Khương Lan xem qua, Lưu Đức Bồi chỉ vào câu “Cái con hồ ly tinh kia, nếu để cho tôi gặp lại, tôi sẽ xé xác nó!!!” bộ dáng dờ khóc dờ cười. Về phần Khương Lan, phản ứng của cô thậm chí còn phóng đại hơn, vịn ghế cười ngặt nghẽo ước chừng hơn năm phút đồng hồ, đến nỗi không thẳng lưng lên được. Phản ứng của hai người thật sự là rất kích thích người ta. Diệp Xuyên nhìn chăm chăm vào bọn họ, mặt và cổ đỏ bừng lên, “Lúc ấy cảm xúc của người phụ nữ kia đặc biệt kích động, nói rất nhanh, tôi sợ bỏ sót, cứ vùi đầu mà ghi. . .” Khương Lan xoa bụng lại gần nâng lên mặt Diệp Xuyên, “Ài ư, cái thẳng nhóc này cứ như vậy làm sao mà có người yêu được đây.” Lúc ấy mặt Diệp Xuyên đỏ lên, trong lòng thầm nói bà chị có muốn châm biếm người ta cũng đâu cần nói trắng ra như vậy. . . “Đúng rồi, có chuyện này muốn nói cho cậu biết.” Lưu Đức Bồi gấp bản ghi lại, để vào tập hồ sơ, “Ngày hôm qua tôi với lão Từ đã thống nhất, bắt đầu từ tháng này, tiền lương của cậu tăng lên một ngàn hai.” Diệp Xuyên hơi bất ngờ, sững sờ một chút mới nhớ tới nói lời cảm ơn. Lưu Đức Bồi cười tủn tủn vỗ vỗ vai của cậu, “Thẳng nhóc cậu siêng năng lắm, làm tốt đấy.” Diệp Xuyên vội vàng gạt đầu vâng vâng dạ dạ, ra khỏi văn phòng của Lưu Đức Bồi mới cảm thấy cao hứng. Mở di động ra thì thấy, hai cuộc gọi tới đều là của Thiệu Khải, còn có một tin nhắn : Địa điểm xác định rồi, Đạo Hoa Thôn đường Đông Đại. Sắp tới sinh nhật Thiệu Khải, mấy hôm trước cậu ta cứ làm nhảm luôn miệng nói tìm chỗ nào để tổ chức tiệc chúc mừng. Diệp Xuyên vội vàng gọi điện qua, bên kia vừa kết nối Diệp Xuyên hào hứng nói : “Anh trai đây được lên lương, hôm trước tớ thấy cậu nhìn cái bật lửa trong tạp chí mà chảy nước miếng rờn rờn, để anh trai mua tặng cậu.” Đầu bên kia điện thoại có người cười phá lên, “Diệp Xuyên hả? Thiệu Khải đang ngồi xôm trong phòng vệ sinh rồi, tớ nghe điện thoại giúp cậu ấy

thôi. Tớ nhất định sẽ chuyển lời cho cậu ấy.” Là Hắc Nhất Bằng. Diệp Xuyên nghe được thanh âm của cậu ta liền giống như phản xạ có điều kiện nhớ tới chuyện mà Hắc Lục kể cho cậu nghe, trong lòng bỗng nhiên có chút khó thở. Mấy ngày nay cậu luôn nghĩ, cho dù lúc Hắc Lục gặp chuyện không may, Hắc Nhất Bằng vẫn còn nhỏ, nhưng rất nhiều năm đã trôi qua, cậu ta thực sự không nghĩ tới chuyện năm đó nữa sao? Một chút cũng không nghĩ ngờ? Diệp Xuyên không tin. Cậu rất muốn gặp mặt với Hắc Nhất Bằng, nói chuyện cùng cậu ta, dò xét thái độ, nói bóng nói gió để xem người này rốt cuộc có bao nhiêu lành khốc. Cậu bỗng nhiên thực trông ngóng ngày sinh nhật của Thiệu Khải đến nhanh lên một chút. . . Có lẽ là biểu tình sợ hãi của Tiểu Nam khi nhắc tới Trần Viện kích thích Diệp Xuyên quá sâu, ấn tượng của Diệp Xuyên đối với đại tiểu thư này là một người bướng bỉnh bốc đồng. Phải nói thêm, một cô gái không bướng bỉnh bốc đồng sao có khả năng làm ra chuyện sai khiến trợ lý của người khác tới đón đưa mình đây chứ? Chuyện gì cũng vậy. Đối với cô Diệp Xuyên đã có định kiến, cho dù người ta có nói đến ưu điểm gì đi chăng nữa, cũng sẽ bị Diệp Xuyên vô tình bỏ qua. Cho nên trong ấn tượng của Diệp Xuyên, Trần Viện luôn là một người không phân biệt đúng sai, một cô gái nhà giàu được nuông chiều đến hư hỏng. Vì thế, khi cậu đẩy cửa phòng riêng của nhà hàng Hải Vị ở tầng ba ra, vừa liếc mắt liền nhìn thấy Diệp Thời Tranh ngồi bên cạnh một cô gái còn trẻ đáng vẻ đoan trang, không khỏi cảm thấy bất ngờ. Xem tuổi của cô, chỉ mới hai mươi là cùng, nói thành thực thì chưa tới, nhưng cũng không đến mức non nớt. Xét về tướng mạo, mắt mũi sắc nét, cười rộ lên còn lộ ra hai cái đồng tiền điều xinh xinh, không phải là quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là một cô nàng có nét đẹp thanh tú hàng thật giá thật. Hơn nữa cử chỉ chừng mực đoan trang, nếu lúc này Tiểu Nam có mặt ở đây, Diệp Xuyên muốn tát cho anh ta một cái. Rõ ràng là có ý định lừa gạt người khác mà. Hôm nay là cuộc gặp gỡ nho nhỏ trước khi Diệp Thời Tranh chính thức đính hôn, khách mời đều là người quen của Diệp gia. Hắc Lục đã ngồi vào bàn, đang nhỏ giọng nói chuyện với một ông cụ tóc đã xám trắng. Nhìn thấy Diệp Xuyên đi vào còn lặng lẽ nhìn về phía cậu chớp mắt. Diệp Xuyên liếc mắt đảo qua thì biết đại khái khách mời hôm nay là ở dạng nào. Trên bàn tiệc chính là bạn bè lớn tuổi của Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn cùng với người lớn của Trần gia, bàn thứ hai do Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung đứng đầu, đều là con cái đồng trang lứa của bằng hữu. Thứ ba toàn là bạn làm ăn với Diệp gia, Hắc Lục ngồi ở bàn này. Diệp Xuyên theo bản năng sờ lên vành tai, hướng về phía Hắc Lục nháy mắt, sau đó bày ra bộ dáng bé ngoan tiến đến gần Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn chào hỏi những người lớn tuổi. Diệp Thời Tranh ngồi ở bên cạnh bọn họ, chờ cậu đóng tròn vai ngoan hiền ở trước mặt cha mẹ xong liền túm gáy cậu đưa đến trước mặt Trần Viện, “Làm quen với nhau đi.” Trần Viện ngoeo đầu cười tùm tùm nhìn cậu, “Thật hân hạnh được quen biết em, Tiểu Xuyên.” Diệp Xuyên theo quy củ trả lời, “Em cũng rất vui vì được quen biết chị.” Diệp Thời Tranh vỗ nhẹ lên đầu cậu, “Được rồi, tự mình tìm chỗ ngồi đi, cơm nước xong có cần anh đưa em về không?” “Không cần.” Diệp Xuyên vội vàng nói: “Anh đưa Trần tiểu thư đi. Em có thể tự mình trở về mà.” Diệp Thời Tranh cũng không để ý đến cậu nữa, dẫn Trần Viện đi chào hỏi khách khứa ở những bàn còn lại, khi trở lại quả nhiên đã thấy Diệp Xuyên ngồi bên cạnh Hắc Lục rồi. Diệp Thời Tranh không khỏi âm thầm cảm thán, thường nói con gái lớn là con người ta. . . Kỳ thật con trai cũng như vậy thôi. Lúc Diệp Xuyên đi đến bàn Hắc Lục, nhìn thấy Lý Hành Tung đang đảo dáo đảo ngoè về phía bên này, dường như muốn gọi cậu qua bên đó ngồi. May mắn là Diệp Thời Phi đang lôi kéo hắn không ngừng nói chuyện, mới tránh được sự khó xử này. Diệp Xuyên làm như mình không trông thấy họ. Từ cái hôm ở tiệc rượu trợ lý nhờ cậu chuyển đồ cho Diệp Thời Phi, kết quả nhìn thấy hai người đang thân mật, Diệp Xuyên vẫn cố ý tránh né hai người kia. Nơi nào có bọn họ xuất hiện, luôn làm cho cậu có cảm giác chẳng thoải mái gì. Chán ghét, làm cho người ta hít thở không thông. Cho dù lúc ban đầu Diệp Xuyên từng hoài nghi có lẽ mình đa tâm, đến khi chính mắt bắt gặp hình ảnh như vậy, cậu cũng không thể tiếp tục lừa gạt bản thân được nữa. Diệp Thời Phi luôn cố ý dùng một loại phương thức mập mờ phô trương quyền sở hữu của mình cho Diệp Xuyên thấy. Tựa như động vật lưu lại nước tiểu ở chung quanh lãnh địa của mình, để cảnh cáo đối thủ đừng có mà ngấp nghé địa bàn của nó. Diệp Xuyên không rõ vì sao Diệp Thời Phi lại đem mục tiêu này tập trung vào mình? Ngay từ lúc ban đầu quen biết cậu đã cố ý lảng tránh, cũng chưa từng chủ động tiếp xúc cùng Lý Hành Tung. Diệp Thời Phi cảnh giác, rốt cuộc là tại vì sao? Diệp Xuyên cũng không biết. Nghĩ không ra lại không thể giáp mặt hỏi rõ ràng, vì thế buồn bực liền tăng lên gấp đôi. Cho tới bây giờ, ngoại trừ lảng tránh, Diệp Xuyên cũng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn. Có khi cậu cũng sẽ nhắc nhở chính mình, không thể bởi vì một Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung, mà khiến mình bị bệnh thần kinh. Nhưng cũng không có cách nào khác, khi Diệp Thời Phi về nhà ăn cơm lúc cuối tuần thường hay gọi điện thoại nói với cậu, theo phản xạ tự nhiên Diệp Xuyên sẽ cân nhắc: Đây có phải là âm mưu không? Hay là cảnh cáo? Hoặc chỉ đơn giản là thông báo việc anh ấy sẽ về nhà ăn cơm, mà Lý Hành Tung có thể cũng sẽ đi cùng. Diệp Xuyên thật sự không nghĩ ra. Nhưng mà Diệp gia lại không thể không về. Diệp Xuyên suy nghĩ mãi, cuối cùng chỉ có thể thay vì về nhà vào cuối tuần đành đổi lại vào thứ tư, hôm đó buổi chiều không có tiết, về nhà cùng Diệp Ninh Đức chơi cờ uống trà, nói chuyện với Kiều Mẫn về trường lớp, ăn một bữa cơm chiều, rồi lại vội vàng đón xe bus đến Đức Ngôn. Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn mới đầu có hơi khó hiểu, sau lại nghe Diệp Xuyên giải thích cuối tuần phải đến Đức Ngôn đi làm, thì cũng hiểu được. Sau này ngược lại cảm thấy bọn nhỏ về nhà theo kiểu này cũng hay, cuối tuần sẽ không quá ảm ỉ, ngày thường cũng sẽ không quanh quẩn. Rất tốt. Diệp Xuyên cũng hiểu được như vậy. Nhưng mà hiện tại là chuyện Diệp Thời Tranh đính hôn, chỉ sợ là không tránh gặp mặt được. Bây giờ Diệp Xuyên bắt đầu cảm thấy Diệp Thời Tranh thận trọng cũng không phải là lợi thế, nếu anh ấy tiết lộ với Diệp Thời Phi một chút xui, có lẽ Diệp Thời Phi sẽ không còn đề phòng mình giống như ngựa ăn cướp như vậy nữa. Nếu mình chủ động nói với anh ấy? Ý niệm này mới chọt lóe trong đầu Diệp Xuyên cũng nhanh chóng bị cậu phủ định. Diệp Thời Phi là một người tương đối trọng sĩ diện, nếu có chuyện gì mà hắn vẫn còn mặt mũi sau đó được người khác nói rõ ngay mặt, trước không nói đến việc hắn có thể không tin tưởng, mà phương thức nói trắng ra thế này sẽ khiến cho hắn phản cảm, nói không tốt còn có thể bị hiểu lầm thành khiêu khích. Vậy càng phiền toái. Diệp Xuyên có chút rầu rĩ nghĩ: Dùng phương thức mập mờ như thế nào để âm mưu cho Diệp Thời Phi biết đây? Có nên cùng Hắc Lục thân thiết một chút ở nơi mà anh ấy có thể nhìn thấy hay không? Sau đó là hôn hay cái gì đó? Vấn đề là hiện tại bọn họ chỉ có thể chạm trán ở các dịp gặp gỡ công khai này, không nói tới Diệp Thời Tranh còn chưa tiết lộ gì với vợ chồng Diệp Ninh Đức. Cho dù là đã thuyết phục được hai vị tương bối, Diệp Xuyên cũng không dám trước mặt mọi người thân thiết, vạn nhất người bên ngoài nghị luận làm cho Diệp gia mất mặt, thì việc Diệp Thời Tranh vì cậu mà hao hơi tổn trí chẳng phải là uống phỉ rồi sao? “Nghĩ cái gì vậy? Mặt đứng trông luôn rồi nè?” Hắc Lục gấp vào đĩa cho cậu một ít cá, “Ăn nhiều một chút.” Diệp Xuyên phục hồi lại tinh thần, thấy lão gia tử ngồi bên Hắc Lục quay sang nói chuyện cùng người bên cạnh, không chú ý tới bọn họ, vội vàng hạ thấp thanh âm hướng về hắn xin chỉ bảo, “Hắc ca, anh nói em nên làm sao để có thể làm cho anh hai biết chuyện của chúng mình?” Hắc Lục nhướn mày nhìn lướt qua bàn Diệp Thời Phi, cũng bắt chước bộ dáng của cậu hạ thấp giọng, “Diệp Thời Tranh sẽ không nói cho anh hai biết?” Diệp Xuyên lắc đầu. Hắc Lục lại hỏi, “Em ngã bài rất trực tiếp với Diệp Thời Tranh mà. Không thể làm như vậy với anh sao?” Diệp Xuyên lộ ra biểu tình khó xử, “Anh hai của em, người này làm chuyện gì đều rất kín đáo. Nếu em trực tiếp nói ra, anh ấy mười phần là không tin.” Hắc Lục thực nhạy bén nắm bắt được trọng điểm: Diệp Xuyên rất muốn làm cho Diệp Thời Phi biết, đồng thời phải khiến hắn tin tưởng tuyệt đối. Tại sao phải như vậy? Diệp Xuyên vẫn đang ra sức giải thích, “Tốt nhất là làm cho anh ấy nhìn thấy, sau đó còn giả vờ như chúng ta không có ý. Phải khiến anh ấy nghĩ là mình trong lúc tình cờ trông thấy được, thì mới có thể tin tưởng. Ai nha, tóm lại chính là. . .” “Tôi hiểu rồi.” Hắc Lục cắt ngang lời giải thích của cậu, cảm giác kỳ lạ trong lòng làm sao cũng không xua đuổi đi được, “Anh hai của em cá tính thật đúng là không giống người bình thường.” Diệp Xuyên có chút ngượng ngùng, “Anh ấy là vậy đó. Tương đối. . . Đa nghi một chút. . .” “Tôi biết nên làm như thế nào.” Hắc Lục an ủi cậu, “Em cứ thư giãn đi, thoải mái mà ăn uống, lo lấp đầy dạ dày của mình là tốt rồi.” Diệp Xuyên hơi do dự, “Anh định làm như thế nào?” Hắc Lục mỉm cười, “Không tin tôi à?” “Không phải.” Diệp Xuyên vội vàng lắc đầu, “Em chỉ sợ anh không biết tính cách của người kia, làm mọi chuyện đi quá xa.” “Yên tâm đi, tôi biết nên làm như thế nào.” Hắc Lục định xoa đầu cậu, tay mới nhấc lên, mới nhớ lại nơi chốn không thích hợp. Chỉ có thể tiếc nuối vỗ vỗ vai cậu, “Chuyện này cứ giao cho tôi. Trước tiên sẽ cho người tìm hiểu một chút mấy chỗ hán thường đi, sau đó mới tính tiếp.” Diệp Xuyên gật đầu. Hắc Lục lại hỏi, “Một hồi nữa quay lại trường hay là theo tôi về nhà?” Diệp Xuyên do dự một chút, “Về trường. Em tự mình đi. Chú thám cũng rất thông minh, thời điểm mấu chốt này chúng ta không thể sơ xuất.” Hắc Lục nghe những lời này cảm thấy đặc biệt thú vị, giống như hai người là nhóc con đang làm chuyện xấu sau lưng người lớn vậy. Không tự chủ được liền bật cười, “Được rồi, nghe theo lời em.” Khi hai người đang nói giỡn, sau

lưng Hắc Lục đột nhiên có một cảm giác khác thường, dường như có người nào đó đang nhìn chăm chăm vào mình vậy. Hắn làm như vô tình quay đầu nhìn quét qua một vòng. Tiệc đã quá ba tuần rượu, không khí trong phòng sinh động hẳn lên, không ít người đều đứng lên chạy tới các bàn khác kính rượu. Có chút lộn xộn, cũng không nhìn ra có ai đặc biệt chú ý tới bọn họ bên này. Hắc Lục biết trực giác của mình không sai. Ngay lúc hắn đang hoài nghi người này có thể là anh hai đa nghi của Diệp Xuyên hay không, trong lòng lại một lần nữa sinh ra cảm giác bị người ta âm thầm dò xét. Hắn bắt chợt quay đầu, lúc này đây, vừa vặn chạm mắt với người nọ. Ánh mắt có vẻ âm trầm, mang theo chút địch ý. Người này Hắc Lục khi đi làm ăn cũng có nghe nói, năng lực như thế nào thì không rõ lắm, nhưng người làm ăn ở B thị đều biết hắn có một bối cảnh không thể xem thường. Nghe nói ông nội của hắn quân hàm rất cao, gia tộc cũng có không ít người làm việc trong chính phủ. Thế lực gia tộc rắc rối phức tạp, không thể đánh giá thấp. Người này tên là Lý Hành Tung.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Làm xong công việc, Diệp Xuyên khóa cửa, chạy đến ven đường gọi xe đến thẳng quán Đạo Hoa Thôn nằm trên đường Đông Đại. Đạo Hoa Thôn là một quán bình dân, đồ ăn khá ngon, giá cũng mềm, cho nên rất đông khách. Khi Diệp Xuyên tới, đã qua giờ cơm, nhưng liếc mắt nhìn quanh, đại sảnh cũng không có mấy bàn còn trống. Tuy rằng cũng không thấy có người nào nói lớn tiếng, nhưng bởi vì người đông, vừa vào cửa Diệp Xuyên vẫn cảm giác được sự âm ỉ. Thiệu Khải cùng đám bạn của hắn đang tập trung uống rượu trong phòng riêng, lúc Diệp Xuyên đi vào, thấy được Thiệu Khải đang giờ chai rượu làm bộ làm tịch. Diệp Xuyên lập tức vui sướng la lên, “Cậu giỏi thật, học được cách uống cạn cả chai nữa cơ đấy.” Thiệu Khải buông chai rượu chạy tới, xoắn lấy Diệp Xuyên bắt đầu lục xét, “Quả đâu, mau lấy ra.” Diệp Xuyên ra vẻ ghét bỏ, “Xem cậu về điểm này thật là có tiền đồ.” Cậu mua cho Thiệu Khải cái bật lửa Zippo, vỏ sáng bóng, khắc hình một tiểu tinh linh có cánh. Diệp Xuyên vẫn cảm thấy hình khắc này hẳn là dành cho phụ nữ biết hút thuốc, nhưng Thiệu Khải lại mê mẩn mới kìa. Thiệu Khải móc từ túi áo khoác lấy ra một cái hộp nhỏ, dương dương tự đắc bắt đầu khoe khoang, “Nhìn thấy chưa, cậu ấy được tặng lương liền mua tặng tớ.” Lý Vĩnh Phong ở bên cạnh mắt mê, “Gặp thằng bạn thân như cậu xem như là xui xẻo đi. Tiền lương có tặng cũng sạch túi.” Thiệu Khải cầm theo chai rượu liền nhào qua. Một phòng mọi người hi hi ha ha lại náo loạn cả lên. Những người trong này có hơn phân nửa Diệp Xuyên nhìn quen mắt, quen biết chỉ có mấy người chung phòng với Thiệu Khải ở ký túc xá. Diệp Xuyên thấy Thiệu Khải còn đang bưng ép Lý Vĩnh Phong uống rượu, liền lại gần Hắc Nhất Bằng ngồi xuống. Hắc Nhất Bằng giúp cậu gấp đồ ăn, “Uống rượu hay là uống nước ngọt?” Diệp Xuyên thấy trước mặt hắn có ly nước chanh, nói: “Tớ cũng uống nước chanh. Một quả chừng, không muốn uống rượu.” Cậu vốn đang định tìm một cơ hội nói chuyện cùng thằng nhóc này, vừa lúc không nên uống rượu. Hắc Nhất Bằng rót cho cậu ly nước chanh, vừa ngẩng đầu nhìn lên sườn mặt của cậu, nhất thời lộ ra biểu tình có hơi kinh ngạc, “Chà, cậu còn mang bông tai nữa hả? Trường học không nói gì sao?” “Lúc đầu cũng gọi lên giáo dục.” Diệp Xuyên cười nói: “Tớ đã tranh luận cùng với giáo sư, nói về quyền lợi công dân, rồi nội quy của trường mâu thuẫn với pháp luật, lãng phí mãi, giáo sư nói tớ viển vông vô lý, nhưng mà tranh luận một hồi cũng ra được vài phần có lý, tạm tha lần này.” Hắc Nhất Bằng cũng vui vẻ, “Giáo sư của các cậu thật đáng yêu.” “Rất dễ thương.” Diệp Xuyên gật đầu, “Hiện tại thầy ấy dạy chúng tớ lịch sử pháp luật. Là một người uyên bác. Dù nhìn tuổi cao mà lắm, con người rất đơn thuần.” Thích chính người khác, cũng sẽ không nghe học trò ngụy biện. Bất quá giáo sư này ở trong trường học rất có uy, mấy thầy cô khác nghe nói ông bỏ qua, cũng lười hỏi thăm chuyện xỏ lỗ tai của Diệp Xuyên. Nói cho cùng thì ở trường biểu hiện của Diệp Xuyên luôn rất nể nếp, liền mất nhắm mắt mở bỏ qua chuyện này. “Đẹp thật.” Hắc nhất bằng quan sát một lúc, “Bất quá trường bọn tớ không được phép làm như vậy.” Diệp Xuyên tỏ vẻ có thể hiểu được, “Trường các cậu phải coi trọng hình tượng mà.” Hắc Nhất Bằng phỏng chừng là chưa gặp qua nam sinh nào mang đồ trang sức như thế này, bộ dáng ngấm nghĩa tràn ngập vẻ tò mò, “Sao cậu lại đeo hoa tai. Tớ thấy có nhiều nam sinh đều chọn đeo lắc tay hay dây chuyền, như vậy ít nhất cũng không đau mà.” Diệp Xuyên hơi chần chừ một chút, cười cười nói: “Cái này có ý nghĩa đặc biệt. Là của bạn trai tặng.” Hắc Nhất Bằng không kịp phản ứng trùng mắt nhìn cậu, sau một lát, đôi mắt chợt tròn to, “Ý cậu là...” Diệp Xuyên gật đầu, “Tình cảm của bọn tớ rất tốt.” Hắc Nhất Bằng có chút chậm tiêu, trùng mắt nhìn Diệp Xuyên hơn nửa ngày mới thốt ra được một câu, “Này... Thực xin lỗi, tớ chỉ là cảm thấy có chút bất ngờ.” Ngoại trừ có chút khiếp sợ, thái độ cũng coi như bình thường. Diệp Xuyên cười cười, “Không sao, tớ cũng không ngại. Chuyện này Thiệu Khải cũng biết.” Hắc Nhất Bằng liếc mắt nhìn Thiệu Khải, tên bạn chung phòng đang tranh cãi ỏm tỏi, ánh mắt có chút phức tạp. Diệp Xuyên vội vàng giải thích: “Cậu đừng hiểu lầm. Cậu ấy không phải đâu.” Ý nghĩ của mình bị cậu nói toạc ra, Hắc Nhất Bằng có hơi ngượng ngùng, vội vàng tìm đề tài lấp liếm, “Vậy... Bạn trai họ chung với cậu à?” Diệp Xuyên lắc đầu, “So với tớ anh ấy hơi lớn tuổi, đã... Phải, đã đi làm rồi.” Cứ sốc ban đầu qua đi, trong đầu Hắc Nhất Bằng sự tò mò bắt đầu chiếm thế thượng phong. “Làm thế nào mà hai người quen biết vậy?” “Tớ mua nhà, công ty của anh ấy vừa lúc kinh doanh bất động sản.” Diệp Xuyên nhìn thấy biểu tình kinh ngạc trên mặt Hắc Nhất Bằng, vội vàng bổ sung: “Kỳ thật là tiền của cha mẹ để lại, tớ không biết cách đầu tư, cho nên mới mua nhà.” “À.” Vẻ mặt của Hắc Nhất Bằng ra vẻ hiểu rõ, “Vậy cậu cũng coi như là người có tiền rồi.” “Nhiều đó có đáng gì...” Diệp Xuyên cũng cười, “Sau này nhà cửa xong xuôi, mời các cậu qua đó chơi.” “Tốt quá.” Hắc Nhất Bằng hào hứng, “Mai một chơi mặt chược gì đó, cũng có chỗ rồi ha.” Lan man này giờ, thái độ của Diệp Xuyên đối với Hắc Nhất Bằng thực sự có một chút đổi mới. Ít nhất lúc nghe cậu nói thật, cậu ta không tỏ ra hoảng sợ hay chán ghét linh tính gì đó, chứng tỏ rằng tâm tính cũng không tồi. Không có chấp, không chủ quan, vậy nói chuyện của Hắc Lục hẳn cậu ta cũng sẽ thông suốt. Nghĩ như vậy, thái độ của Diệp Xuyên càng thêm thân mật. Cho dù Hắc Nhất Bằng có hỏi vấn đề nào đó làm mình không vui, cũng phải nhẫn nại mà giải đáp, hơn nữa có ý dẫn đề tài tới hướng mà mình muốn nói. “Thèm muốn ngôi nhà của tớ hả?” Diệp Xuyên lắc đầu, “Không đâu. Một chút xiêu tài sản này của tớ người ta sẽ không để vào mắt. Trước kia anh ấy chịu khổ rất nhiều, vị trí ở công ty bây giờ cũng là dựa vào sự cố gắng của chính mình từng bước một mà tiến lên. Những chuyện như muốn ăn tiền của người khác anh ấy không thèm làm đâu.” Hắc Nhất Bằng cảm thấy hứng thú, “Hắn là người như thế nào?” “Anh ấy.” Ánh mắt Diệp Xuyên trở nên dịu dàng hẳn lên, “Anh ấy là người rất tốt.” Hắc Nhất Bằng bị vẻ mặt của cậu hấp dẫn, không tự chủ được cười theo cậu, “Tốt cỡ nào lận?” Diệp Xuyên cảm thấy nói ra mức độ tốt của một người thật sự không phải là chuyện dễ dàng, nghĩ tới nghĩ lui rồi lắc đầu, “Anh ấy vốn rất tốt, nhưng cậu biết mà, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi. Cho nên tốt như nào, thật đúng là khó nói.” Hắc Nhất Bằng lại hỏi, “Vậy người trong nhà hắn có biết hay không?” Tim Diệp Xuyên đột nhiên đập nhanh hơn. Cùng loanh quanh mất nửa ngày, cuối cùng đề tài cũng đi được đến đây. “Vấn đề này rất phức tạp.” Diệp Xuyên không biết có nên đề cập vấn đề này đi quá xa, trong lòng có chút chần chừ, “Người kia, có gia đình cũng như không. Chắc không có ai quan tâm tới anh ấy.” Có lẽ bởi vì biểu tình của Diệp Xuyên vẫn thực nhẹ nhàng, Hắc Nhất Bằng cũng không xem những lời này là thật, nghe cậu nói có gia đình cũng như không, liền nửa thật nửa đùa nói, “Có phải là trốn nhà đi không đấy?” “Nếu là trốn nhà đi thì tốt quá rồi.” Diệp Xuyên thở một hơi thật dài, trong lòng lại hơi hơi âm ỉ nghĩ: Hành động trốn nhà đi ngậy thơ như vậy, đó là chuyện mà Hắc Lục có thể làm sao? Đổi lại nếu là tên trẻ tuổi tính tình khó chịu trước mắt này thì còn có

khả năng. Trong phòng mọi người ẩm ỉu uống rượu, chỉ có hai người đang uống nước trái cây này không có ai đến phiền hà. Hắc Nhất Bằng cũng mừng rỡ vì có người nói chuyện phiếm với mình, “Bị gia đình đuổi đi sao?” Diệp Xuyên trong nháy mắt hạ quyết tâm. Cho dù Hắc Lục có trách cứ cậu, hay chút nữa Hắc Nhất Bằng trở mặt, cậu cũng phải kể ra bằng bất cứ giá nào. Vốn mình đã muốn nói thẳng từ lâu, có thể nhân tới giờ này là đã phát huy tới cực hạn rồi. Hiện tại đương sự ngồi ngay trước mắt, cậu sao có thể tiếp tục kiềm nén. . . Điều quan trọng nhất là : Bỏ lỡ lần này, sau này sẽ không còn cơ hội cùng Hắc Nhất Bằng ngồi nói chuyện phiếm không phải sao? “Người này tình trạng gia đình không được tốt lắm, đại khái lúc ba bốn tuổi mẹ của anh ấy tái giá.” Diệp Xuyên chú ý biểu tình của Hắc Nhất Bằng, chậm rãi kể : “Cha dượng không mấy thích con riêng của vợ. Tuy rằng chưa đến mức ngược đãi, nhưng đụng mặt mỗi ngày, lại luôn xem như anh ấy không tồn tại. Theo cách nói bây giờ, cái này gọi là bạo lực bằng thái độ lạnh lùng.” Hắc Nhất Bằng đang chú ý nghe kể chuyện xưa, thấy cậu tạm ngừng lại, liền hỏi : “Vậy mẹ hán đâu?” Diệp Xuyên thờ dãi, “Mẹ của anh ấy dẫn theo con của chồng trước, cảm thấy có lỗi với ông chồng hiện tại, vì cho hán thêm gánh nặng, cho nên mọi chuyện đều theo ý hán. Đối với con trai, đương nhiên cũng không mấy tốt đẹp.” “Nào lại có mẹ như vậy.” Hắc Nhất Bằng phản nộ, “Con trai của mình cũng không trông nom, vậy còn có thể trông cậy vào ai chứ? Mọi chuyện đều xem sắc mặt của chồng, nếu hán muốn vứt bỏ đứa nhỏ này đi, chẳng lẽ bà ta không cũng không phản đối à?” Diệp Xuyên cười lạnh : Vứt? So với chuyện hiếp dâm bọn họ đã làm, nếu thật sự chỉ là vứt bỏ thì Hắc Lục đã hạnh phúc hơn rất nhiều rồi. “Sau đó thế nào?” “Gia đình như vậy, trẻ con đương nhiên là hiểu biết sớm. Anh ấy khi còn rất nhỏ đã giúp đỡ mẹ làm việc nhà.” Diệp Xuyên nói tới đây, trong đầu bất giác nhớ lại chuyện Hắc Lục kể với cậu, “Tôi chính là sống mà phải nhìn sắc mặt bọn họ, trước mặt người ngoài cha dượng cũng không có đánh tôi, nhưng lúc không có ai, hán xuống tay đặc biệt ác độc. Lúc đó còn nhỏ tôi cũng không hiểu lắm, chỉ cảm thấy rất sợ hán, sau này nhớ lại mới phát hiện ra rằng, khi ấy mình là chỗ cho hán trút giận. Hon nữa hán luôn mắng chửi, em chắc không ngờ được, hán dùng những lời khó nghe thế nào để mắng chửi một thằng nhóc. Khi còn rất nhỏ tôi đã làm công việc nhà, lau chùi bàn ghế nhà cửa đều không đáng nói tới, em tưởng tượng được không, tôi còn chưa đến lớp năm mà đã phải nấu ăn giặt giũ cho cả nhà. Mặc dù vậy, hán vẫn không ngừng mắng chửi tôi.” “Diệp Xuyên? Diệp Xuyên?” Hắc Nhất Bằng quơ quơ tay ở trước mắt cậu, “Nghĩ cái gì vậy? Kể chuyện tiếp đi, sau đó thế nào?” Diệp Xuyên miễn cưỡng cười cười, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy khổ sở, “Anh ấy còn rất nhỏ đã nấu cơm, giặt quần áo cho cả nhà. Mặc dù vậy, vẫn bị đánh mắng như thường. Nhưng khi đó vẫn còn là một đứa trẻ, cậu nói thử xem ngoại trừ chịu đựng, còn có thể làm gì?” Hắc Nhất Bằng trên mặt toát ra vài phần rầu rĩ, “Đúng vậy. Thật đúng là rất đáng thương.” Diệp Xuyên bỗng nhiên nổi nóng. Tuy rằng cậu đã sớm đoán được, nhưng ở trước mặt Hắc Nhất Bằng nhớ chuyện này một lần nữa, ngoại trừ đau lòng, trong lòng cậu càng nhiều hơn là phẫn nộ. Cùng dưới một mái nhà lớn lên, tên khốn trước mắt này tại sao không thật sự chú ý đến anh trai của mình một chút chứ? “Tiếp tục đi?” Diệp Xuyên kiềm chế cơn tức giận, giọng nói trở nên cứng nhắc, “Sau đó mẹ của anh ấy sinh thêm một đứa con trai. Và tình trạng ngày càng tồi tệ, không những làm việc nhà, còn phải giúp chăm sóc em trai. Điều an ủi duy nhất chính là tình cảm của hai anh em tốt lắm.” Ánh mắt Hắc Nhất Bằng hơi hơi động. “Trong mắt cha mẹ em trai mới sinh này mới là tâm can bảo bối, quả thực cưng chiều yêu thương không biết để đâu cho hết. Anh ấy cũng rất thích đứa em mà mình tự tay chăm sóc từ khi còn nhỏ cho đến lớn này, từ lúc đi nhà trẻ, rồi đến trường đều là anh ấy đưa đón, cho tới bây giờ cũng không coi đó là phiền phức. Đôi khi có dịp đi chơi với bạn học cũng mang theo thằng nhỏ còn thò lò nước mũi này.” Hắc Nhất Bằng không biết nghĩ tới điều gì, bên môi hiện lên một nụ cười khổ. “Vốn là nếu vẫn có thể sống như vậy, chờ anh ấy học xong đại học, ra đi làm cũng coi như hết khổ. Kết quả là, vào thời điểm anh ấy học sơ trung, không biết tại sao cha dượng đột nhiên nghiện bài bạc.” Sắc mặt Hắc Nhất Bằng thay đổi, hai hàng chân mày rậm hơn nhíu lại. “Lúc đầu còn chơi vụng trộm, bởi vì đánh nhỏ thôi, cho nên thắng thua cũng không sao, vợ của hán không mấy quan tâm. Sau này vì kế phụ đại nhân càng đánh càng hăng, tiền bạc đồ đạc trong nhà đều nói gót ra đi còn chưa nói, hán bắt đầu vay tiền khắp nơi. Tới khi không thể mượn thân thích bằng hữu được nữa, thì đi vay nặng lãi.” Ngón tay Hắc Nhất Bằng đặt ở trên bàn vô thức gãi gao đan vào nhau. Nhìn phản ứng này, Diệp Xuyên có thể khẳng định, sở thích này của cha mình, cậu ta cũng biết được. Nhưng biết vào thời điểm nào thì chưa rõ. “Đi vay nặng lãi thì còn cái gì chứ? Người này, bị mấy người kia dồn ép bắt đầu trốn chui trốn nhủi.” Diệp Xuyên cười lạnh nói : “Bạn trai của tớ lúc đó còn chưa tốt nghiệp đại học, có một ngày tan học bị vài tên du côn bắt cóc đưa đến một phòng mô bắt hợp pháp. Lúc bị người ta trói trên bàn phẫu thuật, anh ấy còn vẫn không biết tại sao lại như thế này, sau mấy người kia thấy anh ấy rất ảm ỉu, muốn làm cho anh ấy từ bỏ hi vọng, để cha dượng điện thoại tới rồi ghi âm cho anh ấy nghe. Thì ra, bọn cho vay nặng lãi buộc hán trả tiền, lấy con của hán ra uy hiếp, nói nếu không trả tiền sẽ bắt con của hán mổ lấy nội tạng.” Một giọt mồ hôi lạnh ứa ra trên trán Hắc Nhất Bằng, rung rinh một chút, rồi rơi xuống đôi bàn tay đang xoắn chặt lại với nhau. “Cứ như vậy anh ấy bị chính cha dượng của mình bán đi.” Tầm mắt Diệp Xuyên dời khỏi khuôn mặt Hắc Nhất Bằng, nhìn thấy Thiệu Khải giờ một khối kem đang định trét lên trên mặt mình, vội vàng giờ khăn bàn cản lại. Màu kem trắng bị dính vào khăn bàn, đã sớm mất đi hình dạng lúc ban đầu, trơn trơn dính dính, nhìn mà muốn ói. “Sau đó thì sao?” Thanh âm Hắc Nhất Bằng có hơi khàn khàn. Diệp Xuyên lấy khăn giấy vo cái mớ kem kia lại, “Anh ấy không cam lòng chết ở trên bàn giải phẫu như vậy, lồng ngực khoang bụng đều bị người ta vét sạch sau đó thì thể được ném đại ở cái cống thoát nước nào đó, cho nên liều mạng giãy dụa, trong lúc vật lộn anh ấy vô tình đã thương người, trong đó có một người bởi vì nội xuất huyết cứu không kịp chết đi. Vì lý do phòng vệ quá độ, anh ấy bị tuyên án hai năm tù.” Sắc mặt Hắc Nhất Bằng giống như được phủ một lớp bụi màu vàng, ánh mắt cũng trở nên rã rời. Từ vẻ mặt của cậu ta Diệp Xuyên rút ra được nhiều điều, cũng không nhìn chăm chăm vào mặt nữa, chỉ như ngồi một bên đem chuyện xưa này nói cho xong, “Khi ra tù anh ấy được một đại ca xã hội đen thu nạp, trường học thì đã xóa tên. Nhà cũng không trở về được. Thời điểm đó tinh thần của anh ấy chịu đã kích quá lớn, đành phải cam chịu, liền đi theo người này lăn lộn trong bang phái. . .” Hắc Nhất Bằng giống như sắp hít thở không thông giọng khàn khàn kêu lên : “Cậu đừng nói, đừng nói nữa !” “Sau đó anh ấy đi tìm cuộc.” Diệp Xuyên lạnh lùng nhìn hán, “Anh ấy nghĩ có thể bầu vủ vào tia hy vọng cuối cùng là cậu. Hắc Nhất Bằng, tôi thật sự nghĩ không ra tìm của cậu rốt cuộc là làm bằng cái gì. Cậu có tư cách gì mà chỉ trích anh ấy? Cậu thử đặt tay lên ngực thử hỏi chính mình xem : Từ nhỏ đến lớn, anh ấy có làm ra chuyện gì có lỗi với cậu hay không?” Hắc Nhất Bằng ôm đầu, “Lúc ấy tớ không biết. . . Tớ thật sự. . .” Diệp Xuyên cười lạnh, “Ý tứ của cậu là, tớ nên chia buồn cho chỉ số IQ của cậu sao ?” Hắc Nhất Bằng vẫn ôm đầu không nhúc nhích, thật lâu sau mới dùng một loại thanh âm không rõ là khóc hay cười thì thào nói : “Anh của tớ cứ nhiên đi yêu đàn ông. . .” “Yêu đàn ông có gì khó hiểu sao? Cậu cảm thấy hán nên yêu phụ nữ? Cậu không biết như vậy là nực cười sao? Trên thế giới này người đầu tiên phản bội anh ấy chính là phụ nữ, là bà mẹ thân yêu của cậu đấy.” Diệp Xuyên càng nói càng giận, trong lòng đang cân nhắc lúc này đánh cho Hắc Nhất Bằng một trận rồi cuộc có thích hợp hay không. Dù sao đây cũng là tiệc sinh nhật của Thiệu Khải, hon nữa một tá người bên cạnh khẳng định sẽ nhảy ra can ngăn, chỉ sợ mình đánh cũng không thoải mái. Không nghĩ tới là, những lời này vừa nói xong, Hắc Nhất Bằng liền một đám đánh qua. Diệp Xuyên đang tự hỏi có nên ra tay hay không, thần kinh rất căng thẳng. Hắc Nhất Bằng đánh ra một đòn này, đối với Diệp Xuyên mà nói chính là gãy đúng chỗ ngứa. Diệp Xuyên nghiêng người tránh được, lập tức liền nhắc chân đạp qua. Một cước này chính là đạp thẳng vào ngực Hắc Nhất Bằng, cho dù Diệp Xuyên đang ngồi không có sử dụng toàn lực, cũng đủ làm Hắc Nhất Bằng té từ trên ghế xuống. Nếu như hán đã động thủ trước, Diệp Xuyên cũng không còn gì để lo lắng hậu quả nữa. Nhào qua túm Hắc Nhất Bằng lên, thừa dịp hán chưa đứng vững, trực tiếp nện luôn mấy đấm. “Anh ấy sợ cậu nhìn thấy mình thì chán ghét, cho nên mỗi lần muốn nhìn cậu đều phải lên kút.” Diệp Xuyên gằn giọng mắng, “Cậu con mẹ nó còn có mặt mũi mà ghét bỏ anh ấy sao? Con người cậu như vậy, trắng đen cũng không phân biệt được rõ ràng, lại còn muốn làm cảnh sát hả? Fuck, thế giới chết tiệt này thực con mẹ nó không nói lý lẽ.” Khóe miệng Hắc Nhất Bằng bị cái đám đầu tiên của Diệp Xuyên khiến cho té ra, đau đến nói không ra lời. Tuy rằng hán động thủ trước, nhưng lúc ấy chỉ là tức giận, nóng lòng muốn phát tiết, cũng không thực sự nghĩ muốn đánh Diệp Xuyên. Ra tay đương nhiên không có tàn ác như Diệp Xuyên. Hon nữa lúc này lại bị cậu đè trên mặt đất, lâm vào thế bị động. Những người bên cạnh mãi đến lúc này mới phản ứng lại, biết hai vị này không phải đùa giỡn, vội vàng xông lên can ngăn. Diệp Xuyên bị Thiệu Khải túm cũng thuận thế đứng lên, sự tình đã lộn xộn thành như vậy, cậu cũng không có cách nào ở lâu thêm nữa. Vỗ vỗ vai Thiệu Khải, Diệp Xuyên liền xoay người đi ra ngoài. “Tiểu Xuyên.” Sau ót Thiệu Khải còn dính một khối bọt, vẻ mặt khó tin hỏi, “Rốt cuộc có chuyện gì vậy hả?” “Xin lỗi, sau này rảnh tớ

sẽ giải thích cho cậu.” Trong lòng Diệp Xuyên cảm thấy đặc biệt có lỗi với Thiệu Khải, bắt quá cũng bởi vì chính là Thiệu Khải, cậu mới dám làm càn như vậy. Cậu nhìn lướt qua những khuôn mặt mang thần sắc khác nhau trong phòng, bước lại gần ôm Thiệu Khải, “Tớ đi trước. Ở đây. . .” “Ở đây không cần cậu lo.” Thiệu Khải có chút bất đắc dĩ, “Về nhà rồi cũng phải bình tĩnh một chút. Tình tình cậu đúng là xấu xa mà.” Diệp Xuyên đi hai bước, quay người lại, thấy Hắc Nhất Bằng đã đứng lên, cầm khăn của bạn học đưa đang lau mặt. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Xuyên, đầy hung tợn. “Nếu không phục chúng ta liền tìm một chỗ vắng đấu tay đôi. Tớ sẵn sàng tiếp đón, Hắc Nhất Bằng.” Sự tình giờ thành ra như thế này, Diệp Xuyên cũng hoàn toàn bất cần. Không phục thì đánh tiếp, dù sao cậu cũng không hi vọng người này có thể coi mình là quan hệ thông gia. Người mà ngay cả anh ruột còn không nhìn tới, mình thì tính cái rắm á.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Bởi vì đánh nhau với Hắc Nhất Bằng, mấy ngày nay Diệp Xuyên cố tình tránh mặt Hắc Lục. Cũng không phải làm chuyện xấu rồi không dám thừa nhận, chỉ là cảm thấy không biết nên nói chuyện này với hắn như thế nào. Hắc Lục đã sớm nói với cậu, đứng ở trước mặt Hắc Nhất Bằng đề cập tới chuyện bọn họ quen nhau, cũng không biết tại sao, vốn chỉ định nói bóng nói gió một hồi, tìm hiểu xem hai anh em này có hy vọng giải hòa hay không. Không ngờ tính xấu bất ngờ bộc phát, rốt cuộc vẫn là không nhìn được. Tuy rằng là do Hắc Nhất Bằng động thủ trước, nhưng với kinh nghiệm đánh nhau phong phú của Diệp Xuyên, đương nhiên thừa sức nhìn ra thắng nhóc này có muốn đánh nhau thật hay không. Diệp Xuyên phun nước rửa lên trên mặt kính, rồi lấy khăn chà qua chà lại, miệng thì không ngừng thở dài. Vốn Hắc Lục nói đêm nay tới đón, nhưng đã bị cậu áp ứng từ chối. Có lẽ phải tìm một cơ hội, thành thành thật thật mà giải thích. Diệp Xuyên lau khô nước trong buồng vệ sinh, đem mấy cái khăn lau giặt thật sạch, công việc đêm nay đã xong rồi. Kỳ thật mấy ngày nay làm việc ở Đức Ngón, cậu cảm thấy dọn dẹp văn phòng thoải mái hơn nhiều so với công việc nhà, nơi này ít nhất không có phòng bếp, chẳng có một đồng bát đĩa đầy dầu mỡ. Văn kiện tư liệu bị loại bỏ thì chỉ việc nghiền nát cho vào bọc cùng với rác rưởi rồi đặt ở bên ngoài, sau khi khóa cửa đem ném vào thùng rác là xong. Mỗi người làm việc trong văn phòng cũng đều tự mình thu dọn xung quanh chỗ ngồi. Cho dù mỗi ngày phải lau chùi phòng vệ sinh, Diệp Xuyên cũng không cảm thấy có cái gì không thể tiếp nhận, dù sao đại đa số đàn ông đều tình nguyện rửa bồn cầu cũng không muốn vào bếp. Càng làm càng quen tay, Diệp Xuyên giờ lại phát hiện công việc của cậu thật ra cũng không nhiều lắm. Lúc đầu phải hơn một giờ mới làm xong, hiện tại, cậu chỉ cần nhiều nhất là bốn mươi phút liền OK. Gài kỹ cửa sổ, tắt đèn, khóa cửa. Diệp Xuyên mang theo hai túi rác to xuống, trong đầu đang nghĩ không biết Hắc Lục có chủ động tới đón mình hay không, dư quang thoáng nhìn thấy bên lề đường đậu một chiếc xe. Ở ghế lái, kính đã được hạ xuống phân nửa, một bàn tay khoát lên cửa, ngón tay còn kẹp một điếu thuốc. Không cần nhìn lần thứ hai, Diệp Xuyên đã biết là tay của ai. Diệp Xuyên hơi hơi khần trương trong lòng, ngay sau đó lại cao hứng hẳn lên. Kỳ thật nghĩ lại thì cũng không có gì ghê gớm, chẳng phải chỉ là đánh nhau với em trai của người ta thôi sao. Đánh rồi thì phải thừa nhận, có việc phải giấu diếm Hắc Lục, khiến bản thân mình cũng không thoải mái. Hơn nữa, vạn nhất tương lai có ngày hai anh em họ hòa thuận, Hắc Nhất Bằng bày ra tư thế ta không có mạch lèo với anh trai, ta không so đo với người, người xem ta rất khoan dung, Diệp Xuyên không tức đến nổi ra máu mới là lạ. Diệp Xuyên chạy đi ném túi rác, rồi lại nhanh chân lùi lên xe, cửa xe còn chưa đóng kín, đã nhào qua ôm người đàn ông ngồi trên ghế điều khiển, ra sức cọ cọ, “Không phải nói đừng đến đón sao?” Hắc Lục đối với loại hành vi làm nũng không kiêng nể gì của Diệp Xuyên rất là hưởng thụ, xoa đầu của cậu cười nói: “Muốn dẫn em tới một nơi.” “Chỗ nào?” Diệp Xuyên có chút tò mò, bởi vì thời gian rảnh của Diệp Xuyên quá ít, hai người gặp nhau ngoại trừ ăn cơm nói chuyện phiếm chính là lên giường, rất ít khi đi nơi khác. “Quán rượu của bạn tôi đêm nay có tiết mục đặc biệt, mời chúng ta đến xem nào nhiệt.” Hắc Lục hôn cậu, cài chắc dây an toàn. Hắn chợt phát hiện cậu nhóc này ngồi xe chưa bao giờ tự mình gài dây an toàn, mỗi lần đều do mình hầu hạ. Hắc Lục suy nghĩ, đây có phải cũng là một hình thức trá hình của làm nũng không? Được rồi, làm nũng thì làm nũng. Hắc Lục nghĩ, ai biểu mình nuông chiều em ấy thành thói quen làm chi. “Nơi nào vậy?” Diệp Xuyên giống như một đứa nhỏ mà sự hiếu kỳ đang phát tác không ngừng hỏi đầu đầu. Hắc Lục liếc mắt một cái, khóe miệng hơi nhếch lên đầy vẻ tươi cười, “Phản ứng của em hôm nay có chút là lạ a, anh bạn nhỏ. Không phải là em ở sau lưng tôi làm chuyện gì xấu đấy chứ?” Diệp Xuyên hoảng sợ, vậy mà cũng có thể đoán được sao?! Hắc Lục vỗ vỗ tay lái. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Xuyên lập tức liền nhăn lại, “Vậy có thể xem xét vì em đã chủ động thắng thần thủ nhận, mà rộng lượng xử lý hay không?” Hắc Lục bật cười, “Em như này cũng tính là chủ động thắng thần há?” “Tính chứ.” Diệp Xuyên cảm thấy đây chính là vấn đề quan niệm, tuyệt đối không thể làm, “Anh xem thái độ của em rất thành khẩn.” “Được.” Hắc Lục khởi động xe, “Cứ cho là em chủ động thắng thần đi.” Diệp Xuyên cố gắng bài trừ một tia bi thương, lộ ra biểu tình tiếc nuối, “Em đánh Hắc Nhất Bằng.” Xe vừa mới lăn bánh một đoạn đường ngắn thì ngay lập tức thắng kết lại ở ven đường. Hắc Lục tròn mắt nhìn cậu, Diệp Xuyên cũng nhìn lại bằng vẻ đáng thương. Sau một lát, Hắc Lục bị đánh bại, vỗ lên tay lái thở dài một hơi, “Không phải tôi đã nói với em đừng đề cập về tôi với nó, sao em không chịu nghe lời vậy hả?” Diệp Xuyên lập tức thu lại biểu tình giả vờ gượng gạo, trong lòng cũng cảm thấy có lỗi, “Có à, em có nghe mà, tại vô tình nhắc tới, nói một hồi thì hăng lên, không nhìn được. . .” Hắc Lục nhún lông mày lại, trong lòng bỗng nhiên có chút phiền muộn. Hắn biết Diệp Xuyên là vì mình bênh vực kẻ yếu, nhưng mà, việc này hẳn thật sự không muốn Diệp Xuyên dây vào. Diệp Xuyên là đại diện cho. . . Phải, là cuộc sống làm cho hắn cảm thấy hạnh phúc vui vẻ, chỉ cần suy nghĩ về nó, liền giống như có ánh dương quang chói lọi rơi đến, cảm giác ấm áp dào dạt, khiến hắn không muốn dây dưa cùng với quá khứ của mình. Sự tồn tại của cậu nhóc này được phân biệt rất rõ ràng cùng với chuyện đã qua của chính mình, mỗi lần nhìn đến cậu, Hắc Lục đều nghĩ rằng quá khứ của hắn và hiện tại của bọn họ không có bất cứ một sự liên kết nhỏ nào, đó là một cuộc sống hoàn toàn mới. Diệp Xuyên thấy hắn không nói lời nào, trong lòng cũng bắt đầu bứt rứt. Cậu không sợ đánh nhau, cãi nhau cũng được. Nhưng cậu cảm thấy một mối khi đối mặt với sự im lặng làm cho người ta cứ phải đoán sắc mặt như lúc này. Diệp Xuyên rầu rĩ ngồi trong chốc lát, đưa tay mở dây an toàn, xách ba lô ở băng sau rồi mở cửa xe bước xuống. Một chân vừa chạm đất cánh tay đã bị người kia nắm lấy, bàn tay hắn dùng sức, cậu lại bị túm trở về trong xe. Diệp Xuyên giãy dụa nhưng không tránh ra được, lập tức phát hỏa, “Anh làm gì vậy?!” Hắc Lục thở dài, “Có chuyện thì nói cho xong, đừng quay đầu bỏ chạy, giống như đại tiểu thư vậy.” Diệp Xuyên phẫn nộ, “Anh mới là đại tiểu thư!” “Danh từ này là có căn cứ.” Hắc Lục nhìn thấy vẻ mặt quyết liệt của cậu, thái độ ngược lại dịu dàng hẳn lên, “Tiểu Nam nói Trần đại tiểu thư cứ như vậy, chẳng nói chẳng rằng quay đầu bỏ chạy, làm cho Tiểu Nam tìm cô ấy khắp nơi, gọi điện cũng không bắt máy.” Nhắc tới Tiểu Nam, Diệp Xuyên bất giác nhớ tới cậu thật lâu vẫn chưa chấp nhận được việc bây giờ Trần đại tiểu thư đã sắp thành chị dâu của mình là sự thật. Sự đồng cảm một khi có phát sinh, con tức trong lòng sẽ bắt gặp bớt đi ít nhiều. Hắc Lục xoa xoa đầu cậu, “Tôi còn chưa nói gì, em liền nhăn mặt rồi đi. Tình tình nóng nảy này, sao giống như pháo nổ vậy hả?” “Ai thèm nhăn mặt.” Diệp Xuyên bất cần, “Ai nhăn mặt trước nào?” “Tôi không có.” Hắc Lục nắm ba lô quăng ra phía sau, không để ý đến sự giãy dụa của cậu, ôm cả người vào trong lòng ngực. Hắn không phải người giỏi bày tỏ ý nghĩ của mình, ôm một hồi cũng không biết nên giải thích như thế nào cho rõ ràng cảm xúc biến hóa vi diệu này, chỉ có thể dùng tay nhẹ vỗ về trên

lưng cậu, giống như đang trấn an chú mèo con xù lông. Cảm xúc của Diệp Xuyên quả nhiên lắng xuống, bất quá vẫn có chút khó chịu. Kỳ thật cậu không rõ rốt cuộc vì sao lại mất hứng, mình đánh em trai của người ta, đứng ra thì cũng đã chuẩn bị tâm lý nhận sự tức giận của anh ấy trước rồi. Nhưng mà, khi Hắc Lục thật sự sầm mặt xuống, cậu vẫn cảm thấy khó có thể chấp nhận. “Kỳ thật em không nghĩ đánh nhau với. . .” “Xuyên Nhi, tôi cũng không phải muốn trách em xen vào việc của người khác.” Hắc Lục nhẹ nhàng hôn lên đầu cậu, “Quá khứ của tôi chính là quãng thời gian thối nát, em hiểu mà. Tôi nghĩ chuyện này, thật giống như rơi vào bùn lầy càng giầy dụa càng lún sâu. Một chút xiu cũng không muốn kéo em vào.” Diệp Xuyên tựa vào trong lòng hắn không lên tiếng, cảm thấy vô cùng khó chịu. “Kỳ thật, hiện tại tôi đã không còn để ý đến cái nhìn của Nhất Bằng nữa. Nó có chấp nhận tôi hay không, với tôi mà nói cũng chẳng quan trọng. Không muốn gặp, thì tôi đây sẽ không xuất hiện trước mắt nó; Chẳng thừa nhận tôi, vậy cũng không sao. Đương nhiên, nếu bọn họ gặp khó khăn, tôi sẽ ra tay hỗ trợ. Nhưng mà chỉ vậy thôi.” Hắc Lục trầm mặc một lát, chậm rãi nói tiếp: “Tôi đã không còn mong chờ gì. Em cũng đừng để tâm làm chi.” Diệp Xuyên rầu rĩ đáp ứng, “Không nói chuyện này nữa.” Hắc Lục cọ cọ trán, ánh mắt ôn nhu, “Vốn định dẫn em đi một nơi, hiện tại. . .” Diệp Xuyên cũng không muốn cứ như vậy ai về nhà nấy. Loại cảm giác này thật giống như bọn họ cãi nhau âm ỉ, chưa kịp làm lành đã chia tay, giữa hai người cứ như vẫn còn một bức tường chắn vô hình. Nghe thấy Hắc Lục nói muốn đi ra ngoài, vội vàng hỏi: “Đi đâu?” Hắc Lục hơi hơi nhướn mày, “Vẫn muốn đi sao?” Diệp Xuyên lắc đầu, “Em chỉ là không muốn buổi tối hôm nay của chúng ta kết thúc bằng việc cãi nhau.” Hắc Lục nhéo cằm cậu, nhỏ giọng nói: “Tôi cũng không muốn.” Diệp Xuyên không khỏi mỉm cười, không khí âm trầm bao phủ hai người lúc trước trong phút chốc tan thành mây khói. Diệp Xuyên nhào qua hôn hắn, môi Hắc Lục nóng và mềm mại, thoang thoang mùi thuốc lá, làm cho cậu say mê, hương vị thuần hậu mà ấm áp. “Không tức giận?” Môi Hắc Lục áp trên bờ môi của cậu, lưu luyến nhẹ nhàng cọ xát. “Không có. Em đánh cậu ấy anh mới là người phải tức giận chứ.” Diệp Xuyên hôn đáp lại. Quầng sáng màu vàng của ngọn đèn đường xuyên qua kính xe, phản chiếu lên gương mặt hắn một thứ ánh sáng nhu hòa. Giống như những hình vẽ trang trí trên đồ sứ quý hiếm, phát ra ánh sáng khiến cho người ta hoa mắt. “Ừ.” Hắc Lục nhẹ nhàng dụi trán vào trán cậu, “Tôi nay xong rồi quay về hoa viên Gia Đức nhé, sáng mai tôi sẽ đưa em về trường.” Diệp Xuyên mỉm cười, “Vâng.” Hắc Lục dẫn cậu đến câu lạc bộ Kim Toàn, lần trước đến nơi này là bởi vì Lý Hành Tung mời khách, kết quả, bị Nghiêm Hàn điệu vào phòng riêng của Hắc Lục. Lúc đó cho dù như thế nào Diệp Xuyên cũng sẽ không nghĩ đến, cậu và Hắc Lục một ngày kia trở thành đôi tình nhân. Bất quá, hiểu biết của Diệp Xuyên đối với nơi này chỉ giới hạn ở nhà hàng phía Đông và câu lạc bộ nằm phía Tây, quán bar ở tầng dưới cùng này là lần đầu tiên tới. Thời gian hai người đến vừa kịp lúc, không khí cuồng hoan say sưa chề chén đã được đẩy lên chót vót, nhưng cao trào chính thì vẫn chưa tới, trên sân khấu dàn nhạc đã biểu diễn xong, đang lui vào trong hậu trường, ngay sau đó có hai cái ống tuýp từ từ chồi lên. Diệp Xuyên hơi tò mò đánh giá mọi thứ xung quanh, nơi này không giống như gay bar Black Kite, nam nữ đều có, Diệp Xuyên đã không còn nhớ rõ, mình có bao nhiêu lần rồi không ở dưới những ngọn đèn đủ mọi màu sắc, trông thấy những mỹ nữ quần áo hở hang, đáng người nóng bỏng, cho nên hiện tại cậu cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Hắc Lục nâng vai cậu đưa tới quầy bar, hai người điều chế rượu mặc đồng phục đang bận rộn ở phía sau quầy, thấy bọn họ đi lại, một người có khuôn mặt búp bê trong cả hai lập tức nở nụ cười, “Hi, anh đẹp trai, đã lâu không gặp, hôm nay sao lại có thời gian rảnh tới chỗ này tiêu khiển vậy?” “Không phải lúc ban ngày cậu gọi điện thoại cho tôi nói đêm nay có trò hay sao, vậy mà đã quên rồi?” Hắc Lục lười biếng liếc hắn một cái, “Không uống thuốc đều đặn, chứng si ngốc của cậu lại tăng thêm rồi đó.” Vị điều chế rượu đứng bên cạnh phì cười. Người có khuôn mặt trẻ con liếc Hắc Lục với vẻ xem thường, xoay người rống lên với người điều chế rượu đang cười hắn, “Làm việc, làm việc đi! Chỉ biết nghe bậy bạ, coi chừng lão tử sa thải cậu!” Hắc Lục ghé sát vào tai Diệp Xuyên thì thầm: “Người đó là nhị lão bản của Kim Toàn, bệnh tâm thần đúng chuẩn. Sở thích lớn nhất chính là sắm vai nhân viên ở bar của mình.” Diệp Xuyên nhìn không được nở nụ cười. Vị nhị lão bản này tuổi so với Hắc Lục nhỏ hơn một chút, xem ra Hắc Lục rất quen thuộc, Hắc Lục trêu chọc hắn cũng không để ý, thị uy với người điều chế rượu xong liền vui sướng hải lòng quay đầu nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Diệp Xuyên, “Ai nha, ở chỗ nào mà lừa gạt được anh bạn nhỏ đẹp trai thế này?” Diệp Xuyên nhìn hắn cười cười, “Xin chào.” Hắc Lục mời cho mình điều thuốc, về thờ ơ nhắc nhở Diệp Xuyên, “Cùng người bệnh tâm thần không cần lịch sự như vậy.” Nhị lão bản cúi mặt xuống, “Hắc Lục anh lần qua một bên đi, cố ý dẫn anh bạn đẹp trai đến trước mặt tôi khoe khoang chứ gì. Tốt nhất đêm nay anh đừng kêu gì cả, nếu không lão tử sẽ ghi cho anh một cái hóa đơn giá tiền gấp bội.” Hắc Lục khinh thường xuy một tiếng, “Tưởng tôi cũng bị bệnh tâm thần giống cậu sao, ghi hóa đơn gấp bội tôi cũng sẽ trả cho cậu? Có cái hóa đơn loại này, lão tử cầm đi cho giới truyền thông coi, xem ai thiệt cho biết.” Nhị lão bản hung tợn trừng mắt, Hắc Lục không chút để ý nhìn quầy rượu phía sau hắn. Diệp Xuyên nhìn theo tầm mắt của hắn, phát hiện quầy rượu nơi này so với Black Kite lớn hơn một chút, còn có ý trưng bày mấy dụng cụ đựng rượu. Không phải là ly uống Champagne hay rượu ngọt bình thường, mà là các loại ly có tạo hình kỳ lạ, đặt ở nơi đó trông giống như hàng thủ công mỹ nghệ. Bắt mắt nhất chính là cặp ly trên tầng cao nhất của quầy rượu, sở dĩ nói nó là ly uống rượu, là vì từ góc độ của Diệp Xuyên có thể thấy rõ ràng chiều cao của hai cái ly không đồng đều. Hình dạng rất giống hai đoạn rễ cây dây dưa cùng nhau, một cái thì trong suốt, cái kia phơn phớt xanh. Để trên cao được ánh đèn rọi vào, trong suốt lóng lánh nhìn là biết hàng thủ công mỹ nghệ tinh xảo. Diệp Xuyên hoài nghi hai cái ly này có thể tách ra sử dụng riêng biệt hay không. Đang định tìm người để hỏi một chút, vừa quay đầu lại thấy Hắc Lục và nhị lão bản hai người ghé vào cùng nhau nói nhỏ cái gì đó. Xem thần sắc của nhị lão bản, tựa hồ đã không còn tức giận, vẻ mặt hưng phấn, giống như gặp chuyện gì thú vị. Diệp Xuyên thừa dịp nhị lão bản gọi điện thoại túm tay áo Hắc Lục, chỉ về phía quầy rượu bủi môi, “Cái kia là ly uống rượu sao? Hình dáng thật kì quái, giống như đồ gỗ chạm khắc vậy đó.” “Ly uống rượu sao?” Hắc Lục quan sát trong chớp lát, lắc đầu, “Tôi cứ tưởng bọn họ trưng bày hàng mỹ nghệ.” “Anh bạn nhỏ ánh mắt thật là tốt.” Nói chuyện điện thoại xong, nhị lão bản mặt mày hớn hờ quay lại, “Cặp ly kia là trấn điểm chỉ bảo của Kim Toàn chúng tôi đó.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 58

“Trần điểm chỉ bảo?” Diệp Xuyên liếc mắt nhìn Hắc Lục, thấy nét mặt của hắn có vẻ cũng không hiểu gì, bèn quay đầu hỏi nhị lão bản, “Ngoại trừ tạo hình. . . Còn chỗ nào đặc biệt?” Nhị lão bản bắt đầu lên mặt giới thiệu, “Hai cái ly này là do một danh gia thiết kế. Cậu nhìn đi, tuy là một cặp, nhưng vẫn có thể độc lập, lại không thể tách rời.” Hắn nhìn đôi mắt đang mở to của Diệp Xuyên, ra vẻ thần bí: “Cách pha chế rượu của loại ly này rất đặc biệt, tên cũng độc đáo không kém. . . Ừm, kỳ thật nghe rất sến, là Trọn Đời. Nói cách khác, chỉ có những đôi đã xác định tương lai sẽ sống đời với nhau mới có thể chọn cặp ly này.” Trong lòng Diệp Xuyên khẽ xao động. Nhị lão bản đang tay ra vẻ bắt đắc dĩ, “Này, hai người cũng thấy đó, đa số người đến nơi này chỉ vì muốn tìm lạc thú, cho dù có vừa mắt, cũng không mấy ai dễ dàng đồng ý. Cho nên từ lúc xuất hiện cặp ly này cho đến bây giờ, đã vài năm qua, cũng chỉ mới được chọn hai lần.” Diệp Xuyên hiếu kì hỏi: “Là những người nào?” “Lần đầu tiên là khi cặp ly vừa được đưa tới không lâu, một đôi nam nữ trẻ tuổi mở party giả từ độc thân ở đây, hai người coi như là cùng nhau cả đời.” Nhị lão bản cố gắng nhớ lại kể cho Diệp Xuyên nghe, “Lần thứ hai là khoảng ba năm trước, tôi nhớ, hình như lúc ấy vừa qua năm mới. Đó là hai người đàn ông, họ đang định xuất ngoại kết hôn, cho nên mới chọn.”

Diệp Xuyên hỏi, “Tôi có thể xem một chút không?” Nhị lão bản bồn chồn hỏi lại, “Chỉ xem thôi sao?” Diệp Xuyên quay đầu nhìn Hắc Lục, thấy vẻ mặt hắn không có biểu cảm gì chỉ nhẹ nhàng nhún vai, nhất thời cảm thấy phấn chấn, “Chọn!” Ngược lại nhị lão bản có vẻ sững sốt, không quá chắc chắn nhìn cậu, lại ngó qua Hắc Lục, “Chọn thật chứ?” Hai người như có tâm linh, cùng gật đầu. Rốt cục nhị lão bản cũng trở nên đứng đắn, “Đầu tiên hai người hôn nhau để chứng minh thân phận tình nhân.” Diệp Xuyên thầm nghĩ chuyện này quá đơn giản, nắm cổ áo Hắc Lục kéo qua hôn lên môi, xong quay đầu nhìn nhị lão bản, vẻ mặt của hắn lại mang thần sắc chộc tức, “Anh bạn nhỏ đẹp trai, nụ hôn của cậu ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu rất nhiều.”

Diệp Xuyên thấy ánh đèn ở sân khấu bên kia đã mờ tối, một đôi nam nữ quần áo hở hang khoe thân hình đã bước lên sân khấu, đám khách xung quanh bị tiếng động hấp dẫn, tập trung ánh mắt về phía đó. Bất quá Diệp Xuyên cũng không quá để ý. Muốn nhìn thì cứ việc, nơi chốn xa hoa trụy lạc này, cho dù thật tình hay giả ý, mỗi ngày đều có những tiết mục khác nhau luân phiên trình diễn, chuyện này có gì là mới mẻ với mọi người đâu? “Lại gần đây, Hắc ca.” Diệp Xuyên cười nín cò Hắc Lục thấp xuống, “Hôn một cái nào.” Hắc Lục mỉm cười, vươn tay ôm cậu vào trong lòng, cúi xuống hôn lên môi. Diệp Xuyên lúc đầu còn cân nhắc nên hôn trong bao lâu mới đủ tiêu chuẩn, nhưng khi môi Hắc Lục áp vào, thì cậu không kịp nghĩ gì nữa. Nhị lão bản nói cái tên “Trộn Đồi” này nghe thực sến, có lẽ người khác cũng nghĩ vậy, vì thế nhìn nó được trưng bày trong tủ rượu thì xem như một trò đùa, có thể trong mắt người khác bọn họ cũng biến thành câu chuyện tiêu lâm. Nhưng không có ai biết, hai chữ đơn giản kia ẩn chứa ý nghĩa mà ở kiếp trước Diệp Xuyên thật mong đợi nhưng lại không có được. Nếu Ông Trời thật sự ban cho bọn họ trọn đời bên nhau, cho dù không có hôn nhân, hai người cũng có thể nắm chắc trong tay, biến mối quan hệ mong manh thuở ban đầu cho đến khi tình cảm nồng nàn trải qua vô số thử thách, từ lúc mềm yếu như bông cuối cùng lột xác thành một khối kim cương vĩnh cửu. Đến khi cảm thấy khó thở hai người mới tách ra, nhị lão bản đã đứng lên ghé rất cẩn thận lấy cặp ly thiết kế đặc biệt kia từ tầng cao nhất của tủ rượu xuống. Những người thường xuyên đến đây đối với cái gọi là trần điểm chỉ bảo cũng có nghe qua ít nhiều, nhưng tận mắt chứng kiến thì không có mấy người. Giờ phút này bí mật được xem trọng xuất hiện trên giang hồ, không ít quan khách vây lại đây chờ xem náo nhiệt. Nhị lão bản lấy từ phía dưới quầy rượu ra hai cái bình màu trắng, xắn tay áo lên bắt đầu pha chế rượu. Diệp Xuyên ngồi dựa vào trong lòng Hắc Lục, nhìn hắn bỏ những nguyên liệu giống nhau vào trong hai cái bình: Vodka, rượu vang màu xanh lam, cùng với một số thứ gì đó mà cậu không biết. Nguyên liệu phối hợp trong hai cái bình cũng không hoàn toàn giống nhau, động tác của nhị lão bản lại rất nhanh, Diệp Xuyên có cảm giác hoa cả mắt. Cậu bèn hướng sự chú ý vào cặp ly kỳ lạ đặt trên bàn, phía dưới lót một miếng vải nhung màu vàng, trong suốt, lạng lẽ, trong lòng có hơi mong chờ. Một lát sau, nhị lão bản cầm hai cái bình đồng thời rót ra, hai dòng rượu chậm rãi quyện vào với nhau ở trong ly. Lúc đầu chỉ nhìn thấy một màu trong suốt, nhưng chỉ chốc lát sau, một trong hai cái ly chậm rãi hiện lên màu xanh biển nhạt, mà cái kia lại là màu lục nhạt. Quấn quýt vào nhau thành những màu sắc tinh tế, tựa như hai dòng hải lưu, trải qua vạn dặm bốn ba, rốt cục hợp lại cùng một chỗ. Tất cả mọi người chột như vừa thức tỉnh, thấy trước mắt sáng ngời. Vẻ mặt nhị lão bản dương dương tự đắc tay đang ra, làm điệu bộ xin mời, “Cần nhắc nhở một điều: Hai ly rượu này, kỳ thật mới chỉ là bản thành phẩm. Còn một nửa, nằm trong ly của đôi phương.” Diệp Xuyên vẫn nhìn đắm đắm ly rượu màu sắc xinh đẹp, giờ phút này nghe hắn nói, không khỏi mỉm cười, “Tôi đã hiểu được ý của anh.”

Diệp Xuyên rất cẩn thận cầm hai cái ly lên, tách chúng ra, đưa một ly cho Hắc Lục, nhìn hắn nhấp một ngụm, lúc này mới cảm ly của mình đưa lên miệng, hớp một ngụm rồi nhồi người qua hôn Hắc Lục. Thời điểm môi răng chạm vào nhau, Diệp Xuyên tinh tường cảm nhận được một luồng nhiệt khí chột bộc phát. Hương vị trong khoang miệng nhất thời trở nên tràn đầy, vị chua ngọt xen lẫn vào nhau, còn kèm theo một chút như có như không mùi hương tinh khiết cùng cay đắng. Giống như là... Hương vị tình yêu. Nhìn hai người cứ uống từng ngụm rượu rồi lại hôn môi, cả nam lẫn nữ ở xung quanh bắt đầu ồn ào, tiếng huýt sáo, rồi tiếng thét chói tai, quả thực đem sân khấu biểu diễn bên kia ném vào quá khứ. Có lẽ trong rượu có pha Vodka, Diệp Xuyên cảm thấy thân thể của mình bắt đầu nóng lên. Cậu chôn mặt ở trước ngực Hắc Lục dụi dụi, bằng thanh âm chỉ hai người có thể nghe được, “Hắc ca, chúng ta về nhà đi.” Bàn tay Hắc Lục vòng ra sau lưng, vỗ nhẹ lên gáy, “Chờ thêm một chút nữa.”

Diệp Xuyên khó hiểu, “Chờ làm gì?” Hắc Lục ghé vào tai cậu thì thầm: “Chờ anh hai của em lấy lại tinh thần, sau đó đi lại đây tỏ vẻ phần nộ hay chúc phúc gì gì đó.” Nhất thời Diệp Xuyên có cảm giác như bị sét đánh, “Anh ấy... Đến đây lúc nào?” Hắc Lục cười nói: “Lúc Nhị lão bản vừa mới bắt đầu pha chế rượu ấy.” Cảm giác trong lòng Diệp Xuyên bỗng trở nên phức tạp. Khi vừa mới đi vào Kim Toàn cậu còn suy nghĩ không biết có thể gặp mặt Lý Hành Tung ở đây hay không, nhưng mãi nhìn cách pha chế rượu, cậu quên tuốt tuốt. Nói như vậy, hôm nay tới đây là vì muốn cho Diệp Thời Phi thấy? Tuy rằng chuyện này đúng là do mình đề nghị, nhưng mà... Trong lòng Diệp Xuyên đột nhiên có hơi không thoải mái. Hắc Lục dường như đoán được tâm trạng của cậu, nhỏ giọng nói: “Tôi dẫn em tới đây chỉ là theo chân bọn họ nghĩ có thể gặp gỡ bất ngờ, còn mấy chuyện khác, không liên quan gì tới bọn họ. Xuyên Nhi, dù hai người họ có ở đây hay không, cũng không liên quan đến việc chúng ta uống rượu. Em đừng suy nghĩ miên man.”

Diệp Xuyên dạ một tiếng, vui vẻ trở lại. Hắc Lục nói thêm: “Này, đang tới đây.” Ngay lập tức Diệp Xuyên cảm thấy hốt hoảng, đột nhiên khản trương lên, “Đâu nào?” Hắc Lục nói: “Em quay lại xem.”

Diệp Xuyên ghé lên vai Hắc Lục lên nhìn về phía sau, một giây tiếp theo ánh mắt mở to, cảm giác như lông tóc đang dựng đứng lên. Hắc Lục kinh ngạc, “Sao vậy?”

Diệp Xuyên muốn phát điên, “Rõ ràng anh nói là anh hai...”

Còn chưa dứt lời, thì thấy một người đàn ông rào bước tiến đi ở phía sau, là Diệp Thời Phi. Thì ra hắn đang không ngừng lôi kéo Lý Hành Tung. Mà Lý Hành Tung hai mắt đỏ ngầu, có vẻ như đã ngã ngửa say, ánh mắt nhìn chằm chằm Hắc Lục. Hình như không nhìn mình? Diệp Xuyên buồn bực, hắn tìm Hắc Lục làm gì? Trả thù ư? Diệp Xuyên lo lắng nhìn ra bốn phía, ly rượu Trộn Đồi trong truyền thuyết hai người uống đã gần thấy đáy, những người khách cũng đã xem xong náo nhiệt, bắt đầu tốp năm tốp ba trở về chỗ ngồi, ở quầy rượu cơ hồ không có cái gì che chắn. Bất cứ ai đứng ở cửa quán bar liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy nơi Hắc Lục và Diệp Xuyên đang ngồi. Hắc Lục phát hiện Diệp Xuyên khản trương, bàn tay để phía sau lưng cậu vỗ nhẹ nhẹ, “Không sao đâu.” Hai người vừa lòi vừa kéo đi đến, đương nhiên Diệp Thời Phi cũng không muốn dùng cách thức lôi kéo sự chú ý của mọi người như vậy, nét mặt có vẻ bất lực. Khi đối mặt với Diệp Xuyên, hai người đều cảm thấy xấu hổ không nói nên lời. “Tiểu Xuyên, em ra ngoài với anh một chút nhé.”

Diệp Thời Phi buông tay áo Lý Hành Tung ra, nhìn Diệp Xuyên đang đứng ngơ ngẩn bên cạnh xem náo nhiệt vẫy vẫy tay, “Anh có vài lời muốn nói với em.”

Hắc Lục vỗ nhẹ lên lưng cậu, “Đi đi, nơi này để tôi.”

Diệp Xuyên dạ một tiếng, nhảy xuống khỏi ghế cao, đi về phía Diệp Thời Phi. Khi lướt qua bên cạnh Lý Hành Tung, cổ tay bị nắm lấy rất chặt. Diệp Xuyên ngẩng đầu, đụng phải ánh mắt có vẻ phức tạp của Lý Hành Tung. Nhất thời Diệp Xuyên hơi hoảng hốt. Thời gian lưu chuyển, trong kí ức vụn vỡ sự trùng hợp quý giá lại xuất hiện ngay tại đây, phảng phất như hai người cũng đứng đúng chỗ này, chỉ trong chớp mắt thế sự quay vần, cảnh còn người mất. Diệp Xuyên chột thấy thê lương. Hóa ra, chuyện trong quá khứ, đã trở nên xa xôi như thế. “Tiểu Xuyên, ra ngoài đi.”

Diệp Thời Phi đứng cách đó không xa nhìn cậu, thanh âm có chút run rẩy. Lông mi thật dài khẽ hạ xuống, toàn thân toát ra cảm giác âm thầm chịu đựng. Diệp Xuyên cất bước, nhưng lại không rời đi được. Bờ vai Diệp Thời Phi khẽ run lên. “Ly tiên sinh, mời qua bên này.”

Hắc Lục không biết đi tới sau lưng Diệp Xuyên từ lúc nào, khoát tay lên vai Diệp Xuyên, nhẹ nhàng kéo cậu về phía mình, “Xuyên Nhi đi xem anh của em có gì muốn nói, đừng quá xa, không thì tôi lại tìm không được em.”

Miệng thì nói với Diệp Xuyên, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Lý Hành Tung phía đối diện. “Đi đi.”

Hắc Lục nhẹ nhàng đẩy Diệp Xuyên, “Vừa lúc tôi và Ly tiên sinh cùng nhau uống vài ly.”

Lý Hành Tung nhìn Hắc Lục không chớp mắt, một lát sau, bàn tay đang nắm chặt tay Diệp Xuyên khẽ buông ra. Diệp Xuyên giống như chạy trốn bước thật nhanh về phía Diệp Thời Phi. Diệp Thời Phi lùi lại hai bước, rử mi mắt, xoay người đi ra khỏi bar. So với sự ồn ào ầm ĩ của bar rượu, phòng nghỉ của Kim Toàn yên tĩnh hơn rất nhiều. Hai anh em ngồi xuống cạnh cửa sổ, Diệp Thời Phi lấy ra gói thuốc đưa cho Diệp Xuyên, Diệp Xuyên rút một điếu, dùng bật lửa để trên bàn trà mời thuốc cho cả hai. “Em và Hắc Dực bắt đầu từ lúc nào?”

Diệp Thời Phi hạ mí mắt nhỏ giọng hỏi, “Được bao lâu rồi?”

Diệp Xuyên lóng ngóng đáp: “Cũng được mấy tháng rồi.”

Diệp Thời Phi quét mắt liếc cậu một cái, “Hiện tại hai người...”

Diệp Xuyên biết hắn muốn hỏi cái gì, gật gật đầu nói: “Đúng vậy, bây giờ tụi em sống cùng nhau.”

Diệp Thời Phi lại im lặng, cúi đầu hút thuốc, dáng vẻ dường như có rất nhiều tâm sự. Diệp Xuyên nghĩ nếu anh ấy không nói gì, thì bắt buộc mình phải lên tiếng. Nhưng nói như thế nào mới khiến Diệp Thời Phi cảm thấy cậu không nhận ra được Lý Hành Tung đang dao động. Hành động nắm tay của Lý Hành Tung quả thực đã làm tổn thương anh ấy, nếu còn để cho Diệp Thời Phi cảm nhận được mọi người đều nhìn ra, anh ấy sẽ càng

thêm khổ sở. “Anh hai.” Diệp Xuyên ngập ngừng : “Đối với Hắc ca anh có ý kiến gì sao?” Quả nhiên cậu hỏi như vậy làm Diệp Thời Phi nhát thời lúng túng vì không biết cậu có dụng ý gì. “Em thấy Lý ca có vẻ mất hứng.” Diệp Xuyên chỉ chỉ về phía bar rượu, biểu cảm trông rất thuần lương. “Kỳ thật hai người không cần quan tâm đến chuyện của em. Thật đó, hai anh cứ lo cho cuộc sống của mình là được rồi. Anh xem, em đã gần mười chín, cũng coi như người trưởng thành rồi, làm chuyện gì trong lòng đều cân nhắc kỹ càng.” “Người kia chính là như vậy. . .” Diệp Thời Phi cười khổ , “Em cũng biết, quan hệ của anh và hắc mã, cũng khó tránh khỏi hắc xem em như là em trai của mình. Hắc tổng kia, thanh danh ở bên ngoài cũng không đáng tin cậy. Hành Tung sợ em bị lừa chịu thiệt. . .” “Em biết.” Diệp Xuyên vội vàng nói : “Trước kia em cũng nghe không ít lời đồn đãi. Nhưng sau khi tiếp xúc mới biết được anh ấy là người. . . Rất tốt.” Diệp Thời Phi ấn điều thuốc vào gạt tàn, xoa mặt có vẻ mệt mỏi, “Tiểu Xuyên, nói cho anh biết, em và hắc. . . Thực sự nghiêm túc sao?” “Dạ.” Diệp Xuyên trả lời như chém đinh chặt sắt, “Em cũng đã nói với anh cả. Qua một thời gian nữa, em còn định nói chuyện này với chú thím.” Tay Diệp Thời Phi sựng lại, nhìn cậu bằng ánh mắt vô cùng kinh ngạc . “Em thật sự muốn làm như vậy.” Dáng vẻ của Diệp Xuyên rất nghiêm túc, “Mọi người là gia đình của em, cho dù chú thím không chấp nhận, em cũng không muốn gạt cả nhà.” Diệp Thời Phi nhìn cậu, dường như định cười, nhưng cuối cùng cũng không thể. Hắc đưa tay qua nhẹ nhàng xoa đầu Diệp Xuyên, thở ra thật dài, “Vậy mà anh không nhận ra, em đã trưởng thành rồi.” Diệp Xuyên vội vàng gạt đầu, “Đúng vậy, thật sự trưởng thành. Cho nên hai người không cần lo lắng cho em.” Diệp Thời Phi đang định trả lời, ánh mắt đã bị hấp dẫn bởi một bóng hình ở bên ngoài cửa kính. Là Lý Hành Tung. Hắc siết chặt áo khoác từ trong bar rượu bước nhanh ra ngoài, khi ngang qua vách tường kính của phòng nghỉ, cũng không thêm quay đầu lại đi thẳng ra cổng cầu lạc bộ Kim Toàn. Từ đầu tới cuối, không liếc mắt đến nơi hai người đang ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Khi còn nhỏ, người lớn luôn ân cần dạy bảo : Bé ngoan không được nói dối. Sau này lớn lên, chậm rãi cảm thấy có vài lời nói dối dù thế nào cũng không thể tránh được. Tỉ như khi người lớn hỏi tôi : Tiểu Phi sao còn chưa có bạn gái? Hoặc là lúc mẹ nói bóng nói gió : Phi Phi, có bạn gái thì dẫn về nhà gặp mặt đi, ba mẹ tuyệt đối sẽ không can thiệp vào chuyện riêng của con. Vào những lúc này, tôi đều trả lời bằng cách mỉm cười. Nụ cười thuần lương vô hại, thậm chí còn hơi ngại ngùng. Tuy tôi không nói gì. Nhưng biết rằng, một biểu tình như vậy đối với bọn họ mà nói, cũng là một kiểu nói dối. Mới đầu khi bị hỏi về vấn đề này còn có chút lo sợ, thời gian về sau, dần dần trở nên chết lặng. Thậm chí còn học được cách trả lời vòng vèo. Tỉ như tôi hãy còn nhỏ, phải phát triển sự nghiệp, phải. . . Sau này, tôi bắt đầu mất kiên nhẫn. Người sẽ chung sống cùng với tôi, có quan hệ gì tới người khác đâu? Vì sao mọi người bận tâm đến vấn đề này còn nhiều hơn tôi? Và tại sao cái người mà hắc là nên quan tâm, thì lại không thêm để ý? Tôi nhìn thấy hắc bước vội vã ngoài hành lang dọc theo bức tường kính, cảm giác trong lòng phức tạp đến nỗi chính bản thân tôi cũng không hiểu rõ. Tôi biết hắc nhìn thấy mình. Và hắc cũng rõ, tôi biết điều đó, nhưng hắc vẫn bỏ đi không quay đầu lại làm cho tôi càng thêm chán ghét câu lạc bộ Kim Toàn. “Anh phải về rồi.” Tôi ấn phần còn lại của điều thuốc vào trong gạt tàn. Dùng sức hơi mạnh, khiến nửa điều thuốc cơ hồ bị tôi ấn đến nát bét. Diệp Xuyên vờ như cái gì cũng không nhìn thấy mà nói lời tạm biệt với tôi, ánh mắt bình tĩnh đến độ khiến tôi hoài nghi những gì xảy ra vừa rồi, em không thấy thật hay là làm bộ. Đây là điểm tôi ghét nhất nơi em. Ở trước mặt tôi em luôn hiểu chuyện đến đôi mạng, mỗi một câu nói ra đều dè chừng cẩn thận. Tôi vẫn cho rằng tính cách của mình so với Diệp Thời Tranh hiền hoà hơn rất nhiều, nhưng mỗi lần ở bên ngoài đánh nhau xong em đều đi tìm Diệp Thời Tranh, lại giấu diếm không để cho tôi biết. Tôi vẫn không rõ tại sao lại như vậy. Tôi từng thấy em và Diệp Thời Tranh cãi nhau, một lát sau thì Diệp Thời Tranh phát hỏa, nhấc chân đạp em một cái. Nhưng sau đó hình thức hai người ở chung vẫn như cũ. Tôi cảm thấy mình vĩnh viễn cũng không làm ra hành động thô lỗ với em, nhưng cuối cùng em và Diệp Thời Tranh vẫn gần gũi thân thiết hơn. Khi đi ra khỏi câu lạc bộ Kim Toàn, tôi có thể cảm giác được ánh mắt Diệp Xuyên dán trên lưng mình. Nhưng tôi không dám quay đầu lại, sợ mình sẽ nhìn thấy trong đôi mắt xinh đẹp kia thần sắc chế nhạo hoặc đồng cảm. Sự đồng cảm từ cậu bé này, là điều mà tôi không bao giờ muốn nghĩ đến trong cuộc đời này. Xe đã bị Lý Hành Tung lái đi. Tôi cũng không muốn đón xe, đành phải theo lối đi bộ chậm rãi tiến về phía trước. Mùa đông ở B thị gió rất lớn, trời vừa sập tối là đã lạnh đến nỗi làm cho người ta không muốn ra khỏi nhà. Tôi không thích nơi chốn lạnh lẽo, khi mới vào đại học, từng thề rằng sau khi tốt nghiệp nhất định phải đến sống ở Côn Minh. Thời điểm đó dù thế nào cũng không nghĩ đến, tôi sẽ bởi vì sự xuất hiện của hắc, mà mê luyến thành phố này. Đông và hạ ở nơi này cơ hồ chiếm hơn phần nửa thời gian, mùa xuân và mùa thu chỉ như chợt lướt qua. Trong năm, tôi thích nhất là mùa thu, nhưng còn chưa kịp xem đủ, mùa đông đã vội vàng đến. Bạn bè ở Canada luôn điện thoại dụ dỗ, “Tôi đây đi, Thời Phi, nơi này rất đẹp. Cậu thích mùa thu mà, ở đây vào mùa này là đẹp nhất. Hàng năm vào tháng chín là phong độ rực. Cậu tưởng tượng được không những hàng cây lá phong có bao nhiêu là màu sắc : Đỏ tím, đỏ thẫm, đỏ rực, màu đỏ cam, màu vàng sáng, còn có những chiếc lá vẫn còn màu xanh nhạt. . .” “Tôi nhắm mắt lại, tưởng tượng đến hình ảnh mà người bạn đó miêu tả, tôi nghĩ cảnh sắc kia so với khả năng tưởng tượng của mình nhất định đẹp hơn rất nhiều. Nhưng tôi làm sao có thể đi, những thứ mà mình vương vấn lo nghĩ, đều ở nơi này. Tôi nhìn vào tủ kính nơi ven đường, nhìn gương mặt tái nhợt mà hoảng hốt của người thanh niên phản chiếu qua tấm kính. Tôi biết đó là mình, nhưng hình ảnh kia thoạt nhìn cũng không thật sự giống lắm. Ít nhất, trong ấn tượng của chính mình tôi không hẳn là có bộ dáng này. Tôi ngồi xuống bậc thang ở bên ngoài cửa hàng, đốt cho mình một điều thuốc. Ý nghĩ trong đầu thật sự hỗn loạn, tôi phải sắp xếp lại mới được, không thể cứ thần hồn điên đảo như vậy đi về nhà. Hành Tung sẽ nổi giận, sẽ chất vấn tôi, rồi cãi nhau. . . Mà tôi, không muốn bị động đối mặt với hắc. Sau khi đến B thị tôi mới quen với Lý Hành Tung. Lúc đó điều kiện ở ký túc xá của trường không tốt như bây giờ, vẫn là kiểu giường tầng cũ kỹ này, hắc ngủ ở giường bên dưới. Nam sinh trong ký túc xá, giường chiếu đều tùy tiện bẻ bộn, chỉ có giường của hắc sắp xếp ngăn nắp chỉnh tề, chăn được xếp vuông vức như khối đậu hũ, giống ở trong trại huấn luyện quân đội. Thiếu niên sạch sẽ, ngăn nắp, luôn dễ dàng chiếm được cảm tình của người khác. Đặc biệt tính cách của hắc còn phóng khoáng yêu đời như vậy. Bây giờ nghĩ nhớ lại, có lẽ ngay từ đầu tôi đã rất có cảm tình với hắc. Cho nên mới có ý tiếp cận, từng chút một khiến cho cả hai quen thuộc lẫn nhau. Tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp. Từ quen biết đến quen thuộc, từ quen thuộc trở nên vô cùng thân thiết. Tất cả mọi chuyện, đều tiến hành từng bước một như kỳ vọng của tôi. Chúng tôi bắt đầu cùng nhau tính chuyện tương lai. Hi vọng trong tương lai chúng tôi sẽ được ở bên nhau. Vốn nên là như thế. Cuộc sống của hai chúng tôi, vốn nên tốt đẹp như thế. Nếu như không có kì nghỉ hè kia. Trong trí nhớ, đứa bé trầm mặc ít nói giống như hạt đậu còl cộc khó nhọc nẩy mầm, mặt mũi nhăn nhoe đột nhiên giãn ra, biến thành một thiếu niên ngũ quan xinh đẹp chói mắt, với tôi mà nói là sự kiện đáng báo động. Tôi quên mất thời kỳ trưởng thành của lứa tuổi vị thành niên biến hóa nhanh biết nhường nào. Mà tôi càng thêm kinh sợ, chính là khoảnh khắc thấy được ánh mắt của Lý Hành Tung khi nhìn em. Tôi bắt đầu cảm thấy bất an. Một số điều mà tôi nghĩ mình đã nắm trong lòng bàn tay, đột nhiên trở nên không thể xác định. Vì thế, cái ngày mà hắc đến tòa nhà Hải Thiên đón Tiểu Xuyên tan tầm, lần đầu tiên trong cuộc đời tôi nói dối hắc. “Tình tình em trai cậu rất kỳ quặc.” Lý Hành Tung ghé vào cửa sổ phòng dành cho khách, thần sắc có chút hoang mang hỏi tôi, “Kỳ thật tớ chưa nói gì cả, nhưng em ấy đột nhiên phát hỏa. Có

về rất tức giận. . .” Bàn tay đút trong túi quần bắt giác nắm chặt lại, tôi tránh đi ánh mắt của hắn, kiệt lực dùng một ngữ điệu bình tĩnh nói : “Chuyện này. . . Là có nguyên nhân. Vì cậu không phải là người ngoài, nên tớ sẽ không dấu diếm. Bất quá, sau này trước mặt em ấy cậu cần phải cẩn thận một chút.” Sự tò mò của Lý Hành Tung quả nhiên dâng lên, “Có ý gì?” Tôi hạ thấp thanh âm thì thầm, “Đầu óc Tiểu Xuyên có vấn đề.” Lý Hành Tung giống như bị sét đánh, trợn mắt há mồm nhìn tôi. Tâm của tôi hơi hơi co rụt lại, nháy mắt lòng bàn tay thấm đầy mồ hôi lạnh. Nhưng lời đã nói ra, thì không thể cứu vãn được nữa. Tôi tàn nhẫn nói tiếp, “Tớ đã nói với cậu là ba mẹ nhận con nuôi rồi đó. Lúc em ấy mới đến nhà của tớ không thể nói chuyện bình thường được như bây giờ là đã tốt lắm rồi.” Lý Hành Tung ngây ngốc nhìn tôi, vẻ mặt là biểu tình không thể tin nổi. “Cho nên, mọi người trong nhà đều chiều theo em ấy. Bác sĩ nói Tiểu Xuyên không chịu nổi đã kích, nếu không sẽ. . . Rất nghiêm trọng.” Tôi đi đến bên cạnh hắn cùng nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn hắn nhìn thấy ánh mắt của mình, miệng tiếp tục thốt ra những điều trước đó rõ ràng không có chuẩn bị gì cả, nhưng lại nói dối vô cùng trơn tru, “Khó trách vừa rồi ba tớ hỏi chúng ta khi nào thì đi. . .” Suy nghĩ của Lý Hành Tung rõ ràng là theo không kịp, “Bác trai không thích tớ tới chơi sao?” “Không phải không thích cậu.” Biểu tình của tôi làm ra vẻ khó xử, “Mà là bởi vì Tiểu Xuyên lúc phát bệnh đặc biệt đáng sợ, ừm, cậu hiểu được mà?” Trong ánh mắt của Lý Hành Tung toát ra một loại. . . Thần sắc thương xót. Tôi bỗng nhiên cảm thấy ghen tị. Tay của tôi hơi run lên, đem cái tàn thuốc cơ hồ cháy tới tay quăng đi. Có chút tâm phiền ý loạn lại đốt thêm một điếu nữa. Kỳ thật loại chuyện nói dối này, có lần đầu tiên, những lần sau sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều. Tỷ như : Tiểu Xuyên hả, nghe nói em ấy có bạn gái. Thật là, sắp tốt nghiệp rồi, còn vướng vào chuyện này. . . Hoặc là : Tớ làm sao mà biết được em ấy thích nam hay nữ? Bất quá, em ấy tính cách không được tự nhiên, tính thần lại không thể chịu được kích thích, thực sự có tình cảm cũng đừng từ triển lạn đánh, em ấy sẽ phiền. . . Tôi cũng không biết những lời nói dối này rốt cuộc có bao nhiêu tác dụng ngăn cản. Có lẽ cũng hoàn toàn không có tác dụng gì. Bất quá tôi đang tự lừa mình dối người thôi. Thậm chí tôi hoài nghi, có phải vì sự ngăn trở của mình mới làm cho hứng thú mỏng manh trong lòng hắn biến chất trở thành một loại chú ý càng thêm mãnh liệt hay không. Hắn luôn hỏi thăm về Diệp Xuyên, tôi vừa phải qua loa tắc trách trả lời hắn, vừa phải đề phòng Diệp Xuyên, sợ em ở sau lưng tôi rút cùi dưới đáy nôi. Những ngày tháng này, thật không phải để cho con người trải qua. Tôi cảm thấy cứ kéo dài như vậy cũng không phải là biện pháp. Điều hiển nhiên, là lực chú ý của hắn đối với tôi cũng không có theo thời gian trôi qua mà tăng lên. Tôi biết, hắn cho tôi là một người đáng để tin cậy, có thể cùng nhau hợp tác làm ăn, nhưng nếu chỉ là quan hệ như vậy, thì không thể làm cho tôi cảm thấy đủ được. Vì thế một ngày kia sau khi xã giao, thừa dịp hắn say rượu, tôi chờ hắn về nhà của mình. Từ sau khi hợp tác làm ăn, thỉnh thoảng hắn cũng sẽ ngủ lại trong phòng dành cho khách ở nhà của tôi, nhưng lúc này đây, ma xui quỷ khiến, tôi lại diu hắn vào phòng ngủ của mình. Tôi biết hắn là người thích sạch sẽ, hiện tại đã say thành cái dạng này tắm rửa là không thể, nhưng ít nhất tôi có thể giúp hắn lau mình. Quần lót bị khăn mặt thấm ướt, tôi lấy từ trong ngăn kéo một cái quần lót mới thay cho hắn. May mắn là tuy rằng vóc dáng hắn cao hơn tôi, nhưng eo tương đối nhỏ, nội y của hai chúng tôi cùng size. Xong xuôi tất cả mọi chuyện, tôi cũng say khướt nằm vào bên cạnh hắn ngủ mất. Khi thức dậy sắc trời đã sang rồi, vẻ mặt Lý Hành Tung kinh sợ nhìn tôi. Tôi và hắn nhìn nhau trong giây lát, trong lòng cái gì cũng đều hiểu được. Nhưng hiểu được là một chuyện, chung quy là vẫn không cam lòng. Tôi không nói một lời mặc quần áo rồi bỏ ra ngoài. Tôi biết, tôi càng không nói gì hắn càng suy nghĩ nhiều. Có lẽ cho đến giờ phút này, hắn mới ý thức được quả thật sự thân cận của chúng tôi đã đi quá xa, không còn bảo trì khoảng cách của hai người bạn hợp tác làm ăn nữa. Trong nhà của mình, tôi có ý sắp xếp phòng nghỉ cho hắn, có quần áo hắn đã dùng qua, trong phòng vệ sinh không biết từ khi nào thì xuất hiện cả bàn chải tình nhân. . . Hắn tránh né tôi vài ngày, rốt cục vẫn phải đối mặt. Hắn nói : “Phi Phi, tớ đã suy nghĩ rất cẩn thận rồi, chúng mình vẫn nên làm anh em thôi. Chúng ta quen biết nhau đã lâu như vậy, tớ chưa từng tin tưởng ai ngoài cậu, hai ta là những người hợp tác ăn ý nhất. Tớ không muốn mất đi mối quan hệ này.” “Thử xem sao, Hành Tung.” Tôi bày ra thái độ cầu xin khẩn thiết nhất, “Chúng ta thử một lần đi, có lẽ tự mình vẫn có thể hợp làm người yêu hơn thì sao.” Lý Hành Tung nhìn tôi, vẻ mặt bối rối, “Phi Phi. . .” “Hành Tung, tớ biết suy nghĩ của cậu.” Tôi thật sự biết rõ. Tôi tin tưởng rằng trên đời này không ai hiểu hắn hơn mình, “Thậm chí tớ biết rõ người trong lòng cậu nhớ thương là ai. Thế nhưng, Hành Tung à, cậu xác định mình không có một chút xúu tình cảm nào đối với tớ sao?” “Cho dù cuối cùng cậu muốn đi tìm em ấy, tớ cũng hy vọng lúc đó cậu đã hoàn toàn xác định được tâm ý của chính mình. Tớ nghĩ, cho dù là Tiểu Xuyên, em ấy cũng sẽ không hy vọng vì cậu mà khiến cho tình cảm của hai anh em tớ bị nứt mẻ đúng không?” Tôi nhìn hắn, theo bản năng nói chậm lại, “Chỉ bằng, chúng ta đề ra kỳ hạn một tháng đi.” “Ý cậu muốn nói. . .” Lý Hành Tung chần chờ nhìn tôi, tựa hồ đã bị lời giải thích này làm cho mù mờ. Tôi thật sự hận về mặt này của hắn, nếu hắn thực sự ngốc như đang biểu hiện thì tốt quá rồi. “Chúng ta làm người yêu trong một tháng đi. Một tháng thôi, được không?” Tôi cơ hồ đang cầu xin hắn. Ánh mắt Lý Hành Tung rốt cục bắt đầu buông lỏng. Tôi biết rõ, hắn tự cho mình là một người đàn ông cường thế, vĩnh viễn không kháng cự được sự cầu xin của người khác. “Sau một tháng, nếu cậu vẫn giữ thái độ như vậy, tớ sẽ buông tay, toàn tâm toàn ý làm người hợp tác ăn ý nhất, đời này vĩnh viễn sẽ không bao giờ nói với cậu hai chữ tình yêu nữa.” Đôi mắt của tôi chua xót khó chịu. Tôi không rõ, mình đã vì người này hao tổn nhiều tâm tư như vậy, vì sao hắn không nhìn thấy điểm tốt của mình? “Sau này vô luận cậu đi tìm người nào, yêu ai, tớ cũng không hỏi tới. Một tháng thôi, cho tớ thời gian một tháng, cho cả hai ta đều hết hy vọng, được không?” Tôi nhẹ nhàng hôn hắn, đôi môi của hắn mềm mại lạnh lẽo, giống như tượng tượng của tôi. Nước mắt tôi từng giọt rơi xuống. Về kháng cự trong mắt Lý Hành Tung rốt cục sụp đổ. Chúng tôi bắt đầu sống chung giống như một đôi tình nhân chân chính phải có : Nắm tay nhau tản bộ trên đường vào đêm khuya, ở trong góc tối không người ôm ấp, hôn môi, mỗi ngày cùng nhau tỉnh giấc trên một cái giường, ban đêm dựa sát vào nhau đi vào giấc ngủ. Tôi cảm nhận được sự hạnh phúc mà trước nay chưa từng có. Cho dù cảm giác này là giả dối, tôi vẫn giống như bị nghiện ma túy mà hăm sâu vào trong đó, không thể tự thoát ra được. Đây là một loại cảm giác điên cuồng, thật giống như nhiệt lượng của cả một cuộc đời đã bốc cháy hết trong thời gian một tháng ngắn ngủi này. Thậm chí tôi không dám tưởng tượng, nếu chúng tôi có ngày sau, liệu mình còn đủ nhiệt tình để tiếp tục yêu hắn. Tôi sa vào cái bẫy do chính mình thiết lập. Trên thế giới này không còn chuyện nào bi thảm hơn. Tôi không đoán được đêm nay trở về sẽ phải đối mặt với sự tức giận đến bậc nào. Có lẽ hắn cảm thấy bị tôi lừa. Trên thực tế, quả thật tôi đã lừa hắn. Từ lần nói dối đầu tiên, người lập bẫy sẽ phải tiếp tục đối trả, dùng lời nói dối mới lấp và lời nói dối cũ. Trong kế hoạch của tôi, cũng không hẳn tôi và Lý Hành Tung nhất định phải sống chung. Kế hoạch của tôi thật hoàn mỹ, không biết từ đâu xuất hiện một sự khác biệt, tôi và hắn liên tục bước một lệch khỏi quỹ đạo, hơn nữa càng ngày càng xa, cho đến khi hoàn toàn vượt qua sự khống chế của tôi. Kỳ thật tôi rất muốn nói cho hắn biết, tôi chỉ muốn ngăn cản hắn tiếp cận Diệp Xuyên thôi, về phần Diệp Xuyên lui tới với ai tôi hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng tôi đoán Lý Hành Tung sẽ không tin tôi. Có lẽ từ nay về sau, hắn sẽ không bao giờ tin tôi nữa. Tôi nghĩ không ra điều gì đang chờ đợi hai chúng tôi. Có lẽ chỉ có một chút khắc khẩu, cũng có khi giao tình trong bao nhiêu năm nay của chúng tôi thật sự chấm dứt. Có nhiều khả năng như vậy, tôi không dám nghĩ nữa. Tôi tự bức mình đến tuyệt lộ, cũng chỉ có thể tiếp tục mà bước thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60

Nhìn Lý Hành Tung và Diệp Thời Phi chia tay trong buồn bã, Diệp Xuyên cũng cảm thấy không thoải mái. Tuy rằng tất cả những điều này đều đúng với kế hoạch của mình : Anh hai rốt cục biết cậu có người yêu, tuyệt đối sẽ không mơ ước sở hữu của người đàn ông của anh ấy; Mà Lý Hành Tung cũng biết đến sự tồn tại của Hắc Lục, trong suy nghĩ sẽ không còn dao động. Diệp Xuyên những tưởng rằng Diệp Thời Phi sẽ cao hứng thêm một chút, hay ít nhất cũng có thể thở phào một hơi, nhưng lại bởi vì biểu hiện của Lý Hành Tung, anh ấy thoát nhìn có vẻ khổ sở. . . Diệp Xuyên vẫn không rõ khi đây đưa ở kiếp trước, Diệp Thời Phi rốt cuộc suy nghĩ gì. Rõ ràng anh ấy rất thích Lý Hành Tung, lại cố tình đứng ở một vị trí khó nắm bắt, thờ ơ lạnh nhạt. Không bỏ đi, nhưng cũng không tiếp cận, trước sau vẫn duy trì một khoảng cách mờ ám. Thậm chí cậu từng oán giận tư thái như gần như xa của Diệp Thời Phi, nếu thật sự bọn họ là một đôi tình nhân, Diệp Xuyên sẽ không nuôi hy vọng, thế nhưng bọn họ lại không phải. Có lẽ là vì Diệp Xuyên theo đuổi mới làm cho Diệp Thời Phi ý thức được tình cảm của mình đối với Lý Hành Tung đã sớm vượt qua phạm trù bạn bè hợp tác làm ăn. Nhưng vào thời điểm đó Lý Hành Tung đã lựa chọn sống cùng Diệp Xuyên, cho nên anh ấy chỉ có thể duy trì một khoảng cách nhất định. Và cũng có lẽ, bởi vì Diệp Thời Phi là một người vô cùng lý trí. Kỳ thật Diệp Xuyên nghiêng về khuynh hướng sau nhiều hơn. Diệp Thời Phi rất thông minh, cũng vô cùng hiểu Lý Hành Tung, anh ấy biết rõ một số đàn ông có bản năng săn mồi, ánh mắt chỉ có thể nhìn đến vật mà mình chưa đoạt được, vĩnh viễn cũng không bỏ ra một chút tinh lực để liếc mắt đến thứ mình đã có. Chắc là bởi vì thấy rõ ràng điều này, cho nên anh ấy mới có thể dùng lý trí duy trì khoảng cách để không chế tình cảm của mình. Cho tới bây giờ, Diệp Xuyên mới cảm thấy mình có chút hiểu biết suy nghĩ của Diệp Thời Phi. So với kiếp trước, mỗi người đều đã xảy ra một ít thay đổi vì điều. Có một số việc hình như bị ảnh hưởng, tỷ như việc xây dựng nhà máy của Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung sớm hơn vài năm. Ở kiếp này, Diệp Xuyên nghĩ có lẽ kể từ khi Diệp Thời Phi tới luyện được bộ óc vô cùng bình tĩnh thì đã biết rõ mình động tâm với Lý Hành Tung. Vì thế anh ấy mới mất đi tư thái như gần như xa của người bên lề, thân bất do kỷ bị cuốn vào trung tâm cơn lốc tình yêu, chìm chìm nổi nổi, không thể là chính mình. Tựa như. . . Minh ở kiếp trước. Diệp Xuyên thở dài, đáy lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò. Trong bóng đêm, người đàn ông trầm mặc ở phía sau nhích lại gần kéo cậu vào lòng ngực, thay cậu tét chăn. Diệp Xuyên chuyển mình, gối lên cánh tay Hắc Lục, tiếp tục thở dài. “Chín rồi.” Hắc Lục không đầu không đuôi nói một câu, “Có cần rắc mè không?” Diệp Xuyên sững sốt, “Cái gì mà chín rồi rắc mè?” Hắc Lục khẽ cười “Chẳng phải em nướng áp chảo đã nửa ngày rồi sao, lật qua lật lại từ nãy giờ. Ra khỏi chảo được chưa?” Diệp Xuyên mỉm cười, lại tiếp tục thở dài, “Em ngủ không được.” Hắc Lục xoa đầu cậu, “Có đôi khi anh rất bức bối, em hao tổn tâm tư nhiều như vậy làm gì? Dù sao Diệp Thời Phi cũng là anh của em, hơn nữa người ta làm ăn vô cùng phát đạt, lại còn khôn khéo hơn em rất nhiều.” “Không phải lo lắng.” Diệp Xuyên định giải thích, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết rốt cuộc mình muốn nói cái gì. Nói về sự dây dưa ở kiếp trước? Hay là nói cậu lo lắng anh hai sẽ giống mình trước đây, cứ như con thiêu thân lao đầu vào ánh sáng, rốt cuộc không gương dày được? Kỳ thật Hắc Lục nói đúng, cho dù Diệp Xuyên lo lắng những chuyện mình từng gặp ở kiếp trước sẽ trùng điệp lên người Diệp Thời Phi, cậu cũng không thể không thừa nhận, khả năng và sự khôn khéo của Diệp Thời Phi bỏ xa chính mình. “Không nghĩ, không nghĩ nữa.” Diệp Xuyên vùi đầu, “Phiền muốn chết.” “Không nghĩ là tốt nhất.” Hắc Lục hôn lên đỉnh đầu cậu, “Ngắm lại em cũng sắp thi rồi còn gì, còn phải sắp xếp cho kì nghỉ nữa. Đứng rồi, nghỉ lễ kỷ túc xá không thể ở phải không? Em dọn đến đây ở đi.” Nghe mấy học trưởng nói, kỉ nghỉ tất cả sinh viên ở lại sẽ được tập trung vào một khu ký túc xá, để giám thị dễ dàng quản lý. Nói vậy, sẽ phải ở chung toàn với những người không quen, Diệp Xuyên cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng nếu về nhà, khó tránh khỏi thường xuyên đụng mặt Diệp Thời Phi, nghĩ nghĩ, cậu thấy cũng chỉ có thể đến ở nhà của Hắc Lục thôi. “May mắn có anh chứa chấp.” Diệp Xuyên cọ cọ trong lòng Hắc Lục, “Bằng không thật đúng là không chốn nương thân rồi.” Hắc Lục nhỏ giọng cười. Diệp Xuyên gối đầu trên cánh tay hắc trong chốc lát, suy nghĩ bất tri bất giác quay về bóng dáng cô đơn của Diệp Thời Phi, cuối cùng ngừng lại ở hình ảnh Lý Hành Tung phui tay bỏ đi. Diệp Xuyên cảm thấy rốt cục mình tìm ra ngọn nguồn của nỗi muộn phiền : Lý Hành Tung, sao hán có thể dùng thái độ như vậy đối đãi với Diệp Thời Phi? Chuyện này cũng quá. . . Là. . . Hắc Lục xoa xoa đầu cậu, “Mất mở to như vậy, lại muốn cái gì đây?” Diệp Xuyên hỏi lại hắc, “Anh cùng Lý Hành Tung nói gì vậy?” “Không có gì.” Hắc Lục nhẹ nhàng bâng quơ đáp : “Tôi hỏi hán mấy vấn đề.” “Vấn đề gì?” Hắc Lục nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng không có gì phải giấu diếm, đơn giản thoải mái nói rõ ràng một lần, “Vấn đề thứ nhất : Bối cảnh của Lý gia mọi người đều biết, Lý thiếu gia xác định gia tộc của mình không muốn dùng phương thức hôn nhân để củng cố thế lực? Hay là nói dễ nghe hơn, mặc dù cậu và người yêu đồng tính của mình có thể ra nước ngoài kết hôn, cậu có dám khẳng định hán có thể được gia tộc thừa nhận không?” Diệp Xuyên hơi hồi hộp trong lòng. Cậu nhớ tới khi mình và Lý Hành Tung còn sống chung hán từng nói rõ tương lai sẽ kết hôn sinh con. Cậu hơn một lần hoài nghi có phải bởi vì Diệp Thời Phi biết điều này, cho nên mới bảo trì thái độ như gần như xa với Lý Hành Tung như vậy. “Tôi hỏi vấn đề thứ hai là : Giả sử người Lý thiếu gia thích tạm gọi là C, mà C cũng đã chấp nhận sự theo đuổi của cậu. Vậy cậu sẽ sắp xếp hôn nhân của mình và C ra sao? Trước tiên là kết hôn, sau đó đem C kim ốc tàng kiều?” Diệp Xuyên nói không ra lời. Lý Hành Tung phải kết hôn, điều này là có thể khẳng định. Cậu còn nhớ rõ Lý Hành Tung từng nói, những danh gia vọng tộc giống như bọn họ vậy, hôn nhân của con cháu chỉ dùng để củng cố thế lực. Bởi vì mỗi người đều lớn lên dưới sự che chở của gia tộc, cho nên đối với bọn họ mà nói, lợi ích gia tộc vĩnh viễn xếp trên quyền lợi của bản thân. Nhưng nếu thực sự đến thời điểm kia, Diệp Thời Phi làm sao bây giờ? Lợi ích của Lý gia cùng Diệp Thời Phi đâu có quan hệ gì, chẳng lẽ buộc anh ấy phải hy sinh hạnh phúc của chính mình? “Vấn đề thứ ba : Nếu C yêu cầu cậu lựa chọn giữa mình và hôn nhân, Lý thiếu gia sẽ chọn như thế nào?” Diệp Xuyên không tự chủ được hỏi, “Hán trả lời như thế nào?” Hắc Lục chẳng hề để ý nhún vai, “Hán không trả lời được bất cứ một vấn đề nào. Tức giận uống một ly Vodka tôi mời, sau đó sầm mặt bỏ đi. À, tiền rượu là tôi trả.” “Em đoán là hán chê anh học tiếng Trung không tốt.” Diệp Xuyên cười khổ, “Cái này đâu phải ba vấn đề, rõ ràng chỉ có một.” “Một hay ba, có gì khác nhau?” Hắc Lục chẳng hề để ý, “Dù sao hán không trả lời được.” Diệp Xuyên hỏi lại, “Vậy còn anh?” Hắc Lục mỉm cười, “Tôi xuất thân từ cây cỏ, không có ai bắt buộc tôi phải kết hôn. Em cứ thoải mái đi.” Diệp Xuyên hừ một tiếng, khoe miệng lại không không chế được nhẹ cong lên. “Trước kia trong ban quản trị có người đề cập qua chuyện này, bị tôi mắng cho cầu huyết thống đầu. Miệng từ là một đại nam nhân, có khả năng làm ăn lớn, sao lại phải đi bám váy chị em phụ nữ chứ?!” Diệp Xuyên không khỏi nở nụ cười, “Người khác cũng là suy nghĩ cho anh mà thôi.” “Suy nghĩ cái rắm á.” Hắc Lục khinh thường, “Người trong bang toàn là lũ thấy tiền là sáng mắt.” “Được rồi, được rồi.” Diệp Xuyên vỗ vỗ ngực hán, “Ồ trước mặt đồng sự cũng phải bảo trì thái độ đoàn kết hợp tác nhé.” Hắc Lục nắm cánh tay Diệp Xuyên thật chặt, “Em yên tâm, tôi sẽ không để chuyện này ảnh hưởng đến em. Nói yêu em, sau đó lại xem em như tình nhân mà bao dưỡng, vậy không phải sĩ nhục chính bản thân mình sao?” Diệp Xuyên cảm thấy trong lòng nóng lên, không tự chủ được cúi xuống nhẹ nhàng cắn một cái lên ngực hán. “Ngủ, ngủ.” Hắc Lục xoa nhẹ lên đầu cậu, nhẹ đẩy cậu ra, “Không nên trêu chọc tôi nữa, đã hơn nửa đêm rồi, còn trêu chọc tôi, sáng mai em đừng mong lên lớp.” Diệp Xuyên cười buồm hán ra, bực chán lần qua một bên chuẩn bị ngủ. Lo lắng trong lòng đã lắng xuống. Bóng tối vừa đủ, người yêu ở ngay bên cạnh đưa tay ra là có thể chạm vào, Diệp Xuyên cảm thấy trong lòng tràn đầy sự ấm áp, rất nhanh dâng tràn toàn bộ thân thể. Trong mộng, đều là hương vị ngọt ngào. Vào giữa tháng, Diệp Xuyên rốt cục nghênh đón kì nghỉ đông đầu tiên trong cuộc đời sinh viên của mình. Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn đều ở B thị, Diệp Xuyên đương nhiên không cần vội vàng theo con lũ xuân vận đề quay về N thị. Bất quá, kế hoạch định dọn đến hoa viên Gia Đức cũng bởi vì vợ chồng Diệp gia mà đành phải hủy bỏ. Ban ngày Diệp Xuyên ngắm mình ở Đức Ngôn làm công nhân vệ sinh, buổi tối giống như bé ngoan đứng giờ về nhà ăn cơm, lâu lâu xin phép ra ngoài hẹn hò, lần sang đan đều vội vàng vàng, giống như đang yêu đương vụng trộm. Hắc Lục bắt mẫn ôm nhóc con nhà mình sờ sờ cắn cắn, rốt cục ai oán, “Hiệu suất làm việc của Diệp Thời Tranh thật sự quá thấp. Không phải hán nói sẽ ra mặt cùng cha mẹ thăm cháu sao, này cũng thăm chậm chạp quá thể.” Diệp Xuyên trong lòng hiểu rõ, Diệp Thời Tranh còn mong cho đừng thăm được một xú xiu nào. Bất quá lời này nhất định không thể nói cùng Hắc Lục được. “Kiên nhẫn một chút.” Diệp Xuyên an ủi hán, “Đợi em lớn thêm một chút, là có thể quang minh chính đại xin ở riêng rồi. Ừm, nhiều nhất là tới mùa hè thôi, nhà lúc đó chắc cũng xong rồi, hắc hắc hắc hắc. . .” “Dự tính tháng sáu giao nhà, còn phải trang hoàng, mua sắm gia cụ, đồ dụng sinh hoạt. . .” Hắc Lục xòe bàn tay ra tính cho cậu nghe, “Đợi thu dọn cho lưu loát, thế nào cũng phải đến tháng chín. Hơn nửa năm, tới những nửa năm đó.” “Nóng vội không ăn được đậu hủ non đâu.” “Còn có đậu hủ non sao?” Hắc Lục nheo mắt, “Cứ kéo dài mãi biến thành đậu hủ thối mất rồi.”

“Đậu hủ thái sao?” Hắc Lục vội vàng tỏ thái độ, “Đậu hủ thái cũng hấp dẫn mà.” Diệp Xuyên cảm thấy vừa lòng từ trong ổ chăn đứng lên chỉnh lại quần áo, “Chúng mình phải nhanh lên, thím của em ghét nhất là cả nhà ngồi chờ cơm một người.” “Về nhà nghỉ cho khỏe, tối mai tôi đón em tan tầm, sau đó cùng đi ăn cơm.” Hắc Lục miễn cưỡng mặc áo khoác, bắt đầu xin phúc lợi cho ngày mai, “Tốt nhất nói với bọn họ một tiếng, buổi tối không về nhà.” Diệp Xuyên lộ vẻ khó xử. Với biểu tình này của cậu, Hắc Lục vô phương đối phó, nhìn nhìn một lát, đành phải buông súng đầu hàng. Vì thế dời đi tầm mắt, đem bụng oán khí đều đổ lên người Diệp Thời Phi, “Diệp Thời Phi cũng thật là, gần năm mới rồi, còn lở mẫm một mình đi Hải Nam, định gây sức ép chứ gì.” Diệp Xuyên ngồi ở bên giường nhìn theo thờ dài, “Kỳ thật cũng không thể trách. Anh ấy chỉ muốn đi ra ngoài cho bớt buồn mà thôi. Anh xem bộ dáng ngày đó của Lý đại thiếu gia, thật là đã kích người a. . .” “Là do hấn tự mình chuốc lấy.” Hắc Lục cười lạnh, “Hơn nữa, Diệp Thời Phi kia, em cho rằng hấn cũng là một tên nhóc ngốc nghếch như em sao? Không biết rõ thì đừng có đồng cảm linh tinh. Em có biết ngoại hiệu khi hấn đi đàm phán làm ăn là gì hay không?” Diệp Xuyên khó hiểu. Hắc Lục ôm cánh tay tiếp tục cười lạnh, “Cáo lông đỏ.” Diệp Xuyên nhướn mày, “Gì?” “Cáo lông đỏ.” “Sao lại có một ngoại hiệu như vậy?” Diệp Xuyên khó hiểu, cậu cảm thấy tính cách Diệp Thời Phi tao nhã trầm tĩnh cùng với hồ ly xảo quyết đa mưu túc trí không có chỗ nào giống nhau. Tuy rằng. . . Tuy rằng anh ấy quả thật có hơi quá đa nghi. . . “Em có biết cáo lông đỏ có một loại thiên tính rất kỳ quái, gọi là giết tận hay không?” Diệp Xuyên lắc đầu. Hắc Lục kiên nhẫn giải thích, “Nó là loài động vật ăn thịt, trong quá trình săn mồi sẽ vờn cho con vật mệt tới nỗi không thể trốn chạy, giết chết toàn bộ con mồi, không buông tha một con nào, đó là : Giết tận.” Diệp Xuyên tròn mắt há hốc miệng. “Nói cách khác, khi một con cáo lông đỏ lên vào chuồng gà, sẽ cắn chết mười hai chú gà con bên trong. Nhưng cuối cùng chỉ mang đi một con duy nhất, bỏ lại hiện trường mười một xác gà còn lại. Hoặc là, trong đêm giông bão táp, nếu có một con cáo lông đỏ lên vào tổ của hải âu đầu đen, nó sẽ cắn chết mấy chục chú chim non, nhưng không ăn cũng chẳng mang theo, cứ như thế trống rỗng mà đi.” Diệp Xuyên muốn nói tập tính tàn nhẫn này cùng Diệp Thời Phi đâu có nửa điểm quan hệ. . . Nhưng lời nói đến bên miệng mới kịp phản ứng, biểu hiện của Diệp Thời Phi ở môi trường kinh doanh đến tột cùng là như thế nào, mình hoàn toàn không biết đến. Hắc Lục nhìn bộ dáng ngờ ngác của Diệp Xuyên, cảm thấy tên nhóc nhà mình vừa rồi bị lời nói kia dọa sợ rồi. Nhưng nếu không để cho cậu biết điều này, nói không chừng sẽ càng tồi tệ hơn. Tuy rằng giờ phút này Hắc Lục chưa thể khẳng định mình cảnh cáo Diệp Xuyên như thế này là vì sự cẩn thận theo thói quen, hay sâu trong tiềm thức thật sự cho rằng Diệp Thời Phi là một đối tượng cần đề phòng. Nhưng cho dù nói như thế nào, cẩn thận vẫn hơn. So sánh với một Lý Hành Tung bộ dáng quý công tử kia, Hắc Lục cảm thấy Diệp Thời Phi mới càng cần phải đề phòng hơn hết. Ngay cả mấy lão hồ ly trong ban quản trị mỗi lần nhắc tới đều tán thưởng một câu “Đúng là hậu sinh khả uý”, thì làm sao có thể là người đơn giản chứ? “Xuyên Nhi.” Hắc Lục ôm cậu nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng, “Có câu châm ngôn em nhất định phải nhớ kỹ : Tâm hại người có thể không can, nhưng tâm phòng người thì nhất định phải có.”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Khi Diệp Xuyên xách hai cái túi rác to đi ra khỏi công ty thì nghe ở phía sau vang lên tiếng kèn xe, vốn tưởng là Hắc Lục, nhưng quay người lại mới phát hiện đứng ở kế bên chiếc xe đậu ven đường là Diệp Thời Tranh. Từ sau lần gia đình tụ hội, Diệp Xuyên chưa gặp lại Diệp Thời Tranh. Cậu cũng không nghĩ tới Diệp Thời Tranh bận rộn như vậy lại có thể đến đón mình, trong lòng không khỏi có chút khản trương. Cậu biết Diệp Thời Tranh cũng không phải là người nhàn nhã vô sự nơi nơi góp vui, anh ấy có mặt ở đây, khẳng định là đã xảy ra chuyện gì đó có liên quan đến Diệp Xuyên. Diệp Xuyên ném rác xong, lon ton chạy qua, “Anh, sao anh lại đến đây?” Diệp Thời Tranh ra hiệu ý bảo cậu lên xe nói chuyện. Diệp Xuyên lo sợ bất an ngồi lên ghế phó lái, cửa xe còn chưa đóng thì nghe Diệp Thời Tranh nói : “Đồ đạc của em anh đã thu dọn mang hết lại đây rồi, trước tiên em đến chỗ Hắc Dực ở vài ngày đi, nếu không ở chỗ anh cũng được. Tùy ý em.” Diệp Xuyên ngẩng người, đây là tình huống gì vậy? Diệp Thời Tranh hạ kính xe bên ghế điều khiển xuống một nửa, chậm rãi châm cho mình một điếu thuốc, “Chuyện của em và Hắc Dực anh đã nói với ba mẹ.” Diệp Xuyên giống như bị trúng một gậy, nhất thời không biết nói gì. Trong đầu suy nghĩ, Hắc Lục mấy ngày hôm trước mới oán giận tiến độ thăm thấu của Diệp Thời Tranh quá chậm, thế mà chưa đến một tuần, cư nhiên. . . Cư nhiên liền xuyên thấu luôn rồi sao?! Diệp Thời Tranh liếc mắt nhìn cậu, trên mặt thoáng qua nét cười, “Sợ rồi sao?” “Không.” Diệp Xuyên lắp bắp hỏi, “Chú thím nói như thế nào?” Diệp Thời Tranh tức giận vỗ vào đầu cậu một cái, “Còn có thể nói như thế nào nữa? Ngay lập tức lão gia từ liên nhảy dựng lên, nói nhà của em chỉ còn duy nhất một người không thể bị tuyệt hậu vân vân, sau đó mẹ anh cũng xen vào gây thêm rắc rối, nói cái gì mà con trai của một bà giàu có nào đó cũng như vậy, sau đó tìm người để thay, mẹ bảo đi tìm người hỏi thăm chi tiết. . .” Diệp Thời Tranh đại khái nhớ tới sự hỗn loạn khi ấy, khẽ cười, “Sau đó lão gia từ liên phát hỏa, nói lão mẹ làm mọi chuyện thêm rắc rối. Lão mẹ thì bảo cho dù ba nóng giận, cũng đâu giải quyết được vấn đề, sau đó. . . Hai người cãi nhau ầm ĩ cả lên.” Diệp Xuyên dờ khóc dờ cười. “Hai người bọn họ to tiếng một hồi mới nhớ tới anh còn đứng kế bên, lại nghĩ tới nguyên nhân cãi nhau, sau đó lão gia từ bắt đầu kết tội lão mẹ, nói mình bận rộn chuyện công ty, nhất định là do mẹ thiếu quan tâm tới con cái, cho nên hết đũa này tới đũa khác đi sai đường. . .” Diệp Xuyên nháy mắt kinh sợ, “Hai người biết chuyện của anh hai rồi sao?!” Diệp Thời Tranh gật đầu, “Lão gia từ nhìn ra được. Em tưởng ông ấy già rồi hồ đồ hả? Ba tình mất lắm đấy.” Đầu óc Diệp Xuyên có chút loạn. Điều này so với kiếp trước rõ ràng bị lệch lạc. Trước kia, vấn đề tính hướng của Diệp Thời Phi vẫn che dấu mọi người trong nhà rất tốt, không bao giờ lộ ra bất cứ dấu vết gì. Ít nhất vài năm trước khi cậu chết, chưa từng bị người khác nghi ngờ. “Sau đó hai vợ chồng già nhốt thằng hai ở trong nhà.” Diệp Thời Tranh hạ mí mắt, khẽ thở dài, “Anh đoán là hai người đã được chuẩn bị nên mới nói ra. Không ngờ tới thằng hai bị lãnh đủ. Làm lão mẹ tức giận đến nỗi muốn phát bệnh.” “Chú biết được là khi nào?” Diệp Xuyên nghĩ mãi cũng không nhận thấy có gì lạ trong thái độ của hai người. Diệp Thời Tranh nghĩ nghĩ, “Đại khái là sau tiệc mừng của Lý nghiệp mấy ngày. Thời gian cụ thể thì anh cũng không biết. Sau đó vừa thuyết phục vừa ép buộc, lão mẹ tìm đến bác sĩ tâm lý, rồi thuốc dân gian gì gì đó. . .” Diệp Xuyên nghĩ, khó trách lần trước lúc gặp Diệp Thời Phi cảm thấy tinh thần của anh ấy có vẻ kém. “Dù sao sáu chục mười ba chiêu cũng đã sử dụng, chẳng thấy hiệu quả gì, ngược lại khiến cho thằng hai gầy nhom. Lúc này lão mẹ lại bắt đầu đau lòng. . .” Diệp Thời Tranh liếc Diệp Xuyên, đưa tay vỗ nhẹ lên gáy của cậu, “Anh biết suy nghĩ của em. Bất quá anh cho rằng, chuyện này tốt nhất là rèn sắt khi còn nóng, thằng hai mới vừa cho nổ một quả bom, cho nên chuyện của em nói ra ngay lúc này đối với hai người có vẻ ít bị kích hơn, nếu chờ bọn họ phục hồi tinh thần rồi mới nói, ngược lại không dễ dàng.” Diệp Thời Tranh tạm dừng một chút rồi nói tiếp : “Thà bị kích thích một lần cho xong. Miễn cho hai lần càng thêm phiền phức.” Diệp Xuyên vâng một tiếng, tâm tình có chút phức tạp. “Em tạm thời trốn mấy ngày đi.” Diệp Thời Tranh nói : “Chờ cảm xúc của ba mẹ lắng xuống em hãy quay về.” Diệp Xuyên gật gật đầu, “Em đến chỗ Hắc ca đi. Nhà của anh vắng vẻ điều hiu, mắt công phải tự mình nấu cơm. Phiền toái.” Diệp Thời Tranh nghe cậu nói nửa câu đầu đang ngầm phát hỏa, lúc nghe được nửa câu sau lại xẹp xuống. Anh hiểu rõ Diệp Xuyên biết làm việc nhà, cũng sẽ nấu cơm. Nhưng dù sao cậu chỉ là một thằng nhóc to xác chưa tới hai mươi tuổi, nào có kiên nhẫn mỗi ngày tự mình nấu cơm ăn, làm không ngon lại kêu bên ngoài hay ăn đại cái gì đó cho qua bữa. Chi bằng đưa nó đến chỗ Hắc Dực, ít nhất cơm ngày ba

bữa không đáng lo. Hai anh em đều có tâm sự riêng, trên đường không có nói chuyện. Khi gần đến hoa viên Gia Đức, Diệp Xuyên bỗng nhiên hơi lo lắng. “Vậy Tết em có cần về nhà không?” Đêm trừ tịch Diệp gia luôn chú ý đến việc cả nhà cùng nhau đón năm mới, hiện tại Diệp Thời Phi không có nhà, nếu cả cậu cũng không về, không tránh khỏi rất lạnh lùng. Diệp Thời Tranh lắc đầu, “Em không cần nghỉ xa như vậy, anh thấy ý của ba mẹ là định đi du lịch để giải sầu. Nói không chừng đón năm mới trên đường du hành.” Diệp Xuyên gật đầu, mặc dù có chút khổ sở, nhưng kết quả này so với kiếp trước quả thật tốt hơn rất nhiều. “Anh cả.” Diệp Xuyên nhẹ giọng. “Cám ơn anh.” Diệp Thời Tranh vỗ vỗ lên vai cậu, “Chúng ta là anh em, cảm ơn cái gì.” Khi xe chạy đến dưới lầu nhà Hắc Lục, bởi vì đã gọi điện thông báo trước, Hắc Lục đã đứng chờ sẵn. Diệp Thời Tranh nhìn vẻ mặt cười cười của hắn liền cảm thấy chướng mắt, trong lòng có loại cảm giác như mình đem dê con dâng vào miệng sói. Đò sói đuôi to vậy mà còn bày ra biểu tình thuần lương vô hại, khỏi phải nói Diệp Thời Tranh vô cùng buồn bực. “Đừng gây chuyện đó.” Diệp Thời Tranh theo thói quen dặn Diệp Xuyên, “Có chuyện gì thì gọi điện cho anh.” Diệp Xuyên còn chưa kịp gật đầu, sói đuôi to đứng bên cạnh ngoài cười nhưng trong không cười đáp lại một câu, “Diệp tổng có việc bận thì cứ đi đi, anh thả người ở chỗ tôi mà còn lo lắng làm gì, có chuyện cũng sẽ không làm phiền đến anh.” Diệp Thời Tranh lười cùng hắn hư tình giả ý, dù sao người là do mình đưa tới, nói gì thì cũng là thừa. Bất quá, cho dù có bực bội, anh vẫn nhận ra được ý che chở của Hắc Lục. “Anh đi đây.” Diệp Thời Tranh sờ đầu Diệp Xuyên, “Nhớ điện thoại nhé.” Diệp Xuyên ngoan ngoãn gật đầu, “Lái xe chậm thôi nhé anh.” Diệp Thời Tranh lái xe đi rồi. Hắc Lục ở nơi Diệp Thời Tranh sờ qua dùng sức xoa nhẹ hai vòng, cười nói: “Không biết hôm nay em có thể đến, trong nhà có vài người khách, mới vừa com nước xong, mọi người còn chưa đi.” “Ai vậy?” Diệp Xuyên hỏi: “Em có quen không?” “Đều quen cả.” Hắc Lục cầm vali của cậu kéo vào thang máy, “Từ Trinh, Hắc An, Tiểu Nam. Còn có một người đã lâu không gặp, em cũng biết, Nghiêm Hàn.” Diệp Xuyên sửng sốt, “Nghiêm ca đã trở lại rồi sao?” Hắc Lục gật đầu, “Hắn định bán phòng khám kia. Lại đây chào hỏi tôi.” Diệp Xuyên trong lòng kinh ngạc, phòng khám đang làm ăn tốt sao lại bán đi? Vậy còn công việc ở bệnh viện thì sao? Chẳng lẽ cũng bỏ luôn? Hắc Lục liếc mắt nhìn cậu, “Cụ thể hắn nghĩ như thế nào, tôi cũng không tiện hỏi, em tự mình hỏi hắn đi.” Diệp Xuyên có chút khó xử, “Kỳ thật em hỏi cũng không tiện lắm. Anh biết không, cái người kia. . . Người đang theo đuổi anh ấy học cùng trường với em, còn quen biết nữa chứ.” “Còn có người theo đuổi nữa hả, chắc đang chơi trò trốn tìm rồi.” Hắc Lục vui vẻ, “Tôi nghe thấy ý của hắn, hình như đang muốn trốn người nào đó.” Diệp Xuyên nhớ lại lời Đào Âm nói come out hôm nào, cảm thấy cách nói chơi trò trốn tìm này quả thật rất hình tượng. Sau khi vào mọi người chào hỏi chuyện trò với nhau một hồi, đến khi Tiểu Nam pha trà xong, Hắc Lục liền kéo Từ Trinh, Hắc An đi vào thư phòng bàn bạc công việc. Trong phòng ăn chỉ còn lại Diệp Xuyên và Nghiêm Hàn, khi chỉ còn hai người lại không biết nói cái gì. Diệp Xuyên đã không còn cảm nhận được tinh thần hào hứng lúc trước từ người đàn ông đang ngồi trước mặt mình nữa. Hai má hóp lại, cảm thấy nhô ra, khi cười cũng mang theo cảm giác mệt mỏi. Chỉ có mấy tháng không gặp, thoát nhìn hình như gầy đi rất nhiều. Cậu cùng người này kỳ thật tiếp xúc cũng không tính là nhiều, nhưng người đàn ông mà lời nói cử chỉ đều mang theo một chút vẻ lưu manh này đã từng quan tâm đến mình, cũng lưu cho cậu ấn tượng rất sâu sắc. Kỳ thật từ trước đến nay những người đàn ông hơi lớn tuổi lại thành thực rất có sức hút đối với Diệp Xuyên, cậu đã từng nghĩ, nếu lúc trước không có Đào Âm xen vào, mà mình thì bị người này bám dính, liệu có một ngày nào đó cậu sẽ đáp ứng Nghiêm Hàn hay không? “Tôi đến Black Kite.” Diệp Xuyên thần ra một lát mới nhớ tới cần phải nói cái gì đó, cứ ngồi ngốc như vậy, cảm giác không được tự nhiên, “Mấy người ở đó nói phòng khám của anh đã lâu không mở cửa.” “Black Kite. . .” Nghiêm Hàn hình như khẽ cười, “Tiểu Xuyên cậu có biết tại sao lão Hắc đặt tên quán bar như vậy không?” Diệp Xuyên không biết vì sao hắn đột nhiên chuyển đề tài theo hướng này, cảm thấy hơi ngạc nhiên. “Black, là màu đen, bao dung che dấu tội ác, Kite, bị trời buộc, đánh mất phương hướng của chính mình.” Nghiêm Hàn cúi đầu đem điều thuốc hút được một nửa ấn vào gạt tàn, trên mặt hiện lên một tia cười khổ như có như không. “Nghiêm ca. . .” “Tôi sắp đi rồi, Tiểu Xuyên.” Nghiêm Hàn cắt ngang lời cậu nói, nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, dùng một loại ngữ điệu chậm rãi như ru ngủ nói: “Lát nữa sẽ ra sân bay. Trong khoảng thời gian ngắn tôi không định quay lại đây. Tôi ở Black Kite được lão Hắc chiếu cố rất nhiều, cho nên trước khi đi đến đây tạm biệt.” Diệp Xuyên hơi kinh ngạc, “Anh đi đâu vậy?” “Một thành phố nhỏ ở phía nam.” Nghiêm Hàn tựa như đang động viên chính mình, miễn cưỡng cười cười, “Một người bạn giúp tôi liên hệ, bệnh viện bên kia vừa lúc thiếu một bác sĩ chuyên môn giống như tôi.” Diệp Xuyên trầm mặc, hẳn đây là bị ép buộc phải trốn? Ánh mắt Nghiêm Hàn động lại trên khuôn mặt của Diệp Xuyên, có vẻ như không rời đi được. Đã thật lâu không gặp tên nhóc này, đột nhiên gặp lại, cảm thấy cậu tuy vẫn là Diệp Xuyên, nhưng ở thời khắc mà hắn không biết, cậu đã thay đổi, hình dáng bên ngoài thì đã bớt nhu thuận hơn một chút, còn bên trong thì lại sắc sảo hơn một chút. Đã có chút bóng dáng của người đàn ông trưởng thành. Điều đó và Diệp Xuyên trước kia lưu cho hắn ấn tượng hoàn toàn khác nhau. Hắn vẫn nghĩ đến một Diệp Xuyên là một thiếu niên bốc đồng, hay mắng chửi người khác, ưa đánh nhau, không kiêng nể ai, giống như tiểu thiếu gia nhà giàu được nuông chiều không rành thế sự. Nghiêm Hàn nghĩ thầm, thật ra mình. . . Vẫn chưa kịp tìm hiểu em ấy. “Chuyện trước kia đừng nhắc tới nữa. Ngày mai luôn tươi đẹp hơn, nhớ lại những ngày đã qua cũng chẳng để làm gì.” Nghiêm Hàn rót một ly Coke cho cậu, ý bảo cùng mình chạm cốc, “Lại đây, mượn hoa hiến phật, cạn ly. Tốt xấu gì chúng ta cũng đã quen biết nhau một thời gian, tuy rằng còn không kịp phát triển thành mối quan hệ thân thiết, nhưng cho dù nói như thế nào, thấy cậu khỏe như vậy tôi đi cũng yên tâm.” Diệp Xuyên cảm ly, không rõ trong lòng là cảm xúc gì. Cậu bỗng nhiên nhớ tới Nghiêm Hàn cẩn thận dẫn theo mình giả bộ làm tình nhân đến trước mặt Hắc Lục. Vào thời điểm ấy, người đàn ông này thậm chí còn chưa phải là người quen của mình. Nghiêm Hàn nở nụ cười tự giễu, “Sau khi tôi trở lại Black Kite, là Quý Giác nói cho tôi biết chuyện của cậu và lão Hắc.” “Anh cũng quen Quý Giác?” “Quen sơ thôi.” Nghiêm Hàn nghĩ nghĩ, nói thêm: “Tôi nghe người ta nói hắn ở sau lưng Hắc Lục làm không ít chuyện đầu. Hiện tại cậu đắc tội với hắn lên tới đỉnh rồi, người này cũng không dễ đối phó, cậu đừng nên lơ là.” Diệp Xuyên không nói gì. Tranh giành tình nhân gì gì đó đã đủ dọa người, bị người ta lôi ra nhắc nhở càng thêm đáng sợ. “Nghiêm Hàn nói tiếp: “Tôi đến hắn, tôi mới nhớ tới một chi tiết. Ngày đó lúc hắn đang nói chuyện phiếm với tôi có nhận điện thoại. Cuộc gọi này là của Trần Mộc Tử. Nhưng kì lạ là những người bên cạnh Hắc Lục cùng Trần Mộc Tử không có qua lại với nhau.” “Trần Mộc Tử là ai?” “Trần Mộc Tử ở phố mười ba mở sòng bạc dưới tầng hầm. Cho vay nặng lãi, nghe nói còn buôn ma túy nữa. Là một người trong mắt chỉ công nhận lão đại trước kia.” Nghiêm Hàn cân nhắc trong chốc lát, vẫn có chút bối rối, “Lúc ấy tôi còn tự hỏi, không hiểu tại sao ông nội nhỏ này lại quen biết với Trần Mộc Tử, nhưng mà nghe giọng điệu nói chuyện của bọn hắn, có vẻ cũng thân thiết.” “Tôi biết rồi.” Diệp Xuyên đổi chủ đề chuyện của Quý Giác cũng không mấy để ý. Nghiêm Hàn lắc đầu, “Tóm lại cậu không được mất cảnh giác đâu đấy.” Diệp Xuyên không muốn nói về Quý Giác nữa, liền chủ động chuyển đề tài, “Anh đi thế này, Đào Âm biết không?” “Nghiêm Hàn cười khổ, “Tiểu Xuyên, tôi đã lỡ nói ra rồi, cậu không thể bán đứng tôi đấy nhé.” Diệp Xuyên thờ dãi, “Thì chỉ hỏi vậy thôi.” Sau này tên nhóc kia không biết sẽ khốc tâm thiết đến mức độ nào đây. “Có lẽ cậu cảm thấy tôi thực không có tiền đồ, gặp loại chuyện này cư nhiên chỉ biết trốn chạy. Nhưng mà Tiểu Xuyên à, tôi thật sự phải làm như vậy.” Nghiêm Hàn lắc đầu, lộ ra một nụ cười khổ, “Tôi không thể dành toàn bộ tinh lực của mình cho một đứa nhóc không hiểu chuyện được.” “Kỳ thật cậu ấy. . .” Nghiêm Hàn cắt ngang lời cậu, thần sắc có vẻ hơi kích động, “Tôi biết cậu sẽ nói con người cậu ta cũng không tồi. Điểm này tôi thừa nhận, cậu ấy thực đơn thuần, cũng không xấu. Hơn nữa nói thật ra, căn bản tôi không thể từ chối yêu cầu của vợ chồng giáo sư đưa ra, giáo sư đối với tôi rất tốt, thấu tâm đả phế mà đối xử, so với con của mình còn muốn tốt hơn hắn. Một người đã lớn tuổi như vậy ngoảnh lại nhờ vả mình, tôi không thể không đáp ứng.” Vẻ mặt Nghiêm Hàn toát ra một tia suy sụp, “Tôi thật sự nghĩ rằng, coi như là báo ân vậy, tôi thay Đào gia chiếu cố tốt đức nhỏ này. Chờ lớn thêm vài tuổi, cậu ấy sẽ trưởng thành hơn, tìm được một người mà cậu ấy thực sự yêu thương. Sẽ không dây dưa với mình nữa. Coi như là làm bảo mẫu đi, không phải chỉ là chăm sóc một cậu bé thôi sao?” “Tôi đồng ý để cậu ấy dọn vào phòng dành cho khách trong nhà của mình, com ngày ba bữa, xe đưa xe đón.” Nghiêm Hàn hỏi lại Diệp Xuyên, “Cậu nói thử xem, bảo mẫu cao cấp cũng chỉ làm đến thế là cùng, phải không? Hơn nữa bảo mẫu cao cấp này còn hoàn toàn miễn phí nữa chứ.” “Diệp Xuyên trong lòng rầu rĩ. “Nhưng tên nhóc này lại đưa ra một yêu cầu, tôi thật sự không làm được. Tiểu Xuyên, cậu cũng là người trưởng thành, cậu có yêu cầu Hắc Lục một ngày hai mươi bốn giờ để gọi là phải đến sao? Hay mỗi ngày kiểm tra di động của hắn, gọi lại số đã điện tới để chứng thực đôi phương rốt cuộc tìm hắn có chuyện gì sao? Rồi khóc sưng mắt chạy về Diệp gia, dẫn theo người nhà của cậu quay trở về cùng Hắc Lục ra điều kiện ký

hợp đồng sao?” Diệp Xuyên kinh sợ. “Cậu vĩnh viễn đoán không được một thằng nhóc không hiểu chuyện có bao nhiêu lực sát thương.” Nghiêm Hàn xoa mặt, hơi bình tĩnh lại, sau đó mới chậm rãi nói tiếp: “Đặc biệt, sau lưng thằng nhóc này còn có một chỗ dựa mà cậu không thể không đề tâm.” “Tôi là bác sĩ. Nếu mỗi ngày đều ở trong tình trạng này, căn bản tôi không thể làm phẫu thuật được.” Nghiêm Hàn lắc đầu, “Tôi không muốn cứ như vậy mà lại tàn dần. Tiểu Xuyên, tôi không thể mất đi sự nghiệp, lấy hạnh phúc cả đời của mình để đổi lấy sự trưởng thành của cậu ấy. Cái giá này rất cao, tôi trả không nổi. Chỉ có thể bỏ của chạy lấy người.” Diệp Xuyên gật đầu, “Tôi đồng ý với anh.” “Ủng hộ thật chứ?” Diệp Xuyên gật đầu một lần nữa, “Anh cũng đâu có tình cảm với cậu ta, cứ như vậy vừa hại mình cũng làm tổn thương người khác.” Nghiêm Hàn thoải mái hơn, trong mắt lại toát ra một tia buồn bã, “Kỳ thật, cái giá mà tôi phải trả cao đến đáng sợ.” Diệp Xuyên hiểu được ý này, cười cười vỗ lên vai hắn, “Nghiêm ca, cuộc đời rất dài. Chúng ta coi nhau như bạn bè đi. Anh xem với tính cách của hai chúng ta, làm bạn bè là tốt nhất.” “Không cần nói lời khách sáo, anh đây hiểu được.” Nghiêm Hàn lộ ra nụ cười tươi đầu tiên kể từ lúc gặp mặt, “Lần sau có gặp lại, không được uống Coke, phải là rượu để mới được.” “Nhất định.” Diệp Xuyên cũng cười theo. Tuy cười, nhưng lại có cảm giác muốn khóc. Vận mệnh của cậu luôn là như thế, hết lần này đến lần khác sinh ly tử biệt, bức bách cậu phải đổi mặt. Trong lòng Diệp Xuyên khổ sở, cảm thấy những điều làm cho người ta bị thương vì sao cứ không ngừng lặp đi lặp lại như vậy. Gặp nhau khó khăn, chia tay nhẹ nhàng, cậu đều biết cả. Hẹn gặp lại lần sau, nói ra dễ dàng đến thế, nhưng ai biết là đến khi nào đấy? “Chia tay nói tiếp chia tay. . .” Diệp Xuyên buồn bã. “. . . Và hạnh phúc trùng lặp cùng hạnh phúc.” Nghiêm Hàn nhìn thẳng vào cậu, nụ cười chân thành mà ấm áp, “Đề rồi phút cuối mọi thứ chỉ tựa một ốc đảo chập chồn giữa sa mạc.” Nước mắt Diệp Xuyên rớt cục rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Khi Hắc Lục từ phòng tắm đi ra, Diệp Xuyên đang ngăn người dựa vào cửa sổ. Đèn nơi đầu giường đã bật lên, làn sóng ánh sáng màu quất ấm áp như nước đàn trải khắp căn phòng, trong không khí nhu hòa vẫn còn thoang thoảng mùi rượu. Ban đêm nhiệt độ xuống thấp, ngưng tụ một tầng sương mù trên mặt kính của cửa sổ, bước tới gần, bề mặt còn lưu lại vài dấu tay, nhưng rất nhanh lại bị hơi nước che phủ đi, không nhìn thấy gì nữa. Hắc Lục nhìn bóng dáng trầm mặc của cậu, bỗng nhiên có chút hoài nghi có lẽ Diệp Xuyên chẳng nhìn vào một cái gì cụ thể cả. Từ góc Hắc Lục đang đứng vừa vặn có thể nhìn thấy một bên sườn mặt của cậu, đường nét tinh tế còn mang theo vài phần nhu hòa mềm mại của một thiếu niên, khuôn mặt lúc này lại toát ra thần sắc hờ hững, tựa như một món vũ khí lạnh lẽo nằm yên trong bóng đêm, được trang trí lộng lẫy, chạm vào lạnh như băng. Trực giác của Hắc Lục mách bảo cậu nhóc này đang có tâm sự, hơn nữa còn là tâm sự chẳng vui vẻ gì. Hắc Lục đi qua ôm cậu vào lòng. Thân thể Diệp Xuyên bất ngờ không kịp đề phòng đột nhiên run lên, rồi ngay lập tức trấn tĩnh lại, lười biếng dựa vào trong lòng hắn cọ cọ, “Tắm xong rồi?” Mùi rượu nồng đậm xông vào mũi, Hắc Lục lúc này mới phát hiện trên bề mặt cửa sổ để một chai rượu chỉ còn non nửa. Hắc Lục nhìn thấy nhãn hiệu, không khỏi hoảng sợ, “Ai ya, chai Vodka đó lão Từ nhờ người ta làm cho tôi, thật sự rất nặng. Mới đó mà đã uống gần hết rồi, em không muốn sống nữa hả?” Diệp Xuyên xoay người, ôm chặt lấy cổ hắn. Cậu đang phát run. Tâm Hắc Lục chợt thấy xót xa, “Sao vậy?” Diệp Xuyên vui mặt vào cổ hắn nhẹ lắc đầu, nhưng cánh tay quàng trên cổ lại vô thức xiết chặt. Hắc Lục vẫn duy trì tư thế tựa như đang cầu xin giúp đỡ này ôm cậu lên, đi về giường. Tay vừa mới buông ra khỏi thân thể, Diệp Xuyên lại giống như một con bạch tuộc, tay chân lại túm chặt không buông. Khoảng cách rất gần, Hắc Lục thậm chí còn nghe được hai hàm răng của cậu đánh vào nhau lập cập, có cảm giác như cậu. . . Sắp đông cứng đến nơi. Hắc Lục đem áo choàng ngủ của cậu cởi ra, xả chần ra rồi kéo Diệp Xuyên vào trong lòng mình, thậm chí còn gác một chân lên người cậu, thật cẩn thận làm xong tất cả rồi mới hỏi cậu, “Có tốt hơn chút nào không? Nói tôi nghe xem?” Diệp Xuyên dường như không còn sức lực co rút trong lòng hắn, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lại khiến cho người ta sợ hãi, lúc nhìn Hắc Lục, trong đôi mắt mang theo thần sắc bén nhợt, phảng phất như đang chịu đựng nỗi đau bị thiêu đốt. “Rốt cuộc làm sao vậy? Em đang sợ cái gì hả?” Hắc Lục không tự chủ được khàn khàn lên, “Có chuyện thì nói ra, chẳng phải em vẫn còn có tôi đây sao?” Ánh mắt Diệp Xuyên chợt như bừng tỉnh, vẻ mặt có vài phần buồn lòng. Hắc Lục bất giác có chút đau lòng, bàn tay vô ý nhẹ lên lưng cậu, miệng khẽ nói: “Xuyên Nhi, em nghĩ xem hiện tại chúng ta là hai người đó, người ta chẳng phải thường nói càng đông người thì càng nhiều sức mạnh sao? Em có chuyện gì không làm được, vẫn còn có tôi mà. Tôi làm không được, cũng có thể tìm người giúp, đúng không? Nếu vẫn không được thì còn có Diệp Thời Tranh nhà em nữa chi. Nói như vậy cũng là muốn em hiểu rằng trên đời này còn có rất nhiều người sẵn sàng giúp đỡ em, cho nên, có chuyện gì thì nói thẳng ra.” Diệp Xuyên chần chờ nhìn hắn, “Còn nhớ giấc mộng em đã từng kể cho anh nghe không?” Hắc Lục hơi sùng sốt, “Lại gặp ác mộng nữa à?” “Em chỉ là vừa mới nhớ đến một chi tiết.” Diệp Xuyên nhìn hắn chăm chăm, trong mắt toát ra thần sắc mờ mịt, “Em nhớ rõ lúc ở phía sau quán bar gặp hai tên cướp, bị chúng đâm mấy dao, khi ngã xuống, một trong hai người đàn ông đã nói một câu. . .” Hắc Lục bị giọng điệu của cậu hấp dẫn, không khỏi cũng khàn khàn theo, “Hắn nói gì?” “Hắn mắng người kia.” Diệp Xuyên dường như rét lạnh co rút lại, “Hắn nói: Mày đừng có mà nhát gan như vậy, mau đứng lên giúp lão tử thu thập cho gọn gàng, nếu còn để lại manh mối gì làm cho cảnh sát tìm đến Trần Mộc Từ đại ca, anh ấy sẽ lãng tử. . .” “Mộc Từ đại ca ? !” Đồng tử trong mắt Hắc Lục chợt co rút lại, “Em định nói là. . . Trần Mộc Từ sao ? !” “Em không biết có phải cùng một người hay không.” Diệp Xuyên lắc đầu, “Em chỉ. . .” Chỉ là sợ hãi. Xác thực mà nói, mới nghĩ thôi đã thấy sợ rồi. Đó là một loại cảm giác giống như khi vừa dừng lại được ngay trên bờ vực lui trở lại nơi an toàn, lúc này mới từ từ cảm nhận được nguy hiểm, bắt đầu sợ hãi. Khi Nghiêm Hàn nhắc tới cái tên kia, cậu chỉ cảm thấy cách xưng hô có vẻ hơi quen tai. Trong lòng thì nghĩ dù sao cũng là người trong hắc đạo, nên để ý đề phòng như thế nào, cần phải hỏi Hắc Lục một chút rồi tính sau. Nhưng mới vừa rồi, rõ ràng cậu đã không còn nghĩ về cái tên hình như hơi quen kia, nó lại nảy lên trong đầu cậu, bất ngờ tựa như sét đánh vậy, lúc hấp hối cậu còn hơi sức đâu mà chú ý đến chi tiết này, thế mà nó cứ như vậy nhảy vọt ra, tốc độ mau đến nỗi làm cho người ta trở tay không kịp. “Sao em lại biết người này?” Hắc Lục cảm thấy bản thân mình có chút hỗn loạn. Điều Diệp Xuyên kể chẳng phải nằm mơ sao? Nhưng vì sao trong mộng lại cuốn nhiều người có thật ở ngoài đời vào như vậy? “Nghiêm ca nói.” Diệp Xuyên nhớ lại lời Nghiêm Hàn nói, “Anh ấy nói Quý Giác dường như rất thân với Trần Mộc Từ.” Sau câu nói này cậu không nói gì thêm, Hắc Lục cũng đã hiểu được. Vấn đề chính là: Theo như lời Diệp Xuyên thì đó là giấc mơ, nhưng rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy? Nó không hoàn toàn là mơ, có quá nhiều yếu tố thật ở ngoài đời. Nhưng lại cũng không thể là thật, bởi vì nam nhân vật chính chết thảm ở phía sau quán bar, giờ phút này đang mất hồn mất vía co rút ở trong lòng mình. . . Hắc Lục lắc đầu, quyết định trước tiên đem chuyện này đặt qua một bên. Hắn cần ưu tiên liên kết các mối quan hệ của vài nhân vật có thật mấu chốt bị cuốn vào trong đó: Diệp Xuyên, bọn cướp, Trần Mộc Từ theo cách gọi của bọn cướp, rồi quan hệ thân thiết giữa Quý Giác và Trần Mộc Từ, Quý Giác ở trong mắt Hắc Lục cùng với việc Hắc Lục và Diệp Xuyên ở bên nhau. Chỉ có vài người nhưng thật vừa vặn thành một vòng tròn. Hắc Lục nhanh chóng phủ quyết ý nghĩ này. Nhìn thì giống như vừa đủ một vòng nhưng thực ra lại tồn tại một lỗ hổng rất lớn. Quý Giác tuy rằng bị kích động, nhưng nếu thực sự nổi lên ác niệm, hẳn tuyệt đối sẽ không đem chuyện này nhờ người khác làm giúp. Theo những gì mà Hắc Lục nắm rõ để phân tích, sự tin nhiệm của hắn đối với Trần Mộc Từ còn lâu mới tới trình độ đó. Điều

này tương đương với việc đem nhục điểm chí từ của mình trao vào tay người khác. Quý Giác tuy rằng bốc đồng, nhưng không ngu. Hắn cũng có thuộc hạ, nếu thật sự muốn tổn hại một người nào đó, Hắc Lục cảm thấy khả năng hắn sẽ tự mình động thủ cao hơn nhiều. Như vậy nhân vật trọng điểm vẫn là Trần Mộc Tử. Diệp Xuyên không biết người này, thậm chí cả trong giấc mộng quý dị kia, cho đến trước khi chết mới lần đầu tiên nghe đến cái tên này. Nói cách khác rất có thể cậu không biết Trần Mộc Tử, hoặc là nói em ấy và Trần Mộc Tử không có quan hệ gì với nhau. Cơ bản là Hắc Lục có thể nhận định rằng một là Trần Mộc Tử bất cóc tổng tiền, hai là được người ta thuê giết người. Suy nghĩ sâu thêm một chút, sẽ không thể chỉ bằng phân tích mà có thể hiểu rõ ràng chân tướng. Trong đầu Hắc Lục lên kế hoạch một ít chuyện cần làm, cúi đầu nhìn cậu nhóc nằm trong lòng mình, ngắm đôi mắt đang cố mở to ánh nhưng lại mơ màng, rõ ràng đã rất buồn ngủ, lại cứ cố gắng chống đỡ. Hắc Lục hiểu rõ, “Ngủ không được?” Diệp Xuyên lắc đầu, “Đang suy nghĩ.” “Nghĩ cái gì?” Hắc Lục nói tới đây chợt nhớ lại mình đã từng nghe nói có người đột nhiên có siêu năng lực, tỷ như biết trước được sự việc. Lần trước xem cái phim kia nữ nhân vật chính chẳng phải là thông qua cảnh trong mơ biết trước việc sẽ xảy ra sau này sao? Có phải Diệp Xuyên cũng thuộc trường hợp này hay không? Hắc Lục trong lòng chợt kinh hoàng hẳn lên, “Ngoại trừ giấc mộng kia, em còn mơ thấy cái gì hay không?” “Không có.” Diệp Xuyên ngạc nhiên nhìn hắn, “Em đang suy nghĩ sau này nên làm như thế nào.” Nỗi sợ hãi lúc ban đầu đã vơi đi, cậu bắt đầu ý thức được giờ phút này mình đang được bao bọc trong hoàn cảnh vô cùng an ổn, nằm bên cạnh là một chỗ dựa vững chắc làm cho cậu rất an tâm. Diệp Xuyên cảm thấy mình dần dần lấy lại tinh thần, cũng có thể nhẫn nại bình tĩnh suy nghĩ một chút về chuyện kế tiếp mà mình phải đối mặt. Cậu biết kiếp này vận mệnh của mình cũng không hoàn toàn giống như đời trước, rất nhiều chuyện đều đã có sự thay đổi vì diệu. Như vậy chuyện làm cậu sợ hãi nhất trong ký ức nhất định sẽ có biện pháp phá giải. Quan trọng nhất là, bất luận vận mệnh an bài loại tình huống máu chó đến như thế nào, cậu cũng không muốn thụ động chịu đựng. Hắc Lục hơi hoảng hốt, “Em định làm như thế nào?” Cặp chân mày anh tuấn của Diệp Xuyên hơi nhíu lại, trong mắt toát ra vẻ đang suy nghĩ sâu xa, “Em nghĩ, đầu tiên mình phải cắt đứt khả năng xảy ra tai họa ngầm. Tỷ như, việc em đến ăn chơi ở quán bar, khi rời đi mới xảy ra việc ngoài ý muốn. Sau này em sẽ không đi bar nữa là được, đúng không? Phải có biện pháp phòng ngừa.” Hắc Lục gật đầu, “Ừ.” “Sau đó phải có tâm phòng bị.” Diệp Xuyên cảm thấy việc phòng nhân chi tâm không thể chỉ đơn giản nói là được, đến khi muốn áp dụng, thì nên phòng ngừa như thế nào đây? Thậm chí cậu còn không thể xác định chuyện từng phát sinh trong quá khứ chỉ đơn thuần là một sự cố ngoài ý muốn, hay thật sự có người trăm phùng ngàn kẻ đối phó với cậu. Diệp Xuyên thở dài, “Lên lớp đúng giờ, không đi lung tung. Tan học ngoại trừ đến Đức Ngôn thì trốn ở trong nhà. Không đến nơi vắng người. Tận lực tránh đi một mình. Nhiều đó, chắc đủ rồi chứ?” Hắc Lục cảm thấy chỉ có bấy nhiêu còn lâu mới đủ. Nhưng Diệp Xuyên vẫn đang còn là sinh viên, hoặc là nói một người bình thường không có trải qua đao quang kiếm ảnh, cậu cũng chỉ có thể nghĩ được bấy nhiêu mà thôi. Nhưng nếu là như vậy, Hắc Lục vẫn cảm thấy không đủ yên tâm, “Tôi sẽ sắp xếp người theo bảo vệ em.” “Làm gì mà đến mức đó?” Diệp Xuyên làm ra một biểu tình khoa trương, “Còn mang theo vệ sĩ, anh sợ người khác không biết mình ở trong hắc đạo sao?” “Cái gì mà hắc đạo.” Hắc Lục vỗ lên đầu cậu một cái, “Lão tử là người làm ăn đứng đắn.” Diệp Xuyên không khỏi mỉm cười, “Được, được, anh làm ăn rất đứng đắn.” Mãi đến lúc này mới thấy trên mặt cậu hiện ra nét tươi cười, nổi bật an khó hiểu trong lòng Hắc Lục mới từ từ lặng xuống. Hắn bọc chặt ôm cậu nhóc trong lòng chặt hơn, “Ngủ đi.” “Em vừa nhớ đến một chuyện.” Men rượu lúc này mới bắt đầu phát huy tác dụng, trong thanh âm Diệp Xuyên rõ ràng đầy đặc sự ẻo lả, “Vài ngày nữa Thiệu Khải về nhà nghỉ, em có thể kêu cậu ấy tới đây chơi không?” “Đương nhiên có thể.” Hắc Lục hôn lên trán cậu, “Hiện tại em sống ở đây, đương nhiên nơi này cũng là nhà của em.” “Vâng.” Diệp Xuyên mơ mơ màng màng cọ cọ vào cằm hắn, “Ngủ ngon.” “Ngủ ngon.” Cậu nhóc trải qua một ngày một mối cảm xúc lên xuống bất thường rất nhanh liền ngủ say, Hắc Lục ngược lại không có buồn ngủ. Những trăn trở trong đầu đều liên quan đến giấc mộng kỳ quái kia của Diệp Xuyên. Vừa chân thật vừa vô căn cứ, vừa rõ ràng vừa bí ẩn, tất cả những yếu tố này khi dây dưa cùng nhau, thật khiến người ta theo bản năng cảm thấy được sự nguy hiểm, đồng thời lại hoàn toàn chẳng nắm bắt được gì. Hắc Lục vẫn nghĩ cho dù là biết trước đến sự nguy hiểm kia, có thể cũng là chuyện thật lâu sau đó. Bởi vì thời điểm Diệp Xuyên nhắc tới cậu đã tốt nghiệp đại học và đi làm rồi. Tuy nhiên sự xuất hiện của Trần Mộc Tử, lại vô tình đem tất cả những nguy hiểm đó lên vị trí đáng lo ngại nhất hiện tại. Hắc Lục thử rút tay, nhẹ nhàng đầu Diệp Xuyên đến gối đầu bên cạnh, sau đó cầm di động trong túi đầu giường lặng lẽ đi ra khỏi phòng ngủ. Hắn phải sắp xếp một chút, nếu không, đêm nay hẳn khỏi nghĩ đến chuyện ngủ nghỉ gì nữa. Điện thoại gọi đi, chuông reo một hồi mới có người nhận, nam nhân phía bên kia vô cùng bất mãn mắng : “Mẹ kiếp rốt cuộc anh có nhìn đồng hồ không, mấy giờ rồi hả? Nếu anh dám kêu tôi đi WC, tôi sẽ bay tới bóp chết anh đó.” Hắc Lục nhìn không được khẽ cười, “Vốn không định làm vậy. Được rồi, cậu đã yêu cầu, tôi đành phải miễn cưỡng nhắc nhở vậy. Tôi nói này, cậu không định đi WC sao?” Trong điện thoại vang lên âm thanh đinh một tiếng, người bên kia có lẽ đang bôi thuốc, ngữ điệu còn mất bình tĩnh hơn hồi nãy nữa, “Fuck, rốt cuộc anh ăn trứng cái gì vậy? Đã hơn nửa đêm rồi, tôi mới vừa ngủ. . .” Hắc Lục ngồi xuống sofa, “Giúp tôi một việc.” Giọng của người đàn ông trong điện thoại có vẻ hơi sùng sốt, “Việc gì?” “Cậu giúp tôi âm thầm đi theo một người đi.” Hắc Lục liếc nhìn cánh cửa phòng ngủ khép hờ, thanh âm thật nhỏ : “Cậu nhóc của tôi có thể gặp phiền toái, tôi không yên tâm.” Người đàn ông bên kia trở nên đứng đắn hẳn lên, “Gặp phiền phức gì?” “Bây giờ thì chưa biết nói gì, chủ yếu cậu thay tôi đề phòng người của Trần Mộc Tử.” Hắc Lục cảm thấy chuyện này không phải khó nói, mà căn bản là không có cách nói nào khác. Chẳng lẽ nói chuyện này còn chưa xảy ra, hay khả năng sau này sẽ gặp nguy hiểm, ai mà tin chứ. Người đàn ông bên kia điện thoại lại hỏi : “Có cần theo sát hai mươi bốn tiếng không?” “Hai mươi bốn tiếng thì không cần.” Hắc Lục nghĩ nghĩ, “Tôi sẽ thuê nhà ở hoa viên Gia Đức cho cậu. Em ấy đại khái mỗi ngày tám giờ tới tan tâm, tám giờ sáng ra khỏi nhà, trong thời gian đó cậu đi theo em ấy.” “Cậu nhóc này vẫn còn là sinh viên phải không? Hiện tại không phải kì nghỉ sao?” “Thì nghỉ, nhưng mà em ấy học luật, ngày nghỉ đến Đức ngôn làm thêm.” “Hiểu rồi.” Người phía bên kia do dự một chút, lại hỏi Hắc Lục, “Trong bao lâu?” “Không nói trước được.” Hắc Lục đầu đầu cân nhắc một chút, “Trước làm hai tháng được không?” “Fuck !” Người đàn ông phía bên kia mắng : “Hắc Lục, sao anh giống mấy tên tội phạm đại thúc biến thái hay viết trong tiểu thuyết quá vậy, muốn lão tử viết báo cáo theo dõi cho anh hay không? Anh đây là đang muốn tôi giám thị tính nhân bé nhỏ của mình, hay là làm vệ sĩ cho cậu ấy? Chúng ta nên nói cho rõ ràng, vệ sĩ và thám tử tư không có chung bằng giá.” “Lão tử đáng khinh như vậy sao ? !” Hắc Lục cũng muốn học máu, “Cậu lo mà trông người thật tốt cho tôi, có cái gì sơ xuất lão tử sẽ tự tay đốt cái miếu nhỏ rách nát của cậu đó.” “Cái gì mà miếu nhỏ rách nát chứ.” Người đàn ông bên kia không phục, “Lão tử có giấy chứng nhận chuyên gia xăm hình chính quy đảng hoàng đó!” “Tôi không cần biết cậu là chuyên gia gì cả.” Hắc Lục cũng mất bình tĩnh, “Dù sao thì ngày mai bắt đầu đi làm.” “Không thành vấn đề.” Người đàn ông bên kia trả lời lưu loát rõ ràng, “Tiền đặt cọc đưa trước một nửa. Theo luật cũ.” “Thành giao !” “Thành giao.” Nam nhân kia cười hắc hắc, giọng điệu đáng khinh, “Anh trai, tôi chưa thấy anh lo lắng cho ai giống như vậy, nghiêm túc rồi sao?” “Cậu nhiều chuyện quá.” Cứ tưởng tượng đến vẻ mặt của tên kia, Hắc Lục không tự chủ được nghiêm nghị, “Muốn tìm người làm vệ sĩ, có đầy đường kia kia. Tôi không cần phải dùng nhiều tiền như vậy để nghe cậu dông dài đâu.” “Hắc hắc hắc, hiểu rồi, hiểu rồi.” Nam nhân cười nói : “Người đã giao cho tôi rồi, anh cứ yên tâm đi.” “Làm cho tốt rồi hẵng nói.” Hắc Lục nghiêm mặt treo điện thoại. Chuyện mà hắn cần điều tra còn rất nhiều, cho dù nói như thế nào, có người này đi theo bên cạnh Diệp Xuyên, hẳn cũng có thể nhẹ nhõm hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Đại học An Ninh nghỉ trễ hơn đại học B gần mười ngày, lúc Thiệu Khải mua được vé xe thu thập hành lý xong hết, gọi điện tạm biệt Diệp Xuyên mới biết được cậu đã dọn đến hoa viên Gia Đức. Thiệu Khải biết chuyện Diệp Xuyên có bạn trai đã lâu rồi, nhưng mãi mà không có cơ hội gặp mặt. Đi đường vòng hỏi thăm Tiểu Nam về thái độ làm người của Hắc Lục, bất quá, nghe Tiểu Nam khen lão đại nhà mình lên đến chín tầng mây, ngược lại Thiệu Khải cảm thấy không yên lòng. Dù sao Diệp Xuyên cũng chỉ là một thằng nhóc choai choai, không gia thế, chưa có nghề nghiệp, nếu gặp phải kẻ có tiền lông dạ khó lường, thì sợ là nhóc choai choai không đủ tâm cơ để đấu với người ta. Bởi vì Hắc Lục không để cho Diệp Xuyên sau khi tan tâm nơi nơi chạy loạn, cho nên mời khách ngày đó, Thiệu Khải được Tiểu Nam lái xe tới đón. Vì trưa ngày hôm sau Thiệu Khải mới lên xe lửa, cho nên khi ra khỏi trường liền trực tiếp đem hành lý theo. Diệp Xuyên nói hẳn ngủ lại hoa viên Gia Đức một đêm, nơi này gần nhà ga, cũng tiện để đưa hắn đi. Bốn người đàn ông ăn cơm tại nhà, tiện nhất chính là ăn lẩu. Chủ yếu do vừa ăn vừa uống rượu cũng phải đến nửa đêm, ăn lẩu chẳng những thuận tiện, còn giảm được chuyện bụng bê đồ ăn rồi hăm lại rất phiền toái. Lúc Thiệu Khải và Tiểu Nam vào cửa, trên bàn cơm đã đặt nồi lẩu, Diệp Xuyên và Hắc Lục đang ở phòng bếp bận rộn rửa rau thái thịt, mỗi người mang một cái tạp dề còn mới, giống như là trang phục tình nhân. Khi nhìn thấy hai cái tạp dề kia, Thiệu Khải thực muốn cười, nhưng nhìn kĩ, lại cảm thấy hai người mang tạp dề giống nhau ở phòng bếp bận rộn thật đúng là... Có không khí sinh hoạt gia đình. Thiệu Khải nhớ chú hai của mình từng nói, một người đàn ông cam tâm tình nguyện vì một người khác vào bếp, người này nhất định đang có ý niệm cùng nhau chung sống. Tuy rằng Diệp Xuyên còn nhỏ, nhưng những gì mà cậu trải qua so với đại đa số bạn cùng lứa đều phức tạp hơn rất nhiều. Người của Diệp gia đối xử với cậu tuy không tồi, nhưng mà Thiệu Khải biết, cái kiểu không tồi này cũng không đủ bù đắp hoàn toàn những thiếu thốn tình cảm ấm áp của gia đình. Nội tâm Diệp Xuyên cô độc và khát vọng đối với gia đình vẫn giấu thật sâu nơi đáy lòng. Có một người như vậy nguyện ý cùng cậu lo toan cùi gạo nắm muối, đối với Diệp Xuyên mà nói là chuyện vô cùng may mắn. “Tối rồi hả?” Diệp Xuyên bụng chén đĩa đi ra, cười tủm tỉm chào hỏi bọn họ, “Bia? Hay là rượu đế?” “Rượu trắng.” Tiểu Nam vội vàng nói: “Trong nhà lão đại cất giấu hai bình rượu trắng Ngưu Lan Sơn năm mươi hai độ, thật đó, tôi trông thấy mà thêm từ lâu rồi. Hôm nay nhờ có hai người mà đã con thêm rồi.” “Thực là không có tiền đó.” Diệp Xuyên vội cùng khinh bỉ liếc hân một cái. Tiểu Nam xoa xoa tay, cười với vẻ mặt đáng khinh. “Tớ uống bia.” Thiệu Khải nhìn trái phải, “Toilet ở đâu, tớ rửa tay rồi sẽ giúp cậu dọn bàn.” “Không còn gì phải giúp cả, rửa tay rồi chuẩn bị ăn cơm.” Hắc Lục bụng chén đĩa đi ra, trước đặt lên bàn cơm, sau đó xoay qua bắt tay Thiệu Khải, “Hoan nghênh tới chơi, Thiệu Khải. Nghe Xuyên Nhi nhắc tới cậu mãi, cũng không phải người ngoài, cứ tự nhiên nhé.” “Hắc ca.” Thiệu Khải trên dưới đánh giá vị Hắc lão đại nổi tiếng đã lâu đứng trước mắt này, cảm thấy hắn vừa không anh minh thân võ giống như Tiểu Nam miêu tả, cũng chẳng thuần lương vô hại như Diệp Xuyên nói. Đây là một người đàn ông lịch duyệt có thủ đoạn. Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, chỉ cần hắn không dùng tâm cơ thủ đoạn ở trên người Diệp Xuyên, ngược lại Thiệu Khải cảm thấy người như vậy phối hợp với Diệp Xuyên mới thích hợp. Đối với Diệp Xuyên Thiệu Khải luôn không thể yên tâm tuyệt đối, vẫn cảm thấy cậu có chút hay cây mạnh, hơi ngốc. Tiểu Bạch mà đi cùng tiểu Bạch, sự kết hợp này thực sự chỉ khiến người ta thêm sầu. Ấn tượng đầu tiên trong mắt Thiệu Khải đối với Hắc Lục có thể nói là nửa tốt nửa xấu. So với Diệp Xuyên, Hắc Lục trông thành thực hơn nhiều, điều này tốt ở chỗ là ôn trọng đáng tin, gặp phải chuyện gì đã có sẵn người tư vấn góp ý. Chỗ không tốt là, vị lão đại này tính ra thì vượt trội hơn Diệp Tiểu Xuyên không phải chỉ một hai điểm, nếu hai vị tình cảm thật sự xảy ra chuyện gì xấu, cho dù có là hai Diệp Tiểu Xuyên đi chăng nữa cũng đâu không lại người ta. Các loại ý niệm trong đầu Thiệu Khải đối tới đối lui, không biết như thế nào lại nghĩ tới bối cảnh gia đình phức tạp của Hắc Lục. Thiệu Khải nghĩ, không có cha mẹ nhảy ra chia rẽ uyên ương, đối với Diệp Xuyên mà nói cũng coi như là ưu thế đi. Bên này hẳn miễn man bất định, bên kia Diệp Tiểu Xuyên đồng học cũng nghĩ đến vấn đề tương tự. Thừa dịp Hắc Lục đi vào thư phòng nhận điện thoại, Diệp Xuyên hạ thấp thanh âm hỏi Thiệu Khải, “Hắc Nhất Bằng thì sao?” “Hắn đương nhiên cũng nghĩ.” Thiệu Khải trả lời xong rồi mới lấy lại tinh thần, “Ý cậu hỏi là chuyện ngày đó đánh nhau ấy hả?” Diệp Xuyên trộm liếc mắt cửa thư phòng khép hờ, lặng lẽ gật đầu. “Tớ thấy có lẽ không để lại hậu quả gì.” Thiệu Khải nhúc nhủ, “Người kia vốn không hòa đồng, với ai cũng không xa không gần. Chẳng có ai nhìn ra cái gì không bình thường.” Diệp Xuyên chưa từ bỏ ý định, “Hắn không tỏ vẻ gì sao?” Thiệu Khải cố gắng nhớ lại, “Hai ngày sau khi đánh nhau xong mặt mày vẫn còn nhăn nhó, giờ thì tốt hơn rồi.” Tiểu Nam có chút mặc danh kỳ diệu nhìn hai người bọn họ, “Hai người sao lại quen biết Hắc Nhất Bằng?” Diệp Xuyên chỉ chỉ Thiệu Khải, “Cùng phòng với hắn.” Tiểu Nam lộ ra biểu tình thế giới thực là nhỏ, quay đầu hỏi Diệp Xuyên, “Cậu có biết quan hệ của hắn cùng lão đại?” Diệp Xuyên gật gù đầu, “Hắc ca có nói qua.” Tiểu Nam hạ thấp thanh âm nỉ nỉ: “Một thằng oắt con không có lương tâm. Nếu không phải là em trai của lão đại, tôi thật muốn đánh gãy răng hắn.” “Xem ra muốn đánh hắn không chỉ có một mình tôi.” Diệp Xuyên nâng ly, “Nào, cạn ly.” Tiểu Nam cười nói: “Cậu cũng đừng hại tôi. Chuyện này tôi đã cân nhắc trong lòng thật lâu rồi, rất muốn đánh, nhưng phòng chừng người bị đánh kẻ tiếp chặc là tôi rồi. Lão đại rất quan tâm tới tiểu Bạch này.” Diệp Xuyên chán nản nhún vai, “Tôi cùng với thằng nhóc này đã đánh một trận.” Tiểu Nam về mặt khoa trương, “Lão đại biết không?” Diệp Xuyên gật gù đầu, “Anh xem Hắc Nhất Bằng một chút phản ứng cũng không có, hại tôi hôm ấy bị Hắc ca quở trách. Đúng là tôi công mà.” “Cũng không thể nói là hoàn toàn không có phản ứng.” Thiệu Khải nhúc nhủ, “Từ lúc đánh nhau với cậu đến giờ ít nhất cũng hơn một tháng, hắn vẫn chưa hề động. Có tính không?” Diệp Xuyên và Tiểu Nam liếc nhìn nhau, trăm suy nghĩ một lời đáp: “Tính!” “Ai không về nhà?” Hắc Lục nói chuyện đùa thoải mái đi ra thì nghe được hai câu đối thoại không đầu không đuôi như vậy, suýt nghĩ một chút liền hiểu được ý tứ, “Nhất Bằng?” Thiệu Khải chỉ nghe Diệp Xuyên nói Hắc Lục và Hắc Nhất Bằng là hai anh em, nhưng nội tình ân oán của anh em bọn họ thì Diệp Xuyên chưa nói đến, hắn cũng không biết. Nhìn Diệp Xuyên và Tiểu Nam sắc mặt đều có chút cổ quái, Thiệu Khải bất giác cũng có vẻ khần trương theo, “Phải, là Nhất Bằng.” Hắc Lục hơi nhíu mày, “Nó không về nhà sao? Nghỉ cũng không về hả?” Thiệu Khải hơi hơi xấu hổ, “Hai ngày trước tôi nghe thấy cậu ấy cùng Lý Vĩnh Phong nói chuyện phiếm, lúc ấy Nhất Bằng nói kì nghỉ muốn đi du lịch.” Hắc Lục lại hỏi, “Đi du lịch ở đâu? Với người trong nhà sao?” “Hình như là cùng bạn thời trung học.” Thiệu Khải lắc đầu, “Dù sao cũng không phải cùng đi với người nhà.” Hắc Lục gật gù đầu, liếc mắt nhìn Diệp Xuyên ngồi bên cạnh đang trao đổi ánh mắt cùng Tiểu Nam, trên mặt bất giác lộ ra nét tươi cười, “Được rồi, hai người lên lút như vậy làm gì? Nói như thế nào cũng là em trai của tôi, có hỏi một câu cũng là bình thường thôi mà.” Tiểu Nam vội vàng nói: “Bình thường, bình thường mà. Không bình thường là người nào kia kia.” Diệp Xuyên ở phía dưới bàn đập hân một cước, Tiểu Nam rụt cổ lại, không dám hé răng. Hắc Lục cười cười, “Không nói chuyện này nữa. Uống rượu, uống rượu đi.” Diệp Xuyên vội vàng đứng lên rót rượu cho mọi người, đề tài này cứ như vậy bỏ qua, nhưng mà chuyện của Hắc Nhất Bằng, Diệp Xuyên cũng không tự chủ được cứ phải đề cập tới. Thiệu Khải nói Hắc Nhất Bằng từ sau khi đánh nhau đã không về nhà, tám chín phần đây là phản ứng sau khi hắn biết rõ sự việc. Bắt đầu hoài nghi cách giáo dục của cha mẹ? Hay là hoài nghi thái độ đối xử của mình với Hắc Lục? Diệp Xuyên cười lạnh, tốt xấu gì cũng là người trưởng thành rồi, sẽ không phải là một chút dũng khí chấp nhận sự thật cũng không có chứ? Ngày cuối năm, Diệp Thời Tranh gọi điện thoại cho Diệp Xuyên, nói vợ chồng Diệp Ninh Đức đã theo đoàn du lịch đi Maldives, cho nên Tết âm lịch không cần về nhà, cứ ở đó là được rồi. Diệp Xuyên ừ ừ xiu hỏi, “Vậy anh ăn Tết ở đâu?” “Em lo làm gì?” Diệp Thời Tranh móc cậu một câu rồi mới đáp lại: “Có lẽ anh ở nhà Trần Viện. Cũng không về nhà.” Diệp Xuyên muốn hỏi thăm Diệp Thời Phi một chút, nhưng mà nghĩ lại, cho dù anh ấy trở về chắc cũng cùng Lý Hành Tung ở chung cho thỏa nỗi nhớ mong. “Anh gọi cho em cái thẻ tín dụng.” Diệp Thời Tranh nói thêm: “Đi ra ngoài chơi hay ăn Tết cùng lão Hắc, tự em quyết định đi. Có việc thì gọi điện thoại cho anh.” Diệp Xuyên cúp điện thoại, đột nhiên cảm thấy không biết làm gì. Mới trước đây là cùng bà nội đón Tết, sau này là cùng người của Diệp gia, sớm đã hình thành thói quen, giờ toàn bộ thay đổi, cậu thật là có chút không thích ứng được. Mở danh bạ trong di động cân nhắc nửa ngày, một ý niệm chợt lóe trong đầu. “Alo, Tiểu Nam, Tiểu Nam.” Điện thoại vừa kết nối Diệp Xuyên liền ồn ào, “Ngày nghỉ này Hắc Nhất Bằng đi chỗ nào anh có điều tra ra không?” Tiểu Nam hoảng sợ, “Sao cậu biết tôi điều tra chuyện này?” “Nói thừa.” Diệp Xuyên đề cập thẳng vào chủ đề, “Rốt cuộc có tra không?” “Có.” Tiểu

Nam hạ thấp giọng cùng cậu mặt báo, “Bọn họ tổng cộng có tám người, mướn hai phòng trong khách sạn suối nước nóng Ngũ Cô Nương ở núi Jiajiale, bốn người một phòng.” “Thật là giỏi quá.” Diệp Xuyên khích lệ hắn, “Vậy thì, anh cũng thuận tiện đặt cho tôi một phòng đôi đi.” Tiểu Nam do dự, “Cậu đừng hăm hại tôi, Hắc ca nói hiện tại cậu không thể đi lung tung. Sự không an toàn.” Chuyện này Diệp Xuyên thật có nghĩ tới, “Ở B thị không an toàn mới phải đi ra ngoài trốn a. Nói gì thì chi đi có vài ngày, Hắc ca cũng đi theo mà, hắn là không có việc gì đâu.” Tiểu Nam bị cậu lăng nhăng không có biện pháp, đành phải đáp ứng. Bất quá, hắn rốt cuộc là trợ lý của Hắc Lục, chuyện này cho dù muốn làm cũng phải được sự đồng ý của Hắc Lục. Tiểu Nam cúp điện thoại xong chạy tới văn phòng Hắc Lục, đem chuyện này kể tường tận coi như thông báo cho hắn biết. Hắc Lục ngồi sau bàn làm việc rộng thênh thang, mặt trầm ngâm không lên tiếng. Hắn biết Diệp Xuyên làm như vậy là có dụng ý, cũng xác định thật sự là không bỏ được người thân này. Nhưng mà nhớ lại tình huống gặp mặt một lần trước kia, bất luận là đối với hắn hay Hắc Nhất Bằng mà nói, ấn tượng đều khắc sâu quá mức. Đến bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ khi Hắc Nhất Bằng nhìn thấy mình, biểu tình kia vừa ủy khuất lại vừa phẫn nộ. Trong lòng Hắc Lục hiểu rõ, cái gọi là nỗi hận đến từ sự quan tâm. Tên nhóc kia trong lòng không hẳn là không có mình. Chẳng qua sự thật quá phũ phàng, làm nó không thể chấp nhận thôi. Theo ý của mình, hắn thật sự không muốn làm cho tên nhóc kia phải kích động. Cục diện nước sông không phạm nước giếng như hiện tại đã khó mà có được, thật sự không cần làm cho thủy hỏa bất dung. Nhưng, tận sâu nơi đáy lòng, quả thực vẫn còn cất giấu một kỳ vọng nào đó. Mong một ngày kia sẽ xuất hiện cơ hội không thể tưởng tượng được, hàn gắn vết nứt giữa hai người, có thể vứt bỏ mọi trở ngại trước kia, hồi phục lại trạng thái ở chung hòa thuận. Diệp Xuyên, em ấy nhất định là hiểu rõ khát vọng nhỏ nhoi trong lòng mình đi. Hắc Lục gật đầu, “Vậy cứ làm như Xuyên Nhi nói đi.” Tiểu Nam cũng gật đầu. Hắc Lục nói thêm: “Đặt thêm một phòng, gọi điện thoại cho Lâm tử, để hắn chuẩn bị trước.” Tiểu Nam lại hỏi: “Đặt cùng ngày với em trai Hắc há?” “Hai ngày sau đi.” Hắc Lục do dự một chút, nhẹ nhàng thở dài, “Dù sao cũng phải để cho nó. . . Thoải mái trước.” Để nó thả lỏng bản thân, rồi hẵng đối mặt với phiền toái đang tồn tại là mình, có lẽ sẽ dễ dàng hơn một chút. Sau khi Tiểu Nam ra ngoài, Hắc Lục bỗng nhiên không còn tâm trí mà làm việc. Hắn dựa vào ghế xoay nhìn ra bầu trời mờ mịt bên ngoài cửa sổ, bất giác nhớ tới rất nhiều chuyện trước đây. Bộ dáng Hắc Nhất Bằng vịn mép giường tập tễnh học đi, miệng bập bẹ hai chữ anh trai, nhớ lại bộ dáng khoe khoang thoải phồng với người ta anh trai của mình rất lợi hại. . . Cái loại cảm giác được toàn tâm ý lại này vẫn khắc sâu trong lòng hắn. Khi cha mẹ của hắn đều hồ hững không quan tâm, hắn cho rằng thân nhân của mình, cũng chỉ có người em trai này. Hắc Lục bỗng nhiên cảm thấy thoải mái, vốn cũng muốn níu kéo mối ràng buộc này, ngại gì mà không ném thử một lần nữa? Hắc Lục cầm lấy di động nhắn tin cho Diệp Xuyên: Duyệt. Sau một lát, Diệp Xuyên trả lời: Ngoan!

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Ngũ Cô Nương kỳ thật cũng không hẳn là núi, bất quá là một dãy đồi núi hơi cao cao ở gần B thị mà thôi. Bởi vì có suối nước nóng, nên người ta đầu tư khai phá và xây dựng một số dự án làng du lịch ở đây. Hơn nữa người dân trong vùng đều có vườn trái cây và đất trồng rau của chính mình, không ít du khách tới đây tắm suối nước nóng đều thích tự mình hái rau và trái cây, coi như là tiêu khiển và hưởng thụ. Qua một thời gian, nơi này phát triển trở thành tuyến du lịch có chút danh tiếng của vùng ngoại thành B thị, ngày xuân leo núi đạp thanh, mùa hè nghỉ mát, mùa thu tới thường thức rau cỏ và hoa quả, mùa đông tắm suối nước nóng, một năm bốn mùa đều có thể làm ăn tốt. Tiểu Nam đặt phòng cho họ ở “Gia Gia Nhạc”, xem như là một trong những khách sạn có hồ nước nóng đầu tiên ở Ngũ Cô Nương, so với mấy khách sạn kế bên trong thôn, nơi này nằm gần đỉnh núi, hoàn cảnh có thể coi như là tương đối yên tĩnh. Hắc Lục và Diệp Xuyên dựa theo bản đồ chạy xe đến Gia Gia Nhạc vào buổi chiều, khách sạn hầu như không có người. Nghe nói nửa đêm về sáng ngày hôm nay trên núi có tuyết rơi, các du khách đều được người phục vụ hướng dẫn lên đỉnh núi ngắm tuyết. Tiễn viện “Gia Gia Nhạc” là bãi đỗ xe, đường đi xuyên qua rừng cây nhỏ, dùng cây tạo thành một cái cổng vòm, qua cổng vòm là khuôn viên, chính giữa là tòa nhà hai tầng, phía dưới là sảnh đón khách và nhà ăn, trên lầu là phòng trọ. Diệp Xuyên đang suy nghĩ ở trên lầu có thể ngắm cảnh rừng phía trước, cảnh sắc hẳn không tệ, thì thấy người tiếp tân từ phía sau quây cầm chìa khóa, dẫn hai người đi ra tòa nhà phía sau. Ở phía sau là một khuôn viên cực rộng, chính giữa có mấy hồ nước liên thông với nhau, nhỏ thì cỡ bằng nửa cái sân bóng rổ, còn lớn thì phải gấp đôi hồ nhỏ. Chung quanh mấy hồ nước trồng không ít cây, những căn nhà nhỏ nằm giấu mình ở giữa cây cối. Diệp Xuyên cảm thấy mùa hè mà tới đây nhất định rất mát mẻ. “Sắp Tết rồi, cho nên khách không nhiều lắm.” Chú tiếp tân dẫn họ đến phòng đã đặt trước, chỉ vào phòng bên cạnh giới thiệu: “Sân trong này trừ hai người ra, cũng chỉ có Trúc Vũ Hiền bên cạnh là có khách thôi.” Diệp Xuyên nhìn thoáng qua căn phòng theo hướng tay ông chỉ cách đó không xa. Cửa sổ đóng kín, nhìn không biết là có người ở. Bất quá có thể thấy được mấy điều hòa đang hoạt động. “Sáng nay đã cho người đến làm vệ sinh, nệm chăn đều thay mới.” Chú tiếp tân đem hành lý để trên bậc thang, rồi nói: “Hai vị nghỉ ngơi trước một lát, cơm tối ăn vào lúc sáu giờ. Khách có thể đến nhà ăn phía trước, hoặc là gọi điện thoại đem lên phòng.” Hai người nói cảm ơn rồi không đợi ông rời đi, Diệp Xuyên bắt đầu hưng phấn tìm hiểu nơi ở. Ngôi nhà không lớn, kết cấu có hai phòng, đặc sắc nhất chính là phòng tắm phía sau có bể nước nóng. Kích thước của phòng tắm và phòng ngủ gần bằng nhau, bể nước hình tròn, bao chung quanh là đá hoa cương màu xám, mái nhà và cửa sổ đều bị kín một tầng hơi nước. Hai người mới từ ngoài trời rét lạnh tiến vào, nhìn thấy bể tắm nước nóng bốc hơi nghi ngút này, không thể không rục rịch. Diệp Xuyên nhanh chóng cởi quần áo, ồm ồm nhảy vào bể nước ấm, nhất thời thoải mái la to lên. Đơn giản trầm cả người vào trong làn nước ấm. Đang định bơi đến ghế đá bên cạnh ao để ngồi ngâm chân, thì cảm thấy nước phía sau bắt đầu gợn sóng, giấy tiếp theo đã bị người kéo vào trong lòng. Diệp Xuyên từ trong nước đứng thẳng dậy, vừa thờ phỉ phò vừa vuốt nước trên mặt, “A, a, một nơi thoải mái như vậy, tại sao đến giờ mình mới phát hiện ra.” Bàn tay của Hắc Lục sờ tới sờ lui từ ngực đến bụng của cậu, rồi chậm rãi trượt xuống phía dưới, “Để tôi giúp em thoải mái hơn nữa nhé.” Diệp Xuyên thả lỏng dựa vào trong lồng ngực của hắn, cười hỏi, “Ồ trong nước sao?” Hắc Lục hôn lên vành tai cậu, “Không được sao?” Diệp Xuyên bị hắn làm cho hơi nhột, rụt cổ lại khẽ cười. Phía sau lưng Hắc Lục khẽ sát vào, chỉ một biến hóa rất nhỏ trên thân thể của hắn cậu cũng có thể cảm giác được, đương nhiên hiểu được hắn đang muốn gì. Diệp Xuyên nghiêng đầu hôn lên môi, vòng tay ra phía sau vuốt ve. Dáng người Hắc Lục hơi gầy, cơ bụng tám múi cực đẹp, khi sờ xúc cảm rõ ràng. Diệp Xuyên nghe thấy hơi thở của người đàn ông phía sau dần trở nên nặng nề, không khỏi động tình, bỗng nhiên rất muốn xoay người lại nhìn kỹ bộ dáng hiện tại của hắn. Thân thể cậu vừa động, một tay Hắc Lục liền xoa nắn tiểu huynh đệ của Diệp Xuyên đang dần lên tinh thần, tay kia giữ eo để cậu chống tay lên thành bể. Hắc Lục hôn lên tấm lưng trần trụi bóng loáng của cậu, hơi thở nóng rực làm làn da ở lưng của Diệp Xuyên run lên. Lập tức liền cảm thấy một ngón tay tiến vào dò xét. Mỗi một chuyển động của ngón tay, cũng khiến nước ấm theo đó mà tiến vào, kích thích khác thường làm cho Diệp Xuyên không tự chủ được rên rỉ ra tiếng. Hắc Lục rút ngón tay ra giữ chặt eo cậu, đem của mình từng chút một đi vào. Trong bể hơi nóng bốc lên, Diệp Xuyên có chút khó thở. Hắc Lục chậm rãi động đậy, còn cúi xuống hôn lên vai và gáy của cậu. Diệp Xuyên khẽ rên rỉ, không tự chủ được xoay qua tìm bờ môi của hắn. Môi lưỡi quấn quýt từ ôn nhu dần trở nên cuồng loạn, Hắc Lục không ngần ngại được nữa, giữ chặt eo của cậu mãnh liệt thúc vào. Trước mắt Diệp Xuyên biến thành màu đen, hôn phách phách phát như

bị người đàn ông phía sau đâm nát. Khoái cảm từ eo đang bay lên, giống như thủy triều nhanh chóng áp đảo cậu. Diệp Xuyên thần trí mơ màng, tứ chi bủn rủn, thấy mình giống như búp bê vải bị hất ôm lên, ngồi khóa ở trên người hắn. Ánh mắt Hắc Lục mê loạn, đôi môi không có chủ định cứ hôn lên cổ của cậu, như đang muốn dùng hết khí lực đem cậu tiến nhập vào cơ thể của chính mình. Đây là tư thế Diệp Xuyên thích nhất, có thể ôm, còn có thể nhìn được rõ ràng biểu tình mặt hôn vì dục vọng trên khuôn mặt hắn. Một loại cảm giác thỏa mãn như khắc sâu vào trong tâm khảm, đối với Diệp Xuyên mà nói, còn kích thích tình dục hơn bất cứ ngôn ngữ hay động tác nào khác. Cảm giác hạnh phúc như đang nở căng trong lòng Diệp Xuyên. Người đàn ông này, càng đến gần, lại càng không muốn rời xa, một lòng phải giữ chặt trong tay. “Của em” Diệp Xuyên mê muội vươn tay vuốt ve hai má thon gầy của hắn, “Hắc Dục, anh là của em” Hắc Lục cảm thấy như có một dòng điện trong phút chốc xẹt qua tim. Những lời này tựa như que diêm ném vào trong phòng kín tràn ngập khí ga, oanh một tiếng liền dậy lửa đầy trời, khiến cho chút thanh tỉnh cuối cùng của hắn đều bị thiêu đốt không còn dấu vết. Cảm giác cơ khát chiếm thế thượng phong, thúc giục, bức bách, làm hắn không tự chủ được gia tăng tốc độ và chạm. Diệp Xuyên cảm giác như mình bị phân thành từng mảnh nhỏ, rên rỉ không ngừng. Hắc Lục nghĩ mình sắp điên rồi. Hắn ôm Diệp Xuyên lần lượt tiến vào nơi sâu nhất trong thân thể cậu, nhưng làm thế nào cũng không thể cảm thấy thỏa mãn. Đường như trong con người hắn đang giam cầm một con thú cuồng bạo, không ngừng gào thét và chạm, rồi chỉ một giây sau đó sẽ đem nhà giam kia biến thành tro bụi. Cánh tay bủn rủn cơ hồ không ngừng nắm chặt bả vai Hắc Lục, trong cơn lốc va chạm ngày càng mãnh liệt, Diệp Xuyên thất thần hết to, tình triều mãnh liệt rốt cục đưa cậu lên đỉnh. Thân thể run rẩy, nơi đó co rút lại kích thích Hắc Lục, vì thế sau khi trừu sáp vài cái hắn cũng bắn ra. Hoan ái gần như thô bạo, như thể niềm vui say sưa tràn trề xâm nhập đến tận linh hồn. Cảm giác mê muội kéo dài thật lâu không tiêu tan, hai người ôm nhau dựa lưng vào thành bể, không ai muốn động đậy một chút nào. Diệp Xuyên từ từ nhắm hai mắt lại in lên môi Hắc Lục vô số những nụ hôn khẽ, thân thể nặc dù mệt mỏi đến ngay cả ngón tay cũng lười nhúc nhích, trong lòng lại có cảm giác thỏa mãn không thể dùng lời nói mà hình dung được, hạnh phúc đến nỗi như muốn bay lên. Mãi đến khi Hắc Lục ôm cậu ra khỏi bể, Diệp Xuyên mới mơ mơ màng màng nhớ được cảm xúc tốt đẹp như vậy cần phải nói ra để chia sẻ cùng hắn. “Hắc Dục.” Diệp Xuyên ôm cổ, mềm mại hôn lên cằm hắn một cái, “Em thật sự yêu anh muốn chết.” Hắc Lục nhỏ giọng cười, “Tôi cũng có cảm giác như em vậy.” “Anh là của em” Hắc Lục cúi xuống hôn lên môi cậu, “Ừ, là của riêng em” “Không được đòi ý.” “Không đâu.” Hắc Lục nở nụ cười, “Nói rất hay. Không ai được phép đòi ý.” Nguyên bản trong kế hoạch là đến nhà hàng ăn cơm chiều, nhưng hai người nỗ lực cả một buổi chiều nên chẳng còn khí lực nữa, đành phải gọi điện thoại kêu phục vụ đem cơm lên tận phòng. Nghe người phục vụ nói trong nhà hàng của tòa nhà phía trước có một đám học sinh đang ăn cơm, trong lòng Diệp Xuyên có bao nhiêu là tiếc nuối. Đám nhóc choai choai này không có khả năng ban ngày ban mặt mà ở lì trong khách sạn được, núi rừng, thôn trang, vườn trái cây, nơi này có nhiều điều hấp dẫn thu hút sự chú ý của bọn họ, nếu muốn tạo ra một cuộc gặp gỡ bất ngờ, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp vào bữa cơm chiều mà thôi. Trông mắt Diệp Xuyên vòng vo chuyển. Nghe nói đêm trừ tịch sẽ có tiệc tối và đốt lửa trại, hắn cũng là một cơ hội không tồi. “Món này khá ngon, ăn nhiều một chút.” Hắc Lục mức canh gà cho cậu. Trong tô canh bỏ thêm một loại nấm lạ, nghe nói là đặc sản trên núi, ở những địa phương khác không có. “Phải chi đến nhà hàng ăn thì hay rồi.” Diệp Xuyên vẫn còn nghĩ về chuyện của Hắc Nhất Bằng. “Chúng nó cũng không phải đi vào ngày mai mà.” Hắc Lục an ủi, “Sắp tới lễ mừng năm mới, bọn họ sẽ không về ngay đâu. Vẫn còn cơ hội.” “Sao có thể ngồi chờ cơ hội tự xuất hiện chứ.” Diệp Xuyên đối với cách nói này không cho là đúng, “Chúng ta phải chủ động tạo ra cơ hội.” Hắc Lục nghiêng qua nhẹ nhàng cắn một cái lên môi cậu, “Ví dụ như?” “Tỷ như. . .” Diệp Xuyên bất mãn cắn ngược lại, hàm hàm hồ hồ nói: “Tỷ như chúng ta cấu kết trước với một vài thành viên trong nhóm” “Sao?” Hắc Lục ra vẻ lơ đãng hỏi, “Làm thế nào mà cấu kết được?” “Cụ thể hơn là.” Diệp Xuyên xòe đầu ngón tay tính cho hắn nghe, “Tỷ như lúc đi đường không cẩn thận đụng trúng nê, hoặc là giẫm phải chân, hay cảm lý nước không cẩn thận làm đổ vào người. . .” Hắc Lục hí mắt lại, “Sao có nhiều kinh nghiệm vậy?” Diệp Xuyên hậu tri hậu giác phát hiện giọng điệu và biểu tình của người đàn ông ngồi bên phía đối diện của bàn ăn có vẻ không được thích hợp, “A, cái đó, kỳ thật em. . . Kỳ thật đây đều là kiến thức trong sách vở. . .” “Trong sách sao?” “Phải, là trong sách.” Diệp Xuyên kiên định gật đầu. Nhất định phải nói là trong sách a, nếu không đại dã lang ngồi đối diện sẽ nổi giận. Lần đầu tiên trong cuộc đời được hưởng tuần trăng mật, dù thế nào cũng không thể lưu lại nỗi ám ảnh được. Diệp Xuyên đang vắt óc tìm cách thanh minh rằng mình là người cẩn thận có một trái tim thuần khiết, Hắc Lục đã bất động thanh sắc bỏ qua đề tài này, “Chúng ta tới đây cũng không phải hoàn toàn vì Hắc Nhất Bằng, tối nay ngủ sớm một chút, ngày mai tôi dẫn em đi leo núi.” Diệp Xuyên lập tức cao hứng, “Hay quá.” Tuy rằng Hắc Lục nói tới nơi này không phải vì Hắc Nhất Bằng, nhưng mà Diệp Xuyên thấy, chuyện về Hắc Nhất Bằng vẫn phải xếp trên việc du sơn ngoạn thủy. Hắc Lục đã vì mình làm rất nhiều thứ, Diệp Xuyên nghĩ mình cũng phải vì người yêu làm một chút gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65

Hắc Lục đẩy cửa lớn của nhà hàng ra, liếc mắt liền thấy Hắc Nhất Bằng ngồi ở một góc sáng sủa, trong đầu không khỏi nảy ra ý nghĩ quả nhiên là thế. Lúc Diệp Xuyên kêu lại đây mua hai lon coke, hắn đã có bao nhiêu nghi ngờ. Hắn biết kỳ thật Diệp Xuyên không thích uống coke, huống chi đối với bọn họ mà nói, nhà hàng là một nơi tương đối nhạy cảm. Bất quá, nếu thật sự gặp nhau, Hắc Lục cảm thấy cũng không có gì phải do dự, gặp mặt như vậy vốn cũng là lý do để mình tới đây. Đã qua thời gian cơm chiều, nhà hàng ngoại trừ Hắc Nhất Bằng cũng chỉ có một đôi vợ chồng khách du lịch hơi lớn tuổi và vị tiếp tân tuổi trung niên thường được gọi là chú Hoa đang ngồi cùng nhau uống trà nói chuyện phiếm. Hắc Nhất Bằng cơ hồ cùng lúc nhìn thấy hắn. Hiên nhiên là rất kinh ngạc. Hắc Nhất Bằng mở to hai mắt ra nhìn, có chút hoài nghi có phải mình xuất hiện ảo giác hay không, cư nhiên đã rời xa B thị mà vẫn gặp người này ở đây. Áo giáp tiên sinh ngồi xuống phía đối diện. Cũng đã lâu rồi mới được nhìn Hắc Nhất Bằng gần như vậy, nó dường như lại cao hơn rồi, mặt đối mặt như vậy, tầm mắt của hai người gần như ngang nhau. Điều này làm cho trong lòng Hắc Lục chột sinh ra vài phần cảm khái, nếu bọn họ vẫn cứ bỏ phí thời gian, qua vài năm nữa nếu tình cờ gặp nhau có khi nào không nhận ra nhau. Hai anh em cách nhau một cái bàn ăn bằng gỗ thăm đánh giá lẫn nhau, ăn ý mùi vị phần cùng duy trì trầm mặc. Đối với Hắc Lục mà nói, đây đã được xem là một khởi đầu khá tốt. “Hắc tiên sinh.” Chú Hoa đứng ở khoảng giữa nhà hàng tiếp đón hắn, “Cần mua cái gì vậy?” Hắc Lục dời tầm mắt khỏi khuôn mặt của Hắc Nhất Bằng, nhìn về phía chú Hoa đưa lên hai ngón tay, “Lấy cho tôi hai lon coke.” Nói xong liếc mắt sang Hắc Nhất Bằng đang cầm chai trà xanh trong tay, hỏi: “Nhóc có cần gì không?” Hắc Nhất Bằng lắc lắc đầu, “Không cần, cảm ơn.” Một khi đã mở miệng nói chuyện, không khí giữa hai người dường như có vài dấu hiệu cởi mở hơn. Hắc Nhất Bằng hỏi: “Ai uống cái này?” “Diệp Xuyên.” Hắc Lục cầm coke từ trong tay chú Hoa, nói cảm ơn sau đó đặt chúng lên bàn, rất kiên nhẫn giải thích: “Kỳ thật em ấy cũng không thích uống món này, chỉ là. . . Phải, có ý tạo một cơ hội mà thôi. Em ấy nghĩ rằng chúng ta cần phải ngồi xuống nói chuyện cho rõ ràng.” Hắc Nhất Bằng nhếch môi, vẻ như muốn cười mà cười không nổi hừ một tiếng, “Vậy mà em còn tưởng bạn học có chuyện gì mới hẹn mình đến đây nói chuyện chứ, ngồi nửa ngày thì ra là cái bẫy.” “Xin lỗi.” Hắc Lục nhớ tới sáng nay lúc vừa rời giường, từ cửa sổ phòng ngủ nhìn thấy bộ dáng Diệp Xuyên khi sẵn đón hai nữ sinh kia, bất giác hơi buồn cười, “Kỳ thật em ấy. . .” “Cậu ta thật đúng là người làm thủ đoạn.” Hắc Nhất Bằng

cười lạnh, “Ngay cả bạn học của em cũng bị lừa. . . Liên hợp bắt tay nhau để tạo cơ hội.” Biểu tình của Hắc Lục trầm xuống, “Nhất Bằng, Diệp Xuyên không chỉ là người yêu, mà còn là người nhà của anh. Anh hy vọng thái độ của em với em ấy có thể duy trì lễ phép cơ bản. Hơn nữa. . .” Hắc Lục tạm dừng, không tự chủ tăng thêm giọng điệu, “Anh không nhớ là giáo dục của nhà ta có dạy kiểu châm chọc khiêu khích người khác.” Hắc Nhất Bằng nghe được hai từ “Người nhà”, sắc mặt trở nên cứng ngắc hẳn lên. Trong lòng đã có chút không phục, theo bản năng liền ngoảnh mặt đi, “Em cũng chưa bao giờ biết anh còn có sở thích này.” “Không phải sở thích.” Hắc Lục cũng không hiểu được tại sao đề tài lại đi theo phương hướng kỳ lạ như vậy, điều này hoàn toàn vượt ra khỏi kế hoạch của hắn. Nhưng nếu như đã nói ra ở đây, cũng không cần phải có ý trốn tránh. Cho dù nó không chấp nhận, Diệp Xuyên vẫn sẽ là bạn đời của mình, đây là sự thật mà Hắc Nhất Bằng sớm hay muộn gì cũng phải đối mặt. “Nhất Bằng, hai chúng ta đều là người trưởng thành rồi, hơn nữa tương lai em còn là một cảnh sát. Anh nghĩ em hẳn là hiểu được, mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống riêng của mình, chỉ cần không cướp của giết người phóng hỏa, không bắt cóc tống tiền, không vi phạm pháp luật là được. Sinh hoạt cá nhân của anh không cần bắt kì ai chỉ vẽ. Nếu em không thể cam đoan mình sẽ giữ được sự tôn trọng cơ bản đối với anh và bạn đời, anh nghĩ, chúng ta cũng không cần nói chuyện thêm nữa.” Hắc Nhất Bằng bị hai câu giết người phóng hỏa, bắt cóc tống tiền chọc thẳng vào tim, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, “Ý em cũng không phải như vậy. Em chỉ cảm thấy. . . Cảm thấy. . . Mẹ không thể chấp nhận được. . .” Nói chưa dứt lời Hắc Nhất Bằng liền hận không thể đem đầu lưỡi của mình cắn đứt. Ánh mắt Hắc Lục chợt lạnh, hắn chăm chú nhìn Hắc Nhất Bằng một lát, dùng một loại ngữ điệu thản nhiên như nói chuyện của người xa lạ : “Nếu bà ấy thực sự xem mình là một người mẹ, năm đó sẽ không thờ ơ đứng nhìn sự tình này xảy ra với anh. Nếu bà ấy đã bỏ đi thân phận của một người mẹ, vậy thì cũng không có tư cách nêu lên ý kiến đối cuộc sống cá nhân của anh. Chấp nhận hay không đều chẳng có chút xíu quan hệ nào.” Đề tài không thể tránh khỏi rốt cục cũng được khơi ra, chuyện cũ bị bóc trần, ánh mắt của Hắc Nhất Bằng cho thấy sự đấu tranh trong vô vọng. “Diệp Xuyên nói. . . Điều là thật sự sao?” Hắc Lục bình tĩnh hỏi lại, “Em ấy nói gì?” “Câu ấy nói anh bị ba ba bán đi, bị người của phòng giải phẫu nội tạng bất hợp pháp bắt. . .” Hắc Nhất Bằng nhìn Hắc Lục, trong ánh mắt dần dần lộ ra vẻ tuyệt vọng. Hắn đã thấy được đáp án mà mình muốn kiểm chứng từ biểu tình của Hắc Lục. “Tại sao lại làm như vậy. . .” Hắc Nhất Bằng nện thật mạnh xuống mặt bàn. Hắc Lục làm động tác xin lỗi với những người khách ngồi ăn trong nhà hàng, ngẩng đầu nhìn lên, thấy đôi mắt Hắc Nhất Bằng đã bắt đầu hơi đỏ lên. Kỳ thật nó. . . Vẫn còn là một thằng nhóc. Hắc Lục thở dài trong lòng, bỗng nhiên không muốn tiếp tục truy vấn chuyện cũ của cha mẹ mình ở trước mặt nó nữa, dù sao thì đây cũng là phần ký ức hắn không muốn nhớ lại. Đối với hai người kia, Hắc Lục đã không còn tâm tư để nghĩ đến. Bọn họ có công dưỡng dục, hắn cũng vì phần dưỡng dục này mà trả giá đau đớn thế thảm : Quỹ đạo cuộc sống bị xoay chuyển, tiền đồ chẳng còn, bị đẩy vào vòng lao lý nhận hết mọi sự nhục nhã, cái nhìn đối với thế giới cũng bởi vì vậy mà hoàn toàn thay đổi. Coi như là đã thanh toán xong. Hắc Lục nghĩ, không oán hận, cũng chẳng quan tâm. Cuộc sống dù sao cũng vẫn phải tiếp tục, lực chú ý của mình vẫn là nên dành cho người xứng đáng đi. “Anh hận họ sao?” Hắc Nhất Bằng nhìn hắn chăm chăm. Hắc Lục chậm rãi lắc đầu, “Đối với anh bọn họ đã không còn bất cứ ý nghĩa gì.” “Anh không muốn thừa nhận họ?” Trong mắt Hắc Nhất Bằng toát ra một tia cổ chấp khác thường, “Kỳ thật sau khi anh đi, mẹ có đi tìm, mẹ nói. . .” “Đủ rồi!” Hắc Lục không khống chế được vỗ bàn đứng bật dậy. Chợt ý thức được mình luống cuống, Hắc Lục vội mặt cọ xát vào lòng bàn tay, hạ thấp thanh âm, cố gắng dùng một giọng điệu bình tĩnh nói : “Em có biết lúc bà ấy đến thăm tù nói với anh điều gì hay không? Hả? Bà ấy nói biết rõ anh chịu ủy khuất, nhưng người kia đã chống đỡ toàn bộ gia đình, nuôi anh lớn, không có công lao cũng có khổ lao. . .” Hắc Nhất Bằng kinh ngạc nhìn hắn, biểu lộ ra vẻ kinh hãi. Khuôn mặt Hắc Lục hơi vặn vẹo, ánh mắt dữ tợn, “Em có hiểu đây là ý gì hay không? Bà ấy muốn nói cho anh biết, người đàn ông kia đã nuôi anh lớn, cho nên ngay cả cái mạng cũng là của hắn, hắn muốn làm gì anh đều phải chấp nhận ! Thậm chí bà ấy còn nói anh không nên đã thương người ta, khiến cho trong nhà rước lấy phiền toái lớn như vậy. . .” Hắc Lục nhìn Hắc Nhất Bằng, nụ cười lạnh lùng đến khó tin, “Em xem, một người mẹ vĩ đại biết chừng nào, bà ấy nói con trai của mình và người đàn ông kia còn nhỏ, cần có một gia đình đầy đủ cha mẹ. Vì để cho con trai bé nhỏ có một gia đình trọn vẹn, vì để cho người đàn ông kia có thể tiếp tục chống đỡ gia đình, bà ta không nói hai lời đã có thể bỏ rơi. . . anh !” “Có lẽ với bà ta, anh là một người dư thừa. Ngay từ đầu đã không nên tồn tại.” Hắc Lục vỗ lên bàn một cái, đột nhiên trong lòng vô cùng khó chịu. Đối với Hắc Lục mà nói, cảnh thăm tù năm xưa làm cho hắn bị kích thích còn nhiều hơn khi bị cha dượng bán đứng. Chuyện cũ không thể chịu đựng nổi, Hắc Lục rất ít khi tự mình nhớ lại, cũng chưa từng đề cập qua với bất luận kẻ nào, thậm chí cũng không nói với Diệp Xuyên. Nhưng thực rõ ràng, Diệp Xuyên đã từ chuyện hắn kể mà có thể đoán được sự thật hắn bị mẹ mình bỏ rơi. Cùng lúc đó, Hắc Nhất Bằng cũng nhớ lại lời Diệp Xuyên nói trong buổi tiệc sinh nhật của Thiệu Khải : Yêu đàn ông là kỳ quái sao? Cậu cảm thấy anh ấy hẳn là nên yêu phụ nữ đúng không? Nhưng cậu có biết, người đầu tiên trên thế giới này phản bội anh ấy lại chính là nữ nhân đó, là bà mẹ thân yêu của cậu đấy. “Ý của mẹ không phải như vậy. . .” Hắc Nhất Bằng bất giác có chút hỗn loạn, “Mẹ nói. . .” “Em không tin?” Trong mắt Hắc Lục lóe lên tia bén nhọn. “Không phải không tin, em chỉ là. . .” Hắc Nhất Bằng nhìn sắc mặt đã chuyển sang vẻ lạnh nhạt của người đàn ông trước mặt, nhẹ nhàng lắc đầu, bỏ qua ý định giải thích một điều gì đó. “Nếu bây giờ bọn họ nhận sai, anh cũng sẽ không chấp nhận bọn họ sao?” Hắc Lục dứt khoát gạt đầu, “Phải.” “Vẫn còn em?” Hắc Nhất Bằng đột nhiên có chút không thể xác định, “Anh cũng. . . hận em sao?” Hắc Lục nhìn chăm chú vào Hắc Nhất Bằng, biểu tình chậm rãi xảy ra biến hóa, trong ánh mắt cũng thêm thêm một tia ấm áp, “Nhất Bằng, em chưa từng có lỗi với anh. Là anh, đã khiến em thất vọng.” Hắc Nhất Bằng choáng váng nhìn hắn, ủy khuất đè nén đã lâu giờ chợt như nước lũ làm vỡ đê. Hắc Nhất Bằng nhẹ nhấc lên một tiếng, nước mắt lăn rơi xuống. Diệp Xuyên thư thả ngậm mình tắm rửa, sau đó ôm một đồng hồ ăn vặt vui trong ổ chăn xem phim đĩa. Khách sạn cung cấp một ít đĩa phim cũ, bất quá toàn là phim hay. Diệp Xuyên xem hết [Mission Impossible], rồi xem lại [Nguy cơ tối cao], Hắc Lục vẫn chưa quay về. Diệp Xuyên cũng lười đợi hắn, tự mình ngủ trước. Ngủ thẳng đến nửa đêm, Diệp Xuyên mơ màng cảm thấy có người xúc chân lên, một cơn lạnh lẽo tiến vào ôm lấy cậu. Diệp Xuyên nghĩ được mùi quen thuộc, mắt cũng không mở mà mở miệng hỏi, “Tốt rồi.” “Tốt rồi.” Diệp Xuyên trong cơn mê ngủ lại nghĩ tới một việc, “Coke của em đâu?” Hắc Lục dờ khóc dờ cười vỗ vào miệng cậu một cái, “Hơn nửa đêm rồi còn muốn coke cái gì. Ngủ !” Diệp Xuyên từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng vẫn cố đưa bốn ngón tay lên kì kèo, “Ngày mai tăng gấp đôi.” Hắc Lục bắt lấy tay cậu đưa lên môi hôn, cúi đầu nhìn xuống, Diệp Xuyên tựa vào trước ngực hắn ngủ rồi, nét mặt đơn thuần điềm tĩnh, giống như một đứa bé. Không giống với lúc cậu tinh táo, biểu tình luôn mang theo vẻ xấu xa. Được rồi, kỳ thật em ấy chính là một thằng nhóc, cùng với em trai của mình không lớn hơn là bao, tính tình xấu xa cũng tương đương, hai thằng nhóc xấu xa ở chung còn có thể đánh nhau. . . Hắc Lục bất giác khẽ cười. Di động đặt ở tủ đầu giường rung nhẹ, một cái tin được gọi vào. Hắc Lục cầm lên, là của Tiểu Nam gọi đến : Lão đại, ông nội nhỏ cùng lão Từ cãi nhau trở mặt, đã dọn ra phố Mười Ba. Hắc Lục hơi sững sốt, bấm số gọi cho Tiểu Nam, điện thoại vang lên hai tiếng chuông đã được nhận. Thanh âm Tiểu Nam rõ ràng có chút kinh ngạc, “Em nói này lão đại, nửa đêm rồi, sao anh còn chưa ngủ a.” Hắc Lục và Hắc Nhất Bằng ngồi ở bên hồ nước tắm sự rất lâu, hai anh em bao nhiêu năm rồi không ngồi trò chuyện cùng nhau, cần bản ai cũng không chú ý tới thời gian. “Tiểu Quý xảy ra chuyện gì?” “Tiểu Quý giữa trưa tới tìm em, hỏi anh ở đâu.” Ngữ khí Tiểu Nam có vẻ khinh thường, “Em cũng đâu phải trợ lý của cậu ấy, sao phải nói cho cậu ấy biết. Cậu ấy lại hỏi có phải anh đi cùng với Diệp Xuyên không. Em liền nói, tôi chỉ là một trợ lý, không phải quản lý. Việc tư của lão đại không thuộc bản phận của tôi, anh ấy đi với ai cũng không có báo cáo. . .” “Bớt nói sảm đi.” Hắc Lục phiền nhất việc tên trợ lý này lúc báo cáo tình hình ưa có tật xấu nói tào lao. “Được rồi, được rồi, nói ngắn gọn.” Tiểu Nam thực không tình nguyện đem lời nói đang bay bổng túm trở về, “Tiểu Quý đập phá văn phòng của em. Lão Từ và lão Hắc lại khuyên can, kết quả bị Tiểu Quý quăng đồ trúng, lão Hắc tức giận bỏ đi, lão Từ bị miếng thủy tinh Tiểu Quý quăng làm bị thương cánh tay, tức giận đến chửi thề. Cứ àm ỉ như vậy rồi trở mặt.” “Tiểu Quý cứ như vậy dọn đi sao?” Hắc Lục nhíu mày. Chuyện này nghe qua cảm thấy có chút không thích hợp. “Tiểu Quý nói lão Từ là có ý đuổi cậu ấy.” Tiểu Nam hừ lạnh, “Còn nói bọn lão Từ vẫn nhìn cậu ấy không vừa mắt, đã sớm muốn đuổi cậu ấy đi. Cũng không biết có phải bị chứng hoang tưởng hay không. . .” Hắc Lục cắt ngang lời hắn, “Cậu ấy dọn đến nơi nào?” “Khách sạn Hải Hoàng mới mở ở khu Đông.” Tiểu Nam giải thích : “Tiểu Quý quanh quẩn ở nội thành rất lâu, có một thời gian còn cắt đuôi người chúng ta phải

theo. Đây là tin tức em vừa mới điều tra được, đã trễ thế này, em cũng không dám gọi điện thoại, nên chỉ nhắn tin cho anh.” Hắc Lục trầm tư một lát, rồi phân phó : “Cho người đi điều tra xem Hải Hoàng là ai làm chủ.” Tiểu Nam vội vàng đáp ứng. Hắc Lục lại hỏi : “Bên phía Diệp gia thì sao?” “Diệp gia không có động tĩnh gì, mọi người vẫn chưa quay về đâu.” Tiểu Nam do dự một chút, rồi nói : “Lão đại, em cảm thấy thẳng thóc Tiểu Quý kia không cần quan tâm nữa. Càng quan tâm, cậu ấy càng tự xem mình là người quan trọng.” Hắc Lục ừ một tiếng, “Tôi hiểu mà.” Không biết có phải là bị cuộc điện thoại kia quấy nhiễu, trong lòng bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Hắc Lục cúp điện thoại, thật cẩn thận kéo Diệp Xuyên đã lăn đến phía giường bên kia ôm vào trong lòng mình. Diệp Xuyên nhúc nhích vài cái, tìm được một tư thế thoải mái, thành thành thật thật làm ổ ở trong lòng hân ngủ say sưa. Đêm đã khuya. Ánh trăng xuyên qua màn cửa nhạt màu trên song cửa, như thủy ngân chảy trên nền đất. Gió đêm lướt nhẹ qua núi, rừng cây ào ào rung động. Hắc Lục cúi người xuống, ở trong căn phòng yên tĩnh ôn nhu hôn người yêu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66

Hắc Lục đẩy cửa lớn của nhà hàng ra, liếc mắt liền thấy Hắc Nhất Bằng ngồi ở một góc sáng sủa, trong đầu không khỏi nảy ra ý nghĩ quả nhiên là thế. Lúc Diệp Xuyên kêu lại đây mua hai lon coke, hẳn đã có bao nhiêu nghi ngờ. Hắn biết kỳ thật Diệp Xuyên không thích uống coke, huống chi đối với bọn họ mà nói, nhà hàng là một nơi tương đối nhạy cảm. Bất quá, nếu thật sự gặp nhau, Hắc Lục cảm thấy cũng không có gì phải do dự, gấp mặt như vậy vốn cũng là lí do để mình tới đây. Đã qua thời gian cơm chiều, nhà hàng ngoại trừ Hắc Nhất Bằng cũng chỉ có một đôi vợ chồng khách du lịch hơi lớn tuổi và vị tiếp tân tuổi trung niên thường được gọi là chú Hoa đang ngồi cùng nhau uống trà nói chuyện phiếm. Hắc Nhất Bằng cơ hồ cùng lúc nhìn thấy hắn. Hiên nhiên là rất kinh ngạc. Hắc Nhất Bằng mở to hai mắt ra nhìn, có chút hoài nghi có phải mình xuất hiện ảo giác hay không, cư nhiên đã rời xa B thị mà vẫn gặp người này ở đây. Ảo giác tiền sinh ngồi xuống phía đối diện. Cũng đã lâu rồi mới được nhìn Hắc Nhất Bằng gần như vậy, nó dường như lại cao hơn rồi, mặt đối mặt như vậy, tầm mắt của hai người gần như ngang nhau. Điều này làm cho trong lòng Hắc Lục chợt sinh ra vài phần cảm khái, nếu bọn họ vẫn cứ bỏ phí thời gian, qua vài năm nữa nếu tình cờ gặp nhau có khi nào không nhận ra nhau. Hai anh em cách nhau một cái bàn ăn bằng gỗ thăm đánh giá lẫn nhau, ăn ý mùi phần cùng duy trì trầm mặc. Đối với Hắc Lục mà nói, đây đã được xem là một khởi đầu khá tốt. “Hắc tiền sinh.” Chú Hoa đứng ở khoảng giữa nhà hàng tiếp đón hắn, “Cần mua cái gì vậy?” Hắc Lục dời tầm mắt khỏi khuôn mặt của Hắc Nhất Bằng, nhìn về phía chú Hoa đưa lên hai ngón tay, “Lấy cho tôi hai lon coke.” Nói xong liếc mắt sang Hắc Nhất Bằng đang cầm chai trà xanh trong tay, hỏi : “Nhóc có cần gì không?” Hắc Nhất Bằng lắc lắc đầu, “Không cần, cảm ơn.” Một khi đã mở miệng nói chuyện, không khí giữa hai người dường như có vài dấu hiệu cởi mở hơn. Hắc Nhất Bằng hỏi : “Ai uống cái này?” “Diệp Xuyên.” Hắc Lục cầm coke từ trong tay chú Hoa, nói cảm ơn sau đó đặt chúng lên bàn, rất kiên nhẫn giải thích : “Kỳ thật em ấy cũng không thích uống món này, chỉ là. . . Phải, cố ý tạo một cơ hội mà thôi. Em ấy nghĩ rằng chúng ta cần phải ngồi xuống nói chuyện cho rõ ràng.” Hắc Nhất Bằng nhếch môi, vẻ như muốn cười mà cười không nổi hừ một tiếng, “Vậy mà em còn tưởng bạn học có chuyện gì mới hẹn mình đến đây nói chuyện chứ, ngồi nửa ngày thì ra là cái bẫy.” “Xin lỗi.” Hắc Lục nhớ tới sáng nay lúc vừa rời giường, từ cửa sổ phòng ngủ nhìn thấy bộ dáng Diệp Xuyên khi sẵn đón hai nữ sinh kia, bất giác hơi buồn cười, “Kỳ thật em ấy. . .” “Cậu ta thật đúng là người làm thủ đoạn.” Hắc Nhất Bằng cười lạnh, “Ngay cả bạn học của em cũng bị lừa. . . Liên hợp bắt tay nhau để tạo cơ hội.” Biểu tình của Hắc Lục trầm xuống, “Nhất Bằng, Diệp Xuyên không chỉ là người yêu, mà còn là người nhà của anh. Anh hy vọng thái độ của em với em ấy có thể duy trì lễ phép cơ bản. Hơn nữa. . .” Hắc Lục tạm dừng, không tự chủ tăng thêm giọng điệu, “Anh không nhớ là giáo dục của nhà ta có dạy kiểu châm chọc khiêu khích người khác.” Hắc Nhất Bằng nghe được hai từ “Người nhà”, sắc mặt trở nên cứng nhắc hẳn lên. Trong lòng đã có chút không phục, theo bản năng liền ngoảnh mặt đi, “Em cũng chưa bao giờ biết anh còn có sở thích này.” “Không phải sở thích.” Hắc Lục cũng không hiểu được tại sao đề tài lại đi theo phương hướng kỳ lạ như vậy, điều này hoàn toàn vượt ra khỏi kế hoạch của hắn. Nhưng nếu như đã nói ra ở đây, cũng không cần phải cố ý trốn tránh. Cho dù nó không chấp nhận, Diệp Xuyên vẫn sẽ là bạn đời của mình, đây là sự thật mà Hắc Nhất Bằng sớm hay muộn gì cũng phải đối mặt. “Nhất Bằng, hai chúng ta đều là người trưởng thành rồi, hơn nữa tương lai em còn là một cảnh sát. Anh nghĩ em hẳn là hiểu được, mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống riêng của mình, chỉ cần không cướp của giết người phóng hỏa, không bắt cóc tống tiền, không vi phạm pháp luật là được. Sinh hoạt cá nhân của anh không cần bắt kì ai chỉ về. Nếu em không thể cam đoan mình sẽ giữ được sự tôn trọng cơ bản đối với anh và bạn đời, anh nghĩ, chúng ta cũng không cần nói chuyện thêm nữa.” Hắc Nhất Bằng bị hai câu giết người phóng hỏa, bắt cóc tống tiền chọc thẳng vào tim, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, “Ý em cũng không phải như vậy. Em chỉ cảm thấy. . . Cảm thấy. . . Mẹ không thể chấp nhận được. . .” Nói chưa dứt lời Hắc Nhất Bằng liền hận không thể đem đầu lưỡi của mình cắn đứt. Ánh mắt Hắc Lục chợt lạnh, hắn chăm chú nhìn Hắc Nhất Bằng một lát, dùng một loại ngữ điệu thản nhiên như nói chuyện của người xa lạ : “Nếu bà ấy thực sự xem mình là một người mẹ, năm đó sẽ không thờ ơ đứng nhìn sự tình này xảy ra với anh. Nếu bà ấy đã bỏ đi thân phận của một người mẹ, vậy thì cũng không có tư cách nêu lên ý kiến đối cuộc sống cá nhân của anh. Chấp nhận hay không đều chẳng có chút xíu quan hệ nào.” Đề tài không thể tránh khỏi rốt cục cũng được khơi ra, chuyện cũ bị bóc trần, ánh mắt của Hắc Nhất Bằng cho thấy sự đấu tranh trong vô vọng, “Diệp Xuyên nói. . . Điều là thật sự sao?” Hắc Lục bình tĩnh hỏi lại, “Em ấy nói gì?” “Cậu ấy nói anh bị ba ba bán đi, bị người của phòng giải phẫu nội tạng bất hợp pháp bắt. . .” Hắc Nhất Bằng nhìn Hắc Lục, trong ánh mắt dần dần lộ ra vẻ tuyệt vọng. Hắn đã thấy được đáp án mà mình muốn kiểm chứng từ biểu tình của Hắc Lục. “Tại sao lại làm như vậy. . .” Hắc Nhất Bằng nện thật mạnh xuống mặt bàn. Hắc Lục làm động tác xin lỗi với những người khách ngồi ăn trong nhà hàng, ngẩng đầu nhìn lên, thấy đôi mắt Hắc Nhất Bằng đã bắt đầu hơi đỏ lên. Kỳ thật nó. . . Vẫn còn là một thẳng thóc. Hắc Lục thờ dãi trong lòng, bỗng nhiên không muốn tiếp tục truy vấn chuyện cũ của cha mẹ mình ở trước mặt nó nữa, dù sao thì đây cũng là phần ký ức hắn không muốn nhớ lại. Đối với hai người kia, Hắc Lục đã không còn tâm tư để nghĩ đến. Bọn họ có công dưỡng dục, hắn cũng vì phần dưỡng dục này mà trả giá đau đớn thế thảm : Quỹ đạo cuộc sống bị xoay chuyển, tiền đồ chẳng còn, bị đẩy vào vòng lao lý nhận hết mọi sự nhục nhã, cái nhìn đối với thế giới cũng bởi vì vậy mà hoàn toàn thay đổi. Coi như là đã thanh toán xong. Hắc Lục nghĩ, không oán hận, cũng chẳng quan tâm. Cuộc sống dù sao cũng vẫn phải tiếp tục, lực chú ý của mình vẫn là nên dành cho người xứng đáng đi. “Anh hận họ sao?” Hắc Nhất Bằng nhìn hắn chằm chằm. Hắc Lục chậm rãi lắc đầu, “Đối với anh bọn họ đã không còn bất cứ ý nghĩa gì.” “Anh không muốn thừa nhận họ?” Trong mắt Hắc Nhất Bằng toát ra một tia cổ chấp khác thường, “Kỳ thật sau khi anh đi, mẹ có đi tìm, mẹ nói. . .” “Đủ rồi!” Hắc Lục không khống chế được vỗ bàn đứng bật dậy. Chợt ý thức được mình luống cuống, Hắc Lục vui mặt cọ xát vào lòng bàn tay, hạ thấp thanh âm, cố gắng dùng một giọng điệu bình tĩnh nói : “Em có biết lúc bà ấy đến thăm tù nói với anh điều gì hay không? Hả? Bà ấy nói biết rõ anh chịu ủy khuất, nhưng người kia đã chống đỡ toàn bộ gia đình, nuôi anh lớn, không có công lao cũng có khổ lao. . .” Hắc Nhất Bằng kinh ngạc nhìn hắn, biểu lộ ra vẻ kinh hãi. Khuôn mặt Hắc Lục hơi vận vẹo, ánh mắt dữ tợn, “Em có hiểu đây là ý gì hay không? Bà ấy muốn nói cho anh biết, người đàn ông kia đã nuôi anh lớn, cho nên ngay cả cái mạng cũng là của hắn, hắn muốn làm gì anh đều phải chấp nhận ! Thậm

chỉ bà ấy còn nói anh không nên đa thương người ta, khiến cho trong nhà rước lấy phiền toái lớn như vậy. . .” Hắc Lục nhìn Hắc Nhất Bằng, nụ cười lạnh lùng đến khó tin, “Em xem, một người mẹ vĩ đại biết chừng nào, bà ấy nói con trai của mình và người đàn ông kia còn nhỏ, cần có một gia đình đầy đủ cha mẹ. Vì để cho con trai bé nhỏ có một gia đình trọn vẹn, vì để cho người đàn ông kia có thể tiếp tục chống đỡ gia đình, bà ta không nói hai lời đã có thể bỏ rơi. . . anh !” “Có lẽ với bà ta, anh là một người dư thừa. Ngay từ đầu đã không nên tồn tại.” Hắc Lục vỗ lên bàn một cái, đột nhiên trong lòng vô cùng khó chịu. Đối với Hắc Lục mà nói, cảnh thăm tù năm xưa làm cho hắn bị kích thích còn nhiều hơn khi bị cha dượng bán đứng. Chuyện cũ không thể chịu đựng nổi, Hắc Lục rất ít khi tự mình nhớ lại, cũng chưa từng đề cập qua với bất luận kẻ nào, thậm chí cũng không nói với Diệp Xuyên. Nhưng thực rõ ràng, Diệp Xuyên đã từ chuyện hắn kể mà có thể đoán được sự thật hắn bị mẹ mình bỏ rơi. Cùng lúc đó, Hắc Nhất Bằng cũng nhớ lại lời Diệp Xuyên nói trong buổi tiệc sinh nhật của Thiệu Khải : Yêu đàn ông là kỳ quái sao? Cậu cảm thấy anh ấy hẳn là nên yêu phụ nữ đúng không? Nhưng cậu có biết, người đầu tiên trên thế giới này phản bội anh ấy lại chính là nữ nhân đó, là bà mẹ thân yêu của cậu đấy. “Ý của mẹ không phải như vậy. . .” Hắc Nhất Bằng bất giác có chút hỗn loạn, “Mẹ nói. . .” “Em không tin?” Trong mắt Hắc Lục lóe lên tia bén nhọn. “Không phải không tin, em chỉ là. . .” Hắc Nhất Bằng nhìn sắc mặt đã chuyển sang vẻ lạnh nhạt của người đàn ông trước mặt, nhẹ nhàng lắc đầu, bỏ qua ý định giải thích một điều gì đó. “Nếu bây giờ bọn họ nhận sai, anh cũng sẽ không chấp nhận bọn họ sao?” Hắc Lục dứt khoát gạt đầu, “Phải.” “Vậy còn em?” Hắc Nhất Bằng đột nhiên có chút không thể xác định, “Anh cũng. . . hận em sao?” Hắc Lục nhìn chăm chú vào Hắc Nhất Bằng, biểu tình chậm rãi xảy ra biến hóa, trong ánh mắt cũng nhiều thêm một tia ấm áp, “Nhất Bằng, em chưa từng có lỗi với anh. Là anh, đã khiến em thất vọng.” Hắc Nhất Bằng choáng váng nhìn hắn, ủy khuất đến nén đã lâu giờ chợt như nước lũ làm vỡ đê. Hắc Nhất Bằng nhẹ nấc lên một tiếng, nước mắt đã chảy rơi xuống. Diệp Xuyên thư thả ngâm mình tắm rửa, sau đó ôm một đồng hồ ăn vặt vui trong ổ chăn xem phim đĩa. Khách sạn cung cấp một ít đĩa phim cũ, bắt quá toàn là phim hay. Diệp Xuyên xem hết [Mission Impossible], rồi xem lại [Nguy cơ tối cao], Hắc Lục vẫn chưa quay về. Diệp Xuyên cũng lười đợi hắn, tự mình ngủ trước. Ngủ thẳng đến nửa đêm, Diệp Xuyên mơ màng cảm thấy có người xóc chăn lên, một cơ thể lạnh lẽo tiến vào ôm lấy cậu. Diệp Xuyên ngủ được mùi quen thuộc, mắt cũng không mở ra lần vào trong lòng hắn, miệng líu ríu hỏi : “Nói chuyện xong rồi? Hòa thuận rồi chứ?” Hắc Lục kéo cậu vào trong lòng rồi hôn lên, trong thanh âm lộ ra niềm vui sướng ít thấy, “Tốt rồi.” Diệp Xuyên trong cơn mê ngủ lại nghĩ tới một việc, “Coke của em đâu?” Hắc Lục dở khóc dở cười vỗ vào bụng cậu một cái, “Hơn nửa đêm rồi còn muốn coke cái gì. Ngủ !” Diệp Xuyên từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng vẫn cố đưa bốn ngón tay lên kì kèo, “Ngày mai tăng gấp đôi.” Hắc Lục bắt lấy tay cậu đưa lên môi hôn, cúi đầu nhìn xuống. Diệp Xuyên tựa vào trước ngực hắn ngủ rồi, nét mặt đơn thuần điềm tĩnh, giống như một đứa bé. Không giống với lúc cậu tỉnh táo, biểu tình luôn mang theo vẻ xấu xa. Được rồi, kỳ thật em ấy chính là một thằng nhóc, cùng với em trai của mình không lớn hơn là bao, tính tình xấu xa cũng tương đương, hai thằng nhóc xấu xa ở chung còn có thể đánh nhau. . . Hắc Lục bất giác khẽ cười. Di động đặt ở tủ đầu giường rung nhẹ, một cái tin được gửi vào. Hắc Lục cầm lên, là của Tiểu Nam gửi đến : Lão đại, ông nội nhỏ cùng lão Từ cãi nhau trở mặt, đã dọn ra phố Mười Ba. Hắc Lục hơi sững sốt, bấm số gọi cho Tiểu Nam, điện thoại vang lên hai tiếng chuông đã được nhận. Thanh âm Tiểu Nam rõ ràng có chút kinh ngạc, “Em nói này lão đại, nửa đêm rồi, sao anh còn chưa ngủ a.” Hắc Lục và Hắc Nhất Bằng ngồi ở bên hồ nước tâm sự rất lâu, hai anh em bao nhiêu năm rồi không ngồi trò chuyện cùng nhau, căn bản ai cũng không chú ý tới thời gian. “Tiểu Quý xảy ra chuyện gì?” “Tiểu Quý giữa trưa tới tìm em, hỏi anh ở đâu.” Ngữ khí Tiểu Nam có vẻ khinh thường, “Em cũng đâu phải trợ lý của cậu ấy, sao phải nói cho cậu ấy biết. Cậu ấy lại hỏi có phải anh đi cùng với Diệp Xuyên không. Em liền nói, tôi chỉ là một trợ lý, không phải quản lý. Việc tư của lão đại không thuộc bốn phận của tôi, anh ấy đi với ai cũng không có báo cáo. . .” “Bớt nói sàm đi.” Hắc Lục phiền nhất việc tên trợ lý này lúc báo cáo tình hình ưa có tật xấu nói tào lao. “Được rồi, được rồi, nói ngắn gọn.” Tiểu Nam thực không tình nguyện đem lời nói đang bay bổng túm trở về, “Tiểu Quý đập phá văn phòng của em. Lão Từ và lão Hắc lại khuyên can, kết quả bị Tiểu Quý quăng đồ trúng, lão Hắc tức giận bỏ đi, lão Từ bị miếng thủy tinh Tiểu Quý quăng làm bị thương cánh tay, tức giận đến chửi thề. Cứ âm ỉ như vậy rồi trở mặt.” “Tiểu Quý cứ như vậy dọn đi sao?” Hắc Lục nhíu mày. Chuyện này nghe qua cảm thấy có chút không thích hợp. “Tiểu Quý nói lão Từ là cố ý đuổi cậu ấy.” Tiểu Nam hừ lạnh, “Còn nói bọn lão Từ vẫn nhìn cậu ấy không vừa mắt, đã sớm muốn đuổi cậu ấy đi. Cũng không biết có phải bị chứng hoang tưởng hay không. . .” Hắc Lục cắt ngang lời hắn, “Cậu ấy dọn đến nơi nào?” “Khách sạn Hải Hoàng mới mở ở khu Đông.” Tiểu Nam giải thích : “Tiểu Quý quanh quẩn ở nội thành rất lâu, có một thời gian còn cắt đuôi người chúng ta phải theo. Đây là tin tức em vừa mới điều tra được, đã trễ thế này, em cũng không dám gọi điện thoại, nên chỉ nhắn tin cho anh.” Hắc Lục trầm tư một lát, rồi phân phó : “Cho người đi điều tra xem Hải Hoàng là ai làm chủ.” Tiểu Nam vội vàng đáp ứng. Hắc Lục lại hỏi : “Bên phía Diệp gia thì sao?” “Diệp gia không có động tĩnh gì, mọi người vẫn chưa quay về đâu.” Tiểu Nam do dự một chút, rồi nói : “Lão đại, em cảm thấy thằng nhóc Tiểu Quý kia không cần quan tâm nữa. Càng quan tâm, cậu ấy càng tự xem mình là người quan trọng.” Hắc Lục ừ một tiếng, “Tôi hiểu mà.” Không biết có phải là bị cuộc điện thoại kia quấy nhiễu, trong lòng bắt đầu cảm thấy không thoải mái. Hắc Lục cúp điện thoại, thật cẩn thận kéo Diệp Xuyên đã lăn đến phía giường bên kia ôm vào trong lòng mình. Diệp Xuyên nhúc nhích vài cái, tìm được một tư thế thoải mái, thanh thanh thật thật làm ổ ở trong lòng hắn ngủ say sưa. Đêm đã khuya. Ánh trăng xuyên qua màn cửa nhạt màu trên song cửa, như thủy ngân chảy trên nền đất. Gió đêm lướt nhẹ qua núi, rừng cây ào ào rung động. Hắc Lục cúi người xuống, ở trong căn phòng yên tĩnh ôn nhu hôn người yêu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

“Mười giờ bốn mươi lăm, mèo con nhà anh xuống lầu.” “Ai nha, băng qua đường, muốn đi đâu đấy a?” “Quán mì! Lão Hắc, mèo con nhà anh hẹn người ta đi ăn cơm mà, sao lại đến quán mì chứ?” “Si sụp húp, ăn hết một tô mì thịt bò lớn, lại còn nhiều thịt bò hơn mì. Súc ăn cũng không tới, cậu nhóc này quả thật bộ dạng rất đẹp, ngồi một chỗ ăn mì mà cũng có mấy cô thiếu nữ nhìn trộm. . .” “Ra khỏi nhà, đón xe. Tôi phải theo sau. . .” “Nhà hàng Hải Vị a, lão Hắc, nơi này đồ ăn mắc muốn chết. Anh có chi trả không?” “. . .” “. . .” Hắc Lục rốt cục nổi bão, “Lão tử tốn tiền thuê cậu làm vệ sĩ, chứ không phải muốn huấn luyện cậu thành paparazi !” “Đùa một chút thôi mà.” Điện thoại đầu bên kia nam nhân cười gượng hai tiếng, “Anh đúng là không có một té bao hài hước nào. Cứ cứng ngắc như vậy, anh bạn nhỏ sẽ cảm thấy cách biệt thế hệ với anh đó.” Hắc Lục vuốt trán, “Lâm Từ, trên bàn làm việc của tôi còn một đồng văn kiện chưa phê, cậu tưởng tôi nhàn nhã lắm hả?” “Được rồi là tôi không tốt.” Lâm Từ giả mù sa mưa giải thích, “Tôi thì cứ nghĩ, nếu cầm tiền của anh rồi thì cần phải báo cáo cả những điều nhỏ nhất, cho anh khỏi phải lo lắng.” “Lão tử sẽ cho người đi đập phá cửa hàng của cậu, có tin hay không? !” “. . . Được rồi, tôi không nói đùa với anh. . . Ai nha, lại tới một anh chàng đẹp trai nữa, lão Hắc, mèo con nhà anh ở sau lưng hẹn hò với tình nhân khác rồi. . .” Hắc Lục đầu đầy hắc tuyến quyết đoán tắt điện thoại. Nhận thức Lâm Từ nhiều năm như vậy, sao lại không phát hiện ra tên kia có tật xấu sợ thiên hạ không loạn vậy kia? Hắn nhớ rõ người này lúc mới xuất ngũ vẫn trưng ra một khuôn mặt than, gặp ai cũng đều là bộ dáng hờ hững. . . Quả nhiên xã hội chính là một cái nồi nhuộm khổng lồ a. Điều an ủi duy nhất chính là Lâm Từ là người rất thông minh, hơn nữa thân thù không tôi, bình

thường mấy tên côn đồ cỡ tầm tầm đủ vài tên cũng không thành vấn đề. Thực ra cho dù Lâm Tử ứng phó không được, bằng thân thủ của hắn cũng có thể kéo dài thời gian, có thêm vài phút này để chờ viện binh cũng đỡ. Đương nhiên, hay nhất là không xảy ra tình huống gì. Hắc Lục nghĩ, mong sao đây chỉ là do mình lo xa mà thôi. Diệp Xuyên đã ăn một tô mì, lại còn thêm thịt, bởi vậy lúc ngồi ở nhà hàng Hải Vị chờ Diệp Thời Phi, cũng không cảm thấy mất kiên nhẫn chút nào. Bởi vì chỉ có hai người ăn cơm, cho nên Diệp Thời Phi đặt một bàn ở đại sảnh sát bên cửa sổ, tầm nhìn không tồi, cũng yên tĩnh, thích hợp để hai người trò chuyện. Nơi này không cho hút thuốc, Diệp Xuyên chỉ có thể ngồi chán ngắt đùa nghịch cái ống tắm bằng đồng có hình dạng chim cánh cụt để trên mặt bàn. Vài phút sau, cậu trông thấy Diệp Thời Phi xuống xe taxi, cúi đầu bước lên mấy bậc thêm rộng lớn của nhà hàng Hải Vị. Trong lòng Diệp Xuyên lại lần nữa dâng lên cảm giác kháng cự vì điệu. Đó là một loại cảm giác muốn tránh né không thể hiểu được. Nhưng mà rốt cuộc muốn tránh né cái gì, cậu lại hoàn toàn không nói ra được. Trước mặt người khác Diệp Thời Phi vẫn luôn là bộ dáng tao nhã, đối nhân xử thế rất có phong độ, Diệp Xuyên thậm chí không nhớ được là anh ấy có nổi giận với mình lần nào hay chưa. Cũng không giống Diệp Thời Tranh chút nào, cứ làm ra vẻ thích giảng đạo lý với Diệp Xuyên, giảng đã rồi lại tức giận, sau đó giờ chân đạp mình. Mặc dù như vậy, cậu vẫn thân thiết với Diệp Thời Tranh hơn. Ài. Diệp Xuyên thờ dài, thế mới biết cái gì dễ dàng thì cũng có phần không tốt? Diệp Thời Phi đi vào đại sảnh, mắt nhìn quanh một vòng, nở nụ cười nhẹ đi về phía Diệp Xuyên đang ngồi. Diệp Xuyên thấy trong tay hắn còn cầm vài cái gói to, trong lòng có chút không thoải mái. Ba năm nay Diệp Thời Phi thỉnh thoảng sẽ mua quà cho người trong nhà, trước tiên chưa nói đến chuyện có thích hay không, nếu không nhận thì có vẻ như mình rất bất lịch sự. Còn nhận, đều là những thứ quý giá, lại sẽ làm sinh ra vài phần sợ hãi vì mình không công mà hưởng lộc. Nói tóm lại, cái nào cũng không dễ chịu cả. Diệp Thời Phi đem mấy cái gói to đặt ở cái ghế bên cạnh Diệp Xuyên, cười tủm tỉm đánh giá cậu, “Tinh thần không tồi, đi chơi vui chứ?” “Vui lắm.” Diệp Xuyên vội vàng nói: “Không khí trên núi rất trong lành, lại yên tĩnh. Tinh thần tự nhiên hưng khởi hơn nhiều. Anh cả nói anh đi Hải Nam mà? Có mệt hay không?” “Cái chính không phải là mệt, mà là quá đông người.” Diệp Thời Phi hướng về phía vài cái gói to kia hát cảm, “Mua cho em ít quà, nhìn xem có thích hay không.” Diệp Xuyên giả vờ lực lại cái túi. Bao lớn bao nhỏ gồm có mứt dừa, mứt trái cây, đồ ăn vặt, quần áo, còn có một cặp bóp tinh nhân bằng da cá sấu. “Hả?” Diệp Xuyên kinh ngạc, “Hải Nam cũng làm sản phẩm này sao?” Diệp Thời Phi mỉm cười, “Bạn anh đi du lịch ở Thái Lan mang về tặng.” “Đẹp quá.” Diệp Xuyên mân mê hai cái bóp, vừa đúng Hắc Lục và mình mỗi người một cái. “Ừ, sản phẩm đặc thù của nơi đó.” Diệp Thời Phi lật xem thực đơn, ra vẻ không để ý nói: “Ồ bên đó mua cũng rẻ. Đem về xài đi.” “Cảm ơn anh hai.” “Khách sáo làm gì.” Diệp Thời Phi đưa thực đơn để lên trước mặt cậu, “Muốn ăn món gì?” Diệp Xuyên không đói bụng, kêu đại một món tôm và sò. Diệp Thời Phi kêu mấy món nổi tiếng của nhà hàng, lại thêm một chai rượu trắng. Diệp Xuyên nhớ vừa rồi anh ấy đi taxi tới, chẳng lẽ trước khi đến đây đã nghĩ đến chuyện uống rượu? Tinh thần của Diệp Thời Phi có vẻ không tốt lắm, sẽ không phải là muốn mượn rượu giải sầu chứ? Vạn nhất say rồi làm sao. . . “Chỉ uống ít thôi mà.” Diệp Thời Phi cười cười, “Không sao đâu.” Diệp Xuyên nhìn thấy phía dưới mắt của anh ấy có một quang tâm, thật cẩn thận hỏi: “Anh hai, anh có phải là. . . Có phải gặp chuyện gì phiền lòng hay không?” Mấy ngón tay Diệp Thời Phi đang gõ nhẹ lên mặt bàn tạm dừng một chút, thần sắc bất động hồi lại, “Rõ ràng vậy sao?” “Cũng không phải. . .” Diệp Xuyên có chút khó xử trong lòng. Cái loại cảm giác kháng cự này mặc danh kỳ diệu lại một lần nữa hiện ra, cậu cảm thấy mình thật đúng là có chút không biết nên dùng thái độ gì để nói chuyện với anh ấy mới thích hợp, “Em chỉ là nghe anh cả nói qua một ít chuyện của anh. Phải, là chú thím. . .” “Tại anh chọc tức bọn họ.” Diệp Thời Phi gạt đầu, thần sắc hơi hơi âm trầm, “Hôm trước ba còn gọi điện thoại nói tại anh cho nên em mới làm lạc, mắng anh xối xả không ngừng.” Diệp Thời Tranh nói đúng, chuyện của Diệp Thời Phi đã ném trước một quả bom hạng nặng ở Diệp gia, cho nên việc của cậu và Hắc Lục sẽ dễ được chấp nhận hơn. Nhưng mà mắt thấy áp lực ở kiếp trước của mình giờ chuyển dời qua cho Diệp Thời Phi, mặc dù cảm thấy may mắn, trong lòng Diệp Xuyên cũng có chút xấu hổ. Diệp Xuyên trầm mặc một lát, bắt đầu dùng lời nói của Diệp Thời Tranh an ủi hắn, “Thím nói có thể tìm người để thay hay gì gì đó. . .” Diệp Thời Phi phì cười, “Cái thằng ngốc này nói cái gì đâu không.” Diệp Xuyên cũng hiểu được chính mình khuyên cũng như không, cho nên bị hắn cười, bất giác có chút ngượng ngùng. “Ăn đi.” Diệp Thời Phi gấp một miếng cá bỏ vào cái đĩa, lơ đãng hỏi: “Ngày nghỉ cũng nhanh qua thật, mấy ngày này em đã làm gì?” “Hả?” Diệp Xuyên cảm thấy câu hỏi này không đâu không đuôi gì cả, không phải vừa mới nói mình đi du lịch sao? Diệp Xuyên mở to mắt nhìn Diệp Thời Phi, Diệp Thời Phi cũng nhìn lại cậu, vẻ mặt cười cười, giống như đang thật sự đợi câu trả lời. Diệp Xuyên đành phải bỏ đĩa xuống, đem tất cả mọi chuyện mà hắn đã biết tường tận kể lại một lần nữa, “Công việc ở Đức Ngón bên kia từ khi bắt đầu nghỉ đông đã chuyển sang làm cả ngày. Công ty bắt đầu nghỉ từ ngày cuối năm. Nghe anh cả nói chú thím đi du lịch, em liền cùng Hắc ca đi leo núi.” Diệp Thời Phi gật gật đầu. Diệp Xuyên nhìn mặt của Diệp Phi lúc này có vẻ ngáp ngừng, thì biết anh ấy cũng không để tâm đến câu trả lời của mình. Vậy thì, rốt cuộc Diệp Thời Phi muốn hỏi chuyện gì đây? Diệp Thời Phi cứ dùng đũa gắp mấy miếng tôm thịt để trên đĩa, đảo tới đảo lui, Diệp Xuyên ngồi phía đối diện cũng cảm thấy náo nức thay cho mấy miếng tôm thịt kia. Nhưng mà cậu lại đoán không ra rốt cuộc Diệp Thời Phi muốn hỏi cái gì, cũng không thể hấp tấp, đành phải tè nhọt ngồi một bên nghiêng rằng ăn hải sản, kiên nhẫn chờ Diệp Thời Phi tự mình mở miệng. Diệp Thời Phi ăn cũng không ngon lành gì được lưng lưng dạ, thấy Diệp Xuyên vẫn cứ liếc mắt vụng trộm nhìn mình, biết là cậu nghi ngờ, giờ có che dấu cũng chả còn ý nghĩa. Huống chi hắn tự mình đến tìm Diệp Xuyên, cho dù ai cũng nhìn ra được hắn đã thật sự không còn biện pháp nào khác. Diệp Thời Phi chưa bao giờ để tâm đến chuyện cúi đầu trước người khác, điều hắn để ý là sau khi mình cúi đầu sẽ có kết quả gì. “Tiểu Xuyên, kỳ thật anh định nhờ em một chuyện.” Diệp Thời Phi đắn đo một chút, cảm thấy cho dù mình có nói chuyện cởi mở với Diệp Xuyên thì vẫn là một vòng luẩn quẩn. Bởi vì thằng nhóc Diệp Xuyên này luôn luôn che dấu mình, có một số việc Diệp Thời Phi cũng không chắc lắm là cậu thật tình không biết, hay là giả vờ không biết. “Chuyện gì thế anh?” Diệp Xuyên nhẹ nhàng thở ra trong lòng, tốt rồi cuối cùng cũng đi đến vấn đề chính. “Chúng ta là anh em, anh sẽ không giấu diếm em.” Anh nghĩ Diệp Thời Phi hẳn thiết, “Có thể làm phiền em nhờ Hắc tổng giúp anh điều tra một chuyện hay không?” “À?” Diệp Xuyên hoàn toàn nghĩ rằng mình đang nghe lầm. Muốn tìm Hắc Lục giúp đỡ lại có ý hèn mình là sao? Diệp Thời Phi là người của Diệp gia, là anh hai của Diệp Xuyên, cho dù là chuyện gì, nếu anh ấy trực tiếp tìm tới Hắc Lục, hẳn tuyệt đối sẽ né mặt. Tựa như Diệp Thời Tranh, Diệp Xuyên biết anh ấy và Hắc Lục qua lại không ít, nhưng cho tới bây giờ Diệp Thời Tranh chưa bao giờ ở trước mặt Diệp Xuyên nhắc tới chuyện này. Lại giả bộ ngốc. Trong lòng Diệp Thời Phi tức giận, thằng nhóc này giả bộ ngốc đúng thật là đạt tới trình độ cao rồi. “Chuyện là như thế này.” Diệp Thời Phi khoanh tay trước ngực, cân nhắc từng câu từng chữ: “Hắc tổng ở B thị quen biết rất rộng, anh định nhờ hắn dò la chuyện nhà họ Lý có được không?” Diệp Xuyên lúc này rất bối rối, “Lý gia? Nhà của Lý Hành Tung sao?” Diệp Thời Phi gạt đầu, thần sắc âm trầm, “Phiền Hắc tổng điều tra giúp anh xem Lý Hành Tung hiện giờ ở đâu.” Diệp Xuyên giật mình, lúc này mới thật sự tỉnh táo lại. Té ra Diệp Thời Phi đây là tìm không thấy tình nhân của mình, mới chạy tới đây quanh co vòng vèo thử mình sao? ! Cái kiểu đem mọi chuyện thành một vòng luẩn quẩn kéo đến tận nam cực rồi mới lờ về này cũng chỉ có một mình Diệp Thời Phi làm được. . . “Khi nào về em sẽ nói với Hắc ca.” Hai cái chân dài của Diệp Xuyên để dưới gầm bàn không tự chủ được co lại. Cậu bỗng nhiên rất muốn đi WC. Diệp Thời Phi gạt đầu, thần sắc thả lỏng không ít, “Tốt rồi, có tin tức thì báo cho anh biết?” Diệp Xuyên gục gặc đầu. Hai anh em nói chuyện trên trời dưới đất một hồi, Diệp Thời Phi được trợ lý gọi điện thoại kêu đi. Diệp Xuyên cảm thấy mình thực sự cần phải được an ủi, bèn ăn liền hai chén súp hải sản vị cá, xong rồi mới lao đảo đi ra khỏi nhà hàng Hải Vị. Mỗi lần tới nơi này đều không có chuyện gì tốt. Diệp Xuyên nghĩ, sau này vẫn nên ít đến nhà hàng Hải Vị thì tốt hơn. Diệp Xuyên xách theo một đồng hồ ngồi trên xe taxi, đang nghĩ tới nên gọi điện thoại liên cho Hắc Lục hay là về nhà rồi hằng nói chuyện này, thì di động lại vang lên. Diệp Xuyên mở lên thấy một dãy số xa lạ, lập tức liền cảm thấy đau đầu. Có lẽ đây là di chứng để lại sau khi bị Diệp Thời Phi hành. Diệp Xuyên không muốn nhận, nhưng chủ nhân của số điện thoại này tựa hồ so với cậu còn có chấp hơn. Di động reo đến lần thứ ba, Diệp Xuyên không thể không nhận. “Ài vậy?” Diệp Xuyên hữu khí vô lực dựa vào lưng ghế nói nhỏ, “Có chuyện gì nói nhanh đi, có. . .” “Tiểu Xuyên. . .” Sau lưng Diệp Xuyên giống như bị điện giật, lập tức mở mắt ra, “Lý Hành Tung? !” Tổ sư bố nó, hai người đây là đặt bẫy chờ lão từ nhảy vào chứ gì? Diệp Xuyên bị kích động muốn đập điện thoại. Ở đẳng này Diệp Thời Phi mới quanh co vòng vèo châm biếm mình, vừa quay người vị đẳng kia liền gọi điện thoại tới. Nếu để cho Diệp Thời Phi biết được việc này, Diệp Xuyên giống như bị oan Thị Kính. Mình còn chưa sống đủ mà, cũng không muốn diễn với bọn họ

tiết mục yêu nhau cầu huyết như trên truyền hình đầu. “Đừng tắt !” Lý Hành Tung tựa như đoán được suy nghĩ trong lòng Diệp Xuyên, vội vàng la lên : “Anh có việc muốn nói với em.” Từ trong thanh âm của hân Diệp Xuyên nghe như là không còn sức lực, trong lòng bỗng nhiên có chút do dự, “Chuyện gì vậy?” Lý Hành Tung lại trầm mặc. Diệp Xuyên tưởng tượng thấy bộ dáng mỗi một và cô đơn của người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại, tâm tình không hiểu sao có chút phức tạp, “Anh rốt cuộc muốn nói chuyện gì? Anh hai của tôi đang tìm anh khắp nơi. . .” “Em có tin hay không. . .” Ngữ điệu của Lý Hành Tung khẽ run, giống như bị suy sụp tinh thần, lại tựa hồ ẩn chứa một sự kì vọng nào đó, “Em có tin. . . có kiếp trước hay không?” “Cái gì ? !” Trong nháy mắt lòng tơ của Diệp Xuyên dựng thẳng lên.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68

“Mười giờ bốn mươi lăm, mèo con nhà anh xuống lầu.” “Ai nha, băng qua đường, muốn đi đâu đây a?” “Quán mì! Lão Hắc, mèo con nhà anh hẹn người ta đi ăn cơm mà, sao lại đến quán mì chứ?” “Si sụp húp, ăn hết một tô mì thịt bò lớn, lại còn nhiều thịt bò hơn mì. Sức ăn cũng không tồi, cậu nhóc này quả thật bộ dạng rất đẹp, ngồi một chỗ ăn mì mà cũng có mấy cô thiếu nữ nhìn trộm. . .” “Ra khỏi nhà, đón xe. Tôi phải theo sau. . .” “Nhà hàng Hải Vị a, lão Hắc, nơi này đồ ăn mắc muốn chết. Anh có chi trả không?” “. . .” “. . .” Hắc Lục rốt cục nổi bão, “Lão tử tốn tiền thuê cậu làm vệ sĩ, chứ không phải muốn huấn luyện cậu thành paparazi !” “Đùa một chút thôi mà.” Điện thoại đầu bên kia nam nhân cười gượng hai tiếng, “Anh đừng là không có một tề bào hài hước nào. Cứ cứng nhắc như vậy, anh bạn nhỏ sẽ cảm thấy cách biệt thế hệ với anh đó.” Hắc Lục vuốt trán, “Lâm Tử, trên bàn làm việc của tôi còn một đồng hồ vẫn kiện chưa phê, cậu tưởng tôi nhân nhả lăm hả?” “Được rồi là tôi không tốt.” Lâm Tử giả mù sa mưa giải thích, “Tôi thì cứ nghĩ, nếu cầm tiền của anh rồi thì cần phải báo cáo cả những điều nhỏ nhất, cho anh khỏi phải lo lắng.” “Lão tử sẽ cho người đi đập phá cửa hàng của cậu, có tin hay không? !” “. . . Được rồi, tôi không nói đùa với anh. . . Ai nha, lại tới một anh chàng đẹp trai nữa, lão Hắc, mèo con nhà anh ở sau lưng hẹn hò với tình nhân khác rồi. . .” Hắc Lục đầu đầy hắc tuyến quyết đoán tắt điện thoại. Nhận thức Lâm Tử nhiều năm như vậy, sao lại không phát hiện ra tên kia có tật xấu sợ thiên hạ không loạn vậy kia? Hân nhớ rõ người này lúc mới xuất ngũ vẫn trung ra một khuôn mặt than, gặp ai cũng đều là bộ dáng hồ hững. . . Quả nhiên xã hội chính là một cái nồi nhuộm không lồ a. Điều an ủi duy nhất chính là Lâm Tử là người rất thông minh, hơn nữa thân thủ không tồi, bình thường mấy tên côn đồ cỡ tầm tầm dù vài tên cũng không thành vấn đề. Thực ra cho dù Lâm Tử ứng phó không được, bằng thân thủ của hân cũng có thể kéo dài thời gian, có thêm vài phút này để chờ viện binh cũng đỡ. Đương nhiên, hay nhất là không xảy ra tình huống gì. Hắc Lục nghĩ, mong sao đây chỉ là do mình lo xa mà thôi. Diệp Xuyên đã ăn một tô mì, lại còn thêm thịt, bởi vậy lúc ngồi ở nhà hàng Hải Vị chờ Diệp Thời Phi, cũng không cảm thấy mất kiên nhẫn chút nào. Bởi vì chỉ có hai người ăn cơm, cho nên Diệp Thời Phi đặt một bàn ở đại sảnh sát bên cửa sổ, tầm nhìn không tồi, cũng yên tĩnh, thích hợp để hai người trò chuyện. Nơi này không cho hút thuốc, Diệp Xuyên chỉ có thể ngồi chán ngắt đùa nghịch cái ống tẩm bằng đồng có hình dạng chim cánh cụt để trên mặt bàn. Vài phút sau, cậu trông thấy Diệp Thời Phi xuống xe taxi, cúi đầu bước lên mấy bậc thềm rộng lớn của nhà hàng Hải vị. Trong lòng Diệp Xuyên lại lần nữa dâng lên cảm giác kháng cự vi diệu. Đó là một loại cảm giác muốn tránh né không thể hiểu được. Nhưng mà rốt cuộc muốn tránh né cái gì, cậu lại hoàn toàn không nói ra được. Trước mặt người khác Diệp Thời Phi vẫn luôn là bộ dáng tao nhã, đối nhân xử thế rất có phong độ, Diệp Xuyên thậm chí không nhớ được là anh ấy có nổi giận với mình lần nào hay chưa. Cũng không giống Diệp Thời Tranh chút nào, cứ làm ra vẻ thích giảng đạo lý với Diệp Xuyên, giảng đã rồi lại tức giận, sau đó gờ chân đập mình. Mặc dù như vậy, cậu vẫn thân thiết với Diệp Thời Tranh hơn. Ai. Diệp Xuyên thở dài, thế mới biết cái gì dễ dàng thì cũng có phần không tốt? Diệp Thời Phi đi vào đại sảnh, mắt nhìn quanh một vòng, nở nụ cười nhẹ đi về phía Diệp Xuyên đang ngồi. Diệp Xuyên thấy trong tay hân còn cầm vài cái gói to, trong lòng có chút không thoải mái. Ba năm nay Diệp Thời Phi thỉnh thoảng sẽ mua quà cho người trong nhà, trước tiên chưa nói đến chuyện có thích hay không, nếu không nhận thì có vẻ như mình rất bất lịch sự. Còn nhận, đều là những thứ quý giá, lại sẽ làm sinh ra vài phần sợ hãi vì mình không công mà hưởng lộc. Nói tóm lại, cái nào cũng không dễ chịu cả. Diệp Thời Phi đem mấy cái gói to đặt ở cái ghế bên cạnh Diệp Xuyên, cười tủm tỉm đánh giá cậu, “Tinh thần không tồi, đi chơi vui chứ?” “Vui lắm.” Diệp Xuyên vội vàng nói : “Không khí trên núi rất trong lành, lại yên tĩnh. Tinh thần tự nhiên hứng khởi hơn nhiều. Anh cả nói anh đi Hải Nam mà? Có mệt hay không?” “Cái chính không phải là mệt, mà là quá đông người.” Diệp Thời Phi hướng về phía vài cái gói to kia hắt cằm, “Mua cho em ít quà, nhìn xem có thích hay không.” Diệp Xuyên giả vờ lục lọi cái túi. Bao lớn bao nhỏ gồm có mứt dừa, mứt trái cây, đồ ăn vặt, quần áo, còn có một cặp bóp tinh nam bằng da cá sấu. “Hả?” Diệp Xuyên kinh ngạc, “Hải Nam cũng làm sản phẩm này sao?” Diệp Thời Phi mỉm cười, “Bạn anh đi du lịch ở Thái Lan mang về tặng.” “Đẹp quá.” Diệp Xuyên mân mê hai cái bóp, vào đúng Hắc Lục và mình mỗi người một cái. “Ừ, sản phẩm đặc thù của nơi đó.” Diệp Thời Phi lật xem thực đơn, ra vẻ không để ý nói : “Ở bên đó mua cũng rẻ. Đem về xài đi.” “Cám ơn anh hai.” “Khách sáo làm gì.” Diệp Thời Phi đưa thực đơn để lên trước mặt cậu, “Muốn ăn món gì?” Diệp Xuyên không đói bụng, kêu đại một món tôm và sò. Diệp Thời Phi kêu mấy món nổi tiếng của nhà hàng, lại thêm một chai rượu trắng. Diệp Xuyên nhớ vừa rồi anh ấy đi taxi tới, chẳng lẽ trước khi đến đây đã nghĩ đến chuyện uống rượu? Tinh thần của Diệp Thời Phi có vẻ không tốt lắm, sẽ không phải là muốn mượn rượu giải sầu chứ? Vạn nhất say rồi làm sao. . . “Chỉ uống ít thôi mà.” Diệp Thời Phi cười cười, “Không sao đâu.” Diệp Xuyên nhìn thấy phía dưới mắt của anh ấy có một quầng thâm, thật cẩn thận hỏi : “Anh hai, anh có phải là. . . Có phải gặp chuyện gì phiền lòng hay không?” Mấy ngón tay Diệp Thời Phi đang gõ nhẹ lên mặt bàn tạm dừng một chút, thần sắc bất động hỏi lại, “Rõ ràng vậy sao?” “Cũng không phải. . .” Diệp Xuyên có chút khó xử trong lòng. Cái loại cảm giác kháng cự này mặc danh kỳ diệu lại một lần nữa hiện ra, cậu cảm thấy mình thật đúng là có chút không biết nên dùng thái độ gì để nói chuyện với anh ấy mới thích hợp, “Em chỉ là nghe anh cả nói qua một ít chuyện của anh. Phải, là chủ thích. . .” “Tại anh chọc tức bọn họ.” Diệp Thời Phi gật đầu, thần sắc hơi hơi âm trầm, “Hôm trước ba còn gọi điện thoại nói tại anh cho nên em mới lăm lăm, nhắc anh xối xả không ngừng.” Diệp Thời Tranh nói đúng, chuyện của Diệp Thời Phi đã ném trước một quả bom hạng nặng ở Diệp gia, cho nên việc của cậu và Hắc Lục sẽ dễ được chấp nhận hơn. Nhưng mà mắt thấy áp lực ở kiếp trước của mình giờ chuyển dời qua cho Diệp Thời Phi, mặc dù cảm thấy may mắn, trong lòng Diệp Xuyên cũng có chút xấu hổ. Diệp Xuyên trầm mặc một lát, bắt đầu dùng lời nói của Diệp Thời Tranh an ủi hân, “Thím nói có thể tìm người để thay hay gì gì đó. . .” Diệp Thời Phi phì cười, “Cái thằng ngốc này nói cái gì đầu không.” Diệp Xuyên cũng hiểu được chính mình khuyên cũng như không, cho nên bị hân cười, bất giác có chút ngượng ngùng. “Ăn đi.” Diệp Thời Phi gấp một miếng cá bỏ vào cái đĩa, lơ đãng hỏi : “Ngày nghỉ cũng nhanh qua thật, mấy ngày này em đã làm gì?” “Hả?” Diệp Xuyên cảm thấy câu hỏi này không đầu không đuôi gì cả, không phải vừa mới nói mình đi du lịch sao? Diệp Xuyên mở to mắt nhìn Diệp Thời Phi, Diệp Thời Phi cũng nhìn lại cậu, vẻ mặt cười cười, giống như đang thật sự đợi câu trả lời. Diệp Xuyên đành phải bỏ dừa xuống, đem tất cả mọi chuyện mà hân đã biết tường tận kể lại một lần nữa, “Công việc ở Đức Ngón bên kia từ khi bắt đầu nghỉ đông đã chuyển sang làm cả ngày. Công ty bắt đầu nghỉ từ ngày cuối năm. Nghe anh cả nói chủ thích đi du lịch, em liền cùng Hắc ca đi leo núi.” Diệp Thời Phi gật gật đầu. Diệp Xuyên nhìn mặt của Diệp Phi lúc này có vẻ ngáp ngừng, thì biết anh ấy cũng không để tâm đến câu

trả lời của mình. Vậy thì, rốt cuộc Diệp Thời Phi muốn hỏi chuyện gì đây? Diệp Thời Phi cứ dùng đũa gắp mấy miếng tôm thịt để trên đĩa, đảo tới đảo lui, Diệp Xuyên ngồi phía đối diện cũng cảm thấy náo nức thay cho mấy miếng tôm thịt kia. Nhưng mà cậu lại đoán không ra rốt cuộc Diệp Thời Phi muốn hỏi cái gì, cũng không thể hấp tấp, đành phải tè nhọt ngồi một bên nghiêng răng ăn hải sản, kiên nhẫn chờ Diệp Thời Phi tự mình mở miệng. Diệp Thời Phi ăn cũng không ngon lành gì được lung lừng dạ, thấy Diệp Xuyên vẫn cứ liếc mắt vụng trộm nhìn mình, biết là cậu nghi ngờ, giờ có che dấu cũng chả còn ý nghĩa. Huống chi hẳn tự mình đến tìm Diệp Xuyên, cho dù ai cũng nhìn ra được hẳn đã thật sự không còn biện pháp nào khác. Diệp Thời Phi chưa bao giờ để tâm đến chuyện cúi đầu trước người khác, điều hắn đề ý là sau khi mình cúi đầu sẽ có kết quả gì. “Tiểu Xuyên, kỳ thật anh định nhờ em một chuyện.” Diệp Thời Phi đắn đo một chút, cảm thấy cho dù mình có nói chuyện cởi mở với Diệp Xuyên thì vẫn là một vòng luẩn quẩn. Bởi vì thằng nhóc Diệp Xuyên này luôn luôn che dấu mình, có một số việc Diệp Thời Phi cũng không chắc lắm là cậu thật tình không biết, hay là giả vờ không biết. “Chuyện gì thế anh?” Diệp Xuyên nhẹ nhàng thờ ra trong lòng, tốt rồi cuối cùng cũng đi đến vấn đề chính. “Chúng ta là anh em, anh sẽ không giấu diếm em” Anh bắt Diệp Thời Phi khẩn thiết, “Có thể làm phiền em nhờ Hắc tổng giúp anh điều tra một chuyện hay không?” “A?” Diệp Xuyên hoài nghi rằng mình đang nghe lầm. Muốn tìm Hắc Lục giúp đỡ lại có ý hèn mình là sao? Diệp Thời Phi là người của Diệp gia, là anh hai của Diệp Xuyên, cho dù là chuyện gì, nếu anh ấy trực tiếp tìm tới Hắc Lục, hẳn tuyệt đối sẽ nể mặt. Tựa như Diệp Thời Tranh, Diệp Xuyên biết anh ấy và Hắc Lục qua lại không ít, nhưng cho tới bây giờ Diệp Thời Tranh chưa bao giờ ở trước mặt Diệp Xuyên nhắc tới chuyện này. Lại giả bộ ngốc. Trong lòng Diệp Thời Phi tức giận, thằng nhóc này giả bộ ngốc đúng thật là đạt tới trình độ cao rồi. “Chuyện là như thế này.” Diệp Thời Phi khoanh tay trước ngực, cân nhắc từng câu từng chữ : “Hắc tổng ở B thị quen biết rất rộng, anh định nhờ hắn dò la chuyện nhà họ Lý có được không?” Diệp Xuyên lúc này rất bối rối, “Lý gia ? Nhà của Lý Hành Tung sao?” Diệp Thời Phi gật đầu, thần sắc âm trầm, “Phiền Hắc tổng điều tra giúp anh xem Lý Hành Tung hiện giờ ở đâu.” Diệp Xuyên giật mình, lúc này mới thật sự tỉnh táo lại. Té ra Diệp Thời Phi đây là tìm không thấy tình nhân của mình, mới chạy tới đây quanh co lòng vòng thử mình sao ? ! Cái kiểu đem mọi chuyện thành một vòng luẩn quẩn kéo đến tận nam cực rồi mới lờ trở về này cũng chỉ có một mình Diệp Thời Phi làm được. . . “Khi nào về em sẽ nói với Hắc ca.” Hai cái chân dài của Diệp Xuyên để dưới gầm bàn không tự chủ được co lại. Cậu bỗng nhiên rất muốn đi WC. Diệp Thời Phi gật đầu, thần sắc thả lỏng không ít, “Tốt rồi, có tin tức thì báo cho anh biết?” Diệp Xuyên gục gặc đầu. Hai anh em nói chuyện trên trời dưới đất một hồi, Diệp Thời Phi được trợ lý gọi điện thoại kêu đi. Diệp Xuyên cảm thấy mình thực sự cần phải được an ủi, bèn ăn liền hai chén súp hải sản vì cá, xong rồi mới lảo đảo đi ra khỏi nhà hàng Hải Vị. Mỗi lần tới nơi này đều không có chuyện gì tốt. Diệp Xuyên nghĩ, sau này vẫn nên ít đến nhà hàng Hải Vị thì tốt hơn. Diệp Xuyên xách theo một đồng hồ ngồi trên xe taxi, đang nghĩ tới nên gọi điện thoại liên cho Hắc Lục hay là về nhà rồi hẵng nói chuyện này, thì di động lại vang lên. Diệp Xuyên mở lên thấy một dãy số xa lạ, lập tức liền cảm thấy đau đầu. Có lẽ đây là di chứng để lại sau khi bị Diệp Thời Phi hành. Diệp Xuyên không muốn nhận, nhưng chủ nhân của số điện thoại này tựa hồ so với cậu còn cố chấp hơn. Di động reo đến lần thứ ba, Diệp Xuyên không thể không nhận. “Ai vậy?” Diệp Xuyên hữu khí vô lực dựa vào lưng ghế nói nhỏ, “Có chuyện gì nói nhanh đi, có. . .” “Tiểu Xuyên. . .” Sau lưng Diệp Xuyên giống như bị điện giật, lập tức mờ mắt ra, “Lý Hành Tung ? !” Tổ sư bố nó, hai người đây là đặt bẫy chờ lão từ nhảy vào chứ gì? Diệp Xuyên bị kích động muốn đập điện thoại. Ở đẳng này Diệp Thời Phi mới quanh co lòng vòng châm biếm mình, vừa quay người vị đẳng kia liền gọi điện thoại tới. Nếu để cho Diệp Thời Phi biết được việc này, Diệp Xuyên giống như bị oan Thị Kính. Mình còn chưa sống đủ mà, cũng không muốn diễn với bọn họ tiết mục yêu nhau cầu huyết như trên truyền hình đâu. “Đừng tắt !” Lý Hành Tung tựa như đoán được suy nghĩ trong lòng Diệp Xuyên, vội vàng la lên : “Anh có việc muốn nói với em.” Từ trong thanh âm của hắn Diệp Xuyên nghe như là không còn sức lực, trong lòng bỗng nhiên có chút do dự, “Chuyện gì vậy?” Lý Hành Tung lại trầm mặc. Diệp Xuyên tưởng tượng thấy bộ dáng mệt mỏi và cô đơn của người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại, tâm tình không hiểu sao có chút phức tạp, “Anh rốt cuộc muốn nói chuyện gì? Anh hai của tôi đang tìm anh khắp nơi. . .” “Em có tin hay không. . .” Ngữ điệu của Lý Hành Tung khê run, giống như bị suy sụp tinh thần, lại tựa hồ ẩn chứa một sự kì vọng nào đó, “Em có tin. . . có kiếp trước hay không?” “Cái gì ? !” Trong nháy mắt lông tơ của Diệp Xuyên dựng thẳng lên.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Hắc Lục còn chưa xuống xe thì đã thấy Diệp Xuyên ngồi kế bên bồn hoa dưới lầu, bên cạnh để vài cái túi mua sắm màu sắc rực rỡ, bộ dáng cúi đầu giống như chú gà trống chai bị đánh bại. Lúc Hắc Lục nhận được điện thoại của Lâm Tử còn tưởng rằng tên này bệnh thần kinh lại tái phát nói điều, không có việc gì làm cho nên kiếm chuyện. Nhưng khi hắn đậu xe lại rồi, đi đến trước mặt Diệp Xuyên mà cậu vẫn không nhìn thấy mình, Hắc Lục mới mơ hồ nhận ra có gì đó không thích hợp. Bất quá chỉ là ra khỏi nhà cùng anh của mình ăn một bữa cơm, nghe Lâm tử nói không khí giữa hai người lúc đó vẫn coi như hòa hợp. Sao trở về lại thành như thế này đây? Thành thật mà nói, Hắc Lục thật sự không quan tâm đến Diệp Thời Phi. Hắn ta là người tâm cơ thủ đoạn, đương nhiên hiểu được tầm quan trọng của Diệp Xuyên ở trong lòng Hắc Lục, nếu muốn làm ra chuyện gì thì cũng phải suy nghĩ trước sau cân nhắc nặng nhẹ giữa tập đoàn Bắc Hồng và công ty Lý Nghiệp của hắn. Hắc Lục chắc chắn Diệp Thời Phi sẽ không dám lộ liễu làm ra chuyện gì, chính vì nguyên nhân này cho nên hắn mới yên tâm để Diệp Xuyên ra khỏi nhà. Không phải vì Diệp Thời Phi, đương nhiên là có nguyên nhân khác. Chẳng lẽ là Lâm Tử đề lộ ra cái gì sao? Hắc Lục ngồi xôm xuống trước mặt Diệp Xuyên, cẩn thận nâng mặt cậu lên, “Xuyên nhỉ?” Diệp Xuyên thất hồn lạc phách nhìn hắn. “Sao lại ngồi ở đây?” Hắc Lục nhẹ nhàng xoa cằm cậu, “Sao không về nhà?” Hai chữ về nhà làm cho Diệp Xuyên đang mất tinh thần thoáng lộ ra vài phần sức sống, cậu nương theo sự nâng đỡ của Hắc Lục đứng lên, tùy ý để hắn ôm mình từng bước một đi vào nhà. Vào trong rồi, Diệp Xuyên như trong vô thức vừa cởi áo khoác vừa thay giày, sau đó bị Hắc Lục giữ lấy, không nói một lời ôm vào phòng ngủ. Hắc Lục đặt người lên giường, chồm chân rồi nhanh chóng kéo cậu vào trong lòng mình, còn thuận tay vỗ vỗ lên lưng cậu, “Ngủ một chút đi.” Diệp Xuyên nhắm mắt lại vui đùa vào trong lòng hắn, khoe miệng không tự chủ được cong lên, “Anh xem em là trẻ con à?” “Đương nhiên là con nít rồi.” Hắc Lục xiết chặt cánh tay, hạ giọng nói : “Gặp cái rắc gì cũng hoang mang lo sợ, còn không phải con nít thì là gì ?” Diệp Xuyên ở trong chăn đắp hán một cái. Bởi vì được ở trong hoàn cảnh quen thuộc, thân thể cứng nhắc cũng bắt đầu thả lỏng. Tuy rằng không buồn ngủ, nhưng mà cứ lẳng lặng nằm như vậy vẫn làm cho cậu cảm thấy thật phần vừa ý. Bàn tay Hắc Lục ấm áp, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu, thanh âm giọng nói đều đều lộ ra một chút hương vị lười biếng, “Ai khi dễ em? Nói cho anh nghe.” Diệp Xuyên lắc đầu. Diệp Thời Phi nói vài câu bóng gió kia, chắc không tính là khi dễ chứ? “Hay là ăn chưa no?” Hắc Lục toàn tâm toàn ý trêu chọc cho cậu nói chuyện, “Tôi vốn cũng không thích mấy thứ đồ ăn chơi này, đầy bụng lại không thoải mái, hay là cuối cùng Diệp Thời Phi không chịu trả tiền?” Diệp Xuyên mỉm cười, “Nào có thái quá như vậy.” “Rốt cuộc là chuyện gì?” Diệp Xuyên ôm eo hắn, “Chỉ là nhớ tới một việc. Có chút phiền lòng.” Hắc Lục vỗ vỗ lưng cậu, “Muốn nói ra không?” Diệp Xuyên nhắm mắt lại giọng hờn dỗi hỏi : “Hắc ca, anh có nghe nói tới chuyện xuyên qua chưa?” “Xuyên qua?” Hắc Lục hơi sững sốt, “Giống như Hạng Thiếu Long vậy, xuyên về Tần triều cưới một đồng vợ, sau đó lại sinh ra một đứa con trai

nổi tiếng thiên hạ ấy hả?” “Anh cư nhiên cũng biết Tầm Tàn Kỉ?” Diệp Xuyên mỉm cười, “VẬY anh biết chuyện chết đi sống lại chứ?” Hắc Lục nhéo nhéo cằm của cậu, “Cái tên nhóc này trong đầu nghĩ cái gì vậy?” Diệp Xuyên thờ dài, “Em muốn nói là kỳ thật mình đã chết, rồi sống lại một lần nữa, anh tin không?” “Tin.” Hắc Lục trả lời rõ ràng dứt khoát, “Mặc kệ nói như thế nào, sống mới tốt. Chết thì sao, coi như đi du lịch âm tào địa phủ một ngày là được rồi. Đi đâu cũng không quan trọng hơn việc hiện tại em vẫn sống, còn có thể cùng tôi nằm chung một ổ chăn. Ừm, điều này thật là tốt.” Những ngọt ngào ở trong lòng Diệp Xuyên đột nhiên được thả lỏng, cả người giống như vừa cắt đi một gánh nặng, cảm giác thoải mái từ trong lòng lộ ra ra bên ngoài, miệng không tự chủ được hỏi lại lần, “Thật chứ?” Hắc Lục xoa xoa đầu cậu, “Tôi đã lừa gạt em bao giờ chưa?” Diệp Xuyên hé miệng cười, “Cho tới bây giờ thì chưa. Ah, ghi lại để vào viện bảo tàng nhé.” “Vui hơn một chút rồi chứ?” Hắc Lục nhẹ kéo cằm của cậu lại rồi hôn lên, “Bây giờ có thể nói chuyện gì làm em mất hứng rồi chứ? Tiểu tử tông?” Diệp Xuyên ôm hân, trong lòng hơi chua xót. Từ nhỏ đến lớn, chỉ có cha mẹ mới dụng tâm dỗ dành cậu như vậy, khi lớn hơn một chút, trong nhà xảy ra chuyện, chỉ còn cậu và bà nội, mặc dù bà cũng thương yêu cậu, nhưng mà thân thể không được khỏe, mỗi ngày đều nằm trên giường nghỉ ngơi, hữu tâm vô lực. Trên vai Diệp Xuyên còn gánh nặng sinh hoạt của hai người một già một trẻ, mỗi ngày ngoại trừ đến trường thì hầu hết thời gian là chạy qua chạy lại giữa chợ và bệnh viện, còn thời gian đâu mà chờ người ta dỗ. Đến khi cậu tới Diệp gia, tuổi cũng đã lớn, nên không ai xem cậu là trẻ em, còn người nào có thể lo lắng đi dỗ dành cậu? Hắc Lục hơi kinh ngạc, “Sao vậy, nói thế làm em mất hứng sao?” Diệp Xuyên lắc lắc đầu, dôi cánh tay để trên lưng hân theo lồng ngực nhích lên trên, quàng qua cổ hân nhẹ nhàng kéo về phía mình, “Anh hôn em đi.” Ánh mắt Hắc Lục tối lại, không chút do dự cúi xuống hôn cậu. Diệp Xuyên có chút vội vàng đón ý của hân. Quên đi quá khứ, những sinh sinh tử tử ân ân oán oán vốn cần phải phong ấn ở sâu trong trí nhớ. Những thứ mà mình từng cầu xin ở một người khác mà không thể có, giờ khắc này cậu đã ôm vào trong lòng. Diệp Xuyên mơ hồ nghĩ, cho dù Lý Hành Tung thật sự nhớ tới cái gì. . . Cách nói này thật sự là kỳ quái, cho dù Lý hành tung thật sự đã biết cái gì, thì đó cũng đã là quá khứ rồi. Đã gọi là quá khứ, thì cũng có nghĩa là đã qua mắt rồi. Hắc Lục nói rất đúng, quan trọng là bây giờ còn sống. Chúng ta đang sống, đang yêu nhau, cách làn da ấm áp có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ. Yêu, và được yêu. Thế là đủ rồi. Sau khi bị Diệp Thời Phi châm biếm, bị Lý Hành Tung làm cho hoảng sợ và rất nhiều chuyện không thuận lợi, rốt cục tới nay Diệp Xuyên nhận được một cú điện thoại làm cho cậu tương đối hài lòng. Điện thoại do Diệp Thời Tranh gọi tới, nghe giọng nói của anh có vẻ lười biếng, không biết có phải bởi vì vừa xuống máy bay hay là không được nghỉ ngơi đầy đủ. “Anh đã về rồi.” Diệp Xuyên một câu nói tron tru vừa ra khỏi miệng, lập tức liền cảm thấy mình thật là không có tiền đồ. Nhìn xem như làm nũng sao? hay là giận hờn? Hay là. . . Bên kia điện thoại Diệp Thời Tranh lại khẽ cười, “Sao thế, nhớ anh hả?” Diệp Xuyên thành thành thật thật gật đầu, “Hơi hơi nhớ.” Không biết có phải trùng hợp hay không, lúc Diệp Thời Tranh ở nhà thì Diệp Thời Phi sẽ không liên lạc với mình, ngoại trừ tình cờ gặp ở nhà, điện thoại tuyệt đối không có. Diệp Thời Tranh vừa ra khỏi cửa, Diệp Thời Phi liền nhớ tới kêu mình ra ngoài ăn cơm. . . Chẳng lẽ Diệp Thời Phi cũng giống mình có chút sợ anh cả sao? “Nhớ anh mà không thấy em gọi điện thoại được một lần.” Diệp Thời Tranh hừ lạnh một tiếng, bất quá em trai nói một câu có nhớ vẫn là làm cho anh thực khoái trá, trong thanh âm ngược lại còn vương nụ cười, “Hiện tại em làm cả ngày ở Đức Ngón hả? Buổi tối mấy giờ tan tầm?” “Sáu giờ rưỡi.” Diệp Xuyên nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm: “Nếu như không có ai tặng ca thì chính là giờ này.” “VẬY em nói với Hắc Lục một tiếng, tối mai anh đến đón em.” Diệp Thời Tranh nói: “Sáng mai ba mẹ sẽ về, anh dẫn em về ăn bữa cơm.” Diệp Xuyên nhất thời khản trương hẳn lên, “Có thể đến sao?” “Em cũng đâu thể trốn tránh mãi được.” Diệp Thời Tranh nhẫn nại giảng đạo lý, “Chuyện của em và lão Hắc vì sao mà nói với anh? Chẳng phải là nói không muốn giấu người trong nhà sao? Ngoại trừ không giấu diếm, không có ý gì khác sao? Đừng nói em đã nghĩ đến mức cả đời này không còn qua lại với nhau nhé?” “Đương nhiên là không phải.” Diệp Xuyên rầu rĩ nói: “Em đương nhiên là. . .” Diệp Thời Tranh cắt ngang lời cậu, “Suy nghĩ của em đương nhiên cha mẹ đều biết, cũng có thể hiểu em mà, đúng không?” Ngược lại Diệp Xuyên không nghĩ sâu sắc tới vậy. Cậu chỉ nghĩ không giống với kiếp trước, khi Kiều Mẫn nghe được tin đồn từ nơi khác, tức giận đến chết khiếp rồi trở về chất vấn cậu. Tình trạng của Kiều Mẫn lúc ấy đương nhiên là bị động, mình thì càng bị động hơn, bởi vậy âm ỉ đến cuối cùng không thể vấn hỏi được nữa. Trên đời này vốn không có chuyện gió không lọt qua tường, huống chi Hắc Lục cũng không phải là người không biết cúi đầu. Bọn họ lớn như vậy, Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn sớm muộn gì rồi cũng sẽ biết chuyện, xem ra do mình chủ động nói ra, so với nghe từ người khác nói thêm nói bớt thì tốt hơn nhiều. Ít nhất cậu cũng làm cho người lớn biết rằng mình có thể làm chủ tình cảm, cũng không phải học đòi mấy công tử nhà giàu ăn chơi phóng đãng “Anh nghe giọng điệu của ba mẹ cũng dịu hơn một chút.” Diệp Thời Tranh nói: “Họ lùi một bước, em cũng phải có biểu hiện. Em muốn hai người hiểu mình, thì bản thân em phải có tư thái, đúng không?” “Xin anh đừng nói nữa,” Diệp Xuyên lúng ta lúng túng, “Em biết. Chỉ là. . . Chỉ là không dám đi mà thôi.” Diệp Thời Tranh vui vẻ, “Sao bây giờ nhát vậy?” Diệp Xuyên thờ dài, “Sợ hai người tức giận.” “CÓ anh đây mà.” Diệp Thời Tranh cười nói: “Em cứ thành thật theo anh về nhà là được rồi.” Có Diệp Thời Tranh ân cần dạy bảo, Diệp Xuyên trước khi vào cửa đương nhiên là bày ra thái độ ngoan ngoãn. Vào nhà rồi mới phát hiện ra sau khi đi du lịch về, khí sắc của Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn đều không tệ lắm, nhìn thấy cậu cũng không lộ ra vẻ mất vui. Mọi người ngồi trong phòng khách nhỏ, vừa ăn trái cây Kiều Mẫn cắt tía, vừa kể những chuyện thú vị nghe thấy trong chuyến du lịch, cũng khá hoà thuận vui vẻ. Đến khi Kiều Mẫn chia quả xong, Diệp Ninh Đức lại gọi Diệp Thời Tranh hỏi về công việc làm ăn, nghe Diệp Thời Tranh nói cùng tập đoàn Bắc Hồng ký một hợp đồng lớn, Diệp Ninh Đức hơi đắm chiêu liếc Diệp Xuyên một cái. Nhất thời lòng tơ Diệp Xuyên dựng đứng lên. May mắn là Diệp Ninh Đức cũng không nói gì, chỉ là thần sắc toát ra vài phần cam chịu. Một bộ dạng mình quản giáo thủ hạ không nghiêm. Sự thật đúng là như thế. Ở trong lòng Diệp Ninh Đức thâm cảm khái, con cái lớn rồi không quản được nữa. Đánh thì không được, mắng cũng chẳng để làm gì. Cho dù triệt để cắt đứt, ở bên ngoài Diệp Xuyên vẫn là thể diện của Diệp gia. Huống chi người kia là Hắc Lục của tập đoàn Bắc Hồng, hân cùng con của mình trở mặt thì không có vấn đề gì, nhưng nếu như Diệp thị cùng tập đoàn Bắc Hồng trở mặt, thế thì phiền toái lớn rồi. Gia sản của Diệp thị mới dời từ N thị đến B thị, nếu như gặp một đối đầu lớn như vậy, sau này làm sao có thể đứng vững ở đây được nữa chứ? Huống chi Diệp Thời Tranh cũng nói, hai người thực sự yêu nhau – Tuy nói hai người đàn ông nói chuyện yêu đương làm cho ông cảm thấy không được tự nhiên, nhưng nói thật tình, đứa nhỏ này quả thật tốt hơn rất nhiều so với mấy đứa nhóc không hiểu chuyện mà mình gặp lúc đi du lịch. Lại thêm Diệp Thời Tranh cũng đã nói, Hắc Lục không phải là người không hiểu chuyện, quan hệ của hai người, rồi quan hệ của hai nhà, trong lòng nó ắt có chừng mực. Về cả công lẫn tư, sau khi đánh giá, là người làm ăn khôn khéo Diệp Ninh Đức cũng đành phải tiếp nhận chuyện này vô điều kiện. Cho dù trong lòng ông trước sau không thể chấp nhận Diệp Xuyên tìm cho mình một bạn đời như vậy, nhưng mà lý trí thì mách bảo, tiền đồ của Diệp gia càng trọng yếu hơn nhiều. Diệp Xuyên ăn cơm cùng trường bối không thấy ngon lành gì, gần đến giờ về Diệp Ninh Đức bỗng nói một câu: “Ngày 15 mọi người trong nhà ăn một bữa cơm. Thời Tranh nói sớm với Trần gia một chút. Tiểu Xuyên, cháu cũng dẫn Hắc Lục về đi.” Diệp Xuyên há to miệng, một hồi lâu mới ngậm ngậm dạ một tiếng. Mãi cho đến lúc cùng Diệp Thời Tranh lên xe, Diệp Xuyên vẫn còn cảm giác say. Diệp Thời Tranh cười hỏi cậu: “Có phải đang có cảm giác nhìn thấy bánh tûr trên trời rơi xuống hay không?” “Đúng, là bánh tûr trên trời rơi xuống.” Diệp Xuyên vỗ ngực cười, “Hơn nữa còn rơi vào ngay miệng em nữa chứ.” Diệp Thời Tranh cười to. Diệp Xuyên cũng cười theo, trong lòng có loại cảm giác không chân thật, này xem như. . . Trót lọt rồi phải không?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 70

Diệp Xuyên bọc chăn ở trên giường lăn qua lộn lại, vui ơi là vui. Hắc Lục ngồi ở bên giường hút thuốc, vừa nhìn cậu bọc chăn kín mít như một con côn trùng đang quần quai, về mặt cười không cười. Diệp Xuyên ở trên giường lăn hai vòng sẽ ngẩng đầu lên nhìn biểu tình của Hắc Lục một cái, sau đó không nhìn được lại bắt đầu ôm chăn lăn qua lộn lại. “Được rồi, được rồi đó.” Hắc Lục thật sự nhìn không được nữa, đưa tay vỗ vỗ bên ngoài chăn, “Cũng đã vui về cả nửa ngày rồi, vẫn còn muốn tiếp tục sao? Cho dù tôi kêu hai vị người nhà của em là bố mẹ chồng, bọn họ cũng chấp nhận là sao chứ?” Diệp Xuyên khó khăn lắm mới nhìn được cười, vừa nghe mấy từ bố mẹ chồng, lại cười phá lên. Hắc Lục vừa tức giận vừa buồn cười, hai tay thò vào trong chăn quấy nhiễu chột lét, Diệp Xuyên vừa trốn vừa cười khanh khách, chảy cả nước mắt. Hai người đang đùa giỡn, thì nghe âm thanh di động của Diệp Xuyên đặt ở tủ đầu giường đình đang vang lên, có một tin nhắn đến. Diệp Xuyên chui ở trong chăn thở hào hển, “Xem giùm em đi.” Hắc Lục cầm lấy di động của cậu, liếc mắt một cái chăn mảy liền nhủ lại. Diệp Xuyên vừa thấy về mặt của hắn biết ngay đó là tin nhắn của ai, “Không phải chứ, người này sao mà nhàn rồi quá vậy?” Hắc Lục chọn mi, ý bảo cậu tự mình xem. Diệp Xuyên tựa đầu vào bên chân của Hắc Lục, bộ dáng lười biếng. Hắc Lục thấy cậu không động đậy, liền cầm lấy di động thì thầm: “Ngày mai trời lạnh, ra khỏi nhà nhớ mặc thêm quần áo. Hành Tung.” Đọc xong liền ngẩng đầu nhìn Diệp Xuyên, trên mặt vẫn là biểu tình như cười như không, trong mắt lại có thâm ý khác. Diệp Xuyên bị hắn nhìn hơi mất tự nhiên, lại không biết nên giải thích như thế nào. Lý Hành Tung từ sau cuộc điện thoại đó lại tựa như bị bệnh thần kinh, rảnh rỗi liền nhắn tin dặn dò cậu, cái gì mà mặc thêm quần áo, ngủ sớm dậy sớm, ra ngoài chú ý an toàn. . . Diệp Xuyên dở khóc dở cười nhưng đồng thời cũng có chút không hiểu nổi. Lý Hành Tung từng nói mình ghét nhất thói quen nhắn tin chứng mất ngủ, đàn ông đàn ông, cầm di động ầm ầm tới ầm ầm lui, y như phụ nữ vậy. Xem ra trên thế gian này, quả nhiên có nhiều người kì dị. Lòng người khác biệt, rõ ràng là cùng một chuyện lại có nhiều cách nhìn không giống nhau như vậy. “Một ngàn con người, thì có một ngàn Hamlet.” Diệp Xuyên thờ dài, quay đầu bĩu môi nhìn Hắc Lục, “Em sẽ không giải thích gì hết.” Hắc Lục bị cậu nhìn đầy vẻ trông mong, trong lòng đã mềm nhũn, lúc này thấy cậu lại bắt đầu giả vờ giả vịt, nhìn không được đưa tay qua nhéo nhéo cằm cậu, “Ai muốn em giải thích. Loại chuyện khó hiểu này, Hắc đại gia tôi đây mới lười so đo với nhóc con nhà em.” Diệp Xuyên nổi giận, “Vừa rồi sao anh còn liếc em bằng ánh mắt đó.” “Tuy rằng không so đo với em, nhưng mà tâm tình tôi khó chịu.” Hắc Lục ưỡn ngực ngồi phịch vào trong chăn, tiện tay tắt đèn đầu giường, “Ngủ đi.” Trong lòng Diệp Xuyên vui hơn một chút câu nói của hắn mềm mỏng, “Ghen sao?” Hắc Lục cũng không chỉ đơn giản là ghen thôi đâu. Lý Hành Tung và Diệp Thời Phi không phải đèn cạn dầu, nếu không thì hai tên nhóc còn chưa lấy được bằng tốt nghiệp đại học cũng chẳng chống đỡ nổi một công ty Lý Nghiệp. Ở B thị sinh viên có bối cảnh thế gia vọng tộc không phải là ít, nhưng kiểu giống như hai người tuổi còn trẻ này có thể chính mình thành lập công ty, hơn nữa còn làm tốt như thế hỏi được mấy người? Hiện tại bọn họ y tên nhóc nhà mình mà chia tay không rõ ràng, Hắc Lục cảm thấy mình phòng bị như thế nào cũng không đủ. Hắc Lục không hề rằng, Diệp Xuyên cũng thu lại thái độ đùa cợt, đưa tay quơ quơ trước mắt hắn, “Hắc ca, em biết mà.” Hắc Lục buồn cười, hắn vẫn cảm thấy Diệp Xuyên nhỏ hơn mình rất nhiều, bởi vậy mỗi khi cậu nghiêm trang nói chuyện với mình đều làm cho hắn như thấy một đứa nhỏ đang vui thích vì được mặc quần áo của người lớn, “Em lại biết cái gì nữa?” “Em biết anh lo lắng cho em.” Diệp Xuyên vừa định ngồi lên liền bị hắn ấn trở về trong chăn, ngo ngoáy hai lần đều không được, bèn hờn dỗi nói: “Em cảm thấy giữ khoảng cách với họ xa một chút sẽ không sao, em sẽ biết chừng mực.” Hắc Lục ừ một tiếng. Diệp Xuyên có thể nói ra như vậy chứng tỏ lời mình nhắc nhở bắt đầu có tác dụng, điều làm Hắc Lục đau đầu là tên nhóc này rốt cuộc có biết đề phòng như thế nào hay không? “Thấy anh hai của em, thái độ hình như tốt hơn một chút.” Hắc Lục không yên lòng, lại bắt đầu lải nhải. Hắn phát hiện từ khi gặp Diệp Xuyên, tiềm chất mẹ già hay là đại quân gia đã hoàn toàn bị kích động phát ra hết rồi, “Ồ trước mặt anh hai em cứ theo sát tôi là được, không có việc thì đứng gần người khác. Cúi đầu thấp xuống.” “Nói giống như em và anh về nhà gặp cha mẹ chồng không bằng.” Diệp Xuyên bất mãn. “Gặp cha mẹ chồng của ai cũng không sao.” Hắc Lục cường điệu, “Quan trọng nhất là em phải làm cho Diệp Thời Phi buồn lòng sự cảnh giác đối với em.” “Em nói mình biết, chính là ý này.” Diệp Xuyên cũng không muốn giả khổ với hắn, “Em hiểu anh muốn em đề phòng cái gì. Trong lòng em đều biết hết.” Hắc Lục thờ dài, trong lúc nhất thời cũng không hiểu trong lòng mình bây giờ lo lắng hay vui mừng nhiều hơn. Hắc Lục cần nhắc, cúi đầu rồi đề phòng gì gì đó, chung quy cũng không thể làm cả đời. Phiền toái không đoán được trước mắt này, rốt cuộc làm thế nào mới có thể kết thúc triệt để đây? Hắc Lục trái lo phải nghĩ, đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ rồi mới lên đường, không nghĩ tới ngày 15 – 1, trong bữa tiệc gia đình cũng không nhìn thấy hai người mà hắn ra sức đề phòng. Khi Hắc Lục và Diệp Xuyên tới Diệp gia, Diệp Thời Tranh và Trần Viện đã đến rồi, mọi người đang ngồi ở phòng khách xem quà tặng mà Diệp Ninh Đức cùng Kiều Mẫn mang về. Trần Viện là con dâu tương lai, Kiều Mẫn tốn không ít tâm tư chọn lựa quần áo và trang sức cho cô, hai người phụ nữ nhỏ giọng trò chuyện về những vấn đề luôn luôn có sức hút với phụ nữ, thoát nhìn có vẻ hòa hợp. Hắc Lục và Diệp Xuyên đến khiến cho vợ chồng Diệp Ninh Đức tạm dời đi lực chú ý trên người con dâu. Kỳ thật trước kia hai vợ chồng khi đi giao tiếp cũng từng gặp qua Hắc Lục, chỉ là chưa bao giờ có cái ý nghĩ cùng hắn trở thành người một nhà. Nay cách nhìn của hai bên đều thay đổi, rất nhiều chuyện không còn giống khi xưa. Hắc Lục đương nhiên là theo Diệp Xuyên gọi bằng chú thím, công phu mặt mũi làm được mười phần. Trước đây Kiều Mẫn cũng không mấy chú ý đến người này, giờ ngồi xuống không tránh được tò mò đánh giá Hắc Lục vài lần. Tướng mạo Hắc Lục không tính là xuất sắc, góc cạnh rất sắc bén, vừa nhìn thì biết là người quyết đoán. Diệp Xuyên ngồi cùng với hắn nhất thời biểu hiện ra tính trẻ con. Kiều Mẫn nhìn đi nhìn lại, bỗng nhiên cảm thấy có một người lớn tuổi như vậy bảo bọc Diệp Xuyên, tựa hồ tốt hơn nhiều so với việc Diệp Xuyên đi che chở cho một cô thiếu nữ nũng nịu. Ngược lại nhớ tới Diệp Thời Phi, Kiều Mẫn bắt gặp thứ dài. Khi Hắc Lục về mặt khách khí xách theo quà cáp cùng Diệp Xuyên bước vào cửa, điều này cho thấy tâm ý của hắn trước hai người lớn trong nhà. Mà vị kia của Diệp Thời Phi, mặc kệ Diệp Thời Phi ở nhà ồn ào ra bao nhiêu là chuyện, cũng không chịu lộ mặt. Khác biệt rõ ràng như vậy khiến Kiều Mẫn trong lòng có chút không thoải mái. Trần Viện đối với chuyện của Hắc Lục có nghe một chút, trước khi đến đây lại được Diệp Thời Tranh nhắc nhở qua, bởi vậy nhìn thấy Hắc Lục cũng không biểu hiện ra vẻ kinh ngạc. Huống chi quan hệ của Trần gia và Hắc Lục so với cô và Diệp gia sợ là còn thân thiết hơn một chút. Thấy biểu tình trên mặt Kiều Mẫn biến đổi liên tục, liền nhỏ giọng an ủi cô: “Đi à, đừng có lo lắng quá, Hắc ca rất được.” Kiều Mẫn không phải lo lắng về Hắc Lục, bất quá Trần Viện hiểu chuyện, chủ động an ủi mình, cô cũng nương theo lời này hỏi: “Tốt như thế nào?” Trần Viện nghĩ nghĩ, xòe đầu ngón tay tính cho cô nghe, “Làm ăn giỏi, ông nội của con ở nhà thường xuyên khen hắn, con nghe được rất nhiều lần.” Kiều Mẫn gật đầu. Là đàn ông mà, đương nhiên phải có năng lực gánh vác cuộc sống. Nếu Hắc Lục không có tập đoàn Bắc Hồng chống lưng phía sau, sợ rằng Diệp Ninh Đức cũng không dễ dàng buông lỏng như vậy. Hai người đàn ông sống cùng nhau vốn rất khó khăn, nếu Hắc Lục không có năng lực bảo hộ bạn đời, thì trong cái xã hội thượng đội hạ đạp này, cuộc sống của hai người đàn ông đã khó càng thêm khó mà thôi. “Tính cách cũng tốt, rất biết phải trái.” Trần Viện hạ thấp thanh âm thì thầm: “Hơn nữa còn ngay thẳng trong sạch, không giống một số đàn ông khác, trong tay có tiền liền ăn chơi đang điểm, chính mình mang họ gì cũng không biết.” Kiều Mẫn nghe cô nói vậy cũng bật cười. Bất quá Hắc Lục cũng coi như là một nửa người nhà rồi, được người ta khen như vậy, so với việc bị quở trách thì xuôi tai hơn rất nhiều. Tính cách Trần Viện dễ chịu, lại chịu khó cùng với mẹ chồng tương lai đi dạo phố nói chuyện phiếm, Kiều Mẫn thực hài lòng đối với cô gái này, cùng nói chuyện một hồi, ấn tượng đối với Hắc Lục ngược lại tốt hơn không ít. Mấy người đàn ông kia ngồi bàn luận chuyện làm ăn cả nửa ngày, tâm trí của Hắc Lục cũng không dễ ở đây, thừa dịp Diệp Thời Tranh kéo hắn đến ban công hút thuốc, Hắc Lục nhỏ giọng hỏi Diệp Thời Tranh, “Nhị công tử nhà anh đâu rồi?” Diệp Thời Tranh lắc đầu. Hắc Lục kinh ngạc, “Anh mà cũng không biết sao?” “Nó bao nhiêu tuổi rồi? Có việc còn có thể cho tôi biết sao?” Diệp Thời Tranh thờ dài, “Nói cho cùng nó từ nhỏ đã tâm cao khí ngạo, hai bọn tôi tuổi tác không hơn nhau nhiều lắm, nó cũng đâu có nể phục tôi.” Hắc Lục đắn đo một lát, thử thăm dò, “Mấy hôm trước cậu ấy còn bảo Xuyên Nhi nhắn cho tôi, nhờ giúp dò hỏi xem vị thiếu gia họ Lý kia ở đâu.” “Anh đừng để ý đến nó.” Sắc mặt Diệp Thời Tranh có chút không vui, “Tôi nghĩ nó đã đi quá giới hạn rồi đó, loại chuyện này mà cũng có thể mở miệng

ra nhờ anh cho được?” Hắc Lục hé miệng cười, “Người trong nhà mà, không sao đâu.” “Anh cũng khách khí quá rồi đấy, câu người trong nhà này mà cũng dám nói.” Diệp Thời Tranh đối với thái độ của Hắc Lục hơi hơi khó chịu, có điều nghĩ lại thì, lại thấy quả thật Diệp Xuyên so với Diệp Thời Phi tình mất hơn nhiều. Ít nhất Hắc Lục là người có trách nhiệm, sẽ không vì xảy ra chuyện mà đem Diệp Xuyên ra chống đỡ. “Có gì mà không thể nói?” Hắc Lục không cho là đúng, “Da mặt cũng dày, anh là tên lươn lẹo thành công nên thấy tôi là không vừa mắt.” Diệp Thời Tranh mỗi lần thấy Hắc Lục đều cảm thấy ngứa răng, nhưng tận dưới đáy lòng lại nể phục người này. Tính toán trong lòng một hồi, cuối cùng cũng đành hữu khí vô lực khoát tay, “Quên đi, quên chuyện tôi đã nói đi. Bất quá lão Hắc, anh đừng nói là tôi không cảnh báo trước nhé, chuyện của Lý gia, chúng ta chớ nên rớt vào.” Hắc Lục không hé răng. Rớt vào rớt cuộc là khái niệm gì? Diệp Thời Tranh hạ thấp thanh âm nói: “Lý gia sắp xếp không ít người nhà trong ban giám đốc của Lý nghiệp.” Đầu mày Hắc Lục hơi nhíu lại, thần sắc trên mặt có vẻ không sao tin được, “Em trai của anh là người khôn khéo như vậy, sẽ không để việc này xảy ra đâu ha.” Diệp Thời Tranh tức giận nói: “Hắn đúng là rất khôn khéo, đáng tiếc mắt bị mù, nên mới coi trọng Lý Hành Tung.” Hắc Lục lần này thật là có hơi kinh ngạc, “Lý gia làm như vậy. . . Là Lý Hành Tung ngầm đồng ý?” “Không biết.” Lời này vừa ra khỏi miệng, Diệp Thời Tranh còn có ý chỉ tiếc rên sất không thành thép, “Dù sao tình huống bây giờ chính là như vậy, thái độ của Lý Hành Tung thì hư hư thực thực, tâm tư lão nhị lại không đặt ở công ty, làm cho người ta chen vào kẻ hở cũng là việc bình thường.” Hắc Lục cười lạnh, “Người của Lý gia thật đúng là không thể xem thường. Chuyện làm ăn của con cháu mà cũng tính kẻ.” “Hoàng đế không vội thái giám đã gấp.” Diệp Thời Tranh thở dài, “Chúng ta có biết thì cũng đâu có ích lợi gì? Chính nó không chịu tranh giành mà!” Hắc Lục im lặng. Nhớ tới tin nhắn của Lý Hành Tung cho Diệp Xuyên, cảm thấy người họ Lý này thực không vừa, thủ đoạn mảnh lỏi đều có đủ, cho dù là anh em cũng khó mà không xảy ra hiềm khích. Hắn rớt cuộc là thật sự coi trọng Diệp Xuyên? Hay ngầm lấy Diệp Xuyên để đánh lạc hướng, dời đi lực chú ý của Diệp Thời Phi, để cho người của Lý gia vào công ty gian lận? Có Lý gia nhảy vào, nước đã đục lại còn khuấy bùn lên nữa. Diệp Thời Tranh thở dài, “Tóm lại là cẩn thận một chút đi.” “Có gì mà phải cẩn thận?” Thần sắc Hắc Lục hồ hững, “Người của tôi, đương nhiên tôi sẽ bảo vệ được.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71

Lúc Hắc Lục mới nghe Diệp Xuyên kể chuyện, chỉ cảm thấy có điểm xấu, trong lòng lo lắng, bởi vậy mới sắp xếp Lâm tử âm thầm chăm nom. Nhưng sau khi ăn bữa cơm ở Diệp gia vào ngày 15 – 1, hẳn lại cảm thấy chuyện của hai người kia cùng công ty Lý Nghiệp và Diệp Xuyên có một sự liên quan không rõ ràng. Tay Hắc Lục đã từng dính máu. Ngoại trừ lúc ban đầu vô tình làm chết người, sau khi ra tù đi theo Hồ gia ở phố Mười Ba tranh giành địa bàn, cũng không thiếu thời điểm cận kề với cái chết. Trực giác với các mối nguy hiểm so với người bình thường nhạy hơn rất nhiều, cho dù công ty Lý Nghiệp có xảy ra đầu đá vô tình dính dáng đến Diệp Xuyên, hẳn cũng không thể không ngầm sắp xếp trong đầu mười hai vạn phần cẩn thận. Không ai hiểu rõ hơn hẳn cái gì là trong nháy mắt, trời sập xuống chôn vùi tất cả. Bởi vậy, cho dù bị coi là đa tâm, hẳn cũng phải đem tất cả sự phòng bị âm thầm triển khai. Chuyện kể của Diệp Xuyên có một kết cục rất đáng sợ, hẳn căn bản là không dám tính đến khả năng may mắn hoặc mong rằng nó không xảy ra. Hắn biết mình không thể đánh cược việc này được. Trước khi gặp được Diệp Xuyên, người có quan hệ huyết thống đều không nhìn nhận hắn, mặc dù trên danh nghĩa là người có gia đình, nhưng bên cạnh lúc nào cũng chỉ có một đám nhing hót, thoát nhìn thật náo nhiệt, trên thực tế vẫn là người cô độc. Hắn là đàn ông, trong lòng có khổ sở cũng chỉ có thể tự chịu đựng, trước mặt người khác vẫn một mực giấu diếm. Khuôn mặt lúc nào cũng giả bộ tươi cười, nhưng sự thực là trải qua một ngày như thế nào chỉ có chính hắn là rõ ràng nhất. Sau khi có Diệp Xuyên, mới bị câu nhóc này thúc đẩy, giải hòa cùng với Hắc Nhất Bằng. Người này, không chỉ là người yêu, mà còn là người nhà của hắn. Trong lòng Hắc Lục đã có chủ ý, đương nhiên là sấm rền gió cuốn bố trí cẩn thận. Trong vòng vài ngày, tin tức có liên quan đến công ty Lý Nghiệp liên tục được báo về. Hắc Lục dẫn theo trợ lý Tiểu Nam ngồi ở văn phòng xem báo cáo, vừa xem vừa nhìn không được cười lạnh, làm Tiểu Nam sợ đến nổi da gà, không biết hai vị thiếu gia của công ty Lý Nghiệp tại sao lại đặc biệt lão đại nhà mình. Khó khăn lắm Hắc Lục mới khôi phục biểu tình bình thường, lúc này Tiểu Nam mới nhớ tới một sự kiện sắp đến, “Lão đại, chuyện lão Từ đêm nay bày tiệc rượu ở Kim toàn. . .” “Sinh nhật của Từ Trình phải không?” Hắc Lục sững sờ một lát mới nhớ được, “Mấy hôm trước tôi vẫn còn nhớ kỹ, hai ngày nay bận rộn liên quên mất. Chuẩn bị quà chưa?” Tiểu Nam vội vàng nói: “Xong hết rồi.” Hắc Lục gật gật đầu, trong mắt toát ra sự hài lòng. Tiểu Nam do dự một chút lại hỏi, “Tiểu Xuyên có đi không?” Hắc Lục liếc mắt nhìn hắn, “Sao lại nghĩ đến chuyện kêu em ấy đi?” “Cũng không phải tôi nghĩ đến câu ấy đâu.” Tiểu Nam thăm nghĩ, ai mà dám nhỏ lòng của lão hồ chứ. Hắc Lục nhướn mày. Bình thường Tiểu Nam sợ nhất bộ dáng si dề của lão đại nhà mình, lúc này đây lại có chút chần chờ, “Em nói anh cũng đừng nghĩ nhiều. Vừa rồi ở phòng tiếp khách đừng phải Tiểu Quý, mới hàn huyên hai câu, là cậu ấy hỏi em như vậy.” Hắc Lục khó hiểu, “Vậy có gì đâu mà suy nghĩ nhiều thế?” Tiểu Nam gãi gãi đầu, “Anh cũng biết, em và người này luôn không vừa mắt nhau. Cũng không biết tại sao lại như vậy nữa, lúc này cậu ấy gặp em lại vô cùng khách khí, khiến cho em có chút nghi thần nghi quỷ. Ai nha, dù sao chính là có chuyện như vậy đó, thái độ người ta chỉ hơi tốt một chút, em liền đem lòng nghi ngờ. Anh muốn nói tiểu nhân thì em cũng đành chịu thôi.” Hắc Lục mặt mày bất động, nhưng trong lòng cảm thấy hơi lạnh xuống. Tiểu Nam đem những điều bản thân mình nghi ngờ nói ra hết rồi, trong lòng cũng nhẹ nhàng lặng lẽ thở phào. Từ vài ngày trước khi Hắc Lục an bài Lâm tử ở bên cạnh Diệp Xuyên, Tiểu Nam đã cảm thấy có gì đó không thích hợp. Tuy con người hắn xử sự hơi láu cá, nhưng đối với Diệp Xuyên vẫn thật lòng xem cậu là anh em. Hướng chỉ Diệp Xuyên và Hắc Lục lại là quan hệ như vậy, có chuyện gì thì Tiểu Nam đương nhiên nghiêng về Diệp Xuyên rồi. Tiểu Quý là người của công ty, mặc dù không có thực quyền, nhưng lại có quan hệ thân thiết với rất nhiều cổ đông, trong công ty cứ mười cổ đông cao tuổi thì có bảy tám người thấy hắn đều vuốt đầu gọi hắn một tiếng cháu trai. Tiểu Nam chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ, nói trắng ra khó tránh làm cho người ta cảm thấy hắn đang châm ngòi cho quan hệ giữa Hắc Lục và Tiểu Quý, tội danh này hẳn gánh vác không nổi, bởi vậy cũng chỉ có thể dùng phương thức có vẻ mơ hồ này mà bày tỏ một chút lo lắng của mình. “Trong lòng tôi đều biết rõ.” Hắc Lục cũng không trả lời vấn đề của hắn, vừa cúi đầu thu dọn báo cáo trên mặt bàn, vừa nhắc nhở hắn, “Tối nay cậu đừng uống rượu nhé.” Tiểu Nam vội vàng nói: “Em biết rồi.” Diệp Xuyên đem mấy hộp cơm ăn hết bỏ vào túi rác đặt ở cửa, kiểm tra một lần cuối cùng rồi tắt đèn khóa cửa. Mấy ngày nay vì lý do tăng ca, Diệp Xuyên cũng bắt buộc nhân viên trong công ty ăn cơm hộp, thời gian tan tầm so với bình thường trễ hơn một tiếng. Vào giờ này đã không còn xe bus, Diệp Xuyên muốn về hoa viên Gia Đức chỉ có thể đi taxi. Đang đứng chờ xe ở ven đường, thì Tiểu Nam gọi điện thoại tới. Diệp Xuyên ấn nút nhận cuộc gọi thì nghe giọng Tiểu Nam ở đầu bên kia có vẻ quái gở, “Tiểu Xuyên, mau tới cứu mạng!” Diệp Xuyên buồn cười, “Không phải anh đi theo Hắc ca đến Kim Toàn tiêu dao khoái hoạt sao? Cứu cái mạng gì a? Bộ bị mấy con yêu nhện nhện bắt vào bần ti động ứng phó không được hả?” Ngữ khí của Tiểu Nam hơi gấp gáp, “Cậu đang ở đâu vậy?” Diệp Xuyên nghe được trong giọng hắn có vẻ bất thường, vội vàng thu lại tâm tư đùa giỡn, “Tôi vừa tan tầm, đang định về nhà. . .” Tiểu Nam cắt ngang, “Giờ cậu nhanh chóng đến Kim Toàn đi.” “A?” Diệp Xuyên hơi sững sờ. Cậu biết tối nay Hắc Lục muốn đến Kim Toàn uống rượu, bởi vì có Tiểu Nam đi theo, trong lòng cậu

cũng không đem việc này để ở trong lòng. Tiểu Nam hạ thấp thanh âm, giọng nói cũng rất nhanh, “Tôi đứng ở cửa Nam của Kim Toàn – Cậu biết cửa Nam chứ? Tôi ở đó chờ, cậu nhanh chân lên nhé, nếu không Hắc ca nhà cậu thực sự bị đưa vào động bàn tơ.” Diệp Xuyên chặn xe lại, không nói hai lời liền đến thẳng Kim Toàn. Tiểu Nam này mặc dù có lúc nói chuyện hay đùa giỡn, nhưng thực sự là không lấy chuyện này ra mà đùa giỡn, nếu không Hắc Lục là người nghiêm khắc như vậy cũng sẽ không dẫn theo Tiểu trợ lý bên người, mọi chuyện lớn nhỏ gì đều giao cho hắn làm. Diệp Xuyên trong lúc nhất thời suy nghĩ không ra hắn nói động bàn tơ là có ý gì, nhưng hiển nhiên, có người muốn mượn tiệc rượu này dụng tay dụng chân nhằm vào Hắc Lục. Khi Diệp Xuyên thở hồng hộc chạy tới cửa nam câu lạc bộ Kim Toàn, Tiểu Nam đang đứng ở bên cạnh bảo an gấp đến độ giậm chân giậm cẳng. Câu lạc bộ Kim Toàn hạn chế thành viên, không có thẻ hội viên Diệp Xuyên chẳng dễ dàng đi vào đây. Tiểu Nam cũng không rảnh cùng cậu nói chuyện, vội vàng đưa thẻ phòng cho cậu sau đó chạy đi mất. Diệp Xuyên không biết Tiểu Nam đang nghĩ gì, đành phải tự mình vào thang máy lên phòng nghỉ trên lầu chờ. Diệp Xuyên ở trong phòng đợi vài phút, không hiểu tại sao lại có chút bất an. Phòng này là ai thuê? Hắc Lục? Hay Tiểu Nam tự ý thuê? Hay là. . . Diệp Xuyên nhẹ nhàng lắc đầu. Đây không phải là chủ ý của Hắc Lục. Hắc Lục biết cậu tan tâm sẽ về hoa viên Gia Đức, nên không ngủ lại ở bên ngoài. Cho dù uống rượu, đã có trợ lý Tiểu Nam bên cạnh, đưa ông chủ về nhà cũng là chuyện phải làm. Hắc Lục không có ý này, đương nhiên Tiểu Nam cũng sẽ không. Chuyện Hắc Lục và Diệp Xuyên ở chung hẳn là người rõ ràng nhất so với bất cứ ai, hẳn là một người thông minh, tuyệt đối sẽ không cố sống cố chết làm việc không có ý nghĩa này, bởi vì chuyện ngu xuẩn này chỉ tổ thêm rắc rối với Hắc Lục hay Diệp Xuyên mà thôi. Còn nếu là người ngoài. . . Diệp Xuyên hơi đau đầu. Công việc của Hắc Lục cậu không để tâm, người trong công ty ngoại trừ Tiểu Nam cũng chỉ gặp qua Từ Trình, Hắc An và Quý Giác. Diệp Xuyên nghĩ, chẳng lẽ phòng này là Từ Trình thuê, để phòng có khách uống say thì lưu lại nghỉ ngơi? Nếu nói như vậy, sao thẻ phòng lại ở trong tay Tiểu Nam? Đang lúc đầu óc không ngừng trái lo phải nghĩ, thì nghe có tiếng gõ cửa, Diệp Xuyên vội vàng đi ra, cửa vừa mở, một thân hình cao lớn liền áp sát lại. Diệp Xuyên vội vàng đưa tay ra đỡ lấy con mèo say này, nghiêng đầu thì thấy vẻ mặt Tiểu Nam như vừa trút được gánh nặng, trán đầm mồ hôi. Diệp Xuyên ngửi được mùi rượu nồng nặc, nhìn không được oán trách: “Sao lại uống đến như thế này?” “Mọi người hòa nhau ép mà.” Tiểu Nam giúp cậu đỡ Hắc Lục vào phòng, tay thì gấp gấp lau mồ hôi chân đã dẫm chạy ra bên ngoài, vừa chạy đến cửa lại quay trở vào, “Thẻ phòng đâu?” “Trên kệ giày.” Diệp Xuyên cảm thấy khó hiểu. Hắn lấy thẻ phòng để làm gì? “Thẻ phòng tôi cầm đi.” Tiểu Nam thờ dãi, “Cậu đừng suy nghĩ nhiều, ngày mai tôi sẽ giải thích với cậu.” Diệp Xuyên gật gật đầu. Mặc kệ nơi này có chút gì đó kỳ lạ, Tiểu Nam là người mà Hắc Lục tin tưởng. Tiểu Nam tặng cậu một cái hôn gió rồi nhanh như chớp bỏ đi. Diệp Xuyên giúp Hắc Lục cởi áo khoác, hắn say thành cái dạng này tắm rửa là không thể, đành phải vào phòng tắm nhưng một cái khăn nóng đi ra lau mình cho hắn. Khăn ướt vừa phủ lên mặt, Hắc Lục liền mờ mắt, mê man mờ mắt nhìn cậu, “Tiểu Nam đi rồi hả?” “Đi rồi.” Diệp Xuyên tức giận lấy khăn vắt vào mặt hắn một hồi, “Chẳng phải anh hay huênh hoang từ lượng của mình rất tốt ư, sao lại say như này?” Hắc Lục đỡ đầu nở nụ cười, đưa tay kéo cậu đến bên cạnh mình. Thân thể áp sát, Diệp Xuyên lập tức cảm giác được vật cứng dưới thân hắn đang vận sức chờ phát động, không khỏi vừa tức giận lại vừa buồn cười, “Uống rượu mà cũng thành ra như vậy? Bọn anh uống rượu gì vậy? Rượu trắng dương? Hay là. . .” Một tay Hắc Lục ấn sau gáy cậu, tay kia thì vói vào bên trong áo len nhẹ nhàng vuốt ve. Thân thể Diệp Xuyên bị hắn chà xát nóng rực lên, không tự chủ được bắt đầu đáp lại. Hắc Lục uống rượu, bị cậu đè nặng có hơi khó chịu, đơn giản ngồi xuống dựa vào đầu giường, túm hai cái gối chen vào thắt lưng, ôm Diệp Xuyên ở trước ngực không ngừng hôn môi. Diệp Xuyên lúc này cũng đã nhận ra, Hắc Lục không phải say rượu, cảm giác say nhiều lắm cũng chỉ là năm sáu phần, dục hỏa bên trong hai mắt mặc dù dày đặc, thần sắc lại vẫn trấn tĩnh như bình thường. Diệp Xuyên trong lòng ần ần cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Có điều hai tay Hắc Lục đã cởi áo len trên người cậu ra, quả thật Diệp Xuyên cũng không kịp nghĩ thêm gì cả, cậu chẳng thể làm hai việc cùng một lúc. Hắc Lục lấy gel bôi trơn từ tủ đầu giường ra, thờ hờn hèn khuếch trương cho cậu, ngón tay vừa rút ra liền khó dần nổi vội và giúp Diệp Xuyên ngồi xuống. Diệp Xuyên biết lúc này tiền diễn làm không tới, bất quá nhìn ánh mắt Hắc Lục ửng đỏ, hiển nhiên đã nhìn đến thập phần vất vả, đành phải nhân nhượng, hai tay đặt lên vai hắn chậm rãi ngồi xuống. Trán Hắc Lục mồ hôi ướt đầm, không thể đợi Diệp Xuyên thích ứng liền thúc thật mạnh về phía trước. Diệp Xuyên đau đến nỗi suýt hết lên, trước mắt biến thành màu đen. Cùng lúc đó, cái cảm giác không thích hợp cũng trong nháy mắt trở nên sắc nét hẳn lên. Diệp Xuyên mê man mờ mắt ra, thấy gương mặt Hắc Lục đỏ bừng mồ hôi nhễ nhại, ánh mắt so với vừa rồi lại phảng phất như tinh táo hơn một ít. Trong lòng Diệp Xuyên mơ hồ đoán được điều gì đó. Đúng lúc này, thì nghe phía cửa phòng truyền đến một tiếng động nhỏ, hình như là tiếng động của cửa phòng bị người ta đẩy ra. Theo bản năng Diệp Xuyên muốn quay đầu nhìn, thân thể vừa động, một bàn tay Hắc Lục đặt sau gáy kiềm lại, Diệp Xuyên không thể động đậy, dưới thân bị Hắc Lục dùng sức va chạm, nhìn không được rên rỉ ra tiếng. Tuổi của Hắc Lục lớn hơn cậu, thành thực ổn trọng, làm việc cũng không vội vàng nôn nóng. Chuyện giường chiếu của hai người, cho tới bây giờ Hắc Lục đều nhẫn nại làm tiền diễn rất chu đáo, Diệp Xuyên chưa bao giờ gặp qua một Hắc Lục bá đạo như vậy, cường bức thân thể của cậu, không quan tâm liệu mạng đời này. Trong lúc đầu óc không tỉnh táo lại phảng phất thấy được vị Hắc lão đại lần đầu gặp trong trí nhớ, ánh mắt hờ hững, trong lúc giờ tay nhắc chân đều mang theo vẻ âm trầm. Rõ ràng là người quen thuộc đến tận xương tủy, trong phút chốc này, lại khiến cho Diệp Xuyên có cảm giác xa lạ khó nói nên lời. Thân thể trần trụi cao gầy của Hắc Lục mà hữu lực, toàn thân tản ra hơi thở cường hãn của mãnh thú, làm Diệp Xuyên có ảo giác như đang nằm trong vòng vây của mãnh thú. Sự triển miên ôn nhu quen thuộc chợt biến thành khát vọng chinh phục gọn gàng dứt khoát và không thêm che dấu, khó chịu rất nhỏ đã bị chuyển động mãnh liệt kì dị trước đây chưa từng có làm cho tình triều dâng tràn ra toàn thân. Diệp Xuyên bị sự va chạm rất nhanh của hắn kích thích đến tâm mất mớ mớ, hai cánh tay quàng trên đầu vai Hắc Lục cơ hồ hoàn toàn không còn sức lực. Diệp Xuyên chưa từng kinh qua sự kịch liệt như thế này, bị người yêu lấy tư thái chinh phục mạnh mẽ cô chấp công thành chiếm đất, từ thân thể đến linh hồn đều bị vỡ ra thành từng mảnh nhỏ. Diệp Xuyên ôm người yêu của mình, chìm đắm trong khoái cảm cực hạn. Động tác Hắc Lục đột nhiên ngừng một chút, Diệp Xuyên chưa kịp phục hồi lại tinh thần, liền cảm thấy trên người choàng thêm một cái chắn. Thì ra Hắc Lục móc chân dưới chân lên, bao lấy phía dưới của hai người. Diệp Xuyên không rõ xảy ra chuyện gì, khát khao trong thân thể khó nhịn, nhờ vào bờ vai của hắn lắc lắc thân thể, nhưng Hắc Lục lại không nhúc nhích. Thân sắc Diệp Xuyên mê đắm, lại xen chút ỳ ạch khuất mờ mắt ra nhìn, chợt thấy Hắc Lục đang nhìn chăm chăm nơi nào đó phía sau lưng mình, trong mắt mang theo thần sắc cảnh cáo rõ ràng, lạnh như băng. Diệp Xuyên trong lòng hơi kinh hãi, đang định xoay người nhìn, Hắc Lục lại ôm sát sau lưng, rồi giữ nguyên tư thế lúc trước đặt cậu lên trên giường. Dư quang khóe mắt Diệp Xuyên thoáng nhìn ra ngoài cửa phòng nhোáng lên một bóng dáng màu trắng, lại không biết có phải là mình hoa mắt, hay thật sự có người đi vào phòng. Chưa kịp nghiên cứu cẩn thận, Hắc Lục đã kéo hai chân cậu quàng quanh eo lưng mình rồi mạnh mẽ tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72

Lúc Diệp Xuyên tỉnh lại, Hắc Lục vẫn còn nặng nề ngủ, ngay cả Diệp Xuyên xoay người cũng không nhận ra. Lúc trước, chỉ cần Diệp Xuyên ở trong

lông hăn vừa cử động, là lập tức mở mắt. Có lẽ là tại mệt, mà có lẽ không chỉ mệt đơn giản như vậy. Diệp Xuyên nằm nghiêng trên gối tình tứ mi quan sát Hắc Lục. Nhìn ngũ quan, có thể nói là bình thường, các bộ phận trên khuôn mặt này không thể cho là đẹp trai. Lông mày quá rậm, khi hơi nhăn mặt có vẻ thập phần nghiêm khắc. Ngược lại mắt hơi to, bình thường thần sắc luôn có vẻ thần nhiên, ngẫu nhiên nhắm mắt lại sẽ hiện ra một bộ đa mưu túc trí. Mũi thẳng, Diệp Xuyên nghĩ rằng, bộ phận này có thể xem là đẹp nhất trên khuôn mặt hăn. Hai má hơi gầy, cằm vuông. Một khuôn mặt bình thường như vậy, chỉ cần thay đổi ánh mắt liền trở nên hoàn toàn khác biệt. Diệp Xuyên vẫn cảm thấy trong ánh mắt hăn toát ra một vẻ sắc bén của người cường thế, cho dù có bày ra một biểu tình ôn hòa vô hại đối với cả người lẫn vật, đứng ở trước mặt hăn người ta cũng khó mà buông lỏng sự cảnh giác. Lực thu hút không thể giải thích này hấp dẫn được cậu, đương nhiên cũng có thể hấp dẫn người khác. Diệp Xuyên bắt đầu cân nhắc rốt cuộc có nên mua cho hăn mấy cái khẩu trang một năm bốn mùa thay đổi hay không? Hắc Lục trở mình, mơ hồ đưa tay qua sờ soạng bên cạnh. Diệp Xuyên cẩn thận né sang một bên, tay Hắc Lục chỉ đụng được cái gối đầu, lông mi hơi rung động vài cái, triệt để thanh tĩnh lại. Diệp Xuyên nở nụ cười, đưa tay xoa xoa lên mặt hăn, “Tĩnh rồi sao?” Hắc Lục cầm tay cậu đặt vào miệng cắn cắn, hàm hàm hồ hồ hừ một tiếng tỏ vẻ bất mãn, “Mới sáng sớm đã nghịch ngợm rồi.” “Không phải nghịch.” Diệp Xuyên tiện thể nắm úp sấp trên người hăn, “Chỉ quan sát anh thôi.” “Thấy được những gì?” Hắc Lục quàng quanh eo cậu khiến hai người càng thêm thân mật, mắt nhắm lại. “Em phát hiện ra anh thật là xấu xí.” Diệp Xuyên ra vẻ ghét bỏ bóp mũi hăn, rồi lại xoa bóp hai má, “Phải, thực là xấu.” Hắc Lục nhắm mắt lại xoa xoa đầu cậu, “Ừ, Xuyên Nhi của tôi là xinh đẹp nhất.” Diệp Xuyên đối với cách nói này thực chán ghét, “Giả mà xinh đẹp a, đàn ông trưởng thành rồi, nào có ai nói xinh đẹp chứ.” “Nói như thế nào cũng đều là em mà.” Hắc Lục nhìn không được mỉm cười, “Đói bụng chưa? Chinh đồn một chút, đi ăn điểm tâm?” “Anh còn nhớ đây là đâu không?” Diệp Xuyên hừ một tiếng, “Chỉ còn thiếu để cho người ta xem như lợn giống trời chổng bốn vó lên trời đem bán. . .” “Ai là lợn?” Hắc Lục xoay người đem cậu đặt dưới thân cù lét một trận nữa. Diệp Xuyên trái né phải trốn, cười đến không thở nổi, “Là em, ai nha, là em còn không được sao?” Hắc Lục kéo cậu lên, thuận tay vỗ vào mông, “Đi tắm thôi!” Diệp Xuyên thờ hòng học hỏi hăn, “Anh không có gì giải thích với em sao?” “Có gì mà giải thích?” Hắc Lục dựa vào đầu giường đốt cho mình điều thuốc, lười biếng liếc cậu một cái, “Ồ trong nhà hoài không có tình thú. Lâu lâu thay đổi hoàn cảnh điều hòa bầu không khí. . .” “Ah, là vậy à.” Hai mắt Diệp Xuyên đảo vòng vòng, “Vậy ngẫu nhiên trúng thuốc gì đó. . . Cũng là điều hòa bầu không khí hả?” “Đầu có quá quắt như vậy.” Hắc Lục hơi bất đắc dĩ nhìn cậu, “Tiệc rượu tới cuối cùng có vài người trẻ tuổi chạy tới quán bar chơi, từ bên đó mang về mấy ly đồ uống. Tình huống quán bar bên kia chắc em cũng biết mà, tương đối. . . Ừm, tương đối loạn một chút đi, có lẽ là lấy làm này nọ gì đó.” Diệp Xuyên nhìn hăn bằng ánh mắt hoài nghi không thèm che giấu. “Anh mà em còn lo lắng cái gì?” Hắc Lục bắt nần nhéo chóp mũi cậu một hồi, “Anh bao nhiêu tuổi rồi, chẳng lẽ còn có thể giống như mấy tên nhóc chaoi chaoi uống thuốc tìm kích thích?” Diệp Xuyên nghĩ, em không lo lắng gì anh cả, em chỉ không yên lòng mấy tên nhóc chaoi chaoi kia kia. . . “Em rửa mặt trước đi.” Thực rõ ràng Hắc Lục không định nói tiếp đề tài này, “Anh chờ ở nhà ăn, muốn ăn kiểu Tây hay là đồ ăn Trung quốc?” “Em muốn ăn bánh mì nướng giòn và thịt xông khói.” Diệp Xuyên nghĩ nghĩ, “Còn muốn thêm trứng ốp lếp và salad hoa quả.” “Được.” Hắc Lục nhìn theo cậu đi vào phòng tắm, cầm lấy điện thoại muốn gọi cho Tiểu Nam, do dự vài giây lại bỏ vào túi. Chuyện tối qua Diệp Xuyên chắc chắn sẽ đi tìm Tiểu Nam để hỏi rõ ràng. Tuy rằng nói bị người ta hạ được có chút dọa người, nhưng cũng may Tiểu Nam đủ thông minh, làm việc tay chân lưu loát. Không để hăn bị người ta làm ra cái gì thái quá đã vội vàng đưa Diệp Xuyên tới hiện trường cứu trợ kịp thời. Hắc Lục đứng hút thuốc cân nhắc trong chốc lát, cảm thấy chuyện này có che giấu cũng không cần thiết, dọa nhóc nhà mình một chút cũng có sao đâu? Cho em ấy biết bên cạnh hai người đều tồn tại nguyên nhân bất an nào đó, đối với Diệp Xuyên mà nói cũng là một loại nhắc nhở trá hình. Hắc Lục nghĩ, nếu em ấy đã muốn biết, vậy để cho em ấy biết là được rồi. Diệp Xuyên bị ép buộc một đêm, khởi động có vẻ chậm. Hai người vội vàng ăn điểm tâm, Hắc Lục tự mình đưa cậu đến trước cửa Đức Ngôn, không khéo là vừa lúc gặp Từ Mạc Ngôn, Diệp Xuyên nhanh như chớp chạy mất, Hắc Lục không thể tránh bị Từ Mạc Ngôn độc miệng kia châm chọc khiêu khích một hồi. Diệp Xuyên ở Đức Ngôn xem như là nhân viên ngoài biên chế, việc cố định thì không có, việc linh tinh vụn vặt thì rất nhiều. Đầu tiên là giúp Từ Mạc Ngôn ghi chép, cùng Lưu Đức Bồi chạy đến tòa án, sau khi trở về lại bị Khương Lan phái đến phòng tư liệu giúp Tiền Hồng nhập tư liệu. Lúc này Diệp Xuyên mới phát hiện mấy tháng trước án lý hôn mà lần đầu tiên cậu học làm ghi chép tòa đã phán xử rồi. Diệp Xuyên chắc lưỡi, “Đã phán rồi sao? Người phụ nữ kia không phải nói chồng cô ấy mời luật sư rất lợi hại sao?” “Cậu nói cái đám Tùng Sơn kia ấy hả?” Tiền Hồng khinh thường, “Lợi hại cũng phải xem so với ai kia, cùng người bình thường thì lợi hại thật, sao có đủ trình độ để so với lão Lưu và lão Từ, đúng không?” Diệp Xuyên tò mò, “Rốt cuộc phán như thế nào? Em nhớ rõ người đàn ông kia có viết cho vợ mình một điều khoản xem như giấy ghi nợ, nhưng sau đó ông chồng trở mặt không thừa nhận.” “Công ty Tùng Sơn người ta nói, là hai bên đã đạt được thỏa thuận được ghi bằng văn bản trước khi ly hôn, nhưng vào lúc chính thức ly hôn thủ tục đã được thay đổi, quy định mới không có vấn đề bồi thường.” Tiền Hồng nhắc nhở Diệp Xuyên, “Nghe có hiểu được không? Bọn họ một mực chắc chắn vấn đề bồi thường giữa hai bên ở thời điểm cuối cùng đã không còn, nội dung được pháp luật công nhận không bao gồm vấn đề bồi thường, bởi vậy họ đề nghị bác bỏ đơn kiện của nguyên đơn.” Diệp Xuyên nghe xong hiểu được đại khái, “Nói đúng ra là, khi hai người làm thủ tục ly hôn, người vợ không đưa ra văn kiện, người của công ty Tùng Sơn cho rằng hai vợ chồng đã bỏ hiệp nghị này?” “Lòng dạ thật hiểm độc, đúng không?” Tiền Hồng bĩu môi, “Đã bỏ vợ rồi, còn hăm hại người ta chuyện bồi thường. Thực không phải là người mà. Tùng Sơn không có mắt nhìn, cũng không nhìn xem là tranh cãi với ai, làm cho tới sao? Lão Từ lão Lưu của chúng ta chỉ cần một người ra tay, bọn họ có người nào đầu lại chứ.” “Tòa án phán như thế nào?” Diệp Xuyên bỗng nhiên nhớ tới Từ Mạc Ngôn từng nói mình và Lưu Đức Bồi đều là vua cãi, nhìn không được hơi buồn cười. “Có thỏa thuận a.” Tiền Hồng mở to hai mắt nhìn, “Sự thật rõ ràng, chứng cứ đầy đủ. Tòa án cho rằng nguyên cáo đã chứng minh quan hệ nợ nần, nguyên cáo có thể yêu cầu bị cáo trả nợ bất cứ lúc nào. Bởi vậy nguyên đơn kiện bị đơn không trả nợ là chính đáng, yêu cầu tòa án hỗ trợ thi hành án.” Tiền Hồng mới là luật sư thực tập mà nói đến án kiện rất lưu loát rõ ràng hợp lý, trong lòng Diệp Xuyên không khỏi có chút hâm mộ. Vợ bạn rộn đem tư liệu có liên quan đến án kiện tổng hợp, niêm phong, để vào tủ tư liệu khóa lại. Diệp Xuyên vừa nhẹ nhàng thở ra, thì điện thoại trong túi liền vang lên. Diệp Xuyên liếc mắt nhìn tên trên màn hình, cầm điện thoại lon ton chạy lên sân thượng. Điện thoại là của Tiểu Nam gọi tới, vừa mở miệng chính là giọng điệu oán phụ, “Tiểu Xuyên, nhớ tôi không?” “Nhớ sao không.” Diệp Xuyên không chớp mắt lấy một cái, “Nhớ tới nỗi cả đêm ngủ không ngon.” Tiểu Nam cười rất thô bỉ, “Ngủ không ngon chắc không có quan hệ gì với tôi đâu nhỉ?” “Im miệng.” Diệp Xuyên khinh thường, “Bộ anh coi thường tôi nhân dân không có việc gì làm, chỉ chờ anh để nói chuyện phiếm hả?” Tiểu Nam oán giận, “Kỳ thật tôi cũng không biết nên bắt đầu từ đâu. . .” “Nói từ đâu.” “Từ đâu a.” Tiểu Nam cân nhắc hồi lâu, “Tôi nhớ đến đâu thì nói đến đó, cậu đừng ngắt lời nhé.” “Được.” Diệp Xuyên thoáng khoai đáp ứng. “Lúc đầu chỉ là ăn cơm thôi, sau đó mọi người đều thương lượng, người mới người cũ trong công ty đều nhất tề đi lên kính rượu giống như ong vỡ tổ vậy, lão đại chạy không được. Điềm chết người là bọn họ trộn lẫn nhiều loại, rượu trắng rượu đỏ, còn có người xuống dưới quán bar đem lên rượu cocktail. Loạn thất bát tao gì cũng rót hết, lão đại thấy có gì đó không thích hợp.” Tiểu Nam bổ sung: “Khi đó lão đại đã uống không ít rồi.” Diệp Xuyên ừ một tiếng, ý bảo hăn tiếp tục. “Sau đó trợ lý của lão Từ liền đưa cho tôi một cái thẻ phòng, nói là do lão Từ thuê, lão đại uống quá nhiều nên ngủ lại một đêm.” “Lão Từ?” Diệp Xuyên hỏi lại, “Từ Trình?” “Ừ, trợ lý nói là trước đó lão Từ thuê phòng.” Tiểu Nam nói: “Nhưng lúc ấy không tìm ra lão Từ, tôi cảm thấy phòng có chút lo lắng, liền tìm bạn học hỏi thăm tình hình. . . Bạn học của tôi là quản lý phòng ở Kim Toàn. Cậu cũng biết, nhân viên mà, cho dù việc không phải do mình quản lý, cũng biết nhiều hơn so với người ngoài chúng ta. Cô ấy sau khi nghe ngóng giùm tôi đã hỏi thăm ra một chuyện khác.” Diệp Xuyên không tự chủ được tâm tình theo lời hăn nói mà phập phồng. “Phòng trọ ở Kim Toàn bình thường có hai thẻ mở cửa, mà phòng này hai cái thẻ đều được người ta lấy đi hết. Cậu đoán thử xem người cầm cái thẻ kia là ai?” Diệp Xuyên muốn nói điên, “Anh cho là mình đang kể chuyện trong sách hả? Còn dừng lại nữa.” “Được, được rồi, đừng nổi bão.” Tiểu Nam vội vàng nói: “Cái thẻ kia nằm trong tay một MB. Cậu hiểu chưa?” “Có người muốn gọi MB để lấy lòng Hắc ca?” “Cậu tên nhóc này thật đơn thuần.” Tiểu Nam cười nhạo, “Kỳ thật ngay từ đầu tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng mà sau đó tôi cùng MB kia tán gẫu, mới phát hiện ra tên này căn bản chỉ là ngây trang. Ai nha, tôi nói cho cậu nghe, trình tự câu chuyện là như này: Hắc ca uống rượu cảm thấy không thích hợp, liền bảo tôi

kêu cậu đến. Trong khoảng thời gian cậu chưa tới tôi sợ có người cầm thẻ trong tay MB kia đi vào phòng, cho nên bỏ tiền lấy thẻ phòng trong tay MB. Nghe hiểu được không?” Nghe thì hiểu đó, nhưng mà trong lòng Diệp Xuyên vẫn mơ hồ, chỉ có thể nhẫn nại nghe hần nói tiếp. “Sau đó cậu đến, thẻ tôi đưa cho cậu chính là của MB kia. Sau đó tôi đỡ Hắc ca lên, lại đem thẻ trả cho MB kia. Cái thẻ của Hắc ca vẫn giữ lại. Tôi đây đã hiểu chưa?” Lúc này Diệp Xuyên thật đã hiểu, “Anh trả thẻ lại là muốn tạo điều kiện cho chúng tôi có cơ hội chơi 3P?” “Tiểu Xuyên, cái này cậu cũng không thể trách tôi.” Tiểu Nam bị cậu kích thích nên gan đâu, “Hắc ca nói: Thẻ phòng đương nhiên trả lại cho tên kia, tại sao vậy? Nếu không trả lại thì sao biết được là ai ở sau lưng làm ra chuyện này đây? Cậu nghĩ coi tôi chỉ là một trợ lý nhỏ nhỏ, đương nhiên là thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, nhưng mà đây là lão đại lên tiếng a. . .” Diệp Xuyên nhớ tới ánh mắt Hắc Lục lạnh như băng khi ngoài cửa phòng thoáng qua một bóng áo trắng, trong lòng bỗng nhiên có khó chịu, “Kỳ thật anh ấy cái gì cũng biết hết?” “Có thể nói như vậy, Tiểu Xuyên, tôi cũng phải xin lỗi cậu.” Ngờ khi của Tiểu Nam mềm mại, “Tôi cũng đã suy nghĩ qua, có người chính là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Dù giải thích thế nào hần cũng không chịu nghe, nếu cậu cho hần một cảnh cáo, cho hần biết dù có ép buộc đến thế nào đều không thể gây nên cơn sóng thì hần mới có thể hết hy vọng. Lại nói về chuyện tối qua, tôi có thể đem lão đại về nhà cũng là biện pháp tốt, mà biện pháp thủ thẻ phòng cũng vậy thôi. Nhưng nếu là như vậy vẫn xem như trốn tránh, không chịu nhìn thẳng vào vấn đề, thật sự là biện pháp tối ưu sao? Có người như vậy đây, cậu càng trốn hần, thì hần lại càng muốn áp sát.” Trong lòng Diệp Xuyên có chút khó chịu. Không phải cảm thấy mình bị lợi dụng, mà là có người thật sự ở trên người Hắc Lục đánh chủ ý như vậy. Vạn nhất mình không chạy tới kịp. . . Vạn nhất lúc mình chạy tới hai người đều đã vào phòng, lấy tình huống của Hắc Lục vào lúc đó, sau đó sẽ phát sinh chuyện gì, Diệp Xuyên thật đúng là không dám nghĩ tới. Trong lòng Diệp Xuyên càng khó chịu hơn. Hắc Lục luôn luôn bảo vệ mình, nhưng khi hần cần sự bảo hộ, chính mình lại vô dụng như vậy, vấn đề giải quyết xong mới biết được rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra. . . “Tiểu Xuyên? Tiểu Xuyên?” Điện thoại đột nhiên không có thanh âm, Tiểu Nam trong lòng cảm thấy bất an, “Cậu nghe anh trai một câu khuyên, chuyện này đừng nên trách lão đại. . .” “Tôi không trách anh ấy.” Diệp Xuyên dựa vào lan can thờ dài, “Tôi chỉ đang suy nghĩ, tôi như vậy, làm sao có thể bảo hộ được anh ấy.” Tiểu Nam nhất thời bị cảm động. Bên cạnh Hắc ca người qua lại không ít, đều là mang theo đủ loại mục đích muốn từ nơi hần tính kế hay kiếm lợi lộc gì đó, cho tới bây giờ Tiểu Nam chưa thấy có ai muốn bảo vệ hần. Hai câu nói này làm cho trong lòng hần tự nhiên sinh ra vài phần cảm khái, “Nghe anh trai đi, cậu đừng suy nghĩ nhiều, chuyện này tạm thời xem như là qua rồi. Bất quá, bên cạnh hai người cũng không phải lúc nào cũng thái bình, phải để ý mọi lúc mọi nơi đấy.” “Được” Diệp Xuyên cúi đầu đáp, “Tôi biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Diệp Xuyên biết công ty của Diệp Thời Phi xảy ra vấn đề là thời điểm sau khai giảng. Diệp Thời Tranh nói qua điện thoại có vẻ mập mờ, Diệp Xuyên cũng không biết anh ấy có ý giấu diếm hay là mình không hiểu rõ ràng, ngược lại đến hỏi Hắc Lục, hần lại nói sau lưng công ty Lý Nghiệp có cây đại thụ Lý gia, người bình thường ai rảnh mà đánh chủ ý vào nó? Nếu có gặp chuyện không may thì cũng là bên trong nội bộ, cậu không cần nhọc lòng. Diệp Xuyên cũng đâu phải nhàn rỗi không có việc gì làm rồi đi lo chuyện thiên hạ, mà là nghe Diệp Thời Tranh nói bởi vì Diệp Thời Phi gặp chuyện không có tâm trạng làm ăn cho nên Lý gia mới có thể cái người vào, cậu bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước, cũng có một khoảng thời gian công ty của Lý Hành Tung và Diệp Thời Phi làm ăn không được trôi chảy. Nguyên nhân đương nhiên Diệp Xuyên không biết, bởi vì Lý Hành Tung rất ghét cậu hỏi hần về việc của công ty, Diệp Xuyên chỉ nhớ rõ giai đoạn đó mặt mày Lý Hành Tung luôn âm trầm, khuya khoắt còn đứng ở ban công hút thuốc, di động cầm trong tay cứ mở tới mở lui nhưng lại không chịu chủ động gọi điện thoại. Hần không ngủ, đương nhiên Diệp Xuyên cũng không thể, trơ mắt nhìn người mình yêu vì một người đàn ông khác tiêu tụy hốc hác, mà trong lòng lại chẳng biết làm sao. Sau đó hòa hảo lại như thế nào Diệp Xuyên cũng không biết, chỉ nhớ rõ Lý Hành Tung lại bắt đầu mặt mày hớn hơ, đêm không về nhà ngủ. Mà mình vẫn như cũ đứng ở vị trí người quan sát, lòng tràn đầy thất vọng. Diệp Xuyên lại nghĩ tới kiếp này, thật sự là cậu không thể diễn tả thành lời những may mắn mà cậu được nhận trong cuộc sống thứ hai này. Cậu có thể gọi điện thoại cho người mình yêu bất cứ lúc nào, không cần lo lắng xem người kia hôm nay có về nhà hay không, hần sẽ qua đêm ở đâu, có nghĩ đến việc gọi điện thoại cho cậu hay không. . . sự lo âu hoang hốt đối lập với thực tại tốt đẹp này, khiến Diệp Xuyên không ngừng hoài nghi về những gì mình gọi là kiếp trước. Cái cảm giác nhẫn nại đó, mỗi ngày gần như là sống trong vô vọng, cậu thực sự đã trải qua sao? Diệp Xuyên nhìn màn hình di động lóe lên ba chữ “Lý Hành Tung”, sau khi trầm tư thật lâu, liền tắt đi. Khúc mắc giữa Lý Hành Tung và Diệp Thời Phi quá sâu, cho dù dùng thân phận gì, cậu cũng không nghĩ khuấy động nó lên. Bằng quan hệ của Diệp Xuyên và Diệp Thời Phi, cho dù Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung không phải là người yêu, thì tốt hơn hết là cậu phải giữ một khoảng cách nhất định với Lý Hành Tung. Diệp Xuyên hơi do dự không biết có nên cho số điện thoại của Lý Hành Tung vào sổ đen hay không, cuối cùng vẫn quyết định cứ để thuận theo tự nhiên đi. Dù sao người này cũng coi như thức thời, khi cậu lên lớp sẽ không gọi điện thoại đến, về phần thời gian rảnh, cứ để chế độ im lặng, mặc kệ cho nó rung tới lúc tắt thì thôi. Nếu cho vào sổ đen, không chừng Lý Hành Tung lại mua sim mới đến giày vò nữa thì khổ. Hần là nên làm theo cách đơn giản nhất thì tốt hơn. Qua kì nghỉ đông, bốn người trong ký túc xá đều có một ít thay đổi. Ngày báo danh La Kiện đến trường lượn qua một vòng rồi không thấy bóng dáng đâu nữa. Đàm Lâm bắt đầu hẹn hò với hoa khôi của khoa kĩ thuật, người có việc vui tinh thần hớn hơ, thấy ai cũng trưng ra vẻ mặt xuân sắc. Diệp Xuyên thì bắt đầu thường xuyên chạy đến hoa viên Gia Đức qua đêm, ngược lại người chẳng khác gì rồng thần thấy đâu không thấy đuôi như Triệu Hải Đông lại hơi khác thường, cứ ở lì trong ký túc xá. Diệp Xuyên không muốn ở trong trường cũng là có ý muốn tránh mặt người khác. Chuyện mình sống trong ký túc xá cũng không phải bí mật, Lý Hành Tung, Diệp Thời Phi muốn tìm là rất dễ dàng, huống chi Diệp Xuyên vẫn còn giấu Đào Âm nơi ở hiện nay của Nghiêm Hàn, vạn nhất Đào Âm tới tìm cậu, cho dù Diệp Xuyên không nói, nhưng có lẽ cũng cảm thấy xấu hổ. Tuy rằng cố ý trốn tránh, nhưng thỉnh thoảng vẫn tình cờ gặp nhau ở căn tin hoặc thư viện. Diệp Xuyên nhìn từ xa, cảm thấy bộ dáng nhỏ nhắn của Đào Âm tuy rằng không thay đổi mấy, nhưng là khí chất cả người lại hoàn toàn khác trước. Có lẽ là hơi gầy đi, hoặc có lẽ là cao thêm một chút, vẻ mặt của một thiếu niên vô ưu vô lo trước kia đã biến mất, thần sắc nhiều hơn vài phần trầm mặc ít lời, cũng không giống như trước kia trên mặt luôn mang theo nụ cười. Một Đào Âm như vậy, Diệp Xuyên cho dù có muốn an ủi vài câu cũng không biết nên nói như thế nào. Tuy rằng Đào Âm tuổi còn nhỏ, nhưng những chuyện mà cậu ta làm ai biết cũng thấy quá quái. Nói khách quan thì, Diệp Xuyên cảm thấy cậu ta đơn giản là tự làm tự chịu. Bất quá quan hệ giữa cậu và Đào Âm còn chưa thân thiết đến độ có thể nói thẳng thắn, Diệp Xuyên lại không muốn làm việc trái lòng mình là đi thân cận với cậu ta, nghĩ nát nước rồi thấy cũng chỉ có thể trốn tránh là hay nhất. Có lẽ một ngày nào đó Đào Âm tự mình suy nghĩ cân nhắc tất cả mọi chuyện, sẽ chủ động đến tìm cậu thôi. Diệp Xuyên đối với việc này cũng không ôm hy vọng gì. Cậu thực hoài nghi một cậu nhóc được chiều hư như Đào Âm vậy sau khi xảy ra chuyện còn có thể nghĩ đến việc tự mình suy xét lại hay không. Nghiêm Hàn cự tuyệt thậm chí trốn chạy đối với cậu ta mà nói là một đá kích rất lớn, nhưng. . . sợ là cũng chỉ vậy mà thôi. Tựa như Hắc Lục nói: Quá trình trưởng thành vẫn là phải từng bước một,

không thể đem thịt bò tơ lập tức chiên khét được. Diệp Xuyên hít thật sâu, rất hứng thú cảm cả mùi hương về phía căn tin. Đàm Lâm nói khu vực đồ ăn nhẹ vừa thay đổi đầu bếp, mấy ngày nay cậu vẫn muốn đi nếm thử. Phương Bắc tuy rằng lạnh lẽo, nhưng cũng đã qua tháng ba tương đối ẩm áp. Diệp Xuyên đi trong sân trường vào đầu xuân, ánh nắng tươi sáng, gió nhẹ hiu hiu, mỗi một tế bào trong toàn thân đều thoải mái vô cùng. Rốt cuộc tâm hồn vẫn già hơn dáng vẻ bên ngoài, và hiểu được cuộc sống của mình hơn bao giờ hết. Cho dù chuyện của Diệp Thời Phi và Lý Hành Tung có chút ảnh hưởng đến mình, hay bên cạnh Hắc Lục có một số người kì lạ, nhưng trong cuộc sống của mình ngày càng thêm nhiều chuyện vui vẻ. Huống chi sau khi có Hắc Lục, quan hệ của mình và Diệp gia ngược lại gần gũi thân thiết hơn nhiều, nếu là ở kiếp trước, căn bản là chỉ nghĩ thôi cũng không dám nữa là. Ngày hôm qua Tiểu Nam gọi điện thoại cho cậu, nói biệt thự ở Doanh Thủy Loan đã xong tầng một, thảm thực vật xanh quanh hồ cũng được chăm sóc rất tốt, kêu cậu có thời gian thì đi xem. Diệp Xuyên cân nhắc, lần này nhất định phải kéo Thiệu Khải cùng đi. Thằng nhóc này từ lúc biết mình mua nhà, cứ nhắc tới hoài. Điều mà Diệp Xuyên không ngờ tới là, ngày đó đi xem nhà Hắc Nhất Bằng cũng có mặt. Ở hoa viên Gia Đức Diệp Xuyên cũng gặp mặt cậu ta vài lần, Hắc Nhất Bằng tuy rằng không còn khiêu khích, nhưng thái độ đối với Diệp Xuyên trước sau vẫn rất lạnh nhạt. Điều này làm cho Hắc Lục cảm thấy bối rối, Diệp Xuyên lại thấy đó là một hiện tượng tốt, chứng minh rằng trong cảm nhận của em trai Hắc Lục có vị trí không ai có thể sánh được. Hắc Nhất Bằng đối với quan hệ của cậu và Hắc Lục trước nay vẫn canh cánh trong lòng. Diệp Xuyên biết đề một thằng nam chấp nhận loại chuyện này thật không dễ dàng, Hắc Nhất Bằng này cũng không phải người xấu, tuy rằng nhìn mình không vừa mắt, nhưng cho đến giờ cũng không làm gì quá trốn sau lưng. Giai đoạn trước mắt này, thái độ như vậy là đủ rồi, cậu cũng không gấp. Muốn chiếm được tình cảm của người khác cũng cần có thời gian, tình bạn là phải chậm rãi bồi đắp. Làm cho Diệp Xuyên có cảm giác khác thường chính là thái độ của Hắc Nhất Bằng. Trước đây khi thấy cậu, Hắc Nhất Bằng luôn hồ hững, ngẫu nhiên thấy cậu và Hắc Lục có hành động thân thiết còn có vẻ không vui. Nhưng mà hôm nay, Hắc Nhất Bằng đối với chuyện hai người nắm tay làm như không thấy. Diệp Xuyên cân nhắc, tên này lại định làm chuyện gì mới đây? Khu biệt thự Nhất kì ở Doanh Thủy Loan đã xong phần thô, đứng ở bên ngoài có thể thấy được kết cấu của các căn phòng. Diệp Xuyên đội nón bảo hộ, rạo rức ghé vào cửa sổ ngắm nhìn xung quanh, nhìn không được lấy cánh tay chọt chọt Thiệu Khải, “Đẹp chứ hả, không tồi chút nào đúng không?” Thiệu Khải về mặt hàm mộ, “Đâu chỉ không tồi, mà phải nói là rất đẹp.” Diệp Xuyên cười ngây ngô, “Mình sẽ cho làm một cái giàn, để trồng nho, phía dưới thì bày bàn đánh mát chược.” “Lại làm một hồ nuôi cá nữa.” Thiệu Khải tức giận liếc mắt một cái, “Cậu cho là mình đang dưỡng lão đó hả?” “Có gì không tốt?” Diệp Xuyên không cho là đúng đáp trả, “Ai quy định chỉ có dưỡng lão mới được nuôi cá? Tở chẳng những nuôi cá, còn muốn thả cá có thể ăn được, lúc trong nhà không có đồ ăn thuận tay mò một lát là có thể cho vô nồi. . .” Thiệu Khải liếm liếm môi, “Vậy nuôi cá Hoàng Hoa đi, tớ thích ăn loại này nhất.” “Ngu ngốc.” Diệp Xuyên mắng, “Hoàng Hoa là cá biển mà.” Hai người thì thầm nói chuyện trong chốc lát, vừa quay đầu lại thì thấy Hắc Nhất Bằng đang đứng cạnh Hắc Lục nhìn với vẻ trông mong, nét mặt muốn nói lại thôi. Diệp Xuyên nhỏ giọng hỏi Thiệu Khải, “Tên nhóc này lại tính làm cái gì đây?” Thiệu Khải lắc đầu, “Hình như là trong nhà cậu ấy xảy ra chuyện.” Diệp Xuyên nhất thời cảnh giác. Trong nhà gặp chuyện không may sao? Là ai gặp chuyện không may nhỉ? Hắc Nhất Bằng thì đứng ở đây rồi, vậy người nọ là cha của cậu ấy? Hay là mẹ? Hắc Nhất Bằng đang tìm Hắc Lục xin giúp đỡ sao? Về mặt Hắc Lục vẫn là thần sắc hồ hững như cũ, thật giống như cho dù Hắc Nhất Bằng có nói ra cái gì, hắn cũng không định nghe. Mà biểu tình của Hắc Nhất Bằng thì lộ ra vài phần gấp gáp lo âu. Diệp Xuyên nghĩ nghĩ, cảm thấy mình vẫn không nên phát biểu ý kiến gì, coi như giữ tư cách của người đứng xem thôi. Com trưa ăn ở một quán món cay Tứ Xuyên gần trường của Thiệu Khải và Hắc Nhất Bằng. Thiệu Khải nói mọi người trong trường bọn họ đều biết đến quán này hương vị chính tông nhất, lúc gọi món ăn mang bộ dáng thềm cháy nước dãi thật là mắt mướt. Mà Hắc Nhất Bằng lại ăn chẳng biết ngon lành gì. Diệp Xuyên âm thầm cân nhắc, bộ dáng của hắn như này còn có thể nhìn được bao lâu nữa? Có đến năm phút không? Hắc Nhất Bằng nhẹ ho khan một tiếng, “Anh, kỳ thật em có chuyện tìm anh.” Diệp Xuyên thầm nói: Thì ra định lực không tốt như mình đoán. Hắc Lục ừ một tiếng, về mặt không hề gọn sóng. Hắn càng trấn định, Hắc Nhất Bằng lại càng nôn nóng, “Anh à, em biết là anh hận ông ấy. Nhưng bây giờ ông ấy là bệnh nhân, mỗi ngày nằm ở trên giường đau đến chết đi sống lại. . .” Quả tim Diệp Xuyên khẽ nảy lên, theo bản năng quay đầu nhìn Hắc Lục. Hắc Lục đang nhìn em trai của mình, biểu tình mang theo vài phần trào phúng, “Hắn đã đem anh đi gán nợ. Giờ hắn sống hay chết có liên quan gì tới anh?” Hắc Nhất Bằng nói không ra lời, đôi mắt lại hơi hơi đỏ. Không khí trên bàn com rồi đột nhiên lắng xuống. Hắc Nhất Bằng cúi đầu, từng giọt nước mắt rơi xuống, ở trên mặt bàn tròn bóng như gương có những giọt nước li ti bắn ra, “Em biết ông ấy có lỗi với anh, nhưng mà. . .” Diệp Xuyên ở dưới gầm bàn đập hân một cước. Hắc Nhất Bằng đột nhiên ngẩng đầu, tròn mắt nhìn về phía Diệp Xuyên. Diệp Xuyên nhìn hai mắt đỏ hồng của hắn, bỗng nhiên cảm thấy không đành lòng. Diệp Xuyên nhẹ ho khan hai tiếng, đang định nói chuyện thì thấy Hắc Lục tức giận trừng mắt nhìn mình. Diệp Xuyên khẽ cười, “Ai nha, hai người cũng thật là. Em trai mượn tiền của anh mình thôi mà, cũng đâu phải chuyện gì lớn. Anh lên mặt làm gì chứ?” Biểu tình của Hắc Nhất Bằng cứng đờ, thần sắc bỗng trở nên phức tạp hẳn lên.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74

Đem tiền cho em trai vay và đưa tiền cho cha dựng chữa bệnh, nếu không truy tới cùng, thì có thể nói là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Hắc Lục không thể thuyết phục bản thân mình giúp đỡ con người đã đẩy mình vào vực thẳm, nhưng nếu chỉ là em trai tìm đến để vay tiền, thì hẳn lại hoàn toàn không ngại. Hắc Nhất Bằng vẫn còn là sinh viên, làm anh trai hẳn có cho em mình một chút tiền tiêu vặt cũng không phải là chuyện ghê gớm. Về phần Hắc Nhất Bằng tiêu xài như thế nào món tiền này. . . cũng đâu quan hệ gì tới mình? Hắc Lục biết Diệp Xuyên nói “Em trai tìm anh vay tiền” chính là một cách nói lừa mình dối người. Nhưng nếu không nói như vậy, chuyện liền đi vào ngõ cụt. Bình tĩnh mà xem xét, hẳn cũng không muốn mất đi Hắc Nhất Bằng, cũng không nghĩ bởi vì mình khoanh tay đứng nhìn mà làm cho Hắc Nhất Bằng cảm thấy thất vọng. Hắn biết ngoại trừ tìm đến mình, Hắc Nhất Bằng cũng đã cùng đường rồi. Giờ phút này hẳn chính là cái phao duy nhất mà Hắc Nhất Bằng có thể bám vào, cũng là chỗ dựa cuối cùng. Hắc Lục không đành lòng cắt đứt tia hy vọng mỏng manh cuối cùng này trong lòng nó. Tư vị cùng đường chính mình cũng từng trải qua, hẳn cũng không muốn đem Hắc Nhất Bằng ném vào vạc dầu sôi này mà dày vò một lần. Trong bầu không khí trầm mặc kì lạ đó, người phục vụ đẩy xe thức ăn tới. Cá hấp, gà xào cay, đậu hũ ma bà, thịt xào lăn. . . Đều là món mà Hắc Nhất Bằng thích ăn. Hắc Lục bỗng nhiên nhớ tới trước đây Hắc Nhất Bằng thích ăn tiêu, mỗi lần đều ăn đến miệng mồm đỏ bừng, vừa xuyết xoa lại vừa tiếp tục nhai hạt tiêu. . . Hắc Lục âm thầm thở dài, nắm tay Diệp Xuyên bóp nhẹ một cái, “Em nói đúng, là tôi suy nghĩ nhiều rồi.” Diệp Xuyên nhẹ nhàng thở ra, trên mặt tràn đầy nét tươi cười. Hắc Nhất Bằng cúi đầu, nước mắt không kèm được tuôn rơi. Thiệu Khải ngồi ở bên cạnh, trong tay nắm chặt đôi đũa, về mặt khó xử. Còn đồ ăn này, rốt cuộc là có định ăn không đây? Chừng nào mới được ăn a? Diệp Xuyên nén cười gấp cho hắn vài miếng thịt xào, “Ăn đi, ăn đi, để nguội sẽ không ngon nữa.” Nói xong còn dùng ánh mắt ra ám hiệu cho Thiệu Khải: Cậu không thể giành ăn với Hắc Nhất Bằng được đâu, mau xuống tay đi thôi. Thiệu Khải ngầm hiểu, cùng với Diệp Xuyên hai người

lần phiên vườn tay gấp đồ ăn. Ăn như gió cuốn mây tan, đợi cho Hắc Nhất Bằng phục hồi lại tinh thần, đĩa cá hấp bên trong cũng chỉ còn lại một đồng giá đồ đậu phụ. Chút ít tình cảm Hắc Nhất Bằng mới vừa nảy sinh đối với Diệp Xuyên nhất thời tan thành mây khói. Thiệu Khải thì miệng mồm đầy dầu mỡ, Hắc Lục nhìn Hắc Nhất Bằng giống như con nít bị bắt nạt hướng về phía Diệp Xuyên tròn mắt, cũng không khỏi bật cười. Quên đi, quên đi. Hắc Lục ở trong lòng tự an ủi mình: nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ? Chẳng lẽ Hắc Nhất Bằng không rơi lệ, Diệp Xuyên không lên tiếng hoà giải, mình thật có thể đành lòng thấy chết mà không cứu sao? Cho đến bây giờ cho dù trong lòng vẫn còn hận thù đối với người kia, nhưng mà thật sự hận đến nỗi muốn hấn ta chết sao? Hắc Lục không muốn để cho Diệp Xuyên nghĩ rằng mình đã tàn nhẫn đến nhường này. Hấn là người thông minh, mà người thông minh tuyệt đối sẽ không để cho cái loại hận thù hư vô này phá đi hạnh phúc thật sự trước mắt. Câu châm ngôn kia nói như thế nào nhỉ? Bỏ qua cho người khác, cũng chính là tự buông tha cho mình. Hắc Lục nghĩ, bất quá chỉ là một ít tiền mà thôi. Hồ gia từng vỗ vai của mình nói một câu thâm thúy rất có đạo lý: Trên đời này, phàm là chuyện có thể dùng tiền để giải quyết, thì không nên né tránh. Hắc Lục rút cuộc xử lý chuyện của Hắc Nhất Bằng như thế nào, Diệp Xuyên không hỏi thêm nữa. Bởi vì ngày đính hôn của Diệp Thời Tranh đã xác định rồi, Diệp gia từ trên xuống dưới đều bận rộn hấn lên. Tuy rằng mới chỉ là đính hôn, nhưng Diệp Thời Tranh là con trưởng của Diệp gia, cũng là việc vui đầu tiên của Diệp gia, đối phương lại là con nhà có uy tín và danh tiếng ở B thị, đương nhiên Diệp gia không dám sơ suất. Tiệc đính hôn được tổ chức ở trung tâm của khách sạn Crown, ngày đó, Diệp gia bao trọn phòng tiệc lớn nhất dưới lầu ba. Crown được xem như khách sạn mở đầu tiên ở khu Đông, quy mô cũng không quá lớn, so với rất nhiều khách sạn lớn nhỏ mới mở ra sau này mặc dù có hơi lỗi thời, nhưng đối với những người con của B thị mà nói, Crown yên tĩnh luôn mang theo nét cổ kính của hoàng tộc, là một nơi để thể hiện địa vị không thể thay thế. Đương nhiên, những người dân ngoại tỉnh như Diệp gia thì không hiểu rõ lắm về khách sạn Crown trong lịch sử của B thị. Lựa chọn đãi khách ở đây là ý của nhà gái. Diệp gia đối với cuộc hôn nhân này vô cùng hài lòng, chuyện này xem như việc nhỏ không đáng kể đương nhiên là nhiệt tình đáp ứng. Thời gian rảnh của Diệp Xuyên cơ hồ đều dành giúp Diệp Ninh Đức đăng ký danh sách khách mời hoặc là bố trí hội trường và rất nhiều việc linh tinh khác, bị một đồng chuyện vụn vặt vậy khiến cho cậu muốn điên đầu, bận rộn suốt cho đến buổi tối trước hôm đính hôn mới xem như được nhẹ nhàng thở phào. Sáng sớm hôm sau, Diệp Thời Tranh dẫn mọi người đến Trần gia đón nữ nhân vật chính, Diệp Xuyên đi theo vợ chồng Diệp Ninh Đức tới Crown trước để chuẩn bị những việc cuối cùng. Hắc Lục bởi vì thân phận đặc thù, cũng đi theo Diệp Xuyên lại đây. Hai người đều mặc lễ phục. Hắc Lục mặc lễ phục màu đen, trước ngực cài hoa màu tím, Diệp Xuyên mặc lễ phục màu trắng, bên trong phối với áo somi màu tím. Hai người đứng chung một chỗ có vẻ đẹp trai khác thường. Hắc Lục nhìn bốn phía xung quanh, Diệp Ninh Đức đang đứng bên cửa sổ cùng MC thảo luận chi tiết, Kiều Mẫn và vài phu nhân khuê các thì tụ tập ở bên cạnh bồn hoa tíu tít tán chuyện, mấy người phụ nữ đều ăn mặc phục trang đẹp đẽ, Kiều Mẫn còn có ý thay đổi kiểu tóc theo một mới. Trợ lý của Diệp Thời Tranh thì đang kéo nhân viên khách sạn trang trí những chi tiết cuối cùng. Trong sảnh tiệc mặc dù không ít người, cũng coi như gọn gàng ngăn nắp. Hắc Lục nhìn thoáng qua đồng hồ, khách cũng sắp đến. Hắc Lục nhú mày, cúi người xuống khẽ tai Diệp Xuyên hỏi nhỏ: “Dị quan trọng như thế này, sao không thấy Diệp Thời Phi nhà em vậy?” Diệp Xuyên nhìn lướt qua phòng tiệc, “Anh ấy vẫn chưa tới sao? Em cũng đâu có biết a.” Trong lòng Hắc Lục có loại bất an không thể nắm bắt được, “Anh cả em đính hôn, hấn không lo mặt ra là sao?” “Chú thím không có nói, đại ca cũng chưa từng nhắc qua.” Diệp Xuyên nhúc nhủ, “Có khi nào đi theo anh cả đến Trần gia đón người không?” Thấy cậu không biết chắc chắn, Hắc Lục cũng không hỏi thêm. Lễ đính hôn xong còn có tiệc, thời điểm đó, Diệp Thời Phi chắc chắn phải lộ diện thôi. Mãi đến khi buổi lễ bắt đầu Diệp Thời Phi mới vội vàng từ cửa hông đi vào phòng tiệc, Hắc Lục xa xa liếc mắt một cái, thấy cảm của hấn râu ria không cạo bóng mặt thâm quầng, mày thì nhíu lại. Xem ra tình hình của công ty Lý Nghiệp quả nhiên không tốt, nếu không một Diệp boss đường làm quan luôn luôn rộng mở sao lại tiêu tụy thế này. Ở trong đầu Hắc Lục loại bỏ một đồng tin tức có liên quan đến Lý Nghiệp đang còn nằm trên bàn công tác của mình, ân ân cảm thấy giữa Lý Hành Tung và Diệp Thời Phi nhất định là xảy ra chuyện gì đó, nhưng lại không phải cái loại việc nhỏ nhẹ nhàng băng quơ. Bằng không, thì đã tu luyện tới cảnh giới được gọi là “Cáo long đồ” Tuyệt đối sẽ không để lộ ra tại đây về mặt xanh xao và hai cái bóng mặt đen thùi nhìn thật mất mặt này. Hắc Lục chỉ kịp thần ra một lát, vì lễ nghi đã được bắt đầu. Thủ tục đính hôn này đối với nhiều người có cũng được mà không có cũng chẳng sao, kỳ thật nếu nói giống như nghi lễ của kết hôn cũng không khác biệt lắm. Hắc Lục nhìn một đôi tân hôn mặc lễ phục chuẩn mực, đứng ở trên lễ đài trang trí đầy hoa tươi theo sự hướng dẫn của MC lúc thì dâng trà, khi thì dâng hương, trong lòng hơi động, cúi người nhỏ giọng nói với Diệp Xuyên đứng bên cạnh: “Chờ em tốt nghiệp, chúng ta cũng kết hôn nhé.” Cứ tưởng rằng Diệp Xuyên nghe được những lời này sẽ vô cùng cảm động, không nghĩ tới cậu nhóc xấu xa này sau khi sừng sốt một chút liền quay về phía mình với vẻ xem thường, “Bộ tính chơi một mình hả? Pháp luật nước ta không thừa nhận đâu.” Hắc Lục hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, “Chẳng lẽ em không thể nói một câu dễ nghe được sao?” “Nhìn người ta đính hôn anh bắt thêm chứ gì?” Diệp Xuyên quay về phía Hắc Lục cười hi hi, về mặt xấu xa vẫn chưa thay đổi. Hắc Lục cũng không muốn để cậu nhìn ra mình bị chọc đến phát bực, đưa tay sờ soạng lên vành tai cậu, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi lại, “Chẳng phải tôi đã sớm đính ước với em rồi sao? Có gì đâu mà thêm?” Diệp Xuyên vội vàng không ngừng né tránh, gương mặt xẹt qua một tia đỏ ửng mất tự nhiên. Trên lỗ tai kia là chiếc hoa tai mà từ lúc đeo tới giờ chưa gỡ xuống lần nào, vành tai cậu vốn mẫn cảm, giờ phút này trước mặt mọi người bị hấn đùa giỡn, thân thể lập tức có phản ứng. Hắc Lục cúi đầu cười trộm, hòa 1 – 1 nhé. Nghi thức chấm dứt, bữa tiệc bắt đầu. Diệp Xuyên đi phía sau Diệp Thời Tranh bung chai và ly rượu, theo đôi tân hôn đi từng bàn kính rượu. Đời này cậu chưa bao giờ cười nhiều như vậy, đi hết một vòng, cảm thấy gương mặt cứng đờ. Mới vừa ngồi xuống bên cạnh Hắc Lục, còn chưa ăn được hai miếng, Diệp Thời Phi bung hai ly rượu đi tới. “Lại đây một chút, Tiểu Xuyên.” Diệp Thời Phi dùng một loại tư thái không cho cự tuyệt cường ngạnh kéo cậu lên, “Đi với anh qua bên kia gặp vài người.” “Người nào vậy?” Diệp Xuyên khẽ nhíu mày. Diệp Thời Phi sử dụng lực quá lớn, cánh tay cậu bị nắm đến phát đau. “Đều là những người kinh doanh có máu mặt ở B thị.” Diệp Thời Phi đưa cho cậu một ly rượu, “Sau này em làm luật sư mà, nhân mạch là phải chậm rãi nuôi dưỡng mới được.” Hắc Lục đưa tay ngăn cản hấn, “Tôi cảm thấy. . .” Diệp Thời Phi không hề khách khí cắt ngang lời hấn, “Tiểu Xuyên là em trai của tôi, đi kính bạn bè tôi ly rượu mà thôi, không có gì quá đáng chứ?” Hắc Lục nhíu mày, giọng điệu của Diệp Thời Phi làm cho hấn rất khó chịu. Nhưng hôm nay là ngày vui của Diệp gia, hấn cũng không thể nổi cáu, liền quay đầu dặn Diệp Xuyên, “Uống ít thôi nhé, không cần thể hiện.” Diệp Xuyên vội vàng gật đầu. Cậu hiểu được ý của Hắc Lục là muốn che chở cho cậu, nhưng tình trạng của Diệp Thời Phi rõ ràng không mấy tốt, Diệp Xuyên không muốn vào một ngày quan trọng thế này lại cãi lời hấn, cậu cũng chẳng muốn hai người này xảy ra tranh chấp. Nếu không, cậu có thể nói cùng Diệp Thời Phi rằng nhân mạch ở B thị gì gì đó, Hắc Lục so với anh càng có quyền lên tiếng hơn nhiều. Thời gian và ngữ cảnh phù hợp, cho dù thật muốn nói, vẫn phải né mặt Diệp gia. Hắc Lục thờ ơ lạnh nhạt, nhìn Diệp Thời Phi dẫn Diệp Xuyên xuyên qua đại sảnh, đi tới một bàn ở gần đài phun nước. Trong đó thực sự là có vài gương mặt nhìn quen thuộc, bất quá ở trong mắt Hắc Lục, nhân mạch như vậy. . . Thật sự không có giá trị gì mà phải chậm rãi nuôi dưỡng. Hắc Lục luôn cho rằng tình lực của một người đều có hạn, huống chi Diệp Xuyên là luật sư cũng không phải là người của công chúng, so với việc đem tình lực đi thân cận với một đồng lâu la kia, còn không bằng dành thời gian toàn tâm toàn ý cùng cố các mối quan hệ hiện giờ. Hắc Lục cũng không hiểu Diệp Thời Phi rút cuộc nghĩ thế nào, hấn có thể nhìn ra điều mà Diệp Thời Phi đang suy tính hay không? Bất quá, hành động vừa rồi của Diệp Thời Phi đã đắc tội với mình, Hắc Lục cũng không phải là người khoan dung rộng lượng. Ngón tay Hắc Lục nhẹ nhàng nhịp nhịp lên ly rượu. Hấn cho Diệp Thời Phi vài phần mặt mũi, là bởi vì chức danh anh hai của Diệp Xuyên, nếu như anh ta không thêm đề ý đến mối quan hệ trọng yếu này. . . Hắc Lục cười lạnh, vậy mình cũng không cần phải khách khí nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 75

Tàu điện ngầm sắp vào ga, Lâm Từ liền phát hiện mình đã làm mất dấu người cần bảo vệ. Hai người đàn ông mặc tây trang giày da cưỡi nhau khi tàu sắp đến chỗ quẹo vào ga, vây xung quanh là một đám người rành rỏi xem náo nhiệt. Cho dù giờ này không phải là cao điểm, nhưng vây quanh nơi này cũng không tránh khỏi rất nhiều người. Căn bản là chen chúc ồn ào, khi Lâm Từ lần thứ ba bị người ở đầu đường xem náo nhiệt vô tình chắn tầm mắt, thì sự tức giận đã bùng nổ triệt để, một đạp dẫm lên mũi chân người nọ, thừa dịp hấn xoay người kêu gào thảm thiết, len qua giữa hai người đàn ông, dùng khuỷu tay thúc qua bên cạnh thì nhấc thấy một bóng người, nhấc chân đạp vào một người đàn ông ục ịch thân sắc khản trương qua một bên. Tên ục ịch bị mất trọng tâm đứng không vững, mặt ngược lên trời ngã về phía sau, trúng vào một thanh niên gầy teo nước da đen thui, đụng phải làm hắn cũng lao đảo. Lâm Từ không chút lưu tình đạp vào tên kia để đi qua. Khi Lâm Từ trừ bỏ được mọi rắc rối người đã ướt mồ hôi. Dòng người đổ ra sân ga, bên trong sáng sủa nhóm ngồi nhóm đứng, cơ hồ đều là những con người mỗi một khi tan tầm. Đây không phải hướng Diệp Xuyên về nhà, lẽ ra cậu ấy vẫn còn đứng trong sân ga. Lâm Từ nhìn quanh bốn phía, lui tới trong đám người cũng không có bóng dáng quen thuộc kia. Chỉ trong khoảng năm phút ngắn ngủi, Diệp Xuyên bốc hơi khỏi nhân gian một cách khó hiểu. Lâm Từ lấy di động ra gọi vào máy của Diệp Xuyên, điện thoại vang lên hai tiếng sau đó bị cúp. Gọi thêm lần nữa thì tắt máy. Đầu ngón tay của Lâm Từ vô thức run lên. Một nửa là tức giận vì người biến mất ngay trong tầm mắt của mình, nửa kia là nỗi sợ hãi mơ hồ. Hắn phải ăn nói thế nào với Hắc Lục đây? Lâm Từ nhìn quét qua đám người đang đi lại một lần nữa, rồi không chút do dự gọi điện thoại cho Hắc Lục. Diệp Xuyên vẫn cho rằng tàu điện ngầm là nơi rất an toàn, nhất là vào giờ cao điểm, ở mỗi một tay treo trong tàu điện đều có ít nhất hai người đứng, so với khu phố buôn bán còn náo nhiệt hơn. Cho nên lúc sắp xuống tàu, khi người đàn ông đứng phía trước quay người lại nói chuyện với người đứng sau lưng Diệp Xuyên, kêu tên kia cho hắn tiền lẻ, Diệp Xuyên cũng không chú ý mấy, thậm chí cậu còn nghiêng người, để người đàn ông đứng phía sau thêm thuận tiện. Nhưng chỉ trong nháy mắt này, một cánh tay khoác lên vai Diệp Xuyên, nhanh như cắt đem vật gì đó đặt ngay mũi cậu. Một mùi gay gắt xộc vào mũi làm cậu muốn ói. Trước mắt Diệp Xuyên đột nhiên tối tăm, theo phản xạ tự nhiên lui về phía sau định tránh thoát, khuỷu tay lại bị người ta nắm lấy. Cùng lúc đó, người đàn ông đứng phía trước đỡ lấy cậu, ai nha ai nha kêu lên, “Tớ biết cậu sẽ lại ngất đi mà, bị chứng tuột huyết áp còn bỏ bữa, chẳng biết trong cặp có chocolate không đây. . . Chúng ta đỡ cậu ấy đến cái ghế bên kia trước đã. . .” Diệp Xuyên biết mình bị trúng ám chiêu. Nhưng tại sao lại như vậy? Sao lại chọn mình, có người nhắm vào Diệp gia? Hay là hướng về Hắc Lục? Đầu choáng váng nặng nề, thân thể càng ngày càng nặng, Diệp Xuyên dần dần chìm vào hôn mê. Diệp Xuyên được thanh âm nói chuyện phiếm của hai người đàn ông đánh thức. Tình hình trước khi hôn mê cậu nhớ rất rõ ràng, tỉnh rồi cũng không dám động. Dưới thân là mặt đất bằng xi măng thô ráp, cứng rắn lạnh lẽo. Đầu ngón tay chỉ cần nhẹ quét qua đã dính đầy bụi, cậu đoán nơi đây là tầng hầm hoặc kho chứa hàng. Không khí tràn đầy mùi khói thuốc, thông hơi lại không tốt nên trong phòng đặc biệt ẩm mốc, nhớp nháp. Vào mùa này, ở B thị sẽ không ẩm ướt đến vậy. Diệp Xuyên nghĩ, chẳng lẽ đây là tầng hầm sao? Một người đàn ông hắt xì một cái vang dội, hùng hùng hổ hổ oán giận, “Tìm đâu được cái nơi quỷ quái. . .” “Có tiền là được rồi.” Trả lời hắn là thanh âm khản khản, rất giống với giọng của người hỏi tiền lẻ trong tàu điện ngầm, “Coi chừng người cho cẩn thận, đừng lười biếng.” “Biết rồi, biết rồi.” Người đàn ông lên tiếng trước lẹp xẹp đi vào đá lên đùi Diệp Xuyên, “Này, tên tiểu bạch kiểm sao còn chưa tỉnh? Có cho nó ăn không?” “Mấy thiện tâm bắt từ à, lão Ngu.” Người đàn ông trong tàu điện ngầm cười nhạo, “Thế nào? Thấy hắn có bối cảnh, bộ muốn gieo chút ân tình hả?” “Nói như đánh rắm ấy.” Lão Ngu lại lẹp xẹp đi ra, “Tao chỉ là hơi tò mò, một tiểu bạch kiểm như thằng nhóc này, sao lại động chạm đến nhiều người như vậy chứ?” Lỗ tai Diệp Xuyên lập tức dựng thẳng lên. “Động chạm nhiều người là sao?” “Mày quản nhiều như vậy làm gì?” Tên đàn ông trên tàu điện mất kiên nhẫn mắng, “Coi chừng cho cẩn thận, đừng gây ra rắc rối gì, ưu đãi không thể thiếu của mày. Nếu mày dám. . .” Lão Ngu vội vàng nói: “Yên tâm đi, lão Triệu, tao biết mà, tuyệt đối không làm hỏng chuyện của mày và Trần đại ca đâu.” Lão Triệu, lão Ngu, Trần đại ca. . . Diệp Xuyên đau đầu, mình đắc tội ai đây trời? ! Hai người đàn ông hạ giọng nói chuyện một hồi, lão Ngu liền hỏi lão Triệu đi. Diệp Xuyên lặng lẽ mở mắt ra, trên đầu là một bóng đèn đang phát sáng, tầng hầm không đến hai mươi bình, cửa sổ và lỗ thông khí đều không có. Đối diện với Diệp Xuyên là một cánh cửa phòng chống trộm rất rắn chắc. Trong phòng có một ghế sofa cũ rách, cạnh bên tay vịn đặt một cái TV nhỏ, trên ghế có mấy tờ báo, kế bên còn để hai hộp thức ăn nhanh. Người đàn ông quay lưng về phía cậu tiến người gọi lão Triệu ra cửa, sau đó khóa kỹ cửa phòng chống trộm, rồi lẹp xẹp đi trở vào. Người này khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, thân thể trắng kiện, khuôn mặt chữ điền, màu da ngăm đen, râu tóc lồi thoi, giống như là dân vùng ngoại thành làm ở các công trường. Người được gọi là lão Ngu cũng không nhìn Diệp Xuyên, đi tới ngồi lên sofa, vừa ăn cơm hộp vừa xem TV. Chung quanh thực yên lặng, ngoại trừ tiếng động do lão Ngu phát ra, không có thanh âm đặc biệt nào ở bên ngoài truyền vào, Diệp Xuyên thật sự nhận không ra ở đây rốt cuộc là nơi nào. Cả người lạnh lẽo, cánh tay bị trói ngược về phía sau, không thể động đậy được chút nào. Diệp Xuyên cảm thấy hình như thuốc mê vẫn chưa hết tác dụng, đầu nặng trĩu, còn thấy choáng váng nữa. Diệp Xuyên mơ màng màng ngủ tiếp. Diệp Thời Tranh ăn nửa liều thuốc vào gạt tàn, vẻ mặt nóng nảy hỏi người đàn ông bên cạnh, “Một ngày một đêm mà chỉ điều tra được nhiều đây? Bên phía cảnh sát nói thế nào?” “Cảnh sát nói họ sẽ làm hết sức.” Trợ lý của anh vừa nói xong liền lui về phía sau một bước, như là sợ anh đột nhiên tấn công vậy, “Nhưng mà cũng không có chứng cứ gì cho thấy là bị bắt cóc. . .” “Shit !” Diệp Thời Tranh phát hỏa, “Họ Lâm là người sống sờ sờ ra đó còn không tính là chứng cứ ? !” Trợ lý tiên sinh vẻ mặt luống cuống lại lui về phía sau. “Được rồi, được rồi, quát cậu ấy làm gì?” Hắc Lục từ cửa sổ quay người lại vỗ vỗ vai Diệp Thời Tranh, “Ngay từ đầu đã nói rồi, chuyện này không thể trông cậy hoàn toàn vào cảnh sát. Tiểu Nam đã phái người đi thăm dò phố Mười Ba, anh kiên nhẫn chút đi.” Diệp Thời Tranh quay đầu lại, nhìn Hắc Lục cố gắng giữ khuôn mặt bình tĩnh, hai tay đan lại trên mặt bàn thờ dài, “Thằng nhóc này cũng đâu có đắc tội người nào. Chuyện này không quan hệ tới anh thì là tôi. Tôi cũng chưa dám nói với cha mẹ. . .” “Đừng cho họ biết.” Hắc Lục an ủi anh, “Tiền đã chuẩn bị xong, Tiểu Nam cũng tìm người chuyên nghiệp, chỉ cần điện thoại gọi tới là bắt đầu định vị. Anh yên tâm, tôi sẽ không để em ấy gặp chuyện không may đâu.” Diệp Thời Tranh không lên tiếng, duỗi cánh tay hít thật sâu, lại cúi đầu kiểm tra di động một lần nữa, sợ bọn bắt cóc gọi điện tới mà mình không nghe được. Theo bản năng bàn tay Hắc Lục rút trong túi áo khoắc nắm chặt lại thành quyền. Lúc đầu khi nhận được điện thoại của Lâm Từ, trong lòng Hắc Lục tràn đầy giận dữ, hận không thể lật tung đất lên mà tìm người, bắt lấy tên dám can đảm thách thức mình, sau đó bầm nát hắn. Nhưng cứ mỗi một giây trôi qua, lo lắng, âu lo, thậm chí là sợ hãi đều ập đến. Hắc Lục bắt đầu cầu nguyện trong lòng đây chỉ là bắt cóc mà thôi, là bọn bắt cóc bình thường, đối phương chỉ cần lấy được tiền, thì có thể đem con tin còn đủ tay chân thả ra. . . Nhưng mà. . . Vạn nhất nếu chúng không chỉ cần tiền thì sao? Hắc Lục bỗng nhiên hồi hận, tại sao trước kia không nghĩ đến chuyện gắn thiết bị định vị trên người Diệp Xuyên chứ?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76

Trong giấc ngủ mơ màng, Diệp Xuyên cảm thấy thân thể lúc nóng lúc lạnh, cậu nghĩ có thể mình đang phát sốt. Trong lòng Diệp Xuyên không khỏi chán nản thật nhiều, thế này thật đúng là họa vô đơn chí. Hồi nào giờ không sinh bệnh, lựa ngay lúc này có đáng chết không chứ? Thân thể cậu luôn rất khỏe, tuy rằng chưa có nghiệm chứng loại chuyện ngủ qua đêm trong mùa đông trên nền tảng hầm lạnh lẽo này, nhưng cậu biết nền tảng sức khỏe của mình không tồi, lại vẫn duy trì tốt thói quen sinh hoạt và tập luyện thể thao, quanh năm suốt tháng hầu như không hề bị cảm mạo. Ai, Diệp Xuyên thờ dài. Quả nhiên là họa vô đơn chí. Hai tay còn bị trói, chỉ có khi nào đi vệ sinh mới được cởi ra khoảng vài phút. Một thời gian dài máu tuần hoàn không được, cánh tay và chân đều tê rần. Lúc Diệp Xuyên đi vệ sinh mới phát hiện, cách cẳng chân khoảng nửa thước có một vết toạc, quần bị rách, trên miệng vết thương còn dính máu. Cũng không biết là bị cái gì móc vào, đầu óc Diệp Xuyên choáng váng nghĩ, có lẽ do bị nhiễm trùng nên phát sốt đi? Trời con tin rồi không cho ăn uống đầy đủ, làm suy sụp tinh thần thì sẽ dễ quân thúc hơn. Diệp Xuyên vừa tỉnh thì thân thể phát sốt, lại bị bỏ đói đến choáng đầu hoa mắt, nửa tỉnh nửa mê, nước lạnh cũng không có một ngụm mà uống, môi khô nứt nẻ cả ra. Ngược lại người trông coi cậu, lão Ngưu, vẫn ung dung tự tại nằm trên sofa xem TV, Diệp Xuyên bỗng nhiên chợt nhớ tới mình vẫn thấy được mặt của hắn, bọn cướp nếu dự tính thả con tin đều sẽ che mặt, ở trước mặt mình lão Ngưu lại không kiêng nể gì như thế, chẳng lẽ là... Con rét lạnh chạy dọc sống lưng, Diệp Xuyên sờ gáy óc. Rất nhiều ý niệm chợt lướt nhanh trong đầu: Khi đi vệ sinh tìm cơ hội cởi bỏ dây thừng, muốn động thủ chỉ có thể nhân dịp này mà thôi. Vấn đề là trong tay không có công cụ gì, cậu làm sao có thể đánh ngã người này? Bàn sofa thì không thể, TV quá nhỏ, ngoại trừ hai thứ này còn có cái gì khác đâu? Ghế dựa? Thùng chứa nước tiểu? Diệp Xuyên thử xoay cánh tay, thờ dài trong lòng. Lão Ngưu này trước kia không biết làm nghề gì, trói người ta chắc muốn chết. Nhìn ngó xung quanh, mặt sàn xi măng ngoại trừ bụi bặm thì đến đá vụn cũng chẳng có, nói chi là vật gì đó sắc bén để cắt dây trói. Diệp Xuyên xoay vài lần, mệt đến nổi thở hồng hộc. Lão Ngưu đang ngủ gật trên sofa bỗng nhiên ngồi dậy. Diệp Xuyên hoảng sợ, còn tưởng rằng hành động của mình bị phát hiện, không nghĩ tới sau khi lão Ngưu ngồi lên tay chân luống cuống móc di động từ túi quần ra, “Alo? Lão Triệu hả?” Diệp Xuyên không dám lộn xộn, tuy rằng chỉ nghe được giọng nói của lão Triệu kia, nhưng theo bản năng trước mỗi nguy hiểm cậu vẫn cảm thấy hần khó đối phó hơn lão Ngưu này rất nhiều. Lão Ngưu từ à vài tiếng đáp ứng, quay đầu lại nhìn Diệp Xuyên ở nơi góc tường, không chút để ý đáp: “Nước cũng chưa cho. Hình như nó bị bệnh, sẽ không chết ở trong này chứ?” Diệp Xuyên giật nảy mình. Người bên kia điện thoại nói gì đó, lão Ngưu mắt kiên nhẫn cắt ngang lời hắn, “Bỏ mầy biết rồi!” Thanh âm trong điện thoại cao hẳn lên, giống như hai người đang cãi nhau. Lão Ngưu cá giận nói: “Các người muốn chính ai cũng không quan hệ tới bỏ đây, trước đó đã nói rồi, lấy tiền mới làm việc.” Thanh âm trong điện thoại lại dịu xuống, Diệp Xuyên dựng thẳng lỗ tai cũng nghe không rõ lắm, đang nghĩ có nên lết lại gần để nghe lén hay không, thì nghe lão Ngưu mắng: “Gi mà hai ba ngày, chúng mầy sắp xếp như thế nào tao mặc kệ. Nếu thẳng nhóc này chết trong tay tao thì tính cho ai? Chẳng lẽ bọn bay định ôm hết tiền, để tao chịu tội thay hả?!” Trong lòng Diệp Xuyên bắt đầu có dự cảm xấu. Chẳng lẽ những người này thực sự không định để mình còn sống mà thả ra? Diệp Thời Tranh cầm phiếu biên lai Tiểu Nam copy lại được, đồng tử chợt co rụt lại, “Anh nghĩ ngờ nó?” “Bây giờ ai tôi cũng hoài nghi cả.” Hắc Lục mặt không đổi sắc nhìn anh, “Bất quá điều này giờ không quan trọng. Chủ yếu là chứng cứ.” Diệp Thời Tranh đọc lướt qua, ngón tay cầm biên lai đều run lên, “Chỉ là ghi lại chuyển khoản, tuy rằng số tiền có vẻ hơi nhiều... Có lẽ đây chỉ là trùng hợp...” Hai mắt Hắc Lục đỏ ngầu. Chưa đến hai ngày, người đàn ông thép này rõ ràng tiêu tụy trông thấy, về mặt lúc này lộ ra sát khí đang được cố gắng kiềm chế, nhìn chăm chăm vào Diệp Thời Tranh, bộ dáng rất giống một dã thú đang chuẩn bị tấn công. “Nếu anh cho rằng đó là trùng hợp, tôi cũng không biết nói sao. Nhưng mà, với cái này thì anh định nói gì?” Diệp Thời Tranh nhìn một tờ biên lai khác để trên mặt bàn, quả thực là không dám nhìn, mấy cái này là bí mật riêng tư, rốt cuộc họ Hắc làm sao mà có được? “Đây là ghi lại chuyển khoản của Lý Hành Tung.” Hắc Lục bình tĩnh hỏi: “Anh không cảm thấy kỳ lạ sao? Lý Hành Tung nếu ngầm đồng ý để Lý gia giờ trò với công ty Lý Nghiệp, có gì ở sau lưng lại chuyển cho Diệp Thời Phi một khoản tiền lớn như vậy?” Diệp Thời Tranh nhắm chặt mắt, trên trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi, “Có lẽ bọn nó ngay từ đầu đã bàn bạc trước, quyền quản lý công ty Lý Nghiệp sẽ giao cho Lý thị...” “Đó là điều mà em trai anh sẽ làm sao, hần mà lại dâng công ty mình đã dày công công gây dựng cho người ta hả?” Hắc Lục cười lạnh. Theo ý của hắn, Diệp Thời Phi có tình cảm với Lý Hành Tung, đương nhiên sẽ coi Lý Nghiệp như là minh chứng tình đầu ý hợp của hai người, làm sao lại cho phép người bên ngoài chắm mút chứ? Lý Hành Tung nhờ tay Lý gia cho Diệp Thời Phi một bài học, có thể là bởi vì bọn họ có một ít mâu thuẫn, cho nên hần muốn cho Diệp Thời Phi một chút giáo huấn. Nhưng cụ thể sẽ là mâu thuẫn gì, Hắc Lục là người ngoài đoán không ra. “Có lẽ đó chỉ là Lý Hành Tung bồi thường cho Diệp Thời Phi...” Sắc mặt Diệp Thời Tranh trở nên kì lạ, “Anh đang nghi ngờ Diệp Thời Phi giam giữ Diệp Xuyên để uy hiếp Lý Hành Tung? Chuyện như vậy căn bản là không hợp lý, Tiểu Xuyên và Lý Hành Tung...” Hắc Lục gật đầu, đối với sự thấu hiểu của anh mà trong lòng cảm thấy có bao nhiêu vui mừng, “Xuyên nhi đối với Lý Hành Tung thì không có gì. Bất quá Lý Hành Tung cảm thấy thế nào đối với Xuyên nhi... Cái này khó mà nói được.” Diệp Thời Tranh cảm thấy khó mà tin được, “Với chỉ số thông minh của Thời Phi, tuyệt đối sẽ không nghĩ ra một biện pháp kém bản lĩnh như vậy được. Hơn nữa Tiểu Xuyên và Lý Hành Tung một chút giao tình cũng không có, Thời Phi dùng em ấy làm điều kiện trao đổi với Lý Hành Tung, Lý Hành Tung sao có thể đáp ứng được. Lão Hắc, tất cả những chuyện này cũng chỉ là phỏng đoán của anh mà thôi.” Hắc Lục nhếch môi, ánh mắt âm u, “Kém bản lĩnh hay không cũng chẳng liên quan gì, có hiệu quả là thành biện pháp tốt ngay thôi. Bằng không anh nói thử xem vì sao Lý Hành Tung chuyển tiền cho Diệp Thời Phi?” Diệp Thời Tranh nhìn lui tới hóa đơn trong tay, trước sau vẫn không thể tin Diệp Thời Phi lại làm ra loại chuyện này, “Anh định đi tìm Diệp Thời Phi sao?” Hần tình đối phó với Diệp Thời Phi như thế nào đây? Đánh cho một trận? Tháo khớp tay chân rồi ném vào cống rãnh? Hay đơn giản là giết nó? Hắc Lục lắc đầu, trong mắt lóe lên thần sắc khinh miệt, “Tôi đã hẹn gặp Lý Hành Tung. Nếu anh không ngại thì có thể đi cùng để chứng thực suy đoán của tôi.” Diệp Xuyên run rẩy giờ cái ghế dựa duy nhất trong tầng hầm lên, nỗ lực dồn hết khí lực nện thật mạnh lên lưng lão Ngưu. Cậu cảm thấy mình đã sử dụng hết toàn lực, nhưng chỉ đủ để khiến lão Ngưu loạng choạng rồi té ngồi trên mặt đất. Khi hần ngã sụp xuống hần răng bị va đập, khoe miệng đầy máu, trợn trừng đôi mắt đỏ ngầu, thần sắc dữ tợn như quỷ. Diệp Xuyên lông tóc dựng thẳng lên, nâng cái ghế lên đập thêm vài cái. Trước kia cậu cũng là loại người chuyên môn gây rối, đánh nhau như cơm bữa, nhưng thực sự có ý muốn lấy mạng người ta, đây vẫn là lần đầu. Lão Ngưu hét lớn một tiếng, lại ôm đầu ngã xuống. Diệp Xuyên thờ hồng hộc buông cái ghế, nhấc chân đập lão Ngưu thêm mấy cái nữa. Thấy hần không còn động đậy, liền khom xuống lục soát bên hông hần. Diệp Xuyên đang bị bệnh, lại không được ăn uống, vung cái ghế vài lần đã mệt đến nổi thấy hoa cả mắt. Sau khi tìm được chìa khóa, suýt nữa đứng dậy không nổi nữa. Khó khăn lết đến bên cửa, chìa khóa vừa xoay hai vòng, thì nghe cách một tiếng, cửa mở. Diệp Xuyên trong lòng vui vẻ, đưa tay kéo cửa, không nghĩ tới đầu ngón tay còn chưa đụng tới nắm đấm, cái cửa phòng chống trộm dày cui đã bị người từ bên ngoài đẩy ra. Ngoài cửa có mấy bậc thang, một người đàn ông mặc áo da từ bậc thang đi xuống. Hai người đối mặt nhau ngay cửa, không hẹn mà đều cùng biến sắc. Người đàn ông mặc áo da không nói hai lời, liền nhấc chân đập tới. Vóc dáng của hần cao hơn một chút so với Diệp Xuyên, lại đứng ở trên vị trí bậc thang cao hơn Diệp Xuyên, một đạp này trúng vào ngực Diệp Xuyên thực sự rất mạnh. Diệp Xuyên chỉ cảm thấy ngực vô cùng đau nhức, trước mắt tối sầm, không tự chủ được lăn lông lốc xuống bậc thang, té lăn quay trên sàn. Âm thanh đóng cửa lạch cách vang lên, cửa một lần nữa được đóng lại. Tiếng giày da nện xuống sàn từng bước một đi tới phía cậu. Diệp Xuyên miễn cưỡng nhích thân thể, chỉ cảm thấy cổ họng có vị tanh ngọt, liền phun ra một búng máu tươi.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 77

Nôn ra một búng máu, Diệp Xuyên cảm thấy cả cơ thể đều trống rỗng. Linh hồn đã phiêu dạt đi mất, chỉ còn lại sự đau đớn giống như tiếng vang trong động cơ dội vào lồng ngực, không có dấu hiệu giảm bớt. Trước mắt biến thành màu đen, mắt mờ lớn hết cỡ cũng chỉ là một màn sương mờ mịt, thậm chí ngay cả một đôi giày đứng trước mặt cậu cũng không thấy rõ lắm. Diệp Xuyên bị mùi máu đọng nơi cổ họng làm cho buồn nôn, nằm trên sàn nhà nôn khan vài tiếng, cái gì cũng không nhớ ra được. Trong lòng lại thất vọng đến cực điểm, biết rằng lúc này đây chạy trốn không thành, muốn tìm một cơ hội như vậy nữa sợ là không có. Ngay cả cánh cửa còn chưa sờ được. . . Nếu là chạy ra ngoài rồi lại bị bắt trở về, thì tốt xấu gì cũng có thể biết mình bị nhốt ở chỗ nào a. . . Một bàn tay to lạnh lẽo bắt cầm của cậu nâng lên, Diệp Xuyên vẫn còn choáng váng, căn bản không thấy rõ mặt mũi của người đàn ông này. Nhưng hành động của hắn ẩn chứa nhiều ác ý, bản năng cậu cảm nhận được. Diệp Xuyên theo phản xạ tự nhiên né về phía sau từng chút, không nghĩ tới cái tay kia dùng sức quá mạnh, có muốn cũng không tránh được. Sắc mặt Diệp Xuyên hơi thay đổi. Người đàn ông mặc áo da nhìn lướt qua lão Ngu đang cố tự đứng lên, nở nụ cười lạnh như băng, “Được lắm, lão Ngu, cũng biết thương hương tiếc ngọc cơ đấy. Anh sợ thằng nhóc này chết trong tay mình, nên cố ý tạo cơ hội cho người ta chạy trốn phải không?” Lão Ngu oán hận đưa tay lau miệng. Bị tên này nói móc như vậy, cho nên ánh mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Xuyên cơ hồ muốn bốc hỏa. Người đàn ông mặc áo da ngoài cười nhưng trong không cười thu hồi tầm mắt, ngón tay cái ở trên cằm Diệp Xuyên nhẹ nhàng vuốt ve. Bên khóe môi điểm xuyết màu máu đỏ tươi trông có vẻ đẹp quý dị, làn da Diệp Xuyên tái nhợt trong ánh sáng mờ mờ lộ ra vẻ trong suốt giống như một loại ngọc bích. Lông mi thật dài rũ xuống, bộ dáng hữu khí vô lực, giống như chú bướm đêm mệt mỏi đang thêm thiếp ngủ, hai cánh bướm đen bóng mượt mà, trông yếu ớt mà tinh xảo. Bàn tay đang giữ cằm của cậu ma xui quỷ khiến men theo cổ áo len đi vào dò xét. Diệp Xuyên giống như bị điện giật nhảy dựng lên, đưa tay đẩy người đàn ông trước mặt ra, loạng choạng lui về phía sau hai bước, chân mềm nhũn, lại ngã ngồi xuống. Lúc này vừa khéo ngã ở bên cạnh lão Ngu. Diệp Xuyên thâm kêu không xong rồi. Vừa rồi chính cậu lấy ghế đã dùng hết sức đập lão Ngu. “Mụ nội mày, Vu Văn Qua.” Lão Ngu đột nhiên gầm gừ mắng, “Đừng có mà chơi trò này trước mặt lão tử. Nếu ngay bây giờ xỉ tiền ra, lão tử lập tức đi ngay, mày muốn chơi cái gì thì tùy ý.” Diệp Xuyên lại bị kinh ngạc một lần nữa. Lão Ngu này bộ dạng cao lớn thô kệch, khi cãi nhau qua điện thoại cùng lão Triệu cũng khá bình tĩnh, nhưng không biết vì sao, lại khiến cho Diệp Xuyên có cảm giác hắn hơi yếu thế. Tuy rằng không biết Vu Văn Qua này đến đây làm gì, nhưng mà vừa thấy mặt Diệp Xuyên liền cảm thấy bị uy hiếp, kỳ thật trong lòng Diệp Xuyên có hơi kiêng kỵ hắn. Cậu chẳng thể nào nghĩ tới lão Ngu lại đột nhiên nổi bão với người này. Vu Văn Qua chậm rãi đứng lên, hừ một tiếng, “Càng ngày càng nóng tính a, lão Ngu.” “Lão tử làm xong vụ này sẽ không mắc nợ mày cái gì, cuốn gói rời đi, mắc cái giống gì mà phải để ý sắc mặt của mày.” Lão Ngu mắng : “Lúc trước lão tử có mắt như mù, mới không nhận ra bộ mặt thật của mày!” Vu Văn Qua đôi sắc mặt, lập tức cười lên, “Nói nhiều quá rồi đó. Tôi chỉ ghé lại đây xem qua một chút, dặn dò vài câu. Chậm nhất là ngày mai, có thể thả người này đi. Tiền của anh, không thiếu một cắc.” Lão Ngu hơi sùng sốt, ánh mắt bán tín bán nghi. Vu Văn Qua cười lạnh một tiếng, “Chỉ là một con chó nhỏ, lão tử thả nó đi cũng có thể bắt trở về, không cần phải cố ý chạy đến lừa anh. Lão Ngu, nhiều năm trôi qua thế này, tôi đối với anh đã rất khách khí rồi, anh cũng đừng có hồ đồ.” Nói xong câu đó, Vu Văn Qua liền lộ ra biểu tình ngoài cười nhưng trong không cười xoay người đi ra ngoài. Diệp Xuyên không biết vì sao, bỗng nhiên đối với tên Vu Văn Qua này có cảm giác quen thuộc không thể giải thích được. Qua một lát sau, khi mặt cậu đã có thể nhìn thấy mọi vật, lúc ngẩng đầu lên, vừa lúc chỉ nhìn được bóng dáng sau lưng của Vu Văn Qua. Tim Diệp Xuyên đập thịch một tiếng, đáng vốc này, nhìn động tác đầu hơi cúi từ phía dưới khung cửa, cho cậu cảm giác thật phần quen mắt. . . Diệp Xuyên cân nhắc trong chốc lát, nghiêng đầu nhìn lão Ngu. Không nghĩ tới hắn cũng đang nhìn cậu, bốn mắt giao nhau, lão Ngu xoa xoa cái ót, oán hận thốt ra một câu, “Cậu cái tên nhóc này, xuống tay cũng hiểm độc thật đó.” Diệp Xuyên ngược lại không biết nên nói cái gì mới phải. Cậu đập lão Ngu, trái lại hắn ta lại giải vây cho mình. . . Đây là chuyện gì vậy kia? Mình không phải là mắc phải hội chứng Stockholm chứ? Cur nhiên còn bắt đầu cảm thấy lão Ngu là người tốt. . . “Tôi thấy cái tên Vu Văn Qua kia cũng không phải tốt lành gì.” Diệp Xuyên nhức đầu, “Anh đắc tội với hắn mà không thấy lo sao?” Lão Ngu khinh thường hừ một tiếng, “Lão tử đã cứu mạng hắn. Tên này tuy rằng không phải là người tốt, nhưng mà đối với ân nhân cứu mạng cũng không đến nỗi. Lão tử gặp khó khăn, hắn cũng giúp đỡ không ít. . .” Hai mắt Diệp Xuyên vòng vo chuyển, thử hỏi : “Đại ca Trần Mộc Từ rất coi trọng hắn phải không?” “Trần Mộc Từ gì ở đây.” Lão Ngu nhìn về phía cậu trừng mắt, “Trần Mộc Từ là đồ lưu manh, Vu Văn Qua làm sao mà quen biết hắn? Người ta làm ở công ty lớn, thuộc hàng quản lý đó.” “Quản lý. . .” Diệp Xuyên tâm tư vừa động, ra vẻ vô tình nói một câu, “Tập đoàn Bắc Hồng không phải ai cũng có thể vào làm, có thể thấy được hắn ta cũng là người có học thức.” Lão Ngu không nghĩ gì bị trúng kế, lắc đầu thờ dài : “Học thức thì có, đáng tiếc tầm nhìn không chuẩn. Chờ trả đủ nợ ân tình, lão tử sẽ xa chạy cao bay. Nhóc, tự mình để ý chút đi. Tuổi còn trẻ, làm sao mà đắc tội với người lợi hại như vậy hả?” Diệp Xuyên cười khò. Thật là oan uổng mà, mình đắc tội ai đây trời. . . Bất quá nói đến đây, Diệp Xuyên đã có thể khẳng định quả thật mình đã từng gặp Vu Văn Qua. Có thể là lúc cùng Hắc Lục đi ăn thì tình cờ gặp, có khi gặp hắn ở công ty của Hắc Lục, và biết đâu hắn đã từng đến văn phòng Gia Đức mà mình không để tâm. Diệp Xuyên mơ hồ cảm thấy Vu Văn Qua hẳn là trợ lý của một nhân vật cấp cao, giống như Tiểu Nam vậy. Nhưng rốt cuộc hắn là trợ lý của ai, Diệp Xuyên cũng không biết. Bất quá, quan hệ của mình và Hắc Lục hẳn biết rất rõ ràng, vậy khẳng định mối quan hệ giữa hắn và Hắc Lục cũng khá gần gũi. Nếu người nợ định đối phó với Hắc Lục, thì có lẽ mình chỉ là mồi, trước khi Hắc Lục mắc câu Diệp Xuyên cảm thấy bản thân mình hẳn là còn an toàn. Câu hỏi đặt ra là : Cái kiểu hành động giống như bên sút càn bên gãy gọng của Vu Văn Qua, rốt cuộc là có ý đồ gì? Không định làm ở tập đoàn Bắc Hồng nữa? Kiểm một số vốn rồi cao chạy xa bay? Hay là vị chủ nhân đứng sau lưng hắn nắm chắc cơ hội lật đổ Hắc Lục, còn hứa cho hắn một tương lai tốt đẹp? Nói vậy, chủ nhân của Vu Văn Qua là ai? Hắc Lục rốt cuộc có mắc câu hay không đây? Tốt nghiệp đại học xong là Diệp Thời Tranh liền lao vào kinh doanh, vài năm qua đã bán lĩnh đưa Diệp gia từ một công ty nhỏ từng bước một trở nên kiêu ngạo, sự vất vả trong đó anh là người rõ nhất. Bởi vậy đối với việc Diệp Thời Phi hợp tác làm ăn với Lý Hành Tung anh có vài phần không tán thành. Tính cách Diệp Thời Tranh có chút gia trưởng, anh quan niệm, Diệp gia có anh là trụ cột vất vả sớm hôm như vậy là đủ rồi, anh có trách nhiệm cũng như đủ năng lực để cho người nhà có một cuộc sống tốt đẹp nhất. Nếu em út cũng ra sức kiếm tiền, vậy anh vất vả bốn ba bên ngoài còn có ý nghĩa gì đâu? Xuất phát từ tâm lý này, Diệp Thời Tranh chưa bao giờ hỏi đến chuyện làm ăn của Diệp Thời Phi, nên đương nhiên văn phòng của công ty Lý Nghiệp cho tới bây giờ cũng chưa ghé qua lần nào. Giờ khắc này, đứng ở phòng tiếp tân của công ty Lý Nghiệp, nhìn những nhân viên đang bận rộn ở phía sau bức tường kính, tâm tình Diệp Thời Tranh chợt trở nên phức tạp hẳn lên. Anh biết bối cảnh của Lý gia, đương nhiên cũng biết vì sao Diệp Thời Phi lại chọn Lý Hành Tung làm đối tác, bối cảnh của gia đình hắn chiếm nguyên nhân rất lớn. Đó cũng là lí do tại sao, Diệp Thời Tranh đoán được vai trò của Lý Hành Tung đóng trong quá trình thành lập công ty Lý Nghiệp. Hắn nhờ vào ánh hào quang của Lý gia mà lo những việc bề nổi với chính quyền, còn Diệp Thời Phi thâm lặng đứng ở phía sau lo gần như toàn bộ việc kinh doanh. Nhưng khi tốt lên rồi, tâm huyết của em trai mình cũng bị người ta bắt động thanh sắc thu vào trong túi. Không ngờ Lý gia chính là lợi dụng Diệp Thời Phi mở đường tiên phong đây mà. Thực con mẹ nó không biết xấu hổ. Khi Diệp Thời Tranh thấy Lý Hành Tung đi vào phòng tiếp khách, trong lòng chính là mắng một câu như vậy. Hắc Lục đi ở phía sau trần định hơn nhiều, bất quá trong mắt ánh lên nét âm trầm, thoạt nhìn có hơi âm u. Trên cằm Lý Hành Tung râu ria lúng lúng, bộ dáng có vẻ như một thời gian dài không được nghỉ ngơi tốt, thấy mấy người trên sofa mang theo tư thế khởi binh vẫn tội, vẻ mặt chán ghét, “Chuyện gì vậy?” “Diệp

Thời Phi đâu?” “Diệp Xuyên đâu?” Diệp Thời Tranh và Hắc Lục đồng thời đặt câu hỏi, lại cùng nhau ngừng lại. Trong lòng Hắc Lục hiểu được, Diệp Thời Tranh hỏi câu Diệp Thời Phi ở đâu, có lẽ là đã tin vào phỏng đoán của Hắc Lục. Nghĩ kĩ thì bọn họ hỏi đều cùng một vấn đề. Lý Hành Tung xoay mặt qua hướng khác, có vẻ như không định mở miệng. Hắc Lục chậm rãi nói : “Tốt nhất cậu nên hiểu rõ mình đang giao dịch với hạng người nào, có lẽ hiện tại cậu cảm thấy là mình có cơ hội tốt. Nhưng rốt cuộc cậu có nắm chắc mười phần là sẽ mang được người còn nguyên vẹn về hay không? Nếu không thể, cậu có trông mong vào tôi thì cũng đã chậm rồi.” Chân mày Lý Hành Tung hơi nhướn lên. “Diệp Thời Phi mang Diệp Xuyên ra đặt điều kiện, thì chắc chắn là đã biết được tâm ý của cậu đối với Diệp Xuyên. Vậy cậu có nghĩ đến, với tính cách và nhân phẩm của Diệp Thời Phi, hẳn có thể bao dung cho Diệp Xuyên được không? Cậu xác định hẳn sẽ thả Diệp Xuyên trở về sao?” Lý Hành Tung không được tự nhiên thay đổi tư thế ngồi, “Hai người trở về đi, chuyện Diệp Xuyên tôi sẽ tự xử lý.” “Xử lý như thế nào?” Hắc Lục cười lạnh, “Đến lúc Diệp Thời Phi trả lại một cái xác cậu lại khóc lóc rồi đi báo thù cho em ấy?” Diệp Thời Tranh cũng cười lạnh theo, “Cậu ở giữa hai đứa em của tôi nay Tần mai Sở, sao không nghĩ tới bọn họ sẽ trở mặt thành thù?” Biểu tình của Lý Hành Tung trở nên mất tự nhiên, “Tôi và Thời Phi là bạn tốt.” “Đồ chó má !” Diệp Thời Tranh vỗ bàn nhảy dựng lên, “Cậu xem nó là bạn bè mà lại để Lý gia làm cho nó mất đi thực quyền sao? Nó xem cậu là chiến hữu cùng nhau khởi nghiệp, cậu con mẹ nó lại coi nó như là người mở đường tiên phong, lợi dụng xong rồi liền vứt qua một bên, giờ này cậu còn có mặt mũi nói xem nó là bạn bè hả ? !” Lý Hành Tung mất vút đồ lên, đang định giải thích lại bị Hắc Lục cắt ngang, “Diệp Xuyên ở đâu?” Hắc Lục thật sự nghe không vào nữa, chuyện về Diệp Thời Phi gì gì đó, có thể để sang một bên từ từ giải quyết, việc báo thù có cần gấp như vậy không? Hiện tại chuyện quan trọng nhất là tìm tên nhóc nhà mình trở về, “Tiền cậu cũng chuyển cho Diệp Thời Phi rồi – Gởi một nửa đúng không? Hẳn trả lời cậu như thế nào? Đón người ở đâu?” “Tôi sẽ đi đón.” Lý Hành Tung không tình nguyện liếc xéo hẳn một cái, “Chúng tôi đã giao hẹn rồi, tiền trao cháo múc.” Hắc Lục nhìn theo hẳn, ánh mắt lạnh lẽo, “Tôi vẫn nghĩ cậu là người tài cao gan cũng lớn, hiện tại mới phát hiện thì ra cậu chính là người thiếu hiểu biết cho nên không biết sợ là gì.” “Anh có ý gì?” Mặt Lý Hành Tung đỏ lên. Trên người Hắc Lục tự nhiên toát ra khí thế của kẻ bề trên gây áp lực rất lớn đối với hẳn, tuổi của Lý Hành Tung cũng không ít hơn Hắc Lục bao nhiêu, giờ phút này bị hẳn nhìn như vậy, dần dần có vẻ chống đỡ không được. “Hiểu biết của cậu đối với Diệp Thời Phi còn không bằng một người xa lạ như tôi.” Hắc Lục cười lạnh, “Lý Hành Tung, cậu không ngắm lại xem Diệp Thời Phi vì sao được người ta đặt cho biệt danh là cáo lông đỏ? Cậu bị tình cảm của hẳn làm cho đầu óc mù mờ rồi phải không? Cậu nghĩ hẳn là người thành thật sao? Giết địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm loại chuyện này cậu có thể làm được hay không thì tôi không rõ, bất quá Diệp Thời Phi tuyệt đối làm được, cậu tin hay không?” Lý Hành Tung mặt biến sắc. “Đổi sang vấn đề khác.” Sự kiên nhẫn của Hắc Lục đã sắp cạn rồi, “Rốt cuộc Diệp Thời Phi mượn tay ai để bắt cóc Diệp Xuyên?”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Kim đồng hồ từng chút một nhích tới thời gian thỏa thuận. Lý Hành Tung có hơi mất kiên nhẫn gõ vào tay lái, trong lòng sinh ra một nỗi bất an không rõ nguyên do. Kỵ thật những lời Hắc Lục đã cảnh báo nửa đêm hẳn cũng không tin. Hẳn biết xuất thân của Hắc Lục chẳng mấy vẻ vang, cho dù hai năm qua nhân khuôn khổ dạng đã cải biến không ít, nhưng đến cuối cùng vẫn chỉ là lưu manh. Nghe nói đại học cũng học không xong, chẳng có bối cảnh gì để dựa vào, chỉ bởi vì sống lâu lên lão làng mà chạy đến trước mặt mình khoa tay múa chân, không nhìn lại xem chính mình là ai. Nếu đặt mình và Hắc Lục cùng nhau, với đầu óc thông minh của Diệp Xuyên làm gì mà không nhận ra ai có điều kiện tốt hơn? Lý Hành Tung hừ lạnh một tiếng, trong lòng lại có chút thâm oán Diệp Thời Phi. Hẳn có thể ngầm đồng ý Lý gia gian lận ở công ty, kỳ thật chỉ là cho Diệp Thời Phi chút giáo huấn thôi. Hẳn cũng không thực sự muốn tống xuất Diệp Thời Phi ra khỏi Lý Nghiệp — Đó một cước, rồi lại túm trở về, chỉ muốn làm cho hẳn bớt đi những tâm tư không nên có. Thông minh như Diệp Thời Phi thì khả năng đoán được là rất cao, hơn nữa cả hai cũng đã làm bạn bè nhiều năm, nếu mình thật muốn đá hẳn đi, những nhân viên kì cựu trong công ty sợ là đều thất vọng đau lòng. Nhưng hẳn thật sự không ngờ tới, mình còn chưa kịp túm trở về, Diệp Thời Phi đã đánh đòn phủ đầu kiểm chế đối phương. Minh tính sai rồi. Lý Hành Tung vỗ vỗ tay lái, trong lòng càng nghĩ càng buồn bực. Bất quá, tuy rằng tình cảnh bây giờ của mình có chút bị động, nhưng Hắc Lục và Diệp Thời Tranh nói gì mà nghe đáng sợ, trong lòng Lý Hành Tung cũng không quan tâm nhiều đến những thủ thuật nhỏ của Diệp Thời Phi. Hẳn nghĩ cho dù là ai, làm việc gì đều có mục đích. Diệp Thời Phi ham muốn cái gì? Tiền, công ty, hay thêm vài thứ nữa, nếu những điều kiện này đều được thỏa mãn, Diệp Thời Phi là người thông minh, sẽ biết làm thế nào cho phải. Lý Hành Tung liếc mắt nhìn đồng hồ, khó chịu nhủ thầm : Đã trễ hai phút rồi, có khi nào là địa điểm quá phức tạp, nên chính Diệp Thời Phi cũng lạc đường không? Thời gian và địa điểm đều do Diệp Thời Phi quyết định. Nơi này là một khu dân cư đang được phá bỏ, vào ban đêm đèn đường cũng không có mấy cái còn sáng. Tòa nhà đã được phá đi một nửa lung lay như sắp đổ đứng giữa đống phế tích gạch ngói vụn, trong bóng đêm thoạt nhìn có chút âm trầm khủng bố. Lý Hành Tung nhìn bóng cây lay động ngoài cửa xe, bất an trong lòng không biết tại sao càng ngày càng sâu. Cách đó không xa một ánh sáng chợt lóe lên, đáy lòng Lý Hành Tung nhảy dựng, cả người lập tức lên tinh thần. Đây là một chiếc xe hơi kiểu cũ, chạy giật cục đến ven đường, cách Lý Hành Tung khoảng hai trăm mét thì ngừng lại. Ánh sáng mù mịt, Lý Hành Tung căn bản nhìn không rõ lắm người ngồi trên ghế điều khiển rốt cuộc là ai, cũng chẳng biết được trong xe ngoại trừ lái xe còn có ai khác hay không, trong lòng lại khẩn trương lên. Sau một lát, cửa xe đối diện đẩy ra, một bóng người quen thuộc bước xuống, cúi đầu đi về phía bên này. Lý Hành Tung vội vàng đẩy cửa xe ra, “Thời Phi?” Diệp Thời Phi dừng bước, trên mặt xẹt qua một chút hoảng hốt. Lý Hành Tung rất muốn hỏi hẳn có phải Diệp Xuyên ở băng sau hay không, nhưng nhìn sắc mặt hoảng hốt của người đứng trước mặt, thì trực giác mách bảo không nên đề cập vấn đề này. Hai người đứng cách nhau một đoạn ngã tư đường trống vắng, trầm mặc đối diện một lát, Diệp Thời Phi chỉ về phía xe Lý Hành Tung, “Vào trong đó nói chuyện chứ?” Lý Hành Tung vội vàng gật đầu. Đóng cửa xe lại, trong không gian chật hẹp chỉ có hai người, Diệp Thời Phi giương mắt nhìn Lý Hành Tung, thần sắc tĩnh lặng như nước. Lý Hành Tung không biết tại sao bỗng nhiên có chút bứt rứt, “Hút thuốc không?” Diệp Thời Phi lắc đầu, bên môi hiện lên một nụ cười nhợt nhạt, chỉ chợt lóe lên rồi lại trầm xuống, chân mày khẽ nhíu không che giấu được sự mệt mỏi. Giống như người đang sức cùng lực kiệt, không biết tìm nơi nào để dựa vào, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng. Lý Hành Tung đốt cho mình điếu thuốc, hạ giọng hỏi : “Người đâu?” “Ngủ trong xe.” Diệp Thời Phi khẽ nói, “Trước khi thả người, tớ phải nói với cậu vài câu.” Âm thanh Diệp Thời Phi rất khàn thiết, Lý Hành Tung vừa mới gạt đầu, thì nghe hẳn thấp giọng thở dài : “Hành Tung, chúng ta quen biết lâu như vậy, cho dù thế nào tớ cũng không nghĩ tới có một ngày lại cùng với cậu ôn ào đến thế này.” Lý Hành Tung thở dài trong lòng, nói thật hẳn cũng không nghĩ tới. Trước khi gặp Diệp Xuyên, hẳn vẫn cho rằng mối quan hệ giữa mình và Diệp Thời Phi sẽ là hợp tác lâu dài, phát triển Lý Nghiệp thành công ty hàng đầu B thị, cả nước, thậm chí toàn châu Á. “Chủ yếu là trách nhiệm của tớ.” Lý Hành Tung lúc này thật sự hối hận. Đáng lẽ ngay từ đầu hẳn nên xác định rõ ràng mối quan hệ của hai người, không nên đem việc công việc tư lẫn lộn với nhau. Trong ánh mắt Diệp Thời Phi lộ ra thần sắc chua xót, “Hành Tung, thích một người, muốn tiếp cận, theo đuổi, sống cùng với người ấy, là sai sao?” Lý Hành Tung không biết trả lời ra sao. Nếu nói Diệp Thời Phi không sai, vậy thì là ai sai đây? “Tớ thực

sự đã suy nghĩ về điều đó, Thời Phi. Chuyện công ty là lỗi của tớ. Trong lòng bất mãn vì cảm thấy cậu đang đùa giỡn mình, muốn mượn Lý gia làm chuyện mờ ám cốt là cho cậu một bài học. Là tớ muốn rẽ ngang, đáng lẽ vấn đề giữa hai chúng ta thì phải cùng nhau giải quyết, mà không nên nhờ tay của Lý gia đối phó với cậu.” Trong mắt Diệp Thời Phi ánh lên sự thất vọng rõ ràng, “Chỉ vậy thôi sao?” Lý Hành Tung tránh đi ánh mắt của hắn, “Thời Phi, hai chúng ta vốn là anh em, sau này. . . Cũng làm một đôi anh em tốt.” Diệp Thời Phi cúi đầu cười lạnh, “Anh em thôi sao?” Lý Hành Tung nếu đã định nói rõ, trong lòng không còn kiêng dè nữa, những lời nói tiếp theo cũng càng lúc càng trôi chảy, “Mấy ngày nay tớ luôn suy nghĩ, lúc trước nếu thái độ của tớ rõ ràng minh bạch, thì với mỗi giao tình của hai chúng ta, cho dù như thế nào cũng sẽ không đi đến bước này. Chuyện tình cảm tớ không hiểu lắm, cho nên khi cậu nói thử một lần, tớ đã vì tò mò mà không cự tuyệt. Nếu đổi lại là bây giờ, tớ sẽ không đáp ứng với cậu. . .” Sắc mặt Diệp Thời Phi xám xịt thảm hại. Trên đời này còn gì có thể làm tổn thương người ta hơn khi người yêu nói với bạn rằng hai người yêu nhau là sai lầm đâu chứ? “Tình cảm của cậu đối với Tiểu Xuyên rốt cuộc là như thế nào?” Khóe miệng Diệp Thời Phi nhếch lên, tạo thành một nụ cười mỉa mai, ánh mắt lạnh lẽo, “Chuyện đến nước này, cậu cũng nên cho tớ một câu trả lời rõ ràng đi.” Lý Hành Tung ho khan hai tiếng, ngậm lại đã nói đến bước này, tuyệt đối không thể phí công rồi lại làm cho Diệp Thời Phi ôm ý tưởng không thực tế với mình được, liền tàn nhẫn nói : “Thời Phi, hiện giờ tớ đã biết rõ, tình cảm của tớ đối với cậu và Diệp Xuyên hoàn toàn khác nhau. Về phía Diệp Xuyên, là thật tâm theo đuổi. Tớ đã nói với người nhà về chuyện này, nhà tớ cho ý kiến là trong vòng mười năm sẽ không kiểm soát cuộc sống riêng. Nếu tớ và một người đàn ông có thể đi qua mười năm, tớ nghĩ, sau này họ cũng sẽ không bận tâm đến cuộc sống của mình nữa.” Diệp Thời Phi cười lạnh, “Cậu vẫn nói sau này muốn thành gia lập nghiệp, thì ra là ở trước mặt tớ chưa đường lui cho chính mình phải không?” Ma xui quỷ khiến Lý Hành Tung nhớ tới giấc mơ kia, nhin không được trả lời bằng một giọng mỉa mai, “Thời Phi, hai chúng ta hiểu nhau quá rõ, khoan nói đến chuyện của tớ. Cậu thử tự hỏi xem có phải mình cũng có tâm tư giống vậy hay không? Ở trước mặt tớ, chẳng lẽ cậu chưa bao giờ chưa đường lui cho mình?” “Ta phôi bày tâm hồn dưới ánh trăng, chẳng ngại ánh trăng chiếu rọi mọi góc ngách của tâm hồn. . .” Diệp Thời Phi chăm chú nhìn Lý Hành Tung, trong thần sắc bị thương dần dần lộ vẻ bình tĩnh quyết đoán, “Lý Hành Tung, cậu nói lời này chứng tỏ mình đang đuổi lý. Chúng ta quen biết đã bao nhiêu năm, tớ đã làm chuyện gì có lỗi với cậu chưa?” Lý Hành Tung không nói gì. Chuyện này căn bản không phải có lỗi hay không, chẳng lẽ bởi vì hắn không có lỗi với mình, thì mình phải chấp nhận sống cùng hắn cả đời sao? Nhưng lời này không thể nói trước mặt Diệp Thời Phi được. Nếu không, mối quan hệ của hai người sẽ chẳng thể cứu vãn được nữa. Diệp Thời Phi tức giận đến lồng ngực phập phồng kịch liệt, lập tức mạnh mẽ kiểm chế con nộ khí, xòe một bàn tay về phía Lý Hành Tung, “Đưa tiền đây.” Lý Hành Tung không nói hai lời liền đưa ra một tấm chi phiếu. Diệp Thời Phi cũng không khách khí, lấy di động ra ấn phím kiểm tra tài khoản, không chút nương tay chuyển khoản luôn, ngẩng đầu lên nhìn Lý Hành Tung cười cười, “Lý Hành Tung, coi như nợ nần của chúng ta đã thanh toán xong.” Lý Hành Tung cảm thấy tâm hồn trống rỗng. Cho dù biết đã đến cục diện này, hai người không còn bất cứ điểm chung nào nữa, nhưng Lý Hành Tung vẫn tính tới tình huống tốt nhất : Hắn và Diệp Thời Phi sau khi thông suốt rồi, bỏ qua mọi hiềm khích trước đây, sau đó. . . “Thanh toán xong rồi.” Diệp Thời Phi lặp lại một lần nữa, như cười như không nhìn Lý Hành Tung, “Coi như tớ làm công cho cậu vài năm đi, mua được một bài học lớn. Cậu trả lương cũng đủ hậu hĩnh.” Ma xui quỷ khiến Lý Hành Tung nhắc nhở một câu, “Hắc Dực và Diệp Thời Tranh đều biết chuyện cậu làm. Cậu. . .” Diệp Thời Phi liếc xéo hắn một cái, lạnh lùng cười nói : “Lý Hành Tung, cậu tự xem mình là chàng trai bá vật sao?” Diệp Thời Phi trừng mắt nhìn Lý Hành Tung, trong lòng cảm thấy phần nộ khó hiểu. Không chỉ phần nộ, càng nhiều hơn là một loại cảm giác vô cùng hối hận đối với chính mình. Cứ tưởng rằng Lý Hành Tung chỉ là một công tử vô tâm vô phế áo quần bảnh bao, đùa bỡn tình cảm bắt cả hai tay, nhưng từ những lời này cho thấy, thì ra hắn không phải là công tử bột, mà là khắp nơi lưu tình gieo rắc mầm móng phong lưu. Ta khinh. Diệp Thời Phi thật sự tức giận đến muốn học máu, nhiều năm thế rồi, hắn chính là bị người này đùa giỡn xoay vòng vòng ? ! Minh thật tâm thật lòng nhưng ở trong mắt hắn rốt cuộc là gì đây? Có phải còn không bằng viên gạch lót dưới chân hắn? “Người đi chết đi.” Tận đáy lòng Diệp Thời Phi bỗng nhiên sinh ra một sự thù hận sâu đậm, nghiêng răng gằn giọng cười, “Người đi chết đi, Lý Hành Tung. Mang theo người trong lòng người cùng xuống địa ngục đi.” Lý Hành Tung nhìn thoáng qua chiếc xe đậu cách đó không xa, phất chốc một tia hoảng sợ xẹt qua trong lòng. Diệp Thời Phi đẩy cửa xuống xe, vừa đi vừa gằn giọng cười. Tiếng cười quỷ dị trong bóng đêm nghe không giống như đang cười, mà như là tiếng chim ác báo hiệu điềm xấu phát ra, tiếng kêu hung ác. Từng tiếng từng tiếng một, cười như sắp tắt thở đến nơi. Lý Hành Tung cảm thấy thấy con ớn lạnh dọc theo cột sống lan ra toàn bộ cơ thể, trong nháy mắt sồn cả gai ốc. Diệp Thời Phi đúng lúc đó quay đầu lại quét mắt liếc hắn một cái. Mắt của hắn dài nhỏ, khi liếc mắt nhìn người ta luôn mang theo vài nét phong tình. Mà giờ phút này, trong ánh đèn xe trắng sáng, khóe mắt với đuôi chân mày hơi hơi nhếch lộ ra một tia quỷ khí rét căm căm. Tim Lý Hành Tung chột đập nhanh hơn, hắn đẩy cửa xe ra, cứ như chạy trốn từ thần mà lao về phía Diệp Thời Phi. Trong xe Diệp Thời Phi không mở đèn, ở băng sau có một người được bọc trong chăn, cũng không biết là đang ngủ hay hôn mê. Khi Lý Hành Tung thật cẩn thận kéo cửa xe ra, cơ hồ nghe được trái tim mình trong lồng ngực đập bang bang mạnh mẽ, tựa như bị đâm một nhát, ần ần đau. Kéo tấm chăn xuống, lộ ra một người gầy yếu với khuôn mặt trái xoan. Trong đầu Lý Hành Tung vang lên thanh âm ong ong, ngây ngẩn cả người. Đây hoàn toàn không phải là Diệp Xuyên! . . . Ánh mắt bị bịt kín, Diệp Xuyên hoàn toàn không phân biệt được phương hướng, chỉ cảm thấy xe xóc nảy đến lợi hại, tiếng gió vun vút bên tai khiến cậu buồn nôn. Lão Ngu không nói một lời ngồi ở bên cạnh, ngẫu nhiên xe quá xóc nảy còn có thể đưa tay kéo cậu lại. Vài giờ trước, lão Ngu đem cho Diệp Xuyên một tờ mi ăn liền, sau khi cậu ăn xong liền bịt kín mắt túm lên xe. Diệp Xuyên đã sốt đến gần mê man, thần trí không mấy thanh tỉnh, chỉ có thể mơ hồ đoán ra trên xe có bốn người. Ngoại trừ lái xe, ở ghế phó lái còn có một người đàn ông, không nói lời nào, chỉ là không ngừng hút thuốc, đến nỗi trong xe đều là mùi khói thuốc. Diệp Xuyên mới đầu nghĩ có lẽ là muốn đem mình thả ra, nhưng mà thể trạng này không hiểu sao khiến cho cậu cảm thấy sợ hãi, cứ rung mình mãi. Cậu đã bị sốt hai ba ngày nay rồi, rất sợ nếu cứ nóng hoài như vậy, có khi nào biến thành đồ ngốc. Nghe nói nếu sốt quá cao mà không kịp trị liệu, hậu quả có thể là bị biến thành ngu ngốc. . . Xe đột nhiên ngừng lại. Thân thể Diệp Xuyên theo quán tính chúi về phía trước, đầu đập mạnh vào ghế, trong đầu vang lên thanh âm ong ong, suýt nữa thì ngất xỉu. Bên ngoài xe ngoại thật yên tĩnh. Không có tiếng ồn ào huyền ảo nơi phố thị, dường như là đang ở ngoại ô của nơi nào đó. Tiếng gió ào ào, mang theo mùi bùn đất, cảm giác như đang ở nơi đồng không mông quạnh. Diệp Xuyên đang hoảng hốt, thì cảm thấy lòng bàn tay được lão Ngu nhét vào một cái gì đó. Diệp Xuyên cả kinh trong lòng, vội vàng nắm chặt, khi cậu nhận biết được đây là một con dao gấp, trái tim không khỏi đập thình thịch, linh cảm điềm xấu sắp xảy ra nhất thời trở nên mãnh liệt chưa từng có. Một làn gió lạnh thổi vào, lão Ngu nghe động tĩnh rồi xuống xe trước, rồi mới túm cánh tay Diệp Xuyên kéo cậu xuống dưới. Chân Diệp Xuyên vừa đứng đất liền cảm thấy trên mặt chột lạnh, khăn bịt mắt bị lão Ngu kéo xuống. Ngay sau đó liền cảm thấy lão Ngu dùng sức rất mạnh đẩy cậu một cái. Diệp Xuyên còn chưa kịp phản ứng vì không biết chuyện gì xảy ra, thì nghe lão Ngu hét thảm một tiếng, “Thằng nhãi này đạp chết tao rồi. . . Ah nó bỏ chạy. . .” Diệp Xuyên đột nhiên thức tỉnh, liếc nhanh mắt về đầu xe, thấy có hai tên khi đột lao tới, bèn bỏ chạy theo hướng ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79

“Lý Hành Tung lái xe ra ngoài rồi.” Tiểu Nam hơi lo lắng nhìn lão đại nhà mình, “Có cần phải người đi theo hay không? Anh em bên kia nói Diệp Thời Tranh cũng đi theo sau.” Hắc Lục nhấp mấy miếng nhưng không đáp lời. Diệp Thời Tranh theo dõi Lý Hành Tung hẳn cũng không thấy kỳ lạ một chút nào. Diệp Xuyên và Diệp Thời Phi đều là em trai, anh ta hẳn không muốn Diệp Xuyên có việc gì, cũng chẳng hy vọng Diệp Thời Phi bị mình làm thiệt, đương nhiên là phải tìm được Diệp Thời Phi trước rồi. Ngược lại Hắc Lục có thể hiểu được dụng ý của Diệp Thời Tranh, Diệp Thời Tranh cảm thấy Hắc Lục đang bận rộn lo chuyện của Diệp Xuyên, mình đi theo cũng xem như là dẹt hoa trên gấm, đứng ở một bên sốt ruột chỉ tổ phí công, chỉ bằng thừa dịp Hắc Lục chưa tìm ra thời gian để tính sổ Diệp Thời Phi, đi trước một bước đem thằng em kẻ đang gặp rắc rối này lo liệu cho ổn thỏa. “Lý Hành Tung không dẫn người theo.” Tiểu Nam nói: “Bất quá bọn họ có tiến hành chuyển khoản. Hẳn là tiền trả cho Diệp Thời Phi.” Hắc Lục lắc đầu, giọng mỉa mai, “Tôi nói hẳn thiếu hiểu biết nên không hề sợ, hẳn còn không chịu phục.” “Ý của anh là...” Hắc Lục hỏi lại, “Người ta gọi Diệp Thời Phi là gì?” Tiểu Nam biết biệt danh của Diệp Thời Phi, nhưng tại sao lại kêu như vậy, hẳn không được rõ lắm. Lúc này cho dù có muốn hỏi cũng không phải lúc, chuyện của mình đang gặp như lửa cháy đến nơi, đương nhiên không thể vì chút việc nhỏ chẳng đáng kể này mà hao tổn tâm tư. “Tất cả nơi ở của Trần Mộc Từ đều lục xét qua một lần.” Tiểu Nam đem mấy tờ giấy để lên trước mặt Hắc Lục, “Hắn và vài người tâm phúc em đều phải người theo dõi. Cũng không có động tĩnh gì khác biệt.” Hắc Lục chân mày nhíu lại, “Không cho người tìm những kho hàng ở vùng ngoại thành sao?” “Phần lớn đều đã xem qua.” Tiểu Nam vội vàng nói: “Mấy nơi của tư nhân đều tìm từng chỗ một. Có hai cái vừa đưa tin tức tới, không dám kinh động, chỉ cho người âm thầm theo dõi thôi.” Hắc Lục nhướn mày nhìn hắn, “Nói như thế nào?” “Trần Mộc Từ có vợ bé, trước đây là vũ nữ. Cô vợ bé này có một thằng em trai cũng không ra gì biệt danh là Cổ Tiểu Nhi, mở quán bar ở phố Mười ba. Đây là cửa riêng Cổ Tiểu Nhi, hẳn bình thường ở luôn trong quán bar, rất ít khi về nhà, gần đây vẫn ở trong này không ra khỏi cửa.” Gặp Hắc Lục không nói lời nào, Tiểu Nam tiếp: “Còn một chỗ ở Tây Giao, là lão Lưu quân sư của Trần Mộc Từ thuê cho cháu hắn. Sở dĩ hoài nghi nơi này, thứ nhất là từ trước tới giờ không ai nghe nói lão Lưu có cháu cả, hai là lão Lưu bình thường tuy rằng không biểu hiện gì, nhưng trong tay rất có tiền, nhà trong nội thành kiểu nào mà hắn mua không được? Lại cố tình chạy đến Tây Giao thuê nhà, cái này có hơi kỳ quái.” Hắc Lục hỏi: “Thuê đến khi nào?” Tiểu Nam nhìn thoáng qua báo cáo trong tay, “Đến năm sau. Giao trước sáu tháng tiền thuê.” “Nhà kiểu gì?” “Khu dân cư cũ, một tầng, riêng biệt, thêm một cái vườn nhỏ.” “Nói lão Hắc mang vài người tới đó.” Hắc Lục mở ngăn kéo, từ nơi sâu nhất lấy ra một khẩu súng, “Cậu ở lại đây, có tin tức gì thì gọi ngay cho tôi.” “Lão đại...” Tiểu Nam còn chưa dứt lời, thì di động đặt trên bàn làm việc đình đang vang lên, Hắc Lục liếc mắt thấy đó là một số lạ lập tức thót cả tim, “Tập đoàn Bắc Hồng, Hắc Dực nghe đây.” “Hắc lão đại, gần đây khỏe không?” Một giọng nói có vẻ cộc nhủ luu manh hỏi: “Đang bận sao?” “Cũng tạm.” Hắc Lục khẽ nhíu mày, thuận tay ấn nút nghe loa ngoài, “Ài vậy?” “Tao là ai không quan trọng, quan trọng là trong tay tao có người mà Hắc lão đại nhất định cảm thấy hứng thú.” “Phải không?” Hắc Lục nhìn Tiểu Nam sắc mặt kinh sợ đến trắng bệch đứng kè bên, làm động tác ý bảo hắn chờ có lên tiếng. “Tao cảm thấy hứng thú với không ít người, mày nói xem là ai hả?” Tiểu Nam kiệt lực không chế hô hấp của mình, chuyện gia hắn mời đến đang ở văn phòng cách vách, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lúc này đã bắt đầu truy tìm tin hiệu di động. Thanh âm luu manh cười lạnh, “Tình nhân bé nhỏ của mày a, bộ dạng thật không tồi, nghe nói đang là sinh viên ưu tú của đại học luật. Chắc chắn, Hắc lão đại, mắt nhìn thật sắc bén nha.” Mạch máu trên trán Hắc Lục nổi lên, thế nhưng sắc mặt trước sau lại không một gợn sóng sợ hãi, “Mày nói mình đang giữ người, có gì làm chứng cơ?” “Mày nghe đi.” Nam nhân nói xong những lời này, Hắc Lục và Tiểu Nam đồng thời nghe được một tiếng “Lạch xạch” rất nhỏ, ngay sau đó thanh âm Diệp Xuyên vang lên, “Mấy người là ai? Lão tử vừa không có tiền lại không có thể, bắt sai người rồi...” Lại vang lên tiếng “Lạch xạch”, Người đàn ông có giọng luu manh cười nói: “Hắc lão đại, nghe rõ rồi chứ?” “Đó là ghi âm.” Hắc Lục hờ hững đáp: “Tao muốn nghe giọng người thật.” “Yên tâm, tao sẽ thay mày chăm sóc nó. Nơi này rất an toàn, ai cũng tìm không thấy. Bất quá, nếu mày khiến tao cảm thấy không thoải mái, tao cũng chỉ có thể tìm thằng nhóc đó để xả...” Hắc Lục và Tiểu Nam trao đổi ánh mắt, “Điều kiện của mày là gì?” “Hắc lão đại thật sự là người sáng khoái.” Tên đàn ông luu manh nở nụ cười, giọng nói có vẻ rất hài lòng, “Tao cũng không muốn Hắc lão đại khó xử. Hai ngàn vạn, tiền mặt, một tay giao tiền một tay giao người.” “Thời gian? Địa điểm?” “Hai giờ nữa tao sẽ gọi điện thoại lại.” Đối phương rõ ràng luu loát cúp điện thoại. Cùng lúc đó, di động của Tiểu Nam đổ chuông, một thanh âm trong trẻo gấp gáp nói: “Anh Tiểu, cuộc điện thoại vừa rồi từ Tây Giao gọi tới, địa điểm cụ thể thì chưa dò ra được...” Hắc Lục cầm khẩu súng lục lên, vừa kiểm tra băng đạn vừa dặn Tiểu Nam, “Chuẩn bị theo hai hướng, cậu lập tức cho tài vụ chuẩn bị tiền. Tôi dẫn người qua đó, có tin gì thì gọi cho tôi ngay nhé.” Tiểu Nam trịnh trọng gật đầu, “Yên tâm đi, lão đại.” Lý Hành Tung lắc lắc đầu, choáng váng nặng nề mở mắt ra. Vẫn còn ở trong xe Diệp Thời Phi, chẳng qua người ngồi ở phía sau là chính mình. Thử nhúc nhích thân thể, cả tay và chân đều bị trói, hơn nữa còn trói rất chặt. Lý Hành Tung cố sức ngồi lên, nhìn qua cửa kính xe, chỉ thấy bên ngoài cách đó không xa có hai bóng người đang đứng nói chuyện, bóng đêm u tối, hẳn chỉ có thể lơ mơ nhận ra hình dáng của Diệp Thời Phi, người kia là ai, hẳn nhìn không rõ lắm. Người này vóc dáng hơi gầy, nhỏ con, khi ngược cổ nói chuyện cũng chỉ đứng đến cằm Diệp Thời Phi. Hình dáng khuôn mặt trông nghiêng có vẻ gầy yếu, thoát nhìn tuổi hẳn là không lớn. Xem cách hai người nói chuyện, chắc chỉ quen biết sơ, không mấy thân quen. Lý Hành Tung có chút nghi ngờ không biết Diệp Thời Phi tìm đâu ra người như vậy để giả mạo Diệp Xuyên? Hẳn không sợ chuyện âm i lên rồi gây phiền phức sao? Hay thằng nhóc nhỏ con này chính là tên du côn mà hắn thuê bắt cóc Diệp Xuyên? Không biết Diệp Thời Phi nói gì đó, tên nhóc nhỏ con gật gù đầu, sau đó xoay người bỏ đi. Diệp Thời Phi đứng thẩn ra đó một lát, rồi mới bước về phía xe đậu. Lý Hành Tung vội vàng nằm xuống giả chết. Hành vi này hoàn toàn làm theo bản năng, có lẽ là cảm thấy giờ phút này tình cảnh của mình rất bị động, nếu phải đối mặt với Diệp Thời Phi, sẽ chỉ làm cho mình càng bị động hơn mà thôi. Trước khi hành động, hẳn phải biết được Diệp Thời Phi rốt cuộc có ý định gì. Diệp Thời Phi dừng xe ở chỗ rất xa đèn đường, trong xe càng tối hơn, Lý Hành Tung hé mắt nhìn, thoáng thấy bóng dáng Diệp Thời Phi đứng ở ngay ngoài cửa xe, không nhúc nhích, tựa hồ như đang nhìn mình. Lý Hành Tung bỗng nhiên có chút xót xa. Tình cảm của Diệp Thời Phi đối với hắn thực sự đã chấm dứt rồi sao? Cho dù đã nói là hết nợ nần, nhưng sao có thể nói dứt là dứt ngay được chứ? Một tiếng chim hót vang lên, đầu vai Diệp Thời Phi run run, như là bừng tỉnh khỏi suy nghĩ, đưa tay sửa lại cổ áo, cúi đầu mở cốp xe. Lý Hành Tung nghe tiếng ngăn chứa đồ được mở ra, Diệp Thời Phi xách ra cái gì đó có vẻ nặng. Lý Hành Tung đang định đứng lên dò xét phía bên ngoài, thì nghe một tiếng rầm vang lên, có cái gì đó đổ gần bên trên cửa xe chỗ hắn ngồi. Xe cũ cho nên cửa cũng không kín, lập tức liền có một mùi hăng hăng ủa vào tràn ngập trong xe. Trong lòng Lý Hành Tung oanh một tiếng nổ tung, con khủng hoảng trước nay chưa từng có ập đến, làm toàn thân hắn cao vọt dựng hết cả lên. Hẳn bỗng nhiên nhớ tới câu nói kia của Hắc Lục: Giết địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm... Thì ra... Thì ra là ý này? ! Diệp Thời Tranh vẫn theo đuôi từ trước đến nơi này, thừa dịp Lý Hành Tung chờ người lặng lẽ kiểm chỗ gần đó ẩn nấp, mắt nhìn thấy hai người đầu tiên là vào trong xe của Lý Hành Tung nói chuyện, kế tiếp Lý Hành Tung lại chạy đến xe của Diệp Thời Phi, cũng không rõ là chuyện gì đang xảy ra, không hiểu ra sao trên xe Diệp Thời Phi lại bước xuống một người đàn ông nhỏ con. Nhưng không có Diệp Xuyên. Trong lòng Diệp Thời Tranh cũng có hơi sợ hãi, Diệp Thời Phi thật sự trói em trai lại sao? Thực sự giam giữ Tiểu Xuyên để cò kè mặc cả với Lý Hành Tung ư? Xem tư thế này, thì nói chuyện giả cả cũng xong hết rồi, cũng nên một tay giao tiền một tay giao người... Sao còn chưa đưa người lên sân khấu vậy kia? Diệp Thời Tranh đang lo lắng, Diệp Thời Phi đột nhiên lấy đồ trong cốp ra rồi làm này nọ, cái này kẻ ngốc cũng biết hẳn muốn làm gì, hướng chỉ mũi xăng nóng nực còn theo gió bay đến tận đây. Diệp Thời Tranh sợ tới mức hồn phi phách tán, “Thằng hai! Mày muốn làm gì hả?!” Tay Diệp Thời Phi run lên một chút, xách cái thùng nhựa động tác vẫn không ngừng lại, mãi cho đến khi Diệp Thời Tranh chạy đến nắm lấy cổ tay, hắn mới dờ ra, chậm rãi buông can xăng trong tay xuống. Diệp Thời Tranh nắm cổ tay hắn thật chặt, hẳn không thể cứ như vậy mà bóp nát nó, “Giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm là thế này sao? Hả? Đầu óc mày có bệnh phải không, Diệp Thời Phi?” Diệp Thời Phi hạ mắt, cười cười về tự giễu, “Anh, là cậu ấy có lỗi với em.” Diệp Thời Tranh trong cơn giận dữ, không chút nghĩ ngợi tát một cái thật mạnh, “Hắn có lỗi với mày thì sao? Vậy Tiểu Xuyên đã làm gì đắc tội với mày? Ba mẹ, rồi cả tao nữa, đã làm lỗi gì với mày bao giờ chưa? Hả? Chỉ vì đồ súc sinh này thương tổn mày, chẳng những muốn dùng sự nghiệp và tính mạng của mình, còn kéo theo cả tính mạng của Tiểu Xuyên và toàn bộ Diệp gia chôn cùng tình yêu của mày sao?!” Diệp Thời Phi bị anh đánh cho lảo đảo, cúi đầu không nói được một lời, đưa tay lau

đi vết máu bên khóe miệng. “Mày có nghĩ tới mẹ vì mang thai mày mà gần như mất nửa cái mạng? Có nghĩ tới cha liều mạng cả đời tích cóp buôn bán còn nuôi sống biết bao nhiêu người hay không? Tiểu Xuyên và Lý Hành Tung nếu còn sống, đại gia đình chúng ta còn có đường sống, nếu chết đi rồi, Lý gia hơn nữa còn một tập đoàn Bắc Hồng, mày muốn làm cho mấy ngàn con người vì tình yêu vĩ đại của mày mà trở thành vật tế thần, cùng rù nhau đi ngủ vòm cầu sao? Rốt cuộc mày đem Tiểu Xuyên giấu ở nơi nào?” Diệp Thời Phi trầm mặc không nói. Diệp Thời Tranh gấp đến giờ chân, “Mày con mẹ nó nói ra mau, mày có tin Hắc Lục chỉ tát một cái cũng lấy được cái mạng của mày không? Đầu mày bị cửa kẹp hả? Hắc Lục và Tiểu Xuyên quan hệ như thế nào chẳng lẽ mày không biết? Diệp Thời Phi.” Thanh âm Diệp Thời Tranh chợt cao lên, “Nó là em trai của mày đó!” Về mặt Diệp Thời Phi bắt đầu lộ vẻ hoảng hốt, “Em không muốn Tiểu Xuyên chết. Em chỉ là. . . Chỉ là quá nóng giận. . .” “Nóng giận chút chớ á!” Diệp Thời Tranh tức giận đến hộc máu, “Oan có đầu nợ có chủ, hai người bọn bây muốn chết sống thì cũng mặc kệ, có quan hệ cái rắm gì với người ta. Sách vở mày học đều bị chó gặm hết rồi hả?” Diệp Thời Phi không để ý tới anh, cúi đầu chậm rãi nói: “Em chỉ định cho em ấy chịu khổ một chút thôi. Anh, em không muốn em ấy chết đâu.” “Người đâu rồi?” Diệp Thời Phi lắc đầu, “Vụ này không phải chỉ một mình em làm. Chuyện của em bên này đã xong, lúc này Diệp Xuyên đáng lẽ được thả rồi, có lẽ còn có người khác chờ đợi phó em ấy. Em ấy không chỉ trêu chọc một người nên mới gặp phiền toái đâu.” Diệp Thời Tranh nổi trận lôi đình, “Sao mày không chịu nói sớm?” Diệp Thời Phi cười lạnh. Trong lòng hận hận Lý Hành Tung, vì có liên quan nên cũng hận Diệp Xuyên muốn chết, sao có thể nói chứ? Nói với ai đây? Diệp Thời Tranh gọi điện thoại cho Hắc Lục, tắt máy, lại gọi điện cho Tiểu Nam, Tiểu Nam lại nói không biết. Sau đó Diệp Thời Tranh toát mồ hôi lạnh bắt đầu sàu sàu. Trong lòng bàn tay, mu hay ngón tay cũng đều là thịt, Diệp Xuyên đã bị cuốn vào, chết sống còn chưa biết ra sao, chẳng lẽ lại để thêm một Diệp Thời Phi bị đưa vào chỗ chết? Cha mẹ còn có thể sống nổi hay không? “Mày lập tức biến ngay cho tao.” Lúc Diệp Thời Tranh nói lời này tâm can đau nhói, “Lập tức ra sân bay, tao đã kêu Tiểu Trần mang theo hộ chiếu về máy bay của mày chờ ở đó. Trước tiên đến Thượng Hải, sáng ngày mai bay đến sân bay Feipei Er Jonson, mày cút đến Toronto cho tao. Đừng bao giờ quay trở về làm chứng mất tao nữa.” Diệp Thời Phi phút chốc ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy thần sắc khó tin. “Tao mặc kệ mày trong lòng có bao nhiêu tâm tư xấu xa, Diệp Thời Phi, tao đối với mày cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ. Xem như vì tao đã sắp xếp cho mày một con đường lui, mày phải cho tao câu trả lời rõ ràng: Rốt cuộc Tiểu Xuyên ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Diệp Xuyên chạy nhanh đến muốn tắt thở. Vì cậu bị con sốt hành hạ khiến cho thần trí điên đảo, lại cố sức chạy lâu như vậy, suy nghĩ có chút không rõ ràng lắm. Gió đêm ào ào. Trong không khí tràn đầy mùi vị của rác, dầu máy và rỉ sét, thứ mùi hỗn hợp đó xông vào mũi làm Diệp Xuyên suýt ngất đi. Cậu nén cơn buồn nôn nhìn ra phía ngoài thăm dò, Diệp Xuyên chỉ cảm thấy trước mắt tối om, không có đèn đường, thậm chí trên bầu trời chẳng có lấy một ngôi sao, căn bản là không thể thấy rõ lắm mọi vật chung quanh hay những hình thù cao thấp đang chặn tầm mắt kia rốt cuộc là cái gì. Diệp Xuyên phóng đoán nơi này có lẽ là một nhà xưởng không còn sử dụng. Sân rất lớn, những thứ thượng vàng hạ cám cũng không ít, chỉ sợ là đã biến thành bãi rác rồi. Diệp Xuyên vừa len lỏi giữa những chướng ngại vật, vừa nghe tiếng bước chân dồn dập phía sau, cảm giác giống như đang ngựa cỏ nhận cú chém của đao phủ vậy. Bị sốt đã vài ngày, Diệp Xuyên vì bệnh nên có chút mơ hồ. Bất quá đầu óc của cậu vẫn chưa đến mức hồ đồ, núp ở một góc dùng con dao nhỏ lão Ngu đưa cho ra sức cứa đoạn băng dính phía sau, trong lòng ần ần có loại cảm giác bị trúng bẫy. Ngay cả lão Ngu lặng lẽ nhét con dao vào trong tay mình cũng sợ là nằm trong kế hoạch của người khác. Nếu không tại sao cậu là một bệnh nhân sắp chết đói chết khát, mà hai tên khi đột kia đuổi theo nửa ngày cũng không kịp? Tình thế trước mắt này, rõ ràng là đã giăng lưới, bố trí cạm bẫy, cho nên phóng xuất cơn mới mới phát huy tác dụng. Đòi bắt của cậu sắp chống đỡ không nổi. Diệp Xuyên đưa tay lau ót, đã không còn nóng nữa, ngược lại bây giờ lại rét run, chân cũng đứng không vững. Mình giờ ở trong tình trạng này, làm thế nào để mật báo cho Hắc Lục đây? Tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Diệp Xuyên đành phải lần theo cái thùng sắt bên cạnh lặng lẽ đi ra ngoài, mò nắm một hồi, cũng định hướng được sơ sơ bố trí của công xưởng này, sân vuông vức, cửa chính nằm ở phía Bắc, mà vị trí của mình giờ phút này bị kẹt ở phía Đông. Trời tường là không thể tính đến, bức tường cao cũng đến mười thước, phía trên dựng rào sắt tua tủa, đó là chưa nói đến việc chân của cậu đứng còn không vững nói chi chuyện leo trèo. Chắc là có cửa hông, nhưng mà cậu mới đặt chân vào đây, lại lần mò trong bóng tối, căn bản là không có khả năng tìm được. Có thể đi vào đi ra cũng chỉ có cửa trước. Diệp Xuyên rầu rầu gần chết, đây chính là đứng giữa vầng sáng mà lại không thấy lối ra mà. Trong gió đêm từ xa truyền đến tiếng động cơ ô tô. Đây lòng Diệp Xuyên trầm xuống, chân không khỏi bước nhanh hơn. Gần đây hẳn là có người mai phục, nhưng giờ đã đến bước này, chẳng lẽ cậu chỉ có thể trốn ở đây giường mắt nhìn Hắc Lục đưa bản thân mình vào miệng súng sao? Nhưng mà cậu nên làm như thế nào đây? Cảnh báo? Nhảy ra bảo hắn đừng tới đây? Điều này có thể sao? Rõ ràng Hắc Lục vì mình mà đến. Nếu chuyện này đã không thể thay đổi, Diệp Xuyên nghĩ, cũng chỉ có thể động não để tìm biện pháp, xem còn cách nào có thể chỉ rõ nơi mai phục này, tận lực giúp Hắc Lục tranh thủ vài phần chủ động. Nếu muốn nơi mai phục bị bại lộ, đương nhiên phải có ánh sáng. Đốt lửa là không thể thực hiện được, trên người cậu không có diêm, hay bật lửa, trong này cũng không có cái gì đốt lên được. Nhưng nhà xưởng quy mô như vậy, khẳng định sẽ có thiết bị chiếu sáng. Cho dù nhà máy không còn hoạt động, đường dây điện chắc cũng không đến mức bị mang đi. . . Tầm mắt của Diệp Xuyên nhìn qua lại đánh giá nhà xưởng không chút ánh sáng, vừa suy nghĩ nơi đặt buồng chứa các thiết bị điều khiển việc chiếu sáng, nhất định vị trí là ở sân trong. Dường như hồi trung học đi tham quan nhà xưởng, buồng cầu dao điện nằm ở ngay phía sau phòng bảo vệ. Sờ dĩ cậu nhớ rõ như vậy, là vì lúc ấy có vài nam sinh lớp dưới tay chân băng nhăng chạy tới đùa nghịch, kết quả làm cho việc cung cấp điện bị gián đoạn. Sau khi quay về trường bị nêu tên phê bình điển hình trong giờ chào cờ, vài nam sinh còn xếp thành một hàng đọc bản ghi nhớ, thuộc lòng rồi mới được thông qua. Diệp Xuyên nhớ tới vừa rồi lúc mình đứng sát góc tường phía đông, hình như ở đó có một cái thùng bằng kim loại. . . Diệp Xuyên quay trở lại tiếp tục lần mò. Mới vừa đi được hai bước, phía trước liền thoáng thấy một bóng người. Nhất thời lòng to của Diệp Xuyên dựng thẳng lên. Khoảng cách gần như vậy, cho dù cậu muốn tránh cũng không kịp, Diệp Xuyên sững sờ đứng im một chỗ, sau đó mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Chợt nghe thanh âm quen thuộc thấp giọng nói: “Bên này cũng không có, đi về phía trước kiểm xem. Mẹ nó, tao nghi thằng nhóc kia chạy thẳng ra cửa lớn rồi. Chú ý đừng để cho nó thoát.” Là giọng của lão Ngu. Cách không xa mấy có một người đàn ông cổ nển giọng: “Tìm cẩn thận chút đi. Lão đại ở phía trước, nếu thật sự chạy về phía đó thì chúng ta bắt việc rồi.” Lão Ngu vừa trả lời vừa đưa tay vỗ vỗ vai Diệp Xuyên, ý bảo không có việc gì rồi đi xượt qua bên cạnh cậu. Diệp Xuyên sợ bóng sợ gió một hồi, hai chân mềm nhũn cơ hồ đứng không vững. Khó khăn lắm mới trụ vững đợi mấy người nọ đi qua, bây giờ cậu bắt đầu lần theo bức tường từng bước một đi về phía trước, chẳng dám thở mạnh, sợ gây ra tiếng động. Bất quá, cảm ơn trời đất, ở góc này thật sự có thùng cầu dao điện — trong này tuy rằng ánh sáng không tốt, nhưng mà sau khi đã quen với bóng tối, có thể thấy rõ thùng cầu dao điện màu xám nhạt bên ngoài cửa có vẽ cảnh báo hình tia chớp màu đen là chuyện rất bình thường. Có lẽ lúc trước khi dọn đi mấy người công nhân không để ý, cho nên trên thùng không có khóa, chỉ giải bằng

một đoạn sắt thô. Cả tay và chân của Diệp Xuyên đều yếu ớt, căn bản không có lực để kéo ra. Chỉ có thể đem con dao nhỏ của lão Ngưu cho chèn vào hai thanh sắt, từng chút một mà nạy ra. Nơi này là vùng ngoại thành, vào ban đêm xung quanh rất yên tĩnh, chỉ một thanh âm nhỏ xíu cũng có thể nghe rất rõ. Tiếng xe chạy càng lúc càng gần, trong lòng Diệp Xuyên gấp gáp, nhất thời cảm thấy mạch Thái Dương đập loạn xạ, dồn sức bấy thật mạnh, thì nghe xịch một tiếng, thanh sắt gì đã rời ra. “Tiếng gì vậy?” Cách đó không xa có người thét to một câu. Diệp Xuyên ngừng động tác trong tay, tìm đập thỉnh thịch. Đúng lúc này, ở bên ngoài vách tường truyền đến tiếng chó sủa, như là có chó hoang cắn nhau. Thanh âm này đến quá mức đúng lúc, trong lòng Diệp Xuyên thờ phào nhẹ nhõm. Một người đàn ông thấp giọng quát mắng vài câu, trong xương lại yên tĩnh trở lại. Diệp Xuyên nín thở, rón ra rón rén kéo cánh cửa của thùng cầu dao ra. Ban đêm tối thui, cho dù mắt đã quen với bóng tối, Diệp Xuyên cũng chỉ có thể nhận biết được đại khái, về phần đường dẫn có còn điện hay không, linh kiện bảo hiểm linh tinh này nọ có còn tốt hay bị hư hao gì không, thật sự vô phương kiểm nghiệm. Chỉ có thể trông vào vận may thôi. Diệp Xuyên cúi bàn tay đầy mồ hôi lên quần áo, nghiêng tai nghe thanh âm động cơ ô tô từ xa vọng lại, tìm cơ hội muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Ô tô tới gần thêm một chút, tốc độ giảm bớt, rồi ngừng lại. Diệp Xuyên hít thật sâu, nắm một loạt chốt mở rồi đẩy lên. Bên tai lập tức truyền đến thanh âm ong ong, như là phía sau nhà có cái quạt bị mở ra. “Sao lại như thế này?” Trong viện có người kêu lớn. Trong lòng Diệp Xuyên hoảng hốt, động tác không khỏi nhanh hơn, đẩy hết tất cả chốt phía dưới. Lại nghe một loạt âm thanh rối loạn, thùng cầu dao điện không biết bị gì, phút chốc xệt lửa. Diệp Xuyên hoảng sợ, dưới chân bị vướng miếng gạch vỡ, té lăn ra đất. Cùng lúc đó, trước mắt trở nên sáng ngời, khoảng mười cái bóng đèn trên vách tường và bốn năm cái bên trong đều bùng sáng. Diệp Xuyên bị té đến đầu choáng mắt hoa, hơn nữa ánh sáng chột bùng lên làm cho mắt không kịp thích ứng, trong lúc nhất thời cảm thấy trời đất như quay cuồng. Bên tai một loạt tiếng ồ lên, có kêu có mắng, hơn nữa tiếng bước chân loạn xạ ngầu, quả thực là rất hỗn loạn. Diệp Xuyên ôm đầu định đi lại gần thùng cầu dao điện, sán lón như vậy, muốn tìm đến nơi đây cũng không khó. Nếu ai chạy tới đóng nguồn điện. . . Diệp Xuyên nghĩ, lão từ từ sẽ giết chết hẳn không tha. Kiệt sức quá nhiều, thân thể Diệp Xuyên đầm đìa mồ hôi lạnh co vào sát góc, trong đầu như có tiếng nổ vang, trước mắt có vô số hoa lửa không ngừng bay tới bay lui. Diệp Xuyên mơ hồ biết bên cạnh có người chạy qua chạy lại, nhưng mà cậu đã không còn bao nhiêu sức lực cầm con dao nhỏ bảo vệ thùng cầu dao điện. Hắc Lục lúp xúp chạy tới ngay ngoài cửa nhà xưởng, một bàn tay vừa mới đặt lên nắm đấm cửa, đèn trong nhà xưởng liền sáng lên. Không phải ánh sáng cực đại có ý mờ ra để áp chế khi thâm vấn, mà là mấy bóng đèn tối tàn trong sân, liếc mắt một cái, mười bóng thì có ít nhất một nửa không sáng. Bất quá, như vậy cũng đủ để hẩn quan sát rồi. Hắc Lục lập tức liền hiểu được đây là chuyện gì. Có nội ứng — tạm thời không nói tới nội ứng này có phải là Diệp Xuyên hay không, nhưng chắc chắn sau khi Trần Mộc Tử hồi phục tinh thần trong kinh ngạc, chuyện trước hết cần phải làm là phải người làm thật nội ứng này. Cho nên Hắc Lục tuyệt không thể để cho người này gặp nguy hiểm. Mệnh lệnh của Hắc Lục nhanh chóng truyền xuống. Cửa sau đã bị mở ra, Hắc Lục nép người chui vào cửa sắt chặt hẹp. Vài người đàn ông cao to cầm súng theo sát phía sau. Mọi người lặng yên không một tiếng động tiếp cận, phía cửa chính đã truyền đến tiếng súng nổ. “Chia nhau ra, tìm được người lập tức báo cho tôi.” Hắc Lục đề thấp thanh âm dẫn mấy người bên cạnh. Ảnh chụp của Diệp Xuyên bọn họ đã cầm trong tay, chỉ cần nhìn thấy hoàn toàn có thể nhận ra. Hắc Lục tự mình trực tiếp đi về phía thùng cầu dao điện. Sau khi cuộc điện thoại tổng tiền gọi lại không đến mười lăm phút, bản vẽ sơ đồ bố trí của nhà xưởng này đã được đưa đến trước mắt Hắc Lục. Lúc đầu Hắc Lục lo lắng bọn họ giấu người trong nhà xưởng. Nếu là vậy, muốn đem người thuận lợi mang đi khỏi tất nhiên không dễ dàng. May mà, bọn đạo tặc đối với nơi này không mấy quen thuộc, trốn ở nhà xưởng đối với bọn họ chẳng có nửa phần ưu thế. Hắc Lục cảm thấy bọn đạo tặc tám chín phần còn chưa thông thuộc địa hình của nơi này. Đây là địa bàn của Trần Mộc Tử, trước đây nghe nói là một nhà in nhỏ, bởi vì không chịu giao nộp phí bảo hộ, bị thủ hạ của Trần Mộc Tử cứ cách ngày lại tới gây rối, rốt cục không chịu nổi sự nhiễu nhiễu này đành phải đóng cửa. Sau khi giải thể, nhà máy đương nhiên rơi vào tay Trần Mộc Tử, nhưng thuộc hạ của hắn nào có ai biết kinh doanh, cho nên cứ bỏ phế như vậy. Hắc Lục đã sớm cho thuộc hạ thâm nhập vào tổ chức của Trần Mộc Tử. Hắn muốn thu phục tên này không phải là một hai ngày, cha đẻ của hắn còn bạc mắc nợ chính là ở sông bạc của Trần Mộc Tử. Chẳng qua việc tẩy trắng tập đoàn Bắc Hồng không dễ dàng, hắn không thể đem tâm huyết của chính mình ra mạo hiểm. Nay vừa lúc mạng cả vốn cùng lời thu hồi về. Tiếng súng dày đặc, vài phút sau liền yên tĩnh lại. Hắc Lục đánh giá chắc là bên ngoài đã giải quyết xong, hiện giờ bắt đầu truy tìm đám cá lọt lưới. Hắc Lục mở đèn pin, thận trọng đi vào theo khe hở giữa hai căn nhà trệt. Ánh sáng ngọn đèn phía trước nhà xưởng rọi lại đây, từ xa Hắc Lục nhìn thấy một bóng người thoáng đảo qua ở thùng cầu dao điện phía trước, sau lưng người nọ là cảnh tượng huyết nhục mơ hồ. Tay chân Hắc Lục bỗng lạnh lẽo trong phút chốc, cố gắng hít thở sâu mấy lần mới nhận ra người này không phải Diệp Xuyên. Tuy rằng vóc người tương tự, nhưng tóc của Diệp Xuyên không nhiều như vậy. Hắc Lục bước nhanh hơn, vừa đi đến chỗ rẽ liền thấy ở một góc phía sau thùng cầu dao điện có một người đang núp. Trong nháy mắt, Hắc Lục cảm thấy hô hấp cùng nhịp tim của mình như ngừng lại. Một bàn tay to lạnh lẽo đặt trên trán Diệp Xuyên, nhẹ nhàng xoa xoa. Diệp Xuyên cố sức mở mắt ra, nhưng trước mắt bị một màn sương mù mờ mờ che phủ, cái gì cậu cũng không nhìn thấy. Có điều xúc cảm vô cùng quen thuộc. Trái tim cứ treo lơ lửng của Diệp Xuyên rốt cục buông lỏng, một chút sức lực cuối cùng trong thân thể cũng bị rút đi, Diệp Xuyên như buông được gánh nặng mà ngã về phía sau. “Xuyên Nhi. . .” Hắc Lục theo bản năng xoay người lại ôm lấy cậu. Ngay trong nháy mắt khi cúi người xuống, Hắc Lục chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên chấn động, nơi ngực truyền đến một cảm giác nóng rực quý dị, tựa như có người hắt nước sôi vào. Vừa cúi đầu liền thấy Diệp Xuyên được mình ôm chặt trước ngực, mặt và đầu cổ đầy máu. Hắc Lục ôm người yêu, ngã quỵ trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81

Diệp Thời Tranh chạy đến bệnh viện mà lòng thì như lửa đốt, hai người đều đã đưa vào phòng ICU. Một người là vì trúng đạn, người kia thì bị viêm phổi do suy hô hấp. Tiểu Nam bố trí đàn em canh giữ ở bên ngoài, thấy Diệp Thời Tranh vội vàng ra đón. Biểu tình của người trợ lý xuất sắc luôn luôn tự tin mạnh mẽ giờ phút này đã biến thành vô cùng hoảng loạn. Diệp Thời Tranh nhìn hai người chưa biết sống chết ra sao nằm giữa một đồng dụng cụ đầy nhọ vấy quanh, cả người giống như bị sét đánh, triệt để chết lặng. Anh bỗng nhiên cảm thấy hối hận vì đã để cho Diệp Thời Phi trốn chạy, đáng lẽ nên đưa nó đến nơi này để chứng kiến tội lỗi của chính mình, hẳn là nên ở trong này. . . Tự tay bóp chết nó. Khi Diệp Thời Tranh dựa vào địa chỉ của hắn đưa đi đến nơi không một bóng người, ngay lập tức gọi điện thoại tìm Diệp Thời Phi để chứng thực, thế nhưng di động Diệp Thời Phi tắt máy, phòng chừng đã lên máy bay. Anh gọi cho Hắc Lục, vẫn như trước không liên lạc được, cuối cùng anh gọi cho Tiểu Nam, cũng may hắn bắt máy, nhưng Tiểu Nam không giải thích tí mảy chuyện gì cả, tung một màn mây mù dày đặc về phía anh, chỉ nói Hắc Lục đang tự mình dẫn người đi tìm. Ngụ ý là: Anh kiểm chỗ nào mất mề mà ngồi nghiền ngẫm đi, mọi người đều bận rộn muốn chết, đừng thêm phiền nữa. Diệp Thời Tranh cùng đường đành phải trước tiên đi báo nguy, ở bên này anh vừa liên hệ với cảnh sát, thì bên kia Tiểu Nam điện thoại lại nói đã tìm được người rồi, đáng tiếc. . . Tình huống không mấy tốt. Lúc này Diệp Thời Tranh thật muốn đánh người. Bà mẹ nó như vậy mà cậu ta còn nói là không tốt lắm? Tình huống này. . . Thật là. . . Phải nói vô cùng

xấu. Anh ăn nói với cha mẹ như thế nào đây? Bảo rằng thằng hai khoảng một tiếng nữa là lên máy bay, ra nước ngoài giải sầu sao? Thằng út cũng xuất ngoại giải sầu theo cho khuấy khuấy? Hai người họ tuy rằng lớn tuổi, nhưng còn chưa đến mức hồ đồ, nói dối rõ ràng như vậy ai mà tin đây? “Bác sĩ nói lão đại bị trúng đạn vết thương không quá nguy hiểm.” Nhìn thấy sắc mặt Diệp Thời Tranh không tốt lắm, Tiểu Nam vỗ vỗ vai của anh có ý trấn an, “Tình trạng của Tiểu Xuyên hơi phức tạp một chút. . . Bất quá bác sĩ nói cả hai đều còn trẻ, nền tảng cơ thể rất tốt, từ từ sẽ khỏe lên thôi.” “Không nguy hiểm đến tính mạng chứ?” Lúc Diệp Thời Tranh hỏi ra những lời này, mười đầu ngón tay đều run rẩy. Tiểu Nam hơi do dự, “Cái này. . . Còn phải theo dõi.” Diệp Thời Tranh nhắm chặt mắt, lúc nghiêng đầu nhìn thấy Quý Giác đứng canh giữ ở ngoài cửa phòng ICU, không khỏi sùng sốt, “Người kia là ai vậy? Làm trong công ty của các người hả?” “Là Quý Giác.” Tiểu Nam theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua, “Sao vậy?” Diệp Thời Tranh một bụng bức tức tích tụ từ nãy đến giờ cuối cùng tìm được một cơ hội hợp lý để phát tiết, hai mắt ngó Tiểu Nam từ trên xuống dưới, sau đó cười lạnh nói : “Vài giờ trước hân còn cùng một chỗ với Diệp Thời Phi, bây giờ lại chạy tới nơi này giả mèu khóc chuột. Tập đoàn Bắc Hồng thật đúng là nhiều người tài đó nha.” Tiểu Nam biến sắc, “Điều anh nói là thật chứ?” “Hân và Diệp Thời Phi cùng đi gặp Lý Hành Tung, rồi hân đi trước. . .” Diệp Thời Tranh nói tới đây sực nhớ tới Lý Hành Tung còn bị trôi trong xe đậu ở ven đường, bỗng nhiên trong lòng vô cùng vội vàng, Diệp Thời Phi bị tâm thần thì thôi đi, thế nhưng cũng không ai nghĩ tới trước tiên phải coi trời cho tên ông nội nhỏ này. Cũng đã vài tiếng trôi qua, không biết người như thế nào rồi. . . Diệp Thời Tranh vội vàng gọi điện thoại cho trợ lý của mình kêu hân đi qua thả người. Dù sao cũng là do Diệp Thời Phi đã đắc tội với tên ông nội nhỏ này, vạn nhất người chết ở nơi đó, chuyện tình có thể thật sự âm ỉ biết chừng nào. Bên này anh gọi điện thoại còn chưa xong, thì bên kia sắc mặt Tiểu Nam đã vô cùng trở nên khó coi, gọi vài cuộc điện thoại sắp xếp. Lập tức hai người vệ sĩ tiến vào dẫn Quý Giác đi mất. Mặc dù những hành động này quá mức mạnh mẽ vang dội, vài cô đồng đứng phía bên ngoài phòng ICU quan sát động tĩnh cũng không kịp phản ứng, mãi đến khi Quý Giác vội về mặt bối rối bị điệu ra ngoài, mới có một người đàn ông trung niên bình tĩnh đi tới, “Trợ lý Tiểu, làm vậy là có ý gì?” “Không có ý gì.” Tiểu Nam nhướn mắt, vẻ mặt không kiên nhẫn, “Quý Giác có liên quan với bọn cướp. Tôi phải trông coi cẩn thận, sợ bị diệt khẩu. Thế nào, xem ý của đồng sự Lý, hay là biết có nội tình gì?” Người đàn ông trung niên biến đổi sắc mặt, “Đừng có nói bừa, chứng cứ đâu Tiểu Nam cười lạnh, “Đương nhiên là có chứng cứ, về phần có muốn giao cho cảnh sát hay không. . . Tôi cảm thấy nên đợi Hắc tổng tình rồi hẵng nói sau. Hay ý của đồng sự Lý là ngay bây giờ tôi phải giao cho cảnh sát?” Người đàn ông trung niên nhìn chằm chằm vào Tiểu Nam, hân cũng không chút khách khí nhìn lại. Một lát sau, người đàn ông trung niên bại trận, hừ lạnh một tiếng nghiêm mặt quay về chỗ ngồi lúc trước. Vài nam nữ bộ dáng có vẻ là quản lý cấp cao chụm đầu vào nhau nói nhỏ, bị Tiểu Nam đảo mắt qua liếc một cái, đều ngưng ngừng ngậm miệng. Diệp Thời Tranh lần đầu tiên nhìn thấy vị trợ lý tiền sinh hay cột nhà này phát uy, hơi giật mình sùng sốt, làm vài bót không ít buồn phiền trong lòng mình. “Nói cho tôi biết một chút đi.” Diệp Thời Tranh lau mặt, kiệt lực làm cho mình trông có vẻ trấn định một ít, “Rốt cuộc mọi chuyện là sao?” Tiểu Nam lại lắc đầu, “Việc xấu trong nhà không thể lan ra ngoài, anh chỉ cần biết là trong nội bộ chúng tôi có kẻ âm mưu đen tối là được. Đợi lão đại tỉnh lại, sẽ có lời giải thích với Diệp gia.” Âm mưu đen tối trong nội bộ ? ! Nội tâm Diệp Thời Tranh giật nảy. Chẳng lẽ bọn họ không định truy cứu diễn viên khách mời Diệp Thời Phi sao? Hoặc là nói, cho dù Hắc Lục có tính toán như vậy hay không, lập trường của Tiểu Nam vẫn là không tiếp tục truy cứu? Nói cách khác, hân bỏ qua chuyện của Diệp Thời Phi, cho dù Hắc Lục có truy cứu, Tiểu Nam cũng sẽ ra mặt dàn xếp? Diệp Thời Tranh trái lo phải nghĩ, vẫn không nắm được trọng điểm, lại không khỏi âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cùng lúc đó cũng cảm thấy áy náy đối với Diệp Xuyên. Nếu sau này Diệp Xuyên tỉnh lại yêu cầu người anh trai này chủ trì công đạo. . . Anh nên làm gì bây giờ? Vạn nhất thằng út mệnh không may chẳng ra khỏi được phòng chăm sóc đặc biệt, anh mang trên người trọng trách nặng nề của chủ gia đình, nửa đời sau phải sống làm sao đây? Lòng Diệp Thời Tranh như bị thiêu đốt, hận không thể đập đầu mà chết luôn ở trong này để mắt không thấy tâm không phiền. . . Diệp Xuyên cảm thấy mình đang mơ một giấc mơ thật dài. Những ký ức xưa cũ cứ ngỡ đã quên, bỗng nhiên xuất hiện vô cùng rõ ràng trong mơ, kiếp trước kiếp này cứ thay phiên trùng khớp vào nhau, giống như một bộ phim chiếu chậm đang lướt qua trong đầu cậu. Cậu mơ thấy căn nhà của mình khi còn nhỏ, không khí tràn ngập ánh sáng màu quýt ấm áp, tiếng cha mẹ nói đùa từ phòng bếp truyền đến, hài hòa cùng với tiếng bát đĩa va chạm trong bồn rửa; Cậu mơ thấy khi mình còn là thiếu niên, trên lưng công một bao sách báo cũ đi ra cửa lớn nhà bà nội, nó nặng đến nỗi khiến cậu mặt mày trắng bệch, có tiếng ho khan cổ nèn của người già quanh quẩn trong căn phòng khách không đèn điện; Cậu và Thiệu Khải kẻ vai sát cánh đi trong sân trường, có cô thiếu nữ khuôn mặt tròn trịa từ rất xa nhìn về phía Thiệu Khải mỉm cười ngưng ngừng. . . Trí nhớ đơn thuần trong vắt thuở nhỏ, cho dù cuộc sống có khổn khổ, ở trong giấc mơ cũng thấm đẫm ánh sáng và màu sắc ấm áp. Hình ảnh ngây ngô từ khi còn trẻ đến lúc trưởng thành biến thành một người đàn ông lúc nào cũng chìm đắm trong tâm sự sầu khổ, cậu nhìn thấy chính mình ngồi chờ đợi người kia trở về trong căn nhà trống rỗng; Chứng kiến mình như con ma men lác lác đi ra khỏi cửa sau quán bar. . . Ký ức rải đầy thất bại cứ dồn dập đổ về trong mơ, rồi khi có một mảng ánh sáng màu xám bao phủ lấy tất cả, thì cảnh vật được trả về với sự bình lặng, cứ như hình ảnh bị đảo ngược, cậu thấy rõ từng nhánh cuộc đời trong vận mệnh của mình. Cậu mơ thấy mình mặc đồ đồng phục màu trắng của quán cà phê, vẻ mặt phòng bị cùng ngạc nhiên nhìn chăm chú vào Lý Hành Tung; Dưới ánh sáng lộng lẫy của quán bar, cậu trông thấy gương mặt góc cạnh của Hắc Lục; Giữa không gian mờ tối trong xe, cậu túm lấy áo Hắc Lục, giống như chụp được bụi cỏ cứu mạng rồi bắt cần hôn lên môi hân. . . Diệp Xuyên không biết mình đã chết hay chưa, vì sao cậu có thể nhớ rõ chuyện trước kia như vậy, từ nhỏ đến lớn, rất nhiều việc đã xảy ra bất thành linh xuất hiện trong mộng, giống như mình là một khán giả đứng xem, có cơ hội tỉnh tã cảm khái chính cuộc đời mình. Chẳng lẽ là để nhắc nhở bản thân của kiếp sau không được phạm cùng một cái sai? Diệp Xuyên có chút nghi hoặc nghĩ, nhưng mà một chén canh Mạnh Bà đã uống hết, ai có thể giữ lại chút gì của kiếp trước để đi đâu thai đâu chứ? Có lẽ mình là một ngoại lệ. Diệp Xuyên nghĩ, bởi vì vô cùng không cam lòng, cho nên mang theo những kỉ niệm đau đớn để đi thăm trong quá khứ, dẫn dắt chính mình ở tuổi mười bảy, đi theo một con đường không giống với trước kia. Diệp Xuyên mơ mơ màng màng nhớ tới Hắc Lục, khi mới gặp trên mặt hân là thần sắc âm trầm, cứ sau mỗi lần tiếp xúc rốt cục trở nên hòa nhã hơn một chút, nét lạnh lùng cứng rắn thâm căn cố đế nơi đáy mắt rồi cũng có ngày trở nên mềm dịu ôn nhu. Diệp Xuyên có hơi tiếc nuối, mình vẫn chưa kịp nói câu em yêu anh với anh ấy. . . Từ nơi rất xa loáng thoáng vang lên thanh âm ly tách chạm vào nhau. Lực chú ý của Diệp Xuyên bị tiếng vang thanh thúy này hấp dẫn, không tự chủ được đi đến gần. Tiếng nước rót vào ly, thanh âm lanh canh khi muỗng kim loại quấy nhẹ nhàng trong ly nước, sau đó vang lên một giọng nam trầm thấp mà ôn nhu, “Hôm nay thử pha chế hồng trà của Tiểu Nam mua về xem sao. Cậu ấy nói phải thêm nửa chén sữa, còn có cái này. . . Cái này là nước đường, nhưng tôi cảm thấy cho thêm nước đường thì quá ngọt. . .” Đây là thanh âm của Hắc Lục. Bất quá rốt cuộc anh ấy đang nói cái gì vậy? Trong lòng Diệp Xuyên có chút nghi ngờ. “Làm món này có tác dụng cái rắm gì a.” Giọng của Diệp Thời Tranh có vẻ khinh thường cất ngang lời của hân, “Anh cứ kéo tay nó nói một ít lời ngon tiếng ngọt, ừm, tựa như hai người lúc trước ở quán Hải Vị khi ngã bài với tôi nói mấy câu sến súa ghê tởm đó đó.” Diệp Xuyên buồn cười, sao Diệp Thời Tranh lại ở đây? Hắc Lục không để ý đến lời sắc mùi thuốc súng, lăm bầm lâu bầu : “Mấy hôm trước Xuyên Nhi có nhắc tới, muốn ở trong nhà mình pha chế trà sữa. . .” Diệp Thời Tranh không lên tiếng. Diệp Xuyên đột nhiên cảm thấy xót xa, cậu đã quên mất mình nói như vậy khi nào, lúc ấy chỉ sợ là tâm huyết dâng trào, mới thuận miệng nói ra mà thôi. Vậy mà anh ấy vẫn nhớ rõ. “Cũng không cần phiền tình như vậy a.” Trong thanh âm của Diệp Thời Tranh có chút bối rối, “Nó cũng không phải là người thực vật. Bác sĩ nói, chỉ là thần kinh bị tổn thương tạm thời thôi.” “Anh không biết khi em ấy nhìn tôi bằng ánh mắt xa lạ, trong lòng tôi là tự vị gì.” Thanh âm của Hắc Lục có vẻ cố đề nén mà lại khàn khàn, “Tôi hận không thể. . . Hân không thể. . .” “Nó cũng đâu có nhớ tôi.” Giọng Diệp Thời Tranh pha lẫn vẻ bất đắc dĩ. “Anh có cái gì để nhớ?” Ngừ khi của Hắc Lục lập tức liên hưng dữ hân lên, “Trước đó thì không ngừng bảo hộ, sau lại không thể làm chủ cho em ấy. Anh trai như vậy, nếu nhớ rõ mới là không có thiên lý.” Diệp Thời Tranh trầm mặc một lát, chậm rãi nói : “Nếu tôi đưa Diệp Thời Phi vào tù, mối quan hệ giữa Tiểu Xuyên và nhà tôi mới tan vỡ thật sự.” Lần này đến phiên Hắc Lục không lên tiếng. Diệp Thời Tranh nói thêm : “Nó hiện tại là lợi một mình lưu lạc nơi đất khách, không biết khi nào mới có thể trở về. Đây cũng là báo ứng của nó rồi.” “Còn muốn quay về?” Hắc Lục cười lạnh, “Cho dù tôi không truy cứu, Lý Hành Tung liệu có chịu bỏ qua hay không? Cho dù Lý Hành Tung buông tha hân, Lý gia thì sao? Anh cứ quyết tâm để cho hân thành thành thật thật sống ở nước

ngoài cho đến chết đi.” Những lời cuối cùng này rất ác ý, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói. Trong lòng Diệp Xuyên không khỏi hoảng hốt. Diệp Thời Phi đi rồi sao? Đi rồi. . . Cũng tốt. Diệp Xuyên nghĩ, nếu để cho pháp luật phân xử, mình làm sao có thể đối mặt với Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn đây? Diệp Thời Tranh nói đúng, quả thực nếu làm như thế, tình cảm giữa cậu và Diệp gia cũng coi như xong rồi. Dù sao Diệp gia cũng nuôi dưỡng cậu một thời gian, cậu còn chưa hồi báo được gì. Huống chi, ngoại trừ Diệp Thời Phi, người của Diệp gia cũng không ai có lỗi với cậu cả. Diệp Xuyên không muốn nghĩ đến chuyện này, cũng chẳng muốn nghe Diệp Thời Tranh và Hắc Lục tiếp tục châm chọc lẫn nhau. Cả hai đều là người thân cận nhất của mình, nếu sau này thái độ cứ như vậy. . . Có thể sống qua ngày thật không dễ dàng. Khi nghĩ như vậy, cảm giác của thân thể chậm rãi trở nên rõ ràng, đau đầu, đau ngực, tứ chi xương cốt đều ần ần đau. Giống như mỗi một tế bào đều trĩu xuống, nặng trĩu. Diệp Xuyên thử cử động cơ thể, ngón tay còn chưa nâng lên được đến đâu, cảm giác đau nhức đã truyền vào trong óc. Diệp Xuyên nghe thấy chính mình thật không có tiền đồ rên lên một tiếng, lập tức liên ý thức được chung quanh mình trở nên im ắng, tất cả những sôi nổi ồn ào khẩu chiến này giờ giống như đều chỉ là ảo giác của chính mình, gió thổi qua liến tan mất. Diệp Xuyên mơ mơ màng màng mở mắt ra, đập vào ánh mắt trước tiên là một bó hoa hồng kiều diễm tươi mon mon. Diệp Xuyên không thích hoa cỏ có màu nổi bật, nhưng đối với mùi hương hoa hồng lại là sinh tình theo thời gian, mỗi khi đến hoa viên Gia Đức qua đêm đều mua một bó. Biết sở thích này của cậu, trên đời cũng chỉ có một người. Cô gái ở cửa hàng bán hoa đã từng nói cho cậu biết, ngôn ngữ của hoa hồng là : Yêu em là niềm hạnh phúc to lớn nhất đời tôi. Những lời này một người đàn ông trưởng thành nói không nên lời, nên cậu chỉ có thể đặt hoa ở những nơi người kia có thể nhìn thấy, làm bộ như bó hoa xinh đẹp này đã thay mình nói hết tâm ý dành cho anh ấy. Cậu vẫn cảm thấy cậu kia nói hay không cũng chẳng có gì khác nhau, chỉ cần trong lòng hai người đều rõ là được. Nhưng bây giờ Diệp Xuyên lại không nghĩ như vậy, một câu yêu thương cũng chưa nói, vạn nhất cậu không tỉnh lại, làm quỷ nhất định cũng sẽ thấy hối hận. Thiết bị bên cạnh kêu lên tích tích tích. Diệp Xuyên nghe thấy thanh âm quen thuộc hô to : “Gọi bác sĩ Lương đến đây, bệnh nhân tỉnh rồi.” Gương mặt quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt Diệp Xuyên. Hắc Lục rất cẩn thận đưa tay lên trán Diệp Xuyên thử độ ẩm, ánh mắt đầy vẻ bất an, “Tỉnh rồi? Có nơi nào không thoải mái không?” Diệp Xuyên nhẹ nhàng lắc đầu. Không biết bao lâu rồi Hắc Lục không được nghỉ ngơi, viền mắt thâm quầng, người hình như gầy đi rất nhiều. Hơn nữa khó hiểu chính là, trong ánh mắt hắn nhiều thêm một vẻ cẩn thận thực kì lạ. “Bác sĩ sẽ đến ngay lập tức.” Hắc Lục cố nén nổi bất an cười cười, tựa như cố gắng để cho mình thoát nhìn trông hiền lành hơn một tí, “Tôi là hàng xóm của em, đi kia. . . Bà nội của em nhờ tôi lại đây coi chừng em. . .” Diệp Xuyên có chút mơ hồ, bà nội của mình? Hắc Lục xoa tay, cảm thấy có lẽ mình sắp chịu không nổi nữa. Sau khi Diệp Xuyên thoát khỏi nguy hiểm, tuy rằng thời gian mê man rất dài, nhưng cũng có tỉnh lại vài lần, mà mỗi một lần nhìn thấy Hắc Lục đều là vẻ mặt ngạc nhiên và đề phòng. Tuy rằng bác sĩ cũng nói tình huống của Diệp Xuyên chỉ là tạm thời, nhưng Hắc Lục thật sự sợ em ấy nói ra cậu “Anh là ai vậy?” “Đề tôi đi xem sao bác sĩ lâu tới. . .” Hắc Lục đứng lên vừa định đi, liền cảm thấy góc áo bị túm lại, vừa quay đầu thì nhìn thấy cặp mắt to của Diệp Xuyên chớp chớp, trong lòng Hắc Lục đau xót, đang định hỏi cậu muốn nói gì, thì nghe Diệp Xuyên ầm ạch trong cổ họng gọi, “Hắc ca. . .” Hốc mắt Hắc Lục phút chốc nóng lên, “Em nhớ được tôi sao?” Sao lại không nhớ chứ? Diệp Xuyên yếu ớt nở nụ cười, “Cho dù quên đi tất cả. . . Cũng sẽ không quên được anh.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82

Diệp Xuyên ngồi dựa vào đầu giường, thật cẩn thận kéo áo bệnh nhân trên người Hắc Lục ra, cau mày quan sát vai trái được băng bó thật dày của hắn, rất cẩn thận vươn tay chạm vào băng vải, “Là ở đây sao?” “Ừ.” Hắc Lục cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay của cậu, “Cũng gần như vậy.” “Bản thành vết thương như vậy.” Diệp Xuyên đau lòng, “Về sau sẽ không để lại di chứng gì chứ? Chờ em xuất viện mỗi ngày đều hầm canh xương cho anh uống.” Hắc Lục nhếch miệng cười, ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng, “Rốt cuộc bác sĩ nói như thế nào?” Diệp Xuyên sửa lại vạt áo cho hắn, lo lắng hỏi : “Sau này lúc chuyển mùa, trời mưa ẩm ướt có thể bị đau nhức hay không?” Hắc Lục không nghĩ như vậy, “Bác sĩ nói xương bà vai bị gãy liền lại rất nhanh, tối đa là một tháng sẽ không sao nữa.” Diệp Xuyên bán tín bán nghi, “Thiết không đó? Tiểu Nam nói nát bét. . .” “Thực không sao mà, đừng nghe cậu ta nói điều.” Hắc Lục nhanh chóng lãng sang chuyện khác, “Diệp lão đại vừa rồi gọi điện thoại, nói cụ ông cụ bà nhà em sẽ lại đây thăm, còn mang canh gà tới nữa.” Ánh mắt Diệp Xuyên vẫn còn ngấm bả vai của Hắc Lục, nghe thấy lời này nhìn không được ngẩng đầu tròn trắng mắt, “Xưng hô như thế chỉ có thể nói sau lưng thôi đó. Đề cho thím nghe được anh kêu là cụ bà, thím sẽ coi giấy cao gót đập anh không chừng.” Hắc Lục vui vẻ, “Đó là Diệp lão đại nói mà.” “Vây đem hai người trời chung rồi đập.” Diệp Xuyên nhớ tới Kiều Mẫn nỗ lực giữ thể diện, có chút lo lắng hỏi Hắc Lục, “Anh cả của em nói với người trong nhà như thế nào?” “Nói em cảm mạo phát sốt, lại ỷ y, không quan tâm đến sức khỏe, kết quả biến thành viêm phổi.” Hắc Lục nói xong mới kịp nhận ra cậu đang hỏi về Diệp Thời Phi, vội vàng nói : “Công ty của Diệp lão nhị xảy ra chút vấn đề, hắn xuất ngoại giải sầu.” “Ai xuất ngoại giải sầu mà có thể đi cả đời a. . .” Diệp Xuyên thản ra một lát, ngốc ngếch hỏi Hắc Lục, “Anh ấy thật sự không trở về được nữa hả?” Hắc Lục cười lạnh, “Em đang thay hắn cầu tình đó hả?” Đây gọi là cầu tình sao? Bản thân Diệp Xuyên cũng không rõ. Cậu cúi đầu cân nhắc trong chốc lát, cảm thấy mình hỏi như vậy, nguyên nhân chủ yếu vẫn là có hơi thương xót Diệp Ninh Đức và Kiều Mẫn. Hai người đều già rồi, đã về hưu, đến tuổi hưởng phúc từ con cái, vậy mà con trai lại chạy tới một nơi khác trên trái đất, cốt nhục chia lìa, sớm chiều không thể gặp lại. Về phần mình. . . Diệp Xuyên thở dài, “Cầu tình gì chứ. Em vốn cũng không định hỏi tới chuyện của anh ấy.” Không chỉ là không định hỏi đến. Lời không thể nói ra miệng, Diệp Thời Phi đi rồi, tâm lý Diệp Xuyên thực sự nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Hiện tại cậu đã chẳng muốn suy nghĩ về chuyện ngoài ý muốn ở kiếp trước có liên quan đến Diệp Thời Phi hay không nữa. Hắn đã xa chạy cao bay, cũng mang đi gánh nặng như đám mây đen khi có khi không vẫn đặt nặng trong lòng Diệp Xuyên. Cảm giác này tựa như mang bên mình một quả bom hẹn giờ, không biết khi nào thì phát nổ đã thương người, khiến cho cậu luôn có cảm giác lo lắng đề phòng, nhưng may mắn là cuối cùng nó cũng đã thật sự biến mất. “Vu Văn Qua sao rồi?” Diệp Xuyên lúc muộn màng này mới nhớ tới vấn đề chết người, “Sau lưng hắn còn có người khác phải không?” Hắc Lục không chút để ý gạt đầu, “Vu Văn Qua đã chết, người sau lưng hắn là ai tôi đều biết rồi.” “Cứ cho qua như vậy sao?” Diệp Xuyên tròn mắt há mồm, “Không truy cứu?” “Làm sao có thể.” Hắc Lục bật cười, “Bất quá muốn truy cứu cũng phải có một chút phương pháp. Nếu trực tiếp giao bọn họ cho cảnh sát thì tôi có lợi lộc gì đâu chứ?” “Vây anh định làm gì?” “Tôi đuổi Trần Mộc Tử ra khỏi B thị.” Hắc Lục nhẹ nhàng băng quơ nói : “Về phần người có âm mưu đen tối trong công ty, tôi đặt sẵn trên thớt chậm rãi trừng trị.” Diệp Xuyên sợ run cả người, “Chậm rãi trừng trị?” Hắc Lục cười xoa đầu cậu, “Việc này em không cần nhọc lòng. Àh, quên nói cho em biết, Quý Giác cũng bị tôi đuổi đi, để cho cậu ta với Diệp lão nhị nhà em làm bạn đi thôi. Chỉ cần tôi còn sống, cậu ta cũng đừng nghĩ đến việc trở về. Ở công ty có bao nhiêu là ánh mắt dòm ngó, tôi không thể động vào cậu ta, nhưng mà cũng không định buông tha, chỉ có thể trước tiên đuổi đi thật xa.” Diệp Xuyên không hé răng. Vây cũng coi như là tin tức tốt đi. Ngày đó chuyện phát sinh ở Kim Toàn tuy rằng Hắc Lục kêu mình đừng quan tâm nữa, nhưng mà ngồi ngấm lại vẫn cứ làm cho người ta phải nín giận. Như vậy cũng tốt. Diệp Xuyên nghĩ, tai họa ngầm của cả hai quả thật cũng có thể phui đi. Bằng không nơi nơi đều đặt bom, cứ nom nớp lo

sợ, ngày sau làm sao mà sống chứ? Diệp Xuyên suy nghĩ, thỉnh thoảng nhớ tới một vấn đề, “Thế lão Ngu thì sao?” Hắc Lục mặc danh kỳ diệu, “Lão Ngu là ai?” “Là người canh chừng em trong tầng hầm.” Diệp Xuyên nóng nảy, “Hắn đã giải vây, còn lên cho em một cây dao nhỏ đó.” Hắc Lục hơi sùng sốt, sau đó hiểu được, “Em nói người đó à. Đừng nóng vội, đừng nóng vội, chuyện này tôi sẽ cho người đi lo liệu. Chờ em xuất viện, chúng ta cùng đi đón hắn.” Ngày đi trại tạm giam đón lão Ngu vừa hay là một ngày nắng, lúc Diệp Xuyên thấy lão Ngu mặt xám mảy tro từ hai cánh cổng lớn đi ra, bất giác nở một nụ cười thật tươi. Lão Ngu híp mắt đánh giá cậu, cũng cười, “Tôi biết ngay là cậu mà. Sức khỏe tốt rồi chứ?” “Ngu ca, đã lâu không gặp.” Khi Diệp Xuyên nói lên câu này, trong lòng có biết bao nhiêu là áy náy, “Tôi mới vừa tỉnh lại, tình huống của anh, mọi người cũng không biết. . .” “Không trách cậu.” Lão ngu khoát tay, thần sắc âm trầm, “Cái này cũng xem như là giáo huấn. . .” “Anh. . . Có dự định gì không?” Diệp Xuyên quyết định hỏi gì đó thực tế một chút. Lão ngu gãi gãi đầu tóc rồi bời, “Về nhà thôi. Vốn cũng tính trở về. Thành phố lớn không dễ sống lắm.” “Trở về cũng tốt.” Diệp Xuyên nhớ tới người đứng sau lưng Vu Văn Qua vẫn còn ở B thị, vạn nhất gặp lại lão Ngu, nói không chừng sẽ mang lại không ít phiền toái, “Nhà anh ở đâu, xa không?” “Ồ Thiêm Tây, thị trấn nhỏ thôi.” Lão Ngu thờ dãi, “Cậu xem tôi đây, cũng có tuổi rồi, cứ sống như vậy còn nên hình nên dáng gì nữa? Tôi định về đó trước tiên kiếm công việc lao động đơn giản, chừng nào trong tay có chút tiền thì quay sang buôn bán nhỏ. Sau đó cưới vợ, sinh vài đứa con. . .” Diệp Xuyên vui vẻ, “Anh được đấy, đối nghịch với chính sách quốc gia, còn định sinh vài đứa con nữa. . .” Lão Ngu cũng vui vẻ, nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt ngăm đen lỗ mũi cũng có nét thuần phác hàm hậu, “Chỉ nói thôi mà. Ước vọng, đó chỉ là ước vọng thôi. Con người không phải ai cũng có lý tưởng sao?” Diệp Xuyên sau khi cười một hồi, trong lòng cũng bắt đầu phiền muộn, “Ngu ca, tôi phải cảm ơn anh, ở một nơi như vậy còn bỏ tâm tư quan tâm đến tôi. Lúc ấy tôi còn lấy ghế dựa đập anh. . . Thật sự rất xin lỗi, anh đừng giữ trong lòng nhé.” Lão Ngu khoát tay, biểu tình trên mặt mang theo chút cảm khái, “Tôi là người thô tục, lúc trước nghĩ còn nghĩ đến nhân tình của lão Vu, kể cả hắn làm việc xấu, tôi cũng. . . Ai. . . Không nói chuyện này nữa, sau này cậu cũng phải cẩn thận một chút nhé.” Diệp Xuyên gật gật đầu, lấy từ trong túi ra một tấm chi phiếu nhét vào túi lão Ngu, “Ngu ca, đây là một chút tâm ý của tôi, anh phải nhất định phải nhận lấy.” Lão Ngu nhúc nhích đầu, sắc mặt có hơi đỏ lên, “Này. . .” “Nhận lấy đi mà.” Diệp Xuyên lắc lắc cánh tay của hắn, “Tôi lúc ấy gần như sắp mất mạng rồi, anh còn quan tâm tôi như vậy. Nếu không bày tỏ một chút lòng biết ơn, sau này tôi sống cũng rất bất an.” Lão Ngu không từ chối nữa, đồng ý nhận. Nguyên bản hắn là một người không có nghề nghiệp, không có tiền, cho dù muốn về nhà cũng không đi được, quả thật bây giờ tiền với hắn là thứ rất trọng yếu. “Hiện giờ muốn đi đâu? Có cần tôi đưa anh không?” Lão Ngu lắc đầu, ngẩng đầu nhìn bầu trời, khe khẽ thở dài, “Thời tiết thật tốt. Tôi muốn đi bộ, sau đó tìm chỗ nào đó ngủ một giấc, rồi mới mua vé xe về nhà.” Diệp Xuyên gật đầu, cậu có thể hiểu được cảm giác này. Lão Ngu đi được hai bước, quay đầu lại nhìn nhìn Diệp Xuyên. Cảm thấy cậu nhóc này đứng ở nơi đó, ánh mắt trong trẻo, bộ dáng mỉm cười rất giống một khối pha lê đang phát sáng. Đây lòng khẽ động, không tự chủ được quay trở lại ôm Diệp Xuyên, “Em trai, sau này nhớ sống tốt nhé, đừng tự tìm rắc rối cho chính mình nữa.” Diệp Xuyên dùng sức gật đầu, “Anh cũng vậy nhé.” Lão Ngu buông cậu ra, đi rồi cũng không quay đầu lại. “Được rồi, được rồi,” Hắc Lục lộ đầu ra khỏi cửa xe, giọng chua lèm nói với Diệp Tiểu Xuyên đang trong tình trạng hoá thạch, “Người ta đã đi mất hút rồi, còn nhìn gì nữa chứ?” Diệp Xuyên xoa xoa cái mũi, về mặt phiền muộn bỏ lại vào xe. “Tôi vốn đang định xuống xe cùng vị tốt bụng này biểu lộ chút lòng biết ơn.” Hắc Lục liếc cậu một cái, “Chân vừa thò ra khỏi cửa xe, hay thật, cứ nhiên còn ôm nhau. . .” Diệp Xuyên bị giọng điệu đùa giỡn của hắn làm cho phì cười, “Nào có khoa trương như vậy đâu.” Hắc Lục hừ lạnh. Diệp Xuyên cười hi hi sắp lại hôn lên cằm Hắc Lục một cái “Ghen sao?” Hắc Lục nhéo nhéo mặt cậu, cũng cười, “Sau này không cho kẻ vai sát cánh cùng người đàn ông khác. Nhất là ở trước mặt tôi.” Diệp Xuyên nói khẽ, “Nhưng sau lưng anh cũng đâu được.” “Không cho chính là không cho.” Diệp Xuyên thành thành thật thật gật đầu, “Tuân mệnh.” “Còn có. . .” Diệp Xuyên vội vàng chuyển hướng đề tài, “Anh à, em đói bụng rồi.” “Đi Bình An Cư thôi.” Hắc Lục nhìn đồng hồ, “Diệp lão đại nhà em hẹn chúng ta ăn cơm.” Diệp Xuyên nhớ tới trong khoảng thời gian này Diệp Thời Tranh mỗi lần nhìn thấy mình đều là có vẻ muốn nói rồi lại thôi, phỏng chừng là chuyện về Diệp Thời Phi. Cũng nên tìm cơ hội nói hết ra. Dù sao đều là người một nhà, cứ mang trong lòng sự buồn bực như vậy, làm sao mà chịu nổi đây. “Diệp Thời Tranh nói cụ ông cụ bà nhà các người không biết từ chỗ nào tìm được lão Trung y, muốn lôi kéo hai chúng ta qua để bắt mạch.” Hắc Lục nói xong, quay đầu đã thấy Diệp Xuyên đang nhìn ra ngoài cửa, vẻ mặt tươi cười nhìn ngó ngó. Hắc Lục khó hiểu, “Cây còn chưa có nảy mầm, có cái gì đáng xem đâu?” “Hôm nay thời tiết thật tốt a.” Diệp Xuyên quay đầu lại nhìn hắn, đồng tử màu đen trong mắt lấp lánh tia sáng, cả người tràn trề sức sống, “Ngày nắng đẹp.” Hắc Lục nhìn theo tầm mắt của cậu, bên ngoài là thời tiết đầu xuân đẹp nhất, nắng rực rỡ, trời không mây, ánh nắng hắt lên người khiến người ta có loại cảm giác ấm áp dào dạt. Vì thế Hắc Lục cũng mỉm cười, “Ừ, thời tiết rất đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 83: Ngoại truyện 1

Đang đứng chờ xe giữa một đám người châu Âu mắt xanh mũi cao, Diệp Thời Phi liếc mắt một cái liền thấy được Cao Lăng. Gương mặt đã mơ hồ trong trí nhớ, bất chợt xuất hiện rõ ràng như thế ngay trước mắt, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, trong lòng Diệp Thời Phi vẫn rất hợp thời nảy sinh ra cảm giác không chân thật. Bộ dáng của Cao Lăng vẫn y như trong trí nhớ của hắn, mặt mày nhả nhẹn, tươi cười ấm áp. Chẳng qua nét trẻ con cầu thả nơi đuôi mày khoe mắt đã được thay thế bằng vẻ thành thực tao nhã của người đàn ông trưởng thành, giống như một khối đá thô chất lượng tốt đã được bàn tay khéo léo của nghệ nhân mài giũa, lộ ra giá trị đích thực ẩn sâu bên trong, sang trọng và quý hiếm. Người này là một trong sáu anh em chung phòng tính tình tốt nhất trước đây, dù là nói chuyện với ai đều mang bộ dáng cười tủm tỉm, cho tới bây giờ cũng chưa trở mặt với ai. Cũng chính vì nguyên nhân như thế, mà trong một khoảng thời gian rất dài Diệp Thời Phi không thể nhận ra ánh mắt y nhìn mình so với người khác là hoàn toàn khác biệt. Giờ phút này nhớ lại chuyện xưa, trong lòng Diệp Thời Phi khó tránh khỏi hồi hận. Nhưng mà lúc ấy, hắn thật sự không chú ý tới người này — lực chú ý của hắn cơ hồ đều bị Lý Hành Tung bắt mất rồi, hận không thể cả thiên hạ chỉ còn lại mình và Lý Hành Tung, hơi sức đâu chú ý tới người bên ngoài nhìn mình với ánh mắt gì? Cho dù có chú ý tới, cũng là sẽ không để trong lòng. Về điểm này, hắn biết, nên đương nhiên Cao Lăng cũng biết. Vì thế vào năm thứ hai, Cao Lăng vô thanh vô tức ra sức để được lọt vào danh sách trao đổi sinh viên, mãi cho đến khi thị thực hộ chiếu xong xuôi, mới nửa thật nửa giả ôm cổ Diệp Thời Phi hỏi, “Hai ta cùng nhau xa chạy cao bay nhé?” Diệp Thời Phi nhớ không nổi lúc ấy mình trả lời như thế nào. Chỉ nhớ rõ trong bữa tiệc chia tay trước khi đi, Cao Lăng uống rượu rất nhiều, sau đó ôm mình gào khóc, khiến cho đám anh em cùng phòng, khoe mắt ai cũng phỉm hồng. Chính vào thời điểm tình tình mê mê đó, Diệp Thời Phi mới phát hiện tâm tư không cẩn thận bộc phát ra của Cao Lăng. Bình tĩnh mà suy nghĩ, Diệp Thời Phi cũng không ghét Cao Lăng. Bộ dạng của y không tồi, tính cách tốt, khi còn chung phòng, luôn âm thầm quan tâm chăm sóc mình từng nhu cầu nhỏ nhất: Rất tự nhiên đưa tới tận tay mình khăn mặt và bình thủy, ban đêm còn cố ý chừa đồ ăn khuya. . . Y làm những điều đó rất đối tự nhiên, Diệp Thời Phi nhận cũng với thái độ y như vậy, chưa từng nghĩ tới thâm ý sâu xa ẩn chứa đằng sau những hành động nhỏ này. Mãi cho đến trước khi chia tay, đáp án được vạch trần. Trong lòng Diệp Thời Phi lúc ấy cũng sinh ra một chút tiếc nuối. Người đàn ông như vậy, làm bạn đương nhiên rất tốt. Ôn nhu, săn sóc, mọi chuyện đều

vì mình trước tiên. Nhưng mà mỗi khi Diệp Thời Phi nhìn đến cái giường không có người trong ký túc xá, nhớ lại khi Cao Lăng nói câu “Hai ta cùng nhau xa chạy cao bay”, lại luôn kim lòng không đậu mà lắc đầu, âm thầm thở dài một hơi : Đò ăn tuy rằng ngon, đáng tiếc không phải thứ mà hân muốn ăn. Diệp Thời Phi biết mình không chỉ cần một bạn trai có tính cách tốt mà thôi, hân còn muốn nhiều hơn thế. Vì vậy, so với một Cao Lăng có gia thế bình thường, Lý Hành Tung hiển nhiên trở thành mục tiêu truy đuổi càng thêm hấp dẫn. Diệp Thời Phi mang theo túi hành lý nhẹ đến đáng thương của mình, ở vùng đất dị quốc tha hương, từng bước một đi về phía người đàn ông từng ái mộ mình. Cứ mỗi một bước đến gần hơn, là trong lòng lại nhiều thêm vài phần hồi hận gì đó. Diệp Thời Phi biết mình quả thực rất hối hận. Sau khi trải qua vòng tròn sinh tử lớn như vậy, Diệp Thời Phi bất giác tự hỏi lòng mình : Nếu lúc trước không bị vấn đề gia thế bối cảnh linh tinh che mờ mắt, mình sẽ lựa chọn ai? Khi Diệp Thời Phi nhìn người bạn cũ chín năm mới gặp lại, trong lòng tràn đầy phiền muộn, không nghĩ tới hồi hận cũng giống như thủy triều, chỉ trong chớp mắt từng lớp sóng tràn ngập lên nhau. Cho đến khi hân có thể nhận ra, thì chính hân cũng đã chìm mình vào trong cảm giác đó. Dọc theo đường đi, hai người chỉ chuyện trò về những bạn học vẫn còn liên lạc thời gian gần đây. Cao Lăng không nói về mình cho Diệp Thời Phi, Diệp Thời Phi đương nhiên cũng không thể đem đề tài này vào câu chuyện. Có lẽ thái độ lạnh tránh cũng là một biểu hiện của sự quan tâm, nhưng Diệp Thời Phi dù ít hay nhiều vẫn có chút cảm khái. Xa nhau thời gian đã lâu, dù cho tình cảm trước đây thế nào thì hiện tại cũng khó trách sẽ thấy hơi xa cách. Người đàn ông đang chuyển tâm lái xe ở trước mắt này, rõ ràng là rất quen thuộc, nhưng khách quan mà nói, lại chẳng khác gì người xa lạ. Trong lòng Diệp Thời Phi có hơi mất mát. Sau khi nhận thức được cái ý nghĩ mất mát này, trong lòng Diệp Thời Phi vừa hoảng sợ lại vừa vui mừng. Có chút ngoài ý muốn, nhưng mà càng nhiều hơn là một loại cảm giác âm áp vì điều. Người này chưa từng nói ra tâm sự, chỉ yên lặng chăm sóc mình; Từng vào đêm trước khi đi xa ôm mình khóc lớn, để kết thúc một tình yêu thầm lặng chưa bắt đầu đã biết trước kết quả sẽ bị cự tuyệt. Lúc này Diệp Thời Phi đã không còn nhớ rõ là bao nhiêu lần, mình rối rắm muốn gọi điện thoại đường dài vào những giờ giấc trái khoáy, hân không phải chưa từng thử, đáng tiếc là, mỗi một lần đều tự mình trì hoãn. Khi đó trong lòng hân chỉ có một mình Lý Hành Tung, bởi vậy không có thời gian để phân tâm. Mà hiện tại trong lòng mang theo nỗi đau xót tràn đầy, vừa lúc cần một người có vòng tay ôm rộng mở âm áp như vậy dung nạp chính mình, làm bạn bên cạnh để hân chữa lành vết thương của mình. Cao Lăng tuyệt đối là một người đàn ông chỉ nhìn thôi đã làm cho người ta cảm thấy âm áp, quan tâm lại chu đáo. Những thứ mà không thể thấy được trên người của Lý Hành Tung, đều có thể cảm nhận được nơi y. Vậy mà bản thân mình lại hao phí nhiều thời gian cho tình cảm sai lầm kia đến vậy, Diệp Thời Phi so sánh đoạn thời gian trước và sau khi rời xa Cao Lăng, có chút kinh ngạc khi trái tim mình thỉnh thoảng đập mạnh như vậy, đúng là xảy ra rất tự nhiên, giống như quy luật nước chảy thành sông vậy. Trong mười mấy giờ bay dài đằng đặc, Diệp Thời Phi không phải không nhớ đến Lý Hành Tung. Chỉ là mỗi khi nhớ tới gương mặt không thể quen thuộc hơn kia, trong lòng hân đều sinh ra một cảm giác mệt mỏi vô cùng. Tình cảm nồng đậm rồi cuộc tại sao lại hao mòn sạch sẽ như thế, hân rõ ràng hơn bất luận kẻ nào. Nói đến cùng thì, người kia và mình quá mức giống nhau, cho dù là tình cảm của mình hay là của người khác, đều không thể hoàn toàn tin tưởng. Bởi vậy, tuy rằng hân ta không cự tuyệt, nhưng cũng không thể thật tâm chấp nhận, cứ như vậy cả hai đều dần dần tới lui hoài, mãi cho đến khi Diệp Thời Phi cảm theo can xăng, tự tay đặt dấu chấm hết cho đoạn tình cảm đau đớn này. Diệp Thời Phi nói rất đúng, trong chuyện này kỳ thật không đáng gì với Diệp Xuyên. Nhưng hân đã bị cơn tức giận che mờ lý trí, nhiều năm mưu toan tính kế đều chẳng được gì, không, phải nói là nhận được sự thờ ơ của người kia. Khi tưới xăng lên xe, trong lòng hân duy nhất chỉ có một ý nghĩ chính là hai người nên chết cùng nhau. May mà Diệp Thời Phi đứng lúc chạy tới, nếu không. . . Nghe được tiếng thở dài, Cao Lăng nghiêng đầu nhìn hân cười cười, “Mệt sao? Ngủ một lát đi.” Ánh mắt Diệp Thời Phi dừng thật lâu trên người y, miệng chậm rãi nở một nụ cười yếu ớt mà âm áp, “Có thể gặp lại cậu, thật sự là quá tốt.” Biểu tình của Cao Lăng vẫn ôn hòa trước sau như một, trong mắt lại thoáng qua một tia phức tạp, “Ngủ đi. Đến nơi tôi sẽ kêu cậu.” Cao Lăng sắp xếp cho hân ở tại nhà của một người bạn, một cặp vợ chồng tuổi trung niên rất có khí chất, xem ra quan hệ cùng Cao Lăng cũng không tồi. Diệp Thời Phi tắm rửa thay quần áo xong, lúc đi xuống lầu, bà Vương đang bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho cuộc tụ họp buổi tối. Diệp Thời Phi khó có được hơi ngượng ngùng, “Cháu đến đây mang thêm phiền toái. . .” “Không cần khách sáo như vậy.” Bà Vương vội vàng xoa tay, “A Lăng và Tiểu Kiệt cũng không phải là người ngoài, cháu là bạn tốt của A Lăng, vậy đừng khách khí với bác.” Trong lòng Diệp Thời Phi hơi hơi động, “Tiểu Kiệt?” Bà Vương nhếch miệng cười cười, ánh mắt toát ra vẻ do dự, “Có một số việc, bạn bè trong nước cũng không thực sự thông cảm. Tỳ như. . . Ở bên này, hôn nhân đồng tính là hợp pháp.” Diệp Thời Phi chấn động. Không phải bởi vì hôn nhân đồng tính hợp pháp, mà là ám chỉ nào đó bà muốn biểu lộ, “Tiểu Kiệt là?” Bà Vương khẽ nói, “Tiểu Kiệt là người yêu của A Lăng, hai người đã có kế hoạch kết hôn.” Diệp Thời Phi nhìn ly nước trong tay, thần sắc ngây ngốc, “Người yêu?” “Lại nói tiếp, hai người quen nhau ở chỗ bác.” bà Vương cười cười, “Tiểu Kiệt là học trò, mỗi tuần đều phải đến đây học đàn dương cầm. A Lăng khi đó vừa mới qua, không có người quen, được bạn bè giới thiệu đến trọ ở chỗ này. Vì vậy hai người mới quen nhau. . .” Cõi lòng gần như chết lặng của Diệp Thời Phi lại chậm rãi nảy sinh chút đau đớn. Cao Lăng vừa mới đến đây liền quen biết người nọ. . . Khi đó, trong lòng Cao Lăng hân là vẫn còn có mình không phải sao? Diệp Thời Phi nhớ lại những lần y gọi điện thoại, trong lời nói ẩn chứa thâm ý hân có thể nhận ra được. Nhưng mà, đoạn tình cảm lưu luyến này của Cao Lăng bắt đầu từ khi nào? Diệp Thời Phi càng nghĩ ngược lại càng mù mờ, Cao Lăng cũng chưa từng đề cập qua điều gì trong điện thoại, hân chỉ nhớ rõ điện thoại của Cao Lăng cách càng ngày càng thưa, thời gian nói chuyện cũng ít hơn. Cảm giác đau đớn càng ngày càng rõ ràng, từng chút một, từ đáy lòng dâng tràn đi khắp cơ thể. Diệp Thời Phi dường như đứng không vững ngồi xuống ghế. Áp lực cùng bị thương mà hân đã chôn sâu tận dưới đáy lòng một thời gian rất dài giờ bắt đầu trỗi dậy, không thể đè nén được nữa. Trong lúc nhất thời Diệp Thời Phi chỉ cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều vô cùng mệt mỏi. Mất mát, uể oải, bối rối. . . tất cả các loại cảm xúc đều trộn lẫn với cảm giác đau đớn, hỗn độn không rõ ràng, nhưng lại đau đến tê tâm liệt phế. Diệp Thời Phi không rõ điều gì đã gây nên nỗi đau đớn sâu sắc đến tận cùng cho mình như vậy. Hân cũng không cho rằng mình đã yêu Cao Lăng, ít nhất bây giờ vẫn chưa. Nhưng mà đau đớn rồi dột như thế, ngay cả thời điểm hân xác can xăng định cùng Lý Hành Tung đồng quy vu tận cũng không bằng. Chẳng lẽ là bởi vì quá hy vọng, hơn nữa đem toàn bộ niềm hy vọng mới này gửi gắm vào Cao Lăng, mà hy vọng này lại tan biến trong phút giây hay sao? Chẳng lẽ chỉ một bước sai lầm, cả cuộc đời này. . . Đều lỡ làng hay sao? Trong lòng Diệp Thời Phi đột nhiên nảy sinh một thôi thúc mạnh mẽ, muốn ngay lập tức đi lên lầu lấy hành lý rời khỏi nơi này. Đúng lúc này chuông cửa hợp thời vang lên. Diệp Thời Phi nghe thấy tiếng bà Vương đi ngang qua phòng khách mở cửa, nghe thấy ngoài cửa truyền đến thanh âm nói nói cười cười của nhiều người, cũng nghe được giọng của Cao Lăng, thanh âm trầm thấp, hơi từ tính, ngữ điệu vẫn ôn nhu như vậy. Diệp Thời Phi bỗng nhiên cảm thấy cái mũi có hơi chua xót. “Diệp Thời Phi?” Một giọng nữ hét lên, “Người đâu rồi?” Diệp Thời Phi lau mặt, kiệt lực làm cho mình trông có vẻ lên tinh thần một ít. Đây là người khách mà hân không đoán trước, niềm an ủi đầu tiên mà hân cảm nhận được sau khi đã trải qua bao nhiêu là sự đã kích liên tiếp. Có chị ấy ở đây, ít nhất mình cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ. Cô gái này tên Thái Linh, là học tỷ lúc trước cùng hoạt động chung trong hội học sinh. Lúc Diệp Thời Phi mới gia nhập hội học sinh là do cô hướng dẫn, giao tình của hai người lúc đó tương đối tốt. Nếu Diệp Thời Phi xoe bàn tay tính xem mình rốt cuộc có mấy người bạn thân, thì Thái Linh đương nhiên xếp đầu tiên. Bất quá, Diệp Thời Phi thật sự không ngờ tới có thể gặp cô ở đây, vài ngày trước còn nhận được email, Thái Linh nói đi theo thầy giáo đến Island trao đổi học thuật, không nghĩ tới về nhanh như vậy. Diệp Thời Phi còn chưa thấy rõ dáng người, đã bị Thái Linh ôm chặt lấy. Thái Linh dù sao cũng là con gái, trước khi thấy mặt thì rất cao hứng, nhưng lúc thật sự gặp người, vẫn không nhận được, ôm cổ hân rồi khóc. Diệp Thời Phi vỗ nhẹ sau lưng nhỏ giọng an ủi cô, còn niềm đau xót của mình đành đặt sang một bên. Suốt cả đêm, ngoại trừ ôn chuyện với Thái Linh và hân huyền cùng chủ nhà, Diệp Thời Phi cơ hồ không liếc mắt về phía Cao Lăng một cái nào, đương nhiên cũng không nhìn tên nhóc kêu Tiểu Kiệt ngồi bên cạnh y. Nếu bọn họ nói chuyện, Diệp Thời Phi liền lặng lẽ nghe, nhẹ mím cười, tầm mắt lại nhìn vào tay của mình. Trước mắt chuyện này thật sự là khó mà chịu đựng nổi, Diệp Thời Phi không có cách nào làm cho mình ngừng đầu lên được. Hân không muốn nhìn thấy bộ dáng khanh khanh ta ta của hai người, lại càng không muốn nhìn thấy vẻ có lỗi trong ánh mắt của Cao Lăng. Nhìn không thấy còn có thể tự lừa dối chính mình, vạn nhất thấy được. . . Ngay cả muốn lừa cũng không thể. Sáng sớm hôm sau, Thái Linh theo hẹn tới đón hân đi chơi. Nghĩ tới một danh sách thật dài các kế hoạch tham quan, khi nhìn thấy vali trong tay Diệp

Thời Phi, liền hoảng sợ. “Làm cái gì vậy?” Thái Linh đổi sắc mặt, “Mới đến đã muốn đi rồi sao? Bộ cậu có bệnh hả?” Diệp Thời Phi nhanh nhẹn đem hành lý ném vào cốp xe, “Ngại quá, trong nhà có việc gấp. Nếu chỉ có việc bận, em tự mình đến sân bay cũng được.” Thái Linh nhìn hắn, hai mắt từ từ đỏ lên, “Cậu chạy trốn A Lăng hả?” Diệp Thời Phi lắc đầu, “Đi thôi.” “Cậu có thể giành lại mà.” Thái Linh chưa từ bỏ ý định khuyên hắn, “Y và Tiểu Kiệt bên nhau cũng chưa lâu lắm. Hơn nữa bọn họ kết giao cũng là do Tiểu Kiệt chủ động. . .” Trong lòng Diệp Thời Phi có điều gì đó đang chìm xuống, giờ lại nhẹ bay lên. Những phần hận rồi ứ khuất đã từng chịu đựng chợt lướt qua, ánh mắt Diệp Thời Phi trở nên trống rỗng, “Chị Thái, em làm như thế nào để có được Lý Hành Tung, chị đều biết rõ. Còn kết cục giữa em và hắn ra sao, chị có muốn biết không?” Diệp Thời Phi tạm dừng một chút, trên mặt hiện lên biểu tình tựa tiểu phi tiểu, “Em bắt cóc em trai của mình, dùng nó trao đổi với Lý Hành Tung để lấy công ty. Em còn bắt trói Lý Hành Tung. . . Lúc anh cả tìm được, chính là khi em đang tạt xăng lên xe, định cùng Lý Hành Tung đồng quy vu tận.” “Diệp Thời Phi ? !” Thái Linh lộ ra thần sắc khó có thể tin, nước mắt lại chảy dài. “Em vì muốn có được hắn, thủ đoạn gì cũng giở ra hết, suýt nữa thì kéo theo cả mạng sống của em trai vào. . .” Diệp Thời Phi nhìn hai bàn tay của mình đang mờ ra, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Giờ em không muốn tiếp tục đi tranh giành cái gì nữa. chị Thái, đây có thể chính là số mạng của em. Anh cả nói em vô nhân tính. Em cũng hiểu được mình chính là như vậy. Lúc em xuống tay với Tiểu Xuyên không có một chút nể lòng. . . Người như em vậy, tự mình cũng không yêu được chính mình, dựa vào cái gì làm cho A Lăng yêu em? A Lăng sao có thể thích được chứ?” Thái Linh lắc đầu, khóc đến nói không thành tiếng. “Đưa em đi thôi, chị Thái. Em chỉ là không muốn gặp lại A Lăng, còn chúng ta sau này vẫn có cơ hội gặp nhau mà.” Thái Linh khóc suốt trên đường đưa Diệp Thời Phi ra sân bay, Diệp Thời Phi vốn cũng không đặc biệt muốn đến nơi nào, nhưng đến sân bay vừa lúc có chuyến bay đến Vancouver, vội vàng mua vé rồi làm thủ tục đăng ký, cho nên thời gian từ biệt cũng không còn bao nhiêu. Diệp Thời Phi để lại một tấm chi phiếu nhờ Thái Linh chuyển cho vợ chồng bà Vương, hứa đến bất cứ nơi nào đều gọi điện thoại báo bình an cho Thái Linh, lúc này di động Diệp Thời Phi đổ chuông. Diệp Thời Phi lấy di động từ trong túi ra, nhìn trên màn hình hai chữ “Cao Lăng” nhấp nháy, nhưng không định nghe. Sau một lát, tiếng chuông ngừng, màn hình di động cũng đen thui. Ngay sau đó di động của Thái Linh cũng vang lên. “Đừng nghe !” Diệp Thời Phi dè tay Thái Linh lại trong mắt toát ra thần sắc cầu khẩn, “Chị Thái, đừng nghe.” Thái Linh tức giận đến muốn bóp chết hắn, “Cậu vốn là sai lang, đã trúng một gậy chết rồi cũng vẫn là sai lang, lúc này còn giả làm người tốt à. Diệp Thời Phi, tôi thực coi thường cậu !” “Em cũng tự coi thường mình.” Diệp Thời Phi cười khổ, “Nhưng mà em không còn cách nào cả. Bình pháp không phải đã nói sao, một hồi trống có thể khiến tinh thần hăng hái, thêm nữa thì suy yếu, lần thứ ba thì kiệt lực. Tất cả sức lực trong sinh mệnh đã dùng hết rồi, không cố được nữa. . .” Mặt Thái Linh lại một lần nữa đỏ lên. “Chị Thái, chị gọi lời thay em đi, nói gia đình em có việc gấp, phải trở về. Sau này cũng không sang nữa, để cho y yên tâm mà sống đi.” Diệp Thời Phi tự giễu cười cười, “Em đời này chưa làm được chuyện gì tốt, thật đấy. Lần đầu tiên trong đời làm chuyện tốt đó, để cho A Lăng vượt qua chuyện này, chị nói vận khí cậu ấy rất tốt. . .” “Muốn thì tự mình nói đi.” Thái Linh cảm di động cứ reo ong ong, giống như đang cầm một quả bom, hào hển đá vào chân hắn, “Mau biến đi, đừng để cho lão nương gặp lại người một lần nữa.” Diệp Thời Phi lại gần ôm lấy cô, “Chị Thái, bảo trọng nhé.” Di động trong tay lại bắt đầu vang lên không ngừng, Diệp Thời Phi quay về phía Thái Linh vẫy tay, xoay người đi vào cửa đăng ký. Điện thoại vẫn là của Cao Lăng gọi tới. Diệp Thời Phi tham luyến nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình, mãi cho đến khi màn hình tối đen, mới như vừa thức tỉnh khỏi giấc mộng. Chỉ một khoảng thời gian ngắn ngủi này, không có người nào biết trong lòng hắn cuộn cuộn nổi lên bao nhiêu là giãy dụa. Hắn không phải không nghĩ tới chuyện cướp người về, bày trò thủ đoạn, tâm cơ, đối với hắn mà nói chính là cơm bữa. Nhưng mà, giống như hắn vừa rồi nói với Thái Linh vậy, sức lực trong sinh mệnh đã dùng hết rồi. Chém giết, cướp đoạt, hao tổn tâm cơ. . . Những việc này thật sự quá mệt mỏi, hắn muốn ngừng lại. Cho nên hắn tham luyến, trong một khắc này, đơn thuần, chỉ là tham luyến. Diệp Thời Phi buông thả chính mình hồi tưởng những kỉ ức về Cao Lăng mà hắn có được, giống như bệnh nhân sắp chết lưu luyến trần thế, ở trong đầu là một loạt hình ảnh tươi sáng của người kia, hoặc là khuôn mặt tươi cười tinh tế. Nhưng cho dù có buông thả cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi. Diệp Thời Phi tắt điện thoại di động, dứt khoát gỡ sim ra, ném vào thùng rác. Một Diệp Thời Phi cả đời chưa làm chuyện gì tốt, rốt cục cũng làm được một chuyện tốt rồi. Diệp Thời Phi tự giễu nghĩ, hắn có thể quay lại làm một người tốt, cũng chỉ có nhiều đó thôi. Diệp Thời Phi không biết mình còn có thể đi nơi nào, có lẽ ở lại Vancouver hai ngày, mà biết đâu xuống máy bay liền mua vé bay đến một thành phố khác. Nếu đã không có mục đích thì đi đâu cũng vậy mà thôi. Cứ mặc sức mà đi. Có lẽ một ngày nào đó, đột nhiên lại muốn dừng chân cũng không chừng. Có lẽ sẽ làm ăn nhỏ, mở cửa hàng hoặc là quán bar gì đó. Đời mình ổn định rồi, có thể đón ba mẹ qua sống chung. Nói vậy, mình cũng coi như có người làm bạn rồi. Cho dù không thể ở thường xuyên, một năm có thể gặp mặt vài lần cũng tốt. Còn có thể thử kết giao với một người nào đó. Tốt nhất vẫn là người Á Đông, bộ dạng không cần như Lý Hành Tung, không giống Cao Lăng. . . Cũng chẳng cần rất yêu, chỉ gần gũi làm bạn là được, vào những ngày đông lạnh lẽo, quay người lại có thể vui trong vòng tay ôm ấp. Vì không yêu nhau lắm, cho nên, dù có chia tay cũng sẽ không cảm thấy khổ sở. Hay là mình mở quán MB, nếu như vậy, thì cho dù người cũ bước đi, thì sẽ lại có người mới thế vào, bên cạnh lúc nào cũng có người, hắn là sẽ không cảm thấy cô đơn. . . Ý tưởng này làm cho hắn buồn cười, nhưng mà nụ cười còn chưa thành hình, nước mắt đã rơi xuống. Cho tới bây giờ Diệp Thời Phi không nghĩ tới sẽ có ngày mình gặp qua chuyện như vậy, quyền luyến ở một vùng đất tha hương, lại không biết nên đi đâu về đâu. Hắn vẫn nghĩ cuộc đời mình đã được lên kế hoạch rất tốt, ít nhất đã trừ định đến năm bốn mươi tuổi. Nhưng chỉ trong nháy mắt, cái gì cũng không có. Thế giới rộng lớn như vậy, nhưng không có một nơi nào để cho hắn lưu luyến. Phi cơ lướt trên đường băng, chậm rãi cất đầu, bay khỏi thành phố mà hắn còn chưa kịp liếc mắt nhìn một cái. Người kia, cái người đàn ông mà hắn từ xa vạn dặm đến tìm một nơi nương tựa, đang sống ở nơi này. Diệp Thời Phi nhìn thành phố vẫn xa lạ như trước ở phía dưới càng ngày càng bé lại, rồi biến mất ở sau tầng mây, đột nhiên giật mình khi cảm giác được sự vô lực khi mỗi liên hệ cuối cùng cũng bị cắt đứt. Hắn vẫn nghĩ nơi này sẽ là đường lui cuối cùng của mình. Cho tới lúc nguy hiểm nhất ở B thì, hắn vẫn cho là như vậy. Nhưng khi thật sự lui đến nơi đây, mới phát hiện thì ra hắn đã sống không cùng đường lui. Phi cơ tiếp tục tăng độ cao, hình dáng mờ hồ cuối cùng của thành phố cũng biến mất sau tầng mây. Cái gì cũng nhìn không thấy. Diệp Thời Phi đưa cánh tay che ngang mặt, lặng lẽ bật khóc. . .

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 84: Ngoại truyện 2

Nghiêm Hàn vừa thay áo blouse ra, thì nghe giọng của Trần Chú ở ngoài cửa phòng thay quần áo kêu hắn, “Nghiêm Hàn? Nghiêm Hàn?” “Ồ trong này.” Nghiêm Hàn đáp ứng một tiếng, vừa sẵn tay áo sơ mi vừa đi ra, “Hôm nay cậu tặng ca hả?” Trần Chú gác chân ngồi trên bàn cười tùm tùm cao thấp đánh giá hắn, “Cậu định ăn mặc như vậy mà đi sao? Không quay về nhà thay bộ quần áo nhìn bảnh một chút để đi xem mắt hả?” Nghiêm Hàn tức giận tròn trắng mắt, “Cậu còn mặt mũi mà nói chuyện này hả?” “Sao lại không chứ?” Trần Chú cười to, “Đây không phải chuyện tốt thì là gì, chứng tỏ lão thái thái xem trọng cậu. Cho dù cậu không nghĩ đến chủ nhiệm cũng phải nể mặt của bà, người ta ngồi trên ngai vàng viện trưởng ước chừng hai mươi năm, tuổi tác, từng trải đây mình, cậu dám can đảm nói không với bà sao?” Nghiêm Hàn hừ một tiếng, “Cậu chỉ biết gây phiền phức cho tớ thôi.” Trần Chú

nhỏ người ra sờ sờ tóc của hắn, “Không đồng ý có rất nhiều phương pháp, làm gì mà phải chọn cách làm tổn hại mặt mũi chứ? Đi gặp mặt, sau đó ở trên bàn ăn có ý bày ra khuyết điểm của cậu, tỷ như ghen thuốc này, trước mặt mọi người ngoáy lỗ mũi, thấy con gái mặc mini juply liền nhìn miết hay gì gì đó. Con gái người ta cũng không ngốc, tự nhiên liền nhìn ra cậu đối với cô ấy không có ý.” Nghiêm Hàn gỡ tay hắn ra, “Vậy cậu cũng có thể nói trước với tớ một tiếng mà.” Trần Chú dường như muốn lấy lòng nhéo lên vai hắn, “Đây còn không phải vì biểu hiện mối quan hệ của hai anh em mình sao. Mai mốt cậu được thăng chức, tớ cũng có thể hưởng ké vinh quang của cậu.” “Vinh quang cái rắm á.” Nghiêm Hàn muốn phát điên, “Lão từ nếu có thể sống cùng phụ nữ, còn ngàn dặm xa xôi bị ép buộc đến đây nhờ cậy cậu hay sao?” “Đi xem mắt cũng không mang thai mà.” Trần Chú mặt kiên nhẫn, “Mang thai cũng không sao, sinh ra lão từ nuôi dùm cậu.” Nghiêm Hàn tức giận đến muốn học máu, “Lão từ tự mình cũng nuôi được!” “Vậy còn rồi rắm cái gì?” Trần Chú dang tay, vẻ mặt khó hiểu, “Chỉ đi xem mắt mà thôi, cậu cũng sắp ba mươi rồi, ngay cả chuyện già rồi bạn gái đều không có chẳng phải kì lạ sao? Xem như cũng hợp thời thôi, sau này mọi người đều biết cậu kén chọn, lựa bạn gái tiêu chuẩn rất cao, đương nhiên sẽ không còn ai có ý định làm mai cho cậu nữa.” Nghiêm Hàn cũng chỉ phàn nàn nơi cửa miệng, hắn có thể làm ở bệnh viện này cũng phải nhờ cái gặt đầu của viện trưởng Đàm, Nghiêm Hàn vẫn xem lão thái tị tị như Bá Nhạc vậy. Bà tự mình thu xếp chung thân đại sự cho hắn, vô luận như thế nào cũng phải nể tình. Trần chú vẻ mặt lo lắng, giống như gã con gái đi theo sau lưng hắn dặn đi dặn lại, “Có thể lạnh nhạt, nhưng phải lễ phép, trăm ngàn lần không thể làm cho con gái người ta sượng mặt. . .” Nghiêm Hàn không thể nhịn được nữa, “Cậu còn nói thêm một lời vô nghĩa nữa, lão từ sẽ khiến cho cậu sượng mặt ngay bây giờ đó!” “Được, được rồi, không nói nữa.” Trần Chú rút cổ, “Nhà hàng Tứ Quý trên đường Hoài Hải, chỗ đi nhâm ẩm đấy nhé.” Nghiêm Hàn hữu khí vô lực khoát tay. Nhà hàng Tứ Quý trên đường Hoài Hải rất dễ tìm, cách bệnh viện cũng không xa. Lúc liên hoan cuối năm, Nghiêm Hàn đã theo đồng sự tới đây vài lần. Đồ ăn tuy rằng cũng bình thường, nhưng khung cảnh và cách phục vụ không tồi. Hắn đến hơi muộn một chút, viện trưởng Đàm dẫn theo cô gái kia, nghe nói là cháu của bạn học cũ đã đến rồi, ngồi bên cạnh cô còn có một thiếu niên choai choai, mặc áo có mũ màu xám trắng, đang cúi đầu chơi di động. Nghiêm Hàn quét mắt liếc cậu ta một cái, mơ mơ hồ hồ cảm thấy dường như đã gặp qua ở nơi nào đó. Viện trưởng Đàm giới thiệu cho hai bên làm quen, không đợi đồ ăn bưng lên đã đi mất. Bà mới làm trung gian cho người ta đều là cùng một kiểu như vậy, Nghiêm Hàn cũng biết rõ. Tuổi của hắn lớn hơn cô gái, lại đi làm đã nhiều năm, đương nhiên sẽ không mất tự nhiên giống như người trẻ tuổi, ngược lại cô gái có vẻ ngại ngùng, nói cũng không nhiều. Thiếu niên ngồi ở bên cạnh nghe nói là em trai của cô, cha mẹ không ở nhà, chẳng có người nấu cơm, đi theo ăn ké. Ngồi gần thì thấy, cậu bé này tuổi có vẻ lớn hơn so với suy đoán lúc ban đầu của Nghiêm Hàn. . . Vẫn có cảm giác nhìn thực quen mắt. Hai người xoay quanh vấn đề công việc hàn huyên vài câu, thái độ của cô gái có vẻ khách khí, nhưng ánh mắt rõ ràng mang theo vài phần áp lực lẫn không kiên nhẫn. Nghiêm Hàn nhìn ra được cô ta chắc cũng là nể mặt người lớn mà đến, trong lòng thoải mái không ít. Tư tưởng được thả lỏng, thái độ đương nhiên tốt lên, còn cầm đầu chung chủ động gấp đồ ăn cho hai chị em vài lần. Cậu nhóc chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua hắn một cái. Nghiêm Hàn đối với ánh mắt của người đồng tính nhìn mình rất nhạy cảm, nhìn không được cũng chủ ý đến cậu nhóc này. Tuổi cậu ta chắc là chưa đến hai mươi, ngũ quan tuy rằng bình thường, nhưng lại có một đôi mắt rất được, ngập nước, tựa như chỉ cần chớp chớp có thể chảy nước mắt. Tuổi tuy nhỏ, tướng tá lại rất cao lớn, Nghiêm Hàn cũng nhìn không ra nhóc này rốt cuộc có phải là người trong giới hay không. Một bữa ăn trong không khí khách sáo, không lạnh nhạt, nhưng tuyệt đối kém rất xa với hòa hợp. Nghiêm Hàn sau khi thanh toán, đưa hai chị em lên xe taxi, nhìn tên nhóc kia khi khom người lộ ra eo lưng tiêm gầy phía dưới áo khoác, trong lòng còn lặng lẽ tiếc nuối mãi. Thời gian còn sớm, Nghiêm Hàn cũng không định về căn phòng trọ nhỏ xíu của mình vào giờ này. Hắn ở một mình, phần lớn thời gian buổi tối ngoại trừ ngủ thì chính là lên mạng xem phim, ngấm lại đều cảm thấy nhàm chán. Nghiêm Hàn đứng ở ven đường thần ra một lát, rồi gọi xe đi thẳng đến “Mardi Gras”. Nghiêm Hàn không thường đến đây, vì thời gian và tình lực chẳng cho phép. Thình thoảng cảm thấy cô đơn mới ghé qua vui chơi một lát, gặp người thuận mắt thì đi thuê phòng. Hắn cũng không rõ mình muốn cảm rở ở đây, hay là sống vài năm rồi quay về B thị, bởi vậy trong tiềm thức tự nhiên không muốn cùng người nào phát triển tình cảm lâu dài. Nhưng thình thoảng cùng người khác lên giường, trong lòng vẫn cảm thấy cô độc. Nghiêm Hàn nghĩ mình đang ở trong vòng tròn lẩn tránh. Lưu lại đây, hắn có chút không cam lòng. Dù sao B thị là nơi hắn đã sinh ra và lớn lên, cơ hồ tất cả người thân đều ở đó, nguồn nhân mạch mình vất vả vài năm mới tích lũy được vẫn còn đó, trở về mở phòng khám cũng có thể sống không tồi. Nhưng ở thành phố nhỏ này cơ hồ có tất cả những điều kiện sống mà hắn mong đợi: Không có ngành công nghiệp nặng gây ô nhiễm, môi trường và cảnh quan đều tốt đến ấn tượng, nhịp sống không nhanh, bầu không khí trong công việc cũng chẳng tồi, tất cả những nhân tố linh tinh đó cộng lại có phần nặng cân, cứ như vậy mà phải tay bỏ đi, hắn thật là có chút luyến tiếc. Quên đi, tạm thời có lẽ không nên lo lắng vấn đề này. Quá thâm sâu, chỉ cần nghĩ đến sẽ đau đầu. Nghiêm Hàn ngấm điều thuốc phiền não hồi lâu, hậu tri hậu giác phát hiện bên cạnh có thêm một người. Áo màu sáng, tóc hơi dài, tên nhóc này mắt ngập nước. . . “Sao cậu lại ở đây?” Nghiêm Hàn hoảng sợ, đây không phải là nhóc con vừa rồi ăn cơm chung đó sao? Tên nhóc cười cười, cứ như dọa được hắn nhảy dựng lên là một chuyện rất lý thú, “Sao tôi lại không thể tới? Tôi cũng đâu phải người chưa trưởng thành.” Nghiêm Hàn hoài nghi liếc mắt nhìn cậu ta, “Chị gái có biết cậu chạy đến một nơi thế này để tiêu phí thời gian hay không?” Nhóc con cười lạnh, “Còn chưa vào cửa nhà tôi, mà đã bắt đầu ra vẻ anh rở rồi sao?” “Từ anh rở này cậu đừng nên gọi bừa.” Nghiêm Hàn vui vẻ, “Dò xét thay chị gái hả? Cậu không nhận thấy chị của mình hoàn toàn không để tôi vào mắt sao?” Nhóc con lộ ra biểu tình bán tín bán nghi. Nghiêm Hàn cảm thấy biểu tình của nhóc này rất đáng yêu, nhìn không được đưa tay qua nhéo lên khuôn mặt cậu ta một cái, “Không cần nhóc lòng nữa, về nhà, về nhà đi. Sau này ít đến những chỗ như thế này nhé.” Nhóc con đẩy tay hắn ra, hai má xuất hiện màu hồng khá nghi, “Chị của tôi thật sự. . .” “Thật mà, thật mà.” Nghiêm Hàn vội vàng cam đoan với nhóc con, “Mắt nhìn người của tôi khá chuẩn. Điểm này tuyệt đối không sai, không tin ngay bây giờ gọi điện thoại hỏi chị của cậu xem.” Nghiêm Hàn cũng lấy di động từ trong túi ra, bên cạnh có một tên ma men cứ sắp lại gần, say khướt gục trên quầy bar nhìn từ trên xuống dưới hắn giá nhóc, lại quay về phía Nghiêm Hàn, vẻ mặt đáng khinh cười cười, “Wow, đôi khẩu vị rồi sao?” Nhóc con bắt gặp lui về phía Nghiêm Hàn, hắn do dự vài giây, sau đó nắm bả vai kéo cả người cậu ta vào trong lòng mình, “Đúng vậy, đôi khẩu vị rồi.” Ở trong này chơi bởi cũng khá lâu, rất nhiều người đều biết hắn không chọn bạn tình quá nhỏ tuổi. Ma men trên ghẹo hắn vài câu, bưng ly rượu chân nam đá chân chiêu đi mất. Nhóc con tựa vào ngực hắn không hề động, dường như bị dọa. Trong lòng Nghiêm Hàn không khỏi hoảng hốt, bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mắt này. . . Hình như rất quen thuộc. “Chuyện chị cậu cũng làm rõ rồi chứ, về nhà đi.” Nghiêm Hàn có chút thấp thòm nôn nóng đẩy tên nhóc trong lòng ra, “Nơi này không dành cho con nít đến chơi đâu.” Nhóc con ngẩng đầu nhìn hắn, mắt không chớp nhìn thẳng không chút tránh né, mang theo vài phần quật cường không cam tâm. “Muốn tới cũng đừng đi một mình.” Nghiêm Hàn bắt đầu cảm thấy mặt kiên nhẫn. Nhóc con bắt mẫn thấp giọng lầu bầu, “Ai là con nít chứ?” “Nhanh về đi, đã trễ thế này, người nhà của cậu chắc rất sốt ruột.” Nghiêm Hàn không chắc nhóc con này rốt cuộc có biết nơi này là Gay Bar hay không. Ngược lại hắn cũng không để ý người khác nói lên việc đời tư ở sau lưng mình. Bất quá nếu thông qua nhóc con này rơi vào tai viện trưởng Đàm, thì lại không tốt lắm. Nhóc con cố chấp đứng ở trước mặt, có vẻ hơi dỗi nhìn hắn, “Đêm nay tôi không định về nhà. . .” Trong lòng Nghiêm Hàn có loại cảm giác khó tin, lập tức cười rộ lên, bôn cọt nhéo nhéo mặt cậu ta, “Thích tôi sao?” Lông mi thật dài của nhóc con run lên nhẹ, bất quá cũng không đẩy tay hắn ra. Nghiêm Hàn lắc đầu, có chút nuối tiếc vỗ vỗ đầu của cậu, “Thích tôi cũng vô dụng thôi. Tôi đối với mấy tên chip hôi như cậu vậy hoàn toàn không có hứng thú. Về nhà đi, ngoan.” Sắc mặt của cậu bạn nhỏ hơi thay đổi, “Hôm nay anh vừa bước vào nhà hàng tôi liền nhận ra ngay.” Mấy cậu bé choai choai dường như cũng không thích về nhà. Nghiêm Hàn nghĩ, có lẽ là bắt đầu thời kì phản nghịch. Trước kia khi mình ở tuổi này hình như cũng giống vậy, tính cách chưa định hình, luôn cảm thấy lạc lõng với mọi người. Không thích về nhà, nhưng ở bên ngoài thì lại nhàm chán. Hút thuốc uống rượu đều là tập tành trong giai đoạn đó. Nghiêm Hàn gầy điều thuốc, không chút để ý hỏi lại, “Thì ra đã gặp qua tôi rồi à? Ở đây sao?” Tên nhóc lắc đầu, “Hồi ở trường cùng bạn học đến quán net, gặp ngay lúc người ta kéo bè kéo lũ đánh nhau, cánh tay bị trúng một dao. Lúc đến bệnh viện anh chính là người khâu vết thương cho tôi.” Nghiêm Hàn có hơi kinh ngạc nhìn nhìn đứa nhỏ này. Bình thường hắn có hơn phân nửa thời gian đều trực ở phòng cấp cứu, đảm lưu manh côn đồ đánh nhau chém giết linh tinh gì đó gặp cũng nhiều, bất quá đối với đứa nhỏ này hắn thật đúng là không có ấn tượng gì, chỉ là mơ mơ hồ hồ cảm thấy nhìn có

hơi quen mắt. “Anh khâu rất nhanh, cũng chẳng đau, khi đó tôi còn nghĩ người này tay nhanh như vậy, có phải khâu bừa hay không. . .” Nhóc con nói xong nở nụ cười, “Lúc ấy khâu hết chín mũi, vết sẹo rất mờ, cơ hồ nhìn không thấy. Bà Đàm nói bác sĩ kỹ thuật không tốt sẽ để lại sẹo, nói anh rất có trách nhiệm, là một bác sĩ giỏi.” “Đương nhiên là giỏi rồi.” Nghiêm Hàn nhìn cậu nhóc xắn tay áo cho hắn xem trên cánh tay mình có một vết sẹo cũ nhìn kỹ mới thấy, trong lòng có bao nhiêu là tự đắc. Nhóc con còn ngẩng mặt nhìn hắn đầy ngưỡng mộ, vì thế, tâm tình tốt vô cùng, bác sĩ Nghiêm rất phối hợp vuốt ve cái vết sẹo kia vài cái, “Àh, phục hồi rất tốt. Chứng tỏ cơ địa của cậu lành, vết sẹo như thế này đa số người rất khó khỏi phục được đến mức độ đó.” Làn da của cậu bé mịn và trơn nhẵn, Nghiêm Hàn sờ soạng một hồi, liền có chút thất thường. Tên nhóc dường như là nhận ra điều gì đó, trên mặt hiện ra một nụ cười xấu xa, “Đến nhà anh chứ hả?” Về mặt Nghiêm Hàn phức tạp nhìn cậu nhóc. Thành thật mà nói, mình đối với mấy cậu nhóc tuổi choai choai quả thật không có cảm tình, ưa nổi loạn, tùy tiện, chỉ biết có chính mình. . . Bất quá không thể phủ nhận là, nhóc con vẫn chưa biết tên này quả thật có vài phần hấp dẫn hắn. Dáng người thon dài, eo lưng dẻo dai, làn da mềm mại, nhưng lại có một đôi mắt tựa như chưa biết đến thế sự, một cậu bé như vậy ở trong giới rất được yêu thích. Hắn cũng không để ý đến việc thỉnh thoảng đôi khẩu vị, bất quá. . . Thỏ không ăn cỏ gần hang a. Một ngọn cỏ mềm người như vậy ở ngay trước mắt, vạn nhất không nhìn được phạm vào sai lầm gì, sẽ thu thập kha khá phiền hà. Có một số việc, vẫn là trực tiếp bóp chết khi mới phát sinh mới thích hợp. Nghiêm Hàn không nói hai lời, xách cổ áo tên nhóc này ra khỏi quán bar. Thuận tay ngoắc một chiếc xe taxi đẩy cậu ta vào, lại trả tiền trước cho lái xe, nghĩ nghĩ, rồi nói địa chỉ nhà viện trưởng Đàm. Tên nhóc bị đẩy ngã ở băng sau, tức giận kêu lên, “Anh làm gì vậy?” “Đưa cậu nhóc này về nhà.” Nghiêm Hàn nói rõ ràng lưu loát : “Chút nữa tôi sẽ gọi điện thoại, nếu trong vòng nửa giờ còn chưa về đến nhà, tôi sẽ gọi đến công ty khiếu nại anh.” Tài xế xe taxi giẫm chân ga, mang theo tên nhóc miệng đang chửi rủa nhanh như chớp chạy đi mất. Trải qua một hồi gây sức ép như vậy, ý định đi ra ngoài tìm hoan mua vui cũng trở nên cụt hứng. Nghiêm Hàn thở dài, thăm nghĩ một đêm xuân kiều diễm cứ như vậy mà bị phá hủy, mức độ tàn phá của mấy nhóc con ở độ tuổi này quả nhiên kinh người. Nghiêm Hàn đứng ở ven đường hút thuốc, về đến nhà mà trong lòng vẫn còn sợ hãi. Chuyện đi xem mắt coi như công cốc, Nghiêm Hàn cũng nhẹ thở ra. Thành thật được hai ngày, cuộc sống khôi phục nhịp điệu lúc trước : Công việc, trực ban, ăn uống, chơi bời, tìm người hợp khẩu vị lên giường. . . có điều khi bận rộn thì, vội đến mức ngày đêm điên đảo. Nghiêm Hàn vừa mới vào phòng nghỉ, còn kịp uống một ngụm nước, bên ngoài lại có người kêu : “Bác sĩ Nghiêm?” Nghiêm Hàn vội vàng đáp : “Có.” Đứng ngoài cửa là phó chủ nhiệm khoa ngoại lão Lưu, cầm trong tay một bản danh sách, thấy Nghiêm Hàn đi ra liền đưa cho hắn, “Danh sách sinh viên thực tập năm nay, cậu ký đi.” Sinh viên thực tập năm nào cũng có, Nghiêm Hàn chẳng thắc mắc gì, cầm lấy nhìn nhìn, tên là Thư Hằng, ừm, rất dễ nghe. “Đi theo bác sĩ Nghiêm học tập cho tốt, cái gì không hiểu thì hỏi.” Lão Lưu quay đầu cô dặn thực tập sinh vài câu, lại nói với Nghiêm Hàn, “Dẫn dắt người mới tận tình nhé. Nói không chừng sau này sẽ là đồng sự đó.” Nói xong rồi vội vàng đi mất. Nghiêm Hàn lúc này mới chú ý tới cậu bé choai choai đứng ở cửa. . . cứ nhiên nhìn quen mắt như vậy. Tên nhóc ở trước quán bar về mặt cười xấu xa nói “Đến nhà anh”, cậu bé bị ném vào xe taxi tức giận kêu “Anh làm gì vậy?”. . . Thư Hằng nở nụ cười, “Bác sĩ Nghiêm, chúng ta lại gặp nhau rồi.” “Cậu học y sao?” Lúc này đây Nghiêm Hàn thật sự giật mình, “Năm thứ tư?” Thư Hằng gật gật đầu, tươi cười ôn hòa, nét mặt mang theo vẻ ôn trọng không hợp với lứa tuổi. Chỉ có cặp mắt kia vẫn giống với trong ấn tượng của Nghiêm Hàn, ngập nước, giống như chi cần chớp một cái có thể chảy hai hàng nước mắt. Nghiêm Hàn thật sự không còn gì để nói. Thư Hằng lấy từ trong túi ra một bìch thịt bò khô đưa qua, “Này, quà gặp mặt. Về sau xin chiếu cố nhiều hơn.” Nghiêm Hàn dờ khóc dờ cười, “Đút lót hả?” Thư Hằng liếc xéo hắn một cái, “Anh nhìn không ra là tôi đang lấy lòng sao?” “Lấy lòng tôi làm gì?” Nghiêm Hàn lập tức hắt mặt, “Phụ thuộc vào biểu hiện của cậu trong lúc thực tập. . .” Thư Hằng đột ngột đến gần hôn lướt qua khoe miệng hắn. Nghiêm Hàn làm thế nào cũng không nghĩ đến mình cứ nhiên bị một tên nhóc choai choai đùa giỡn, nhưng đây lại là nơi công cộng, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Tuy rằng hắn không thêm để ý đến người khác nói ra nói vào việc đời tư của mình, nhưng ở đây dù sao cũng là bệnh viện, ngoại trừ đồng sự còn có bệnh nhân, vạn nhất để cho người ta trông thấy. . . Thư Hằng cười, về mặt xấu xa nhìn hắn, “Tôi có ngó rồi, không có người nào nhìn hướng này cả.” Nghiêm Hàn bắt đầu cảm thấy đau đầu, “Tôi sẽ nói với chủ nhiệm Lưu, tìm người khác hướng dẫn cậu. Gần đây tôi khá bận rộn. . .” Sắc mặt Thư Hằng lập tức thay đổi. Bất quá cũng rất nhanh, cậu ta lại khôi phục về mặt làm bộ ôn trọng như khi vừa gặp mặt, “Tôi sai rồi, bác sĩ Nghiêm. Sau này tôi sẽ không làm thế nữa.” Dễ dàng nhận sai như vậy sao? Nghiêm Hàn có hơi hoài nghi nhìn cậu. “Chuyện vừa rồi tôi có thể giải thích.” Thư Hằng nháy mắt mấy cái, trưng ra một biểu tình đáng thương, “Bác sĩ Nghiêm, quả thật tôi rất thích anh, nếu không cũng sẽ không hao tâm tốn trí tìm cách chạy tới theo anh thực tập. Bất quá, xin anh hãy tin tưởng tôi, trong lúc làm việc tôi sẽ không gây phiền toái cho anh. Tôi bảo đảm đấy.” “Cậu chắc chứ?” Nghiêm Hàn bán tín bán nghi. “Chắc mà.” Biểu tình của Thư Hằng rất thành thật. Nghiêm Hàn có hơi do dự. Thực tập sinh ở bệnh viện nhiều lắm cũng chỉ hai tháng, cần rằng chịu đựng một chút rồi cũng qua thôi. Chỉ vì hai tháng này mà có ý chạy đi tìm lãnh đạo dường như cũng chẳng đáng. . . Hắn nhìn Thư Hằng, Thư Hằng cũng thành thành thật thật nhìn lại hắn, đôi mắt to chớp chớp, bộ dáng bé yêu ngoan ngoãn. Ai mà chẳng thích bé ngoan. Trong lòng Nghiêm Hàn thoáng có chút dao động. “Ash!” Thư Hằng ghim giọng nói với hắn, “Nếu anh không đồng ý, tôi sẽ đi tìm bà Đàm. . .” Nghiêm Hàn ngay lập tức trở nên cảnh giác, “Tìm bà ấy làm gì?” “Để nói rằng anh. . .” Thư Hằng đảo mắt vòng vo, “Nói anh có thành kiến với sinh viên đại học Y. . .” Trong lòng Nghiêm Hàn lặng lẽ thở dài, tâm tình không hiểu sao có chút phức tạp. “Yên tâm đi.” Thư Hằng giống như bậc cha chú vỗ vỗ vai của hắn, “Tôi rất nghiêm túc theo đuổi anh, tuyệt đối sẽ không gây phiền phức. Anh không muốn tôi làm cái gì, giống như hành động khi này tôi sẽ không làm. Thề đấy.” Nghiêm Hàn không thể không thừa nhận trong lòng mình có chút dao động. Thư Hằng đẩy hắn vào phòng nghỉ, cửa ở sau lưng hai người vừa khép lại, liền nhảy dựng lên hôn lên mặt Nghiêm Hàn một cái, “Cuối cùng cũng tìm được anh!” Nghiêm Hàn cau mày, “Vừa mới nói xong việc gì tôi chẳng muốn thì cậu không làm mà.” “Được rồi, tôi sẽ không làm nữa.” Thư Hằng vội vàng đưa tay lên thề nguyện, “Chắc chắn, thề đấy.” “Thay quần áo, lấy bệnh án, theo tôi đi thăm phòng.” Nghiêm Hàn xoay người, nói xong những lời nghiêm khắc, khoe miệng cũng không tự chủ được nhếch lên. “Buổi tối tôi mời anh ăn cơm nhé.” Thư Hằng ở sau lưng hắn nói lớn, “Món cay Tứ Xuyên, thế nào?” Nghiêm Hàn nhẹ khiển trách, “Thời gian làm việc không nói chuyện riêng!” “Được rồi.” Thư Hằng nhún vai, thái độ như muốn nói không làm khó anh, “Vây hết ca rồi nói sau. Nếu không tan sở mua chút đồ ăn, đến nhà anh rồi từ từ nói cũng được. Tôi sẽ vào bếp, có thể cho anh ăn ngon.” Nghiêm Hàn làm bộ như mất diếc tai ngơ, cầm bệnh án đi ra cửa trước. Thư Hằng ở sau lưng hắn nở nụ cười, “Không cự tuyệt chính là đồng ý.” Nghiêm Hàn nghĩ đến cái ổ lạnh lẽo của mình. . . Được rồi, cùng nhau ăn một bữa cơm cũng không phải điều gì bất thường. Huống chi tên nhóc này nói sẽ đích thân xuống bếp. . . Thư Hằng nhanh chân đuổi theo sau lưng. Nghiêm Hàn cau mày. Trong lòng lại suy nghĩ cậu nhóc này thoát nhìn có vẻ hiểu chuyện, có thể thử xem. . . Dù sao thử một lần cũng sẽ không mang thai. . . Mà mang thai cũng chẳng sợ, lão từ từ mình cũng có thể nuôi. . . Này, này suy nghĩ gì mà kì cục vậy, quả nhiên là bị Trần Chú làm hỏng rồi. . . Về phần vấn đề có nên cảm rở ở đây hay không. . . Thôi quên đi, đầu lại đau rồi. Nghiêm Hàn nghĩ, vấn đề sâu sắc như vậy vẫn là để dành sau này hắn lo lắng đi.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Ngoại truyện 3

Cảm giác đối với mùa hè của Diệp Xuyên luôn luôn phức tạp. Đây là một mùa mà nhắc tới lại khiến cho người ta mệt mỏi buồn ngủ, có thể lấy có đi hóng mát để chạy ra ngoài uống bia ăn thịt nướng lúc nửa đêm, chỉ mặc áo may ô quần short thùng thỉ thả bộ bên đường, cũng có thể ngồi trên lề đường, ắp một ly trà hương vị thảo dược mát lạnh trong tay, chậm rãi tiêu phí toàn bộ buổi chiều. . . Mùa hè vốn là phải như vậy. Nếu không xảy ra quá nhiều chuyện khiến người ta sinh ra cảm giác e ngại. Diệp Xuyên hít sâu vào, rồi lại thở ra thật dài, bắt đầu đếm ngón tay tính toán : Cha mẹ gặp chuyện không may, bà nội mất, quen biết Lý Hành Tung, rồi bị vứt bỏ, cuối cùng mất mạng một cách uất ức. . . Hết chuyện này đến chuyện khác, mọi xui xẻo không phải đều xảy ra vào mùa hè hay sao? Không thể trách cậu chỉ vì chuyện quá khứ mà dấn cái nhãn đáng sợ đặc thù cho mùa hè. Thật sự thì trong tiềm thức của cậu luôn luôn tồn tại một sự bất an mơ hồ đối với cái mùa quý dị này, cứ thấy trời nóng lên lại có cảm giác chuyện xấu sắp đến. “Aiz!”

Diệp Xuyên tiếp tục thở dài. Chỉ mới vừa bắt đầu vào hạ thôi, phải trải qua những ngày còn lại thế nào đây. Người đàn ông đang ngồi ôm cậu từ phía sau cũng bắt đầu phát hiện cậu nhóc trong lòng đã than ngán thở dài hết nửa ngày, đưa tay xoa gáy cậu với vẻ kinh ngạc, “Sao vậy? Uống không ngon? Không hợp khẩu vị của em sao?” “Máu chốt không phải ở trà lạnh.” Diệp Tiểu Xuyên tỏ vẻ u sầu một cách văn hoa, “Em chỉ không thích mùa hè. Trời nóng lên làm người ta dễ buồn bực.” “Nhìn xem nhà của mình em sẽ không buồn bực nữa.” Hắc Lục đẩy bản vẽ tới trước mắt cậu, “Người ta đưa ra vài phương án thiết kế, em cho ý kiến đi.” Diệp Tiểu Xuyên cảm thấy không hứng thú liếc nhìn bản vẽ hân cầm trong tay, đột nhiên nhớ tới cậu nhận chìa khóa nhà cũng vào một ngày hè nóng bức, cái này cũng tính là một chuyện tốt rồi. Ừm, rốt cục cũng có thể gặp chuyện tốt vào mùa hè. Bất quá bản thiết kế này không thể hấp dẫn được cậu. Nhà trong tưởng tượng của Diệp Xuyên, không phải thế này. . . Hắc Lục buông bản vẽ trong tay, có hơi buồn cười xoa xoa đầu của cậu, “Sao lại thất thần rồi? Tôi thậm chí còn chưa nói gì với em” “Không phải thất thần, chỉ là đang suy nghĩ xem nên trang trí như thế nào.” Diệp Xuyên gối đầu lên cánh tay của hắn, lười biếng thay đổi tư thế, “Không muốn màu mè như vậy. Sàn nhà màu trắng, lát đá, vào mùa hè nhất định rất mát mẻ. Àh, tường cũng màu trắng, cầu thang bằng gỗ, có màu trắng không?” “Có.” Hắc Lục mỉm cười, “Cầu thang cũng muốn màu trắng sao?” “Sàn phòng bếp cũng trắng luôn, tủ bát gì gì đó. . .” Diệp Xuyên nhức đầu, do dự đủ điều. Rồi cậu đột nhiên giật mình, nói từ nãy giờ, không phải chính là diễn tả lại cách trang trí trong nhà của Hắc Lục ở ngay trước mắt sao? Nơi này từ phòng khách đến phòng bếp chỉ độc một màu trắng ngà, mặc dù ở lâu ngày cũng không còn để ý, nhưng lúc mới vào sống ở đây mình vẫn còn nghĩ rằng, nhà gì mà chẳng có màu sắc chi cả, nhìn kiểu nào cũng thấy rết cãm cãm. “Tủ chén chọn màu nòi một chút.” Hắc Lục cũng đoán được ý tưởng của cậu, từ một đồng quảng cáo tủ chén trên bàn trà chọn ra một quyển, “Màu lam, màu tím, còn có phối hợp hai màu đen trắng cũng không tồi.” Diệp Xuyên nghiêng đầu nhìn qua “Trắng đen đi.” “Được. Tôi thấy rất đẹp.” Hắc Lục hiểu được phối hai màu đen trắng với nhau trông rất phóng khoáng, nếu ngại màu sắc hơi lạnh, thì cũng có thể nhờ người đến phối thêm một số bồn cây cảnh trang trí gì đó, “Trong sân bày trí như thế nào?” Nhắc tới việc này, Diệp Xuyên lập tức phản chấn lên. Dù sao biết thự sở 16 ở Doanh Thủy Loan năm đó, tạo ấn tượng sâu sắc nhất cho cậu chính là xích đu đặt phía dưới đàn nhò ở sân sau, “Trông đàn nhò ở sân sau cho em, đừng làm quá thấp. Phía dưới đặt một bộ bàn ghế, bằng gỗ nhẹ. Trời âm áp có thể ngồi ở đó chơi mát chược. Chừa chỗ đặt thêm một cái xích đu, phải có hòn non bộ vừa lớn vừa đẹp, để nuôi cá, thuận tiện thả hoa sen.” “Là ảo giác của tôi sao?” Hắc Lục không biết nên khóc hay cười, “Em sắp đặt như này. . . Sao tôi cảm thấy hình như em tính ở tại sân sau quá vậy?” Diệp Xuyên vỗ vào tay hắn một cái, ý bảo chú ý nghe nè, “Còn phải trồng thêm cây ! Xung quanh sân đều trồng hải đường Tây Thục cho em, màu hồng phấn nhé.” Hắc Lục vui vẻ, “Em cũng biết hải đường Tây Thục hả? Còn chỉ thị nào nữa không?” “Trồng thêm cỏ được không?” Diệp Xuyên nhức đầu, không xác định hỏi hắn, “Phù mặt cỏ này nọ, có phiền toái không?” “Chắc chắn sẽ không phiền hơn thả hoa sen.” Hắc Lục cúi đầu hôn lên chóp mũi cậu, “Sở thích của em thật đúng là khiến tôi bất ngờ đấy, chẳng lẽ lớp trẻ bây giờ đang thịnh hành trào lưu điên viên sao?” “Cái gì mà người trẻ tuổi.” Diệp Xuyên bắt mẫn, “Đừng có đánh đồng em với mấy thằng nhóc choai choai. Tuổi của tâm hồn em. . . Ừm, rất già dặn.” Hắc Lục cười to, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của tên nhóc xấu xa trong lòng ra vẻ ông cụ non khi nói mình già dặn, cảm thấy thích thú không thể giải thích, “Được rồi, già dặn cũng tốt.” Diệp Xuyên liếc xéo, tâm tư lại bay bổng “Sô pha bọc vải bố, đồ cam, màu này âm áp hoà thuận lại vui vẻ.” Hắc Lục nhíu mày, có chút bất ngờ. Diệp Xuyên chưa từng tỏ ra đặc biệt yêu thích đối với bất cứ màu sắc nào. “Màn cửa cùng màu nhé, ánh nắng rọi vào, khắp căn phòng đều là màu sắc âm áp hoà thuận vui vẻ, thật tốt.” Diệp Xuyên nghĩ nghĩ, rồi lộ ra biểu tình ghét bỏ, “Không được giống như màn cửa chắn ánh sáng ở nhà anh, kéo kín lại, ngủ đến mấy giờ cũng không biết.” “Được.” Hắc Lục cảm thấy Diệp Tiểu Xuyên lúc thì mất kiên nhẫn, khi lại lộ ra vẻ mặt lại đầy khát khao đặc biệt cuốn hút. Diệp Xuyên suy nghĩ một hồi, đầu óc đang lờ mờ, đột nhiên nảy ra một ý tưởng mới, “Sân sau đóng thêm cái chuồng chó đi, sau này chúng ta nuôi một con chó bự, cái loại mà uy phong lẫm liệt ấy, còn có thể bắt tay gì gì đó, chắc sẽ rất vui. . .” Hắc Lục cân nhắc, cảm thấy sân đủ rộng, nuôi chó cũng không phải không được. Tuy rằng không có kinh nghiệm nuôi thú cưng, bất quá trước khi Diệp Xuyên tốt nghiệp hai người cũng chưa ở đây, nuôi chó gì đó ít nhất phải vài năm sau nữa, liền thông khoái đồng ý, “Được. Bất quá chuồng chó khoan hẵng làm, đợi chừng nào nuôi thì đóng cũng được.” “Nuôi một con đáng vóc uy vũ hùng tráng.” Diệp Xuyên càng nghĩ càng hưng phấn, “Đặt tên là con trai.” “Con trai. . .” Hắc Lục 囧, hắn vẫn cảm thấy mấy người hay gọi chó mèo là con trai có vẻ ngốc ngốc. Và hắn chưa bao giờ nghĩ đến, việc ngốc ngếch đó lại có ngày rơi xuống đầu mình. “Con trai, đem dép lại đây cho ba! Con trai, bắt tay nào!” Diệp Xuyên đã tự động chuyển vào chế độ chơi đùa, ánh mắt lấp lánh, “Anh xem, oai quá trời. . .” Hắc Lục nhanh chóng dội nước lạnh, “Nuôi chó không thể ít lo hơn so với chăm em bé. Lúc thì tiểu tiện lúc lại đi nặng. Em lại phải tắm rửa xén lông này nọ, còn không thể ngủ nướng, mỗi sáng phải dắt nó ra ngoài tản bộ. . .” Diệp Xuyên rất thích ngủ nướng, nhưng kể từ khi ngày cuối tuần cũng phải chạy tới Đức Ngón làm thêm, tạt xấu ngủ nướng lại giảm bớt không ít. Nghe Hắc Lục nói như vậy, cũng không cảm thấy mỗi ngày phải dậy sớm gì gì đó là không thể chấp nhận. Hắc Lục nhìn vẻ mặt không đồng ý của cậu, chẳng nói thêm gì nữa. Dù sao cũng không được vài ngày, Diệp Xuyên phải nỗ lực mỗi ngày, nói không chừng so với mình còn quên mau hơn. “Buổi tối ăn gì?” Hắc Lục khôn ngoan đổi đề tài, “Không phải em nói tối nay Thiệu Khải, Nhất Bằng và mấy người bạn của họ lại đây sao? Ăn ở nhà hay là đi ra ngoài?” Thiệu Khải tìm được việc làm thêm qua một người bạn, cả kì nghỉ hè đều ở lại B thị. Ba của Nhất bằng hình như cũng xuất viện rồi, không cần lần chạy qua chạy lại giữa nhà và bệnh viện nữa, thời gian rảnh không ít, còn thêm một Lý Vinh Phong nhà ở B thị, mấy người này khi không có việc gì làm liền chạy đến hoa viên Gia Đức ăn cơm ké chơi mát chược. Tháng trước Diệp Xuyên được Từ Mạc Ngón đánh giá cao nên kí một hợp đồng mới. Hiện tại cậu không còn được gọi là “Nhân viên tạp vụ siêng năng nữa”, mà đổi lại là “Trợ lý”, kỳ thật vẫn là làm tạp vụ, nhưng so với trước làm càng nhiều hơn. Chẳng những lau dọn vệ sinh, còn phải giúp các luật sư ghi chép, sửa sang tài liệu. Đương nhiên, Từ Mạc Ngón cũng tăng lương cho cậu lên gấp đôi. Trong công ty từ trên xuống dưới bắt đầu nhìn cậu bằng ánh mắt khác trước, ngay cả Khương Lan, Tiền Hồng và vài cô gái đối đãi thân thiện với cậu đều nói cho tới bây giờ chưa có người nào đáng được ghen tị như Diệp Xuyên, mới năm nhất đã đủ tư cách bắt đầu thực tập ở Đức Ngón, còn nói nếu tương lai Diệp Xuyên không có tiền đồ thì đúng là phải xin lỗi cái ghế lau nhà ở Đức Ngón rồi. Ngoại trừ tăng lương, Diệp Xuyên còn hưởng đãi ngộ mỗi tuần được nghỉ một ngày. Bình thường đến ngày nghỉ như hôm nay, Hắc Nhất Bằng và bọn Thiệu Khải sẽ chạy tới giúp vui, cùng nhau ăn bữa cơm v.v. “Ăn ở nhà đi.” Diệp Xuyên đắn đo, chừng ra biểu tình nhảm chán, “Đồ ăn bên ngoài. . .” “Vậy phải đi mua nguyên liệu.” Hắc Lục nghĩ nghĩ, “Em cứ nghỉ ngơi đi, tôi đi siêu thị. Muốn ăn cái gì?” “Em cũng đi.” Diệp Xuyên đứng lên, “Chúng mình đi chợ ha, đồ ăn ở siêu thị không tươi.” Hắc Lục xoa xoa đầu cậu, “Đi thôi.” Cảm giác của Diệp Xuyên đối với chợ tương đối phức tạp. Không phải thích, cũng không đơn giản là ghét. Bởi vì liên quan rất nhiều đến những kỉ niệm trước đây, cho nên mỗi khi nghĩ đến luôn mang theo chút xót xa buồn phiền — Đó là khoảng thời gian vài năm ngắn ngủi sống với bà nội, những chợ nhỏ thế này cậu thường xuyên đến. Khi đó cậu còn nhỏ, trên người không dám mang nhiều tiền, với lại sức cũng yếu, mỗi lần không xách được nhiều lắm, cứ một hai ngày lại phải đi chợ một chuyến. Bình thường đều đi chợ vào lúc chạng vạng, cậu biết khi đó mọi người đã bắt đầu dọn hàng, trên một số sạp vẫn còn lại đồ ăn bán không hết, tuy rằng không còn tươi ngon, nhưng giá rẻ đến bất ngờ. Mỗi ngày xách túi nhựa to nhỏ đựng đồ ăn về nhà, Diệp Xuyên bé nhỏ đều cảm thấy cái ngõ kia dường như dài đến vô tận. Lúc một phát khóc cũng không thể dừng lại, càng không dám mang biểu tình như vậy vào nhà, sợ bà nội thấy. Diệp Xuyên không nhớ rõ lúc đó có từng nghĩ đến nếu có anh trai giúp đỡ mình thì hay biết mấy hay không, nhưng khi được Hắc Lục nắm tay

đứng trước sạp lựa đồ ăn, trong lòng lại có chút tiếc nuối nghĩ nếu khi đó quen biết Hắc Lục thì tốt rồi, anh ấy nhất định sẽ giúp mình xách đồ, còn giành gói to. . . Không đứng vào thời điểm đó Hắc Lục nhất định là đi theo sau mông Hắc Nhất Bằng để giúp thăng nhai ranh kia xách đồ đi. Diệp Xuyên đột nhiên nảy sinh vài phản ghen tuông vô cùng khó hiểu đối với em trai của Hắc Lục. “Bông cải xanh xào tỏi? Cà tím om được không?” Hắc Lục buông tay cậu ra, vừa lựa bông cải, vừa hỏi Diệp Xuyên, “Mua thêm con cá nhế?” Sườn mặt hần góc cạnh rõ ràng, bộ dáng hơi cau mày trông rất đẹp trai. Diệp Xuyên ngơ ngẩn nhìn hần một lát, đưa tay ôm eo hần từ sau lưng. Thấy thím ở sạp bán đồ ăn bên cạnh nhìn cậu với vẻ mặt quái dị, có điều Diệp Xuyên không quan tâm. Từ trước đến nay da mặt cậu vốn dày rồi, hơn nữa cậu và Hắc Lục đều được người lớn trong nhà đồng ý, người khác nghĩ như thế nào đối với cậu không quan hệ. “Mệt rồi sao?” Hắc Lục hỏi. Diệp Xuyên lắc đầu, chỉ là đột nhiên cậu cảm thấy mình thật sự rất rất yêu người này. Rõ ràng đã sống chung thật lâu, thậm chí mỗi một đường nét trên thân thể đều đã quen thuộc đến không thể hơn được nữa, nhưng ý nghĩ không muốn rời xa ngược lại càng ngày càng mãnh liệt, thật giống như cả đời đều không muốn rời khỏi người này. Chôn đầu ở sau gáy của Hắc Lục, không dám ngẩng lên. Cảm xúc đến quá đột nhiên, khiến cậu có hơi xấu hổ. “Không khỏe sao?” Hắc Lục nghiêng đầu, dùng hai má áp vào trán của cậu, “Không phải bị cảm nắng chứ?” “Không sao.” Diệp Xuyên nhẹ nhàng lắc tay, hạ thấp thanh âm chỉ hai người mới có thể nghe được : “Chỉ là em muốn ôm anh.” Hắc Lục hiểu được, vỗ nhẹ vào tay Diệp Xuyên, bên môi hiện lên một nét cười ôn nhu. “Trời nóng, luôn làm cho người ta có hơi buồn bức.” Diệp Xuyên ôm eo hần, bỗng nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng. Biết rằng hành động của mình. . . tương đương với làm nũng đi? “Trời nóng cũng không thể luôn ở trong phòng có máy lạnh được, mỗi ngày đều phải ra ngoài một chút. Chuyên gia nói vậy đó.” Hắc Lục xách túi đồ ăn, quay người lại nắm chặt tay cậu cùng đi, “Mua cá gì?” “Lần trước Nhất Bằng nói muốn ăn cá bon hấp. Àh, mua thêm tôm đi.” Diệp Xuyên quơ quơ bàn tay hai người đang nắm, “Kỳ thật vấn đề em muốn nói không phải là ở nơi nào, mà là em không thích mùa hè, vừa đến hè. . . sẽ không có chuyện gì tốt” Hắc Lục khó hiểu, “Sợ nóng?” Diệp Xuyên lắc đầu, cảm giác khủng hoảng kỳ lạ này chính cậu cũng không biết nên giải thích thế nào, cắn môi nghĩ nghĩ mới do do dự dự nói : “Chính là cảm thấy mỗi lần hè tới, luôn gặp chuyện không may. Ba mẹ em qua đời, rồi tới bà nội, còn có. . . Tóm lại sẽ phát sinh rất nhiều chuyện không tốt.” Quá khứ của Diệp Xuyên Hắc Lục đương nhiên biết rõ, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa nghĩ tới có liên quan gì tới mùa. Không thể kháng cự ai mà chẳng nói được, vấn đề là không rơi xuống trên đầu mình, vĩnh viễn sẽ không biết bốn chữ này có bao nhiêu sức nặng. Hắc Lục trầm mặc xuống, vẻ mặt hơi đăm chiêu. Hai người yên lặng đi tới quầy cá phía trước, Hắc Lục mua cá bon và tôm, rồi kéo tay Diệp Xuyên đi ra khỏi chợ. Hoàng hôn của mùa hè xuống chậm, đúng giờ cao điểm tan tằm, trên quốc lộ xe ùn lại chậm rãi bò về phía trước từng chút một, có người mất kiên nhẫn liên tục nhấn còi. Hắc Lục và Diệp Xuyên nắm tay chậm rãi đi ở lối đi bộ, trong tay Hắc Lục còn xách theo vài túi nhựa đựng đồ ăn, giống như một người đàn ông đang vừa tan tằm. Ánh nắng lúc hoàng hôn làm cho toàn bộ thành phố nhuộm một tầng ánh sáng màu cam nhạt nhu hòa, những ồn ào náo động ban ngày đều trầm xuống, giống như người lữ hành đang đi chậm lại, vội vàng đi tới đích vào thời khắc đặc thù này cảm thấy thanh thản đến khó có thể diễn tả bằng lời. Trong lòng Diệp Xuyên chợt sinh ra một ảo giác, hai người tay trong tay, tản bộ dưới khung cảnh được hoàng hôn tô lên một màu cam ấm áp, khoảnh khắc hòa thuận và vui vẻ này, có lẽ sẽ tồn tại vĩnh viễn. Hắc Lục ngừng lại ở chỗ rẽ ngã tư đường, mua một cây kem đưa cho Diệp Xuyên. Diệp Xuyên khẽ nhủ mày, bắt quá vẫn đưa tay nhận lấy. “Không ngọt lắm đâu.” Hắc Lục cam đoan với cậu, “Đây là mấy cô gái ở bộ phận nhân sự nhất trí đề cử.” Diệp Xuyên cắn một miếng nhỏ, quả nhiên không quá ngọt. Mầu tím nhạt, là kem khoai môn. Diệp Xuyên gật gật đầu, đưa kem tới bên miệng Hắc Lục, nhìn hần cắn một miếng to, bất giác nở nụ cười. Hắc Lục nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, thần sắc ôn hòa trầm tĩnh, trong mắt hiện lên nét cười nhàn nhạt, “Sau này sẽ không như thế nữa.” “Cái gì?” Diệp Xuyên nghe mà không hiểu được, “Cái gì sẽ không?” “Sẽ không xảy ra chuyện gì xấu nữa.” Hắc Lục kéo tay, dường như muốn trấn an cậu, đan mười ngón tay vào nhau, “Những chuyện như vậy, không bao giờ xảy ra nữa.” Diệp Xuyên miệng còn dán trên cây kem, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc. “Chúng ta có hai người, vô luận xảy ra chuyện gì hai người chúng ta sẽ cùng nhau chia sẻ, đúng không nào. Hai người chia đều cho nhau, dù có là chuyện xấu đến đâu cũng không hề gì. Hơn nữa tôi sẽ luôn luôn bên em, mua đồ ăn vặt, cùng em xem phim, đồ dành cho em vui vẻ. Chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau, mùa hè hay mùa đông thì có quan hệ gì đâu? Nói không chừng sau này em còn chẳng chú ý đến hè về từ lúc nào, và hè đã qua bao lâu. . .” Diệp Xuyên mang theo thần sắc sững sờ hỏi lại hần, “Mãi bên em?” “Đương nhiên.” Vẻ mặt Hắc Lục trịnh trọng, “Sẽ luôn bên nhau, trừ phi em có mối nói cũ không cần tôi nữa.” Có điều gì đó từ đáy lòng tràn dâng, giống như dòng nước ấm, vô thanh vô tức lấp đầy khoảng trống trong lòng Diệp Xuyên. Chỉ cần có anh ấy bên cạnh, mùa hè gì gì đó, hình như thật sự không còn đáng sợ nữa. Hoặc là nói, những điều mà cậu lo sợ, nguyên bản không liên quan gì đến mùa hè. Diệp Xuyên nhẹ nhàng thở ra, đáy lòng cảm thấy thoải mái không rõ nguyên nhân, tựa như ma chú được giải trừ, “Anh nói đúng. Ít nhất hè năm này đã có không ít chuyện tốt : Nhận nhà mới, một lần nữa ký hợp đồng với Đức Ngôn, anh cả kết hôn, Nhất Bằng cũng không cãi nhau với em nữa. . .” “Cuộc sống càng ngày càng tốt đẹp.” Hắc Lục nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, “Cứ tin vào tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Của Diệp Xuyên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).